

Thuận Bảo Bảo

NỮ PHÁP Ỗ
MAU NHẢY
VÀO TRONG BÁT

Edit: Queenie_SK | Des by Mac Y Phi

Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát

Tác giả: Thuận Bảo Bảo

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Cùng đọc truyện Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát của tác giả Thuận Bảo Bảo tại Trùm Truyện. Mong bạn có một trải nghiệm tốt tại website.

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Trinh thám, HE, Nữ cường.

Rating 15+

Độ dài: 162 chương

Edit: Queenie_Sk (115 trở lại), meoxukiu (116 đến 146), Thanh Hiền (147 trở đi)

Poster: Design by Mạc Y Phi

Review từ <https://luyentrancoc.wordpress.com>

Nữ chính là pháp y, nam chính là chuyên gia tâm lý. Nữ chính mặt than, nam chính có suy nghĩ khá khác người, cho nên giữa hai người này cũng không sến súa cho lắm, nhưng cả hai vô cùng yêu thương, bao dung lẫn nhau.

Nam chính nhất kiến chung tình với nữ 9 (ban đầu ko nhận ra đâu, vì anh này hành xử quái lắm), quan tâm nữ chính, giúp nữ chính thoát khỏi bóng ma tâm lý của mình.

Nữ chính mạnh mẽ, quyết đoán, EQ thấp.

Các vụ án trong truyện có một số vụ khá ám ảnh, các nàng cân nhắc trước khi đọc.

--- o0o0o0o0o ---

Ý nghĩa của cụm từ ‘Nhảy vào trong bát’ ~ 快到碗里来:

Đây là một đoạn quảng cáo một loại hạt Chocolate, trong đoạn quảng cáo có đoạn các hạt chocolate được đổ vào trong bát, những hạt chocolate kiêu

ngạo trả lời: “Bạn mới mau nhảy vào trong bát đó!!!”

Quảng cáo này đơn giản chỉ muốn nhân cách hóa những hạt chocolate, nói cho chúng ta biết chúng rất hoạt bát và đáng yêu, không phải những vật vô tri vô giác, đổ vào trong bát để phục vụ cho chúng ta ăn mà thôi.

VĂN AN:

Thi thể bé trai mặc y phục đỏ, thi thể nam giới dưới đáy giếng sâu, phần vụn tử thi nơi đồng không mông quạnh ... Tăng Dĩ Nhu suốt ngày tiếp xúc với đủ hình đủ dạng thi thể đầy ghê rợn, vì lẽ đó cô hãnh diện trở thành một thành viên hội FA

* Từ gốc ‘单身狗一枚 – Chú chó duy nhất: thường ám chỉ những người không có người yêu hoặc chưa kết hôn.

Tâm thần phân liệt, sát thủ biến thái, tâm lý vặn vẹo ... Quanh năm suốt tháng Khúc Mịch say mê nghiên cứu đủ mọi loại hành vi, suy nghĩ lệch lạc; chính vì thế anh không những là ‘Team FA’ mà còn sắp trở thành thành viên lạc loài nhất trong hội FA.

Nữ Pháp Y đụng độ chuyên gia Tâm lý tội phạm ...

Tăng Dĩ Nhu: Khúc Mịch là ‘Thi thể’ hoàn mỹ nhất mà cô từng gặp, bụng sáu múi hoàn hảo. Đối mặt với phần vụn thi thể mà vẫn có thể ung dung ăn miếng thịt gà, bình tĩnh, lạnh lùng ... Tuyệt đối không phải là người bình thường.

Khúc Mịch: Tăng Dĩ Nhu là một người phụ nữ biến thái mà xinh đẹp nhất mà anh từng gặp. Trông thấy thi thể hai mắt sáng rõ, cầm dao giải phẫu tao nhã như đang thưởng thức món Âu, cô ấy đang hưởng thụ chiêm ngắm các tử thi bị lãng trí, thối rữa. Tuyệt đối không bình thường!

Hai người mắc bệnh, một câu chuyện tình yêu, vô số các vụ án bí ẩn, kinh hãi và hồi hộp.

Đoán được mở đầu nhưng không thể nào đoán được kết thúc!
Nào mau mau đến coi ... Vừa coi vừa đoán ... thử xem ai là người có tài
suy luận cao hơn.

Mục lục:

Chương 1: -1: Đoạn văn nhỏ

Chương 1: -2: Thi thể quỷ dị

Chương 2: Thịnh thần

Chương 3: Có bệnh hay không có bệnh???

Chương 4: Xác định được thân phận

Chương 5: Lấy DNA

Chương 6: Khẩu vị thế nào?

Chương 7: Ai là bố ruột?

Chương 8: Đạo sĩ siêu độ

Chương 9: Bản án mười năm trước

Chương 10: Hai người

Chương 11: Khoanh vùng

Chương 12: Bắt ba ba vào rọ

Chương 13: Thôi miên? Không chế tinh thần?

Chương 14: Thần kinh có vấn đề

Chương 15: Tất cả đều hợp lý

Chương 16: Đột biến

Chương 17: Không lọt chỗ nào

Chương 18: Giết người cũng cần tính toán

Chương 19: Cây kiwi thành tinh

Chương 20: Tình huống bất ngờ

Chương 21: Cô rất có phúc

[Chương 22: Gia đình phức tạp](#)
[Chương 23: Tư thế ôn không?](#)
[Chương 24: Địch Nhân Kiệt và Nguyên Phương](#)
[Chương 25: Cho em thêm hạnh phúc](#)
[Chương 26: Có bạn gái?](#)
[Chương 27: Phát hiện quan trọng](#)
[Chương 28: Tự suy nghĩ](#)
[Chương 29: Hai anh em](#)
[Chương 30: Không thể lập án](#)
[Chương 31: Kẻ tình nghi](#)
[Chương 32: Bạn gái](#)
[Chương 33: Thêm người chết](#)
[Chương 34: Là hắn?](#)
[Chương 35: Là hắn](#)
[Chương 36: Dụ rấn khỏi hang](#)
[Chương 37: Hoài nghi](#)
[Chương 38: Nhà hỏa táng](#)
[Chương 39: Mất tích? Bị hại?](#)
[Chương 40: Chi tiết nhỏ quyết định tất cả](#)
[Chương 41: Suy đoán](#)
[Chương 42: Hải cốt quái lạ](#)
[Chương 43: Đối chọi gay gắt](#)
[Chương 44: Trùng hợp?! tất nhiên!](#)
[Chương 45: Nữ nhân thiện biến](#)
[Chương 46: Đau thấu tim](#)
[Chương 47: Kể chuyện xưa](#)
[Chương 48: Lại lên cơn](#)
[Chương 49: Tiến dần từng bước](#)
[Chương 50: Khâu cung kỳ lạ](#)

[Chương 51: Chúng tôi ở khách sạn](#)
[Chương 52: Điên cuồng](#)
[Chương 53: Bại dã Tiêu Hà](#)
[Chương 54: Nội tạng người](#)
[Chương 55: Phân công hành động](#)
[Chương 56: Thành lập khoa pháp chứng](#)
[Chương 57: Thi thể quái dị](#)
[Chương 58: Búp bê trong tủ kính](#)
[Chương 59: Ai trộm lễ phục](#)
[Chương 60: Là cô ta](#)
[Chương 61: Gặp mặt một lần](#)
[Chương 62: Cùng nhau dạo phố](#)
[Chương 63: -1: Tôi nóng.\(1\)](#)
[Chương 63: -2: Tôi nóng.\(2\)](#)
[Chương 64: Cơ hội tới](#)
[Chương 65: Tiếp xúc thân mật](#)
[Chương 66: Thân phận người chết](#)
[Chương 67: Manh mối](#)
[Chương 68: Chia tay](#)
[Chương 69: Đừng quấy rầy tôi nữa](#)
[Chương 70: Tám ảnh bất ngờ](#)
[Chương 71: Thi thể thứ ba](#)
[Chương 72: Chiêu binh mãi mã](#)
[Chương 73: Thực tiễn bản thân](#)
[Chương 74: Phân công điều tra](#)
[Chương 75: Có manh mối](#)
[Chương 76: Giao hoạt](#)
[Chương 77: Nhắc lại chuyện xưa](#)
[Chương 78: Nhận mô mắt](#)

[Chương 79: Hai kẻ thần kinh](#)
[Chương 80: Cùng giường chung gối](#)
[Chương 81: Hồ lạc bình dương*](#)
[Chương 82: Ăn giám](#)
[Chương 83: Ai có bệnh](#)
[Chương 84: Hai cô thi thê](#)
[Chương 85: Giao chiến](#)
[Chương 86: Chuyện xưa](#)
[Chương 87: Thảm vận thuận lợi](#)
[Chương 88: Kinh hi của Lãnh Thác](#)
[Chương 89: Người suy tưởng*](#)
[Chương 90: Giả bộ tình nhân](#)
[Chương 91: Ai là hung thủ?](#)
[Chương 92: Cát bụi lắng xuống](#)
[Chương 93: Tỏ tình khác người](#)
[Chương 94: Ác mộng trở lại](#)
[Chương 95: Tôn thương](#)
[Chương 96: Tôi giúp em!](#)
[Chương 97: Ngược đãi mèo con](#)
[Chương 98: Giường ba người](#)
[Chương 99: Thảm thâu](#)
[Chương 100: Uống trà sữa](#)
[Chương 101: Điện thoại của chú](#)
[Chương 102: Ác mộng cùng giường](#)
[Chương 103: Giặt quần áo](#)
[Chương 104: Lần đầu xuất hiện mạnh mẽ](#)
[Chương 105: Có vấn đề](#)
[Chương 106: Ghen](#)
[Chương 107: Xem phim](#)

[Chương 108: Tiết lộ](#)
[Chương 109: Đồi mắt](#)
[Chương 110: Trùng phạt nhỏ](#)
[Chương 111: Bạn cũ](#)
[Chương 112: Trúng thưởng](#)
[Chương 113: Quan hệ vệ chồng](#)
[Chương 114: Thâm nhập](#)
[Chương 115: Lão hàng xóm](#)
[Chương 116: Ở chung](#)
[Chương 117: Rượu thêm can đảm](#)
[Chương 118: Lại có án mạng](#)
[Chương 119: Hiện trường](#)
[Chương 120: Ẩn tình](#)
[Chương 121: Tiến triển](#)
[Chương 122: Phân tích](#)
[Chương 123: Trí nhớ](#)
[Chương 124: Sự nghi ngờ](#)
[Chương 125: Là nam hay là nữ?](#)
[Chương 126: Huyết mạch](#)
[Chương 127: Ôm cây đọi thờ](#)
[Chương 128: Kim Chí Thành](#)
[Chương 129: Ai uống thuốc ngủ?](#)
[Chương 130: Gặp cha mẹ](#)
[Chương 131: Quà gặp mặt](#)
[Chương 132: Chân tướng](#)
[Chương 133: Hồn loạn](#)
[Chương 134: Phân tích](#)
[Chương 135: Làm khách](#)
[Chương 136: Biện pháp hay của ba Khúc](#)

[Chương 137: Trạc phá*](#)
[Chương 138: Người lạ](#)
[Chương 139: Tung tích](#)
[Chương 140: Tách ra](#)
[Chương 141: Đột biến](#)
[Chương 142: Bạn trai](#)
[Chương 143: Thi uống rượu](#)
[Chương 144: Nụ hôn đầu tiên](#)
[Chương 145: Ăn cơm](#)
[Chương 146: Kim Chí Thành? Lục La?](#)
[Chương 147: Chơi choáng váng](#)
[Chương 148: Thế thân](#)
[Chương 149: Ai là thợ săn?](#)
[Chương 150: Quốc bảo](#)
[Chương 151: Khảo hạch](#)
[Chương 152: Không có tiền triển](#)
[Chương 153: Mạnh mối](#)
[Chương 154: Cầu hôn](#)
[Chương 155: Nam thi](#)
[Chương 156: Đột phá](#)
[Chương 157: Cô Ta Chết Rồi!](#)
[Chương 158: Tình Nhân](#)
[Chương 159: Kéo Tơ Bóc Kén](#)
[Chương 160: Nhận Thi](#)
[Chương 161: Chị em](#)
[Chương 162: Không có kết cục](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Đoạn văn nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

ĐOẠN VĂN NHỎ 1

Tăng Dĩ Nhu: Đồng chí Khúc Mịch, tôi cảm thấy hình như tất cả mọi người đều hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta!!?

Khúc Mịch: Sao!!! Để tôi giải thích cho bọn họ, chúng ta hiện tại là tình cảm nam nữ thuần khiết, chưa đến mức ở chung một nhà.

Tăng Dĩ Nhu: Tôi là bạn gái anh khi nào?

Khúc Mịch: Còn không phải vậy sao? Em tỏ tình với tôi, chúng ta còn hẹn hò nữa ...

Tăng Dĩ Nhu: Khoan khoan khoan ... Tôi tỏ tình với anh lúc nào? Còn chuyện hẹn hò nữa chứ.

Khúc Mịch: Ngay lần đầu tiên em gặp tôi, em lấy điện thoại di động hỏi tôi ‘Có cảm thấy hứng thú không? Tôi nhận điện, sau đó ngay lập tức quyết định xuất viện. Cùng em gia nhập đội hình sự. Tối hôm ấy, chúng ta hẹn hò ngay chính phòng làm việc của em, còn ăn khuya chung nữa cơ mà ... Món măng thịt băm ... Rất ngon! Sau đó tôi còn thường xuyên biểu lộ tình cảm với em.

Tăng Dĩ Nhu: Chờ đã Biểu lộ tình cảm?

Khúc Mịch: Không để em ăn mặc hở hang, dòi cây kiwi đáng ghét cho em, uống rượu thay cho em, rồi ngồi nghe mấy bản báo cáo nghiệm thi tẻ nhạt của em

Nhìn gương mặt cực kỳ nghiêm túc của anh, Tăng Dĩ Nhu như cây non đứng trước bão lớn.

Ông trời ơi! Mau đưa tên này về trại đi ... Anh đến giờ uống thuốc rồi.

---o0oo0oo0o---

ĐOẠN VĂN NHỎ 2

Một ngày đẹp trời.

Dĩ Nhu cầm trên tay đĩa xoài đã được cắt gọt sạch sẽ, đứng tựa cửa nhìn Khúc Mịch nấu nướng.

Cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cất tiếng hỏi: “Anh thích em ở điểm nào?”

“Tướng mạo ... Không khó coi. Vụng về trong chuyện tình cảm, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu nướng, nói chuyện thẳng thắn ...”

“Thì ra bạn gái của anh là vậy ...” Dĩ Nhu cau mày.

“Thì ra bạn gái của anh ... Là ai vậy?”, Khúc Mịch xoay người nhìn cô, chiếc tạp dề hình đôi giày cao gót trông lại càng thêm hấp dẫn.

Dĩ Nhu cắn miếng xoài, khẽ nói: “Giả ngu!”

“Đó đó ... Anh thích nhất là điểm này của em!”, anh nở nụ cười, “EQ thấp, chẳng hiểu được lời tỏ tình của đàn ông ... Anh yên tâm!”

Oạch ... nói nhiều như vậy mà không có chút xiu xiu ưu điểm nào của cô vậy.

“Thôi ... em không thèm đề ý đến quá khứ của anh ... Ai mà không có chút lịch sử chứ!”, cô nhàn nhạt lên tiếng, rồi xoay người ra ngoài.

“Ý em là gì! Em có lịch sử??? Lịch sử gì??? Là ai???” Khúc Mịch chạy nhanh về phía cô, dồn dập truy hỏi, vẻ mặt cau có khó chịu: “Này này Anh thấy không công bằng ... Em là mối tình đầu của anh, vậy mà anh không phải là người duy nhất của em ...”

“Không tin! Chỉ số EQ cao như anh mà mới chỉ yêu đương một lần duy nhất, hơn nữa anh đã hơn ba mươi rồi!”

Khúc Mịch tìm mọi cách để giải thích.

Ngày thứ n.

Về mặt vô cùng ảo não: “Em muốn thế nào mới chịu tin anh chỉ yêu duy nhất một lần, và người đó chính là em ...”

“Tướng mạo ... Không khó coi. Vụng về trong chuyện tình cảm, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu nướng, nói chuyện thẳng thắn ... Quan trọng nhất là EQ thấp! Vì thế cho nên, em không thể là một người yêu đầu hoàn mỹ của anh được. Nhất định là anh đã chán ngấy rồi mới cảm thấy tất cả đều là phù vân, mới chấp nhận em.”

Chắc chắn! Thì ra điểm mấu chốt là đây! Bởi người ta nói không thể đắc tội với phụ nữ. Bọn họ là loài động vật thù dai nhất, không có ngoại lệ!

-----oOo-----

Chương 1: -2: Thi thể quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

--- Thế giới này không có gì là bí mật, người chết cũng biết nói chuyện ---

Trong nhà hàng kiểu Âu sang trọng, một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Người đàn ông mang giày Tây, đeo kính, dáng vẻ tao nhã. Người phụ nữ mái tóc dài ngang vai, mặc chiếc váy dài màu trắng, vòng eo thon thả không đầy một vòng tay, khuôn mặt mang theo ba phần xinh đẹp, ba phần dịu dàng, ba phần quyến rũ, một chút còn lại phảng phất sự lãnh đạm, nhìn xa nhìn gần đều trông hết như một bức tranh.

“Cô Tăng quả không hổ danh là bác sĩ phẫu thuật, động tác cắt bít tết vô cùng nhuần nhuyễn, các ngón tay thon dài điều khiển dao nĩa nhìn sao cũng có cảm giác thật thu hút.” Người đàn ông nở nụ cười lễ độ, ánh mắt đầy vẻ

hài lòng, “Có vài người kiêng kị kết giao cùng nữ bác sĩ, bởi họ ngại chuyện mỗi ngày các cô đều động dao lên cơ thể con người, máu thịt be bét, trông thật đáng sợ. Với tôi, tôi cho rằng đám người đó quá thật nông cạn, kì thị nghề nghiệp! Thử hỏi có ai mắc bệnh mà không đi tìm bác sĩ? Không có bác sĩ phẫu thuật lấy đâu ra tuổi thọ trung bình của con người ngày được kéo dài? Cô Tăng thấy tôi nói đúng không?”

Người phụ nữ buông dao nĩa trong tay, cười cười hỏi: “Anh Lý, bà mai nói với anh tôi là bác sĩ phẫu thuật?”

“Đúng vậy, bà mai không hề giấu giếm gì cả. Nói thật, trong nhà có người làm bác sĩ thì tiện biết bao. Hằng ngày chúng ta ăn bao nhiêu là thứ từ củ quả, thịt cá Làm sao không sinh bệnh được chứ? Bây giờ bước chân vào bệnh viện chờ đăng kí khám bệnh thì y như đi đánh trận, không thể nào đi một mình được. Nếu như phải nhập viện, phải giải phẫu, không quen biết thì còn đợi dài dài. Tôi cực kì vừa lòng với công việc của cô Tăng, càng thích con người của cô hơn. Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu tìm hiểu nhau sâu hơn...”

“Anh Lý à, tôi nghĩ...”

“Cô Tăng chớ vội chối từ.” Anh ta hấp tấp xen ngang lời cô, “Phiền cô đưa cho tôi miếng bánh bao, tôi thích ăn bánh bao cùng với salad trộn.”

Cô cầm miếng bánh bao đưa sang cho anh ta. Người đàn ông nhận lấy, rồi ngọam một miếng thật to.

Điện thoại di động đột ngột đổ chuông, cô vội nói xin lỗi rồi nhận điện: “Ừm, được, tôi đến ngay!”

“Anh Lý, thật ngại quá, tôi có việc gấp phải đi ngay.” Cô dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khoe miệng, đứng lên giải thích với anh ta.

“Không sao! Công việc là quan trọng nhất. Cô Tăng nhất định là có ca phẫu thuật quan trọng, không thể để bệnh nhân nằm chờ trên bàn mổ!” Anh ta lịch sự đứng lên, “Xem ra công việc của cô Tăng rất bận bịu, ngày lễ lớn cũng không được nghỉ ngơi, vất vả quá!”

“Anh Lý, tôi không phải phẫu thuật chữa bệnh mà là ... giải phẫu thi thể”
Cô nở nụ cười sáng lạn, “Nghề nghiệp của tôi là bác sĩ pháp y!”

Giải phẫu thi thể, pháp y? Người đàn ông giật bắn mình nhìn cô trân trân, rồi lại đưa mắt nhìn nửa cái bánh bao đang ăn dở. ‘Oe’ một cái rồi phun ra hết.

Cô đưa cho anh ta tờ khăn giấy, người đàn ông hốt hoảng lui ra sau, tiếp tục nôn mửa.

Cô khẽ lắc đầu, xem ra càng ở đây chỉ càng khiến đối phương không thoải mái. Cô xoay người ra khỏi nhà hàng, vội vàng lái xe chạy tới vùng ngoại ô phía Nam.

Núi Phượng Hoàng ở ngoại ô phía Nam, vài chiếc xe cảnh sát đậu ở giữa sườn núi, cảnh sát giăng tuyến cảnh giới, xung quanh thấp thoáng vài người ánh mắt đầy tò mò nhìn về hướng này.

Một chiếc xe hơi mini lướt nhanh tới, gần đến khu vực cấm thì thắng gấp, rồi dừng lại. Cửa xe bật mở, một người phụ nữ mái tóc dài với tà váy trắng bước xuống.

“Thật thứ lỗi, phía trước là hiện trường án mạng, hiện tại cảnh sát chúng tôi đang tiến hành điều tra, cô không được tới gần!” Một anh cảnh sát tiến đến ngăn cản bước chân cô.

“Tăng Dĩ Nhu, bác sĩ pháp y vừa được điều đến Cục pháp y tỉnh.” Cô không mang theo giấy tờ tùy thân, bèn lấy di động ra: “Trong này có lưu lại số điện thoại của đội trưởng các anh, chúng tôi vừa trò chuyện xong.”

Cô vừa nói vừa mở nhật kí điện thoại, đưa qua cho anh cảnh sát kiểm tra.

“Bác sĩ Tăng đến rồi? Mau mau để cô ấy vào.” Đội phó Lục Ly bước tới chỗ hai người đang đứng, ngăn người khi lần đầu tiên trông thấy Tăng Dĩ Nhu, sau đó ngay lập tức vươn tay: “Lần đầu gặp mặt lại là ở hiện trường vụ án, nhưng hết cách ... Nghề nghiệp của chúng ta là vậy, đợi đến khi trở

về cục cảnh sát, tôi sẽ giới thiệu các đồng nghiệp khác để cô làm quen sau.”

“Vâng.” Tăng Dĩ Nhu gật gù, “Nạn nhân ở đâu? Nhờ Đội phó Lục đưa tôi qua đó, sẵn tiện nói sơ qua tình huống cho tôi rõ.”

Lục Ly vừa dẫn đường vừa thuật lại tình huống: Thi thể do một cặp tình nhân phát hiện, hai người đến đây dạo chơi, muốn tìm một nơi vắng người để tận hưởng không gian riêng. Hai người tình cờ phát hiện lộ ra vật lạ, cậu thanh niên to gan tiến đến lôi ra. Khi mở ra thì phát hiện tử thi, hai người nhanh chóng báo cảnh sát.

Tăng Dĩ Nhu chuyên chú lắng nghe, thuận tay bẻ một nhánh cây ven đường, nhanh nhẹn búi mái tóc dài, rồi dùng nhánh cây ghim cổ định lại.

Gần đây trời mưa bão, con đường nhỏ vốn gập ghềnh càng thêm lầy lội, cô lại mặc chiếc váy dài ôm sát, nên không thuận tiện di chuyển trên đường núi.

Cô khom lưng xuống, ‘xoẹt’ một tiếng, tà váy bị xé rách từ trên bắp đùi kéo dài xuống dưới, lấp ló đôi chân trắng nõn, thon dài thẳng tắp.

“Khang Bình ở đâu?” Cô vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên, không hề đoái hoài đến ánh mắt của người bên cạnh, “Không phải cậu ấy đã tới trước rồi sao?”

“Bác sĩ Tăng, em ở đây!” Một anh chàng khoảng chừng hai mươi tuổi đang hồi hả chạy tới, sắc mặt trắng bệch, trên tay xách theo thùng y cụ.

“Tình huống thế nào?” Cô vươn tay nhận lấy thùng y cụ.

“Bác sĩ Tăng... Ọe... Ọe...” Khang Bình chật vật nôn mửa, tạm thời không thể nói thành câu hoàn chỉnh.

Khang Bình đảm nhiệm chức trợ lý của Tăng Dĩ Nhu thâm thoát đã hơn một năm, từng chứng kiến rất nhiều dạng thi thể, cô chưa bao giờ thấy cậu ấy ói đến mật xanh mật vàng như bây giờ. Nhìn thoáng qua thần sắc u ám của một nữ cảnh sát, cô tin chắc thi thể hôm nay sẽ khó coi.

Thi thể ban đầu nằm sau khối đá lớn, vừa rồi đã được cảnh sát mang ra đặt nằm trên bãi đất trống.

Vừa tiến tới gần hơn hiện trường, mùi xác thối đặc trưng lập tức xông vào mũi. Mùi hôi tanh ấy quả thật không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, len lỏi vào khoang mũi sộc thẳng xuống dạ dày. Tăng Dĩ Nhu ngồi xồm xuống mở thùng y cụ, trước tiên, cô lấy găng tay y tế cẩn thận đeo vào.

“Bác sĩ Tăng, khẩu trang đây!” Anh cảnh sát vừa rồi ngăn cản cô ở phía ngoài tỏ vẻ ân cần đưa cho cô một cái khẩu trang, “Mùi hôi này nồng đến phát sặc, chúng tôi là đàn ông còn không chịu nổi, huống hồ là cô.” Dứt lời, anh ta quét mắt nhìn bộ váy trắng trên người cô, đặc biệt chiếc vòng cổ được thiết kế tinh xảo trên cần cổ mảnh dẻ.

Nghe nói sẽ có một vị pháp y danh tiếng về nhận chức tại Cục pháp y tỉnh thay cho pháp y Hoàng về hưu. Đám cảnh viên trong Cục hào hứng suy đoán coi bộ dáng vị pháp y có tiếng này là người như thế nào ... Không ngờ lại là một nữ thần váy trắng tung bay.

Một người phụ nữ thanh lịch như vậy, lại tiếp xúc trực tiếp với những tử thi ghê tởm, ngẫm lại thật khiến người ta đau lòng xót dạ.

“Mọi người không thể chịu nổi, nhưng tôi thì khác!” Tăng Dĩ Nhu ngẩng đầu, trên khuôn mặt mang theo vài phần lạnh lẽo: “Đeo khẩu trang sẽ ngăn mùi, ảnh hưởng đến sự phán đoán của pháp y.” Dứt lời, cô cúi đầu tỉ mỉ kiểm tra thi thể.

Anh cảnh sát ngượng ngùng rút tay về, ỉu xiu lui về phía sau.

Tăng Dĩ Nhu dứt tay vào túi, lấy ra cái máy ghi âm nhỏ, ấn nút ghi âm.

“Nạn nhân cao 135 cm, tóc ngắn, dựa trên mức độ phân hủy của thi thể có thể phán đoán đã tử vong cách đây từ ba đến sáu tháng.” Mấy ngày trước mưa lớn triền miên, sau đó thời tiết liên tục nắng nóng. Thi thể bị tác động mạnh bởi nước mưa, rồi nhiệt độ cao dẫn đến tốc độ phân hủy nhanh hơn.

“Nạn nhân mặc ... váy đỏ, phía dưới là đôi giày vải màu đen, trên cổ xuất

hiện vết trói, có phải là nguyên nhân dẫn đến tử vong hay không thì cần kiểm tra thêm. Thi thể nạn nhân đã thối rữa ở giai đoạn ba, nhiều nơi đã chảy dịch. Ồ!?” Cô bỗng nhiên dừng lại một chút, cúi thấp đầu quan sát thật kỹ mới nói tiếp, “Hạ thân là bộ phận sinh dục nam, một ổ khóa sắt xuyên ngang.”

Lục Ly đứng bên cạnh vẫn luôn nhíu chặt chân mày, trầm ngâm nhìn chăm chăm thi thể kỳ quái.

Tăng Dĩ Nhu đứng dậy, đang chuẩn bị tháo găng tay, đột nhiên có ánh sáng phản quang phía đầu tử thi.

Cô vội vàng ngồi xổm xuống lần nữa, cẩn thận vén mái tóc nạn nhân lên.

“Đưa nhíp!”

Khang Bình nhanh chóng đưa qua, cô mò mẫm trên đầu nạn nhân, lát sau gấp ra bảy cây kim bạc, lớn bằng khoảng cây kim may quần áo, dài bảy xen-ti-mét.

“Đội phó Lục, theo phán đoán sơ bộ thì nạn nhân là nam giới, khả năng tử vong do bị ngạt. Mấy lỗ kim đâm trên đầu cùng vết bầm tím nơi bộ phận sinh dục đều là thương tích sau khi chết tạo thành, tình hình cụ thể phải chờ khám nghiệm thi thể xong mới có kết luận. Tôi tạm thời đã kiểm tra xong, phiền anh cho người đưa thi thể về, tôi cần phải khám nghiệm kỹ càng hơn, sau đó sẽ gửi anh bản báo cáo.”

Tăng Dĩ Nhu đứng lui về phía sau, không quên lấy nước sát trùng rửa tay.

Lục Ly chỉ huy cấp dưới di dời thi thể, sau đó gọi lớn: “Mạnh Triết, lấy khẩu cung của hai người báo án xong chưa?”

“Bọn họ còn đang nôn mửa đây! Vẫn chưa ghi chép được gì.” Một người đàn ông có thân hình cao lớn và mái tóc húi cua chạy tới.

“Đưa bọn họ về cục cảnh sát luôn, lấy khẩu cung xong thì mời họ đến căn tin dùng cơm, nhớ chú ý giữ gìn tốt mối quan hệ giữa nhân dân và cảnh

sát.”

“Đội phó Lục! Dù có chiêu đãi họ bữa tiệc thịnh soạn thì họ chắc chắn sẽ cự tuyệt. Theo tình hình hiện tại, trong vòng ba ngày tiếp theo, họ ăn không vô bất kì thứ gì.” Mạnh Triết cọt nhả.

Tăng Dĩ Nhu lia mắt nhìn anh ta một cái, đối mặt với tử thi như vậy mà còn có thể vui vẻ cười đùa, chứng tỏ tố chất tâm lí không tệ.

Cảnh sát vừa chuyển thi thể lên xe, di động của Lục Ly liền đổ chuông. Nhận điện thoại, sắc mặt anh ta dần dần biến sắc.

“Người nào chịu trách nhiệm phong tỏa tin tức bên ngoài?”. Anh ta thét lớn, một cảnh viên mau mắn chạy tới.

“Vương Nhân Phủ, cậu làm việc kiểu gì thế hả, đến một việc con con cũng xử lí không xong!” Lục Ly nổi giận, dáng vẻ hung hăng muốn ăn thịt người, “Có người đã lén lút chụp ảnh và phát tán trên mạng, bây giờ người dân đang xôn xao bàn tán. Nào là thi thể bé trai mặc váy đỏ vô cùng quý dị, rồi đoạt mạng, vô số cuộc gọi vào máy thị trưởng. Tôi đã yêu cầu cậu phải sơ tán quần chúng, không được để họ tiếp cận hiện trường. Oắt con như cậu cả ngày lẫn đêm chẳng làm được cái tích sự gì, chỉ giỏi thấy mỹ nữ là dán mắt vào người ta như cái máy chụp hình. Cậu đừng tưởng mình là người thân của Cục trưởng mà làm việc tắc trách. Còn gây ra chuyện thì mau cuốn khỏi đội hình sự ngay!”

Tính tình người này nóng nảy quá. Trước khi tới đây, Tăng Dĩ Nhu đã nghe qua biệt hiệu “Pháo kếp” của phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự, anh ta như quả bom, chỉ cần châm lửa là phát nổ. Anh ta xuất thân từ một vị trí nhỏ nhất trong đội cảnh sát, dùng thực lực và bản lĩnh lên được vị trí hiện tại, ngay cả Cutr cũng phải nể anh ta vài phần.

Vương Nhân Phủ bị mắg xối xả không dám nói lại nửa chữ. Được làm cảnh sát hình sự mang súng bên hông là ước mơ từ nhỏ của cậu. Vương Nhân Phủ đã bỏ công năn nỉ ông cậu cục trưởng của mình rất lâu mới có thể gia nhập vào đội, đương nhiên cậu vạn lần không mong muốn bị đuổi đi sớm.

Tăng Dĩ Nhu cầm điện thoại, mở trang Tieba, quả nhiên chủ đề nóng hôm nay là bài viết liên quan đến “Thi thể bé trai mặc váy đỏ”. Bài viết chỉ mới đăng tải khoảng hai mươi phút, nhưng đã thu hút hàng ngàn người thảo luận. Mở link bài viết, liền nhìn thấy một tấm ảnh tuy không sắc nét, chỉ thấy được hình dạng mờ mờ, tuy nhiên chiếc váy màu đỏ thật chói mắt.

Dân mạng bắt đầu trở tài làm thám tử, bình luận suy đoán đủ loại tình tiết hấp dẫn li kì, Tăng Dĩ Nhu xem qua một lượt, hàng chân mày cau chặt. Hèn gì Lục Ly giận dữ đến thế, thảo nào nhiều người gọi điện thoại cho thị trưởng, bởi các tình tiết dân mạng đồn thổi quá mức kinh khủng khiến mọi người sờn gai ốc.

*Tieba: là một dạng vừa giống mạng xã hội lại giống diễn đàn, chia ra các fanclub nhỏ, trên đó là nơi các fans bàn chuyện, tán dóc về mọi chuyện: thần tượng, xã hội, thời sự ...

-----oOo-----

Chương 2: Thỉnh thần

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thi thể được đưa đến phòng giải phẫu của Cục cảnh sát. Ánh đèn lạnh lẽo chiếu lên thi thể. Không gian xung quanh âm u, chiếc váy đỏ càng thêm quỷ dị kinh hãi.

Vòi nước trên bàn khám nghiệm tử thi rỉ từng giọt, rơi trên mặt bàn phát ra âm thanh lạnh lạnh, góp phần tạo nên bầu không khí đầy ma mị.

Thường ngày khi vào đến phòng giải phẫu không có cảm giác gì, thế nhưng ngày hôm nay Khang Bình cảm thấy rợn người, dường như có một làn gió lạnh thổi qua sống lưng cậu ta từng đợt, từng đợt.

“Bác sĩ Tăng, hay là ngày mai hãy khám nghiệm tử thi. Đợi em ghé qua

miếu thổ địa xin hai lá bùa hộ mệnh, giúp chúng ta xua đuổi tà ma...”

Hai vệt sáng sắc lạnh phóng tới, cậu ta ngay lập tức ngậm chặt mồm. Đừng thấy ngày thường Tăng Dĩ Nhu luôn giữ vẻ ôn hòa, điềm đạm; thế nhưng khi bắt tay vào công việc, cô biến thành một người khắt khe, nghiêm túc, và thận trọng. Cậu ta đi theo pháp y Tăng hơn một năm dĩ nhiên hiểu rõ tính cách của cô. Nếu không phải tử thi trước mắt quá đáng sợ thì cậu ta không bao giờ dám phát biểu mấy lời vừa rồi.

“Không có việc gì thì ít lên Tieba đi! Đều là mấy người tẻ nhạt, ăn nói vớ vẩn!”

Tăng Dĩ Nhu bắt đầu cởi khóa kéo chiếc váy của nạn nhân, tỉ mỉ kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân là nam giới, cân nặng 25kg, căn cứ theo chiều cao, thể trọng cùng độ dài khung xương có thể phán đoán độ tuổi của nạn nhân từ mười ba đến mười sáu tuổi. Trên cổ xuất hiện hai vết trói nông sâu khác nhau: một vết gây tử vong, vết còn lại được tạo thành sau khi chết. Đỉnh đầu có lỗ kim, bộ phận sinh dục bị chấn thương do ổ khóa móc ngang qua, đều là vết thương sau khi chết tạo thành.”

Khang Bình không dám nhìn tử thi, chỉ cúi thấp đầu miệt mài ghi chép.

Kế tiếp Tăng Dĩ Nhu chuyển sang kiểm tra phần bụng thi thể. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi chứng kiến tận mắt, cô vẫn không kìm được cau chặt mi.

Tất cả tử thi đều bắt đầu thối rữa từ phần dạ dày vì ở đó chứa cặn thức ăn, sau đó mới đến các nội tạng khác, kế đến là cơ thịt, cuối cùng mới đến phần biểu bì.

“Oe!” Khang Bình không kìm được tò mò, đưa mắt nhìn, ngay lập tức cảm giác buồn nôn ập đến.

“Căn cứ theo mức độ thối rữa của nội tạng, kết hợp cùng thời gian thi thể tiếp xúc trong không khí, nạn nhân đã tử vong cách đây bốn tháng. Khi còn

sống nạn nhân chưa từng làm qua các cuộc giải phẫu nội tạng như tim, gan, dạ dày, lá lách hay thận.” Cô kiểm tra hết một lượt thì khâu lại, sau đó lấy ít phần biểu bì để làm xét nghiệm DNA. Xong xuôi cô dặn Khang Bình chuẩn bị máy X-quang.

Cô dùng máy X-quang kiểm tra toàn bộ khung xương của nạn nhân, xác định chính xác độ tuổi là mười bốn. Thêm vào đó có thể nhìn thấy phần xương đùi bên phải đã từng bị gãy.

Khang Bình tổng hợp lại bản báo cáo. Cô cẩn thận đọc lại một lần nữa rồi kí tên.

“Bác sĩ Tăng, Cục trưởng mời chị đến văn phòng ông ấy một lát.” Thư ký Tiểu Vương gọi điện thông báo.

Tăng Dĩ Nhu rửa tay bằng nước sát khuẩn, tắm rửa thay quần áo, đây là trình tự công việc cô luôn tuân thủ sau mỗi lần nghiệm thi.

Lúc đi đến cửa văn phòng Cục trưởng, nghe thấy tiếng nói chuyện khá lớn, hình như Lục Ly đang ở bên trong, cô khẽ chân chừ.

“Chuyện này do đích thân Thị trưởng ra lệnh, yêu cầu chúng ta lập tức đi đón người. Tôi hiểu rõ trong lòng cậu có ý chống đối, thế nhưng phục tùng mệnh lệnh là chức trách của người cảnh sát. Cậu là một người cảnh sát giỏi, lẽ ra phải hiểu được điều này!” Cục trưởng Hoàng lên tiếng, “Tôi biết tính cậu nên đã cố ý mời bác sĩ Tăng đi cùng, có đồng nghiệp nữ sẽ dễ dàng trao đổi hơn.”

“Tôi không thêm cái chức vị Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự chó má đó, tôi chỉ là không đồng ý trong đội chúng ta có kẻ tay ngang! Chuyên gia tâm lý tội phạm gì chứ, suy cho cùng cả ngày chỉ biết lý luận suôn, bọn họ có thể phá án? Giao cho anh ta chỉ huy cả đội cảnh sát hình sự, điều này chẳng khác nào nghi ngờ và sỉ nhục tất cả các thành viên trong đội cảnh sát hình sự.” Sắc mặt Lục Ly cực kì khó coi, suýt chút nữa là đập mạnh xuống mặt bàn.

“Cậu đừng quá kích động. Nếu không phải vụ án lần này gây ảnh hưởng

quá lớn, các lãnh đạo thành phố sốt ruột phá án nhằm trấn an dân chúng, thì thị trưởng cần gì đích thân can thiệp.” Cục trưởng Hoàng rót cho anh ta ly nước, ngồi xuống uống một ngụm nước hạ hỏa.

“Vôn dĩ tôi định tiến cử cậu làm Đội trưởng, ai ngờ tình huống thay đổi bất ngờ. Tuy nhiên, năng lực của Khúc Mịch tuyệt đối xứng đáng với chức vị Đội trưởng. Nếu không nhờ thị trưởng có ân tình thì chúng ta không bao giờ thỉnh được ‘Đại Phật’ này đâu.”

Đứng trước cửa, Tăng Dĩ Nhu nghe thấy tên Khúc Mịch, tâm trạng khẽ biến. Bên trong phòng, Cục trưởng Hoàng tiếp tục khuyên can: “Bây giờ điều tra phá án khác xa mười năm trước đây, cái gì cũng phải nói đến phương pháp khoa học. Tội phạm thời nay IQ rất cao. Ngoài việc trang bị những máy móc tiên tiến, chúng ta cũng phải chiêu mộ nhân tài .

Khúc Mịch tốt nghiệp Đại học Công an Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp qua Mỹ học tiếp lên thạc sĩ chuyên ngành tâm lí tội phạm, từng trợ giúp Hình Cảnh Quốc Tế phá nhiều vụ án biến thái giết người liên hoàn. Cậu ấy từ chối lời mời của Hình cảnh Quốc Tế, sau khi trở về nước chuyên tâm nghiên cứu về những triệu chứng tâm thần phân liệt, thôi miên, tâm lí và hành vi của kẻ tâm thần biến thái, đã xuất bản nhiều bài luận văn chuyên ngành có giá trị cao, trở thành giáo sư danh dự của đại học Công an.

Đừng nghĩ là có quan hệ với thị trưởng là ổn, cậu ấy chưa chắc đã chịu nể mặt chúng ta. ‘Miếu nhỏ’ này làm sao hấp dẫn được ‘Đại Phật’. Lần này cậu đi là nhiệm vụ sống còn, nếu không mời được người ấy, cậu phải chịu mọi trách nhiệm.”

“Chẳng trách sắp lại muốn gọi bác sĩ Tăng đi cùng, hóa ra định dùng mỹ nhân kế.” Cảm xúc Lục Ly đã ổn định lại, nhưng ngữ điệu vẫn khó nén được sự khinh thường.

Làm cảnh sát hình sự đã nhiều năm đương nhiên anh đã từng nghe qua cái tên Khúc Mịch, thậm chí còn dự định tham dự buổi thảo luận của Khúc Mịch tại Đại học Công An, đáng tiếc các vụ án cứ liên tục nối đuôi khiến anh ta không còn thời gian. Bao nhiêu năm trong nghề, mỗi lần phá án đều phải chạy đông chạy tây tìm chứng cứ. Anh ta thật sự không hiểu ngồi trong

văn phòng, suy luận vớ vẩn mà vẫn có thể phá án?

Anh ta đúng là phải nhanh chân diện kiến người tên ‘Khúc Mịch’ này, coi anh là một người như thế nào đến mức tin đồn lưu truyền tôn người ấy như thần như thánh.

“Tên nhóc nói nhăng cuội gì đó!”, Cục Trưởng Hoàng thấy tâm trạng Lưu Ly khá hơn thì thở phào nhẹ nhõm: “Bác sĩ Tăng là bác sĩ pháp y xuất sắc, cũng là nhân tài của tỉnh chúng ta. Lần này cậu đi mời Khúc Mịch, chí ít phải thể hiện tố chất của đội chúng ta, do vậy làm sao có thể thiếu bác sĩ Tăng.”

“Được rồi, để tôi đi tìm bác sĩ Tăng.”

Nghe đến đó, Tăng Dĩ Nhu giơ tay gõ cửa rồi bước vào trong. Cục trưởng Hoàng dặn dò một vài câu, sau đó hai người rời đi.

Tăng Dĩ Nhu trông thấy Lục Ly lái xe chạy thẳng vào cổng bệnh viện tâm thần thì giật mình: “Giáo sư Khúc làm việc ở đây?” Rõ ràng là giáo sư đại học, sao đột nhiên biến thành bác sĩ bệnh viện tâm thần???

“Sai!”, Lục Ly bĩu môi, “Không phải đi làm, mà là ở nơi này.”

Ở bệnh viện tâm thần chẳng phải là bệnh nhân của viện?! Tăng Dĩ Nhu bắt đầu cảm thấy buồn bực.

“Hành vi của người nghiên cứu tâm lý học tội phạm người bình thường như chúng ta không thể nào hiểu được. Phương pháp nghiên cứu những người mắc bệnh tâm thần chính là xâm nhập thẳng vào sào huyệt của bọn họ.”

Sặc! Đây là lần đầu tiên Tăng Dĩ Nhu nghe thấy loại lý luận này, quả nhiên khó có thể giải thích được.

“Riêng tôi thì cho rằng cậu ta nghiên cứu bệnh tâm thần quá mức nhập tâm nên tự khiến bản thân cậu ta phân liệt rồi.”

“Xì ~” Tăng Dĩ Nhu nhin không được phì cười.

Lục Ly liếc nhìn cô, cảm thấy lời mình vừa nói có chút cay nghiệt, không tiện nói thêm.

-----oOo-----

Chương 3: Có bệnh hay không có bệnh???

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu và Lục Ly đến bệnh viện tâm thần, y tá dẫn bọn họ tới phòng bệnh của Khúc Mịch.

Nhập mật khẩu dưới tầng trệt, cánh cửa thép nặng trĩch từ từ hé mở, lộ ra hành lang sâu hun hút. Các phòng bệnh riêng biệt nằm trải dài theo hành lang, mỗi phòng chỉ có một cửa sổ bé bằng lòng bàn tay.

Lục Ly quan sát cánh cửa làm bằng vật liệu chống đạn, kính cường lực, trên cửa còn có ổ khóa chống trộm, cười cười nói: “Nơi này chắc hẳn là phòng bệnh đặc biệt dành cho những bệnh nhân tâm thần có khuynh hướng bạo lực nặng, muốn từ bên trong thoát ra ngoài e là rất khó.”

“Khi nhập viện, bệnh nhân chỉ mắc căn bệnh ảo tưởng nhẹ, tuy nhiên việc trễ nải trong khi tiến hành trị liệu khiến bệnh tình ngày càng trầm trọng. Anh ấy từ phòng bệnh lầu một chuyển đến lầu hai, cuối cùng phải vào phòng bệnh đặc biệt. Ngoại trừ bác sĩ điều trị thì không ai được phép tiếp xúc. Lát nữa, khi hai người vào trong, nếu xảy ra chuyện gì thì nhấn chuông báo.”

“Khoan đã!!!”, Lục Ly và Tăng Dĩ Nhu đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lục Ly hỏi, “Ý cô là giáo sư Khúc ở trong căn phòng này mắc bệnh tâm thần? Lại còn rất nghiêm trọng?”

Y tá dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để đáp trả anh ta: “Không bị bệnh thì vào đây làm gì!” Cô y tá vừa nói vừa mở cánh cửa phòng cuối cùng. Đợi

hai người bọn họ bước vào trong phòng, cô ta liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong phòng không có gì ngoài chiếc giường bệnh. Một người đàn ông nằm trên giường, sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng, sâu hoắm. Anh mặc bộ quần áo bệnh nhân nhàn nhúm, hai tay áo dài bị cột với nhau, cố định trên thành giường. Đôi chân dẹt ra hình chữ bát, cổ chân bị khóa bằng xích sắt phía cuối giường.

Sặc!!! Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tăng Dĩ Nhu sửng sốt ... không lẽ y tá dẫn hai người vào nhầm phòng?

“Không hề nhầm lẫn, tôi chính là Khúc Mịch.” Người đàn ông lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn họ, thanh âm khàn khàn vang lên.

“Chào giáo sư Khúc, tôi là Lục Ly, thuộc đội cảnh sát hình sự.” Anh ta vươn tay, sau đó ngay lập tức mở miệng ngửi khí đầy gượng gạo: “Xin lỗi! Quen tay! Giáo sư Khúc lúc này không tiện cùng tôi bắt tay!”

“Tôi tên Tăng Dĩ Nhu, bác sĩ pháp y.” Tăng Dĩ Nhu đứng một bên, âm thầm quan sát người đàn ông trước mắt.

Một ‘Khúc Mịch’ cô ngưỡng mộ đã lâu lại mang theo dáng vẻ thế này ... cô thật sự không thể tin vào mắt mình.

“Lục Ly, can đảm, cẩn trọng, thân thủ nhanh nhẹn, bề ngoài nhiệt tình nhưng nội tâm có tính cảnh giác cao, không dễ dàng tiếp nhận những điều mới mẻ, có khuynh hướng bạo lực mức độ nhẹ. Tăng Dĩ Nhu, tinh tế, nhã nhặn, đầu óc linh hoạt, vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm yếu ớt cô độc, thích ở một mình, có chút rào cản trong giao tiếp.” Ngữ điệu của anh vẫn vậy, lạnh nhạt, xa cách.

Tăng Dĩ Nhu cau mày: “Vậy theo ý anh, chúng tôi đều có bệnh!”

“Sở dĩ chúng ta là người bình thường, vì tự bản thân mỗi người hiểu rõ mình bất bình thường ở phương diện nào. Trong thâm tâm hai người hiểu rất rõ bản thân mình, chẳng qua là không chịu thừa nhận mà thôi.” Sâu

trong ánh mắt anh có một sức mạnh vô hình có thể nhìn thấu lòng người.

“Giáo sư nói như vậy có nghĩa là chỉ có anh bình thường, còn chúng tôi đều không bình thường!”, trong lòng Lục Ly vốn đã có thành kiến, cộng thêm cuộc đối thoại chẳng mấy vui vẻ, do vậy ngữ khí anh ta càng thêm khó nghe.

“Chúng ta có định nghĩa thế này: Người bình thường chính là những người có khả năng nhìn thẳng chính mình, có thể ở chung với người khác, thích nghi với sinh hoạt của người bình thường.

Trước khi đến đây, tôi vẫn cho rằng mình là người bình thường, thậm chí vượt trên mức bình thường, có thể nghiên cứu điều trị cho những người bất bình thường. Thế nhưng khi ở đây, tôi dần dần phát hiện mình không bình thường.

Tinh thần của con người do bản ngã (cái tôi), bản năng (tự ngã) và cái siêu tôi tạo thành. Nguyên thủy nhất chính là bản ngã, có sẵn từ khi mới sinh ra đời, một phần cấu trúc của sự vô thức, bản năng trời phú. Bản năng được hình thành khi bản ngã tiếp xúc với xã hội, nó không giống với bản ngã vì nó hành động dựa trên sự tác động của thế giới bên ngoài. Cái siêu tôi, chính là bản thân tự đạo đức hóa. Chức năng chủ yếu của cái siêu tôi là kiềm chế sự kích động của bản ngã.

Trong tình huống bình thường, bản ngã, bản năng và cái siêu tôi luôn ở trạng thái tương đối cân bằng. Nếu sự cân bằng này chẳng may bị phá hủy, lúc đó người bình thường sẽ có khả năng tự mình điều chỉnh; còn người mắc bệnh tâm thần mất đi năng lực tự điều chỉnh này, khiến cho bản ngã và bản năng lấn lướt, chiếm vị trí chủ đạo.

Khi biểu lộ ra bên ngoài, nó trở thành những hành động phá hoại, chinh phục, có khuynh hướng bạo lực. Còn khi những biểu hiện ra bên ngoài ấy bị cản trở, nó sẽ lui vào sâu trong nội tâm, biến thành khuynh hướng tự sát, phạm vi này rất rộng, bao gồm cả tự sát và giết người, tự trách, tự trừng phạt, hoặc cho mình có cái quyền được phán xét, phản kháng.”

“Giáo sư Khúc, chúng tôi tới đây không phải để nghe anh giúp học thuộc

lòng môn tâm lý học", Lục Ly vốn là người thô lỗ nên khi nghe những câu nói đầy tính học thuật khiến đầu óc xoay vòng vòng, mất hết kiên nhẫn.

“Học thuộc lòng? Bây giờ để cho anh ấy nói thêm mười phút tôi cam đoan hai người không thể rời khỏi đây!” Cửa phòng đột nhiên mở tung, một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, bộ dáng đoan trang, mang theo vài phần quyen rũ bước vào, “Ngày hôm qua có cậu bác sĩ trẻ, cảm thấy hứng thú với giáo sư Khúc, chỉ trong hai mươi phút, cậu ấy nghi ngờ luôn cả bản thân mình, bây giờ vẫn đang phải tư vấn tâm lý.”

Giao động thần kinh của một người bình thường quả là hành vi thiếu đạo đức!

“Cậu ta không đủ tự tin, nghi ngờ năng lực học tập của mình. Với thái độ này mà đi trị liệu cho bệnh nhân mắc bệnh tâm lý thì thật sự rất nguy hiểm. Tôi chẳng phải rảnh rỗi hay thiếu đạo đức, chỉ cần cậu ta có thể vượt qua cửa ải lần này, chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc nhất khoa thần kinh.” Khúc Mịch vừa nói vừa nhìn chằm chằm Tăng Dĩ Nhu.

Từ khi bước chân vào đây, người đàn ông này vẫn đoán được tâm tư của cô, Tăng Dĩ Nhu có cảm giác như bị người khác điều khiển, điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái, đúng hơn là phản cảm.

“Bác sĩ Hà, bây giờ chưa đến thời gian trị liệu, vậy là cô tới đây thông báo cho tôi tin tốt.” Anh khẳng định.

“Chẳng có chuyện gì giấu được anh!”, nữ bác sĩ nghiêm mặt, “Có người yêu cầu cho anh xuất viện. Tuy nhiên, tôi vẫn còn lo lắng về bệnh tình của anh. Tôi cho rằng bệnh của anh vẫn chưa khỏi hẳn.”

“Cô có thể không đồng ý!” Khúc Mịch tựa hồ vẫn chưa muốn xuất viện.

“Giáo sư Khúc, Cục trưởng Hoàng lệnh cho chúng tôi tới đón anh.” Lục Ly lên tiếng, “Hiện tại anh chính là Đối tượng Đối cảnh sát hình sự tỉnh.”

“Không có hứng.” Khúc Mịch trả lời không chút do dự.

Tăng Dĩ Nhu rút lấy điện thoại di động, truy cập Tieba có bài viết về thi thể bé trai mặc váy đỏ, “Không biết giáo sư Khúc có hứng thú với vụ án này không?”

Khúc Mịch nhìn chăm chú màn hình, một lát sau quay sang gật đầu với nữ bác sĩ, “Bây giờ cô có thể kiểm tra một lần.”

Nữ bác sĩ nghe thấy thế liền cười trối cho Khúc Mịch, rồi sai người đưa một bài thi đến. Nhìn Khúc Mịch trả lời câu hỏi không chút đắn đo, nữ bác sĩ biến sắc...

“Sao chỉ trong vòng một ngày anh đã có thể khỏi bệnh?”

Khúc Mịch khẽ nhếch môi, “Khi cô có thể không chế thời điểm vô thức, tất cả mọi thứ sẽ tuân theo phương hướng đã định sẵn của cô.”

“Khả năng vô thức không thể nào không chế!”, nữ bác sĩ không thể kìm chế, đột nhiên quát lớn, sau đó cố gắng điều chỉnh tâm trạng: “Hai người ra quầy tiếp tân làm thủ tục xuất viện trước, lát nữa tôi dẫn anh ấy xuống sau.” Cô ta nhấn chuông cửa, gọi y tá hướng dẫn Lục Ly và Tăng Dĩ Nhu rời đi.

Tăng Dĩ Nhu ngồi chờ trên băng ghế ở đại sảnh, một lúc lâu sau cửa thang máy bật mở, một nam một nữ từ bên trong bước ra.

Người phụ nữ chính là vị bác sĩ vừa rồi, còn người đàn ông ... nhìn quen quen! Dáng người cao lớn, ngũ quan cân đối, đôi chân thon dài, mang theo vóc dáng của mẫu người Âu Mỹ. Anh mặc bộ đồ tây hiệu Armani, nổi bật là đôi giày dưới chân anh, phỏng chừng có giá trị ngang ngửa một tháng tiền lương của cô.

“Khúc Mịch, hoan nghênh anh trở lại bất cứ khi nào. Dĩ nhiên, không phải với tư cách là bệnh nhân tâm thần!” thanh âm nữ bác sĩ đầy lưu luyến.

Là anh? Tăng Dĩ Nhu sửng người. Đúng là người đẹp nhờ lụa, vừa rồi khi ở phòng bệnh, trông anh không khác nào một kẻ tâm thần. Bây giờ thì chỉ còn mang chút mệt mỏi và uể oải.

Cô từng giải phẫu qua vô số thi thể, chỉ cần nhìn quần áo có thể nhìn ra cơ bắp của một người. Người đàn ông trước mắt cô ngoại hình rất tuyệt, ít nhất là bụng có sáu múi. Có tài hoa, có diện mạo, có tiền tài, có địa vị, còn có – bệnh!

Tuy nhiên, một nữ bác sĩ xuất sắc am hiểu nhất là tiếp cận người có bệnh.

Xem ra ... ca này hợp khẩu vị của cô.

-----oOo-----

Chương 4: Xác định được thân phận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Ly lái xe, Tăng Dĩ Nhu ngồi trên ghế phụ lái, Khúc Mịch ngồi một mình ở băng ghế sau. Anh nghiêng đầu ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong xe tràn ngập sự im lặng và lúng túng.

“Lục Ly, cho tôi điều thuốc.” Anh đột nhiên lên tiếng.

Lục Ly hút thuốc? Tăng Dĩ Nhu tiếp xúc với anh ta hai lần, chưa bao giờ thấy anh ta hút thuốc, hơn nữa trên người anh ta cũng không bám mùi khói thuốc khiến người ta chán ghét.

Cô trông thấy Lục Ly móc bao thuốc lá và bật lửa ném ra sau. Người phía sau đưa tay chụp lấy, rút một điếu, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. ‘Tách’ một tiếng, ánh lửa lóe lên, anh hít một hơi thật sâu, làn khói trắng lượn lờ gương mặt trở nên xa xăm.

‘Tao nhã’, trong đầu Tăng Dĩ Nhu đột nhiên xuất hiện từ này, ngón tay người đàn ông ấy thon dài, tư thế hút thuốc rất đẹp.

“Nói về vụ án kia đi.” Anh yêu cầu.

Lục Ly vừa lái xe vừa thuật lại tình tiết vụ án, Tăng Dĩ Nhu cũng báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của mình.

Nghe xong anh không hề nói tiếng nào, Lục Ly cảm nhận một áp lực vô hình, nên bổ sung: “Tôi đã cử cấp dưới đi xác nhận thân phận nạn nhân, kết hợp với danh sách những người mất tích, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ừ!”

Phản ứng này là thế nào? Lục Ly đột nhiên cảm thấy không thể nói chuyện bình thường với người đàn ông này.

Trở về Cục cảnh sát, dĩ nhiên Cục trưởng Hoàng chịu trách nhiệm đón chào, còn muốn tổ chức đại tiệc chào mừng.

“Tiệc chào mừng thì khỏi, ngược lại không lâu nữa sẽ có bữa tiệc chúc mừng thôi!” Lời anh nói khiến Cục Trưởng Hoàng chấn động.

“Được!” Cục trưởng Hoàng nở nụ cười rạng rỡ: “Đợi phá án thành công, chúng ta sẽ mở tiệc chúc mừng.”

“Cục trưởng Hoàng, bây giờ tôi muốn tổ chức cuộc họp để tìm hiểu tình hình vụ án.”

“Được được được, tôi biết cậu rất bận rộn. Có yêu cầu gì thì cứ gửi báo cáo cho tôi, tôi toàn lực hỗ trợ.”

Trông thấy Cục Trưởng bị đuối khoé như vậy mà miệng vẫn cười ha hả khiến cho Mạnh Triết và mấy cảnh viên không khâm phục Khúc Mịch không được.

“Tôi tên Khúc Mịch, bỏ qua phần tự giới thiệu đi! Làm cùng nhau lâu ngày tự khắc sẽ biết!”, anh ra hiệu mọi người tự lại đây, “Báo cáo cho tôi tình huống mất tích của nạn nhân!”

Chứng kiến tác phong nhanh nhẹn của tân Đội trưởng, các thành viên không dám trễ nải, mau chóng báo cáo.

“Trong khoảng ba tháng gần đây không có nhiều người mất tích, chúng tôi đã điều tra tỉ mỉ nhưng không phát hiện bất cứ ghi chép nào có liên quan đến nạn nhân”, nữ cảnh viên duy nhất trong đội, Kha Mẫn, chủ yếu làm công việc văn phòng, chuyên tìm kiếm tư liệu.

Mạnh Triết tiếp lời: “Tôi và anh Hách đã quay lại hiện trường phát hiện thi thể để điều tra thêm lần nữa. Do trước đó có mấy ngày mưa lớn liên tiếp, nên không tìm thấy manh mối có giá trị.”

“Ý là nói bây giờ chúng ta không có bất cứ manh mối nào?”, hàng lông mày Lục Ly cau chặt, những người khác không ai dám hó hé.

Khúc Mịch quét mắt nhìn một lượt các thành viên trong đội, giọng bình tĩnh: “Căn cứ theo báo cáo của bác sĩ Tăng, nạn nhân là một đứa trẻ vị thành niên. Dựa theo chiều cao, cân nặng và thành phần thức ăn trong dạ dày, cậu bé bị suy dinh dưỡng nặng. Thêm vào đó, phía đùi phải của nạn nhân đã từng bị gãy, khoảng một tháng trước khi tử vong.

Lục Ly, anh dẫn theo người tìm hiểu tại các trường tiểu học, bắt đầu xuất phát từ vùng nông thôn, điều tra coi có học sinh nào bị gãy xương, phải nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng hay không.

Sắp xếp người đến Sở Giáo Dục, nhờ họ cho danh sách các bé được lưu tâm đặc biệt, lưu ý những trường hợp bố mẹ quanh năm đi làm xa, để con ở nhà một mình.”

Nghe tới đây, đôi mắt Lục Ly sáng rõ. Thực ra anh ta cũng có ý định điều tra từ các trường học, thế nhưng chưa nghĩ đến những đứa bé nằm trong trường hợp đặc biệt, bị bỏ rơi. Anh ta lập tức bố trí nhân lực, nhanh chóng triển khai hành động.

“Đội trưởng Khúc, anh có cần một người ở lại giúp anh làm quen tình hình trong Cục cảnh sát hay không?”, đến một môi trường mới, nói gì thì nói cũng cần có thời gian thích nghi.

“Ai nói tôi ở lại? Mọi người làm việc của mình, tôi về nhà nghỉ ngơi, có

việc gì thì gọi điện báo tôi.” Khúc Mịch để lại số điện thoại, rồi đứng dậy rời đi.

Sắc mặt Lục Ly trở nên khó coi, anh ta tự vả miệng mình ... ‘Rượu mời không uống thích uống rượu phạt’ ... Anh ta quên mất người đàn ông này là ai chứ ... Là người không bình thường, do vậy không thể dùng tư duy của người bình thường mà suy đoán.

Có người được về nhà chăn ấm nệm êm, còn bọn Lục Ly phải chạy ngược chạy xuôi. Thường ngày mỗi khi có vụ án, anh ta đã quen với việc bên đông bên tây, nhưng sao hôm nay anh ta lại cảm giác khó chịu thế này.

“Đội trưởng Lục, tân Đội trưởng xem ra không dễ bắt chuyện!”, Mạnh Triết cười hì hì.

“Đội trưởng Lục cái gì chứ?”, Lục Ly trợn mắt, “Cái gã họ Khúc vừa bỏ đi mới là Đội trưởng!”

“Em mau mồm mau miệng, để em tự phạt!”, sau đó Mạnh Triết vả bôm bốp vào má mình: “Lão đại, anh ở văn phòng nghỉ ngơi chút đi, để em và anh Hách đi là được rồi!”

“Tôi làm gì được hưởng phúc phần đó? Nào mau đi thôi!”, Lục Ly dẫn đầu.

Trải qua hai ngày điều tra, kết hợp cùng tin tức Kha Mẫn lấy được từ bên Sở Giáo Dục, cả đội tập trung chú ý lên thông tin cậu bé tên Mã Gia Câu.

Cậu bé năm nay mười bốn tuổi, học lớp sáu tại ngôi trường tiểu học nhỏ. Ba mẹ làm ăn xa, ba năm trước ông bà nội qua đời, do vậy chỉ sống một mình trong túp lều cũ trên núi. Nửa năm trước, trong một lần xuống núi, sảy chân nên xin nghỉ học ở nhà dưỡng thương. Trường vùng núi tỉ lệ trẻ em phải bỏ học rất cao nên thầy cô giáo cũng không bận tâm trường hợp của cậu.

Theo như lời giáo viên chủ nhiệm, cậu bé cao khoảng một mét ba mươi lăm, người gầy yếu, thường xuyên không mang theo cơm trưa. Kể từ khi ông bà nội qua đời thì phải tự lo liệu cho bản thân. Bố mẹ cậu chỉ về thăm nhà vào dịp lễ tết, ăn uống không đúng bữa. Trong trường có lần cậu còn bị

ngất do hạ đường huyết, suy dinh dưỡng.

Mọi chi tiết đều phù hợp với đặc điểm của nạn nhân, tinh thần Lục Ly phần chân hẵn, một khi xác định được thân phận của người chết, việc điều tra sẽ dễ dàng hơn.

Khúc Mịch sai người thông báo tin tức bố mẹ của Mã Gia Câu, kêu bọn họ nhanh chóng đến Cục cảnh sát.

Hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh ngay lập tức có mặt.

Hai vợ chồng trong bộ quần áo của công nhân, thoát nhìn trông thật thà chân chất. Bọn họ dĩ nhiên là lần đầu tiên đến Cục cảnh sát, đáng vẻ sợ hãi lo lắng, không dám nói nhiều.

“Đồng chí cảnh sát, Gia Câu nhà chúng tôi đã gây ra chuyện gì?” Khi liên lạc, Mạnh Triết cũng không nói rõ, chỉ thông báo con của bọn họ đang ở Cục cảnh sát, yêu cầu bọn họ mau đến.

“Hai người hãy bình tĩnh, chưa chắc người chết là Mã Gia Câu.” Lục Ly nhìn hai vợ chồng.

Người chết? Nghe được hai từ này, hai vợ chồng chờ đợi vài giây, lát sau Vương Tinh gào lớn: “Con của tôi”.

Khúc Mịch ngay tức khắc sắp xếp cho họ đến nhận thi thể để. Trong khoảnh khắc trông thấy thi thể, Vương Tinh ngất xỉu, sắc mặt Mã Hoa tái nhợt, cơ thể run rẩy như chiếc lá mùa thu.

“Thật sự quá đáng thương quá, hai vợ chồng chỉ có một đứa con trai duy nhất! Bây giờ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!” Vương Nhân Phủ cảm thán.

Kha Mẫn đưa Vương Tinh vào phòng nghỉ. Một lát sau cô ta bước ra xin chỉ thị của Khúc Mịch, “Đội trưởng Khúc, bố mẹ nạn nhân yêu cầu được đem thi thể về nhà.”

Khúc Mịch không trả lời mà quay qua nhìn Lục Ly.

“Con trai chết lại không nôn nóng thúc giục chúng ta truy bắt tội phạm, ngược lại việc đầu tiên yêu cầu là muốn nhận lại thi thể, rất quái lạ.” Lục Ly dựa vào kinh nghiệm sau nhiều năm phá án, cảm thấy có điểm bất thường: “Hai vợ chồng làm công nhân ở thành phố Nam Dương. Từ Nam Dương ngồi xe về đây khoảng ba tiếng. Tuy nhiên, từ khi chúng ta thông báo đến lúc họ có mặt đã năm tiếng. Hai người chỉ có độc nhất một cậu con trai, vì sao nghe tin con gặp chuyện lại không gấp gáp quay về?”

Hơn nữa, bốn tháng trời con trai không liên lạc với hai người bọn họ, bọn họ cũng không nghỉ ngơi hay về quê nhà xem xét tình hình, điều này càng không hợp lẽ thường! Tôi cảm thấy cặp vợ chồng này vô cùng khả nghi, cần giữ lại thẩm vấn, chắc chắn sẽ tra ra manh mối.”

Ánh mắt Khúc Mịch dấy lên tia tán thưởng: “Lập tức tách hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh, tiến hành thẩm vấn từng người!”

-----oOo-----

Chương 5: Lấy DNA

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh được đưa vào phòng thẩm vấn, Lục Ly và Mạnh Triết mỗi người thẩm vấn một người. Nhìn thì hai vợ chồng có vẻ thật thà nhưng quá trình lấy lời khai không đơn giản.

Mã Hoa nói đi nói lại có mấy câu, nghe tin con trai gặp chuyện liền tức tối đến đây, nửa đường xe hư nên mất thời gian. Con trai từ nhỏ sống với ông bà nội, bọn họ đi kiếm tiền ở xa, không hay gọi điện thoại về nhà thăm hỏi. Bao nhiêu năm nay đều như vậy nên đã quen. Họ vốn định mấy ngày sau đó là kỳ nghỉ thì về ... không ngờ, lại xảy ra chuyện này.

Hách Minh nhanh chóng liên lạc với hãng vận chuyển xác minh lời khai, lời khai của Mã Hoa là đúng sự thật.

Bên này Vương Tinh không ngừng khóc lóc, oán than con trai chết thật oan

uổng, hành động này khiến Kha Mẫn bất giác cũng sứt sùi.

“Đưa hai người bọn họ đến phòng nghỉ một chút, những người còn lại rời đi.” Khúc Mịch quyết định không mất thời gian với thái độ cù cưa của bọn họ, tập hợp mọi người lại phòng quan sát, theo dõi tình hình.

Trông thấy chồng bước vào, ánh mắt Vương Tinh khẽ lưu chuyển, dường như muốn truyền đạt điều gì đó. Mã Hoa chớp chớp mắt liên tục, bà ta sợ hãi, cúi đầu không dám nói tiếng nào. Hai vợ chồng ngồi với nhau quá năm phút, nhưng cả hai đều không nói với nhau lời nào. Điều này quá sức bất thường!

“Đội trưởng Khúc đội, chuyện anh yêu cầu em đi điều tra đã có kết quả!” Vương Nhân Phủ hưng phấn chạy vọt vào, “Không phải Mã Gia Câu té gãy chân mà bị bố dùng gậy đánh! Hôm tết Đoan Ngọ ông ta có về nhà, sau đó la lối bị mất một trăm tệ để ở trong túi, liền cho rằng con mình ăn cắp. Cậu bé nhất quyết không nhận, Mã Hoa lấy gậy dùng sức đánh gãy chân cậu bé!

Sau đó hai vợ chồng bỏ đi làm việc, để một mình Mã Gia Câu ở nhà. Xuống tiệm tạp hóa dưới chân núi đặt mỗi cuối tuần lại mang thức ăn lên đó. Bốn tháng trước, Mã Hoa đến thanh toán toàn bộ tiền lương thực cho chủ quán ăn, còn đưa thêm mười đồng để lấy mấy thùng không.”

Bốn tháng trước, chẳng phải là thời gian Mã Gia Câu bị sát hại? Vừa rồi, Mã Hoa khai từ Tết Đoan Ngọ ông ta vẫn chưa về nhà?

Chỉ vì một trăm tệ mà ra tay đánh con gãy chân, rồi sau đó vứt nó ở nhà một mình ... Loại cha mẹ xưa nay hiếm. Hai người đều nói dối là con mình té bị thương, lén lút trở về nhà mà không dám cho ai biết, chứng tỏ hai người này có vấn đề!

“Thảm vắn lại! Lần này không cạy được miệng của bọn họ, mấy cậu đừng mong ở trong đội hình sự nữa!” thanh âm Khúc Mịch không lớn, nhưng đầy sự uy nghiêm.

Lục Ly nghe thấy mấy lời này, mặt mày đỏ bừng bừng. Trước giờ anh ta luôn đảm nhiệm vị trí của Đội trưởng, nay bị chê bai không tiến bộ khiến

anh ta tối xâm mặt mày.

Anh ta tức tối đi vào trong phòng thẩm vấn, “Mã Hoa, anh đã giết con trai mình rồi đem giấu xác vào thùng giấy, mang bỏ ở nơi hẻo lánh, anh có nhận tội không?”

“Tôi không giết con mình, thằng bé không phải do tôi giết!” Mã Hoa kích động hét lớn, dùng sức đập mạnh xuống mặt bàn, “Tôi làm sao lại tự tay giết con mình chứ?”

Lục Ly vươn tay túm chặt cổ áo ông ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày là thằng khốn nạn, đánh con mình gãy chân, nhẩn tâm vứt bỏ nó đi thẳng một mạch, thì còn chuyện gì mày không dám làm nữa? Mày ở tiệm tạp hóa mua mấy thùng các tông không phải nhằm mục đích giấu xác thằng bé ư? Con trai chết dưới bàn tay cha ruột của mình, nó biến thành quỷ chứ không thể đầu thai. Nó nhất định trở về tìm mày báo thù! Mày chưa gặp ác mộng đúng không?”

“Chân của nó là do tôi đánh gãy, nhưng tôi không giết nó!” Sắc mặt ông ta trắng bệch như giấy, lắc đầu quây quây, “Con trai, con đừng tới tìm cha, oan có đầu nợ có chủ, con hãy đi tìm kẻ đã sát hại con!”

“Mày nói mày không giết con mình, có gì khi phát hiện thì thể lại không báo cảnh sát, còn lén lút đem giấu thì thể?” Lục Ly buông tay, ông ta xụi lơ, ngã người xuống ghế, “Cảnh sát đã đi lục soát nhà mày, nếu tìm thấy chứng cứ xác thực, dù mày ngoan cố không nhận tội thì vẫn bị trừng phạt trước pháp luật! Tao khuyên mày hãy thành thật khai báo may ra còn được hưởng khoan hồng.”

“Đồng chí cảnh sát, con trai tôi không phải do ông ấy giết, chúng tôi vô tội, chúng tôi không giết người!” Vương Tinh nghe xong lời này sợ run bần, òa lên khóc thét, hơi thở gấp gáp.

Người đàn bà này rất kỳ lạ, việc chồng phải ngồi tù còn đau khổ hơn là con trai mình bị giết! Miệng cường có thể lý giải rằng dù gì con trai cũng không còn; nếu như cũng mất chồng thì bà ta biết dựa vào ai?

“Đội trưởng Khúc tôi yêu cầu được lấy DNA của hai người này.” Tăng Dĩ Nhu đẩy cửa tiến vào, “Tôi vừa tiến hành kiểm tra lại thi thể, phát hiện ngay kẽ nứt ngón trỏ bàn tay phải có một mảnh da nhỏ, nghi ngờ là dấu vết hung thủ để lại. Trước đây là do bùn đất xen lẫn nên không nhìn ra, đây là sơ suất của tôi.”

“Tôi không giết người, tôi không biết gì hết! A a a” Mã Hoa đứng vọt dậy, quay người chạy nhào ra ngoài.

Mạnh Triết duỗi tay túm chặt cổ tay hắn, nhẹ nhàng bẻ quặt ra sau, tay kia ấn đầu ông ta xuống bàn.

“Còn nói không giết người, đuôi cáo đã lòi ra hết rồi!”, Lục Ly nghiêng người nói, “Đội trưởng Khúc, tôi đề nghị tạm giam hai vợ chồng, chờ có được kết quả xét nghiệm DNA, coi họ còn già mồm đến chừng nào!”

Khúc Mịch khẽ gật đầu, trước tiên cho Tăng Dĩ Nhu lấy mẫu thử, rồi bố trí người dẫn hai vợ chồng vào phòng tạm giam.

“Lão đại, khả năng chúng ta đã sắp phá được vụ án. Chờ sau khi công bố kết quả với đám truyền thông công bố kết quả, coi thử coi còn ai dám nói hươu nói vượn nữa không!” Mạnh Triết đầy hưng phấn.

Gương mặt Lục Ly không giấu nổi sự vui mừng. Vụ án gây chấn động lại nhanh chóng được phá điều này chứng tỏ Đội cảnh sát hình sự không phải mấy kẻ ăn không ngồi rồi.

Tuy rằng phương hướng chỉ đạo của Khúc Mịch vô cùng chính xác, thế nhưng nếu không có anh, cả đội vẫn thừa khả năng phá án! Trước đó tôn Khúc Mịch là thần là thánh, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dáng vẻ Khúc Mịch lúc này lại đầy suy tư: “Vợ chồng Mã Hoa không phải là hung thủ giết người, vụ án này còn rất nhiều uẩn khúc. Mấy ngày tiếp theo e rằng mọi người phải chịu nhiều vất vả, hôm nay về nhà nghỉ ngơi trước.”

Mọi người nghe xong thì sững người, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng khó

chịu. Lục Ly đang cao hứng, thành linh bị dội gáo nước lạnh, lại càng không phục, anh ta khẽ hừ một tiếng.

“Tan ca chúng ta cứ về nhà trước, hai ngày nay mọi người chạy tới chạy lui cũng mệt. Đợi sáng mai có kết quả xét nghiệm của bác sĩ Tăng sẽ định liệu sau!” Anh ta dĩ nhiên không đồng tình với lời nhận định của Khúc Mịch.

Tất cả mọi người đồng loạt tan tã, trong phòng làm việc chỉ còn Khúc Mịch. Lát sau, Hách Minh lấy chứng cứ bên nhà Mã Hoa trở về, mang theo mấy thùng không, bên trong còn có mấy túm tóc.

Khúc Mịch cũng cho anh ta về nhà, cầm tóc đi tìm Tăng Dĩ Nhu.

“Nhân tài trong Cục cảnh sát héo tàn, nên đành phải để bác sĩ Tăng kiêm luôn việc của phòng pháp chứng. Vất vả rồi!” Khúc Mịch giao tóc cho Tăng Dĩ Nhu, nhờ cô hỗ trợ xét nghiệm.

“Được, để tôi làm.” Không ngờ anh lại có thể nói ra được một câu đầy tính nhân văn như vậy, Tăng Dĩ Nhu ngược lên nhìn anh một cái, nhận vật chứng rồi cúi xuống tiếp tục công việc. Thời đại học, cô học chuyên ngành pháp y. Về sau học lên lấy bằng thạc sĩ kép, một là pháp y, cái còn lại là pháp chứng.

Nhìn một phòng chứa đầy dụng cụ kiểm nghiệm lại không có ai sử dụng, cô liền chủ động kiêm chức. Cục cảnh sát đã xin lệnh cấp trên, chắc sẽ nhanh có chuyên gia được điều đến.

Đêm dần khuya, cô rốt cuộc đã hoàn thành công việc, và kết quả thu được lại khiến cô bàng hoàng.

“Như thế nào? Kết quả ngoài dự liệu của cô?” thanh âm trầm thấp, khàn khàn vang lên phía sau lưng cô. Tăng Dĩ Nhu giật nảy mình.

-----oOo-----

Chương 6: Khẩu vị thế nào?

Tăng Dĩ Nhu tăng ca đến khuya, so sánh DNA của Mã Gia Câu và Mã Hoa và xét nghiệm tóc lưu lại trong chiếc thùng giấy. Kết quả thu được khiến cô sững người.

Đột nhiên một giọng đàn ông vang lên phía sau cô giật nảy mình. Cô quay đầu nhìn, là Khúc Mịch đang đứng tựa vào bàn, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Anh vẫn nhất định ở đây chờ kết quả?”

“Kết quả? Để tôi đoán thử”, ngữ khí lạnh nhạt ra vẻ đã biết được tất cả mọi chuyện.

Tăng Dĩ Nhu bỗng nhiên cao hứng: “Được thôi, đoán trúng có thưởng!”

“Tóc trong thùng giấy là của Mã Gia Câu, da trong kẽ ngón tay của Mã Gia Câu không phải của cậu bé, lại càng không phải của vợ chồng Mã Hoa. DNA của Mã Gia Câu và Mã Hoa hoàn toàn không tương hợp, nhưng lại giống với Vương Tinh đến chín mươi chín phần trăm, chứng tỏ có quan hệ mẹ con!”, giọng chắc nịch, dường như điều anh vừa nói chính là kết luận chứ không phải là suy đoán.

Vẻ mặt Tăng Dĩ Nhu đầy kinh ngạc, anh duỗi ngón trỏ, gõ nhẹ lên mặt bàn: “Phần thưởng?”

“Mời anh ăn khuya!” Tăng Dĩ Nhu sáng khoái đáp lại, “Anh thích thanh đạm hay đậm? Trước khi được quyền lựa chọn anh phải giải thích những thắc mắc của tôi, nếu không mọi chuyện là tôi quyết định!”

“Rất đơn giản. Từ phản ứng của vợ chồng Mã Hoa cho thấy bọn họ không phải là hung thủ giết chết con trai mình, thế nhưng bọn họ cố gắng che giấu cái chết của nó. Rốt cục tại sao họ phải làm vậy? Sợ một khi cảnh sát nhúng tay vào sẽ tra ra bí mật mà bọn họ cố gắng che giấu.”

“Tôi hiểu rồi!” Ánh mắt Tăng Dĩ Nhu sáng rực, “Khi Mã Hoa nghe tôi nói muốn xét nghiệm DNA, ông ta cương quyết chống cự, biểu hiện rất bất thường. Nhưng vì sao anh lại khẳng định được Mã Gia Câu là con ruột của

Vương Tinh mà không phải do vợ chồng họ nhận nuôi? Tại sao anh biết vợ chồng Mã Hoa không phải là hung thủ?”

“Mỗi khi đưa mắt nhìn chồng mình, trong ánh mắt Vương Tinh ngập tràn sự áy náy, hoảng sợ, và né tránh; khi nhìn thấy thi thể con trai thì thống khổ, tự trách, còn mang theo vài phần hối hận. Khi chúng ta thăm vấn, bà ta vô tình cắn chặt môi, ánh mắt mờ hồ, tâm trạng mâu thuẫn, xoắn xuýt. Bà ta muốn nói ra sự thật nhưng lại do dự.

Từ đầu đến cuối, Mã Hoa luôn giữ được sự tỉnh táo, nhìn sơ tinh thần có vẻ rất suy sụp, lặp đi lặp lại những câu trả lời hết như nhau thế nhưng đó chỉ là diễn kịch, chỉ khi cô bất ngờ xuất hiện, yêu cầu xét nghiệm DNA, ông ta mới lộ ra cảm xúc thật sự.

Bề ngoài Mã Hoa có vẻ thật thà, nhưng khi hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của ông ta đã chỉ ra ông ta là một người hung hăng. Sống dưới đáy xã hội, ông ta rất tự ti, không dám tranh chấp với người ngoài, tâm trạng bị đè nén; khi biết được đứa con trai không phải con ruột mình chính là ngòi nổ biến ông ta thành một kẻ vũ phu.

Ông ta không chỉ đánh gãy chân cậu bé mà còn thường đánh vợ, rồi lại mang tâm trạng bị người ngoài chê cười. Nội tâm ông ta đầy mâu thuẫn, hoảng sợ do vậy đi làm ăn suốt mà không quay về nhà. Nếu như tôi đoán không sai, những ngày lễ tết ông ta về nhà chính là những ngày mẹ con Mã Gia Câu phải chịu đòn roi.

Thế nhưng Mã Hoa vẫn còn bản tính nông dân chân chất, trong xương tủy vẫn là tính cách nhát gan và sợ phiền phức, vẫn còn sót lại bản tính thiện lương. Sau khi động tay động chân với vợ con, ông ta rất hối hận. Đặc biệt là lần đánh gãy chân Mã Gia Câu, ông ta xuống núi nhờ ông chủ tiệm tạp hóa chăm sóc nó một chút. Ông ta không có gan giết người! Tuy nhiên không loại trừ khả năng bộc phát bạo lực gia đình dẫn đến ngộ sát.

Trong tình huống thông thường, khi hung thủ lần thứ hai nhìn thấy thi thể sẽ có biểu hiện né tránh, sợ sệt, cố gắng che giấu. Vợ chồng Mã Hoa lại không có những phản ứng như tôi vừa nêu.”

Đối mặt với thi thể đã gần như mục rữa, phản ứng của Vương Tinh là muốn nhào đến, quá mức đau thương nên ngất xỉu; Mã Hoa có hơi ghét bỏ, lùi về sau một chút, nhưng sợ bị phát hiện nên lại tiến lên. Bất quá bọn họ chỉ cố gắng che đậy sự hoảng sợ và bất an.

Tổng hợp lại các phản ứng của họ, tôi đã rút ra kết luận như thế. Tuy nhiên phá án cần có chứng cứ, không thể áp dụng tâm lý học tội phạm trong trường hợp này.”

“Mã Gia Câu không phải là con trai của Mã Hoa, vậy cậu bé là con ai? Có khi nào hung thủ chính là cha ruột của cậu bé?” Tăng Dĩ Nhu truy hỏi.

“Cô lúc nào cũng quá nhiều thắc mắc!”, Khúc Mịch không trả lời, mà ngoái đầu chỉ lên đồng hồ treo tường, bây giờ đã là mười một giờ đêm, “Tôi thích khẩu vị thanh đạm một chút.”

“Măng trắng thịt băm được không?” Tăng Dĩ Nhu cười cười mở ngăn kéo, “Tôi thuộc dạng không cay không vui, nên vị bò cay là của tôi!” Sau đó cô lấy ra hai gói mì ăn liền.

Khúc Mịch nhìn Tăng Dĩ Nhu rót nước vào hai chén điện, anh cởi bớt nút áo khoác, ngồi xuống ghế chờ, trong ánh mắt thoáng chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng anh là người thắng cuộc, đoán đúng hết thảy, vậy mà ... Thanh đạm hay đậm đà cũng chỉ là một túi mì gói mà thôi.

Tăng Dĩ Nhu cho nước vào chén, nước sôi, cô lấy xé các gói gia vị bỏ vào, hương thơm đặc trưng nhẹ nhàng lan tỏa.

Cô lại mở ngăn tủ, lấy thêm hai quả trứng, mỗi tay cầm một quả, hai tay cô đồng thời đập nhẹ trứng lên miệng bát, trứng lướt nhanh xuống nước, vỏ trứng được ném chính xác vào thùng rác phía dưới gầm bàn, cô dùng đũa khuấy nhanh, trứng xoay tròn như pháo hoa.

Cuối cùng, cô thả hai vắt mì vào rồi đẩy nắp lên. Hai phút sau, cô rút điện và chờ thêm một phút nữa mới mở nắp.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tăng Dĩ Nhu cả chiều nay lo việc nên chưa ăn gì, bụng đói meo. Cô cúi gầm mặt, quơ quơ vài đũa, chén mì đã vơi đi một nửa. Nước mì nghi ngút khói, cô múc một muỗng húp sị súp, vị cay lan tỏa từ khoang miệng xuống dạ dày. Thật đã!

Cô ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch ngồi đối diện, cầm đũa gấp mấy sợi mì, ánh mắt đầy chán ghét.

“Ngại quá, tôi quên mất nơi này không thích hợp để ăn uống.”

Bức tường phía Đông bày một loạt máy móc, kể đến là chậu rửa tay, sau đó là đèn chiếu bàn bọn họ đang ngồi.

Bức tường phía Tây có một cánh cửa, đằng sau cánh cửa ấy chính là thi thể của bé trai mặc váy đỏ

Tăng Dĩ Nhu có chút thất vọng, đừng nhìn Khúc Mịch phân tích rành rẽ tâm lý tội phạm, nhưng ở một phương diện nào đó cũng chẳng khác người thường. Sát vách là thi thể, trước mặt là bác sĩ pháp y chuyên giải phẫu tử thi, đôi tay suốt ngày cắt cắt rạch rạch Làm sao có thể khiến anh nuốt trôi cơ chứ!

Nghe Tăng Dĩ Nhu nói thế, Khúc Mịch chẳng thèm trả lời, im lặng đưa đũa vào trong miệng. Anh nhai một cách rất từ tốn, hàng lông mày đang cau chặt từ từ thả lỏng, tiếp đó lại gấp một đũa đũa.

Chỉ chốc lát sau, trong chén không còn một sợi mì, rồi lại bung chén húp cạn nước.

Tăng Dĩ Nhu cười cười: “Tay nghề nấu mì của tôi tuyệt lắm đấy, do nguyên liệu không đủ, hôm nào tôi bộc lộ tài năng cho anh thưởng thức. Lấy nấm hương, lap xuong, bắp cải, cà rốt cắt hạt lựu cho vào luộc, nước sôi cho thêm hai miếng cà chua, cuối cùng thêm vài miếng dưa leo, mùi vị cực kỳ tuyệt vời. Thích vị cay thì cho thêm một thìa tương ớt Laoganma, ngon tê tái!”

*Laoganma: là một thương hiệu gia vị nổi tiếng tại Trung Quốc, sản phẩm

chính là xì dầu, tương ớt, sate ...

“Cô thường xuyên ăn thứ thực phẩm rác rưởi này sao? Trong một gói mì chứa hàm lượng muối rất cao, muối photphat và các chất phụ gia, công thêm chất chống oxy hóa và hàng tá các hóa chất độc hại khác. Mỗi lần ăn, thân thể cần ít nhất hai mươi tám ngày để thải độc, đặc biệt là gan và dạ dày phải làm việc nhiều hơn gấp trăm lần”, anh lấy khăn giấy lau khóe miệng, động tác cực kỳ ưu nhã.

Không biết vừa rồi ai húp không còn giọt nước, ăn không còn dư sợi mì, bây giờ lại còn bày đặt thuyết giáo, Tăng Dĩ Nhu rửa thầm trong lòng.

“Tôi luôn thích trải nghiệm những điều mới mẻ!” anh nhàn nhạt lên tiếng.

Mới mẻ? Tăng Dĩ Nhu nhìn anh bằng ánh mắt ngờ ngác khó hiểu, thời đại này mà vẫn còn có người coi mì gói là thứ mới mẻ??? Rốt cục anh đến từ hành tinh nào?

-----oOo-----

Chương 7: Ai là bố ruột?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch để trần, chiếc khăn tắm được quấn khéo léo ngang hông trông hệt một chiếc váy. Vóc dáng cao lớn chen chúc trong chiếc sofa bé tẹo thật chỏi mắt.

Mái tóc anh ướt đầm, trước ngực còn vương vài giọt nước chưa được lau khô, hơi cử động một chút, những giọt nước trượt dài xuống dưới, đọng lại trên cơ bụng hoàn mỹ.

“Xin lỗi! Ở đây có rượu vang đỏ không? Tôi quen dùng một ly trước khi đi ngủ!”

Tăng Dĩ Nhu bỗng nhiên cảm thấy hối hận, tại sao cô lại nhẹ dạ đưa anh về nhà mình?

Khúc Mịch kể với cô anh chưa kịp thuê phòng, ở đây lại không có bạn bè, bà con thân thích, không đủ tiền mướn khách sạn, nên đành phải ngủ lại văn phòng.

Trước đến giờ Tăng Dĩ Nhu chưa bao giờ nghĩ mình là một người dễ mềm lòng, thế nhưng bây giờ ngẫm lại đoạn đối thoại trong văn phòng, cô cảm giác mình như bị lừa mất rồi. Mà thôi! Cô làm sao đâu lại chuyên gia tâm lý học cơ chứ?

“Tôi không uống rượu. Khi ngủ không muốn có bất cứ tiếng động hay ánh sáng, mong anh lưu ý một chút!” Cô nghiêm mặt, rồi quay người đi vào phòng, nghĩ ngợi một chút rồi khóa trái cửa phòng.

Bên trong phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng, giúp cô bớt lúng túng. Hôm nay cô mệt muốn chết, nhưng ngả người xuống giường lại không tài nào ngủ được, vô thức đồng tai nghe động tĩnh phía bên ngoài.

Tiếng tắt đèn, tiếng bước chân nhè nhẹ, tiếng cài khóa cửa, rồi sau đó mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Cô không biết mình thiếp đi lúc nào, đến khi mở mắt thì trời đã sáng hẳn. Được một lúc, cô mới nhớ ra trong nhà mình có thêm một người đàn ông, nên vội vàng bật dậy.

Mở cửa phòng ngủ dành cho khách, trên giường chăn đệm được gấp chỉnh tề giống như đêm qua chẳng có người nào nằm ở đây. Anh không có ở trong phòng, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Đúng là người kỳ lạ, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có. Mà như vậy cũng tốt, nếu anh mặt dày xin ở nhờ cô lại phải biến thành người xấu, sau này chạm mặt trên Cục cảnh sát lại ngượng ngùng.

Chợt nhớ ra đội hình sự cần kết quả xét nghiệm tối qua. Tăng Dĩ Nhu vội vàng rửa mặt, đánh răng, ăn qua loa bữa sáng rồi đến Cục.

“Bác sĩ Tăng, chúng tôi đang đợi kết quả kiểm nghiệm của cô.” Lục Ly đã

đứng sẵn ở cửa phòng làm việc chờ Tăng Dĩ Nhu.

Cô giao kết quả cho anh ta rồi thuận miệng hỏi: “Đội trưởng Khúc không nói gì với anh sao?”

“Nói thật với bác sĩ Tăng, trong lòng tôi không hề tin vào mấy cái trò ‘Tâm lý học hành vi’ gì gì đó. Chỉ cần quan sát ánh mắt và cử chỉ lại có thể phá án. Thật nực cười! Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, chỉ một tin vào một thứ đó chính là chứng cứ!” Anh ta vừa nói vừa mở kết quả kiểm nghiệm, “Tôi và cô cùng nhau đến bệnh viện đón anh ấy cũng nghe thấy y tá nói rồi. Tôi nghi thần kinh Khúc Mịch có vấn đề ... Ồ! Tại sao lại như vậy? Không sai chứ?”

Nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lưu Ly, Tăng Dĩ Nhu khẽ đáp: “Tôi không quan tâm đầu óc Khúc Mịch có bình thường hay không chỉ biết rằng kết quả anh đang cầm trên tay là hoàn toàn chính xác. Đội phó Lục, không lẽ anh nghi ngờ luôn cả thần kinh của tôi?”

“Không không ... Tôi vô ý vô tứ quá!” Lục Ly mở lời xin lỗi, “Chỉ là tôi rất ngạc nhiên trước kết quả này!”

“Tôi nghĩ, ai đọc được kết quả cũng ngạc nhiên, ngoại trừ một người!” Cô chợt nhớ tới những suy luận tối qua của Khúc Mịch, anh giải thích rất từ tốn, thanh âm quả quyết, khiến người nghe không thể không tin vào những lời anh vừa nói.

“Bác sĩ Tăng cho tôi hỏi một chút, kết quả này Đội trưởng Khúc biết từ trước rồi phải không?” Lục Ly không phục.

“Đội trưởng Khúc đã đọc kết quả này tối qua.” Trông thấy Lục Ly nhếch miệng, Tăng Dĩ Nhu nói tiếp, “Tuy nhiên, trước khi có kết quả thì anh ấy đã suy đoán được tất cả mọi chuyện. Kết quả này chỉ là một bước để khẳng định những suy luận của anh ấy là chính xác mà thôi.”

Lục Ly xụ mặt, cầm bản báo cáo quay về văn phòng. Các cảnh viên coi được bản báo cáo đều có chung một biểu cảm ‘Kinh ngạc’, không ngờ giống y hệt những suy đoán của Khúc Mịch sáng nay.

“Đội trưởng Khúc quả nhiên như thần!” Mạnh Triết trước còn một bụng nghi vấn thì bây giờ khâm phục sát đất, “Không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, chỉ cần căn cứ vào lời nói, cử chỉ nhỏ đã có thể suy đoán một cách chuẩn xác như vậy. Đội trưởng Khúc, vậy chúng ta sẽ tiến hành thẩm vấn hai vợ chồng Mã Hoa thêm một lần nữa chứ? Tuy rằng bọn họ đã thoát khỏi đối tượng tình nghi, nhưng Mã Hoa vẫn còn khá nhiều điểm khả nghi.”

Khúc Mịch gật đầu, lập tức ra lệnh thẩm vấn hai vợ chồng Mã Hoa lần nữa. Chỉ mới qua một đêm ngắn ngủi mà cả người Mã Hoa gầy đi trông thấy, sắc mặt tiêu tụy.

Đôi mắt với sự chất vấn bức người của Mạnh Triết, cộng thêm kết quả DNA, một người người đàn ông đã bốn mươi mấy tuổi đột nhiên lại òa khóc không khác gì đứa trẻ.

Vương Tinh ngồi bên cạnh ông ta dường như đã trút được gánh nặng, gào khóc tên đứa con trai. Bà ta quỳ xuống, van xin: “Các chú cảnh sát, các chú phải nhất định tìm được tên hung thủ sát hại đứa con trai của tôi, thằng bé thật đáng thương, từ bé đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở, vậy mà cuối cùng ... cũng bị người ta siết chết!!!”

“Nếu vậy bà phải phối hợp chúng tôi mới nhanh chóng tìm được hung thủ!” Kha Mẫn nâng bà ta đứng dậy, ngồi lên ghế, sau đó rót một ly nước ấm đưa đến.

Đều là phụ nữ với nhau, trông thấy tình cảnh Vương Tinh lúc này càng thêm đồng cảm.

“Đúng! Nghiệt chủng đó không phải là con tôi!” Mã Hoa đập mạnh tay xuống mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Đứa con tôi yêu thương cưng chiều suốt năm năm trời. Vậy mà nó không phải là con ruột của tôi. Khi biết được sự thật, tôi chỉ muốn bóp chết nó! Tuy thằng bé rất ngoan, luôn miệng gọi tôi ‘Ba ... Ba ...’, gương mặt rất đáng yêu; khi tôi vô cớ đánh nó, nó mở to cặp mắt ngây thơ nhìn tôi, khiến lòng tôi tràn ngập sự áy náy, hổ thẹn.

Tôi không thể có con, muốn coi nó như con ruột, nhưng lòng tôi luôn có gút mắc. Nhìn thấy Gia Câu, tôi cảm giác mình biến thành Đại Vương Bát*, cảm giác tất cả mọi người đứng sau lưng tôi đang thâm bàn tán.”

Tôi không dám đề cho ai biết bí mật này, ngay cả cha mẹ ruột của mình. Vì không muốn trông thấy mặt Gia Câu nên tôi đưa vợ sang nơi khác làm ăn, ngày lễ tết mới về nhà.”

“Chân của Mã Gia Câu là do ông đánh gãy?”, Lục Ly nghiêm mặt hỏi.

Mã Hoa vò đầu bứt tóc: “Dịp Tết Đoan Ngọ tôi về thăm nhà, nhìn thấy Mã Gia Câu càng ngày càng giống tên súc sinh kia, tôi vừa tức lại vừa sợ. Trùng hợp lúc ấy trong túi quần mất một trăm tệ, tôi liền mượn có trút giận lên nó. Tôi không cố ý, không ngờ trong lúc nóng giận đánh nó gãy chân. Sau đó tôi xuống núi nhờ lão Vương chủ tiệm tạp hóa dưới chân núi để ý chăm sóc nó một chút. Không ngờ tháng sau khi quay trở về thì Gia Câu đã chết rồi!”

“Tên súc sinh mà ông nói là ai? Ông về nhà khi ấy đã nhìn thấy gì, chi tiết nhỏ nhất cũng phải thành thật khai báo.”

“Tên súc sinh kia chính là trưởng thôn của chúng tôi, Hường Hoa Vinh!” Hai mắt ông ta đỏ au, bộ dạng lúc này như muốn ăn thịt người. Nghe đến cái tên này, sắc mặt Vương Tinh trắng bệch như tờ giấy, hai tay cầm tách nước vô thức cũng run từng chập.

“Hắn cưỡng hiếp vợ tôi, lại còn uy hiếp chúng tôi. Chuyện này ở thôn quê là một sự sỉ nhục, nếu như truyền ra ngoài, vợ tôi không còn mặt mũi ra đường mà tôi cũng chẳng thể ngóc đầu lên nổi.

Hắn còn nói ở đồn cảnh sát có người quen của hắn, lời chúng tôi không có chứng có cớ, lời vu khống sẽ không có ai tin, lại còn tự bôi tro trát trấu lên mặt. Do đó, tôi nuốt giận, không thừa kiện, đưa vợ sang nơi khác làm ăn để tránh dây dưa với hắn.” Mã Hoa nhớ lại chuyện xưa, vẻ mặt đau khổ: “Sau đó vợ tôi mang thai, sinh con trai đầu lòng, tôi cực kỳ sung sướng!

Mấy năm sau đó, ông chủ mua bảo hiểm tai nạn, yêu cầu chúng tôi đến bệnh viện làm đợt kiểm tra sức khỏe. Không ngờ bác sĩ cho tôi biết tôi mắc căn bệnh 't*ng trùng chết'**, không thể có con. Lúc ấy mới biết Mã Gia Câu không phải là con của tôi, mà là của Hương Hoa Vinh!”

Khúc Mịch đưa mắt ra hiệu Hách Minh điều tra người tên Hương Hoa Vinh!

🔗 🔗 🔗 🔗 🔗 🔗 🔗 🔗

*Đại Vương Bát: nghĩa đen là con rùa lớn, còn có nghĩa mắng người.

** Bệnh t*ng trùng chết: t*ng trùng chết là tình trạng sức sống của t*ng trùng bị suy giảm mạnh và có khoảng 40% t*ng trùng chết trước khi xuất tinh ra ngoài.

t*ng trùng chết ở nam giới là nguyên nhân hàng đầu dẫn tới hiện tượng vô sinh mà nguyên nhân chính gây nên là do mất cân bằng trong nội tiết tố, do mắc bị nhiễm trùng và mắc các bệnh viêm nhiễm như bệnh viêm tuyến tiền liệt, viêm tinh hoàn đều có thể khiến t*ng trùng bị chết.

-----oOo-----

Chương 8: Đạo sĩ siêu độ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần tiếp theo thăm vấn hai vợ chồng Mã Hoa đã có bước chuyển ngoặt lớn, Khúc Mịch lệnh cho Hách Minh điều tra Hương Hoa Vinh.

“Mã Hoa, chỉ cần một tội danh cát giầu thì thể là ông đã có thể bị ngồi tù mấy năm trời. Tốt nhất ông ngồi đó suy nghĩ cho thật kỹ, không chừa chi tiết nhỏ nhất: ông phát hiện thi thể Mã Gia Câu như thế nào, chuyển thi thể ra sao, ai là đồng lõa. Nếu ông hợp tác chúng tôi sẽ không giao ông cho bên Viện Kiểm Sát.” Lục Ly dòn ép Mã Hoa.

“Tôi khai! Tôi khai hết!”

Chuyện đã đến mức này ông ta còn gì mà che giấu. Lúc trước ông ta không nghĩ chôn con trai mình cũng phải ngồi tù, bây giờ nghe cảnh sát nói vậy ông ta cảm thấy hối hận.

Người xưa có câu ‘Giấy không gói được lửa’, sớm biết có ngày hôm nay, ông ta cần gì vừa xử lý xác Mã Gia Câu vừa run sợ.

Ông ta cẩn thận nghĩ lại tình cảnh phát hiện ra thi thể, nhớ đến đâu thì kể đến đó.

Ngày hôm ấy, hai vợ chồng Mã Hoa về đến nhà thì trời đã tối đen, từ đằng xa thấy căn nhà chìm trong bóng tối chỉ nghĩ con trai đã đi ngủ.

Mã Hoa tính gõ cửa gọi, không ngờ mới chạm nhẹ thì cửa đã mở tung, ông ta vừa vước vào vừa mắng cậu con trai.

Vương Tinh vào trong, đưa tay bật đèn, trông thấy Mã Gia Câu đang nằm trên giường. Bà ta cất tiếng gọi nhưng không có động tĩnh. Bà ta bước lại gần ... Khuôn mặt Mã Gia Câu tím tái, đầu lưỡi thè ra ngoài, cổ bị siết bởi một sợi dây nylon.

Bà ta hoảng sợ, khóc ré lên, gào thét đưa Gia Câu đến bệnh viện. Thế nhưng Mã Hoa nói thi thể đã đông cứng, tắt thở từ lâu, tới bệnh viện cũng chẳng còn cứu được, tốt nhất là đem chôn nó đi. Về sau có ai hỏi thì cứ nói nó bệnh chết!

Vương Tinh sống chết cũng không đồng ý. Đột nhiên một vị đạo sĩ xuất hiện.

“Theo lời ông, lúc ấy một người mang dáng vẻ của một đạo sĩ bỗng dừng bước vào ý muốn giúp cho oan hồn cậu bé siêu thoát. Sau đó lại biến mất, không thấy tăm hơi?” Lần đầu tiên, Khúc Mịch cất tiếng tra hỏi.

Mã Hoa gật đầu: “Vị đạo sĩ đó nói ông ta tình cờ đi ngang qua đây, phát hiện có âm hồn bất tán, nên đến gõ cửa. Ông ta nói con tôi sinh đúng vào ngày tháng xấu, cộng thêm đột tử, e rằng oan hồn không siêu thoát, còn lây

vạ cho người thân, nhất định phải cầu siêu. Ông ta nói thế tôi sợ lắm, đạo sĩ còn nói thêm ông ta xuất phát từ tâm, không nhận tiền, vì vậy tôi mới đồng ý.”

“Tên đạo sĩ đó chắc chắn là quân lừa gạt, không chừng chính lão ta đã giết chết con trai tôi!” Vương Tinh thình lình quát lớn, “Bây giờ nhớ lại, tôi mới cảm thấy ngày đó hành động của lão ta hết sức quái dị.”

“Quái dị thế nào?” Lục Ly truy vấn .

“Lão mặc cho Gia Câu chiếc váy đỏ, đem thi thể treo lưng lửng trên xà nhà, châm kim lên đỉnh đầu. Cuối cùng lấy khóa khóa phần hạ bộ của nó. Dẫn dò chúng tôi nhất định phải chôn cất cho nó chính tề trước giờ Tý, không được phép để tin tức lộ ra ngoài.” Vương Tinh vừa kể vừa khóc.

*Giờ Tý: từ 23h đến 1h sáng.

Căn cứ kết quả nghiệm thi, trên người Mã Gia Câu có hai vết trói, một là vết thương trí mạng, vết thứ hai được tạo thành sau khi đã tử vong. Vết kim châm trên đỉnh đầu, và khóa dưới hạ bộ cũng ra tay sau khi chết.

“Tôi đi xuống tiệm tạp hóa dưới chân núi, cố tình trả dư thêm mười tệ, muốn giấu xác con trai nên xin thùng giấy để vận chuyển thi thể. Ở nông thôn, trời đã khuya, trên đường có ít người qua lại, đặc biệt là nơi chúng tôi sinh sống là vùng quê hẻo lánh, do vậy lại càng vắng người.

Tôi cho xác Mã Gia Câu vào trong thùng giấy, dùng xe đạp chạy lên núi cách đó khoảng mười dặm, tìm một nơi khuất chôn cất thẳng bẻ”, Mã Hoa khai tiếp, “Ngày hôm sau, tôi và vợ lại đi làm. Mấy tháng vừa qua, không hôm nào tôi được yên giấc, chỉ cần nhắm mắt lại đều là hình ảnh Gia Câu nằm trên đất. Lão đạo sĩ chắc chắn là tay lừa gạt, nhất định Gia Câu chết không nhắm mắt, không thể đầu thai.”

Vụ án đột nhiên xuất hiện một nhân vật tên Hường Hoa Vinh và một đạo sĩ xuất quỷ nhập thần. Bên này vừa xảy ra án mạng, đầu bên kia ngay lập tức có người xuất hiện bày cách giải quyết. Mục đích chính là không muốn hai vợ chồng Mã Hoa báo cảnh sát.

“Đội trưởng Khúc! Tôi muốn cho hai vợ chồng bọn họ phác họa chân dung!”, Lưu Ly cho rằng tay đao sĩ là nghi ngờ nhất, nên dồn toàn sức điều tra người này.

Khúc Mịch gật đầu đồng ý, nhưng không hứng thú cho lắm, “Nói một chút về Hường Hoa Vinh!”, anh hình như chú ý đến người cha ruột của Mã Gia Câu hơn.

Mã Hoa nghe Khúc Mịch hỏi đột nhiên gương mặt lộ vẻ vui mừng: “Tên súc sinh ấy làm bao nhiêu điều xấu xa, ông trời sẽ trừng phạt hắn rồi! Ha ha ha! Ác giả ác báo, có điều ... chưa đến lúc mà thôi.”

“Đội trưởng Khúc! Có thông tin rồi!”, Hách Minh đẩy cửa bước vào, “Mười năm trước, cả gia đình Hường Hoa Vinh bị ngộ độc khí than, ngoại trừ Hường Hoa Vinh, thì vợ và hai đứa con đều tử vong tại chỗ. Sau khi được cấp cứu, Hường Hoa Vinh không chết nhưng lại trở thành người thực vật, bây giờ đang điều trị tại Viện Dưỡng Lão ở phía tây thành phố. Bởi do tai nạn bất ngờ, nên công ty bảo hiểm chỉ trả mọi tiền chữa trị, mấy năm nay, hắn phải dựa vào máy dưỡng khí để duy trì mạng sống.”

“Hồn hắn đã bị Diêm vương bắt đi rồi, đây chính là báo ứng!” Mặc dù Mã Hoa đã sớm biết chuyện này thế nhưng gương mặt ông ta vẫn cảm thấy hả hê.

Mười năm trước? Khúc Mịch nhướn mày, “Lục Ly đưa hai vợ chồng Mã Hoa đi phác họa chân dung. Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ đến nhà Mã Hoa điều tra hiện trường đầu tiên của vụ án. Hách Minh tiếp tục điều tra những việc liên quan Hường Hoa Vinh trước khi ông ta bị ngạt khí than. Tôi và Kha Mẫn sẽ đi đến Viện Dưỡng lão một chuyến. Chúng ta chia ra hành động, sau đó tập hợp tại đây.”

Mọi người nhận lệnh, phân chia nhau làm việc, Khúc Mịch và Kha Mẫn lái xe đến Viện Dưỡng lão phía tây thành phố.

Viện này do nhà nước lập, đã qua nhiều năm. Gian nhà lầu ba tầng nằm lẻ loi, bên ngoài trông khá cũ nát, bên trong vắng lặng.

Trong phòng làm việc, hai cô y tá vừa cắn hạt dưa vừa say sưa trò chuyện, vỏ hạt tứ tung dưới nền nhà.

Nghe thấy cảnh sát muốn tìm Hương Hoa Vinh, một trong hai người tắt tả đứng dậy, dẫn đường.

Phòng bệnh Hương Hoa Vinh nằm phía cuối hành lang lầu hai, gian phòng không lớn, chỉ đặt chiếc giường đơn, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ đặt máy móc đang hoạt động. Một người đàn ông gầy gò nằm trên giường, ống dẫn cắm ở mũi, không còn chút dấu hiệu của sự sống.

“Ông ấy chính là Hương Hoa Vinh. Ba năm trước đây, kể từ khi tôi được điều đến đây chưa từng thấy ông ta tỉnh lại được một lần. Nếu không phải do công ty bảo hiểm chi tiền, thì chắc không có gia đình nào gánh nổi chi phí.” Cô y tá cảm thán: “Năm bất động trên giường có khác gì chết đâu. Chỉ cần rút dây dưỡng khí, ông ta ngay lập tức mờ yên mả đẹp. Lần trước, nhân viên công ty bảo hiểm đến đây xem xét hơi tức giận vì phải bồi thường tiền quá nhiều.”

“Ông ta luôn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh tại sao công ty bảo hiểm vẫn phải đều đặn chi tiền lo liệu?” Kha Mẫn lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là phải như vậy, trừ khi người nhà đồng ý rút ống dẫn. Nhưng người nhà ông ta chết hết rồi, nên không ai có thể đưa ra quyết định!” Cô y tá trẻ lắc đầu.

“Gia đình đã chết hết, nhưng không có họ hàng thân thích đến thăm ông ta ư?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có lẽ là vậy!” Ánh mắt cô y tá lóe sáng, “À! Em gái tôi từng nhìn thấy. Ông ta tuy không thể nói chuyện, nhưng hai người chỉ có thể yên lặng quan sát, tuyệt nhiên không thể động vào ống dẫn khí, nếu không sẽ gây họa!”

Cô ta lặp đi lặp lại lời căn dặn nhiều lần, Khúc Mịch nhìn chăm chăm cô ta.

-----oOo-----

Chương 9: Bản án mười năm trước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch để Kha Mẫn đi gặp Viện trưởng kiểm tra hồ sơ của Hương Hoa Vinh, còn anh thì đứng phía cuối hành lang hút thuốc.

“Xin lỗi! Nơi này không được hút thuốc ...”, một cô y tá tầm khoảng ba mươi tuổi vừa trông thấy anh hơi khựng lại một chút, “À! Thì ra anh cảnh sát. Ở đây chúng tôi có khu vực hút thuốc riêng, nếu anh muốn hút thuốc vui lòng theo tôi!”

Khúc Mịch dụi tắt tàn thuốc theo cô ta đi lên lầu.

“Y tá trưởng! Nơi đây bệnh nhân không nhiều, người như Hương Hoa Vinh lại là ca bệnh hiếm thấy ... Cô biết rõ mọi chuyện về anh ta chứ?”

“Làm sao anh biết tôi là y tá trưởng?”, Nữ y tá ngẩn người, cúi đầu nhìn trước ngực, cô ta nhớ rõ hôm nay cô không đeo bảng tên.

“Giang Nguyệt, tốt nghiệp Học viện y thành phố Giang năm 1997, là y tá tiêu biểu nhất, đạt được nhiều danh hiệu xuất sắc trong công tác. Trên bảng thông báo ở văn phòng có ảnh và thông tin sơ lược của cô, vừa đi ngang qua đã nhìn thấy.”

“Thật sao? Không đáng được nhắc tới!”, khuôn mặt cô ta ửng đỏ, được một ‘đại soái ca’ dành lời khen tặng như vậy thì còn gì bằng, “Hương Hoa Vinh là người khá ‘có tiếng’ trong viện chúng tôi. Ai là nhân viên mới đều muốn tới nhìn mặt anh ta một cái. Người sống đời thực vật đã hiếm, cả nhà lại chết hết. May là công ty bảo hiểm chịu chi tiền cho anh ta, họ hàng một năm cũng đến đây thăm anh ta một lần ...”

“Họ hàng? Họ hàng thân thiết đến mức nào?”, Khúc Mịch lập tức truy hỏi.

“Là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, từ khi Hương Hoa Vinh nhập viện đến bây giờ, năm nào anh ta cũng ghé qua. Mỗi lần anh ta đều

ngồi rất lâu bên giường bệnh, còn dọn dẹp phòng bệnh cho Hướng Hoa Vinh ... Cảm tình tôi nghĩ chắc cũng phải thân thiết lắm.”

“Ồ! Vậy lần trước anh ta đến đây là khi nào?” ánh mắt Khúc Mịch trở nên thâm sâu, không rõ anh đang suy nghĩ gì.

“Hình như là năm ngoái, năm nay vẫn chưa thấy ghé lại; bởi vì viện trưởng hạ lệnh thân nhân đến thăm phải có thẻ căn cước; anh ta nói anh ta không mang theo, sau hôm đó thì không thấy xuất hiện nữa!”, cô y tá nhớ rất rõ ràng.

Khúc Mịch đột nhiên nhớ lại lời dặn dò của cô y tá trong phòng vừa rồi, nên anh hỏi tiếp: “Có người chăm sóc đặc biệt cho Hướng Hoa Vinh đúng không? Vừa rồi cô y tá có nhắc chúng tôi không được phép đụng vào ống dưỡng khí, sợ có chuyện ngoài ý muốn.”

“Ý anh nói Tiểu Phương à? Lần trước khi người đàn ông đó đến thăm cũng là ca trực của cô ta. Anh ta ngồi một chút rồi đi, Tiểu Phương đi thăm bệnh mới phát hiện ống dưỡng khí của Hướng Hoa Vinh bị tuột ra. Cô ta mau mau gắn lại, may là phát hiện kịp thời nên không xảy ra sự cố. Tuy nhiên vụ này viện trưởng biết được phạt cô ta một tháng tiền thưởng và đề ra quy định thân nhân phải dùng thẻ căn cước khi đến thăm bệnh.

May là Hướng Hoa Vinh không còn ai thân thích, nếu không thì Tiểu Phương đã gây ra họa lớn. Bây giờ chúng tôi chẳng ai dám nhắc chuyện này trước mặt cô ta, nghe xong thế nào cô ta cũng trở mặt.”

“Ống dưỡng khí đứt rất sâu, làm sao rơi ra được?”

“Nghe mấy người nói là người đàn ông kia rút ra, có lẽ anh ta trông thấy Hướng Hoa Vinh sống quá khổ cực, chỉ bằng cho anh ta đoàn tụ cùng gia đình. Còn có người nói chính Tiểu Phương sơ ý làm rơi rồi đổ cho người khác”, y tá trưởng giải thích, “Cụ thể thế nào tôi không rõ, tôi cũng nghe kể lại vì đột đó tôi đi tập huấn ở tỉnh.”

“Y tá trưởng, nói xấu sau lưng người khác hình như không tốt!”, Khúc Mịch chưa kịp lên tiếng, cô y tá trẻ gương mặt lạnh tanh đẩy cửa bước vào.

“Ai nói xấu cô! Tôi đang phối hợp điều tra của cảnh sát.” Y tá trưởng có vẻ hơi kiên dè cô ta, “Cô tới thật đúng lúc, anh cảnh sát đây muốn tìm hiểu về Hướng Hoa Vinh, cô trợ giúp anh ấy!” Dứt lời y tá trưởng lách người rời đi.

Khúc Mịch rút điện thoại di động, mở ra file hình, bên trong có bức ảnh vợ chồng Mã Hoa. Anh đưa ra trước mặt cô y tá trẻ, cô ta ngay lập tức nhận ra Mã Hoa.

“Chính là anh ta, lần trước tôi vào ngay sau khi anh ta rời đi, trông thấy ống dưỡng khí đã bị rút ra.” Tất cả là do người đàn ông này khiến cô ta mất đi một tháng tiền thưởng còn bị đám đồng nghiệp đem ra bàn tán. Nếu không phải vì gia đình Hướng Hoa Vinh không có người truy cứu, thì có lẽ bây giờ cô đã bị cho thôi việc.

Do vậy, người đàn ông này có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

“Anh ta làm hại tôi ra nông nổi này ... Tôi cố đợi anh ta quay lại sẽ báo cảnh sát. Nếu cảnh sát ra tay thẩm vấn, chắc chắn anh ta sẽ không dám nói dối. Đáng tiếc! Anh ta không hề quay lại. Nỗi oan này sẽ theo tôi đến cuối đời ... Thật xui xẻo hết biết!”, cô y tá trẻ tức giận.

Đến Viện dưỡng lão lần này thu hoạch được rất nhiều, Khúc Mịch và Kha Mẫn quay về Cục cảnh sát, những người khác cũng lục tục trở về.

Lục Ly mang theo chân dung vợ chồng Mã Hoa đã phác họa. Mọi người ai nấy đều cho rằng khả năng hai vợ chồng cho lời khai giả là rất lớn.

Chân dung là vị đạo sĩ mặc đạo bào, tóc búi cao, cài dây trâm bằng trúc, bộ râu dài, trong tay cầm chiếc phát trần, đôi giày vải màu đen. Loại quần áo này chỉ có thể thấy trên tivi, rõ ràng đây là đồ diễn.

Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ đi kiểm tra hiện trường án mạng trở về. Bởi vì thời gian trôi qua đã lâu, hiện trường sớm đã bị phá hủy. Bọn họ chỉ thu được vài dấu chân và vết máu khô, đã đưa qua pháp y Tăng kiểm nghiệm, không biết có đầu mối hữu dụng gì không.

“Đội trưởng Khúc! Liên quan đến chuyện gia đình Hường Hoa Vinh bị ngạt khí gas có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nhưng vì nhà họ Hường không còn ai, họ hàng không muốn truy cứu nên vụ án không thành lập.” Hách Minh đã hỏi thăm những thôn dân sống quanh đó, đặc biệt hàng xóm nhà họ Hường thu được khá nhiều tin tức.

Khúc Mịch đề cho cậu ta báo cáo chi tiết.

Vốn dĩ cha của Hường Hoa Vinh là trưởng thôn, sau này về hưu Hường Hoa Vinh lên thay. Hường Hoa Vinh ở trong thôn một tay che trời, mọi chuyện đều do anh ta định đoạt.

Thôn Vương Gia nằm ở nơi hoang vu hẻo lánh, kinh tế không phát triển, thôn dân mu muội, vô tri, chịu ức hiếp của nhà họ Hường bao năm đã thành quen.

Ngày bốn người nhà họ Hường bị trúng độc khí gas, có hàng xóm nhìn thấy nửa đêm có người lén lút trèo tường nhà Hường Hoa Vinh. Chó trong nhà bị trúng bả chết. Rõ ràng có người cố tình ra tay.

Nhà họ Hường đắc tội với nhiều người, kể cả họ hàng thân thích nên chẳng ai thèm nhìn mặt, lại càng không có người ra tay tương trợ. Còn thôn dân đương nhiên đốt pháo ăn mừng, không một ai đứng ra báo cảnh sát.

“Tôi cũng đã hỏi kỹ hàng xóm nhà Hường Hoa Vinh, nhưng nhân chứng cho biết trời hôm đó rất tối, nên không nhìn ra được đáng dấp. Chỉ thấy hấn vóc người gầy yếu, không cao, lúc trèo tường ra ngoài chân khập khà khập khiễng, hình như đã bị trẹo chân.” Hách Minh báo cáo kết quả.

“Đội trưởng Khúc, sự việc đã rõ ràng rành rành. Mã Hoa tuy không giết con trai nhưng anh ta đúng là hung thủ giết người!”, Kha Mẫn giọng khẳng định: “Mã Hoa biết đứa con này không phải con ruột của mình nên muốn trả thù Hường Hoa Vinh. Nửa đêm anh ta lén vào nhà họ Hường, bả chết con chó, rồi mở khí gas. Không ngờ Hường Hoa Vinh phước lớn mạng lớn không chết. Do vậy, anh ta mới chạy đến Viện dưỡng lão rút ống dưỡng khí nhưng đáng tiếc không thành công.”

Mọi người cảm thấy suy đoán này có chứng có cứ, gật đầu lia lịa nhưng Khúc Mịch lại lắc đầu.

Lời tác giả: Các nhân vật đều xuất hiện hết rồi ... Các bạn đã đoán được ai là hung thủ chưa???

-----oOo-----

Chương 10: Hai người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người đem tất cả các kết quả tập hợp lại, ngay cả một người không linh hoạt như Kha Mẫn còn nghi Mã Hoa chính là thủ phạm gây ra vụ ngạt khí gas trong gia đình bốn người nhà họ Hường, hơn nữa hắn còn cả gan dám đến Viện dưỡng lão sát hại Hường Hoa Vinh.

Khúc Mịch không đồng tình, anh lắc đầu: “Tôi có hai nghi vấn, nhờ mọi người giải thích. Thứ nhất, tám năm trước Mã Hoamới biết Mã Gia Câu không phải con ruột, trong khi đó vụ ngạt khí gas thì xảy ra mười năm về trước; thứ hai, y tá nói Viện dưỡng lão hàng năm đều có người đàn ông đến thăm Hường Hoa Vinh, nhưng tại sao năm ngoái mới muốn giết anh ta?”

Tất cả nghe xong ai nấy đều trầm tư, thời gian rõ ràng không khớp. Kha Mẫn cố gắng tìm ra lý do níu kéo quan điểm của mình, miễn cưỡng trả lời: “Hay là ... Mã Hoa chỉ muốn trả thù việc Hường Hoa Vinh cưỡng hiếp vợ mình; anh ta là người nhu nhược ... nên chần chừ suốt bảy tám năm sau mới dám động thủ ...” càng về sau ngữ khí của cô ta lộ rõ sự do dự, không dám chắc.

Nghĩ đi, ai hận một người, muốn giết người đó lại phải âm mưu cả bảy tám năm trời; hơn nữa vụ mưu sát của hắn có hàng ngàn kẻ hở!

“Hàng năm có hai người đến thăm Hường Hoa Vinh đơn giản chỉ có hai lý do: coi hắn chết hay chưa; còn sống hay không?”, Khúc Mịch ung dung trả

lời: “Tôi nghĩ bọn họ nằm ở lý do đầu tiên.”

“Hai người? Không phải chỉ có Mã Hoa thôi sao?”, Kha Mẫn ngẩn người. Cô theo Khúc Mịch đến viện dưỡng lão, hai người tách nhau chưa đến năm phút đồng hồ, có chuyện gì cô không biết sao?

“Tôi biết rồi!”, Lục Ly vẫn đang chăm chú lắng nghe đột nhiên lớn giọng, “Y tá trưởng cho biết có một người đàn ông hàng năm đều đến thăm Hướng Hoa Vinh, năm trước sau khi xảy ra vụ rút ống dẫn khí có quay lại một lần. Vì nghe nói phải dùng thẻ căn cước đăng ký, anh ta không đem theo nên không xuất hiện.

Cô y tá trẻ thì khai người đàn ông sau khi rút ống dưỡng khí thì chưa từng quay lại, cô ta rất chú ý chuyện này nên chắc chắn không nhớ lầm. Đồng thời, thời điểm người đàn ông xuất hiện thì y tá trưởng không có ở Viện dưỡng lão. Cô y tá trẻ mới đến viện ba năm trước, vì vậy ‘người đàn ông’ trong câu chuyện của hai người là hoàn toàn khác nhau!”

Khóe miệng Khúc Mịch nhàn nhạt ý cười, không phản bác suy đoán của Lục Ly, đứng lên rồi nói: “Chúng ta cần thăm vấn Mã Hoa thêm lần nữa, hi vọng anh ta biết người đàn ông kia là ai.”

Mã Hoa thấy mình lại bị triệu tập thăm vấn, hơi sợ: “Đồng chí cảnh sát! Tôi thật sự không làm chuyện gì trái luân thường đạo lý. Chuyện gì biết tôi đã kể hết rồi, không giấu giếm bất cứ điều gì. Các anh phải điều tra rõ ràng, đừng để người tốt phải bị hàm oan!”

Trong ấn tượng của anh ta, cảnh sát đều là những người rất dữ tợn, bọn họ đã nhận định ai là hung thủ sẽ khẳng khái buộc tội cho bằng được.

“Tại sao ông lại đến Viện dưỡng lão rút ống dưỡng khí của Hướng Hoa Vinh?”, Lục Ly không nhiều lời, trước tiếp hỏi thẳng.

“Tôi không có! Tôi thật sự không có!”, Mã Hoa như mèo bị giẫm phải đuôi, kêu la í ới: “Tôi chỉ muốn đến xem hắn đã chết hay chưa. Tôi đọc trên báo nghe nói người thực vật đều sống không được lâu, liền nghĩ ngay đến tên khốn kiếp Hướng Hoa Vinh này.”

“Ông qua đó mấy lần? Đi lúc nào? Khi đến thăm Hương Hoa Vinh còn nhìn thấy ai?”, Lục Ly hỏi dồn dập khiến Mã Hoa không thở nổi.

“Đồng chí cảnh sát, cuối tháng mười năm ngoái tôi có đến đó một lần, ngồi một lát thì rời đi, ngoại trừ y tá thì không nhìn thấy ai khác. Bởi vì tôi còn phải làm việc nên thật sự không có nhiều thời gian. Hơn nữa toàn thân hẳn cảm đầy ống dẫn, da bọc xương, tôi nhìn cũng sợ.” Mã Hoa sắc mặt trắng bệch, giơ tay lên: “Tôi thề với trời đất nếu như tôi nói dối nửa lời thì ngày mai sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời.”

“Cảnh sát chúng tôi phá án cần phải có chứng cứ, chắc chắn không hàm oan người khác, tuyệt đối không bỏ qua người xấu. Ông không cần phải thề thốt lăng nhăng, chỉ cần khai thật là được. Mười năm trước nhà Hương Hoa Vinh bị ngạt khí gas, ông đang ở đâu? Làm gì?”

“Tôi ở nhà mẹ vợ!”, Mã Hoa không nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức.

“Sự việc mười năm trước làm sao ông nhớ rõ vậy! Còn nói không nói dối???”

“Hương Hoa Vinh không chuyện xấu nào mà không làm, chiếm đất thôn dân, chiếm vợ người ta, nghe nói còn ăn chặn tiền bồi thường đất đai nhà nước cấp cho thôn dân. Một nhà bốn người chết vì khí gas ai nấy cũng đều reo hò vui sướng!

Tôi mừng đến mức ngủ không được ... Làm sao không nhớ rõ được chứ? Lúc đó tôi ở nhà cha mẹ vợ, còn cố ý chạy về thôn xem trò vui! Sau đó nghe nói là cố ý giết người, không biết ai đã thay trời hành đạo, thực sự giải hết oán hận!”, Mã Hoa đưa ra lý do hợp tình hợp lý, manh mối này lại bị đứt đoạn.

Bây giờ xem ra chỉ còn tên đạo sĩ được phác họa không giống với thực tế kia. Vợ chồng Mã Hoa một mực khẳng định là có người này, khẩu cung hai người lại nhất quán, có thể kết luận không phải nói dối.

Khúc Mịch xin lệnh truy nã vị đạo sĩ, đồng thời phái người đến thôn Vương

Gia điều tra lại vụ án trúng độc khí gas.

“Người này cao khoảng một mét sáu lẫn đến một mét bảy, người hơi gầy yếu, chân trái có tật”, Khúc Mịch giọng chắc nịch, “Trọng điểm là phải điều tra mười năm trước ở thôn đó có việc gì lớn liên quan đến Hương Hoa Vinh hay không. Bây giờ đã đến giờ nghỉ trưa, ăn cơm trước rồi chia nhau ra hành động.”

Đội hình sự làm việc chưa bao giờ phân biệt ngày đêm, vậy mà bây giờ lại có thể xuống căn tin ăn cơm đúng giờ.

“Lão đại, từ bao giờ canteen lại có thêm ‘tiểu Tây Thi’ thế này?”, Mạnh Triết nhìn cô nhân viên bán thức ăn môi hồng răng trắng, khá xinh nên thì thầm bên tai Lục Ly.

“Vậy thì theo đuổi đi. Sau này đội hình sự chúng ta đến mua cơm lại được thêm ít đồ ăn!”, Trong đội hình sự chỉ có Kha Mẫn đã lập gia đình, còn những người khác vẫn còn độc thân.

Bọn họ làm cảnh sát hình sự, lương không cao, thời gian đi làm lại không cố định, từ sáng đến tối đối mặt với những người mang tội giết người, giao thiệp với thi thể ... Ai dám đồng ý gả con cho một người đàn ông như vậy!

Ngày lễ ngày tết, bạn bè bà con liên tục hỏi chuyện đã có bạn gái hay chưa, lại còn nhiệt tình giới thiệu khiến ai nấy đều cảm thấy phiền chết đi được.

“Lão đại đừng đùa!”, Mạnh Triết cười hì hì, vừa cho cơm vào miệng vừa lải nhải, “Coi chừng mình không lọt mắt người ta!”

Lục Ly nhìn theo hướng của Mạnh Triết, trông thấy cô ta cười tươi như hoa với Khúc Mịch, Khúc Mịch xoay người rời đi.

Bên cạnh có vài nữ cảnh viên cũng nhìn anh, đuôi mày dập dờn ý xuân, thầm xì xào bàn tán.

“Mấy cô này toàn theo chủ nghĩa nhan không, vừa trông thấy một anh chàng đẹp trai chẳng còn nghe thấy chuyện chê cảnh sát hình sự tồi ngày

làm bạn với xác chết!”, Mạnh Triết miết miết khóe môi.

Lục Ly chau mày: “Nhan không?”

“Lão đại anh đừng đặt tất cả mọi suy nghĩ lên vụ án. Khi rảnh rồi thì coi thêm tin tức giải trí một chút, phim Hàn Quốc gì gì đó, đừng để khi có bạn gái rồi lại không cùng chung tiếng nói.”

“Phí lời! Mau ăn cơm đi, ăn xong còn phải làm việc!”, Lục Ly đã hơn ba mươi, cũng từng có bạn gái nhưng đã chia tay ba năm về trước, hiện tại vẫn chỉ một mình hiu quạnh.

“Đội trưởng Khúc! Vật chứng mọi người đưa qua chúng tôi xét nghiệm xong cả rồi. Những dấu chân đó đều thuộc về ba người nhà Mã Hoa, còn vết máu ... là máu gà.” Tăng Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch liền liếc nhìn phần cơm của anh, là món mè gà, “Tôi không ảnh hưởng bữa trưa của anh chứ?”

“Nếu như có người mời, thì ăn sẽ ngon hơn”, anh lên tiếng, “Tuy nhiên, người ấy chỉ thích mời người khác ăn mì gói chứ không phải là cơm!”

Người đàn ông này coi mình là ai chứ??? Cô mời ăn, còn cung cấp chỗ ở miễn phí? Tối hôm trước ở nhờ sau đó gặp mặt cô coi như không có chuyện gì phát sinh, một tiếng cảm ơn cũng không.

-----oOo-----

Chương 11: Khoanh vùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu trông thấy một chiếc bàn trống, cô dự tính qua đó ngồi. Vào nghề đã lâu, cô đã quen dùng bữa một mình.

“Ngồi chung đi!”, Khúc Mịch đột nhiên ngắt đầu nói, “Ngày đó tôi ở nhờ nhà cô một đêm vẫn chưa nói tiếng cảm ơn!”

“Ở đây không tiện tán gẫu chủ đề này!” Cô vội vàng ngồi xuống, hạ thấp giọng. Xung quanh đều là đồng nghiệp, nếu để bọn họ nghe thấy nhất định sẽ hiểu lầm.

“Về mặt của cô vừa rồi thông báo cho tôi biết cô rất chú ý đến hai từ ‘Cám ơn’.” Khúc Mịch buông đũa, “Hơn nữa cô cũng rất quan tâm vụ án bé trai mặc váy đỏ!”

“Có thể nhìn thấu tâm tư người khác hay không không quan trọng lắm. Tuy nhiên có một số vấn đề nên giữ trong lòng là được, nói ra chỉ khiến đối phương càng thêm chán ghét.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cô vẫn bằng lòng ngồi cùng bàn với anh.

Khúc Mịch không thêm đề ý: “Trong nghiên cứu tâm lý, con người thường mắc một bệnh giống nhau đó chính là lúc nào cũng thích đọc được suy nghĩ và hành động của người bên cạnh. Thế nhưng từ trước đến nay tôi không lãng phí thời gian vào những chuyện tẻ nhạt đó cũng không kiêu nể bất cứ một ai, nghĩ sao thì nói vậy.”

Nói câu dài ngoằng như vậy rốt cục là có ý gì? Ý nói cô ở trong mắt anh là người đặc biệt sao? Sặc! Cô nhớ tới những phân tích rành mạch của Khúc Mịch về vợ chồng Mã Hoa đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Được một chuyên gia tâm lý để mắt chẳng có gì đáng khoe khoang hay kiêu ngạo.

“Điều tra nhiều như vậy nhưng tất cả các manh mối đều bị đứt hết, bây giờ trở về vạch xuất phát”, thật tâm Tăng Dĩ Nhu rất chú ý đến vụ án này, Mã Gia Câu quá đáng thương.

Cậu bé khi còn sống không có được tình yêu thương của cả cha lẫn mẹ, chết còn bị ra tay một cách tàn ác. Nếu sớm bắt được hung thủ cũng có thể phần nào an ủi vong linh của cậu.

“Tại sao tôi lại có cảm giác hung thủ đã vô cùng rõ ràng rồi nhỉ?”, Khúc Mịch nhếch miệng, lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Tăng Dĩ Nhu chưa quen Khúc Mịch được bao lâu nhưng cô biết anh không phải là người giỏi võ mồm. Đôi mắt cô sáng rõ, truy hỏi: “Anh đã biết hung

thủ là ai rồi ư?”

“Tự mình nghĩ đi!”, giọng anh mang theo vài phần chọc tức, “Có một số chuyện nên giữ trong lòng là tốt rồi, đừng khiến người ta thêm chán ghét.”

Người đàn ông này ... Bởi mới nói đả tội với ai cũng được, đừng nên đả tội tới chuyên gia tâm lý học, bạn sẽ bị tức chết!

“Biết vẽ sơ đồ tập hợp không?”, anh gõ gõ tay lên bàn, “Bất kỳ tội phạm nào đều không phải ngẫu nhiên, hung thủ và nạn nhân nhất định có liên hệ. Khẳng định bọn họ đã từng gặp nhau, cố gắng tìm những điểm nối trung gian, chân tướng cách đó không còn xa.”

Tăng Dĩ Nhu cau mày, miệng không còn tập trung nhai cơm, đầu óc chỉ nghĩ đến từng chi tiết nhỏ nhất của vụ án.

Anh nhìn người phụ nữ trước mắt mình, khi thì nhíu mày, khi thì đưa tay quệt khóe miệng, lúc thì trầm tư, đáy mắt anh bất giác mang theo ý cười nồng đậm.

“Tôi ăn xong rồi, xin phép đi trước, pháp y Tăng cứ từ từ suy nghĩ!”, anh đứng lên đi ra cửa.

Tăng Dĩ Nhu không đáp lại, hình như không nghe thấy. Được một lát, cô đứng bật dậy: “Đội trưởng Khúc! Tôi nghĩ ra rồi!”

Thanh âm cô lớn đến mức tất cả mọi người trong canteen đều nghe thấy, dưới con mắt mọi người cô đang đuổi theo Khúc Mịch.

“Đội trưởng Khúc quả là mị lực vô biên, ngay cả mỹ nhân của khoa pháp y cũng bị chinh phục!”, Mạnh Triết vừa nói vừa thở dài, “Haizza! Sẽ còn không biết bao nhiêu tài tử giai nhân phải khóc thét trong nhà vệ sinh nữa đây!”

“Pháp y Tăng tìm Đội trưởng Khúc là vì công việc, tên nhóc đừng ăn nói lung tung! Ăn xong chưa? Đi thôi!”, Lục Ly thiếu kiên nhẫn, mở miệng mắng một câu rồi nhấc chân đi ra ngoài, trông thấy Tăng Dĩ Nhu và Khúc

Mịch đang đứng nói chuyện cách đó không xa.

Khúc Mịch một tay đút túi quần, tay kia cầm điều thuốc; còn Tăng Dĩ Nhu đứng đối diện anh không ngừng nói gì đó. Lục Ly không nhìn rõ ánh mắt của Khúc Mịch nhưng có thể trông thấy nét mặt của Khúc Mịch rất dịu dàng. Tiếp theo anh khẽ gạt đầu, Tăng Dĩ Nhu lập tức nhảy nhót, như một bé gái được người lớn khen ngợi.

Lục Ly không nghĩ đến một người luôn bình tĩnh thận trọng trong công việc như Tăng Dĩ Nhu lại có một bộ mặt như vậy, hai người bọn họ đứng bên nhau đẹp như một bức tranh, tựa như một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu.

Tình nhân? Hai từ này đột nhiên đâm nhói tim anh ta, anh ta bồn chồn, rút ra một điều thuốc.

“Lão đại! Không phải chỉ khi nào thức đêm tăng ca anh mới hút thuốc để tỉnh táo thôi ư?” Mạnh Triết lên tiếng hỏi.

Chưa đợi Lục Ly trả lời, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

“Alo!”, Lục Ly ngừng một chút, sắc mặt biến chuyển, “Uyển Như?”, rồi anh ta rảo bước đến nơi vắng người.

Uyển Như? Cái tên nghe quen quen? Mạnh Triết vỗ mạnh vào đầu một cái ... À à ... Nhớ ra rồi, là tên bạn gái cũ của lão đại. Ngày xưa cô ấy có đến đội hình sự tìm lão đại vài lần, là một cô gái vui vẻ, có hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Nghe nói bố mẹ cô ta không thích nghề nghiệp của lão đại, nhất quyết chia rẽ, đưa cô ta ra nước ngoài. Tâm trạng lão đại u buồn, từ đó không còn thấy yêu đương gì nữa.

Bây giờ bọn họ liên lạc trở lại ... Nói lại tình xưa??? Đây là chuyện khiến người ta thật sự phấn chấn.

Mạnh Triết vừa ngẩng đầu thì không còn trông thấy bóng dáng Lục Ly, vội vàng gọi điện thoại tìm, bọn họ còn phải đến thôn Mã Hoa điều tra vụ án.

Trải qua điều tra, bọn họ phát hiện ra thêm một người tên Trần Vi.

Trần Vi, là người sống trong thôn Vương Gia, năm nay ba mươi tám tuổi. Vợ là Dương Quế Trân, còn có một cậu con trai tên Trần Tiểu Bảo, mười hai tuổi, học lớp bốn.

“Mười năm trước, trong quá trình tu bổ quốc lộ, buộc phải di dời mộ của ba mẹ Trần Vi, do vậy gia đình anh ta được bồi thường ba mươi ngàn tệ. Sau đó nghe nói, thực chất là được năm mươi ngàn, nhưng trưởng thôn Hướng Hoa Vinh đã ăn chặn hai mươi ngàn.

Trần Vi nghe tin đồn nên kéo đến nhà Hướng Hoa Vinh làm âm ỉ, bị chó nhà Hướng Hoa Vinh cắn bị thương chân trái. Hướng Hoa Vinh báo cảnh sát, khai Trần Vi lén xông vào nhà có ý đồ mưu sát, anh ta bị giam mười lăm ngày.”

“Chân trái bị thương?”, Khúc Mịch lặp lại, “Người tên Trần Vi này bây giờ đang ở đâu?”

Lục Ly cau mày: “Sau vụ này Trần Vi biến mất, không thấy anh ta quay trở về thôn, cũng không liên lạc với người nhà. Có người nói anh ta đang làm công trong thành phố, vợ có đi tìm, nhưng không tìm được.”

Năm ngoái???? Nếu không phải là người rút ống dưỡng khí của Hướng Hoa Vinh ... vậy thì người hàng năm đều đến Viện dưỡng lão thăm viếng phải chăng chính là Trần Vi?

Khúc Mịch lập tức phái người đi dò la, quả nhiên y tá trưởng nhận ra Trần Vi.

“Mau chóng tìm tin tức của Trần Vi, cho dù phải mò xuống tận đáy biển cũng phải tìm ra hắn!”, Khúc Mịch ra lệnh.

Tuy rằng không có chứng cứ chứng minh Trần Vi có quan hệ với vụ án của Mã Gia Câu, nhưng vụ ngạt khí gas mười năm trước chắc chắn có liên quan đến hắn. Không ngờ điều tra một hồi lòi ra được bản án mười năm trước.

Lục Ly dựa vào kinh nghiệm nhiều năm có thể nhận ra được điểm bất thường. Mã Hoa và Trần Vi đều có thù oán với Hướng Hoa Vinh, mà Hướng Hoa Vinh lại là cha ruột của Mã Gia Câu.

Sau khi chuyện xảy ra với nhà họ Hướng mười năm trước, Trần Vi liền rời khỏi thôn đi làm công. Năm ngoái, Mã Hoa đến Viện dưỡng lão muốn giết chết Hướng Hoa Vinh, và Trần Vi lúc đó cũng không thấy tăm hơi.

Giữa bọn họ có vô số mối dây liên hệ, và sự thật thì chưa được tiết lộ!

-----oOo-----

Chương 12: Bắt ba ba vào rọ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vợ của Trần Vi là Dương Quế Trân, nghe tin cảnh sát tìm chồng mình, đầu tiên là chửi rủa âm ỉ, sau đó là khóc lóc nỉ non, tố khổ tố đau.

Nhà Trần Vi nghèo rớt mùng tơi, trong phòng không có bất cứ đồ vật gì coi cho được, một mình nuôi con trai, sống qua ngày, mười năm nay chịu bao gian khổ. Sống trong một thôn lạc hậu như thôn Vương Gia việc ly hôn là không bao giờ xảy ra; nếu Trần Vi cả đời không xuất hiện, chị ta cũng phải sống cảnh góa bụa cả đời.

Chứng kiến phản ứng đó, Lục Ly tin chắc chị ta không biết tin tức của Trần Vi. Mấy năm trước chị ta có đến một vài công trường xây dựng trong thành phố, nhưng không tìm được.

Trần Vi chẳng có nghề nào ra hồn, lại không có bằng cấp, phạm vi tìm được việc làm có giới hạn. Chỉ cần anh ta còn ở trong thành, chắc chắn sẽ tìm ra, thế nhưng sợ rằng anh ta đã sớm trốn đến nơi khác.

Một tháng trôi qua, vị đạo sĩ trong bộ y phục quái dị không chút tin tức, cộng thêm việc điều tra tung tích của Trần Vi liên tục gặp khó khăn.

“Đội trưởng Khúc! Nếu không chúng ta đăng lệnh truy nã được không?”, Mạnh Triết đề nghị.

“Chúng ta không có chứng cứ xác thực, không thể xin lệnh truy nã. Huống chi đánh rắn động cỏ không phải là biện pháp hay, có lẽ lại dọa Trần Vi càng trốn càng xa.” Lục Ly không đồng ý, thế nhưng đâu còn cách nào khác, cứ mò kim đáy biển như vậy vừa hao tiền tốn của lại chẳng thu được kết quả gì.

Cấp trên rất quan tâm vụ án này, thị trưởng gọi điện thoại hỏi thúc Cục Trưởng không biết bao nhiêu lần hỏi thăm về tiến triển của vụ án. Bây giờ đội hình sự là bị chú ý nhất, áp lực rất lớn.

Lục Ly hi vọng sớm ngày bắt được hung thủ, nhưng trong lòng anh ta vẫn có chút hả hê, cảm giác ‘cười trên sự đau khổ của người khác’.

“Đánh rắn động cỏ không được, thì chúng ta xuất động!”, Khúc Mịch bình tĩnh lên tiếng.

Ngày hôm sau, đài truyền hình thành phố ra một tin tức: Một người tên Hường Hoa Vinh, sống đời thực vật suốt mười năm nay đột nhiên có phản ứng, theo các y bác sĩ suy đoán chẳng bao lâu nữa Hường Hoa Vinh sẽ khôi phục lại được ý thức. Đây là điều cực kỳ hiếm thấy trong nước, hiện tại đang có các chuyên gia từ thủ đô về đây để tiến hành nghiên cứu, khả năng hồi phục của anh ta ngày càng cao.

Tin tức một ngày phát ba bốn lần, phía dưới màn hình còn chạy dòng chữ đưa thêm thông tin này.

Sau ba ngày, lại có thêm một tin tức nữa được công bố. Theo tin cho biết Hường Hoa Vinh đã mở mắt; phần ngôn ngữ, và cử động hiện vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Chuyên gia kết luận, chỉ cần tích cực uống thuốc và tiến hành vật lý trị liệu Hường Hoa Vinh có thể được như người bình thường.

Các tờ báo lớn nhỏ trong tỉnh chen chúc nhau mà đến, không gặp được Hường Hoa Vinh liền quay sang các bác sĩ và nhân viên công tác trong

viện. Liên quan đến tin tức ‘Người sống đòi thực vật suốt mười năm đột nhiên tỉnh lại’ che ngợp bầu trời thông tin, không ai mà không biết.

Liên tiếp mấy ngày, từ từ người tụ tập ở viện dưỡng lão cũng thưa dần. Vào một đêm nọ, một người đội mũ mặc y phục đen, dáng người nhỏ bé lén vào.

Hắn dường như khá quen thuộc ‘địa hình’, quay đi quay lại đã tìm thấy phòng bệnh Hương Hoa Vinh. Trong phòng bệnh không mở đèn, bệnh nhân quay lưng về phía cửa.

Hắn dựa vào ánh đèn từ phía ngoài hắt vào, móc ra một cây côn, vừa định quất lên người nằm trên giường, ngay lập tức người ấy ngồi bật dậy.

“Trần Vi, ông đến rồi?”

“Á!”, hắn sợ quá la lên một tiếng, cây côn trong tay rơi xuống đất, “Mày sống lại rồi sao?”

“Lần trước ông rút ống dưỡng khí của tôi, lần này lại muốn đập chết tôi?” người nằm trên giường lớn tiếng hỏi.

“Tao ... Mày ...”, hắn lắp bắp trả lời, rồi như một con mèo con nhặt cây côn trên đất, hướng về phía người ngồi trên giường, nện mạnh xuống: “Ông trời không thu nhận mày, thì tao cho mày đi châu Diêm vương!”

Một cánh tay mạnh mẽ đưa qua, nắm lấy cánh tay hắn.

‘Tách’, đèn bật sáng.

“Trần Vi, vì ông có ý định mưu sát Hương Hoa Vinh, hiện tại chúng tôi chính thức bắt giữ ông!”, chiếc đèn sáng loáng trói chặt hai bàn tay hắn.

“Chiêu dụ rần ra khỏi hang, gây ông đập lưng ông này của Đội trưởng Khúc thật cao minh!”, Mạnh Triết nhảy từ trên giường xuống, cười ha hả.

Lục Ly liếc anh ta một cái: “Lời này nên giữ lại khi nào về đến Cục gặp Đội trưởng Khúc rồi nói!”

Lớn tiếng tôn sùng, còn chưa biết tên Trần Vi này có quan hệ với vụ của Mã Gia Câu hay không đây! Chỉ dựa vào trực giác suy luận ai mà không được, then chốt vẫn phải có chứng cứ có cơ.

Tuy nhiên phải công nhận lời nói của Khúc Mịch cực kỳ có phân lượng, có thể khiến tất cả các chuyên gia, y bác sĩ cùng các nhân viên trong Viện dưỡng lão phối hợp vô điều kiện.

Lục Ly đưa hấn về Cục cảnh sát, ngay lập tức tiến hành thẩm vấn. Tên Trần Vi rất cứng miệng, cúi đầu không nói, hơn hai tiếng trôi qua vẫn không cạy được hấn nửa chữ.

Các cảnh viên trong đội hình sự luân phiên nhau ‘ra trận’, nói tới miệng khô lưỡi rát nhưng vẫn cứ như đàn gảy tai trâu. Ngay cả một người dễ tính như Kha Mẫn mà phải tức giận, chỉ một mình Khúc Mịch không lên tiếng, xoay vòng trước bật lửa trên tay.

“Mày đừng tưởng không nói lời nào thì bọn tao không cách nào bắt được mày!”, Lục Ly đập mạnh bàn, “Vừa rồi mày có ý đồ hành hung Hướng Hoa Vinh đã bị cảnh sát bắt ngay tại trận. Với tội danh này cũng có thể khiến mày ngồi tù tám đến mười năm.”

Trần Vi ngẩng đầu nhìn anh ta, đột nhiên mở miệng nói: “Đồng chí cảnh sát ... Tôi ... Tôi ... muốn đi vệ sinh!”

Kha Mẫn còn tưởng hấn định khai gì, đưa tay cầm bút, chuẩn bị ghi chép, nửa câu sau của hấn khiến cô ta tức lộn máu.

Khúc Mịch để Mạnh Triết đưa hấn đi vệ sinh, vừa đặt mông ngồi xuống, hấn lại đòi uống nước. Uống nước xong, lại đòi ăn cơm, cơm xong lại đòi đi đại tiện ... Lăn lộn qua lại cũng đã quá nửa đêm.

Để bắt được hấn, đội hình sự đã phải ôm cây đợi thỏ ở Viện dưỡng lão suốt mấy ngày liền, mệt lả cả người.

Nhìn từng cảnh viên sắc mặt tiều tụy, Khúc Mịch cho mọi người về nhà

ngủ ngơi. Theo quy định có thể tạm giam Trần Vi hai mươi bốn tiếng. Hơn nữa hấn còn bị bắt tại trận đang hành hung người khác có thể tạm giam chờ chuyển giao cho Viện kiểm soát.

Nhưng rõ ràng là chứng cứ không đủ, không có khẩu cung của hấn, khả năng hấn sẽ được vô tội và được phóng thích.

Rạng sáng hôm sau, đội hình sự chuẩn bị thẩm vấn hấn lần thứ hai. Không ngờ có một người bước tới, tự xưng là luật sư, muốn bảo lãnh Trần Vi.

Trần Vi chỉ là một người nông dân bình thường, hướng hồ chi ngày hôm qua sau khi hấn bị tóm cũng không liên lạc với bên ngoài, vị luật sư này lại xuất hiện ... Thật kỳ lạ!

“Thật không tiện, Trần Vi có quan hệ với cả hai vụ án mạng, không thể bảo lãnh!”, Khúc Mịch dĩ nhiên đâu chịu thả người.

Luật sư không nhiều lời, liền xoay người rời đi, một lát sau điện thoại của phòng hình sự vang lên, là Cục Trưởng Hoàng gọi đến.

“Nếu vụ án này do tôi phụ trách, mong Cục Trưởng Hoàng đừng can dự!”, Khúc Mịch chỉ nói một câu rồi ngắt điện thoại, “Thẩm vấn Trần Vi, trong vòng hai mươi bốn tiếng nhất định phải cạy được miệng hấn! Mặt khác nhờ phía pháp y Tăng lấy DNA của Trần Vi, rồi so sánh với biểu bì trên khế tay của Mã Gia Câu.”

Mạnh Triết nghe xong tinh thần tỉnh táo hấn: “Chúng ta còn thời gian một ngày để oanh tạc, em không tin hấn không mở miệng.”

“Vô dụng thôi!”, Khúc Mịch đứng dậy, “Từ tối hôm qua tôi đã có cảm giác hấn muốn trì hoãn thời gian, ngày hôm nay khi luật sư đến đây đã chứng minh suy đoán của tôi. Tôi nghĩ tên Trần Vi lẩn lộn ngoài đời suốt mười năm nay, không còn là một người nông dân chất phác của thôn Vương Gia nữa rồi. Hấn nắm rất rõ trình tự phá án của cảnh sát. Chỉ cần hấn chịu đựng qua ngày hôm nay, chúng ta nhất định phải thả người. Do vậy hấn sẽ không dễ dàng mở miệng. Lần này để tôi tự thẩm vấn.”

Chương 13: Thôi miên? Không chế tinh thần?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch tự mình thăm vấn Trần Vi, nghe đến đây Mạnh Triết hưng phấn hẳn, anh ta muốn coi xem Khúc Mịch có thể cạy được miệng Trần Vi như thế nào.

“Vừa có luật sư đến bảo lãnh anh ... Nhưng không được!”, Khúc Mịch theo dõi nét mặt của hắn.

Rõ ràng hai mắt của hắn sáng lên, rồi ngay lập tức lại cúi gầm đầu xuống.

“Anh có mưu đồ giết Hướng Hoa Vinh nhưng không thành, nếu như chúng tôi giao ông cho Viện Kiểm Soát, ít nhất cũng bị tù vài năm. Đến thời điểm mãn hạn, ra tù lại vẫn là một trang hảo hán.” Khúc Mịch nói tiếp.

Khóe miệng Trần Vi bụm lại, rõ ràng đắc ý, nhưng vẫn không chịu hé môi.

“Mười năm nay anh lẩn lộn ngoài đời quả là hướng đi đúng đắn. Nhìn chiếc thắt lưng anh đang mang coi, ít nhất cũng hơn hai trăm tệ.”

Ánh mắt Trần Vi sáng rõ, tay đặt lên thắt lưng, ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch một chút rồi lại cúi xuống.

Là một anh nông dân xuất phát từ một thôn hẻo lánh miền núi lại dám bỏ ra số tiền như vậy chỉ để mua chiếc dây lưng, ắt hẳn trong tay hắn khá có nhiều tiền, rất ý thức bề ngoài của mình.

Tuy nhiên từ trong cốt tủy vẫn là một người nông dân tri thức nông cạn, hắn không tài nào hòa nhập với cuộc sống của giới thượng lưu. Hắn muốn dựa vào chiếc thắt lưng đắt tiền này để được sự tán thưởng của người xung quanh nhưng thật phí công.

Hắn lại không dám trở về thôn khoe khoang, thậm chí có tiền cũng không dám gửi về nuôi con. Hắn ở bên ngoài sống rất thoải mái, nhưng trong lòng thì xoắn xuýt, đau khổ.

Tinh thần của một người đều có điểm giới hạn, nếu vượt quá điểm này nhất định phải tìm một nơi phát tiết, nếu không sẽ sụp đổ.

Nhìn gương mặt Khúc Mịch tỏ ra bình thản nhưng thực chất đang cố gắng tìm ‘lỗ thủng’ tinh thần của hắn.

Đầu tiên hắn đặc ý, sau đó lại cố gắng dần xuống.

Khúc Mịch tiếp tục câu chuyện: “Bây giờ trong thành phố tỉ lệ thất nghiệp rất cao, ngay cả người tốt nghiệp đại học chính quy còn không tìm nổi được một công việc cho ra hồn. Anh có thể đứng vững trong thành phố xem ra là người khá có năng lực.”

“Chính xác!”, Trần Vi không nhịn được, “Bọn họ đặt tiêu chuẩn công việc vượt quá khả năng, làm thì ít mà còn ngại bản, ngại khổ. Bên ngoài ăn mặc cũng ra dáng lắm, túi quần có khi còn sạch hơn cả mặt. Còn suốt ngày tỏ vẻ coi thường dân quê, càng nghĩ càng thấy tức”

“Anh hùng không màng xuất xứ, mấy tiền bối không phải đều xuất thân từ nông dân sao. Nếu như anh ra ngoài làm công sớm thêm mấy năm cũng không đến nỗi bị người ta bắt nạt, bị chó cắn mà ngay cả bệnh viện cũng không dám đi khám.”

“Mẹ nó! Tên trưởng thôn đúng chó má!”, nghe những lời này sắc mặt Trần Vi thay đổi hẳn.

Ánh mắt Khúc Mịch trở nên thâm sâu, anh biết mình đã thành công khiến Trần Vi tức giận.

Theo tính cách của những người nhu nhược, sống hướng nội, sau khi bị làm nhục, sự tức giận sẽ khiến họ phát điên lên, có thể còn trở nên thông minh hơn. Tên Trần Vi trước mắt Khúc Mịch là một ví dụ điển hình.

“Anh ta có phải dạng chó má hay không thì tôi không biết, nhưng năm đó anh ta dẫn người đào mộ tổ nhà anh. Ban ngày ban mặt mà mộ cha mẹ của anh bị coi như rác rưởi, vứt ngoài đường! Bị người ta cười đầu cười cổ mùi vị đó thế nào nhỉ?”

Trần Trần Vi nổi gân xanh, khoe miệng co rúm biểu hiện sự ảm nhẫn.

“Anh cho rằng mình không thể nào chống lại chính sách nhà nước, đành cầm lấy ba mươi ngàn tệ. Ai ngờ tên Hướng Hoa Vinh nuốt mất hai mươi ngàn! Anh chạy đi tìm Hướng Hoa Vinh đòi lại công lý, Hướng Hoa Vinh lại thả chó cắn người. Nhà bị đào mộ, chân bị chó cắn, ngồi tù dĩ nhiên vẫn là anh! Cảm thấy oan ức không? Oan ức không?”

Khúc Mịch nhìn chằm chằm vào đôi mắt Trần Vi, hai tay chống xuống bàn, từ từ áp sát gương mặt hắn, ngữ điệu ngày càng được nâng cao, tốc độ nói càng lúc càng nhanh.

“Công đạo ở đâu? Công lý ở đâu? Ông trời đúng là có mắt như mù!”

Hai tay Trần Vi cuộn chặt thành nắm đấm, các khớp kêu răng rắc, cặp mắt đỏ au, ý thức hỗn loạn.

Rầm!

Hắn đột nhiên đứng bật dậy: “Thằng đó là tên súc sinh! Tôi muốn nó tuyệt tử tuyệt tôn!”

“Tuyệt tử tuyệt tôn? Ha ha ha ... Đáng tiếc ông trời không nhận tao, tao hôn mê mười năm cũng tỉnh lại! Vẫn sẽ trở thành trưởng thôn, vẫn là thằng chột làm vua xứ mù. Mà làm gì được tao? Pháp luật không bắt được tao, ông trời đều không ngó đến.

Mày muốn tao tuyệt tử tuyệt tôn. Nằm mơ giữa ban ngày. Tao còn phải cảm ơn vì mày đã hạ độc khí gas, để cho con vợ tao quy tiên! Đường đường chính chính lấy thêm vợ lẽ, sinh cho tao tám mươi đứa con mập mập.” Về mặt Khúc Mịch ngông cuồng, tựa như đã biến thành một người khác.

Ánh mắt Trần Vi càng ngày càng hỗn loạn: “Mày ... mày là ai?”

“Tao là ai trong lòng mày rõ nhất!”, Anh chỉ vào chóp mũi của Trần Vi mắng, “Bồi thường cho mày ba mươi ngàn là được rồi, còn không cất vào túi lại đến nhà tao gây chuyện, có tin tao thả chó cắn chết mày không? Ba mẹ mày tan hết xương hết cốt, được ba mươi ngàn đã là may lắm rồi, mày còn muốn làm tiền nữa à?”

“Hương Hoa Vinh, mày không được phép khinh người quá đáng!”, Trần Vi tức đến toàn thân run rẩy, đặc biệt chân trái bị tật run bần bật.

“Khinh người quá đáng? Tao bắt nạt mày lúc nào? Có tin tao gọi điện thoại tổng mày vào tù, ở đó ăn lương khô qua ngày. Sao vậy? Tức? Tức thì làm được gì?”

Ánh mắt Trần Vi nhìn Khúc Mịch càng ngày càng hung ác, bên trong lộ ra tia muốn giết người: “Hương Hoa Vinh, mày chết không tử tế được đâu!”

“Ồ! Bằng cách nào anh có thể khiến Hương Hoa Vinh không chết tử tế?”, Khúc Mịch kéo giãn khoảng cách với hắn, từ từ ngồi xuống ghé đôi diện, “Vậy thì anh cần một kế hoạch vẹn toàn, khiến hắn tự đẩy mình vào con đường chết. Con chó nhà hắn quá đáng ghét, ‘Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’, nhất định phải giết chết ... Giết bằng cách nào đây?”

“Tẩm thuốc trừ sâu vào trong xương, chỉ cần nó ăn, bảo đảm chưa kịp rên la đã nằm thẳng cẳng.” ánh mắt Trần Vi trở nên xa xôi, đáy mắt lóe lên tia sáng.

“Biện pháp này rất hay, đầu tiên giết chó chết, sau đó sẽ đòi phó người!” thanh âm Khúc Mịch lơ lửng không cố định.

“Đúng! Cho con chó kia ăn xương tẩm thuốc trước, hai chân ngay đơ, nằm trên mặt đất, không động đậy. Tôi lặng lẽ vào phòng, mở khí gas, đóng hết cửa phòng. Tôi đứng ở trong sân đến khi trời gần sáng, chứng kiến trong phòng không còn động tĩnh mới leo tường bỏ chạy.

Sáng hôm sau, trông thấy Hương Hoa Vinh và vợ con được mang ra ngoài, trong lòng tôi thật sự cảm thấy thoải mái, người xem phần khởi ra mặt. Khi ấy, tôi thật muốn hét to cho mọi người biết là do tôi làm!” Trần Vi như rơi vào ký ức, đôi mắt không có tiêu cự, cả người vô hồn, không khác nào một con rối bị giật dây.

Mà người giật dây không ai khác chính là Khúc Mịch, anh hoàn toàn điều khiển suy nghĩ và cử chỉ của Trần Vi.

Mạnh Triết ở bên cạnh trợn mắt há mồm Cái này có phải là thôi miên không? Sao không giống trên tivi.

Tăng Dĩ Nhu bước vào từ lâu, vốn dĩ muốn lấy DNA của Trần Vi. Trông thấy Khúc Mịch đang thăm vấn nghi phạm nên không dám đến quấy rầy.

Chúng kiến kẻ tình nghi bị dẫn dắt, tinh thần suy sụp, Tăng Dĩ Nhu không biết có nên khâm phục Khúc Mịch hay không.

Cô rất quan tâm đến những luận văn, những bài phát biểu của Khúc Mịch, trong đó chủ yếu là các bài giảng về việc khống chế tinh thần. Không chế tinh thần không giống với thôi miên, không cần đối phương phối hợp cao, nhưng có yêu cầu khá cao với người thực hiện.

Trong một khoảng thời gian ngắn chạm vào nội tâm của một người, phối hợp các phương pháp hữu hiệu kích thích khiến đối phương tinh thần hỗn loạn, suy sụp, từ đó đạt được mục đích khống chế.

Cô luôn cho rằng biện pháp khống chế tinh thần này quả thật đáng sợ, nếu người thực hiện mang tâm bất chính như vậy sẽ trở thành một tên sát thủ giết người không vấy máu.

-----oOo-----

Chương 14: Thần kinh có vấn đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới sự công kích của Khúc Mịch, Trần Vi nhanh chóng suy sụp, thực chất vụ án ngạt khí gas của nhà họ Hương là do hấn gây ra.

“Anh làm rất tốt, đúng là ‘Đại hiệp thay trời hành đạo’.” Khúc Mịch gật gù khen ngợi, “Hương Hoa Vinh không chết, anh ta khỏe mạnh nằm an dưỡng trong Viện dưỡng lão, còn có người giúp anh ta trị liệu miễn phí. Nhưng để anh ta sống như vậy cũng tốt, không cử động, không thể nói chuyện, ngay cả việc tự hít thở cũng không được. Hàng năm anh đều đến thăm anh ta, mỗi lần đến thăm là mỗi lần cảm thấy hả dạ!”

“Đúng! Lần đầu tiên, trước khi đến đó tôi hận hấn ngút trời, cho rằng ông trời thật sự không có mắt, không để tên khốn kiếp này chết đi cho rồi. Đến khi nhìn dáng vẻ của hấn trong lòng tôi cực kỳ thoải mái. Cứ để nó sống như thế, người không ra người, ma không ra ma, thực sự sung sướng!” Trần Vi mỉm cười, nụ cười khiến hấn trông càng thêm quỷ dị.

“Năm ngoái, anh đến thăm Hương Hoa Vinh, không ngờ gặp được Mã Hoa ở phòng bệnh. Anh mới biết được Mã Gia Câu là con trai của Hương Hoa Vinh, một lần nữa anh cảm thấy ông trời thật bất công. Anh muốn thay trời hành đạo, muốn cho Hương Hoa Vinh tuyệt tử tuyệt tôn.”

Nghe đến đó, ánh mắt Mạnh Triết sáng rõ, dây thần kinh căng ra, những mâu thuẫn tồn tại bấy lâu nay trong đầu anh ta ngay lập tức được ... Đả thông!

Ngũ quan Trần Vi dúm dỏ vào một chỗ, trông như ma quỷ, hấn vừa định lên tiếng thì cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở tung.

Tất cả mọi người còn đang chìm đắm trong bầu không khí do Khúc Mịch tạo ra liền bị tiếng động lớn ập đến, ai nấy giật nảy mình. Trần Vi ngẩn người, đôi mắt mù mịt nhìn xung quanh, sau đó chau mày, dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, tựa như muốn nhớ lại chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài cửa chính là vị luật sư lúc sáng, anh ta nhìn Trần Vi: “Anh Trần, anh không cần sợ, tôi là luật sư sẽ đảm bảo cho anh bình an vô sự. Anh có quyền giữ im lặng! Bọn họ đối xử với anh thế nào rồi?”

“Tôi trông thấy Hương Hoa Vinh, hấn đến rồi!”, tư duy Trần Vi có chút hỗn loạn, ngôn ngữ cử chỉ đều không bình thường.

Anh luật sư xoay qua Khúc Mịch, giọng trịnh trọng: “Đội trưởng Khúc, tôi hoài nghi các anh không có chứng cứ xác thực, tạo áp lực lên đương sự của tôi, dẫn đến tinh thần anh ta bị rối loạn. Tôi có quyền thay đương sự của mình xin một cuộc kiểm tra, mặt khác yêu cầu không được phép thành lập khẩu cung lần này!”

“Mẹ nó!”, Mạnh Triết âm thầm chửi một câu, rõ ràng Trần Vi đang từ từ nhận tội, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một tên ‘Trình Giảo Kim’.

Nhìn anh ta áo quần chỉnh tề, miệng nói toàn những thuật ngữ chuyên nghiệp, Mạnh Triết thật lòng chỉ muốn nhào tới đánh.

“Căn cứ theo pháp luật quyền x chương xx điều xx quy định: Cố ý nhục mạ người khác, khiến đối phương thương tổn về tinh thần có thể phạt nhiều nhất ba tháng tù giam hoặc tạm giam ít nhất mười lăm ngày. Tôi sẽ tuân theo pháp luật bảo vệ quyền lợi của mình, xin anh chú ý thái độ của mình một chút!” Anh ta nghiêm mặt nói với Mạnh Triết.

Cái tên khốn này ... Nếu như tình cờ gặp trên đường, Mạnh Triết sẽ không do dự xông tới đánh cho một trận ra hồn, cho hết bày đặt sử dụng quyền lợi! Tuy nhiên đang ở Cục cảnh sát, anh lại là một cảnh viên, đành phải nuốt cục tức xuống.

Khúc Mịch cau mày, anh không thích cuộc thẩm vấn của mình bị xen ngang.

“Vị luật sư không biết tên họ kia ... Anh tự tiện xông vào phòng thẩm vấn quấy rầy quá trình lấy lời khai của cảnh sát, tôi có quyền tố cáo anh. Tôi không biết căn cứ vào điều nào, khoản nào, chương thứ mấy, cũng không biết sẽ phạt thời gian bao lâu. Tuy nhiên, tôi biết anh là người hiểu rõ nhất!” Lục Ly làm cảnh sát đã nhiều năm, giao tiếp với mấy tay luật sư, Kiểm sát trưởng đã quen, biết rõ đám người này không bình thường.

Bọn họ động một chút là mang pháp luật ra nói, nói như một con vẹt, với

bọn chúng không thể nói tiếng người.

Vương Nhân Phủ nở nụ cười gian xảo, lại còn cười rất lớn tiếng.

Tay luật sư sắc mặt trở nên khó coi, “Tôi đại diện cho đương sự của tôi yêu cầu được nhập viện!”

“Kha Mẫn! Hướng dẫn người này làm thủ tục!”, Khúc Mịch trở về như bình thường.

Trần Vi nhanh chóng được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, có Mạnh Triết và Hách Minh đi theo. Bọn họ chịu trách nhiệm canh giữ nghi phạm, không cho hắn bỏ trốn trong lúc khám chữa bệnh.

“Đội trưởng Khúc! Vừa rồi có phải anh thôi miên Trần Vi không?”, ánh mắt Vương Nhân Phủ ngập tràn sự nể phục.

“Thuật thôi miên là thông qua sự dẫn dắt khiến đối phương rơi vào trạng thái giống như đang ngủ, nhưng không phải là giấc ngủ sinh lý. Đây là loại trạng thái ý thức của con người bị suy yếu, tiềm thức trở nên sống động.

Mỗi người chúng ta ở một thời điểm nào đó có thể sẽ rơi vào trạng thái giống như thôi miên. Ví dụ ngồi xe lửa, rất tẻ nhạt, tiếng thanh âm chuyển động của bánh xe đều đều cũng sẽ trở thành vật kích thích khiến con người dường như rơi vào trạng thái thôi miên. Trong thôi miên tựa hồ có thể nghe được tiếng nhân viên thông báo trạm dừng, nhưng những âm thanh khác thì chỉ mơ mơ hồ hồ, thậm chí nghe không rõ.”

“Vừa rồi Đội trưởng Khúc không phải thôi miên Trần Vi!”, Tăng Dĩ Nhu giọng chắc nịch.

Khúc Mịch liếc cô một cái: “Xem ra cho dù Trần Vi có nhận tội, hắn vẫn thoát án tử hình.”

“Ý Đội trưởng Khúc là tên luật sư ấy sẽ làm một buổi kiểm tra tâm lý của Trần Vi, sẽ nghĩ cách khiến hắn trở thành người mắc bệnh tâm thần?”, Lục Ly nhớ tới tay luật sư kia, khả năng hắn sẽ sử dụng biện pháp này để chạy

tội.

“Không cần nghĩ biện pháp!”, Khúc Mịch giọng đanh thép, “Tên Trần Vi này chắc chắn thần kinh có vấn đề!”

Có vấn đề? Nhìn bề ngoài hắn rất bình thường, bị tóm vẫn còn có thể cố gắng giữ được tỉnh táo, khiến cho toàn đội hình sự không ai làm gì được hắn. Nếu không phải nhờ Khúc Mịch là chuyên gia tâm lý học tội phạm, có thể phá phòng tuyến của hắn, bằng không cạy miệng hắn cũng không được.

“Một người nếu giết người để hả giận thường thường sau khi xuống tay sẽ trốn tránh, sợ hãi, thậm chí ăn ngủ không yên. Theo bản năng bọn họ sẽ rời xa tất cả những sự việc có liên quan đến nạn nhân, có người khi nghe thấy tiếng còi hụ cảnh sát, xe cảnh sát đều rất hoảng sợ. Nhưng Trần Vi lại ngược lại, hắn không lẩn trốn mà còn tỏ ra không sợ hãi, hàng năm vẫn đến Viện dưỡng lão thăm Hướng Hoa Vinh, thỏa mãn những suy nghĩ vẩn vơ trong lòng hắn.

Mười năm nay, Trần Vi làm công trong thành phố, tuy rằng hắn kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn có không ít người khinh hắn ra mặt. Hắn hận những người xem thường mình, trải qua lần đầu tiên giết người, những biểu hiện mặc cảm của hắn càng lộ rõ. Trông có vẻ hướng ngoại nhưng thực chất tâm lý vẩn vơ. Nếu như đi điều tra, chắc chắn trong mười năm vừa qua hắn có không ít lần tranh chấp với người khác, thậm chí còn đánh nhau, mà không chỉ một lần.

Trong lúc vô tình hắn nghe được chuyện Mã Gia Câu là con của Hướng Hoa Vinh, tinh thần hắn sụp đổ, nên chạy đi rút ống dưỡng khí của Hướng Hoa Vinh. Sau đó hắn đến Viện dưỡng lão xác định lần nữa coi Hướng Hoa Vinh chết hay chưa.

Xác nhận Hướng Hoa Vinh không sao, hắn bắt đầu bày ra kế giết Mã Gia Câu, còn cứ để tên Hướng Hoa Vinh sống dật dờ như vậy, nhìn huyết mạch cuối cùng của anh ta cũng đứt mất, trong lòng hắn mới cảm thấy thoải mái.

Tôi khẳng định, sau khi giết Mã Gia Câu hắn nhất định lén lút đến Viện dưỡng lão! Hắn muốn chính miệng mình nói tin này cho Hướng Hoa Vinh,

để cho sự trả thù của hắn thành công trọn vẹn.

Khi hắn xem thông tin trên tivi, hắn cảm giác tất cả những gì hắn làm đều hoài công, hắn không tiếc tất cả, bắt buộc phải giết chết Hương Hoa Vinh!

Những điều này chứng tỏ tâm lý hắn vận vẹo. Còn khi tôi nói chuyện với hắn, tôi xác định thần kinh hắn có vấn đề.”

“Sặc! Vậy là vừa rồi không phải anh tiến hành phương pháp khống chế tinh thần Trần Vi?”, Tăng Dĩ Nhu hỏi giọng đầy ngạc nhiên.

“Khống chế tinh thần?”, anh nhếch miệng “Có phải bác sĩ Tăng nhiệm phim khoa học viễn tưởng quá rồi không?”

-----oOo-----

Chương 15: Tất cả đều hợp lý

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Khúc Mịch suy luận mọi người đều tâm phục khẩu phục, Tăng Dĩ Nhu hai mắt sáng rỡ. Anh không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, quả nhiên danh xứng với thực.

“Vừa rồi không phải anh tiến hành phương pháp khống chế tinh thần Trần Vi sao?”, Tăng Dĩ Nhu hỏi giọng đầy ngạc nhiên.

“Khống chế tinh thần?”, anh nhếch miệng “Có phải bác sĩ Tăng nhiệm phim khoa học viễn tưởng quá rồi không?”

“Vậy tại sao hắn lại biểu hiện dị thường như vậy? Thời điểm anh kích thích hắn, ánh mắt hắn hỗn loạn, cả người tựa hồ như quay trở về tình cảnh năm đó.” Không chỉ Tăng Dĩ Nhu mà ai nấy đều muốn biết đáp án.

“Vì vậy hắn mới có bệnh!”

Trời! Mọi người hai mắt nhìn nhau, đáy mắt ngập tràn sự nghi hoặc _ _ _

Chỉ đơn giản như vậy thôi ư?!!

“Đừng bao giờ thần thánh hóa bất kỳ con người nào, đừng lúc nào để mất đi những năng lực suy nghĩ bình thường. Những nghiên cứu của con người về bộ não chỉ như muối bỏ bể, không chế tinh thần của một người tạm thời chỉ là lý thuyết!”, Khúc Mịch để lại một câu rồi xoay người rời đi.

Tăng Dĩ Nhu chau mày, người đàn ông này thật khó tiếp xúc. Trong máu huyết của anh ấy là bản tính kiêu ngạo trời sinh, cho dù có cùng đẳng cấp, cảm giác của anh mang lại vẫn chính là sự cao cao tại thượng.

Kết quả chẩn đoán thần kinh của Trần Vi mau chóng có được. Dĩ nhiên kết quả ấy không nằm ngoài suy đoán của mọi người, tất cả đều khá thất vọng. Hẳn quả nhiên là người mắc bệnh tâm thần, thuộc dạng ngẫu phát bạo lực. Nói cách khác, hẳn có thể sinh hoạt như người bình thường, thậm chí có thể đi làm. Một khi bị kích thích, sẽ phát bệnh, biểu hiện là có khuynh hướng bạo lực.

Tuy rằng người mắc bệnh tâm thần giết người không cần đền mạng, thế nhưng vẫn phải chịu sự chế tài của pháp luật.

Trần Vi điều trị trong bệnh viện một tuần, bệnh tình tương đối ổn định. Khúc Mịch chờ hẳn để thăm vấn lần tiếp theo, lần này không cần nhiều lời, hẳn khai nhận tỉ mỉ toàn bộ quá trình gây án.

Vụ án khí gas vào mười năm trước, vụ án giết Mã Gia Câu bốn tháng về trước, dĩ nhiên không khác những suy luận của Khúc Mịch đến nửa chữ.

“Anh biết có một vị đạo sĩ hay không?”, Lục Ly truy hỏi.

“Đạo sĩ???”, Trần Vi cau mày, một lát sau thì lắc đầu phủ nhận.

“Anh thật sự không biết?”, Lục Ly lấy tấm ảnh phác họa của vị đạo sĩ ra, “Anh nhìn cẩn thận lại một chút đi, ngũ quan, quần áo, râu, đáng đáp.”

Hắn nhìn chằm chằm chân dung, cau chặt mày, lắc đầu lia lịa: “Tôi nên biết hẳn sao?”

“Đương sự của tôi trạng thái tinh thần hiện tại không ổn định, tôi muốn đưa anh ta trở lại bệnh viện tiếp tục trị liệu. Bây giờ anh ta không thích hợp để tiếp nhận điều tra. Còn được phép thăm vấn nữa hay không cần phải đợi sự phê duyệt của bác sĩ.” Anh chàng luật sư ngồi bên cạnh, cảm thấy Trần Vi lại có dấu hiệu không bình thường nên vội đứng ra ngăn cản.

Lục Ly cau mày nhưng không còn cách nào khác. Cũng may Trần Vi đã thú nhận tất cả, Tăng Dĩ Nhu đã xét nghiệm DNA của hắn, hoàn toàn trùng khớp với biểu bì trên khế tay của Mã Gia Câu.

Những chứng cứ này, cộng thêm khẩu cung của Trần Vi đã đủ để buộc tội hắn là hung thủ trong vụ án Mã Gia Câu.

Cảnh sát nhanh chóng giao hồ sơ cho Viện kiểm sát, tòa án nhất trí phán Trần Vi có tội. Tuy nhiên hắn là người mắc bệnh tâm thần nên xử cao nhất chỉ là án tù chung thân.

Vợ Trần Vi mang con đến phiên tòa, khóc ngất lên ngất xuống, nhưng Trần Vi không có xúu cảm xúc nào. Từ lúc ở trên tòa đến giờ hắn không nói gì, gương mặt không lộ chút biểu cảm, nhìn ra có thể thấy không hề bình thường.

Bên ngoài tòa án tụ tập không ít phóng viên, vụ án của Mã Gia Câu rất được dư luận chú ý.

Dương Quế Trân được đưa lên xe cấp cứu, đám phóng viên vội vàng vây lại chỉ mong chụp được một tấm hình. Có mấy tay phóng viên thiếu đạo đức, còn chặn đầu xe cứu thương để mong có được một tấm ảnh rõ ràng một chút.

Xe cứu thương không thể nhúc nhích, bác sĩ trên xe rống to: “Bệnh nhân sắp chết rồi, anh còn chụp cái gì? Thật sự không có tình người!” Lúc này, đám phóng viên mới chịu lùi về sau.

Bên này xe cứu thương vừa đi khỏi, bên kia Trần Vi đã được mang ra ngoài. Đám phóng viên lại ủa lên, đèn flash chớp tắt liên tục, khiến mọi người phải

nheo mắt.

Lục Ly sợ bị đám phóng viên vây quanh phỏng vấn nên cố tình đi ra bằng cửa sau. Anh vừa rời khỏi thang bộ, một nữ phóng viên từ ngã rẽ vọt đến.

“Đồng chí cảnh sát, có thể hỏi vài câu được không?”, cô phóng viên tóc ngắn ngang tai, gọn gàng, năng động.

Lục Ly cau chặt mi, chẳng trách phiên tòa chưa kết thúc Khúc Mịch đã rời khỏi ‘sàn diễn’, thật sự bây giờ phóng viên không để lọt bất cứ đường ra nào.

“Giống như trong phiên tòa, không có cái gì để phỏng vấn hết!”, anh ta từ chối, nhanh chân tiến về phía trước.

Nữ phóng viên như con chó theo đuôi: “Đội phó Lục, vụ án lần này rất được sự quan tâm của công chúng, có thể nói cho chúng tôi biết vì sao đội hình sự có thể khóa chặt nghi phạm, bắt được hung thủ? Tôi nghe nói hung thủ là một kẻ ranh ma, trong quá trình thẩm vấn đột nhiên bộc phát bệnh tâm thần. Có phải cảnh sát các anh trong quá trình lấy lời khai dùng phương pháp trái với quy tắc???”

Lục Ly nghe những lời này đột nhiên đứng khựng lại, cô phóng viên không phòng bị, va mạnh vào sau lưng anh ta, kêu đau vài tiếng.

Anh ta cúi đầu nhìn bảng tên của cô phóng viên: “Hoắc Thê Ni, Tập san chiều Đại Dương. Làm sao cô biết tên tôi?”

“Tôi còn biết đội phó Lục thiếu chút nữa sẽ trở thành Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự, đáng tiếc nửa đường xuất hiện một chuyên gia tâm lý học tên Khúc Mịch!” Nữ phóng viên đưa máy ghi âm đến gần sang miệng Lục Ly, “Anh tán thành cách thức phá án của Đội trưởng Khúc không? Anh ấy là chuyên gia tâm lý học tội phạm, phá án lại chỉ dựa vào những phương pháp không chút cực khổ để có chứng cứ. Vụ án Mã Gia Câu lần này mọi người đều cho rằng là công lao của Khúc Mịch, anh có ý kiến gì với chuyện này không?”

Rầm!

Lục Ly đóng mạnh cửa xe: “Thật ngại quá Tôi không chấp nhận phỏng vấn những chuyện liên quan đến công việc, những chuyện cá nhân lại càng không muốn nói cho cô biết! Mặt khác, cô dùng phép khích tướng để đối phó với một cảnh sát hình sự thường xuyên thăm vấn tội phạm là một điều cực kỳ ngu xuẩn!” Dứt lời anh ta phóng xe chạy mất.

Các tờ báo lớn nhỏ, tạp chí, đài truyền hình đều đưa tin vụ án lần này, thế nhưng tất cả đều không có tư liệu trực tiếp, do vậy rất muốn phỏng vấn lấy tin những người nằm trong đội hình sự, đặc biệt là Đội trưởng Khúc Mịch.

Thế nhưng Khúc Mịch không chấp thuận, ngay cả các cảnh viên khác đều né tránh cảnh phóng viên.

“Trước khi đến đây phải đi đường vòng, đến Cục cảnh sát không dám tiến vào bằng cửa chính, bây giờ tôi đã được trải qua cảm giác thế nào là đi cửa sau!!!” Mạnh Triết đội mũ lưỡi trai, gương mặt không mang theo vẻ hài hước ngày thường mà đầy nghiêm túc.

Kha Mẫn rót một ly nước, cười cười: “Truyền thông là vậy đó, nháo một trận, miễn có tin mới là được rồi. Lần này Đội hình sự của chúng ta đúng là uy phong, lần đầu tiên tôi có cảm giác tự hào khi được làm thành viên của Đội cảnh sát hình sự.”

“Thế nhưng vị đạo sĩ quái dị kia vẫn chưa tìm ra ... Khả năng ... vốn dĩ chẳng có người này.” Hách Minh đang chơi trò chơi Pikachu trên máy vi tính. Máy ngày nay không có vụ án nên giải trí một chút, “Tôi còn có một nghi vấn. Nếu tên Trần Vi có ý định giết Mã Gia Câu, tại sao phải cách cả hai năm trời lâu như vậy? Cho dù hắn cần phải cần lên kế hoạch nhưng cũng đâu cần lâu như thế!”.

“Chuyện này giải thích rất đơn giản!”, Khi mọi người còn đang nhìn nhau đầy khó hiểu, Lục Ly đi vào, trên tay anh ta cầm tờ giấy, “Đây là bản chẩn đoán quá trình trị liệu từ phía bệnh viện gửi sang. Theo ghi chép Trần Vi vì bệnh đại tái phát nên buộc phải nhập viện điều trị. Nhờ điều trị kịp thời mới giúp hắn thoát chết.

Bệnh đại? Khả năng là do con chó nhà họ Hoa gây nên ... Như vậy thì hợp lý rồi!

-----oOo-----

Chương 16: Đột biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe đám người Lục Ly nói chuyện, Khúc Mịch vẫn ngồi yên bất động. Vị trí anh ngồi ở nơi góc khuất, trên bàn có một bình giữ nhiệt, một ống đựng bút, và một quyển sổ ghi chép màu đen.

Đơn giản, tẻ nhạt, quái gở, mang lại cảm giác tăm tối, đây là vị trí gây ấn tượng đầu tiên với anh khi bước vào phòng làm việc này.

“Đội trưởng Khúc! Tôi vừa nhận được điện thoại của một bạn học bên thành phố Lâm. Tôi cảm giác vụ án của Mã Gia Câu còn có ẩn tình.” Tăng Dĩ Nhu mở cửa, vội vội vàng vàng bước vào, vừa đi vừa nói.

Khúc Mịch nghe đến đây thì ngồi thẳng người, dĩ nhiên là có hứng thú.

“Cách thời điểm Mã Gia Câu bị sát hại không lâu, thành phố Lâm cũng phát hiện vụ án tương tự. Người bị hại là một cô bé mười ba tuổi, thủ pháp giống nhau đều là bị dây thừng ghim chết từ phía sau, sau đó treo trên xà nhà.

Trên người mặc chiếc váy đỏ lớn, trên đầu có đinh, phía dưới có khóa sắt. Bởi vì tình trạng tử vong của nạn nhân quá quỷ dị, sợ gây ảnh hưởng xấu nên bọn họ buộc phải phong tỏa tin tức, bí mật điều tra.

Bạn học tôi phụ trách nghiệm thi. Khi coi được tin tức vụ án Mã Gia Câu trên tivi, liền gọi điện thoại cho tôi hỏi dò. Nghe nói Đội trưởng đội hình sự bên kia sắp qua đây liên hệ, muốn chứng thực lại các vật chứng bên Mã Gia Câu.”

Mạnh Triết ngay lập tức đáp lại: “Không phải là tên Trần Vi gây ra chứ?”

Tuy nhiên đã xác định là hấn mắc bệnh tâm thần, giết một người hay hai người đều không bị án tử hình, không thể nào cố ý giấu giếm được!”

“Theo như đặc điểm của các vụ án ‘Giết người liên hoàn’, trên lý thuyết hấn là do cùng một người gây án!”, Lục Ly phân tích, “Nếu không chúng ta đến trại giam gặp Trần Vi, khả năng ngày hôm đó hấn khai chưa hết. Đều là do tay luật sư kia đứng ra can thiệp khiến cho cuộc thẩm vấn bị gián đoạn.”

“Cô bé bị hại có ngày sinh trùng với nạn nhân kia?” Khúc Mịch gõ gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

Mỗi khi đoán đúng được một vấn đề anh hay làm động tác này. Tiếp xúc với Khúc Mịch không nhiều, cô ít nhiều hiểu được tính cách của anh.

“Giống như anh suy đoán, cô bé cùng ngày sinh với Mã Gia Câu. Thân nhân của nạn nhân cũng không báo cảnh sát ngay mà làm theo lời một đạo sĩ, tiến hành siêu độ. Sau đó, bố mẹ cô bé hối hận báo cảnh sát. Lý do siêu độ cũng giống như vụ án kia, là do sinh vào ngày tháng xấu, khắc cha mẹ, hơn nữa chết oan sẽ biến thành âm hồn quẩn lây người sống.”

“Quả nhiên có vị đạo sĩ này!”, Khúc Mịch cau mày, “Xem ra vụ án này không thể kết án, chúng ta qua trại giam tìm Trần Vi!”

Mọi người lái xe đến trại giam nằm ở ngoại ô thành phố, vừa tiến vào liền trông thấy một chiếc xe cứu thương chạy vọt qua.

“Xin lỗi! Trần Vi sáng sớm nay đã cắt cổ tay tự sát. Vừa rồi chúng tôi đã gọi xe cấp cứu đưa hấn đến bệnh viện. Nếu muốn gặp hấn thì mời mọi người qua bên đó. Tuy nhiên, tôi nghĩ khả năng hấn không thể sống sót, vết thương trên cổ tay hấn khá sâu, vết máu đọng lại cũng đã hơi khô.” Cai ngục lắc đầu một cái.

Tự sát? Khúc Mịch nghe xong nhướn mày: “Trước khi Trần Vi tự sát, có ai đến thăm hấn không? Hấn lấy gì cắt cổ tay?”

“Đội trưởng đội hình sự thành phố Lâm và mấy người đi cùng, nghe nói là cũng điều tra vụ án giết người. Thế nhưng Trần Vi không nói nửa chữ, bọn

họ đành thất vọng rời đi, nói rằng lần sau quay lại. Kể từ lúc đó Trần Vi không biểu hiện bất thường gì, ai ngờ sáng nay phát hiện hấn dùng mảnh chén vỡ cứa cổ tay.”

“Mảnh chén vỡ???” Mọi người đều hỏi ngược lại, giọng ngạc nhiên.

Trưởng ngục nói tiếp: “Bữa tối, Trần Vi làm bể chén, ai ngờ đầu hấn đã giấu mảnh vỡ rồi. Mọi người ai cũng cười nhạo hấn chẳng làm được trò trống gì, không nghĩ đến sáng nay hấn dùng nó để tự sát.

Nói bên lề chứ ... Thực ra, trước đây tôi không nhìn ra được hấn có bệnh ở điểm nào. Thời nay, người có tiền thích nhất là lợi dụng kẽ hở của pháp luật, có bệnh hay không ai mà biết. Bệnh tâm thần giết người không cần đền mạng, chuyện này ai cũng biết. Bây giờ thấy hấn tự sát mới nhận ra có lẽ đầu óc hấn không bình thường thật.”

“Đến bệnh viện!” Khúc Mịch ra lệnh. Mọi người lại vội vã lái xe đến bệnh viện. Vừa đến nơi, bác sĩ thông báo đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không cứu được Trần Vi, hấn tử vong trước đó mười phút, thi thể đã được chuyển đến nhà xác.

Ngày hôm sau, thành phố Lân cũng đưa tin bé gái mặc váy đỏ bị sát hại, hung thủ chính là Trần Vi. Mọi người một lần nữa thôn thức, thì ra hấn đúng là sát thủ liên hoàn. Tên đạo sĩ xuất quỷ nhập thần lại một lần nữa bị bỏ qua. Vụ án ở thành phố Lân, bên đội cảnh sát hình sự lại càng thêm khẳng định có sự tồn tại của con người này.

Tuy nhiên hình ảnh đạo sĩ chỉ ở trong thời phong kiến, lãnh đạo thành phố cân nhắc không muốn dư luận xôn xao nên yêu cầu đội hình sự âm thầm điều tra.

Đội hình sự lần này phá án thần tốc, nhận được nhiều lời khen tặng, trong thành phố còn trích ra một khoản tiền làm phần thưởng.

Cục Trưởng Hoàng đặt một chuyến du lịch hai ngày một đêm ở biển, mỗi người được mang theo một người thân. Ban ngày tắm nắng, thăm đảo, câu cá; ban đêm đốt lửa trại, nướng hải sản. Ngày hôm sau đến làng du lịch suối

nước nóng, spa xua tan mệt nhọc, buổi chiều quay về thành phố.

Hách Minh và Kha Mẫn dẫn theo người nhà, Mạnh Triết tuy không có bạn gái nhưng nhất quyết không chịu thiệt, đưa em gái họ đi cùng. Cô bé năm nay mười chín tuổi, đang học đại học, tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân.

Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu chỉ có một người nên dĩ nhiên được xếp ngồi cùng nhau để khỏi gây trở ngại cho người khác.

Em họ Mạnh Triết, Đường Ninh, nghe danh tiếng Đội trưởng Khúc Mịch, gương mặt tràn ngập sự sùng bái: “Anh trai Khúc, anh có thể kể cho em sự tích phá án của anh không?”

“Vụ án không phải do một mình tôi phá, cô có thể hỏi anh họ của cô!”, Khúc Mịch đứng dậy, “Tôi không có em gái, nên không quen người khác gọi mình là anh trai!” Nói xong quay người rời đi chỗ khác.

Đường Ninh khuôn mặt xinh xắn, trắng hồng, mái tóc dài cột kiểu đuôi ngựa, bên trên còn kẹp một chiếc kẹp mái hình quả táo. Một cô bé đáng yêu như vậy khẳng định hằng ngày được bố mẹ và người thân nâng như trứng mỏng. Vậy mà bây giờ trước mặt mọi người lại bị sủa lung như vậy, cô ta cảm thấy rất oan ức, viền mắt đỏ lựng.

“Em gái! Bên kia có kẹo sữa bò, bánh pudding để anh lấy cho em!” Mạnh Triết sợ cô bé khóc nhè, quay về nhà lại méc anh không chăm sóc nó, không chỉ có cậu mợ đau lòng mà còn bị mẹ mắng.

Cũng may nhìn thấy bánh kẹo là cô bé quên hết, một bàn ngập thức ăn đã có thể giải quyết được vấn đề, nét mặt tươi cười như hoa.

Thật khiến con người ta ao ước, Tăng Dĩ Nhu nhìn cô bé chợt cảm thấy mình quá già. Mười chín tuổi cô đang làm gì nhỉ ... Cô không nhớ nữa.

“Trông thấy Đường Ninh, tự dưng có cảm giác muốn quay về thời thanh xuân nhỉ?”. Kha Mẫn ba mươi lăm tuổi, có đứa con chín tuổi.

Cô ta là hậu cần của đội hình sự, ngày thường nếu không có vụ án thì khá

rảnh rồi. Việc nhà đều do một tay cô kiêm nhiệm, là chủ gia đình. Nhìn bàn tay thô ráp, gương mặt già nua, so sánh với cô bé, cô ta chỉ còn biết than thân trách phận.

“Sao lão đại còn chưa đến?” Mạnh Triết vừa nhắc đã thấy Lục Ly bước vào.

Phía sau lưng anh ta là một cô gái mang đậm phong cách tây âu, khá xinh xắn. Mạnh Triết nhìn quen quen. Đến khi bọn họ lại gần, Mạnh Triết đột nhiên hô lớn: “Hóa ra là chị dâu!”

Chị dâu? Lục Ly kết hôn lúc nào vậy?

-----oOo-----

Chương 17: Không lọt chỗ nào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai từ ‘Chị dâu’ của Mạnh Triết khiến cho Lục Ly có chút lúng túng, Lục Ly chưa kịp lên tiếng, người đi theo cùng anh ta đã lên tiếng trước.

“Thật ngại quá! Tôi và Lục Ly vừa mới gặp nhau!”, cô ta nở nụ cười, lúm đồng tiền lộ ra trông vài phần đáng yêu nhưng không còn mang theo nét thơ ngây của ngày xưa mà thay vào đó là sự dịu dàng, nữ tính: “Tôi tên là Uyển Như, cũng có thể gọi tôi là bà Lệ.”

Bà Lệ? Cô ta đã lập gia đình??? Mạnh Triết liếc Lục Ly, vẻ mặt của Lục Ly rất bình thường, không có chút phản ứng đặc biệt nào.

“Bà Lệ!”, hai người bọn họ vừa mới ngồi xuống, một cô gái tóc ngắn vội vàng vàng đi tới: “Chị chính là phu nhân của Tổng giám đốc tập đoàn Lệ Thị, Lưu Uyển Như sao? Chị đẹp hơn hình trên tạp chí nhiều, quả thật nghe danh không bằng gặp mặt.”

--- Cô phóng viên Hoắc Thê Ni sao đuổi được đến đây? Lục Ly cau mày.

Sắc mặt Lưu Uyển Như khẽ biến, nhưng ngay lập tức khôi phục như bình

thường. Cô ta nhận ra cô phóng viên trước mắt, một năm trước từ khi chồng cô ta tiếp nhận vị trí tổng giám đốc tập đoàn thì cô phóng viên này cẩn chặt không buông, luôn xin được hẹn gặp. Tuy nhiên tờ tạp san Đại Dương quá nhỏ, làm sao nhà họ Lê chịu tiếp nhận phỏng vấn chứ?

“Chị Tăng, Đội trưởng Khúc, đây là bạn gái em, Hoắc Thê Ni”, Khang Bình, trợ lý Tăng Dĩ Nhu, đi theo đằng sau vội vã giới thiệu.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đầy nghi ngờ, Khang Bình có bạn gái từ khi nào? Lại còn là một cô gái khá xinh xắn nữa chứ? Cách đây không lâu Kha Mẫn còn sắp xếp cho anh ta buổi xem mắt, anh ta mừng rỡ ra mặt mà.

“Vừa quen nhau không lâu!”, Khang Bình lúng túng. Anh ta và Hoắc Thê Ni gặp mặt nhau hai ba lần. Nghe nói bên đội có chuyến nghỉ mát ở biển nên đòi xin theo, Khang Bình đành phải đưa cô ta đi cùng.

Cục Trưởng Hoàng có việc nên không thể đến, tất cả mọi người đều tập hợp. Hoắc Thê Ni làm gì có tâm trạng nghỉ dưỡng, cô chỉ muốn nhân cơ hội này đào thêm một vài tin tức.

Khúc Mịch luôn mang theo vẻ mặt khó gần, cô ta không dám đi trêu chọc. Lục Ly mặt mày nghiêm túc, cô ta lại càng không muốn bề mặt trước mặt mọi người, chỉ còn Mạnh Triết là khá thân thiện. Tuy nhiên anh ta toàn nói những chuyện chọc cười, chẳng có lời nào là nghiêm túc.

Thế nhưng Hoắc Thê Ni không tin, trong vòng hai ngày một đêm cô ta không tra ra được một tin tức nhỏ.

Sự chú ý của cô ta đặt hết lên Lưu Uyển Nhi, vợ của tổng giám đốc tập đoàn Lệ Thị, chồng cô ta là Lệ Kiến Thiên, đang được giới trong ngành rất quan tâm. Nhiều lần cô ta xin cuộc hẹn phỏng vấn đều không thành, không ngờ lại gặp được ở đây. Lần này đúng là thu được một món hời!

Lưu Uyển Như mặc một chiếc váy hoa, chân mang đôi giày scandal đế bằng, nhìn đơn giản nhưng liếc sơ cũng biết là hàng hiệu. Đặc biệt cô ta đội một chiếc mũ rộng vành, thắt nơ hình bướm, là phiên bản có giới hạn, Tăng Dĩ Nhu từng thấy trên tạp chí thượng lưu.

Cô ta trông thật tao nhã, một cái giơ tay, nhắc chân cũng mang theo mười phần quý phái. Trò chuyện với mọi người rất lịch sự, không quá xa cách cũng không quá vồn vã.

Dù vậy, vẫn bị Hoắc Thê Ni ép chặt không buông.

“Xin lỗi! Tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi trước. Chào!” Cô ta quay sang xin lỗi mọi người, rồi hướng về phía Lục Ly, gật đầu một cái, sau đó đứng dậy rồi đi.

Hoắc Thê Ni cũng đi vệ sinh nhưng rất lâu vẫn chưa thấy quay lại.

“Tiểu Khang! Tìm bạn gái phải mở to mắt mà chọn. Cậu cả ngày làm việc với xác chết nên không biết phụ nữ bây giờ đáng sợ thế nào đâu!” Mạnh Triết nhắc nhở Khang Bình.

“Anh họ! Đừng lấy gậy chọc thủng thuyền người!” Đường Ninh ngắc đầu, “Nơi đây có ít nhất ba chị cảnh sát, cẩn thận kéo bị ăn đòn!”

Kha Mẫn nghe thế thì bật cười lớn: “Anh họ em có ẩn ý sâu xa, không phải nói bọn chị!”

Gương mặt Đường Ninh đầy vẻ ngây thơ, chớp chớp mắt không hiểu. Cô bé này chỉ lo ăn nên không trông thấy ‘Sóng lớn sóng bé’ vừa rồi. Cô cũng còn quá ngây thơ để hiểu hết thế giới tàn khốc của những người trưởng thành.

Cơm nước xong xuôi mọi người quay về phòng, hện một tiếng sau có mặt ở bãi biển.

Tăng Dĩ Nhu và Đường Ninh ở một phòng. Cô bé soạn hành lý, lấy đồ bày lung tung trong phòng.

Tăng Dĩ Nhu chỉ có chiếc balo nhỏ, bên trong có một bộ áo ngủ, một chiếc đầm đi biển, và một bộ áo tắm bảo thủ.

“Chị Dĩ Nhu, chị thấy em mặc bikini này được không?” Cuối cùng Đường

Ninh cũng tìm ra được một bọc nhỏ. Mở ra, bên trong nhét ba bốn bộ áo tắm, kiểu dáng ít vài đến đáng thương.

Cô bé cũng chẳng kiên nhẫn thay quần áo ngay trước mặt Tăng Dĩ Nhu: “Chị Dĩ Nhu, mắt chị rất chuẩn, chị chọn giúp em một bộ đi!”

Tuổi trẻ, thẳng thắn, thoải mái, vô tư thật khiến con người ta ước ao, Tăng Dĩ Nhu nhìn cô bé cười cười: “Em có nước da trắng không kén màu, vóc dáng chuẩn lại không lo kiểu dáng. Hồng nhiệt tình, thu hút; xanh lam tao nhã, cao quý; màu tím mang theo chút thần bí; còn bộ chằm bi này có thêm phần gợi cảm.”

“Vây em mặc bộ chằm bi này, em vừa muốn đáng yêu, vừa muốn gợi cảm.” Cô bé liếc nhìn áo tắm của Tăng Dĩ Nhu, cau mày: “Chị Dĩ Nhu, kiểu này của chị bảo thủ quá, như kiểu đồng phục vận động viên bơi lội á. Đây chị mặc bộ này của em đi ... Thay mau mau lên.” Dứt lời cô bé nhét bộ bikini màu tím vào tay Tăng Dĩ Nhu, rồi đẩy cô vào phòng tắm.

Cô bé nhanh tay cởi áo tắm Tăng Dĩ Nhu: “Oa! Quá hot!!!” Cô bé không keo kiệt khen tặng Tăng Dĩ Nhu liên hồi, “Người mẫu cũng chỉ được thế này thôi ... Người ta nói người dựa y phục, ngựa dựa yên. Em cảm thấy chị Tăng Dĩ Nhu chọn kiểu quần áo sai rồi, tự nhiên mặc đồ che kín hết đáng chuẩn.”

Tuy cùng là phụ nữ nhưng Tăng Dĩ Nhu không quen hở da thịt trước mặt người khác. Chiếc áo tắm của cô Đường Ninh nhất định không trả, cô đành phải mặc đại chiếc bikini màu tím.

Đính đoong!

Bên ngoài có người nhấn chuông cửa. Đường Ninh vội vàng ra mở.

Giọng người đàn ông trầm ấm, là Khúc Mịch! Anh đến đây làm gì?

Tăng Dĩ Nhu muốn ra ngoài, nhưng bộ áo tắm này quá hở, liếc thấy có chiếc áo choàng tắm trắng, cô khoác vội rồi bước ra.

Đường Ninh mở laptop, đọc lớn: “Em thường hay truy cập Tieba, bây giờ vẫn còn người nói về vụ ‘Bé trai trong chiếc váy đỏ. Trong các bài liên quan có một nick “Mao Sơn Đạo Sĩ” đang là người được mọi người ái mộ nhất, em nghĩ hẳn có một trang web riêng để viết tiểu thuyết kinh dị này. Phương thức này là cố ý dẫn dụ mọi người chú ý. Anh trai Khúc ... Anh mau đến đây, mau coi đi nè!”

Cô nhóc này đúng là không có gì để bụng, kêu anh trai Khúc liên miệng.

Nhưng mà ... Khúc Mịch coi bài viết này làm gì, khi anh phá án anh còn không liếc nửa mắt, sao bây giờ lại chú ý như vậy.

Tăng Dĩ Nhu chợt nhớ đến vị đạo sĩ vẫn không có manh mối, tâm trạng hơi dao động, hấp tấp chạy qua nhìn.

Cô đứng bên cạnh Khúc Mịch, trông thấy nội dung bài viết cô lập tức bị thu hút. Khúc Mịch đưa mắt nhìn Tăng Dĩ Nhu một cái, rồi mới cúi đầu đọc tiếp.

-----oOo-----

Chương 18: Giết người cũng cần tính toán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nick ‘Mao Sơn Đạo Sĩ’ bạn bè và bài đăng mạng không nhiều, hiệu bài đăng, cũng có nhiều người xem qua rồi thôi .

Tăng Dĩ Nhu đọc đi đọc lại, đại thể nội dung chính của bài viết là khen ngợi sự mê tín của phong kiến, thế nhưng đọc đến mấy dòng cuối cùng cô không khỏi nhú mày.

“Bí thuật mượn hồn là chuyện ít có người biết, nhưng không phải là không có. Lấy hồn của đứa bé trai và bé gái sinh vào ngày xấu tháng xấu năm xấu giờ xấu, kết hợp với trận pháp có thể giúp người gần chết tăng thêm tuổi

thọ.” Đường Ninh đọc lên, “Ồ! Lâu ngày không vào, hẳn lại có bài mới đây! Mã Gia Câu mặc váy đỏ, trên đầu châm kim, phía dưới khóa sắt chính là vì để lấy hồn phách của nó. Ôi! Lần này càng bạo hơn!” Vừa nói Đường Ninh vừa kéo xuống dưới.

Theo tin một vị lãnh đạo cấp cao Bộ XX được chẩn đoán đang trong giai đoạn ung thư thời kỳ cuối. Ông ta không tiếc bỏ nhiều tiền tìm đạo sĩ làm đạo pháp, không tiếc giết hại những đứa bé vô tội, mục đích để mượn hồn. Mấy ngày trước, bác sĩ làm một cuộc giải phẫu cho vị lãnh đạo kia, phát hiện u trong cơ thể của ông ta là u lành, giải phẫu rất thành công.”

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn Khúc Mịch, rồi quay sang Đường Ninh: “Tay ‘Mao Sơn đạo sĩ’ hẳn là người bằng xương bằng thịt, nếu tìm ra hẳn thì tốt quá!”

“Không thành vấn đề!”, Đường Ninh ngồi xuống, đem laptop đặt lên đùi, một lát sau đã tra ra IP của ‘Mao Sơn đạo sĩ’, “Người đăng ký IP này tên Lưu Minh, địa chỉ là thôn Tân Hoa, số 175, khu ba.”

Không ngờ Đường Ninh này lại là một cao thủ IT, đúng là không thể ‘Trông mặt mà bắt hình dong’.

Khúc Mịch quyết định đi điều tra, Đường Ni đòi đi cho bằng được, nói rằng cô ta cũng có công lao. Không còn cách nào khác đành phải đưa cô ta theo.

“Không phải hai người sẽ mặc cái này ra ngoài luôn chứ?”, Khúc Mịch liếc nhìn hai người bọn họ.

Tăng Dĩ Nhu cúi đầu nhìn, không biết dây cột áo choàng tắm tuột ra từ lúc nào, bộ bikini trên người cô hoàn toàn lộ rõ.

Cô ngay lập tức cột lại dây áo, đi thẳng vào phòng vệ sinh, thay xong quần áo ra ngoài nhưng khuôn mặt cô vẫn nóng phừng phừng.

Thôn Tân Hoa cách khu này không xa, ba người lái xe khoảng mười phút là đến. Bọn họ tìm đến nhà của Lưu Minh, cửa mở, mọi người giới thiệu thân phận.

Lưu Minh khoảng ba mươi tuổi, trong phòng không có đồ dùng nào của phụ nữ, khả năng là một người độc thân.

Về mặt hấn khá khó chịu, hùng hù hỏ hỏ: “Tôi trên mạng phát biểu một vài câu, mấy người cũng khiến tôi mất việc rồi, còn muốn gì nữa chứ? Cứ tóm lấy như vậy tôi cũng không sợ, dù sao cũng là lưu manh, đi đâu mà không được!”

Mấy người chuyển lời cho hấn đừng ép người quá đáng, tỏ cuống lên cũng cần người. Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện trước đây của các người rồi, cất ở một nơi bí mật. Chỉ cần tôi xảy ra bất cứ chuyện gì, ghi âm này sẽ được phát tán trên internet!”

“Chúng tôi là cảnh sát điều tra vụ án Mã Gia Câu, không phải là nhóm người mà anh vừa nhắc đến.” Khúc Mịch lên tiếng. Hấn ta ngẩn người, lập tức quay đầu.

“Tôi không biết gì hết, các người đi đi!”

“Lưu Minh, có thể anh không tin chúng tôi, không tin rằng xã hội này còn có hai từ ‘Công lý’; thế nhưng anh sẽ tin nhất định có báo ứng! Chúng tôi đến đây tìm anh không phải là ‘Nhân quả tuần hoàn’ sao?”, Tăng Dĩ Nhu cố gắng thuyết phục hấn, để hấn có thể nói ra người đã đe dọa mình.

Tuy nhiên Lưu Minh vẫn nhất quyết không nói: “Các người không cần mất thời gian, các người không biết là một chuyện tốt. Tôi chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi đây, có thể trở về cuộc sống yên bình như trước kia.”

“Anh luôn bị đe dọa, anh nghĩ mình có thể bình an sống sót sao?”, Tăng Dĩ Nhu gắng hỏi.

“Hừ!”, hấn cười gằn một tiếng, “Sống tạm bợ tuy rằng rất khó khăn, nhưng không bị sai khiến. Chờ xem, ông trời cũng sắp chú ý đến hấn rồi.” Dứt lời hấn quay gót đi khỏi.

Chủ nhà đi rồi, ở đây còn có tác dụng gì nữa chứ? Ba người đành quay về khu du lịch.

“Lãnh đạo Bộ cấp cao mắc bệnh nan y, vừa làm xong giả phẫu ... Tin này rất chi tiết, có thể dễ tìm!”, Đường Ninh mở laptop, ngón tay gõ liên tục trên bàn phím.

Một lát sau hai mắt cô ta sáng lên một cái: “Rồi rồi! Thôi xong ...” Cô ta chưa kịp nhìn chữ trên màn hình thì toàn bộ trang web chuyển thành màu đen.

Chờ đến khi cô vào lại internet lần thứ hai, trên màn hình hiện ra dấu chân than và quân hiệu. Phía trên ghi rõ cô ta sử dụng thao tác phi pháp, hiện tại đang nằm trong sự quản lý của cảnh sát.

“Ồi chết! Có khi nào em bị bắt đi luôn không?”, cô ta sợ hãi, nắm lấy ống tay áo của Khúc Mịch: “Anh trai Khúc, anh bảo vệ em được không?”

Khúc Mịch giơ cánh tay lên, né tránh sự đụng chạm của cô ta, nhú nhú mày ra vẻ ghét bỏ.

Anh mắc bệnh sạch sẽ, đặc biệt rất ghét người khác chạm vào mình, chuyện này toàn Cục cảnh sát ai cũng biết.

“Dĩ Nhu! Em sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?”, Đường Ninh chẳng thèm quan tâm phản ứng của Khúc Mịch. Cô ta tròn tròn mắt, gương mặt đầy sợ hãi, ôm chặt Tăng Dĩ Nhu.

Cô ta ôm eo Tăng Dĩ Nhu, đầu sượt sượt trong ngực, giống như một chú mèo nhỏ làm nũng. Tăng Dĩ Nhu nổi hết da gà. Cô không quen có người thân cận như vậy, mà cũng chẳng có ai dám gần cô đến mức nó.

Hoặc là do cô không quen trò chuyện với mọi người, sinh lãnh cảm; cũng có thể là bởi cô là pháp y, chỉ quen hằng ngày tiếp xúc với người chết.

“Chị Tăng Dĩ Nhu, tối nay em ngủ chung giường với chị được không?”, dáng vẻ sợ sệt của Tăng Dĩ Nhu không phải là giả, “Em chỉ là một cô gái yếu đuối, mong manh, rất dễ vỡ. Nếu như em chết đi, ba mẹ em sẽ làm sao đây? Bản thân của em sẽ thế nào? Người thăm mền em, người yêu thích

em, mấy cậu bạn thư sinh đang theo đuổi em thì ra sao?”

“Giết người cũng phải tính toán!”, Khúc Mịch lạnh lùng, “Giết cô ... Chỉ tô lỗ vốn!”

Con bé đang sợ đến mức run lẩy bẩy vậy mà còn được nghe những câu nói đầy ‘khách quan’ của Khúc Mịch ... Thật ra thì lời có khó nghe một chút nhưng là sự thật.

“Em yên tâm, em tra bất cứ thông tin gì của các lãnh đạo từ cấp bộ trở lên đều sẽ bị hạn chế!”, Tăng Dĩ Nhu vỗ vỗ lưng Đường Ninh an ủi, “Bây giờ em đã biết phá án không phải là trò chơi rồi chứ?”

“Vâng!”, Đường Ninh gật đầu, trong lòng vẫn còn rất sợ.

“Được rồi! Sẽ không có chuyện gì đâu. Không phải em muốn đi tắm nắng, chụp selfie, rồi đăng weibo sao?”

Nghe đến đây tâm trạng Đường Ninh khác hẳn. Xe vừa ngừng đã chạy vọt về phòng.

“Bác sĩ Tăng!”, Khúc Mịch lên tiếng gọi Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu dừng bước, thấy anh đứng tựa cửa xe không nhúc nhích, “Có việc gì ư?”

“Không có chuyện gì, chỉ có chút ý kiến!”, anh rút điều thuốc, nhen lửa, rít một hơi, nhả ra một vòng khói, “Chọn quần áo tốt nhất là hợp với tuổi tác, gợi cảm hay hở hang không có liên quan!”

Câu không đầu không đuôi là có ý gì? Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, rồi dường như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt của cô tối xầm lại.

Đây không phải ngầm mắng chửi người khác sao? Ý chê mình già hơn Đường Ninh à? Cô chỉ mới hai mươi bảy thôi mà!

Tăng Dĩ Nhu giận đùng đùng quay về phòng, “Đường Ninh, em cho chị

mượn bộ bikini màu đỏ đi!”

“Dạ!”, Đường Ninh phân chấn đáp lại, “Bộ này chị mặc là đẹp nhất, nhưng kiểu cách tân quá nên em không dám đưa ra ý kiến để chị mặc thử.”

--- Hừm! Chị đây sẽ chọn bộ ít vải nhất ... Cho mù cặp mắt chó của anh!

-----oOo-----

Chương 19: Cây kiwi thành tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Tăng Dĩ Nhu mặc bộ bikini đỏ xuất hiện trên bờ biển, cô chợt cảm thấy hối hận. Không ít những ánh mắt đầy ám muội nhìn chằm chằm vào cô, khiến cho cô rất khó chịu, cảm giác như đang nằm trần trụi trên bàn giải phẫu bị người người xâu xé. Thân là một pháp y nên đưa ra ví dụ cũng mắc bệnh nghề nghiệp. Không biết Khúc Mịch đọc được suy nghĩ của cô thì thế nào nhỉ, sẽ cười ha hả vào bản mặt cô chẳng. Nghĩ đến Khúc Mịch, ý nghĩ muốn quay trở về phòng thay áo tắm đều bay mất hết.

“Úi chà chà!!!”, Mạnh Triết tháo cặp kính mát, hướng về phía Tăng Dĩ Nhu huyết sáo, rồi liếc cô từ trên xuống dưới. Anh ta hiểu tính của Tăng Dĩ Nhu nên không dám mở miệng trên ghẹo.

Kha Mẫn kéo kéo bộ áo tắm một mảnh của mình, thở dài: “Phụ nữ quá ba mươi tuổi, sinh con, không biết giữ gìn là mất hết. Lúc còn trẻ tôi đâu thua gì các cô các cậu ... Vậy mà ... Bây giờ xuống nước cũng chẳng cần phao!”, Vừa nói vừa lấy tay bầm bầm vết sẹo lồi trên eo.

Chồng Kha Mẫn ôm lấy cô ta, giọng dịu dàng: “Sinh con cho anh khiến em mất hết dáng. Ở nhà một tay em lo liệu, bận đến mức không có thời gian lo cho bản thân. Còn vết sẹo trên người của em chính là những chứng tích vĩ đại, tất cả đều là tình yêu dành cho chồng cho con! Người khác nhìn thấy xấu, còn anh thì chỉ thấy đau lòng.”

“Chị Mẫn và anh rề kết hôn đã mười năm mà vẫn còn mặn nồng như vậy,

quả thật khiến cho bọn em thêm muốn”, Mạnh Triết cười ha hả, “Trong đội hình sự của chúng ta, chị Mẫn ngày nào cũng nhận được điện thoại của ông xã. Hôm nào trời chuyển mây đen, điện thoại còn nhiều hơn, công việc bận rộn vẫn một tay đưa đón chị Mẫn ... Khắp cảnh cục không ai không biết! Đám con gái đều mong kiếm được một ông chồng như anh rở đây!”

Chồng của Kha Mẫn vốn làm việc ở một công ty nhà nước, sau đó xin nghỉ về mở công ty riêng. Thời gian đầu thành lập không tài nào trụ nổi. Kha Mẫn phải bán nhà, bán xe, vay mượn từ cha mẹ mình để có vốn để anh ta tiếp tục được sự nghiệp.

Bây giờ thì gia đình Kha Mẫn đã có nhà cao cửa rộng, có xe, con được học ở trường nhà giàu, thật sự là cuộc sống khiến người người mơ ước.

Nghe những lời Mạnh Triết nói, cô ta âm thầm nở nụ cười, khóe mắt nheo nheo.

Người phụ nữ có được người đàn ông yêu thương mình, thì cho dù không xinh đẹp cũng vẫn rạng rỡ.

Bây giờ đang vào mùa du lịch, trên bờ biển du khách tấp nập, mỹ nữ dập dìu trong những bộ bikini đủ màu đủ sắc, điều này giúp Tăng Dĩ Nhu bớt phần nào e ngại.

Cô không thích bơi, thoa một chút kem chống nắng, nằm trên bãi cát tắm nắng.

“Cô em! Trông em rất quen, chúng ta quen biết nhau đúng không?”, một anh chàng lòe loẹt tiến đến gần.

Tăng Dĩ Nhu tháo chiếc kính mát. Chàng thanh niên mặc chiếc quần short hình cây dừa, khuôn mặt, ngực và đùi lít nha lít nhít lông. Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Tăng Dĩ Nhu*.

Nhiều năm trôi qua, duyên hoa đào của cô chẳng mấy sáng sủa, mà có đi chẳng nữa cũng không muốn loại cây kiwi* thế này!

*Kiểu mấy anh trồng cây si ở Việt Nam. Queenie cũng đã sửa lại chi tiết này bên phần Đoạn văn nhỏ 1.

“Cô em! Có thể được gặp nhau ở một nơi lãng mạn như thế này chính là do ông trời an bài, xin em đừng đi ngược lại ‘Thiên ý’! Cũng xin em đừng vội từ chối, hãy cho anh được phép ngồi xuống từ từ trò chuyện, em sẽ nhanh chóng cảm thấy anh chính là một đối tượng tuyệt vời.

Anh là CEO của một tập đoàn danh tiếng, dưới tay có hơn sáu trại chăn nuôi heo, hai công ty chế biến thực phẩm, là một nhà cung ứng khép kín, sản nghiệp vô số. Bên anh chuyên cung cấp cho thị trường trong nước, sẽ nhanh chóng đẩy mạnh ra thị trường Mỹ ...”

“Anh đây quả nhiên là có cặp mắt tinh đời, nghề nghiệp của cô ấy rất thích hợp với công việc kinh doanh của anh!”, Khúc Mịch không biết từ nơi nào chui ra.

“Ồ! Không lẽ người phụ nữ phong thái tao nhã cao quý đây lại là một quản lý cấp cao trong công ty. Khí chất thật xuất chúng!”, anh ta không ngừng tán thưởng.

Khúc Mịch gơ ngón trỏ, lắc lắc, rồi lại dùng hai cánh tay làm dấu ‘x’ trước ngực mình.

“À! Tôi biết rồi. Hay là cô ấy chính là thiên sứ áo trắng, cứu sống biết bao mạng người khiến mọi người kính nể! Nhưng công việc này đâu có liên quan gì đến sự nghiệp của tôi?”

“Ha ha ha...”, Khúc Mịch phá lên cười, “Người phụ này giải phẫu thi thể so với mấy máy xẻ thịt của anh còn mạnh hơn gấp nhiều lần. Chỉ cần một dao từ mang tai đến yết hầu, hình thành một vết thương hình chữ Y, rồi sau đó một dao rạch thẳng xuống phía dưới!

Thật ra người chết cũng có khác biệt gì so với động vật, dùng dao giải phẫu hay dao phay cũng thế thôi. Một nhát, lòi hết nội tạng của anh. Tim đây, dạ dày đây, nối liền dạ dày chính là ruột. À ruột già của heo anh thấy rồi đúng không??? Có lẽ anh còn thường xuyên ăn nữa kìa! Không khác ruột người

đâu ... Haizza Anh CEO kia Sao vậy ... Tôi còn chưa nói hết mà ...
Này này ... Đừng chạy!!!”

Người đàn ông chưa chờ anh nói hết câu sợ hãi trốn mắt nhìn Tăng Dĩ Nhu, co giò chạy một mạch.

“Anh đừng có phá ‘Hoa đào’ của tôi được không?”, Tăng Dĩ Nhu đeo lại chiếc kính mát, vừa nằm xuống vừa nói.

“Hoa đào??”, Khúc Mịch khịt mũi coi thường, “Hoa đào gì chứ ... Tôi thấy hẳn giống một cây kiwi thành tinh thì đúng hơn!”

Cô đang uống nước ngọt, nghe anh nói những lời này thì ngẩn người, chiếc kính đen che khuất đôi mắt nên không rõ cô đang nghĩ gì.

“Sao anh không bơi đi!”, cô dường như muốn đuổi khách.

Anh không trả lời, nằm xuống chiếc ghế bên cạnh: “Tôi thích ‘Tội Ác Dưới Ánh Mặt Trời’*, tuy nhiên tôi chưa từng đọc quyển sách này, chỉ đơn thuần yêu cụm từ này. Cô hãy nhìn đám người trên bãi biển đi, ai cũng đều đang phơi mình dưới ánh mặt trời, nhưng ai dám cả quyết trong lòng họ không có mảng tối! Nói không chừng ở đây có tên trộm vặt, có kẻ mang tội danh giết người, cưỡng hiếp, cũng có kẻ buôn ma túy ...”.

*Kỳ nghỉ hè của Poirot (Tội ác dưới ánh mặt trời) của Agatha Christie.

“Nhìn thấy, nghe thấy, thậm chí cho dù bản thân đã từng trải qua cũng không phải là sự thật! Thế giới này có quá nhiều thứ đáng sợ, bầu không khí quá kinh khủng khiến con người ta không dám hít thở!”, một góc nào đó trong nội tâm của Tăng Dĩ Nhu dường như bị câu nói của Khúc Mịch đánh thức, “Cái chết không rõ ràng của Trần Vi, thật tội nghiệp cô nhi quả phụ còn đang sống ở trên cõi đời này.”

“Tôi vừa nhận được điện thoại, vợ của Trần Vi đột nhiên rút một trăm ngàn tệ.”

Dĩ Nhu cau mày, tại sao hai mẹ con lại có nhiều tiền như vậy? Tiền bồi

thường cho việc buộc Trần Vi phải tự sát. Nếu như tra ra được ai là người cho mẹ con cô ta tiền, có thể bắt được hung thủ đứng đằng sau.

“Đừng tưởng bỏ! Tiền đó được chuyển khoản từ bên ngân hàng Thụy Sĩ, không tài nào tra ra được thân phận đối phương. Tuy nhiên, điều này chứng minh được một chuyện ...” Nói đến đây Khúc Mịch dừng lại.

“Sau lưng là một nhân vật rất lớn, là người Lưu Minh có thể tin tưởng!”, Tăng Dĩ Nhu nói tiếp, “Nhưng vì lợi ích của một người lại giết hại bao nhiêu trẻ em vô tội, thực sự uổng phí kiếp làm người! Hơn nữa chỉ vì nguyên nhân ấy thì thật nực cười, gì chứ mượn hồn tăng tuổi thọ. Anh nhất định phải tra ra hung thủ thật sự, không thể để hai đứa bé chết oan uổng, đừng để hấn tiếp tục hại người!”

“Trần Vi tự sát, tên đạo sĩ bốc hơi khỏi thế gian, tất cả các manh mối đều mất hết. Bây giờ cho dù tìm được hung thủ cũng không có chứng cứ, không tài nào định tội được hấn!”

“Vậy cứ để hấn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?”, ngữ khí Tăng Dĩ Nhu hơi khó chịu.

“Cô tin tưởng nhân quả tuần hoàn không?”

“Tôi không tin!”, Tăng Dĩ Nhu kích động, “Trong phòng hồ sơ của cảnh cục có biết bao bản án cũ? Hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật đó, nếu như thật sự có báo ứng bọn họ nên bị bắn chết!”

“Không phải không báo mà thời cơ chưa tới!”

“Nói hươu nói vượn! Đám cảnh sát kia không có năng lực tìm ra hung thủ thôi!” Tăng Dĩ Nhu đứng phắt dậy, “Anh có biết người thân của nạn nhân ấy làm sao có thể sống sót qua khỏi những tháng ngày ấy không? Hung thủ chưa bị bắt, người chết hàm oan, người sống cũng không yên, mỗi ngày trôi qua đều là sự dày vò!” Cô còn muốn nói tiếp, thế nhưng khựng lại, hít sâu một hơi rồi quay người rời đi.

Khúc Mịch nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt đăm chiêu.

-----oOo-----

Chương 20: Tình huống bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảm xúc bị đè nén, Tăng Dĩ Nhu chẳng còn tâm trạng tắm nắng, cô một mình quay về phòng.

Vừa ra khỏi thang máy, Tăng Dĩ Nhu chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc vụt qua, hình như là Lưu Uyển Như.

Lưu Uyển Như ở tầng VIP, cô ta xuống đây làm gì?

“À ... bác sĩ Tăng, cô không đi tắm biển sao?”, Lục Ly từ trong phòng bước ra, liếc nhìn sắc mặt của Tăng Dĩ Nhu có vẻ không ổn.

“Tôi hơi đau đầu nên muốn về nghỉ!”, sau đó cô quay người vào phòng.

Cô không có sở thích tám chuyện người khác, cũng không có thói quen ngồi lê đôi mách.

Bồn tắm khách sạn có chức năng tạo xoáy nước massage, cô ngâm mình trong bồn, sau đó choàng chiếc áo tắm bước ra sân thượng, ngắm bãi biển cách đó không xa.

Đột nhiên bóng dáng của Lưu Uyển Nhi lại rơi vào tầm mắt của Tăng Dĩ Nhu. Chiếc áo tắm một mảnh màu đen, hai bên eo và trước cổ khoét sâu lộ ra vùng ngực và vòng eo hoàn mỹ. Vừa tao nhã vừa gợi cảm lại mang theo vài phần huyền bí, thật đúng không hổ danh là quý phu nhân, quần áo mặc trên người cũng đặc biệt chói mắt.

Cô ta đang nói chuyện với một cô gái, có điều ... chưa được vài câu đã rời đi.

Tăng Dĩ Nhu nhìn kỹ cô gái đó ... Thì ra là Hoắc Thê Ni. Khẳng định là cô

ta lại muốn phỏng vấn Lưu Uyển Như nhưng bị cự tuyệt. Phải công nhận cô ta có tinh thần chiến đấu không mệt mỏi cộng thêm da mặt dày, bị từ chối nhiều lần mà vẫn không nản chí. Vì nghề nghiệp, phải cố gắng cũng dễ hiểu, nhưng đôi khi nên biết tiến biết lùi.

Đường Ninh quay về thay quần áo, có mấy người muốn ra biển câu cá, tiện thì qua đảo dạo một vòng. Nghe nói trên đảo có miếu Hải Thần, rất linh.

Dĩ Nhu không đi, Đường Ninh bĩu môi phụng phịu: “Anh Lục và Anh Khúc không đi, chị cũng không đi, còn có mấy người thì có gì vui đâu chứ!”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng vẫn vui vẻ đi ra ngoài. Buổi chiều khi quay về Đường Ninh còn hưng phấn cho Tăng Dĩ Nhu xem lá xăm cô ta vừa xin được.

“Giai nhân niệm khởi tú hoa châm, tú đối uyên ương hữu diệu âm

Đông xả hồng hoa tây xả điệp, khán tự vô tâm khước hữu tâm.”

Tăng Dĩ Nhu khẽ đọc quẻ xăm: “Tiểu nha đầu có người thầm thương trộm nhớ!”

“Chị Dĩ Nhu biết giải quẻ xăm sao? Lão hòa thượng trong miếu cũng nói em như vậy, nhưng chỉ nói ầm ỹ thôi. Em không biết nếu tỏ tình không thành công có thể qua miếu Hải Thần xin thêm quẻ nữa hay không!”

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu trả lời, cô ta lại chạy qua vali: “Lát nữa có tiệc BBQ trên bãi biển, nghe nói còn đốt lửa trại, mặc gì đây nhỉ? Thật là khổ tâm quá đi, mặc váy thì không tiện, mặc quần thì không khoe được đùi đẹp, quần short phối áo thun ngắn tay nhìn có thường quá không?”

Tăng Dĩ Nhu không khỏi nở nụ cười, cô bé này thoát vui thoát buồn.

Tăng Dĩ Nhu thay trang phục đơn giản, áo thun ngắn tay có nón kết hợp cùng quần short và giày thể thao, đơn giản, thoải mái.

Hai người đi về phía bãi biển, lửa trại đã nhen, mấy anh thanh niên đang

chuẩn bị dụng cụ nướng. Kha Mẫn, Lưu Uyển Như và Hoắc Thể Ni đang trò chuyện, bàn bên cạnh bày sẵn mấy món khai vị và trái cây.

Lần này Hoắc Thể Ni không phá hỏng bầu không khí, không nói chuyện công việc, Khang Bình cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Ngồi thế này thì tẻ nhạt quá, chúng ta mỗi người kể một câu chuyện ấn tượng hay thú vị đi!”, Đường Ninh đề nghị, “Nếu như câu chuyện không thu hút thì sẽ bị phạt phải biểu diễn một tiết mục nào đó.” Cuối cùng vẫn chỉ là một cô nhóc, lúc nào cũng chỉ có chơi và chơi.

Lục Ly bắt đầu trước, anh kể khi mới bước chân vào Cục cảnh sát là tham gia phá án ngay, nghe câu chuyện của anh ta tất cả không nhịn được cười.

--- Một người đàn ông bên ngoài có bồ nhí, muốn tìm cách ly hôn với vợ nhưng không được, cuối cùng ông ta nghĩ ra một điều kế.

Ông ta đến cửa hàng bán thịt chó mua một con chó, đề nghị chủ quán giết rồi lột da, sau đó mặc cho nó bộ quần áo của ông ta, nửa đêm ném ngoài quốc lộ. Đợi khi tài xế xe tải cán qua con chó, ông ta mới lò dò bước qua ném lại bóp tiền, thẻ căn cước, sau đó bỏ của chạy lấy người.

Ông ta muốn nguy trạng mình đã chết, rồi đưa bồ nhí cao chạy xa bay, hưởng cuộc sống hạnh phúc. Không nghĩ tới cảnh sát giao thông khi đến hiện trường liền nhận ra điều bất thường, thứ nhất thì thể không giống như người thường, thứ hai lượng máu chảy ra không đủ khiến cho một người tử vong. Do vậy cảnh sát giao thông giao vụ án này cho bên cảnh sát hình sự, chưa đầy một ngày đã tóm được ông ta.

“Một người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi mà lại có thể nghĩ ra được một kế hoạch ngu xuẩn như vậy ... Thật không thể tưởng tượng nổi!” Hoắc Thể Ni cảm thán, “Em làm phóng viên nhiều năm như vậy chưa từng đưa mấy tin tức thế này.”

Câu chuyện này giúp Lục Ly qua ải. Ngồi sát bên anh ta là Lưu Uyển Như. Cô ta không kể chuyện mà hát cho mọi người nghe bài ‘Bạn Cùng Bàn’.

Hát đến đoạn ‘Ai cột tóc cho cậu, mái tóc dài cột cao. Ai dành cho cậu bộ váy cưới tình khôi’ thì ánh mắt cô ta ngưng đọng, Lục Ly ngồi bên cạnh ngửa cổ uống bia.

Nghe nói hai người là mối tình đầu của nhau, lại là bạn học cấp hai, bài hát này thật hợp cảnh.

Trong màn đêm mông lung, ánh lửa bập bùng, sóng xô bờ cát ... mọi thứ đều quá lãng mạn khiến người ta không kìm được cảm xúc.

Lục Ly dù là một người thô lỗ nhưng cũng là người tình cảm. Trong tình cảnh này, anh ta làm sao có thể không động lòng? Anh ta dùng sức nắm chặt lon bia, một hơi tu hết, sau đó bóp xẹp.

“Chuyện của tôi sắp tới đây là câu chuyện trên cả mức bi thảm!”, Mạnh Triết nhận thấy bầu khí bất ổn liền lảng sang chuyện khác, “Là câu chuyện về một người đàn ông lạc lối, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu ... Nói chung là cực kỳ phức tạp.”

“Kể nhanh đi ạ!”, Đường Ninh giục.

Mạnh Triết thở dài, vẻ mặt đầy bi thương, “Ông chồng làm đường lạc lối, cô vợ khóc lóc than thở với mẹ chồng: Con hỏi mẹ ... Tại sao lại như vậy chứ?”

Bà mẹ chồng mang đĩa sủi cảo, đưa cô ta mấy cái. Cô ta ăn xong, bà nói nếu như ngon thì cứ ăn. Cô ta ăn thêm. Ăn xong cô ta lại hỏi: ‘Mẹ à! Tại sao anh ấy lại như vậy?’

Bà ta thở dài hỏi ‘Còn muốn ăn sủi cảo nữa không?’. Cô ta gật đầu. Bà ta hỏi tiếp: ‘Vậy vẫn chưa biết nguyên nhân?’

Cô suy nghĩ một chút rồi trả lời ‘Con biết rồi, bởi vì lòng tham không đáy của anh ấy, mãi mãi không biết thế nào là đủ!’.

Mọi người đoán xem bà mẹ chồng trả lời thế nào?”

“Người phụ nữ này nói đúng. Thế nhưng bà mẹ chồng chắc chắn không nói xấu con trai mình.” Với mấy chuyện này Kha Mẫn là người có kinh nghiệm nhất.

Mạnh Triết lắc đầu, một tay chống nạnh, một tay bóp mũi, nhại theo giọng của người già: “Cô không chán cô à ... Nhìn thân mập của cô đi!”

“Phì ---“, Đường Ninh đang uống nước phun hết ra ngoài, văng hết vào mặt Mạnh Triết, “Chuyện này mà bí hiểm gì chứ! Chuyện cười thì đúng hơn! Không được! Phạt anh biểu diễn một tiết mục.”

“Kể chuyện cười chính là tiết mục của anh, trước đó chỉ đẩy mạnh bầu không khí thôi mà!”, Mạnh Triết lấy khăn lau mặt, “Chứ câu chuyện của lão đại quá đặc sắc làm sao anh bì kịp!”

Đường Ninh không thèm nói chuyện với Mạnh Triết, quay sang Tăng Dĩ Nhu. Tăng Dĩ Nhu khẽ nở nụ cười: “Mọi người nhất định vẫn muốn đêm hôm nghe tôi kể chuyện câu chuyện tôi ẩn tượng nhất ư?”

Cô là một pháp y, công việc mỗi ngày chính là giải phẫu thi thể.

“Không! Em không dám nghe!”, Đường Ninh xua tay, “Vậy chị Dĩ Nhu biểu diễn một tiết mục đi!”

“Tôi hát lạc điệu, khiêu vũ không biết, kể chuyện cười không thạo!”, Tăng Dĩ Nhu vội vàng từ chối.

“Vậy thì phạt rượu ...”

“Tôi kể một vụ án có thật. Nếu mọi người đoán được kết cục, tôi sẽ biểu diễn hai tiết mục. Còn nếu đoán không được ...” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời Đường Ninh, “Bác sĩ Tăng không cần phải uống rượu.”

Phát sinh tình huống bất ngờ? Đôi mắt Đường Ninh uyển chuyển liếc nhìn hai người.

*Bài hát ‘Bạn cùng bàn’ do Hồ Hạ thể hiện, OST trong bộ phim My Old Classmate

-----oOo-----

Chương 21: Cô rất có phúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

‘Có tiền không có tội, tội ác chính là lòng người’

Khúc Mịch rõ ràng là đang chờ cho Tăng Dĩ Nhu, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ đầy ám muội.

Tăng Dĩ Nhu lúng túng, vội vã giải thích: “Các người ai cũng có đôi có cặp, chỉ còn hai người bọn tôi lạc loài. Đội trưởng Khúc ga-lăng dĩ nhiên là quan tâm tôi hơn một chút. Đội trưởng Khúc xem ra không khó gần chút nào, rất dịu dàng, tử tế, ai được làm bạn gái của anh ấy thật có phúc. Ha ha ha!”

Cô cố gượng cười.

Lời giải thích này có khác gì ... Bạo biện.

Khúc Mịch quay sang liếc cô một cái, Tăng Dĩ Nhu lạnh gáy, cảm giác như ánh mắt của sói đang chĩa thẳng về phía cô!

“Một tài xế bệnh viện tâm thần đi đón bệnh nhân. Ai ngờ trên đường về viện ba bệnh nhân trốn thoát. Ông ta sợ mất việc nên giữa đường bắt cóc ba người qua đường.”

Vừa mở đầu đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Mọi người chú tâm vào vụ án nên Dĩ Nhu thoải mái hơn được một chút. Tính tình Khúc Mịch thật kì lạ, mở miệng nói chuyện không lạnh như băng thì ác khẩu ... Không ai có thể đoán trước được.

Chẳng trách anh không có bạn gái, tính cách quái gở như vậy, ở chung lâu ngày cũng không ai chịu nổi.

“Bệnh nhân đầu tiên sau khi nhập viện không ngừng la hét mình không có bệnh. Khi hắn thét lên lần thứ năm thì bị y tá tiêm một mũi. Bệnh nhân thứ hai thấy thế liền rút kinh nghiệm không kêu la, bắt đầu mở miệng đọc tên các vị lãnh đạo trong nước, đến tên thứ mười hắn cũng bị đánh ngất. Hai người bọn họ đều bị coi là bệnh nhân phải lưu lại chữa trị, chỉ có người thứ ba được ra ngoài. Mọi người đoán tại sao người đó có thể thoát?”

Đường Ninh đoán đầu tiên, không đúng, sau đó ai nấy xôn xao đoán thử, nhưng tất cả đều sai.

“Bác sĩ Tăng ... xem ra cô không cần phải uống rượu”, khỏe miệng Khúc Mịch khẽ nhếch, “Người thứ ba chẳng nói một câu, mỗi ngày trôi qua đều lễ phép chào hỏi bác sĩ và y tá. Rửa mặt, cạo râu, ăn cơm, ngủ nghỉ đúng giờ. Mười lăm ngày sau, hắn được thả. Sau đó hắn mau chóng báo cảnh sát, hai người bị giam trước đó được cứu, tài xế bị cảnh sát bắt giữ, phán tù một năm.”

“Quá thông minh! Thật ra cho dù có la hét khản cả giọng, nghĩ ra vô vàn biện pháp để chứng minh lại khiến người ta cảm giác bạn có bệnh. Cứ an phận, không cần tranh luận, biện minh. Đội trưởng Khúc câu chuyện này đầy tính triết lý!” Lưu Uyển Như cười cười lên tiếng.

“Tôi đã nói đây là chuyện có thật, không phải tích xưa. Không phải người nào cũng như bà Lệ đây vô âu vô lo, rồi tìm đến triết lý này triết lý nọ.” Anh không chút khách khí, nói thẳng, không để ý đến mặt mũi người khác. “Một năm sau, người tài xế bị giết chết, phân thây; bác sĩ và y tá trong bệnh viện lần lượt bị sát hại. Hung thủ chính là người thứ ba, mọi người có biết tại sao hắn giết người không?”

“Vì hận?”

“Vì hắn bị coi là kẻ tâm thần, mất công việc và bạn bè?”

“Bác sĩ và y tá trong bệnh viện ngược đãi?”

...

Khúc Mịch lắc đầu: “Bởi vì thật sự hắn là kẻ có bệnh, một tên biến thái giết người điên cuồng!”

“Tôi biết!”, Mạnh Triết hô lớn, “Người thứ ba sau khi tiến vào viện tâm thần biểu hiện quá mức bình thường ... Đây chính là phản ứng khác thường so với người bình thường!”

“Thật đáng sợ! Nghe xong vụ án này em thấy ai cũng không bình thường! Hay là tất cả chúng ta đều ẩn giấu tâm lý giết người điên cuồng. Ồi! Quá khủng khiếp!”, Đường Ninh co gối, vòng hai tay ôm chặt lấy, đôi mắt mở lớn: “Không chơi nữa! Tối nay em sẽ mất ngủ mất thôi!”

Cô nhóc vừa dứt lời liền nghe thấy nhóm bên cạnh đang ca hát, liền chạy sang nhập hội.

Dưới chân Lục Ly không ít vỏ bia, cũng gần chục lon. Anh ta đứng dậy, lão đảo, Lưu Uyển Như vội đỡ anh ta về phòng.

Nhìn thấy Lưu Uyển Như rời đi, Hoắc Thê Ni cũng đứng dậy xin về phòng nghỉ ngơi. Khang Bình nở nụ cười khổ, rõ ràng anh chàng bị cô nàng thu hút nhưng ai cũng nhìn ra được cô ta chỉ lợi dụng anh ta để tiếp cận đội hình sự.

Mạnh Triết không yên tâm để Đường Ninh tham gia vào nhóm người không quen không biết nên để mắt trông chừng.

Chớp mắt một cái nhóm người chỉ còn lại Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu.

Sẵn trước đó đã ngại ngùng, bây giờ ngồi với nhau, cô hơi khó chịu, muốn đứng lên về phòng, đột nhiên Khúc Mịch gọi lại.

“Bác sĩ Tăng!” Anh đứng ngược với ánh lửa nên không nhìn ra được vẻ mặt của anh lúc này: “Cô rất có phúc!”

Nhìn bóng lưng của anh, Dĩ Nhu chờ người ... Câu này của anh là có ý nghĩa gì?

Đột nhiên cô nhớ ra câu cô vừa mới nói ... Gương mặt cô bỗng rât, trong lòng suy đoán lung tung.

Anh đơn thuần chỉ muốn khích lệ cô sau này sẽ hạnh phúc? Hay ý muốn cô trở thành bạn gái của anh? Hoặc chỉ đơn thuần là một câu nói vô tâm?

Tăng Dĩ Nhu suy nghĩ đến nửa đêm, cô cảm thấy đây không phải là lời tỏ tình, không có ai lại tỏ tình kiểu đó. Mặt lạnh như tiền không cần biết kết quả mà bỏ đi một nước!

Dĩ Nhu không ngủ được, đến gần sáng, đầu tê rần. Đã bao lâu rồi cô mất ngủ như hôm nay nhỉ? Cô không nhớ. Tại sao chỉ vì một câu nói của Khúc Mịch lại khiến cô bận lòng.

Khốn kiếp! Dĩ Nhu rửa thẳm Khúc Mịch.

Cô mặc lại quần áo, xuống quây lể tân xin thuốc giảm đau, khi quay trở lên trông thấy Lục Ly từ trong thang máy bước ra, số tầng hiển thị chính là từ lầu VIP xuống, là khu tầng Lưu Uyển Như đang ở.

Mọi tình đầu gặp lại, buổi tối dài đằng đẵng, cô nam quả nữ ... còn làm gì chứ!!!

Tăng Dĩ Nhu không muốn để cả hai lúng túng nên trốn sau cây cột, chờ anh ta về phòng mới bước ra.

Ngày hôm sau mọi người đi tắm suối nước nóng, đi spa. Được massage Dĩ Nhu cảm giác thoải mái hơn hẳn, ngủ thiếp đi, cả người thư thái hơn rất nhiều.

“Bác sĩ Tăng!”, Khúc Mịch đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Tim Tăng Dĩ Nhu đập mạnh một cái, vô thức cắn môi, ánh mắt mơ màng.

“Biệt thự cạnh biển phát hiện hai bộ thi thể, chúng ta mau mau đến đó!”

Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức đi theo anh, dĩ nhiên trong lòng có chút mất mát. Chẳng còn là thiếu nữ tuổi đôi mươi, sao cô vẫn còn ấu trĩ như vậy chứ?

“Bác sĩ Tăng! Tôi đã cho người qua Cục cảnh sát mang y cụ của cô đến đây. Cô còn yêu cầu gì không?”, Khúc Mịch cắt ngang dòng suy nghĩ của Tăng Dĩ Nhu.

“Không!”, cô điều chỉnh tâm trạng, “Ai là người phát hiện thi thể báo cảnh sát? Tình huống bây giờ thế nào?”

“Nạn nhân là chủ tịch tập đoàn Lê Thị, ông Lê Trường Phong và vợ là bà Hà Ngọc Phượng. Tình hình chi tiết thì chưa rõ. Nhân viên quét dọn biệt thự là người báo cảnh sát. Nhiệm vụ của cô ta là quét tước biệt thự vào mỗi cuối tuần. Hôm nay khi dọn dẹp đến phòng tắm lầu hai thì phát hiện ra thi thể Hà Ngọc Phượng, cô ta sợ hãi chạy tán loạn, vào thư phòng lại bắt gặp thi thể của Lê Trường Phong. Khoảng hai mươi phút sau, trấn tĩnh lại cô ta mới báo cảnh sát!” Khúc Mịch vừa lái xe vừa tường thuật.

Chủ tịch tập đoàn Lê Thị và vợ? Ánh mắt Tăng Dĩ Nhu lóe lên một cái ... Chắc chắn là ba mẹ chồng của Lưu Uyển Như!

Khúc Mịch dường như đọc thấu suy nghĩ của cô: “Đã cho Lưu Uyển Như qua đó nhận diện, mặt khác cũng đã thông báo với người nhà họ Lê!”

Biệt thự ven biển cách khu du lịch không xa. Vừa dứt lời xe đã đến hiện trường. Phía ngoài cổng biệt thự đậu sẵn hai chiếc xe cảnh sát. Mạnh Triết đứng chờ ở đó.

*

Lời tác giả: Đây là bộ truyện dài, vì vậy sắp xếp vụ án trong đây rất chặt chẽ. Có khi vụ án trước chưa kết thúc lại phát sinh vụ án mới. Các bạn đừng nóng vội, vụ án của Mã Gia Câu nhanh chóng sẽ có kết quả cuối cùng!

Queenie_Sk: Tớ đang trả nợ mấy bộ lâu rồi chưa đăng nên edit ko kịp
ĐCTD --- Mọi người đang theo dõi bộ này đợi tớ mấy hôm nhé!

-----oOo-----

Chương 22: Gia đình phức tạp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mạnh Triết trông thấy hai người xuống xe, chào một tiếng rồi báo cáo tình hình, không còn mang theo về cột nhà khi còn ở trong khu du lịch.

Đừng nhìn anh ta ngày thường cà lơ phất phơ, lúc phá án cực kỳ nghiêm túc, là một người cảnh sát khá cẩn thận và tỉ mỉ.

“Đội trưởng Khúc, hai thi thể vẫn giữ nguyên vị trí, Lưu Uyển Như đã đến, vẫn chưa sắp xếp cô ta đi nhận diện, những người khác nhà họ Lê đang trên đường đến đây.” Khúc Mịch rào bước về phía trước, Mạnh Triết đi theo bên cạnh báo cáo.

Thi thể đều ở lầu một, Lưu Uyển Như ngồi ở đại sảnh tầng trệt, Kha Mẫn ngồi bên cạnh chăm sóc cô ta. Sắc mặt Lưu Uyển Như trắng bệch, bàn tay cầm tách trà khẽ run.

Lục Ly từ trên lầu một bước xuống đi về phía cô ta an ủi vài ba câu: “Nếu như những người trong nhà họ Lê có thể xác định được thân phận nạn nhân, theo trình tự em không cần đến nhận diện. Việc do em quyết định, không cần sợ!”

“Vâng!”, cô ta ngẩng đầu, đôi mắt ngấn lệ, vẻ mặt hoảng hốt.

Một người phụ nữ yếu đuối luôn kích thích sự bảo vệ và che chở của cánh mày râu.

Đều là phụ nữ, người ta nghe đến tử thi thì cả người run bần bật, còn bản thân Tăng Dĩ Nhu vừa nghe hai từ thi thể thì tinh thần trở nên phấn chấn, sao lại khác nhau như thế chứ? Chẳng trách cô chẳng có ai theo đuổi, còn

người ta được gả vào nhà giàu, có mỗi tính đầu che chở trăm bề.

Tăng Dĩ Nhu liếc mắt nhìn Lưu Uyển Như, cô ta khẽ nhíu mày, nước mắt thi nhau tuôn trào. Cô ta rút một chiếc khăn tay màu trắng, phía góc khăn thêu một nhành hoa lan, nhẹ nhàng lau khóe mắt hai lần, động tác cực kỳ ưu nhã.

Một làn hương thơm lan tỏa nhẹ nhàng phảng phất xung quanh.

Đây mới là người phụ nữ cốt cách, giờ tay nhắc chân đều tỏa khí chất sang quý.

Tăng Dĩ Nhu nhủ thầm bản thân cô chắc chắn không bao giờ học được, cô và cô ta không cùng chung một con đường!

“Bác sĩ Tăng! Đến thư phòng trước, sau đó qua phía nhà tắm.” Khúc Mịch đứng trên lầu nhìn xuống.

Tăng Dĩ Nhu vội vàng cầm theo thùng y cụ đi lên, vừa đến cầu thang đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Cô đi giày chuyên dụng, đeo bao tay, sau đó mới bước vào trong, cẩn thận tránh các vết máu trên sàn.

Nạn nhân đã được đặt nằm ngang dưới đất. Vết máu đã khô đọng thành một vũng lớn trên chiếc bàn làm việc của chủ tịch Lệ, trên nền nhà cũng có. Chân bàn cũng vương vết máu. Ất hẳn khi ấy nạn nhân nằm nhào trên bàn, động mạch bị cắt đứt dẫn đến mất máu quá nhiều, chảy dài từ trên bàn xuống nền đất.

Quả nhiên cô phát hiện trên cổ tay ông ta có một vết cắt rất sâu, tuy nhiên cô không cho đây là nguyên nhân chính dẫn đến tử vong.

“Nạn nhân bị một dao đâm trước ngực, ngay chính giữa tim, là vết thương trí mạng. Hung thủ ra tay rất chuẩn xác, không loại trừ trường hợp đã bỏ thuốc mê từ trước, điều này cần phải tiến hành giải phẫu mới có thể xác định.” Tăng Dĩ Nhu vừa kiểm tra vừa ghi âm lại.

Đây là thói quen của cô, sau khi xong việc sẽ nghe lại thêm một lần tránh bỏ sót manh mối.

“Vết thương nơi cổ tay nạn nhân tạo thành khi nào?” Khúc Mịch đứng bên cạnh.

“Căn cứ phần huyết dịch đọng lại, hẳn là được tạo thành sau khi bị đâm ở ngực không lâu sau đó.” Tăng Dĩ Nhu khẳng định, “Vết thương vùng ngực và tay cách nhau khoảng nửa tiếng!”

Nạn nhân bị đâm trúng tim, một nhát đoạt mạng, nửa tiếng sau cắt cổ tay để mất máu, không để nạn nhân chết trong đau đớn. Hẳn làm như vậy có mục đích gì? Hay chẳng chỉ là sở thích?

Cô dịch chuyển thi thể một chút, cẩn thận kiểm tra: “Căn cứ vào độ ẩm thi thể và vết hoen tử thi*, nạn nhân tử vong cách đây khoảng mười hai tiếng.”

* Hoen tử thi là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi.

Khúc Mịch nhìn đồng hồ, bây giờ là một giờ ba mươi phút, như vậy nạn nhân chết trong khoảng một giờ rạng sáng nay.

Chính giữa phòng đọc sách có một mảng máu lớn, và vết lồi kéo dài đến cửa, ra phía hành lang tới căn phòng phía cuối cùng.

Đây là phòng ngủ chính, trong phòng có nhà tắm. Nạn nhân Hà Ngọc Phượng quay lưng về phía cửa, quỳ gối trước bồn tắm, một vũng máu đọng phía ngoài.

Hai tay bà ta bị bẻ quặt ra phía sau, và bị trói bằng dây thừng; đầu cắm xuống bồn tắm đầy nước. Trên bắp đùi cắm một cây dao găm, toàn bộ lưỡi dao bị đâm rất sâu, chỉ lộ chuôi dao ra phía ngoài.

Lục Ly hướng dẫn cho phòng giám chứng chụp ảnh xong xuôi mới đặt thi thể nằm ngang xuống mặt đất.

“Khoang miệng và mũi có nhiều bọt trắng, vùng cổ xuất hiện vết hoen tử thi màu đỏ nhạt. Môi bầm tím, vùng da xung quanh nổi những hạt sần như da gà, mô mắt có tình trạng xuất huyết. Khả năng nạn nhân bị đâm một dao, không thể phản kháng và chạy trốn, sau đó bị trói lại lòi từ thư phòng về đây, rồi ấn xuống bồn tắm, ngạt nước mà chết.” Tăng Dĩ Nhu tháo găng tay, “Công việc tôi xong rồi, chi tiết sẽ có sau khi nghiệm thi.”

“A ...”, cô đột nhiên thốt lên một tiếng: “Hạ thân nạn nhân có chất dịch trắng, cần phải tiến hành lấy mẫu xét nghiệm!”

Khúc Mịch nghe thấy thế khẽ chau mày, gương mặt trầm tư.

“Ba! Ba! Ba!”

Bên ngoài có tiếng gào thét, kể đến là tiếng ngăn cản của Hách Minh, người đó nổi giận đùng đùng: “Người chết bên trong là ba của tôi, anh dựa vào đâu không cho tôi vào trong? Ba! Ba! Ai tàn nhẫn giết chết ba? Con nhất định tìm được hung thủ, báo thù cho ba!”

Khúc Mịch đi ra ngoài, cuối hành lang xuất hiện hai nam một nữ. Gương mặt bị thương và kích động là người đàn ông còn khá trẻ. Anh ta mặc âu phục, giày da bóng lũng, trên cổ tay là chiếc đồng hồ phiên bản có giới hạn, cạ vạt đã được nói lỏng.

“Anh ba! Anh đừng làm quá! Đừng giả bộ lấy lòng của người khác”, người phụ nữ đứng phía sau vẻ mặt khá thiếu kiên nhẫn, cầm điện thoại di động trên tay, thỉnh thoảng lại chạm chạm màn hình một hai cái, “Ba chết hợp ý anh còn gì? Ông sẽ không chia hết tài sản cho anh hai! Ba không kịp lập di chúc, tài sản nhà họ Lê bây giờ sẽ được chia đều cho ba người chúng ta.”

“Vào lúc này mà cô vẫn có thể nói được những câu này thì quả thật không bằng cảm thú. Người bên trong là ba của chúng ta đó!” Nhị thiếu gia nhà họ Lê quay sang mắng em gái một tiếng.

“Tôi biết mình là người thế nào không cần rống lên như vậy!” Cô ba nhà họ Lê, Lê Lăng trợn mắt, tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng: “Trong

phòng tắm còn có xác con mụ phù thủy, mẹ kế dẫu yêu của chúng ta, diễm tuồng thì phải diễm đủ bộ, sao anh không vào trong nhìn một cái? Lát nữa sẽ có phóng viên từ bốn phương tám hướng ủa vào, anh nhớ chừa chút sức còn diễm kịch trước mặt bọn họ!”

Hách Minh quan sát và đánh giá một hai người bọn họ đối đáp.

Lệ Lăng hừ một tiếng: “Ba chúng tôi ở ngoài có tiểu tam tiểu tứ, sinh đứa này đứa kia, chỉ có anh hai mới là con đích tôn của dòng họ! Tuy nhiên ba tôi là người biết chịu trách nhiệm, đón tất cả mấy đứa con về nuôi, còn mẹ đẻ thì cho một số tiền lớn rồi đuổi đi!”

“Lăng! Đừng nói nhăng nói cuội!”, người đàn ông anh tuần đứng phía sau lưng cô ta nhẹ giọng nhắc nhở.

“Sợ gì chứ? Mình không nói cảnh sát cũng điều tra ra được. Hơn nữa, chuyện này chẳng phải là bí mật gì. Nếu không phải ba có nhiều tiền chặn họng bọn phóng viên, nhà báo, thì chắc chúng đã đăng rầm trời từ lâu. Nhưng chỉ là bị tai trộm chuông, bên ngoài tin đồn bay khắp làng khắp ngõ, ai mà không biết! Bây giờ ba chết rồi, những việc này chẳng thể nào bưng bít được nữa. Nói không chừng, ngày mai bọn tạp chí thẳng thùng đưa tin lên trang nhất ấy chứ!” Cô ta nhướn mày, vênh vênh tự đắc.

Người đàn ông kia không lên tiếng, gương mặt tỏ vẻ bất lực, nhìn ra được tiếng nói của anh ta không hề có phân lượng.

Nếu như đoán không sai, người này là con rể nhà họ Lệ, chồng của Lệ Lăng, Từ Gia Dư!

-----oOo-----

Chương 23: Tư thế ổn không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảnh sát không liên lạc được với Lệ Kiến Thiên, nghe thư ký trong công ty báo lại anh ta đi công tác, không thể liên lạc.

Công tác tận nơi nào mà không thể gọi được điện thoại? Lục Ly xuống lầu hỏi dò Lưu Uyên Như.

Cô ta cắn môi, khẽ trả lời: “Chuyện làm ăn của anh ấy xưa nay em không được phép xen vào, càng không được phép gọi điện tra hỏi, nếu có việc anh ta sẽ gọi cho em. Một năm anh ta ở nhà chưa được ba tháng, buổi tối anh ta ngủ ở thành phố nào em cũng không biết!”

Liên lạc không được thì thôi vậy, một khi tin tức được công bố, Lê Kiến Thiên chắc chắn sẽ lập tức hiện thân.

Người nhà họ Lê coi như tề tựu đông đủ, bọn họ đồng thời xác nhận nạn nhân chính là vợ chồng Lê Trường Phong, Lưu Uyên Như không bước lên lầu một.

“Chị dâu vẫn vậy, nhát gan và sợ phiền phức, cứ thế này làm sao quản được anh hai?”

Tất cả mọi người nhà họ Lê xuống phòng khách tầng trệt, chờ đợi cuộc thẩm vấn của cảnh sát.

Lê Lăng đưa mắt nhìn Lưu Uyên Như, giọng bức tức: “Khi ba còn sống, anh hai còn biết đường về nhà, còn sau này có thấy mặt nữa không cần phải xem chị dâu bản lĩnh ra sao! Tuy nhiên tôi thấy, nếu chị dâu biết một mắt nhắm một mắt mở, cố gắng bảo vệ danh nghĩa nàng dâu lớn nhà họ Lê thì sau này cơm áo không cần phải lo toan.”

“Cô gọi điện thoại cho anh trai thử xem. Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta không quay về thì làm sao bây giờ?”, Uyên Như không quan tâm đến mấy lời nói móc của Lê Lăng, kéo kéo cánh tay cô ta năn nỉ.

“Tôi gọi? Chị biết tôi và anh ta đâu có hợp nhau, chẳng khác gì người lạ!” Cô ta liếc Uyên Như một cái sắc lẹm: “Này! Mấy anh cảnh sát đang làm gì vậy? Muốn hỏi gì thì nhanh nhanh, tôi còn có mấy cuộc hẹn quan trọng nữa!” Nói xong lại cúi đầu xoạt xoạt màn hình.

Lê Kiến Nam thì vẫn cứ mãi bộ dáng thiếu não, Từ Gia Dư càng không giúp được gì. Uyển Như đành phải một lần nữa gọi cho thư ký của Lê Kiến Thiên: “Cô là thư ký của Kiến Thiên làm sao không thể liên lạc được với anh ta? Trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô nhất định phải mau chóng gọi báo cho anh ta biết!”

“Bà Lệ! Xin bà đừng khiến tôi khó xử. Bà biết Lệ tổng thỉnh thoảng xử lý một số việc cá nhân. Vào lúc đó điện thoại sẽ tắt máy, tôi không cách nào liên lạc được với Lệ tổng.” Thư ký uyển chuyển từ chối: “Tuy nhiên Lệ tổng sẽ gọi điện thoại bàn giao công việc, khi ấy tôi nhất định sẽ truyền đạt lời của bà!”

Lấy lời khai của mọi người là Lục Ly, anh ta lên tiếng: “Cha mẹ của mấy người là bị sát hại, trong nhà không mất bất cứ tài sản nào, do vậy các người hãy cố gắng nhớ xem bọn họ có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Ba tôi làm ăn đã nhiều năm, khó tránh khỏi đắc tội với vài người, tuy nhiên không đến nỗi bị giết chết!” Lê Kiến Nam vẽ mặt u sầu: “Năm ngoái có đóng cửa mấy xí nghiệp nhỏ, đúng là có vài người rất hung hăng kéo đến.”

“Ồ! Là ai?” Lục Ly truy hỏi.

“Là ông Wanda, giám đốc công ty sản xuất lớp xe Wanda”, Lê Kiến Nam đáp lời, “Vụ này là do anh hai phụ trách xử lý, trước có nói là sẽ giải quyết cẩn thận, sắp xếp ổn thỏa những cựu nhân viên cũng như các thiết bị và nhà xưởng. Sau đó, anh hai lại sa thải một số nhân viên kỳ cựu, khiến Wanda rất bất mãn.

Tuy nhiên lời anh hai nói không có viết trên giấy trắng mực đen, nên ông ta đành bó tay, ở công ty khóc lóc om sòm. Lúc đó, anh hai phải gọi bảo vệ, ông ta có một lần phun sơn trên xe anh hai hai chữ ‘Gián thương’.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ông ta lại tới làm một trận nháo nhào, anh hai đành báo cảnh sát. Ông ta bị cảnh sát tóm đi rồi không còn thấy xuất hiện nữa!” Lê Kiến Nam

trả lời.

“Ba anh em đều không phải do cùng một mẹ sinh?” Lục Ly đột nhiên hỏi.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Máy người ở đây làm mất thời gian quý báu của tôi quá!” Lệ Lăng tỏ vẻ khó chịu: “Mẹ tôi là bà tư, mẹ của anh ta là bà ba. Không biết sau khi ông ta chết rồi, không biết có còn con của bà năm bà sáu chạy đến nhận mặt không nữa! Đồng chí cảnh sát, các người tìm tôi để thêm thông tin, không phải thẩm vấn phạm nhân. Tôi có việc đi trước, cần gì thì cứ gọi điện thoại.”

“Nhưng ba và dì ...” Từ Gia Dư khẽ chân chừ.

“Nhưng gì ...” Lệ Lăng thấy chồng mình có ý chống đối, hung hăng hơn hẳn, “Cảnh sát tra án, chúng ta không thể xen vào được, công ty thì có anh hai và anh ba, không đến lượt chúng ta bận tâm! Đi thôi cùng đi mua sắm với tôi. Lần trước không có ai đi theo xách giỏ, cổ tay đau không chịu được ... Không biết bao giờ mới lấy lại được sức.”

Từ Gia Dư không nói nữa, ngoan ngoãn theo sau cô ta, rời đi.

“Anh hai không có ở đây, ba và dì lại xảy ra chuyện ... Tôi sợ sẽ gây chấn động các nhân viên trong công ty. Ngày mai khi tin tức được đăng tải, cổ phiếu tập đoàn Lệ Thị chắc chắn sẽ giảm. Tôi buộc phải về công ty ngay lập tức. Có tiến triển xin thông báo liền cho tôi. Nhất định phải bắt cho được hung thủ, bao nhiêu tiền cũng được!”

“Nhị thiếu gia, cảnh sát chúng tôi phá án vì trách nhiệm, không phải vì tiền!” Lục Ly cau mày, giọng nghiêm túc.

Hai anh em nhà họ Lệ, người trước người sau rời đi, chỉ còn một mình Lưu Uyển Như lo lắng không yên.

“Tôi cho người đưa em về khách sạn nghỉ ngơi, thi thể chúng tôi tạm thời không thể giao cho nhà họ Lệ vì cần phải giải phẫu nghiệm thi!” Lục Ly gọi Kha Mẫn đưa Lưu Uyển Như về.

Tăng Dĩ Nhu chứng kiến toàn bộ hành động của người nhà họ Lệ, lắc lắc đầu ái ngại. Ba mẹ chết rồi, một người thì quan tâm cổ phiếu, một người thì lo đi mua sắm, còn không bằng được con dâu và con rể. Nhìn dáng vẻ của Lưu Uyên Như và Từ Gia Dư có thể thấy được những ngày tháng làm dâu ở rể nhà họ Lệ cũng không tươi sáng cho lắm.

“Làm vợ nhà giàu không sướng đâu. Thật ra ... gả cho chén sành cũng rất tốt!” Khúc Mịch không biết ở đâu chui ra thốt lên một câu khiến Tăng Dĩ Nhu giật mình.

Ý gì đây? Không chờ cô nghĩ thông thì người nào đó đã vụt đi mất.

Được rồi! Coi như cô chưa nghe thấy! Dĩ Nhu không muốn vì câu nói vu vơ khiến cho mình mất ngủ.

Thi thể được đưa về Cục cảnh sát, Dĩ Nhu tiến hành giải phẫu nghiệm thi và viết báo cáo gửi về đội hình sự.

Khúc Mịch mở cuộc họp cùng các đồng nghiệp nghiên cứu vụ án, tiếp nhận báo cáo, không nhìn nửa chữ: “Bác sĩ Tăng! Nhờ cô tóm tắt qua một chút, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian!”

“... Được rồi! Mọi người có thắc mắc gì có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ giải đáp chi tiết, như thế tôi đỡ phải mất công giải thích nhiều lần.”

Hai người này sao giống như đang đối chọi gay gắt vậy? Mạnh Triết đảo mắt nhìn Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu nhiều lần.

“Tôi đã tiến hành giải phẫu hai tử thi, phát hiện trong dạ dày của bọn họ lưu lại khá nhiều hợp chất thuộc nhóm benzodiazepine (BZD), cũng chính là thành phần chính của thuốc an thần. Kháng định nạn nhân đã bị bỏ thuốc trước rồi mới bị sát hại. Căn cứ vết máu đọng lại tại hiện trường, nạn nhân nam bị giết trước, một nhát đâm thẳng tim, dẫn đến tử vong, sau đó mới bị hung thủ cắt cổ tay rút máu. Nạn nhân nữ bị cây dao đâm xuyên đùi, trói trụ hai tay, đầu bị đè mạnh, chết ngạt trong bồn tắm! Phần hạ thân phát hiện tinh dịch, nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng hiếp!”

“Bác sĩ Tăng, tôi có câu hỏi!”, Mạnh Triết cắt ngang lời Tăng Dĩ Nhu, “Tại sao chết rồi mới cưỡng hiếp; còn nữa nó khác thế nào với việc bị cưỡng hiếp khi còn sống? Hơn nữa tư thế nạn nhân khi chết là quỳ gối ở bên bồn tắm, đầu vẫn còn cắm dưới bồn ... Tư thế đó ... Có ổn không?”

Ồ ồ!!! Chuyện này Kha Mẫn đã lập gia đình nghe xong mà vẫn ngượng đến đỏ cả mặt, trong khi đó Tăng Dĩ Nhu thì cực kỳ bình tĩnh.

-----oOo-----

Chương 24: Địch Nhân Kiệt và Nguyên Phương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lấy tư cách là một pháp y nhiều năm, các vụ án cưỡng dâm qua tay không ít, tuy rằng cô vẫn một thân trong trắng nhưng không đồng nghĩa với việc cô không hiểu chuyện này. Huống hồ chi, Tăng Dĩ Nhu luôn công tư phân minh, thời điểm làm việc cực kỳ nghiêm túc, không có chuyện gì được coi là khó nói.

Cô nghe câu hỏi của Mạnh Triết, giải thích mạch lạc: “Tôi trả lời câu hỏi đầu tiên của cậu, thứ nhất tôi khẳng định nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng hiếp. Vết trói, vết dao đâm trên đùi, vết máu bầm trên đầu gối, tất cả đều do trước khi chết tạo thành vì lúc ấy máu huyết trong cơ thể vẫn còn lưu thông, máu đọng dưới da màu đỏ sẫm, nếu nhìn kỹ sẽ thấy máu phân tán theo phương hướng dòng chảy.

Trong khi đó dấu tay bên eo nạn nhân màu đen; dưới biểu bì, máu không có hiện tượng khuếch tán, chứng tỏ sau khi nạn nhân chết rồi mới bị dùng sức bóp lấy. Hung thủ bóp hai bên eo nạn nhân để làm gì? Nhất định để tìm điểm chống đỡ, ra lực mạnh hơn. Do vậy vị trí máu tụ đen là khi nạn nhân nữ chỉ còn là xác chết!

Vấn đề thứ hai, nạn nhân nữ cao 158cm, hai chân mở ra quỳ trên mặt đất. Nếu như sau đó tiến hành tư thế xâm nhập, đối phương phải thấp hơn

168cm mới tương hợp. Căn cứ dấu tay lưu lại trên eo nạn nhân, hung thủ nhất định cao trên 175cm.

Dựa theo tiêu chuẩn bình thường, hung thủ rất khó có được sự cực khoái. Nhưng hành động với một xác khô đã chứng tỏ tâm lý hẳn biến thái. Vì vậy sự hưng phấn đến từ trong tâm, tư thế này cũng được coi là thoải mái.”

Mạnh Triết nghe xong gật gù tâm phục khẩu phục. Kha Mẫn thì bên cạnh chép chép miệng thầm nghĩ: Khó trách bác sĩ Tăng đẹp như vậy vẫn không có bạn trai. Người đàn ông nào có thể chịu được bạn gái mình suốt ngày lân quẩn quanh thi thể; mở miệng nói về xác khô, kinh nghiệm giải phẫu một cách vui vẻ như thế chứ. Một cô gái tốt thế này ... Thật quá đáng tiếc!

“Tinh dịch tôi cho xét nghiệm và cũng đã có kết quả! Sức sống của t*ng trùng trong tinh dịch đến tám mươi chín phần trăm, trong đó t*ng trùng cấp một đạt sáu mươi phần trăm, cấp hai đạt hai mươi lăm phần trăm, còn lại là ở cấp ba và cấp bốn. Căn cứ theo số liệu này có thể suy đoán hung thủ ở trong khoảng độ tuổi từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, tổ chức cơ thể khỏe mạnh.” Dĩ Nhu nói tiếp.

“Bác sĩ Tăng!” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, “Cô cho rằng hung thủ cao khoảng 175cm, tuổi tác từ hai mươi đến bốn mươi, có khuynh hướng tâm lý biến thái, và là một người đàn ông khỏe mạnh?”

“Theo kết quả nghiệm thi, trước mắt hung thủ có những tính chất này. Tuy nhiên tình hình cụ thể còn dựa vào điều tra của bên anh, đừng để kết quả của tôi đánh lừa.”

“Đúng là đánh lừa!” Khúc Mịch không kiêng nể.

Vốn chỉ là một câu nói khách sáo của Tăng Dĩ Nhu, không nghĩ đến anh lại nghiêm túc như vậy.

“Bác sĩ Tăng! Cô ngồi xuống đi!”

Không cần Khúc Mịch giữ chân cô cũng nhất quyết không bỏ đi, cô muốn nghe cao kiến của anh!

“Chúng ta xem lại các ảnh chụp hiện trường, mọi người thấy được những gì?” Anh chiếu trên màn chiếu khoảng mười mấy tấm hình một cách chậm rãi.

“Tôi cho rằng hung thủ là một người có tâm tư khá kín đáo, là người bình tĩnh và máu lạnh. Hiện trường án mạng không có bất cứ dấu vân tay nào có giá trị, dấu chân và tóc đang chờ kết quả bên khoa giám chứng. Hắn có thể bỏ độc giết chết vợ chồng nạn nhân, nhưng lại lựa chọn dùng dao đâm chết. Lê Trường Phong bị rút máu, khả năng hành động này của hung thủ để hạ giặc hoặc để thỏa mãn tâm lý vẩn vơ” Ý kiến của Hách Minh được mọi người tán đồng.

“Tôi cho rằng còn có một khả năng khác!” Lục Ly đột nhiên lên tiếng: “Căn cứ vết máu tại hiện trường có thể đưa ra kết luận thế này: Nạn nhân Lê Trường Phong bị giết chết, sau đó bị cắt cổ tay rút máu, thời khắc này Hà Ngọc Phượng cũng ở trong thư phòng, bà ta là khán giả. Hung thủ muốn dẫn vật Hà Ngọc Phượng!”

“Lê Trường Phong một dao đoạt mạng, còn Hà Ngọc Phượng bị đâm xuyên đùi, mất đi khả năng trốn chạy, sau đó bị ép phải quan sát chồng mình máu tuôn chảy không ngừng, cuối cùng bị lôi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính, chìm xuống bồn chết ngạt, giết xong rồi hiếp.

Hung thủ dẫn vật Hà Ngọc Phượng như vậy là có ba nguyên nhân: thứ nhất hung thủ có bóng đen tâm lý chính là căm hận phụ nữ, thứ hai hung thủ có hận thù sâu nặng với Hà Ngọc Phượng, thứ ba hung thủ là người có tố chất tâm lý bình tĩnh, trước hết giải quyết đàn ông, rồi từ từ dẫn vật nạn nhân nữ, cho đến khi thỏa mãn được tâm lý biến thái của bản thân.” Mạnh Triết phản ứng mau lẹ, dưới sự dẫn đường của Lục Ly, anh ta nhanh chóng nói tiếp theo sau.

“Căn biệt thự của nhà họ Lê có lắp đặt thiết bị hệ thống bảo an chuyên nghiệp; nếu có người lạ tự động xâm nhập, hệ thống sẽ nổi chuông đến đường dây của Cục cảnh sát. Đã cho tiến hành kiểm tra lại hệ thống an ninh của biệt thự, không bị hư, chỉ bị chặn lại, chứng minh hung thủ là người khá rõ tình huống trong nhà.

Khi hung thủ ra tay với nạn nhân nam lại không bịt kín miệng Hà Ngọc Phượng, chứng tỏ hắn biết rất rõ trong nhà chỉ có hai vợ chồng Lê Trường Phong, không có ai khác, hơn nữa còn hiểu rất rõ nếp sống của bọn họ. Từ hai điểm này có thể phán đoán khả năng là người quen ra tay ... Dĩ nhiên không bài trừ trường hợp hung thủ đã điều nghiên rất kỹ từ trước.” Vương Nhân Phủ cũng nêu lên quan điểm của mình.

Xem ra, qua vụ án của Mã Gia Câu, anh ta cũng có thành thực không ít.

“Hung thủ mắc bệnh, đây là nhận thức chung của mọi người!” Khúc Mịch tổng kết, “Thế nhưng theo hiện trường gây án và báo cáo nghiệm thi, tôi lại cho rằng tâm lý hung thủ không có bất cứ dị thường nào. Hắn tiến hành rồi bày ra hiện trường tỉ mỉ, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn. Tôi có hai điểm nghi vấn nghĩ chưa ra: Thứ nhất tại sao hung thủ lại muốn giết rồi hiếp; thứ hai dấu tay lưu lại trên eo của Hà Ngọc Phượng, độ lớn nhỏ không hề giống của nam giới. Bác sĩ Tăng nghĩ sao?”

“Trong quá trình nghiệm thi, tôi cũng có nghi ngờ về dấu tay lưu lại. Với một người bình thường, chiều cao và các bộ phận khác trong cơ thể là tỉ lệ thuận; ví dụ hung thủ cao 175cm vậy dấu tay này hơi nhỏ một chút!” Tăng Dĩ Nhu không phải không chú ý đến điểm này.

“Không phải nhỏ hơn một chút!”, Khúc Mịch lắc đầu, “Người đàn ông cao 175cm, nhưng lại có đôi tay của một người chỉ cao 165cm. Hơn nữa căn cứ dấu vết trên eo, có thể suy đoán hắn và nạn nhân cách nhau không vượt quá 2cm. Vậy thì chân hung thủ dài bao nhiêu? Cho dù là chân đứng dạng hình chữ bát cũng cần khoảng cách ít nhất là 5-6cm. Bác sĩ Tăng cô thấy thế nào?”

“Chuyện này ... hay là hung thủ ôm lấy người chết sau đó lại buông ra ...”

“Nếu như hung thủ ôm nạn nhân từ phía sau, và hung thủ cao 175cm và khoảng cách giữa hai người là 2cm, dựa theo công thức tính toán, bộ phận sinh dục của hung thủ phải đạt đến trên 20cm, dĩ nhiên là trong trạng thái cương cứng. Ngay cả đàn ông Châu Phi còn không đạt được đến chiều dài này huống gì là đàn ông Châu Á. Bác sĩ Tăng, cô thấy thế nào?”

Thấy thế nào là thế nào? Anh coi mình là Địch Nhân Kiệt ư ... nhưng Tăng Dĩ Nhu không muốn làm Nguyên Phương!

“Đội trưởng Khúc! Tôi cảm thấy việc này rất kỳ lạ!” Nói xong Tăng Dĩ Nhu đứng lên, nghiêm mặt rời đi.

“Phì ì ì ~” Mạnh Triết đang uống nước nghe câu này không nhịn được phun hết ra ngoài.

Khúc Mịch vẽ mặt buồn bực ... Ý này là sao?

 Địch Nhân Kiệt - một nhân vật lịch sử xuất chúng trong sử sách Trung Quốc.

Trong phim Thiếu Niên Thần Thám Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt là một thám tử huyền thoại của triều đại nhà Đường, Vương Nguyên Phương là con trai của quan thượng thư. Sau không ít lần tỉ thí tài nghệ - cả võ công và... võ mồm – hai chàng kết làm bằng hữu. Lý Nguyên Phương không nề hà vất vả, nguy hiểm mà còn hết lòng giúp đỡ Địch Nhân Kiệt phá án. Tuy nhiều lúc còn đấu khẩu song họ vẫn là cặp tri kỷ - cộng sự ăn ý và thân thiết.

  Trên lâm sàng phân chia độ hoạt động của t*ng trùng thành 5 cấp:

Cấp 0 là không có hoạt lực

Cấp 1 là hoạt lực kém, biểu thị t*ng trùng chỉ di động hoặc xoay chuyển tại chỗ.

Cấp 2 là hoạt lực trung bình, biểu thị t*ng trùng có thể di động theo đường thẳng về phía trước, nhưng không sôi nổi.

Cấp 3 (ở giữa cấp 2 và cấp 4) biểu thị hoạt động của t*ng trùng tốt.

Cấp 4 là sức hoạt động của t*ng trùng rất tốt, biểu thị t*ng trùng rất sôi nổi đi động về phía trước theo đường thẳng.

Trong truyện phân cấp ngược từ dưới lên trên nhé!

Chap này tớ để con số không ghi thành chữ số để mọi người dễ so sánh!

-----oOo-----

Chương 25: Cho em thêm hạnh phúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu về phòng giải phẫu, kiểm tra lại tỉ mỉ thi thể của hai vợ chồng Lê Trường Phong. Cô không thể không thừa nhận những suy đoán của Khúc Mịch đều có lý, có chứng cứ. Một người đàn ông với tỉ lệ các bộ phận trên cơ thể như vậy thì thật sự kỳ lạ, không lẽ hung thủ là người dị dạng?

Tăng Dĩ Nhu tháo găng tay, dùng thuốc sát khuẩn rửa tay nhiều lần sau đó ra phòng làm việc. Không ngờ Khúc Mịch đã ở đó mà còn ngồi ở vị trí của cô, thấy bóng dáng của Dĩ Nhu cũng không có ý định tránh ra.

“Bác sĩ Tăng, cô coi qua cái này một chút!”, anh đưa tờ báo trong tay cho cô.

Khẽ cau mày, Tăng Dĩ Nhu nhận lấy. Tiêu đề lớn nhất của bài báo chính là tin tức hai vợ chồng Lê Trường Phong bị giết và thân thể của ba anh em nhà họ Lê.

“Cô coi mặt sau của bản tin!” Khúc Mịch lên tiếng.

Còn có tin nóng hơn tin tử vong của ông bà Lê sao? Cô liếc mắt nhìn anh đầy nghi ngờ, rồi lật sang đằng sau, liếc xuống góc phải.

--- Lãnh đạo XX đột nhiên trúng gió, khi nhân viên cấp cứu đến nhà cứu hộ. Họ phát hiện trong nhà ông ta trang trí nội thất cực kỳ xa hoa, nhiều đồ cổ và vật khá có giá trị. Bác sĩ ngay lập tức thông báo cho bên Bộ Thanh Tra, các lãnh đạo trong bộ đều rất coi trọng việc này, mau chóng lập án điều tra.

Hiện nay lãnh đạo XX đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nhưng bị liệt toàn thân, không thể di chuyển hay nói chuyện.

“Phải chăng đây chính là báo ứng của vị quan tham ...”, Tăng Dĩ Nhu đột nhiên ngừng lại, “Báo ứng? Ý anh nói đây là chủ mưu đứng đằng sau vụ án của Mã Gia Câu?”

“Theo tin đã đưa, trong nhà ông ta phát hiện một Phật đường nhỏ, bên trong thờ một bức tượng Phật rất quý dị, cạnh đó là một cái chum nuôi tiểu quý. Mặt khác, bọn họ còn phát hiện nhà có căn hầm bí mật, bên trong có rất nhiều vàng và tiền mặt, số lượng rất lớn! Toàn thân ông ta bây giờ chỉ có thể đảo mắt và động đậy lưỡi, phải thường xuyên mặc tã, không thể nuốt cho dù là thức ăn lỏng, phải truyền đạm. Ung thư không thể lấy mạng ông ta, nhưng trúng gió khiến ông ta sống không bằng chết ... Đây gọi là trời có mắt!” Khúc Mịch nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tất cả mọi thứ đã lắng xuống, hương hồn của hai đứa trẻ đã có thể yên nghỉ!”

Lẽ nào ở một nơi sâu xa nào đó thật sự có báo ứng? Cô nghiêm mặt suy nghĩ, không gian bỗng chốc rơi vào yên tĩnh.

“Bác sĩ Tăng, tôi ở bệnh viện tâm thần suốt ba năm!”, Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

Tăng Dĩ Nhu tỉnh người ... Nhìn thấy ngón tay anh lại gõ nhẹ lên mặt bàn, gương mặt không bày ra bất kỳ cảm xúc nào.

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên nhớ đến dáng dấp lần đầu tiên gặp anh trong bệnh viện tâm thần, nơi đáy lòng cô khẽ lay động.

Một người ở một nơi như vậy suốt ba năm, có bệnh thì không nói làm gì, nhưng không hề có bệnh thì chắc chắn bị ép đến điên.

Một mình anh giam trong phòng kín, mỗi ngày chỉ nhìn thấy bác sĩ, hộ sĩ, e rằng mất dần đi khả năng giao tiếp bình thường.

Bỗng nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy ... có thể tha thứ những lời nói mạo phạm của anh!

“Cô có biết không... Ở đó không có điện thoại di động, không có máy vi tính, chỉ có thể đọc báo!” Khúc Mịch đưa nhìn tán cây phía ngoài: “Sau đó tôi chuyển đến phòng bệnh lầu trên, ngay cả báo cũng không được đọc.”

Thực sự là đáng thương! Ánh mắt của Tăng Dĩ Nhu trở nên mềm mại, cô rót ly nước ấm cho anh. Cô không an ủi người khác vì chẳng biết phải nói gì.

“Chính vì lẽ đó ...” Anh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Tăng Dĩ Nhu, cực kỳ nghiêm túc: “Tôi chưa từng xem phim ‘Thần thám Địch Nhân Kiệt’, cô có đĩa không?”

Một tiếng sau.

Khúc Mịch ngồi trên sofa nhà Tăng Dĩ Nhu, trên màn hình máy tính đang phát bộ phim ‘Thần Thám Địch Nhân Kiệt’.

Tăng Dĩ Nhu rửa sạch quả xoài chín, cắt một nửa trái, đặt nửa má xoài xuống bàn. Rồi sau đó dùng dao khía má xoài thành hình caro, đẩy nhẹ phần chính giữa, phần thịt quả với những khối vuông nhỏ nhô lên. Chỉ cần đưa răng cắn nhẹ là xong, đơn giản thuận tiện.

“Phải chăng tất cả mọi vật dưới lưỡi dao của cô đều được tận dụng một cách triệt để nhất?”, không biết Khúc Mịch chui vào trong bếp từ khi nào.

Cô bung đĩa xoài trở ra phòng khách: “Dao trên tay tôi chưa bao giờ động vào vật còn sống!”

“Sao ... sao??? Còn nhớ rõ việc tôi đã đuổi tên đàn ông giết lợn cho cô không?” Khúc Mịch không khách sáo cầm miếng xoài cho vào miệng.

“Giết lợn? Người ta là CEO của một xí nghiệp lớn!” Cô bấu môi, “Tôi chỉ còn cách nhà giàu nửa bước, chính anh đã ngăn cản hạnh phúc của tôi.”

“Được rồi! Tôi chịu trách nhiệm!” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời.

Chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm thế nào?

“Tôi chịu trách nhiệm để cô còn hạnh phúc hơn được gả cho nhà giàu!”

Oạch! Mấy câu này nghe hơi là lạ ...

“Anh tìm được măng-sét chưa?”, Tăng Dĩ Nhu đổi đề tài, muốn anh đừng quá quan tâm đến mấy chuyện theo đuổi nữa.

Khúc Mịch nói làm mất chiếc măng-sét ở nhà cô, nhưng cô mỗi ngày quét tước nhà cửa đều không phát hiện, đành phải cho anh vào nhà tìm, miễn sao cố gắng đừng để anh kiếm có ngủ lại.

Anh gạt đầu, lắc lắc tay áo, quả nhiên một chiếc măng-sét tinh xảo trên ống tay áo: “Trong phòng ngủ!”

“Ồ! Sao tôi không phát hiện?” Giọng Tăng Dĩ Nhu đầy hoài nghi.

Khóe miệng anh khẽ cong, hình như có vài phần đắc ý: “Tôi là cảnh sát, am hiểu nhất là thu thập chứng cứ tại hiện trường phạm tội.”

Hiện trường phạm tội? Chẳng lẽ anh nghĩ là do cô lấy? Tăng Dĩ Nhu nghe xong tức đến mức phùng mang trợn má.

“Bác sĩ Tăng! Đến giờ cơm tối mà cô chỉ lấy trái cây chiêu đãi một vị khách bụng đang đói meo sao?” Anh tựa người lên thành ghế sofa, vẻ mặt khá khó chịu.

Tên người đàn ông này thật khiến cho người ta giận đến ngứa ngáy toàn thân.

“Thật ngại quá trong nhà cơm canh chỉ đủ cho một người ... Tôi nghĩ ...”

“Không sao! Phần đó cô cứ ăn một mình đi!” Rồi cầm điện thoại di động, chạm chạm vài cái: “Alo! Tôi đang ở căn hộ 402 lầu bốn. Tôi muốn gọi thức ăn. Mang giúp tôi món ...”

Rồi anh nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống. Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười bất lực.

Một lát sau tiệm ăn dưới lầu cho người mang đồ đến.

“Thật ngại quá! Vì cô nói đã có cơm nên tôi chỉ gọi một phần!” Anh tỏ ra bộ dạng ái ngại.

Tăng Dĩ Nhu cho thức ăn vào trong lò hâm nóng.

Sau đó hai người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, vừa ăn cơm vừa xem phim.

Trước mặt Tăng Dĩ Nhu là chén cơm nguội, cà chua xào trứng lúc trưa. Nhìn đã không thấy đói huống chi là nói muốn ăn.

Trước mặt Khúc Mịch là chén cơm nóng hổi, mùi thơm thịt cá phụng phức, ngoài ra còn có chén canh trứng cà chua, hành lá, nghi ngút khói.

Anh ăn ngon lành ... cơm canh không để thừa một hạt.

“Ồ? Sao cô không ăn?” Anh lấy một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau khóe miệng, rồi liếc sang phần cơm của Tăng Dĩ Nhu: “Tôi ăn no rồi, cô không cần để phần cho tôi.”

“A!!!!” Tăng Dĩ Nhu tức nhưng vẫn phải cố nhịn

Tự dưng sao ừa rồi cô lại đi đồng cảm với anh ... Đây là sai lầm lớn nhất!

Anh vốn dĩ không phải là người địa cầu ... Đừng nên cố gắng thử nói chuyện giao lưu với anh, đại não căn bản không đồng nhất!

-----oOo-----

Chương 26: Có bạn gái?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu nuốt giận, ăn qua loa vài miếng; đợi cô ăn xong Khúc Mịch đứng dậy thu dọn bát đĩa.

“Cô mời cơm nên tôi phải rửa chén. Rất công bằng!”

“Anh chỉ có dùng phòng khách nhà tôi mà thôi, làm sao có thể để anh làm vậy?” Tăng Dĩ Nhu cao giọng.

“À! Cô không cần ngại!” Anh vừa đi về phía nhà bếp vừa nói, “Vừa rồi tôi chưa trả tiền, tôi nghĩ nhất định ông chủ sẽ ghi sổ tên cô!”

Hả??? Nghe đến đây Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, một lúc sau cô vò đầu bứt tóc ... Người đàn ông này thuộc thể loại gì đây?

Xoảng!

Trong phòng bếp vang lên âm thanh chén đĩa bẽ!

Tăng Dĩ Nhu vội vã chạy vào, nhìn thấy chiếc chén hoa bằng sứ cô thích nhất bị vỡ thành nhiều mảnh trên mặt đất, còn trong chậu rửa chén có rất nhiều bọt, thơm nồng mùi xà bông rửa chén.

Anh khẽ nhú mày, giọng ảo não: “Cô biết đó Tôi ở bệnh viện tâm thần suốt ba năm ...”

“Ok! Tôi hiểu, mỗi ngày anh chỉ có ăn và uống. Đến khi được chuyển lên lầu trên, anh bị trói chặt hai tay, không thể động đậy, hằng ngày đều nhờ điều dưỡng đút cơm, cho uống nước. Vì lẽ đó ... không phải anh cố ý!”
Tăng Dĩ Nhu cắt ngang lời giải thích của anh.

“Cô hiểu là được rồi!” Anh hài lòng gật đầu, sau đó dĩ nhiên quay ra phòng khách, ngồi xuống xem tivi và ăn nửa quả xoài còn lại.

Khúc Mịch chỉ vào trong bếp chưa đầy hai phút làm sao có thể biến bếp nhà cô thành ra thế này? Trên bồn rửa chén đầy nước xà bông, khăn lau bàn thì nửa trong nửa ngoài khiến cho nước theo dòng nhỏ tỏng tỏng xuống đất, chảy lênh láng ra sàn, dầu chân đầy nước kéo ra đến tận ngoài phòng khách, chiếc chén hoa vỡ tan tành.

Tăng Dĩ Nhu cố gắng nuốt giận, nhanh tay dọn dẹp sạch sẽ. Khi cô lau vết chân đến phòng khách thì phát hiện ai đó đã ngủ khò khò trên ghế sofa.

Mấy bữa nay vì vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong nên hầu hết các thành viên trong đội hình sự đều phải tăng ca. Vì Lê Trường Phong là ông chủ lớn, mối quan hệ rất rộng, nên việc điều tra khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Khi bọn họ tìm đến Wanda, phát hiện sau khi vợ chồng Lê Trường Phong chết không lâu hắn cũng mất tích.

Điều tra thẻ ngân hàng và thẻ căn cước của Wanda phát hiện nghi phạm chưa từng mua vé xe lửa, vé máy bay, cũng không dùng thẻ căn cước đăng ký khách sạn hay nhà trọ.

Khúc Mịch kết luận hắn chưa trốn xa, yêu cầu cảnh sát giao thông hiệp trợ bố trí chốt chặn ở các giao lộ, nếu phát hiện ra Wanda, ngay lập tức bắt người. Anh liên lạc bên công an thành phố Lâm nhờ bên đó trợ giúp.

Có lẽ chẳng bao lâu Wanda sẽ sớm sa lưới. Tuy nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy hắn không phải là hung thủ sát hại vợ chồng nhà họ Lê. Cô chỉ nghĩ đơn giản, một người đứng lên vì các nhân viên để phản đối chính sách của tập đoàn Lê Thị thì làm sao có thể uất hận đến mức giết người rút máu, lại còn làm chuyện biến thái với xác nạn nhân nữ?

Nhưng cảnh sát phá án phải cần có chứng cứ, bây giờ hắn vẫn là nghi phạm lớn nhất, chỉ có thể tìm ra hắn mới được.

Một bên gia tăng truy bắt Wanda, bên kia tiếp tục điều tra các mối quan hệ của hai vợ chồng Lê Trường Phong. Cảnh lực không đủ, Khúc Mịch ban ngày điều tra, ban đêm nghiên cứu tư liệu vụ án, mấy bữa nay ngủ không đủ

giấc.

Người đàn ông trước mắt cô đây đang ngủ rất say, quàng mắt hơi thâm. Tăng Dĩ Nhu đột nhiên nhớ đến từ khi anh rời khỏi bệnh viện tâm thần đã sẵn tay vào giải quyết vụ án. Ở một nơi như vậy, anh có thể ăn ngon ngủ yên không? Anh không quan tâm bản thân, nhưng người nhà cũng mặc kệ anh sao?

Người nhà? Hình như anh chưa bao giờ nhắc đến gia đình, giống như chỉ có một mình. Không lẽ anh là cô nhi giống cô? Nếu không là cô nhi thì cũng là dạng đơn độc như thế, chứ nếu không ai lại có thể nở lòng nhìn người thân mình ở trong bệnh viện tâm thần ba năm mà không động lòng?!!

Nghĩ đến đây, Tăng Dĩ Nhu dấy lên cảm giác đồng bệnh tương liên, lại một lần nữa tha thứ mọi lỗi lầm của anh.

Cô vào phòng ngủ lấy chiếc mền mỏng đắp lên người Khúc Mịch, sau đó về phòng làm việc. Cô mở máy ghi âm, nghe đi nghe lại nhiều lần quá trình mình nghiệm thi, rồi coi lại tất cả bức ảnh chụp tại hiện trường.

Tăng Dĩ Nhu làm pháp y đã nhiều năm nhưng chưa từng tiếp xúc qua vụ án như vậy. Cô có thể xác định kết quả nghiệm thi rất chuẩn xác, nhưng những chỗ mâu thuẫn kia lại không cách nào giải thích.

Không biết qua bao lâu, cô từ từ ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Oạch!!! Trong nhà còn một người đàn ông! Ngay lập tức cô vọt ra bên ngoài, trên ghế sofa chỉ còn chiếc mền được gấp gọn, không có ai.

Trong nhà bếp tỏa hương thơm thoang thoảng, cô chạy vào. Trên bàn bếp hỗn loạn, bên cạnh có một tờ giấy.

“Tôi ăn còn dư!”

Tăng Dĩ Nhu dờ khóc dờ cười.

Cô mở nắp nồi thủy tinh, cháo còn nóng hổi, bên trong còn bỏ thêm cải, cà rốt, phía trên còn có hành lá.

Dĩ Nhu nếm thử một muống, vừa ăn, cháo mềm mịn, ngọt thơm, cho vào miệng là tan! Rất ngon! Xem ra người tốt chắc chắn được đền đáp, đang tận hưởng sung sướng, cô chợt liếc nhìn bên cạnh, đồ đặc lung tung, đưa mắt nhìn sàn nhà, trong lòng lại phiền muộn.

Chỉ là nấu cháo thôi mà ... Sao giống đánh trận thế này? Dĩ Nhu đành bỏ muống xuống, thu dọn bãi chiến trường. Đến khi đổ rác vào thùng cô chợt phát hiện ... Bên trong đầy cháo nấu hư ... Mùi khê, khét bốc lên nồng nặc.

Oài! Bữa sáng này chi phí quá cao ... thật sự quá cao! Tăng Dĩ Nhu khóc không ra nước mắt, âm thầm liệt Khúc Mịch vào dạng nhân vật không được hoan nghênh nhất.

Đến Cục cảnh sát vừa trông thấy Khúc Mịch là cô quay đầu đi, chỉ nghe phía sau truyền đến đoạn đối thoại.

“Ồ! Sao tay Đội trưởng Khúc lại bị phỏng?”, Kha Mẫn là bà nội trợ nên nhìn thấy vết đỏ trên tay anh là để ý ngay tức khắc.

Khúc Mịch không nói tiếng nào, mở lòng bàn tay, lại nghe Kha Mẫn la lên: “Vết bỏng phỏng rộp lên rồi, còn bị đứt tay nữa! Đội trưởng Khúc cuối cùng là anh bị làm sao?”

“Nấu cháo!”, Khúc Mịch oán thán ... Bước chân Tăng Dĩ Nhu khựng lại.

“Một người đàn ông mà phải xuống bếp thì thật sự là quá khó!”, Kha Mẫn là phụ nữ truyền thống, cho rằng người đàn ông chỉ cần kiếm tiền nuôi gia đình, còn chuyện nấu nướng giặt giũ là của phụ nữ, “Đội trưởng Khúc nên cân nhắc chuyện có bạn gái đi. Dựa vào điều kiện của anh, phụ nữ đứng xếp hàng dài cho anh lựa chọn. Nên có người chăm sóc anh đỡ phải xuống bếp!”

Có bạn gái? Một người hẹp hòi, độc miệng, kiêu ngạo như anh ai có thể chịu được!

Không tiếp xúc anh sẽ không biết, còn tôn anh làm thần tượng. Thử một lần đi ... trong nháy mắt tan biến hết.

“À! Tôi có bạn gái rồi!”

Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức quay đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt thâm sâu của Khúc Mịch.

Có bạn gái rồi mà vẫn qua nhà cô ăn uống ... Kỳ cục! Thế nhưng cô cũng cực kỳ tò mò không biết bạn gái Khúc Mịch sẽ là người phụ nữ thế nào mới có thể chịu được anh?

“Có bạn gái rồi ư??? Khi nào đưa qua đây cho mọi người diện kiến nhé!”
Kha Mẫn hứng thú: “Tôi đoán cô ấy rất xinh đẹp ... thế mới xứng với Đội trưởng Khúc!”

“Dung mạo ... không khó coi! Mọi người còn rất nhiều cơ hội để gặp cô ấy, không cần hấp tấp. Cô ấy hay khó chịu, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu cơm, nói chuyện không khéo ...”

Trời ... Còn có người lại đi miêu tả bạn gái mình như thế sao? Thật sự Tăng Dĩ Nhu muốn xông lên hỏi anh... ‘Rất cục anh thích cô ấy ở điểm nào?’

-----oOo-----

Chương 27: Phát hiện quan trọng

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đội trưởng Khúc! Có phát hiện quan trọng!” Mạnh Triết vào phòng làm việc, vừa la vừa rót một ly nước, rồi uống một hơi cạn sạch.

Khúc Mịch đang đọc báo, nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên; nhưng gương mặt anh không có chút biểu cảm, tựa hồ không hề hứng thú với tin của Mạnh Triết.

Trái lại Mạnh Triết cực kỳ phấn chấn: “Thật là kinh thiên động địa, nếu đám phóng viên mà biết bảo đảm sẽ phát điên lên hết!”

Vừa nhắc đến hai từ phóng viên, Khang Bình vừa bước chân qua đội hình sự để đưa báo cáo cảm thấy đau hết đầu. Người phóng viên Hoắc Thê Ni kia cả ngày gọi điện thoại cho anh ta chẳng phải để hẹn hò mà chỉ quần quýt xin anh chi tiết kết quả nghiệm thi.

Lê Trường Phong là người khá có danh tiếng trong xã hội, để không gây xôn xao dư luận nên cảnh sát không công bố chi tiết vụ án. Đặc biệt là chuyện giết trước hiếp sau của Hà Ngọc Phượng càng là cơ mật, ngoại trừ đội hình sự không ai biết được chuyện này.

Dĩ nhiên Khang Bình không thể tiết lộ cho cô ta, ngày nào cô ta gọi khiến anh ta muốn nổ tung. Để giải quyết chuyện này, Khang Bình nhanh chóng cho cô ta vào black-list.

“Nào ... nào ... Rốt cục đã phát hiện ra chuyện gì quan trọng, mau nói!” Lục Ly thấy Mạnh Triết muốn thừa nước đục thả câu nên gõ nhẹ lên đầu anh ta một cái.

“Phát hiện này có liên quan đến phóng viên Hoắc Thê Ni, cũng là bạn gái của Khang Bình. Cô ta đã từng chụp được một loạt ảnh, cô ta muốn lên bài nhưng đến ngày sắp chữ thì bị buộc phải tháo xuống. Cũng vì chuyện này cô ta cãi nhau với chủ biên một trận, rồi xin từ chức mới qua bên tạp chí này công tác.”

“Bức ảnh nào?” Nghe tin có liên quan đến Hoắc Thê Ni, Khang Bình biết chắc sẽ là tin có nội dung rất ‘nóng’.

Mạnh Triết mở to đôi mắt, dùng hết sức nói to: “Tên Từ Gia Dư có quan hệ với mẹ vợ!”

Hả???? Nghe xong ai nấy đều trợn mắt há mồm vì kinh ngạc, cái này không phải là loạn luân sao? Chẳng trách mọi người đều nói đừng thấy mấy người nhà giàu cao quý sang trọng, đằng sau bộ mặt ấy là vô số điều xấu xa và dơ bẩn.

“Hắn và nạn nhân Hà Ngọc Phượng là tình nhân ... Vậy có khi nào tình dịch trên cơ thể Hà Ngọc Phượng là của hắn không? Hoặc có thể nói hắn biến yêu thành hận, trong lúc tâm trạng bức bối mang dao đi giết vợ chồng Lê Trường Phong?” Lục Ly suy đoán, “Đội trưởng Khúc, nên bắt tên Từ Gia Du này ngay lập tức, hắn có khả năng rất lớn!”

Khúc Mịch gật đầu đồng ý, nhưng bộ mặt vẫn lãnh đạm, trước sau như một.

Từ Gia Du mau chóng được đưa về Cục cảnh sát. Vừa đến nơi hắn đã lên tiếng kháng nghị: “Tôi muốn kiện. Cảnh sát các người không thể đối xử với một công dân tốt như vậy. Tôi là quản lý của tập đoàn Lê Thị, hành động thể này là phá hỏng danh dự của tôi! Tôi sẽ sử dụng quyền lợi của mình, mời luật sư riêng cáo buộc các anh tội tổn hại danh dự người khác.”

Vừa rồi trước mặt Lê Lăng như chuột gập mèo, mới rồi cô ta được một chút đã vênh vênh vào vào. Chúc danh con rể nhà họ Lê khiến hắn có được không ít.

Lục Ly càng xem thường hắn, lịch sự thì coi hắn là con rể nhà họ Lê, nói khó nghe một chút hắn chính là thứ bám váy đàn bà!

Ai cũng biết người con rể này xuất thân bản cùng; cưới được thiên kim nhà họ Lê, một bước lên mây. Chuyện này cũng bình thường, chứng tỏ hắn có thủ đoạn, có mị lực. Tuy nhiên khi dần thân vào giới quý tộc hắn ngay lập tức lộ ra vẻ mặt ngạo mạn, ý thế hiếp người, coi khinh những người thuộc tầng lớp nghèo khổ, khiến tất cả mọi người đều căm ghét.

“Ông Từ! Phôi hợp điều tra với cảnh sát là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi công dân. Anh có quyền lợi, nhưng đừng quên nghĩa vụ là một công dân” Lục Ly dùng ngôn từ chính luận nói với hắn, “Anh và nạn nhân Hà Ngọc Phượng có quan hệ gì?”

Từ Gia Du không phải tên ngốc, cảnh sát cố ý chỉ mời một mình hắn đến đây chứng tỏ sẽ không tra hỏi mấy vấn đề vớ vẩn như vậy. Ánh mắt hắn lóe lên một cái, do dự một chút rồi trả lời: “Hà Ngọc Phượng là mẹ vợ của tôi, ai cũng biết!”

“Anh vui lòng nói thật, đừng giả ngu, gọi anh đến đây đương nhiên chúng tôi đã có chứng cứ!” Mạnh Triết thấy hấn cứng miệng liền lên tiếng nói: “Năm trước có người bắt gặp anh và bà Hà Ngọc Phượng đêm khuya cùng nhau xuất hiện tại một khách sạn. Khi ấy là tiêu đề trên các tạp chí lớn nhỏ, sau đó nhờ Lê Lăng đứng ra bác bỏ tin đồn, việc này mới lắng xuống.”

“Đó cũng chỉ là tin đồn, chỉ là do bụng dạ khó lường của người cầm bút. Vì để thu hút độc giả, tăng số lượng tiêu thụ mà có không ít phóng viên bỏ qua đạo đức nghề nghiệp, nói không thành có. Cảnh sát các anh đều phải chú ý chứng cứ, đừng ngậm máu phun người!” Từ Gia Dư đương nhiên không thừa nhận.

Con rể có quan hệ bất chính với mẹ vợ, ngay cả dân thường còn trở thành tiêu đề trên tạp chí, chứ đừng nói đến là thân phận là người nhà họ Lê! Hà Ngọc Phượng đã chết, hấn chỉ cần ngậm chặt miệng, sống chết không thừa nhận thì không ai làm gì được hấn.

“Anh coi đây là gì?” Mạnh Triết quăng một xấp ảnh trên mặt bàn, dĩ nhiên là ảnh âu yếm của hấn và Hà Ngọc Phượng.

Hôn môi, sờ ngực, còn có rất nhiều động tác ám muội khác. Nhiều góc độ, nhiều cảm xúc, chụp rõ từng lỗ chân lông.

Khuôn mặt hấn hoàn toàn biến sắc, năm đó có một tạp chí mang xấp hình của hấn và Hà Ngọc Phượng tìm đến tận nơi, đòi mức giá cao để có được chúng. Không ngờ bọn họ còn để lại một bản lưu. Thật sự hại chết hấn rồi!

Trông thấy biểu cảm của hấn, Mạnh Triết hừ lạnh một tiếng: “Thế nào? Không thừa nhận?”

Từ Gia Dư không lên tiếng, cúi gằm, mím chặt môi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh và nạn nhân có quan hệ bất chính, và nạn nhân chính là mẹ vợ của anh. Mọi quan hệ này nếu để mọi người biết không chỉ anh không còn mặt mũi ra đường mà ngay cả tập đoàn Lê Thị cũng bị ảnh hưởng không ít. Lê

Trường Phong phát hiện mối quan hệ của hai người, cũng không dễ dàng buông tha. Vì vậy anh nổi điên một dao giết chết Lê Trường Phong!”

Từ Gia Dư nghe xong, ngẩng đầu, giọng bình tĩnh: “Tôi không giết người!”

“Hà Ngọc Phượng là mẹ kế của Lê Lăng, mẹ con cô ta tình cảm vốn đã không tốt, thậm chí còn bị coi là nước với lửa. Lê Lăng thì suốt ngày mở miệng ra lệnh với anh, nên anh mang trong lòng oán hận, đi rù quyền lại bà Hà Ngọc Phượng.

Hà Ngọc Phượng tuổi tác đã lớn, anh căm ghét thậm chí còn cảm thấy buồn nôn mỗi khi lên giường với bà ta! Anh muốn thoát khỏi Hà Ngọc Phượng nhưng đã bị bà ta khống chế, anh nảy sinh oán hận, không chỉ có giết chết mà còn cưỡng hiếp để thỏa cơn giận!” Lục Ly chứng kiến sắc mặt hần từ từ thay đổi, khi nghe thấy ‘bị giết chết mà còn cưỡng hiếp’, sắc mặt hần ngập tràn bi thương.

“Là ai! Là ai tàn nhẫn như vậy ... Quả thực không bằng cảm thú!” Hần cuộn chặt tay thành nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi: “Đồng chí cảnh sát! Mọi người đừng lãng phí thời gian ở chỗ tôi. Tôi rất muốn giết tên lão già ích kỷ dối trá Lê Trường Phong nhưng chưa từng bao giờ có ý muốn giết Ngọc Phượng. Cô ấy chết quá thảm, mọi người nhất định phải tìm ra hung thủ, rửa mối hận này cho cô ấy!”

‘Ngọc Phượng’ ... Nghe hai chữ này tất cả đều ngẩn người.

-----oOo-----

Chương 28: Tự suy nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người nghe Từ Gia Dư gọi mẹ vợ mình là ‘Ngọc Phượng’, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng tự nhiên. Khi hần nghe Hà Ngọc Phượng bị giết trước hiếp sau, sắc mặt hần biểu lộ sự đau đớn tột độ.

Lẽ nào hần thật sự yêu Hà Ngọc Phượng? Nghĩ đến đây Mạnh Triết giật

nảy mình, khẩu vị của Từ Gia Dư quả thật đặc biệt.

Tuy rằng Hà Ngọc Phương biết chăm sóc sắc đẹp nhưng dù sao cũng đã là phụ nữ hơn năm mươi. Đắp mặt nạ, sử dụng mỹ phẩm, đi spa, đi thẩm mỹ viện có thể khiến da mặt bà ta có độ đàn hồi, căng bóng nhưng khi nhìn xuống vùng cổ thì không thể nào che giấu được.

Đặc biệt là ngực bà ta đã chảy xệ, phía dưới có sẹo chứng tỏ đã từng giải phẫu nâng ngực rồi sau này buộc phải lấy ra. Trên eo tuy rằng không có ngăn mỡ nhưng nhìn kỹ da đã rạn nứt khá nhiều, rõ ràng là vết tích lưu lại sau khi giảm cân.

Khúc Mịch liếc nhìn tư liệu của Từ Gia Dư, trên đó có đề cập hấn và mẹ sống nương tựa nhau từ bé, mãi cho đến năm ngoài mẹ hấn qua đời, trong tình huống này dễ nảy sinh ‘Luyến mẫu tình kết’*.

*Luyến mẫu tình kết: là một trong những nghiên cứu của nhà tâm lý học Sigmund Freud –Hội chứng Oedipus (Oedipus-complex). Có thể hiểu đơn giản là bệnh cuồng/yêu cha mẹ mình quá mức.

Khúc Mịch khép tư liệu, hỏi: “Anh cùng Hà Ngọc Phương có quan hệ thân mật, suy nghĩ thử coi, bà ta có kẻ thù nào không?”

“Ngọc Phương nhìn bề ngoài dữ dằn nhưng thực chất là một người tốt. Cô ấy tin vào Phật, mừng một và ngày rằm đều ăn chay, rất khiêm tốn, không trách cứ ai ngay cả người giúp việc nhà. Tôi không biết ai lại phát điên lên như vậy, đã dùng dao đâm cô ấy thì thôi đi, lại còn ấn đầu cô ấy vào bồn tắm. Ngọc Phương không biết bơi, rất sợ nước. Khi tắm cô ấy không bao giờ ngâm bồn, chỉ dùng vòi sen. Tôi có thể tưởng tượng được khi ấy cô ấy kinh hãi đến mức nào!”

Nghe đến đây, Khúc Mịch khẽ nhú mày, hạ bút ghi lại trên quyển sổ tay màu đen.

“Chuyện bà ta sợ nước còn có ai biết không?” Khúc Mịch có vẻ khá hứng thú với chuyện này.

Đang rơi vào hồi ức, câu hỏi của Khúc Mịch khiến hấn ngẩn người, tỉnh táo trở lại: “Tôi không biết, có thể ngoại trừ tôi ra thì không ai biết. Ngọc Phượng từng kể với tôi Lê Trường Phong không hề để ý đến cô ấy, bọn họ lấy nhau vì gia đình hai bên. Lê Trường Phong bên ngoài có phụ nữ khác, đưa luôn về sống trong nhà mặc kệ cảm nhận của Ngọc Phượng. Hai vợ chồng đã sớm ly thân, nhưng bên ngoài thì không có biểu hiện gì để tránh người ngoài nhòm ngó.”

“Lê Lăng biết mối quan hệ giữa anh và Hà Ngọc Phượng không?”

“Cô ta cả ngày chỉ lo mua sắm ở đất nước này, ở thành phố nọ, còn thời gian đâu mà quan tâm đến tôi? Hơn nữa cô ta rất tự phụ, làm sao có thể nghĩ đến chuyện tôi lại yêu phụ nữ lớn tuổi và không xinh đẹp như Ngọc Phượng.”

“Tại sao anh lại yêu Hà Ngọc Phượng?” Mạnh Triết không nén nổi tò mò, Vương Nhân Phủ cũng bày ra bộ mặt hiếu kỳ.

“Tại sao tôi không thể yêu Ngọc Phượng?” Từ Gia Dư hỏi ngược lại, ngữ khí khá tức tối, “Lê Lăng là một người phụ nữ nóng nảy và ấu trĩ, tôi từ trước đến nay không được nói thêm câu thứ hai, cứ không thuận ý là mắng chửi. Năm đó nếu không phải vì cô ta chạy tiền thuốc thang cho mẹ tôi thì tôi chắc chắn sẽ không cưới cô ta. Tuy nhiên cũng phải cảm ơn cô ta, nếu không nhờ cô ta tôi không thể nào quen biết Ngọc Phượng.”

Ngọc Phượng dịu dàng, hiểu tính ý người khác. Mỗi tối tôi làm về trễ cô ấy luôn nhắc thím Vương hâm đồ ăn khuya cho tôi. Khi tôi mới bước chân vào tập đoàn Lê Thị, đám nhân viên không phục, xuất hiện không ít mấy tên ngáng đường, tất cả đều nhờ có Ngọc Phượng đứng trong Hội đồng quản trị trợ giúp, là chỗ dựa duy nhất của tôi.

Từ khi mẹ tôi mất, Ngọc Phượng chính là người tốt nhất thế gian này! Tôi không quan tâm đến tuổi tác của cô ấy, cũng không để ý đến thân phận, tình yêu chiến thắng tất cả! Chúng tôi vốn dĩ dự định sẽ thu gom tiền của, rồi cùng nhau bỏ trốn, ai ngờ ...” Nói đến đây, đường đường là một đấng nam nhi, hấn lại rơi lệ.

Lục Ly chau mày: “Ngày mùng 8, từ mười hai giờ đêm đến rạng sáng một giờ rưỡi anh ở đâu? Ai có thể chứng minh?”

“Tôi đã nói tôi không phải là hung thủ giết người!” Từ Gia Dư kích động: “Lúc đó tôi ở nhà ngủ, không có ai làm chứng!”

“Nơi đây là Cục cảnh sát, không phải là chợ trời!” Lục Ly không vừa mắt với anh ta, cứ chiếu theo quy tắc tạm giam hai mươi bốn tiếng.

Tăng Dĩ Nhu tiến hành xét nghiệm và so sánh ADN với tinh dịch lưu lại trong cơ thể Hà Ngọc Phượng.

“Từ Gia Dư không phải là hung thủ sát hại Hà Ngọc Phượng!” Khi Khúc Mịch đến phòng làm việc của Tăng Dĩ Nhu hỏi kết quả, Tăng Dĩ Nhu dùng câu khẳng định nói thẳng với anh.

“Ồ! Nói nghe một chút!” Đáy mắt Khúc Mịch ánh lên ý cười, nhưng không dễ phát hiện.

“Nếu như Từ Gia Dư thật sự yêu Hà Ngọc Phượng, không thể sát hại bà ta theo kiểu dần vật như vậy; còn nếu không yêu, hấn dần vật thì cũng có lý, thế nhưng không thể nào cưỡng hiếp sau đó.”

“Tại sao?” Càng nghe Khúc Mịch càng thấy hứng thú.

Tăng Dĩ Nhu chỉ vào màn hình vi tính rồi so sánh với kết quả kiểm nghiệm: “Rất đơn giản, cho dù còn sống cũng chẳng thể nào khiến cho hấn hứng thú, chết rồi lại càng không thể dễ dàng đạt trạng thái cương cứng. Trừ phi Từ Gia Dư là tên biến thái, có niềm đam mê đặc biệt với tử thi. Nhưng tôi có thể nhìn ra hấn rất bình thường, không giống biến thái.”

“Từ Gia Dư không biến thái, cũng chẳng bình thường.” Khúc Mịch khẳng định, “Hấn mắc chứng ‘Luyến mẫu tình kết’! Mẹ hấn mất năm ngoái và hấn cũng bắt đầu mối quan hệ với Hà Ngọc Phượng từ năm ngoái, có thể trong tiềm thức toàn bộ tình mẫu tử của hấn đã được chuyển lên người Hà Ngọc Phượng. Vì vậy hấn không thể sát hại Hà Ngọc Phượng cũng không hề cưỡng hiếp bà ta. Hung thủ là một người khác.”

“Vậy tại sao anh còn đồng ý cho Lục Ly tạm giam hẳn?”

“Hắn và Hà Ngọc Phượng có quan hệ, tôi khẳng định hẳn biết một số chuyện mà người ngoài không biết!” Giọng Khúc Mịch có vẻ đắc thắng: “Từ trong lời khai của hắn tôi phát hiện một manh mối vô cùng quan trọng.”

Trông thấy bộ dáng hứng thú của Tăng Dĩ Nhu, Khúc Mịch tiếp lời: “Hà Ngọc Phượng sợ nước, xưa nay không tắm bồn.”

Cái này cũng được coi là manh mối quan trọng ư? Lại còn vô cùng quan trọng! Tăng Dĩ Nhu cảm thấy đây là chuyện bình thường, người không thích ngâm bồn trên thế giới này có đầy, điều này nói lên được vấn đề gì?

Tít! Tít! Âm thanh vang lên hai tiếng báo kết quả ADN đã có. Quả nhiên không hề trùng khớp. Từ Gia Dư không phải hung thủ giết người.

Khúc Mịch cầm lấy kết quả, rồi bước đi. Dĩ Nhu gọi anh lại: “Đội trưởng Khúc! Hà Ngọc Phượng không tắm bồn thì có liên quan gì đến vụ án?”

Anh xoay người, ngoắc ngoắc tay ra hiệu Tăng Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu ngăn người, lập tức hiểu ra: Đây là cơ mật, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Cô vội đi về phía Khúc Mịch, đưa tai kề sát gương mặt anh. Mùi thuốc lá nhàn nhạt lan tỏa, dĩ nhiên rất thơm.

Khúc Mịch liếc Tăng Dĩ Nhu, cô hơi nhón chân, lỗ tai để sát bên miệng anh, ánh mắt anh đột nhiên trở nên sâu thẳm thẳm.

“Tự mình nghĩ!” Anh ném lại một câu rồi nhanh chân rời đi.

Tăng Dĩ Nhu tưởng sẽ được nghe cao kiến gì, nhưng không ngờ chỉ là ba chữ này!

Tên phách lối! Tăng Dĩ Nhu rửa thầm trong bụng!

-----oOo-----

Chương 29: Hai anh em

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Từ Gia Dư bị tạm giam, Lệ Lăng vẫn còn đang đi mua sắm tại Pháp, nhận được tin mau chóng đặt chuyến bay sớm nhất trở về. Vừa xuống máy bay, cô ta vội vã đến Cục cảnh sát, xộc thẳng đến đội hình sự, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ.

“Các người có quyền gì bắt người? Nếu như không đưa ra được bằng chứng cụ thể tôi sẽ cho từng người từng người ở đây bay mất chén cơm*.” Cô ta liếc một cái sắc lẹm, sau đó an vị trên ghế, phía sau là anh luật sư đeo kính, “Luật sư Vương, cậu giúp tôi đàm phán với bọn họ, tôi muốn Gia Dư ngay lập tức được thả.”

“Ồ!” Khúc Mịch kéo quyển báo xuống khỏi tầm mắt, liếc Lệ Lăng, rồi quay sang hỏi Lục Ly: “Từ Gia Dư tạm giam được bao lâu rồi?”

“Mười sáu tiếng!” Lục Ly thẳng thắn trả lời.

“Ừm! Chưa đủ hai mươi bốn tiếng không thả người! Chén cơm của các cậu ... Còn nguyên!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lại chăm chú đọc báo, không để ý đến Lệ Lăng và anh luật sư kia.

“Thái độ của anh là gì đây? Anh là Đội trưởng phải không? Tôi sẽ kiện anh, không những mất chén cơm mà đời này đừng mong ngóc đầu lên được! Luật sư Vương, cậu kiện anh ấy cho tôi!” Lệ Lăng chỉ chỉ Khúc Mịch, gào thét như một con mẹ hàng tôm hàng cá.

Cô ta tưởng tòa án là do nhà cô ta mở chắc, muốn kiện ai thì kiện?!!

Khúc Mịch đặt tờ báo xuống, cô ta nghĩ anh sẽ nói chuyện với mình, ai ngờ Khúc Mịch chỉ chậm rãi đứng dậy, rót một ly nước, thông thả uống một ngụm.

Từ nhỏ đến lớn Lê Lăng chưa bao giờ bị người ta coi thường đến mức này. Tính khí đại tiểu thư nổi lên, tức đến xanh mặt, hai tay run rẩy.

“Luật sư Vương, mau mau nghĩ ra một lý do, tôi muốn kiện anh ta!”

“À ... Cô Lệ, cảnh sát có quyền bắt và thẩm vấn những người có liên quan đến vụ án, trong trường hợp đặc biệt còn được quyền tạm giam trong vòng hai mươi bốn tiếng. Tôi ... tôi ... không có cách nào ...”

“Sao lại không có cách? Tôi dùng tiền thuê cậu không phải để nghe ba chữ này! Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải kiện cho anh ta ngồi tù. Chúc Đội trưởng đội hình sự đừng mong giữ được!” Lê Lăng đập bàn, chỉ thẳng vào mặt anh chàng luật sư, ngón tay được sơn vẽ cẩn thận đụng đến chóp mũi anh ta. “Nếu như không kiện được thì cậu từ chức đi, Lệ Thị không nuôi mấy kẻ vô dụng!”

Anh luật sư bị chửi như tát nước trước mặt mọi người, nhưng không dám cãi lại nửa câu, bộ dạng khúm núm.

Mồ hôi trán tuôn ra liên tục, anh ta rút khăn tay chậm chậm, đột nhiên hai mắt sáng rõ, tiến đến Lê Lăng thăm thì vài câu.

“Đúng! Tôi muốn nghiệm thương!” Nghe xong Lê Lăng đột nhiên la lớn.

Nghiệm thương? Mọi người xung quanh cảm thấy khá khó chịu, người còn đứng sờ sờ ra đó, nghiệm thương cái gì cơ chứ? Điên à?

“Tinh thần của tôi chịu thương tổn, thương tổn cực kỳ lớn!” Lê Lăng xoay qua Khúc Mịch gào thét.

Khúc Mịch hừ một tiếng: “Đúng! Phải nghiệm thương, rõ ràng là đại não cô ít nếp nhăn, óc cấu tạo khác hẳn người bình thường. Có bệnh --- Phải trị! Không được ngưng thuốc!”

“Phì~~~”, Mạnh Triết không nhịn được, phì cười, anh ta không ngờ Khúc Mịch còn có một mặt hài hước như vậy.

Khuôn mặt Lê Lăng từ đỏ biến thành trắng: “Anh ... anh dám mắng tôi ư? Luật sư Vương, cậu nghe thấy rồi chứ! Tôi kiện anh ta! Kiện anh ta ... Kiện anh ta ... Tội danh ... cậu tự nghĩ ... Kiện anh ta mãi mãi không đứng lên được!”

Oạch! Vừa rồi còn nói đời này không góc đầu lên được, bây giờ đã biến thành mãi mãi không đứng lên được ... Cô ta tưởng mình là ông trời chắc!

“Nếu là cô, tôi sẽ ngoan ngoãn câm miệng, không làm lớn chuyện; bằng không người mất mặt chính là cô!” Lục Ly thấy mấy tấm hình lên bàn: “Chúng tôi bắt Từ Gia Dư là có đủ bằng chứng, tạm giam 24h cũng đúng theo quy định. Cô đòi kiện cái này, kiện cái kia là muốn cho khắp thiên hạ đều biết sao?”

Lê Lăng tức giận, cầm mấy tấm ảnh lên coi, hai mắt từ từ tròn tròn kinh ngạc. Cô ta không tin vào mắt mình, coi đi coi lại thêm vài lần, cả người run lên bần bật, sắc mặt thất thần, trong nháy mắt như già thêm cả chục tuổi.

“Cô Lê!” Luật sư đứng bên cạnh cũng xem được mấy tấm ảnh, khẽ lên tiếng.

Cô ta giật mình, vội nhét chúng vào trong túi xách, vẻ mặt tái nhợt nhưng vẫn còn mạnh miệng uy hiếp: “Chuyện này dính đến danh dự nhà họ Lê, tôi yêu cầu cảnh sát các anh phải bảo mật. Nếu tin tức lộ ra ngoài sẽ tạo sự tổn thất rất lớn cho tập đoàn Lê Thị, các anh không ai có thể đứng ra chịu trách nhiệm nổi!” Dứt lời cô ta nhanh chóng đứng dậy, bỏ đi một nước.

“Cô Lê!” Lục Ly gọi cô ta lại: “Những tấm hình đó là vật chứng của cảnh sát, đợi đến khi bắt được hung thủ, xác nhận không có liên quan gì đến chúng mới có thể hoàn trả cho chủ nhân. Nếu như cô vẫn khăng khăng lấy đi, chúng tôi sẽ kiện cô tội tiêu hủy chứng cứ!”

Nghe Lục Ly muốn kiện mình, Lê Lăng biết không thể làm lớn chuyện, đành nghiêng răng nghiêng lợi trả lại mấy tấm ảnh ra.

“Anh đảm bảo những tấm hình này sẽ không lọt ra ngoài?” Cô ta muốn xác nhận thêm một lần nữa.

Lục Ly nghiêm túc trả lời: “Tôi không thể đảm bảo cho cô bất cứ điều gì! Tôi chỉ có thể cho cô biết chúng sẽ được bảo quản trong phòng vật chứng, nếu không cần thiết sẽ không được mang ra ngoài. Ngoại trừ nhân vật chính trong ảnh, còn tất cả những người khác không ai có quyền nhận.”

Nghe đến đây, Lệ Lăng khá yên tâm. Khi cô ta vừa rời khỏi Cục cảnh sát, thì Lệ Kiến Nam vừa vịn bước đến. Hắn cũng đến đây vì Tư Gia Dư?

“Tôi qua đây muốn làm thủ tục đưa thi thể của ba và dì về!” sắc mặt Lệ Kiến Nam đầy bi thương, “Nghiem thi đã kết thúc, tôi muốn chôn cất cho hai người, để hai người họ được mồ yên mả đẹp!”

Các cảnh viên ai nấy nhìn nhau, vụ án chưa có tiến triển, hung thủ còn chưa bắt được, đã sốt ruột lãnh thi thể về hỏa táng. Rốt cục hắn có mưu đồ gì?

“Có thể lãnh thi thể về nhưng phải có đầy đủ chữ ký của ba anh em nhà họ Lệ.”

Hắn khẽ cau mày: “Anh hai vẫn chưa có tin tức. Người trong công ty đang loạn hết lên. Tôi vừa kiểm tra các chứng từ công nợ, có một số khoản chi là do anh hai tôi ký tên, hình như xảy ra chút vấn đề. Nếu như anh hai không có mặt, ba và dì không được đưa về nhà?”

Khúc Mịch ngẩng đầu theo dõi nét mặt của hắn: “Anh cho rằng Lệ Kiến Thiên vì nợ nần nên bỏ trốn?”

“Thời gian trước, tài chính của công ty có vấn đề, ba và anh hai xảy ra chút tranh chấp, sau đó có mấy người trong ban hội đồng quản trị còn đi tìm ba!” Lệ Kiến Nam trả lời, “Tôi không muốn suy đoán lung tung, nhưng xảy ra chuyện lớn thế này, tạp chí thậm chí ngay cả tivi cũng đã đưa tin, chắc chắn anh hai phải xem thấy. Khả năng lớn nhất là anh ấy không muốn lộ diện.”

“Tôi đã tra ra được cổ phần tập đoàn Lệ Thị, ba của anh chiếm bốn mươi phần trăm, Hà Ngọc Phượng chiếm mười phần trăm, còn năm mươi phần

trăm còn lại chia đều cho các cổ đông khác.

Hà Ngọc Phượng đã lập di chúc chuyển mười phần trăm cổ phần cho Lê Kiến Thiên.

Ba của anh chưa lập di chúc, vì vậy, bốn mươi phần trăm cổ phần của ông sẽ được chia đều cho ba anh em.

Trong tình huống này, anh hai của anh là người nắm giữ số cổ phần cao nhất. Vào lúc quan trọng lại chơi trò mất tích, đôi lại là cậu, cậu sẽ làm như vậy ư?” Khúc Mịch nhếch miệng hỏi.

Thừa dịp Lê Kiến Thiên chưa xuất hiện, hắn nắm quyền chủ động, là một người thông minh. Tuy nhiên hắn hơi nóng vội, e rằng sẽ làm mất lòng người!

-----oOo-----

Chương 30: Không thể lập án

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe thấy lời của Khúc Mịch đôi mắt Lê Kiến Nam sáng rõ, tuy hắn không biết vì sao Lê Kiến Thiên lại không ra mặt thế nhưng hắn hiểu tại thời điểm này Lê Kiến Thiên tốt nhất đừng nên xuất hiện.

Hắn muốn lấy thân phận là một người con hiếu thảo lo lắng tang sự cho vợ chồng Lê Trường Phong, hơn nữa phải tổ chức thành một đại tang lễ, như vậy mới có lợi cho danh tiếng của hắn.

Trước mặt tập đoàn Lê Thị như rồng mất đầu, mấy lão già trong hội đồng quản trị từ lâu đã rút khỏi vị trí điều hành, bây giờ không có khả năng chống đỡ được tình cảnh này. Chỉ cần Lê Kiến Thiên không xuất hiện, hắn chắc chắn sẽ được đẩy ra để tạm quản lý tập đoàn, chờ hắn giữ vững được vị trí, cho dù có mặt Lê Kiến Thiên đi chăng nữa cũng đã quá trễ.

Vì vậy, hắn phải tận dụng thời gian, không thì sau này sẽ hối hận!

“Mặc dù anh hai là cô đồng lớn nhất, nhưng ba ba đột nhiên qua đời, các thành viên trong Hội đồng quản trị chắc chắn sẽ yêu cầu kiểm toán. Đến thời điểm đó nhất định sẽ phát hiện ra sơ hở, do vậy anh hai mới không dám lộ diện.” Hãn kiên trì được lãnh thi thể về, còn gọi cho luật sư.

Hai người này đúng là anh em một nhà, động một chút là tìm luật sư. Người có tiền giống nhau nhất ở điểm này, rõ ràng là muốn làm trái pháp luật nhưng nhất định phải tìm cho ra một lý do đường đường chính chính.

“Căn cứ pháp luật quy định, nếu như ông Lê Kiến Thiên mất tích và có báo án, như vậy cho dù ông ấy không xuất hiện thì những người con còn lại có quyền được bảo lãnh thi thể.” Lần này là một nữ luật sư khá lớn tuổi, vẻ mặt hung hăng, “Đã năm ngày trôi qua vẫn không có tin tức ông Lê Kiến Thiên, tất cả mọi người không ai có thể liên lạc được với ông ta, như vậy có đủ điều kiện lập án điều tra.

Ông Lê Kiến Nam, ông có thể báo với cảnh sát sự mất tích của anh hai ông. Nếu như trong vòng bốn mươi tám tiếng vẫn không có tin tức của ông Lê Kiến Thiên, như vậy ông và cô Lê Lăng có thể bảo lãnh thi thể của ông Lê Trường Phong và phu nhân.”

“Tôi muốn báo án, mong cảnh sát mau chóng lập án điều tra!” Lê Kiến Nam nghe xong thì lập tức lên tiếng.

Lục Ly cau mày, tuy rằng tất cả những điều bà ta vừa nói đều đúng trình tự pháp luật nhưng anh ta không muốn để Lê Kiến Nam báo án. Thứ người gì đây chứ ... ba chết thì thờ ơ, anh hai mất tích cầu cho đừng bao giờ xuất hiện!

Chưa kịp trả lời, đột nhiên tiếng di động vang lên. Lục Ly liếc nhìn màn hình, sắc mặt khế biến, anh ta liếc nhìn Lê Kiến Nam một chút, rồi nhanh chân ra ngoài nhận điện.

Nghe tiếng Lục Ly ‘À ... ừ...’ vài câu, sau đó quay trở lại ngữ khí nghiêm túc: “Ông Lê Kiến Nam, theo trình tự chúng tôi không thể lập án.”

“Tại sao? Anh đang lạm dụng chức quyền, cướp mất quyền lợi của công dân! Tôi có thể kiện anh ...”

Gien y như nhau, đều quá hồng hách!

Lục Ly hừ lạnh một tiếng, ngắt lời hẳn: “Tôi vừa nhận được Lê Kiến Thiên ... điện thoại của vợ Lê Kiến Thiên, cô ấy cho biết vừa mới nói chuyện điện thoại với Lê Kiến Thiên.”

“Điện thoại nói gì? Lưu Uyển Như tại sao lại liên hệ với cảnh sát?” Lê Kiến Nam không hổ danh là một người thông minh, ngay lập tức đánh vào điểm mấu chốt.

Lục Ly nhướn mày, quay sang Khúc Mịch báo cáo, nhưng dường như giống giải thích với Lê Kiến Nam hơn: “Phạm là tất cả những người có liên quan đến vụ án nhất định phải duy trì mối liên hệ chặt chẽ với cảnh sát. Lê Kiến Thiên là con của nạn nhân do đó hành tung của anh ta rất quan trọng. Vừa rồi anh ta gọi điện thoại yêu cầu được ly hôn với Lưu Uyển Như, báo rằng Lưu Uyển Như ký tên lên thỏa thuận ly hôn anh ta gửi. Anh ta không tiết lộ hành tung của mình nên hiện tại vẫn chưa biết đang ở đâu.”

“Mau chóng điều tra số điện thoại anh ta đã sử dụng, mặt khác tất cả các điện thoại trong nhà của Lưu Uyển Như đều phải gắn thiết bị nghe lén, một khi Lê Kiến Thiên gọi điện thoại về lập tức tra ra vị trí.” Khúc Mịch mơ hồ cảm giác sự mất tích này của Lê Kiến Thiên hơi kỳ lạ, ngay tại thời điểm này đòi ly hôn càng quái dị hơn.

Theo như suy đoán, nếu như anh ta thật sự muốn trốn việc kiểm toán tài chính, thì cũng nên gọi về nhà hỏi tình hình của cha mẹ, dò hỏi tình trạng công ty, chứ tại sao lại đòi ly hôn lúc này.

Lục Ly phái người đi điều tra. Lưu Uyển Như cung cấp số điện thoại, là số đăng ký toàn cầu, tên thuê bao là Lê Kiến Thiên. Lục Ly chiếu theo dãy số gọi một cuộc, nhưng vẫn trong tình trạng khóa máy, có vẻ như không muốn ai tìm ra hắn ta.

Nhân viên đã tiến hành lắp đặt thiết bị nghe lén trong nhà Lưu Uyển Như,

Lục Ly và Kha Mẫn tiến hành lấy lời khai.

“Cô suy nghĩ kỹ lại một chút lần này Lê Kiến Thiên gọi cho cô có gì khác thường không?” Kha Mẫn nhẹ giọng hỏi.

Trước mắt vẫn là người phụ nữ cao sang và quý phái như khi còn gặp gỡ ở khu du lịch, nhưng bây giờ thì cả người gầy rộc đi, tiều tụy như cánh hoa hứng chịu mưa giông bão táp. Ai nấy nhìn thấy cũng phải đồng cảm.

“Không có gì bất thường, giọng vẫn lạnh lùng. Tôi vừa định kể chuyện của ba mẹ, anh ấy đã ngắt máy!” Lưu Uyển Như cắn cắn môi.

Kha Mẫn nghe xong càng thêm thông cảm với cô ta. Kha Mẫn đã đọc qua tư liệu biết được Lưu Uyển Như đã kết hôn với Lê Kiến Thiên được ba năm. Bọn họ hình như có với nhau một đứa con nhưng vì đứa bé sanh thiếu tháng nên không được bao lâu sau thì qua đời.

Cô ta cũng là mẹ nên hiểu cảm giác ấy là thế nào. Con chết không phải là chôn sâu dưới lòng đất mà chính là chôn chặt trong lòng người mẹ ... Mỗi mỗi là một nỗi đau không thể nào quên!

Lưu Uyển Như đau xót cực độ nhưng chồng mình ngay cả một câu an ủi cũng không có. Cuộc sống giàu có khác nào ở địa ngục, làm sao cô ta có thể chịu nổi.

Kha Mẫn âm thầm thở dài, chỉ vào chiếc điện thoại: “Nếu như điện thoại vang lên, cô nhấn số 0, sau đó nói chuyện. Khi trả lời cố gắng kéo dài thời gian, phải quá hai phút mới có thể định vị được vị trí đối phương.”

Lưu Uyển Như gật đầu, vẽ mặt luống cuống: “Mọi người mau tìm ra Lê Kiến Thiên, trong nhà xảy ra chuyện lớn thế này tôi không biết phải làm gì hết!”

“Em đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Lục Ly an ủi, dù sao cũng là mối tình đầu, yêu nhau đã nhiều năm.

Mấy năm trôi qua Lục Ly không hề có bạn gái, chắc chắn là chưa thể buông

xuống đoạn tình cảm này. Nếu Lưu Uyên Như hạnh phúc, ít ra anh ta còn cảm thấy vui vẻ. Bây giờ người yêu mình trân quý bao năm qua lại sống khổ sở thế này làm sao anh ta có thể yên lòng.

“Cám ơn anh!” Lưu Uyên Như giọng xa cách.

Lục Ly nhói đau. Tuy nhiên anh ta không quên mình đến đây là vì việc công nên đành đè nén tình cảm riêng tư.

Anh ta nán lại một chút, bàn thêm một số việc với Lưu Uyên Như sau đó cùng Kha Mẫn ra về. Lưu Uyên Như tiễn bọn họ ra tận cửa, khi đi ngang qua garage Lục Ly nhìn thấy bên trong có ba chiếc xe, có một chiếc nắp capo xe bị bung, thân xe bị đập méo mó, nhìn vô cùng thê thảm.

“Xe này vẫn để đây không dùng, không biết ai lên chui vào phá hư. mấy ngày trước em mới phát hiện, nhưng nhà đang xảy ra nhiều chuyện nên không dám truy cứu.” Lưu Uyên Như giải thích.

Lục Ly cau mày: “Tên trộm này quả có lá gan không nhỏ, bây giờ trong nhà chỉ còn mình em, cố gắng chú ý an toàn! Trước đây anh có người bạn mở công ty bảo vệ, anh cho em số, em liên lạc với anh ta lắp đặt cho em hệ thống báo cảnh sát tự động.”

Lục Ly lấy bút viết cho Uyên Như một dãy số. Uyên Như gật đầu cảm kích.

Lục Ly quay trở về báo cáo với Khúc Mịch.

Khi nghe đến chuyện xe nhà họ Lê bị phá hư, hàng lông mày anh khẽ nhíu, dường như cảm thấy khá hứng thú.

-----oOo-----

Chương 31: Kể tình nghi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong lại rơi vào sương mù, Khúc Mịch mở cuộc họp toàn đội, lệnh cho người mời Tăng Dĩ Nhu đến tham dự.

“Bác sĩ Tăng, đội hình sự mở cuộc họp thảo luận vụ án, cảm ơn cô dành chút thời gian đến tham gia. Trong đó phần nghiệm thi là chuyên môn của bên cô, hy vọng cô có thể giải thích các thắc mắc cho chúng tôi” Khúc Mịch cho người đặt thêm một chiếc ghế trong phòng họp, bên cạnh chỗ ngồi của anh.

Tăng Dĩ Nhu ngồi xuống, lật xem tài liệu đã đặt trên bàn, nội dung là toàn bộ thông tin điều tra vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong.

“Những người có tiếp xúc gần gũi với vợ chồng Lê Trường Phong đều đã được lấy khẩu cung, mọi người phát biểu ý kiến riêng của mình đi!” Khúc Mịch cũng ngồi xuống.

Lục Ly quan tâm đến vụ án này nhiều hơn các cảnh viên trong đội, anh ta là người đầu tiên lên tiếng: “Căn biệt thự cạnh biển của nhà họ Lê có lắp hệ thống bảo an tự động kết nối đến đường dây nóng của cảnh sát, hung đã biết từ trước nên đã chặn lại, hơn nữa còn rất quen thuộc với hoàn cảnh của biệt thự. Tôi suy đoán hung thủ là người quen! Căn cứ khẩu cung và những manh mối chúng ta đang có, tôi cảm thấy có hai người là khả nghi nhất.

Lê Kiến Nam là con của Lê Trường Phong và một nữ sinh đại học, sau đó cô sinh viên đó đã được Lê Trường Phong sắp xếp ra nước ngoài du học, cắt đứt mọi mối dây liên lạc. Sau này lớn, Lê Kiến Nam đã từng đi tìm mẹ ruột, bị Lê Trường Phong biết được giáo huấn một trận. Hà Ngọc Phượng cũng không thích hắn, càng ngày càng gây khó dễ. Lê Trường Phong đã từng muốn đề cử hắn giữ chức quản lý trong tập đoàn nhưng Hà Ngọc Phượng lên tiếng cản trở, cuối cùng chỉ được giữ chức trợ lý.

Hắn hận Hà Ngọc Phượng, chỉ cần Hà Ngọc Phượng còn sống, hắn vĩnh viễn cũng không thể thay thế được anh hai của mình. Hắn cũng hận Lê Trường Phong vì ông ta mà hắn không có mẹ, phải hứng chịu cuộc sống ngọt ngào, khó chịu. Vì vậy, hắn có động cơ giết người!

Mặt khác, trong hôm án mạng phát sinh, hắn khai suốt đêm lên bản kế

hoạch, nhưng lại không có nhân chứng. Sau án mạng, hắn không có tâm trạng bị thương, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xử lý tang sự, quản lý Lệ Thị. Tôi tình nghi hắn nhiều nhất.”

“Còn người khả nghi thứ hai là ai?” Khúc Mịch không phát biểu ý kiến mà chỉ ghi chép vào quyển sổ tay.

“Người bị tình nghi thứ hai là Lệ Lăng, cô ta và Hà Ngọc Phương rõ ràng có mối thù rất sâu đậm. Hơn nữa chồng cô ta và Hà Ngọc Phương là tình nhân, làm vợ bao nhiêu năm chắc chắn cô ta ít nhiều biết chuyện này.

Mẹ kế và chồng mình gian dâm, nổi tâm giết người cũng bình thường. Thân phận cô ta thảm hơn Lệ Kiến Nam, nghe nói mẹ ruột cô ta là gái làng chơi, do vậy Lệ Trường Phong bịt kín mọi tin tức, ngay cả tên mẹ ruột mình là gì cô ta cũng không biết. Vì vậy, cô ta cũng có động cơ giết người.”

“Nhưng sau khi Hà Ngọc Phương bị giết còn bị cưỡng hiếp, nếu như Lệ Lăng là hung thủ thì phải có đồng lõa” Mạnh Triết cau mày: “Tôi lại cho rằng tên Wanda mất tích kia mới khả nghi nhất, chứ nếu không tại sao đến giờ hắn vẫn không dám lộ diện.”

“Trốn đi không nhất định là do giết người.” Khúc Mịch vừa dứt lời, Hách Minh từ bên ngoài bước vào, trên tay là chiếc đĩa DVD.

“Đội trưởng Khúc, có phát hiện!” Giọng anh ta khá phấn chấn: “Camera trong khu vực gần nhà của Lệ Kiến Thiên ghi lại hình ảnh của Wanda xuất hiện khoảng mười giờ đêm ngày 25. Theo như phương hướng, khả năng hắn đi đến nhà của Lệ Kiến Thiên! Một tiếng mười phút sau hắn lại xuất hiện trong màn hình camera, theo con đường cũ quay về.”

“Ngày 25, chính là trước hôm vợ chồng Lệ Trường Phong bị sát hại một ngày.” Khúc Mịch gõ nhẹ ngón tay lên bàn: “Lập tức gọi cho Lưu Uyển Như hỏi thử xem có đầu mối nào hữu dụng hay không.”

Không lâu sau đó Lưu Uyển Như đến Cục cảnh sát. Vừa đến nơi, câu đầu tiên của cô ta là hỏi: “Có phải có tin tức của Lệ Kiến Thiên rồi không?”

“Chúng tôi có một số việc muốn hỏi em” Lục Ly rót cho cô ta ly nước, để cô ngồi an vị một lát, “Tối ngày 25 tháng này em có gặp Wanda không?”

“Wanda? Là ai?” Cô ta ngần người, đột nhiên nhớ ra: “À! Chính là ông chủ xưởng lắp xe, Wanda đúng không? Em có nghe Kiến Thiên và Kiến Nam đề cập đến cái tên này, nhưng chưa từng gặp mặt. Sao vậy? Hắn giết ba mẹ ư?”

“Tạm thời không có chứng cứ chứng minh hắn là hung thủ. Tuy nhiên tối ngày 25 bên phía cảnh sát phát hiện trong camera gần khu vực đó có ghi lại hình ảnh của Wanda, hơn nữa là đi đến nhà em.” Lục Ly giải thích.

Nghe xong đôi mắt Lưu Uyên Như bỗng nhiên lóe sáng, sắc mặt khẽ biến: “Hắn đến nhà em? Muốn trả thù Lê Kiến Thiên ư?”

“Mục đích vẫn chưa rõ nhưng chiếc xe trong nhà em phán đoán có thể do hắn phá hư. Khoảng mười giờ tối hôm ấy em có nhà không?” Ngữ khí Lục Ly dịu dàng.

“Em ở nhà, khoảng chín giờ rưỡi em đi ngủ!” Uyên Như chớp chớp mắt, “Một hai năm nay em có tật xấu, mỗi tối đều phải uống một ly vang đỏ, uống hai viên thuốc an thần mới có thể an giấc.”

“Uống rượu còn uống thuốc, không tốt cho sức khỏe!”

“Nếu không em không thể ngủ ngon, ngày hôm sau không dám ra đường. Nếu để mấy tay phóng viên chụp được đám người đó sẽ viết lung tung. Từ khi được gả vào nhà họ Lê, lúc nào em cũng phải cố gắng giữ cho mình rạng rỡ, xinh đẹp nhất.

Thời gian đầu em còn cảm giác mới lạ nhưng càng về sau càng mệt mỏi không chịu được. Ngày nào cũng giống như đóng kịch, đeo lên người chiếc mặt nạ, nhìn vào thì tưởng sống trên thiên đường nhưng thực chất là sa dưới hỏa ngục. Ông trời công bằng lắm, tổn thương người đối xử tốt với mình, khiến người ấy phải rơi lệ, thì chẳng bao lâu sau chính bản thân phải đổ máu! Đây chính là quả báo!”

Uyển Như nhìn thẳng về phía Lục Ly, đôi mắt chất chứa sự tiếc nuối và hối hận.

Nghe những lời này, bàn tay cầm bút của Lục Ly hơi khựng lại, ánh mắt sâu hun hút. Bầu không khí dần dần ám muội, Kha Mẫn ngồi bên cạnh tặc lưỡi thở dài.

Lập gia đình, phụ nữ đều phải cân nhắc cẩn thận, không phải cứ có tiền là sẽ hạnh phúc. Lục Ly tuy là cảnh sát hình sự nhưng là người chính trực, thiện lương, có trách nhiệm. Nếu trước đây Lưu Uyển Như lấy anh ta, thì người ngồi đây bây giờ đâu phải là cô ta.

Xoạch!

Thanh âm nhỏ vang lên phá tan bầu không khí ngột ngạt, Lục Ly tỉnh táo lại.

Khúc Mịch quăng chiếc ly vào trong thùng rác một cách chuẩn xác.

“Bà Lệ, nhà bà không nhỏ, Lệ Kiến Thiên không thường trở về, một mình bà ở đó không sợ sao?” Anh nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lưu Uyển Như mở miệng hỏi.

Ánh mắt của anh sắc như dao, tựa như muốn xuyên thủng lòng người, Lưu Uyển Như liếc anh một cái rồi vội vàng cup mi.

“Kiến Thiên chỉ thích thanh tĩnh, tôi chỉ thuê giúp việc theo giờ. Buổi tối đóng kín cửa, mở hết đèn trong nhà, sẽ không còn sợ nữa.”

Haizza ... Thật là một người phụ nữ đáng thương. Trong căn biệt thự rộng lớn, làm bạn với cái bóng của chính mình.

Kha Mẫn càng ngày càng đồng cảm với Uyển Như, xoay người đi rót cho cô ta ly nước ấm.

“Bà Lệ, bà thích ngâm bồn không?” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng hỏi, câu hỏi chẳng có chút liên quan đến việc cô ta có mặt ở đây hôm nay.

Mọi người ai nấy đều nhìn nhau, Lưu Uyển Như sững người, nắm chặt chiếc tách trong tay, rồi ngay lập tức thả lỏng.

“Đội trưởng Khúc, chuyện này có quan hệ gì với vụ án không? Tôi có thể không trả lời được chứ?” Cô ta nhìn vào mắt Khúc Mịch, hơi sợ hãi, lén liếc mắt như kẻ trộm.

Tại sao Uyển Như lại có phản ứng như thế, Kha Mẫn cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Cá nhân tôi thấy hứng thú thôi. Cô có quyền không trả lời.”

Câu này của Khúc Mịch lại càng khiến Lưu Uyển Như khó chịu, cúi gằm đầu không dám nhìn anh.

-----oOo-----

Chương 32: Bạn gái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu thu dọn đồ đạc xong xuôi cũng đã đến giờ tan tâm, cô ra khỏi cổng Cục cảnh sát liền nhìn thấy chồng Kha Mẫn đến đón. Cô tiến đến chào hỏi một câu rồi chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Tăng, không phải em trọ ở ngoại thành phía Tây sao, nhà anh chị cũng đi ngang khu đó, anh chị đưa em về!” Kha Mẫn nhiệt tình.

Tăng Dĩ Nhu vội chối từ, ở cảnh cục đối với ai cô cũng đều khách sáo như vậy, không thân thiết với một ai. Lần trước cùng nhau đi nghỉ mát coi như là cô đã thoải mái lắm rồi. Gần đây, cô còn đồng ý lời mời đến hình sự dự họp, trong đó chỉ có hai nữ cảnh viên nên coi tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Kha Mẫn kéo kéo tay Dĩ Nhu: “Đừng ngại, tiện đường mà ... đâu có tốn xăng!”

“Thật sự không cần, trạm xe buýt ở phía trước rồi, xe đến liền thôi chị!”
Tăng Dĩ Nhu mở lời từ chối, cố gắng thoát khỏi sự lôi lôi kéo kéo của Kha Mẫn.

“Ngồi xe buýt vừa đông đúc, vừa lè mè” Kha Mẫn sòng chét không chịu buông tay, “Trên xe anh rể và chị ngồi phía trước, một mình em ngồi hàng ghế sau, vô cùng rộng rãi. Sao em khách sáo như vậy ... coi chị Mẫn đây là người ngoài? Em đó ... Cái gì cũng tốt, làm việc thì nghiêm túc, gương mặt xinh đẹp, chỉ là quá hiếu thắng. Có chuyện gì cứ nói, chị Mẫn sẽ giúp em, không giúp được cũng sẽ tìm được người hiệp trợ.”

“Lên đây đi, tiện đường, không phiền chút nào!” Chồng của Kha Mẫn cũng thò đầu ra, cười cười bắt chuyện.

Tăng Dĩ Nhu nếu còn từ chối thì thật sự không lễ phép, nhưng cô không muốn lên một chút nào.

“Bác sĩ Tăng, tôi có việc muốn tìm cô!” Thanh âm Khúc Mịch đột nhiên từ phía sau vang lên.

Nghe thấy giọng anh như chết đuối vớ được phao cứu hộ, quay lại nhìn Khúc Mịch đứng cách đó không xa. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám đậm, quàng chiếc khăn caro màu trắng đen, đứng lặng yên ở đó trông không khác nam chính trong mấy bộ phim thần tượng.

“Chúng ta tăng ca riết thành quen, bác sĩ Tăng bây giờ tiếp tục làm việc không có vấn đề gì chứ?”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề!” Tăng Dĩ Nhu sẵn sàng đáp ứng, xoay qua vợ chồng Kha Mẫn: “Xin lỗi! Lần này không thể đi cùng anh chị. Cảm ơn anh chị!”

Nghe đến đây Kha Mẫn mới chịu lên xe, vẫy tay chào tạm biệt. Xe khởi động, đi lướt qua Tăng Dĩ Nhu cùng nửa câu nói dở dang: “Hai người bọn họ trông thật xứng đôi ... Đáng tiếc”

‘Đáng tiếc Khúc Mịch đã có bạn gái!’

Tăng Dĩ Nhu có thể đoán luôn được về sau. Người đàn ông tên Khúc Mịch này là người cao ngạo, trò chuyện không ai có thể nắm bắt được, người xứng với anh thật sự không có nhiều. Tăng Dĩ Nhu cảm giác mình và Khúc Mịch trời sinh hợp nhau. Mỗi ngày cùng nhau làm việc là đều luận bàn về xác chết, tình cờ nói chuyện với anh cũng chỉ là vấn đề này.

Kha Mẫn quen làm mai làm mối, chỉ cần thấy nam thanh nữ tú là cô ta đứng ra tác hợp. Vừa rồi Tăng Dĩ Nhu sống chết không muốn lên xe cũng vì điểm này.

Lần trước anh Lý kia cũng là do Kha Mẫn giới thiệu, không thành công lại khiến cho cô ta càng thêm quyết đông nhất định cả quyết phải thành công giới thiệu được một người cho Tăng Dĩ Nhu.

Cũng may thời gian vừa rồi loay hoay vụ án Mã Gia Câu rồi đến vợ chồng Lê Trường Phong, nếu không chắc tối ngày Tăng Dĩ Nhu bị Kha Mẫn ép đi xem mắt.

“Sao vậy? Còn không cảm tạ ơn cứu mạng ư?” Khúc Mịch ra bộ dạng ân nhân.

“Không phải có công việc muốn bàn à?” Tăng Dĩ Nhu sừng sốt, lập tức phản bác: “Kha Mẫn muốn đưa tôi về, lại bị anh phá hư. Bây giờ chỉ còn cách chen chân lên xe buýt, anh còn muốn tôi cảm ơn anh ư?”

“Nghĩ một đằng làm một nẻo! Nào nào để tôi đoán tại sao cô lại từ chối thiện ý của Kha Mẫn ...” Khúc Mịch nhìn chằm chằm Dĩ Nhu khiến cô cảm giác không thoải mái.

“Đừng dùng ánh mắt đối phó tội phạm ấy đặt lên người tôi, nói chuyện nhẹ nhàng lại càng không thích hợp với tôi!” Tăng Dĩ Nhu khẽ nhú mày: “Chỉ là ... tôi không muốn chị Mẫn can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi, không thích chị ấy giới thiệu bạn trai giúp tôi. Tôi khá phản cảm với những hành động ấy, điều này cũng bình thường thôi.”

“Đâu có ai nói cô không bình thường, chỉ là hơi mất cảm. Có lúc cô càng

muốn chứng minh thì lại càng cho thấy tận sâu trong nội tâm cô cô quạnh và khát khao.” Ánh mắt Khúc Mịch nhìn cô trở nên thâm sâu.

Tăng Dĩ Nhu nghiêng người: “Thật ngại quá Đội trưởng Khúc, tôi đi trước!”

“Thay cô giải vây là một chuyện ... Thật ra tôi có việc muốn bàn với cô”, câu này của Khúc Mịch thành công khiến Dĩ Nhu dừng bước: “Tuy nhiên đã đến giờ ăn tối, chúng ta vừa ăn vừa nói. Lần trước cô mời tôi còn chưa trả lễ.”

“Anh nhất định phải vừa ăn vừa nói chuyện à?” Tăng Dĩ Nhu bình tĩnh, ánh mắt đượm ý cười.

Sát bên Cục cảnh sát có một nhà hàng Nhật Bản, hai người tìm một gian phòng riêng rồi ngồi xuống.

“Beefsteak bò Kobe?” Khúc Mịch liếc thực đơn: “Chính tông?”

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn, 888 tệ, quá đắt! Nhưng nghe nói bò Kobe là loại bò nổi tiếng nhất thế giới, là đặc sản của Nhật Bản, thường thường xuất hiện trên các bàn tiệc chiêu đãi của giới thượng lưu. Hương vị không ngấy, vào miệng là tan ra khiến thực khách không thể dừng đũa. Đáng tiếc ...

“Chính tông, không đúng không lấy tiền.” Anh phục vụ mau mắn đáp lời: “Nhà hàng chúng tôi nổi danh với món Beefsteak bò Kobe nướng than, bao nhiêu khách ở xa cũng phải ghé qua đây ăn một lần. Hôm nay hai vị thật may mắn, chứ ngày thường muốn ăn cũng không được.”

“Tôi nhớ bắt đầu từ năm 2001 trong nước đã có lệnh cấm nhập bò Kobe. Nếu đây là giả, bữa này khỏi trả tiền; còn nếu là thật, vậy mời ông chủ các anh đến Cục cảnh sát uống trà!” Khúc Mịch trịnh trọng nói.

Anh phục vụ há hốc mồm, tựa như chưa từng bao giờ gặp qua vị khách như thế này.

“Quý khách, món Beefsteak bò Kobe nướng than không phải dùng bò Kobe

nhập khẩu”, anh ta vội vàng giải thích: “Chỉ là chúng tôi mời hân đầu bếp từ Nhật, các gia vị đều được nhập khẩu từ Nhật Bản, tuy rằng thịt bò không đẳng cấp như bò Kobe như mùi vị không hơn kém nhau là mấy, chắc chắn quý khách và bạn gái sẽ quay lại lần thứ hai.”

“Chúng tôi không phải ...” Tăng Dĩ Nhu vừa định lên tiếng giải thích mối quan hệ của hai người bạn họ thì Khúc Mịch xen ngang.

Anh gấp quyển menu lại, nở nụ cười ... Dáng vẻ trái ngược hoàn toàn với bộ dáng làm khó làm dễ vừa rồi: “Vậy cho hai phần bò beefsteak, hai phần canh.”

Anh phục vụ lập tức đáp ứng, nhanh chân ra ngoài, sau đó bung mâm trà trở vào.

Khúc Mịch rót trà vào hai tách, nâng lên mũi ngửi ngửi qua một chút rồi mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm thưởng thức.

Nhìn cách anh uống trà khá sành sỏi, Tăng Dĩ Nhu thì đơn giản hơn, bung tách trà một hơi cạn sạch, Nước trà cũng là nước, khát thì uống, không khát thì mặc gì phải cùng nó dây dưa.

Món ăn mau chóng được phục vụ, quả nhiên hương thơm mê người. Tăng Dĩ Nhu cầm dao trên tay, cắt vài đường cực kỳ chuyên nghiệp, nhìn kỹ bên trong miếng thịt vẫn còn tơ máu.

“Đội trưởng Khúc! Thật giống như đang giải phẫu cơ thể con người vậy” Cô bật cười: “Thịt bò beefsteak cũng như nghiệm thi vậy, đặc biệt thi thể đã chết lâu. Bên trong cơ thể máu đã khô, một dao cứa xuống, máu không chảy chỉ xuất hiện những vết lằn theo vết cắt của dao.”

Cô vừa nói vừa cắt thịt bò thành từng miếng, rồi ngẩng đầu lên nhìn Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc tôi cắt giúp anh nhé! Đây là nghề của tôi!”

-----oOo-----

Chương 33: Thêm người chết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu vừa cắt thịt bò beefsteak vừa nói chuyện giải phẫu thi thể, còn tốt bụng muốn cắt giùm cho Khúc Mịch.

Đừng nghĩ bọn họ là cảnh sát hình sự tối ngày làm việc với mấy vụ án ghê rợn, nhưng độ tiếp xúc với thi thể không nhiều bằng pháp y, hơn nữa không phải cảnh sát hình sự nào cũng đều được chứng kiến việc nghiệm thi. Gặp phải tử thi đang ở tình trạng phân hủy cao hoặc bị phân thành nhiều bộ phận ngay cả một pháp y còn chịu ko nổi chứ đừng bàn đến những người khác.

Tăng Dĩ Nhu nhớ có lần cô giải phẫu xong một bộ thi thể, hơn nửa năm sau không dám ăn thịt bò beefsteak. Dùng dao cắt miếng thịt bò là cô lại nhớ đến tử thi ấy, nửa sống nửa chín, còn vương tơ máu như miếng beefsteak, chỉ có cảm giác muốn ói.

Nhưng Khúc Mịch nghe cô kể chuyện, gương mặt không hề biến sắc, còn đẩy đĩa của anh về phía cô.

Anh tựa lưng vào thành ghế hai tay khoanh trước ngực chiêm ngưỡng dáng đẹp cắt thịt bò thành thạo của Dĩ Nhu.

“Tôi quen với việc giải phẫu thi thể, nếu anh khó chịu thì cứ nói. Đừng để lát nữa bao tử cuộn cuộn lên khiến cho cơ thể khó chịu!” Tăng Dĩ Nhu trả đĩa về phía anh.

Anh xiên một miếng rồi cho vào miệng: “Bác sĩ Tăng, cô từng thử ăn thịt người chưa?” Anh ngẩng đầu, bộ mặt hoàn toàn vô tội.

Tăng Dĩ Nhu nhú mày, miếng thịt bò ở trong miệng cô vẫn còn lưu lại dư vị ... Thịt người!!! Nghĩ đến đây cảm giác buồn nôn dâng lên, miếng thịt bò trong miệng không thể nuốt trôi.

Anh tuyệt đối cố ý! Nghe cô nói những lời mắc ói như vậy anh ta liền dùng ngay chiêu ‘gây ông đập lưng ông’.

“Thật ra ăn thịt người cũng không đáng sợ. Theo như sử sách ghi lại, Giới Tử Thôi, Tấn Văn Công và Trùng Nhĩ đói bụng sắp chết, Giới Tử Thôi đã cắt thịt trên bắp đùi mình nấu canh, cứu Trùng Nhĩ một mạng. Từ Hi vì muốn được Đông Cung Hoàng Hậu Từ An tín nhiệm đã cắt miếng thịt trên cánh tay mình nấu canh nhân sâm đút cho Từ An uống. Bên trong thịt người có lượng lớn chất protein và các khoáng chất, chất thịt mềm, mô ít liên kết hơn so với các loại thịt khác.” Anh vừa ăn vừa nói, dáng vẻ rất hưởng thụ nhưng trong dạ dày Tăng Dĩ Nhu càng ngày càng quặn đau.

“Làm một nhân viên cảnh vụ trong thời điểm nào đó cô phải đối mặt với những sự việc có tính khiêu chiến cao”, anh liếc thấy Tăng Dĩ Nhu đặt dao nĩa xuống, “Tuy nhiên hình như nói vào lúc này e không tiện, cô dùng bữa trước đi.”

Tăng Dĩ Nhu cầm dao nĩa lên một lần nữa, cho một miếng bò beefsteak vào trong miệng: “Tôi nghĩ mình có thể chịu đựng được. Anh nói tiếp đi!”

“Cô chắc chắn rồi chứ!”

“Ừm!”, Tăng Dĩ Nhu bề ngoài nhu nhược nhưng từ trong xương tủy chính là một người phụ nữ quật cường; nếu không, cô đã không chọn nghề pháp y, và kiên trì theo đuổi cho đến tận bây giờ, “Con người chính là một động vật ăn tạp cao cấp, hơn nữa đứng đầu trong chuỗi động thực vật; nếu không làm sao có thể có những món cao lương mỹ vị từ các loại động thực vật khác nhau được chứ! Ăn thịt người không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là đồng loại tương tàn. Trùng Nhĩ và Từ An đều đã từng ăn thịt người, những nghe chuyện đó không khiến người ta phản cảm. Nói cho cùng, điều khiến người ta hoảng sợ nhất chính là lòng người hiểm ác và biến thái.”

Đáy mắt Khúc Mịch thêm vài phần tán thưởng, vừa rồi anh có thể nhìn ra được sự hoảng sợ và chống cự của Dĩ Nhu, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi có thể cấp tốc điều chỉnh tốt tâm thái của chính mình, đã từng trải qua rèn giũa tâm lý của một pháp y chuyên nghiệp, thật không đơn giản.

Cô chính là một pháp y xuất sắc, đồng thời cũng là một ... người phụ nữ xuất sắc.

Khúc Mịch nhướn miệng cười: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp trình độ tự thôi miên của cô.”

“Tôi cũng vậy, tôi đã đánh giá thấp tâm lý chịu đựng và khả năng phản kích của anh.”

Hai người nhìn nhau, cuộc giao chiến lần này coi như hòa.

Khúc Mịch hài lòng gật gù, nếu cô bị dọa đến tái xanh mặt mày, sẽ khiến anh chán ngấy.

“Khi tôi chưa gia nhập vào đội cảnh sát hình sự, tôi với thân phận là một chuyên gia tâm lý học tội phạm trợ giúp cảnh sát điều tra một vụ án” Ánh mắt anh sâu hun hút, tựa như rơi vào ký ức: “Tôi còn nhớ rất rõ khi nhận được điện thoại báo cáo tình hình sơ bộ, bàn tay của tôi vô thức run rẩy.”

Run rẩy? Không có nhiều vụ án có thể khiến cho Khúc Mịch sợ hãi, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Trong ký ức của Tăng Dĩ Nhu mấy năm gần đây không có vụ án nào kinh thiên động địa!

“Đã lâu rồi không được hưng phấn như vậy!” Hai mắt của anh lấp lánh ánh sáng.

Oạch! Quả nhiên không thể quy anh về dạng bình thường, anh thuộc tuýp người bất thường!

“Có người ở trong khu thương mại nhặt được một vali hàng hiệu, mở ra thì thấy có miếng thịt được cắt rất gọn gàng, người này liền mang về nhà, rửa sạch chuẩn bị ăn thì phát hiện trong vali có vài lọn tóc dài. Lúc này mới phát giác ra điều khác lạ nên vội vàng báo cảnh sát.

Trải qua kiểm nghiệm, miếng thịt đó đều là thịt người! Hơn nữa trong vali còn một túi nhỏ chứa mù tạt, bên trong có mấy mảnh vụn thịt, điều này chứng tỏ --- Đã có người ăn qua!

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy Khúc Mịch không xấu tính cho lắm, may

là không gọi món cá sống, chứ nếu không nhất định ngay bây giờ cô sẽ ới đến mặt xanh mặt vàng.

“Ăn thịt người?” Việc này chỉ thấy trong phim và tiểu thuyết, không ngờ ngoài đời thực cũng có vụ án như thế.

“Đừng quá kinh ngạc.” Khúc Mịch nhìn cô: “Vì tránh để không gây ảnh hưởng xấu nên bị liệt vào hàng cơ mật. Tôi đã từng viết một luận văn nghiên cứu các thi thể bị thiêu, phân thây và ăn thịt người. Sau này bởi vì có liên quan đến các hồ sơ bí mật nên không thể xuất bản.”

“Vụ án sau đó thế nào?” Tăng Dĩ Nhu vô cùng hứng thú.

Anh chưa kịp đáp lời thì điện thoại của hai người reo lên cùng một lúc.

Hai người đồng thời rút điện thoại, liếc nhìn màn hình, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Được! Đến ngay!”

“Được! Đến ngay!”

Hai người đồng thanh, sau đó vội vã tính tiền. Một lát sau hai người xuất hiện ở một khu cư xá nhỏ.

“Đội trưởng Khúc! Bác sĩ Tăng!” Mạnh Triết nhìn hai người xuống xe cùng một lúc, vội vẫy tay ra hiệu, “Nạn nhân tên Thái Dũng, ở căn hộ 202. Em gái nạn nhân gọi điện thoại nhiều lần nhưng không nhắc máy, lo lắng nên đến đây thì phát hiện ra thi thể, rồi báo cảnh sát.”

Hai người theo Mạnh Triết lên lầu, vừa vào đến cửa đã nghe tiếng một nữ sinh đang gào khóc, căn hộ phẳng phát mùi máu tanh.

Lục Ly cho gọi bên giám chứng: “Đội trưởng Khúc phát hiện một thanh dao vấy máu, hoài nghi là hung khí hung thủ để lại. Trong nhà không có dấu vết bị lục lọi, cửa không có dấu hiệu bị phá.”

Nạn nhân nằm trên sàn phòng ngủ, tư thế nằm sấp, sau lưng rõ ràng có vết thương, sàn nhà có một vũng máu lớn.

Có một phương pháp tạm gọi là tự động thôi miên hay tự thôi miên chính mình, cho phép bạn có thể sử dụng tiềm thức để tác động lên các hành vi của mình theo cách mà ý thức không kiểm soát được. Phương pháp này được phát hiện ra bởi một người có tên là Coue, tác giả của cuốn “Self-Mastery Through Conscious”, miêu tả một cách chi tiết làm cách nào mà chúng ta có thể tự đặt bản thân vào trạng thái bị thôi miên như những nhà thôi miên vẫn thường làm.

-----oOo-----

Chương 34: Là hấn?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch tiến vào phòng ngủ, trông thấy Tăng Dĩ Nhu đang ngồi chồm hổm kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân, nam tính, còn trẻ, phía sau cột sống bên trái có vết đâm dài khoảng hai cen-ti-mét, sâu ba cen-ti-met. Không phát hiện vết thương khác, phán đoán là một dao xuyên tim.

Thi thể đã bắt đầu trong tình trạng phân hủy, hoen tử thi chủ yếu tập trung ở bụng và mặt, thi thể ắt hẳn không bị di chuyển. Trong phòng mở máy lạnh để trì hoãn tốc độ phân hủy. Tổng hợp các yếu tố trên có thể phán định thời gian nạn nhân tử vong khoảng chừng ngày 27.”

Ngày 27, sau ngày vợ chồng tập đoàn Lê Thị bị sát hại ba ngày? Án mạng trước còn chưa xong lại thêm một vụ nữa.

Em gái nạn nhân Thái Dũng đang khóc nức nở, Lục Ly đang cố gắng lấy lời khai của cô ta.

“Anh của em xưa nay không gây thù chuốc oán với ai, tính anh ấy rất tốt, làm sao lại bị giết?” Thái Quyên đau xót: “Các anh cảnh sát, các anh nhất định phải bắt được hung thủ.”

“Muốn bắt được hung thủ cần phải có sự phối hợp của cô. Trước tiên cô đừng khóc nữa, kể lại quá trình cô phát hiện ra thi thể một cách tỉ mỉ, không được để sót bất kỳ chi tiết nào.”

Nghe lời Lục Ly, Thái Quyên nín khóc, cẩn thận nhớ lại.

Hai anh em bọn họ trước nay là cô nhi, từ nhỏ đã không cha không mẹ. Thái Dũng vì để nuôi em gái đã chịu không biết bao khổ sở, việc gì cũng nhận làm, không ngại khó. Qua nhiều năm Thái Dũng mở một công ty chuyên lo việc ma chay, hậu sự, thu nhập khá tốt. Thái Quyên trọ bên ngoài học đại học chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới trở về.

Hai anh em tình cảm rất tốt, cách hai ba ngày lại gọi điện thoại thăm hỏi. Mấy ngày trước, Thái Quyên gọi cho anh nhưng không ai nhận điện, cô ta nghĩ là do anh bận khi rảnh sẽ gọi lại cho cô ta.

Đợi suốt một ngày không có tin tức, cô ta lại gọi cho anh trai nhưng vẫn không ai nhận máy. Bấy giờ cô ta mới sốt ruột, xin nghỉ học vội vàng chạy về. Cô ta dùng chìa khóa riêng mở cửa, trông thấy di động của anh mình ở trên bàn trà phòng khách biết chắc anh vẫn còn ở nhà.

Mãi cho đến khi vào phòng ngủ, phát hiện anh trai nằm bất động trên sàn nhà, bên cạnh là vũng máu rất lớn. Cô ta ngay lập tức báo cảnh sát.

“Trừ anh em hai người, còn ai có chìa khóa nhà không?”

Đây là khu cư xá cao cấp, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, dùng chung một thang máy, nếu không có chìa khóa muốn lên lầu rất khó.

Cửa phòng không bị hư, thang máy không có dấu vết phá hoại, tòa nhà này có mười chín tầng, khẳng định hung thủ đã dùng chìa khóa mở cửa.

“Không đâu!” Thái Quyên suy nghĩ một chút, “Lúc trước mua nhà tổng

cộng có năm chìa khóa, em nhớ anh hai cho em một chìa, còn lại đều bỏ vào bình hoa lớn trong thư phòng.”

Lục Ly nghe thấy vậy liền cho người đi tìm, quả nhiên có chìa khóa nhưng chỉ có hai cái!

“Anh cô có bạn gái không?”

Ánh mắt cô ta lóe lên một cái, chần chừ một chút, rồi lắc đầu, cúi gằm xuống.

“Anh nên hỏi anh trai cô ta có bạn trai nào thân thiết hay không?” Khúc Mịch bước khỏi phòng vệ sinh, “Anh trai cô hơn ba mươi tuổi, trong phòng không có bất cứ đồ đạc nào của nữ. Trong phòng tắm tôi lại phát hiện có hai bộ đồ dùng cá nhân của nam, có ít nhất một loại kem dưỡng cạo râu. Chính vì thế --- Anh ta nhất định có bạn trai!”

Thái Quyên cắn cắn môi, do dự rồi gật đầu: “Trước đây anh hai không có bạn gái, em luôn nghĩ vì để chăm sóc em nên mới không dám nghĩ đến chuyện đó, trong lòng em rất áy náy. Sau đó có một lần em từ trường về nhà, thấy anh mình và một người đàn ông đang ... Khi ấy em cãi nhau với anh hai một trận, chạy về trường không liên lạc với một thời gian.

Không lâu sau anh ấy tìm đến trường nói với em đã chia tay với người đàn ông đó, hứa sẽ tìm bạn gái, rồi tiến đến hôn nhân. Sau này anh có vài người bạn gái nhưng quen không được lâu.

Em cho rằng anh ấy tìm bạn trai chỉ vì hiếu kỳ và chơi cho vui, anh vẫn yêu người khác phái, khả năng những thứ ấy là do người bạn trai cũ lưu lại, chỉ là anh em không vứt đi mà thôi.

“Cô có liên hệ với người bạn gái nào của anh mình không?” Lục Ly truy hỏi.

“Em chỉ có số điện thoại của chị Phương, là nhân viên trong công ty của anh hai.” Thái Quyên cho số điện thoại và địa chỉ công ty của Thái Dũng.

Lục Ly cũng yêu cầu cô ta phác họa chân dung của bạn trai Thái Dũng.

Bọn họ nhanh chóng tìm đến công ty mai táng Thái Dũng, thật ra chỉ là một cửa hàng bán mấy đồ hàng mã nhỏ, trước cửa dán vài dòng chữ ‘Làm thay tang sự’.

Bên trong có một cô gái khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, cô ta chính là Tiểu Phương mà Thái Quyền nhắc đến.

“Mấy ngày nay Thái Dũng không đến, cũng không liên lạc, cô không cảm thấy kỳ lạ sao?” Mạnh Triết hỏi dò.

Biết được đây là cảnh sát, lại hỏi chuyện liên quan đến Thái Dũng, cô ta vội hỏi ngược lại: “Thái Dũng xảy ra chuyện gì ư? Tôi biết ngay sớm muộn cũng có chuyện mà.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“À! Đồng chí cảnh sát, tiệm này là Thái Dũng mở, nhưng việc kinh doanh là do tôi phụ trách. Một tháng anh ta đến đây một hai lần để kết toán, thời gian còn lại chẳng thấy mặt mũi, nên mấy ngày không gặp anh ta cũng là chuyện bình thường.” Dáng vẻ của Tiểu Phương không giống nói dối, “Nhưng rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ta chết rồi, bị giết!” Mạnh Triết vừa đưa ra đáp án vừa quan sát vẻ mặt của cô ta.

“Hả??? Tại sao lại thế chứ?” Gương mặt Tiểu Phương cực kỳ ngạc nhiên, vành mắt hơi đỏ: “Anh Thái là người tốt, làm sao lại bị giết? Tôi biết anh ấy hay gây chuyện tuy nhiên đâu đến mức lấy mạng chứ?”

“Cô mau khai tất cả những chuyện cô biết!”

Tiểu Phương chậm chậm khước mắt: “Anh Thái là người đồng tính, cô em gái không vui nên anh ta làm bộ có bạn gái. Tôi còn giả là bạn gái của anh ta một thời gian, sau này khi tôi có bạn trai thì kết thúc.”

Người đàn ông mà anh ta quen là người khá giàu và có tiếng tăm, nhưng lúc nào cũng thần thần bí bí không lộ diện. Anh Thái cũng chưa bao giờ kể chuyện về người đó, trừ một lần cách đây một tháng trước.

Tôi gọi điện thoại cho anh ta, anh ta uống say khướt trong điện thoại nói gì mà ‘Một mất một còn’. Tôi hơi sợ, cảm thấy nhất định anh ta có chuyện. Một người đàn ông khỏe mạnh, lại yêu người cùng phái liệu có đạt được kết quả tốt không? Không ngờ anh ta lại chết thật, đúng là cái miệng tôi ăn mắm ăn muối mà, nói vớ vẩn!”

“Cô gọi cho anh ta hôm nào? Cô cần thận nhớ lại nội dung của cuộc điện thoại đó, rốt cục anh ta đã nói gì?”

Tiểu Phương rút điện thoại coi lại lịch sử cuộc gọi: “À! Ngày đó có ghi âm lại nè!”

Hai mắt Mạnh Triết sáng rõ, nhanh chóng nghe đoạn ghi âm. Đoạn băng chỉ toàn tiếng khóc của ma men. Đúng như Tiểu Phương nói, không thể nghe rõ, chỉ loáng thoáng nghe được chữ ‘Đi chết’.

Đây là phát hiện quan trọng, Mạnh Triết đưa đoạn băng về Cục cảnh sát, thông qua kỹ thuật để xử lý tạp âm.

Nhân viên copy đoạn ghi âm vào trong máy tính, dùng phần mềm chuyên dụng, lần thứ hai phát tin nghe rõ hơn một chút.

Một cái tên truyền đến tai của mọi người, Khúc Mịch khẽ nhắm mắt.

“Đội trưởng Khúc! Đã có chân dung ... người này nằm ngoài dự liệu của chúng ta!” Hách Minh hưng phấn nói lớn.

-----oOo-----

Chương 35: Là hấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dựa theo miêu tả của Thái Quyên, cảnh sát phác họa ra chân dung bạn trai của Thái Dũng, đoạn ghi âm trong điện thoại của Tiểu Phương cũng xuất hiện tên một người. Và tất cả đều hướng về một nhân vật duy nhất --- Lê Kiến Thiên!

Lưu Uyển Như lần thứ hai được mời đến Cục cảnh sát, ánh mắt Kha Mẫn nhìn cô ta có thêm vài phần đồng cảm. Chồng mình là người đồng tính mà hai người bọn họ vẫn còn sinh hoạt vợ chồng, nghĩ thôi cũng cảm thấy buồn nôn.

“Em biết Thái Dũng không?” Lục Ly cau mày hỏi.

Sắc mặt Lưu Uyển Như khẽ biến, ánh mắt không dám đối diện với Lục Ly, cuộn chặt lòng bàn tay không nói lời nào.

“Thái Dũng chết rồi. Theo như bước đầu điều tra, chồng của em Lê Kiến Thiên có quan hệ tình cảm với anh ta. Chúng tôi hoài nghi việc chồng em mất tích có liên quan đến hắn, không bài trừ khả năng là hung thủ giết người.”

Những lời của Lục Ly càng khiến cho chân tay Uyển Như luống cuống: “Kiến Thiên không giết người! Anh ấy sớm đã tuyệt giao quan hệ với Thái Dũng ...” Cô đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, nói được một nửa thì ngưng bật.

“Nhìn bộ dáng của em nghĩa là em biết quan hệ của bọn họ. Lúc này rồi còn giấu giếm gì nữa. Em biết được chuyện gì mau khai hết ra, mới có thể tìm được chồng của em. Nếu như anh ta vô tội, phía cảnh sát nhất định sẽ không để anh ta chịu oan uổng!”

Cô ta do dự một chút rồi mới lên tiếng: “Từ khi em và Lê Kiến Thiên kết hôn, anh ta thường không trở về nhà. Em đoán anh ta có tình nhân bên ngoài, nhưng không bao giờ ngờ đến lại là đàn ông. Có người chụp ảnh rồi gửi cho bố chồng em, đòi một khoản tiền lớn do vậy em mới biết đến người tên Thái Dũng này. Kiến Thiên rất sợ ba nên đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với Thái Dũng, sau đó thật sự là đã chia tay dứt khoát.”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Lục Ly truy hỏi.

“Khoảng chừng nửa năm về trước!” Cô ta trả lời không một chút do dự: “Kiến Thiên chắc chắn không giết người, Thái Dũng chỉ là một nhân vật cò con, anh ta nhất định sẽ không chấp nhất với Thái Dũng.”

“Em nói nửa năm trước bọn họ đã cắt đứt quan hệ. Nhưng có chứng cứ chứng minh khoảng tháng trước, bọn họ vẫn còn tiếp xúc. Có thể tất cả mọi người đã bị anh ta lừa!”

“Không thể nào!” Lưu Uyển Như kinh ngạc tột độ, “Ba chồng đã cho người đánh Thái Dũng một trận, còn đập phá công ty anh ta. Anh ta làm sao dám đồng lõa lừa gạt, tiếp tục giao du với Kiến Thiên?”

“Em nói Lê Trường Phong từng đánh Thái Dũng?” Lục Ly ngăn người, các đầu mối bỗng nhiên giao hòa vào nhau.

Lục Ly tìm Thái Quyên và Tiểu Phương thêm một lần nữa, chứng thực cách đây nửa năm Thái Dũng bị thương phải nhập viện, nằm hơn nửa tháng.

Lấy bàn chải đánh răng bên nhà riêng của Lê Kiến Thiên, cùng con dao tại hiện trường án mạng qua bên Tăng Dĩ Nhu kiểm nghiệm.

Rất nhanh đã có kết quả, Khúc Mịch triệu tập các cảnh viên cùng nhau thảo luận.

“Vân tay trên bàn chải đánh răng và trên con dao đều thuộc về một người, chính là Lê Kiến Thiên. Mặt khác máu dính trên con dao thuộc về Thái Dũng, đã kiểm tra tinh dịch trên cơ thể và DNA của Thái Dũng là không đồng nhất.”

Đọc kết quả của Tăng Dĩ Nhu Lục Ly rõ ràng có chút thất vọng, Mạnh Triết thì thở dài: “Tôi còn nghĩ là Thái Dũng trả thù, trong cơn nóng giận giết chết vợ chồng Lê Trường Phong. Còn Lê Kiến Thiên giết Thái Dũng để báo thù cho cha mẹ rồi trốn đi.”

“Thông qua những chứng cứ có được cho thấy Lê Kiến Thiên chính là hung

thủ sát hại Thái Dũng, có thể ra lệnh truy nã anh ta. Thái Dũng không phải là người sát hại vợ chồng Lê Trường Phong, chuyện này rất lý lạ ... Tôi luôn có cảm giác hai vụ án này có liên hệ.” Lục Ly nói lên nghi ngờ của mình.

Khúc Mịch gật gù: “Tôi quyết định sát nhập hai vụ án để điều tra. Chúng ta sắp xếp lại trình tự vụ án một lần nữa!”

“Nghiệm thi Thái Dũng phát hiện có tình huống mới!” Tăng Dĩ Nhu bước vào cắt ngang cuộc họp, “Trong máu của Thái Dũng có phát hiện tội phạm ephedrine, cũng là thành phần chủ yếu chế tạo ma túy đá. Vì thế, có thể cho rằng Thái Dũng có thói quen chơi ma túy.”

Khúc Mịch nhướn mày. Mạnh Triết lên tiếng ngay: “Đội trưởng Khúc, Thái Dũng chơi ma túy, vậy phải chăng Lê Kiến Thiên cũng chơi?”

Là tình nhân, nếu như có một người chơi ma túy, người còn lại thường sẽ bị ảnh hưởng. Hoặc có thể cả hai người cùng chơi nên mới biết nhau.

“Lập tức gọi cho Đội trưởng đội phòng chống ma túy hỏi thử xem có ghi chép việc Lê Kiến Thiên từng sử dụng ma túy không?”

Phía Đội phòng chống ma túy rất nhanh gửi kết quả, Lê Kiến Thiên từng bị hoài nghi tổ chức tụ tập chơi ma túy, tuy nhiên chứng cứ không đủ nên bỏ qua. Còn Thái Dũng quả thật từng bị buộc phải đến trung tâm cai nghiện, hơn nữa còn có lưu hồ sơ tái nghiện

“Tụ tập chơi ma túy?” Ngón tay Khúc Mịch lại gõ nhẹ lên mặt bàn: “Báo cho đồng nghiệp bên đó gửi cho chúng ta một bản danh sách những người tham gia ngày hôm ấy.”

Lục Ly chau mày nhìn chằm chằm máy fax trước mặt. Một lát sau máy fax có tín hiệu, trên đó là bảng danh sách các tên.

Khi anh ta liếc đến tên ‘Lưu Uyên Như’, nhất thời tim đập mạnh một cái.

“Đội trưởng Khúc! Tôi thân là một nhân viên cảnh vụ, nhất định công tư

phân minh.” Anh ta quay qua nói với Khúc Mịch, rồi đưa danh sách qua: “Luu Uyển Như nằm trong danh sách này là nằm ngoài suy nghĩ của tôi, cô ấy là một cô gái đơn thuần, có nền tảng giáo dục rất tốt.”

“Tôi cũng tin chức nghiệp của cậu, tuy nhiên ...” Khúc Mịch trông thấy Tăng Dĩ Nhu tiến đến, “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân ... Xưa nay đều thế!”

“Đội trưởng Khúc ...”

“Anh thử đi thăm dò ý tứ của Luu Uyển Như, tiện thì đem kiểm tra bằng ghi âm về coi có manh mối gì không!” Khúc Mịch ngắt lời, rồi giao nhiệm vụ cho anh ta.

Hàng lông mày của Lục Ly nhíu chặt, xem ra Khúc Mịch không muốn cho anh ta có ý định lảng tránh. Điều này khiến anh ta cảm thấy hơi áp lực, cố gắng chôn xuống tình cảm của mình dành cho Luu Uyển Như chắt sâu dưới đáy lòng. Anh ta sẽ đứng trên góc độ là một cảnh sát, phân tích và đối đãi với Luu Uyển Như một cách khách quan.

Trong vụ án của Lê Trường Phong, tất cả mọi người đều là đáng nghi.

Đến nhà họ Lê, anh ta điều chỉnh tâm trạng một chút rồi nhấn chuông cửa. Người mở cửa là Luu Uyển Như.

Cô ta mặc chiếc áo ngủ in hoa, sắc mặt xanh xao, còn tiêu tụy hơn lúc ở Cục cảnh sát.

Uyển Như mời Lục Ly vào nhà, rót trà: “Từ khi bên anh phát lệnh truy nã, tình trạng mất ngủ càng ngày càng nặng. Rạng sáng phải uống thêm hai viên thuốc an thần, nhưng giấc ngủ chập chờn.”

“Em nên đi khám bác sĩ!” Lục Ly đưa ra kiến nghị.

“Bác sĩ đã khám rồi, nhưng vẫn là như vậy, vẫn vài dùng thuốc ngủ!” Cô ta thở dài một hơi, xoa xoa huyệt thái dương: “Em là do áp lực quá lớn, những việc liên tiếp xảy ra, em cũng đành bó tay. Em lại nhớ về ngày trước ...”

“Khụ khụ ... Lần này anh đến đây để lấy đoạn băng ghi âm!” Lục Ly xen ngang, ấn nút nghe đoạn ghi âm trên điện thoại.

Ủa? Tại sao có điện thoại gọi đến nhưng không tiếp? Lục Ly kiểm tra lại ... phát hiện là từ chối cuộc gọi.

“Vừa trông thấy dây số xa lạ trên màn hình là tim em đập thành thịch. Hơn nữa em chưa bao giờ dùng qua thiết bị nghe lén, luống cuống tay chân. Anh biết em từ trước đến giờ rất chậm phản ứng với những đồ vật mới.” Lưu Uyển Như giải thích.

Lục Ly nhướn mày, hỏi tiếp: “Lệ Kiến Thiên ngoại trừ bị đồng tính còn có sở thích xấu nào không? Tôi biết anh ta hay tổ chức tiệc BBQ tại nhà, em cũng tham gia! Mọi quan hệ của hai vợ chồng em không tốt, vậy còn với ba mẹ chồng thì sao! Tôi biết được năm ngoái xưởng sản xuất của gia đình em buộc phải đóng cửa. Nếu như Lệ Thị chịu đầu tư, khả năng có thể chống đỡ được.”

“Lục Ly anh đang hoài nghi em sao? Anh biết đêm cha mẹ chồng em bị hại ... chúng ta ...” Lưu Uyển Như cắn cắn môi, giọng oan ức, thút thít.

Lục Ly khẽ nhú mi, không khí trong phòng lúng túng hơn hẳn.

-----oOo-----

Chương 36: Dụ rắn khỏi hang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Ly đi tìm Lưu Uyển Như chẳng qua cùng nhau nhất trí thái độ làm việc, nhưng cô ta lại nhắc đến chuyện cũ khiến anh ta cảm thấy không dễ chịu.

Bầu không khí giữa hai người trở nên lúng túng. Một lúc lâu sau, Lục Ly phá tan bầu khí ngột ngạt: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Bây giờ anh là cảnh sát, em là vợ của nghi phạm đào tẩu đang mang tội giết người, không thích hợp ôn chuyện. Được rồi! Vậy bây giờ em sẽ trả lời vấn đề của anh rõ ràng!” Lưu Uyển Như nghiêng đầu nhìn sang phía khác, bỗng nhiên nhin không được rơi nước mắt: “Ngày xưa em gả cho Lê Kiến Thiên cũng vì nguyên do công việc sản xuất trong công xưởng bị đình trệ, hi vọng Lê Thị có thể đầu tư. Đầu tư vào hơn một triệu, nhưng ba em vẫn không chống đỡ được, hai năm sau thì nhà xưởng cũng đóng cửa.

Nhà cửa, xe cộ tất cả đều bị mang bán đấu giá. Ba chồng em mua đất ở nước ngoài cho ba mẹ em qua bên đó dưỡng già. Em trong lòng rất cảm ơn ba chồng của mình, mẹ chồng em chỉ có một người con trai nên từ đó quan hệ của bọn em cũng thân thiết hơn.”

Nghe đến đây vẻ cứng nhắc của Lục Ly buông lỏng hơn một chút.

Ngày xưa khi Uyển Như chia tay với Lục Ly, chỉ viện cớ Lục Ly làm cảnh sát không kiếm được bao nhiêu tiền, không hề đề cập đến biến cố gia đình. Nếu cô ta có nói thật thì ... thật ra ... kết quả cũng sẽ là như thế! Lại còn khiến cho Lục Ly càng không can tâm, càng không thể nào buông xuống được.

Ngày ấy, Uyển Như là như vậy, một người con gái thiện lượng, gặp chuyện luôn nghĩ đến người khác trước tiên. Còn bây giờ thì sao, cô ta vẫn còn giống như xưa chứ?

“Cảnh sát hoài nghi Lê Kiến Thiên tụ tập chơi ma túy, chuyện này em biết không?” Lục Ly nhìn chằm chằm Lưu Uyển Như.

“Khi ấy em cũng có mặt, để em nhớ ...” Cô ta thoáng trầm tư chốc lát: “Hình như vào khoảng thời gian sau khi bọn em kết hôn không lâu, Kiến Thiên tụ họp bạn bè, đều là bạn tốt nhiều năm qua của anh ta. Thấy anh ta giới thiệu bạn thân cho em, em rất vui, uống khá nhiều rượu. Được một lúc thì có vài người tụ quanh bàn trà, hít một loại bột màu trắng, giống như ma túy. Nhưng Kiến Thiên không nằm trong số đó. Rồi cảnh sát ập đến giải bọn em đến Cục cảnh sát lấy lời khai. Từ đó về sau em không thấy Kiến Thiên giao thiệp với những người bạn ấy nữa.”

“Ý của em là Lệ Kiến Thiên không hút ma túy, hơn nữa còn rời xa đám bạn chơi heroin?” Lục Ly truy hỏi.

Lưu Uyển Như gật đầu.

Đột nhiên có tiếng chuông từ trên lầu vọng xuống,

“Là tiếng đồng hồ báo thức!” Cô ta giải thích.

“Ồ!” Lục Ly gật gù: “Tôi muốn mượn nhà vệ sinh dùng một chút, được chứ? À phiền em cho tôi một cái túi nhỏ, tôi muốn đem băng ghi âm về lại Cục cảnh sát.”

Lưu Uyển Như chỉ cho Lục Ly vị trí nhà vệ sinh. Anh ta đi lên lầu một, bằng kinh nghiệm trình sát nhiều năm, anh ta mau chóng phát hiện ra phòng phát ra tiếng chuông.

Bên trong kê một chiếc giường lớn, một bàn trang điểm kiểu dáng tây phương tinh xảo, phía trên bàn có chiếc di động màu trắng.

Lục Ly cau mày, lúc lắp đặt thiết bị nghe lén không thấy Lưu Uyển Như lấy điện thoại này ra.

Anh nhanh chân tiến vào, mở điện thoại, trên màn hình là một dãy số. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân lên lầu, anh ta nhanh chóng ghi nhớ dãy số, rồi vọt ra ngoài, Lưu Uyển Như vừa khít chờ đến.

“Nhà rộng quá! Anh phải đi tìm!” Lục Ly nhận chiếc túi ni-lông trên tay Uyển Như, rồi chào tạm biệt.

Lục Ly bấm dãy số kia, đầu dây vọng đến thanh âm quen thuộc.

Anh ta ngẩn người: “Hoắc Thê Ni?”

“Đội phó Lục? Sao bỗng nhiên lại gọi cho tôi? Cần tôi hiệp trợ điều tra?”

Tâm trạng Lục Ly hơi kích động, anh ta lệnh cho Hoắc Thê Ni đến Cục

cảnh sát cung cấp thông tin.

Vừa về đến Cục cảnh sát, Lục Ly nhìn thấy Hoắc Thê Ni đang được Khúc Mịch thăm vấn.

“Cảnh sát các người không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức, tôi tự mình đi tìm manh mối là phạm pháp sao?” Hoắc Thê Ni hùng hùng hổ hổ: “Lệ Kiến Thiên cùng nạn nhân có mối quan hệ không đơn giản, vợ hắn ta Lưu Uyển Như cũng có quan hệ với nạn nhân. Càng giàu càng loạn, nhất là quan hệ nam nữ.”

“Thân là một phóng viên, cô phải biết rõ nếu viết lung tung sẽ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng; đặc biệt là mấy tay giàu có, động một chút là tìm đến luật sư.” Đây là lời khuyên của Mạnh Triết dành cho Hoắc Thê Ni.

“Tôi không nói lung tung, tôi có ảnh làm chứng!” Hoắc Thê Ni lấy ra một tấm hình, đặt mạnh lên bàn.

Trong ánh sáng mờ ảo là một nam một nữ đang ngồi ở quầy bar, trước mặt hình như là hai ly cocktail.

Nhìn kỹ hơn một chút sẽ thấy người đàn ông chính là Thái Dũng, còn người phụ nữ khá giống Lưu Uyển Như.

“Trong lúc tôi vô tình đến qua bar ‘Hỏa Điều’ thì bắt gặp bọn họ, lên chụp một tấm hình. Tôi vốn dĩ muốn thâm nhập Lưu Uyển Như sâu hơn một chút, nhưng khi vừa nghe hai chữ Thái Dũng, cô ta trực tiếp ngắt điện thoại của tôi.” Lời giải thích của Hoắc Thê Ni khiến mọi người ở đây tròn mắt kinh ngạc, để lấy được tin cô ta cả gan theo dõi cả Lưu Uyển Như.

Khúc Mịch nhìn ngày giờ trên tấm hình, là thời gian trước khi Thái Dũng bị sát hại hai ngày. Lần trước thăm vấn Lưu Uyển Như, cô ta khai không quen Thái Dũng, bây giờ lại có tấm ảnh này, nó nói lên được điều gì? Cô ta đang nói dối!

“Cô nghe thấy bọn họ nói gì không? Sau đó hai người đi đâu?” Khúc Mịch hỏi tiếp.

“Chỗ của bọn họ hai bên đều có người ngồi, bên trong quán bar lại ồn ào, làm sao tôi dám ghé sát vào nghe. Được vài ba câu thì người trước người sau bỏ đi. Hôm ấy tôi không lái xe, cũng quá mười giờ đêm không bắt được taxi nên không biết bọn họ đi đâu.”

Hoắc Thê Ni cò kè: “Đội trưởng Khúc! Mọi chuyện tôi đã khai hết, phối hợp điều tra với các anh. Làm phóng viên chẳng dễ dàng gì, suốt ngày để dành được tin tức mà không quản mưa gió. Chẳng hay anh có thể thấy được mặt tích cực của tôi mà tiết lộ chút thông tin nội bộ không!”

“À ... Được rồi!” Khúc Mịch lên tiếng khiến ai nấy đều bất ngờ, trong ấn tượng của mọi người, anh là người ít mở lời nhất. Tại sao hôm nay anh đổi tính, dễ dàng đồng ý với yêu cầu của Hoắc Thê Ni?

“Vợ chồng Trường Phong bị giết, Hà Ngọc Phượng có dấu vết bị xâm hại. Bước đầu tình nghi một người có tên là Wanda. Wanda từng làm ăn với tập đoàn Lê Thị nhưng hiện tại đã mất tích, cảnh sát chúng tôi đang tiến hành lệnh truy nã.”

Oạch! Nghe đến câu Hà Ngọc Phượng từng bị xâm phạm, hai mắt Hoắc Thê Ni sáng rỡ, đây chính là tin tức ‘bùng nổ’ nhất! Xem ra lần này cô ta đến thu được món lợi hơn gấp trăm ngàn lần tám ảnh mờ mờ ảo ảo kia.

Hoắc Thê Ni vội vã đứng dậy, dự định sẽ phóng về tòa soạn bằng tốc độ nhanh nhất. Vừa đến cửa, đã nghe giọng Khúc Mịch lạnh như băng truyền đến: “Tôi không hề muốn thấy hai chữ ‘Chính thức’ xuất hiện trên tờ tạp chí, nếu không hậu quả --- Cô chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Hai chân run lên một cái, quay đầu cười hì hì: “Tôi biết. Tôi biết. Không dám đắc tội với Đội trưởng Khúc, nếu không sau này làm gì còn tin tức độc nhất vô nhị đây!” Sau đó ù chạy như một làn khói.

“Đội trưởng Khúc! Vụ án của Lê Trường Phong vẫn chưa khóa chặt được nghi phạm, tại sao lại công bố vụ này ra ngoài?” Lục Ly không hiểu.

“Rõ ràng Lưu Uyển Như đang nói dối, cô ta không muốn để mọi người biết

mình có quen Thái Dũng, rốt cục muốn che giấu chuyện gì?” Khúc Mịch nhìn tấm ảnh trong tay, góc dưới còn hiện rõ ngày giờ: “Có lẽ Wanda nhìn thấy gì đó, đã đến lúc hắn nên lộ diện!”

“Anh cố ý để Hoắc Thê Ni đưa tin, nói Wanda giết hiếp nạn nhân nữ, chính là muốn Wanda hiện thân!” Lục Ly đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Khúc Mịch gật gù: “Wanda làm hỏng chiếc xe thể thao đắt tiền, xét về tình trạng kinh tế hắn không thể nào trả được nhưng chẳng có vấn đề. Tuy nhiên tội danh giết người hắn gánh không nổi, nhất định sẽ xuất hiện. Chờ xem, một hai ngày nữa sẽ có kết quả.”

Lục Ly cảm giác như mình bước ra khỏi màn sương mù dày đặc, tận hưởng ánh sáng mặt trời; nhưng tâm trạng càng ngày càng thêm phiền muộn.

-----oOo-----

Chương 37: Hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày hôm sau trên tập san chiều Đại Dương đã đưa ra tin tức gây chấn động, rất được mọi người quan tâm và bàn tán sôi nổi.

Lưu Uyển Như một lần nữa được mời đến Cục cảnh sát, sắc mặt cô ta tái nhợt, cô ta tô son màu hồng nhạt nên miễn cưỡng trông còn có chút khí sắc.

“Tôi đọc báo rồi, ba mẹ chồng tôi là do Wanda giết ...”

“Hiện nay Wanda là người bị tình nghi nhiều nhất, chưa xác định có đúng là hung thủ hay không!” Khúc Mịch cắt ngang lời cô ta: “Cô biết Thái Dũng không?”

Lưu Uyển Như không ngờ lần thứ hai bị hỏi câu này, ngẩn người một chút rồi lắc đầu: “Tôi không quen Thái Dũng, chỉ đã từng nghe qua cái tên này mà thôi.”

Khúc Mịch lấy ra tấm ảnh, cô ta nhìn chăm chăm vào nó.

Dáng vẻ đầu tiên của Lưu Uyên Như là mơ mơ hồ hồ, khi trông kỹ được tấm hình thì ánh mắt ngưng trọng, cầm lên quan sát rất lâu.

“Người này hình như là tôi!” Cô ta buồn bực nhìn Khúc Mịch, dường như không thể tin được: “Đội trưởng Khúc! Bức ảnh này là ai chụp? Để tôi coi ý đồ của hắn là gì?”

“Người đàn ông trong hình là Thái Dũng, có người bắt gặp hai người ở trong quán bar hẹn hò.”

“Hắn là Thái Dũng?” Về mặt cô ta khá kinh hãi: “Chúng tôi không hẹn hò, chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, rồi nói vài ba câu. Thì ra hắn là Thái Dũng. Hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của tôi. Ông trời thật sự cũng trêu người ... Nếu như sớm biết ...” Cô ta ra vẻ một người hoàn toàn thất vọng.

Chồng có nhân tình, lại còn là đàn ông, lại vẫn tiếp tục sinh hoạt vợ chồng với mình; rồi ngay cả bản thân cũng không ngờ được đã từng gặp qua tình nhân của chồng. Không ở trong chăn làm sao biết chăn có rắn. Chơi cả đàn ông, cả đàn bà thật tởm lợm.

“Sau khi rời quán bar, hai người đi đâu?” Lục Ly đang rót nước, nghe thấy thế liền ngưng tay hỏi Uyên Như.

“Em về nhà, còn hắn đi đâu em không biết!” Bộ dáng của Lưu Uyên Như khá lo lắng, lúng túng, xấu hổ: “Thật sự đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em đến những nơi như vậy. Trong lòng em rất nhiều phiền muộn, lại không biết tỏ cùng ai ... Trên đường đi không tự chủ bước vào trong đó. Em thật sự ... Thật sự ...” Bỗng nhiên cô ta òa khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi khiến ai nấy đều muốn chạy lại vỗ về, thương yêu.

Khúc Mịch nhíu mày, cảm giác hình như anh có vẻ hơi chán ghét, đứng dậy rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa Khúc Mịch trông thấy Vương Nhân Phủ dẫn theo một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm tiến đến.

“Đội trưởng Khúc!” Vương Nhân Phủ vẻ mặt hưng phấn, “Wanda đến tự thú!”

Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về một hướng. Lưu Uyển Như đứng bật dậy, liếc nhìn Wanda ánh mắt cô ta khẽ biến chuyển tuy nhiên trôi qua rất nhanh không ai kịp nắm bắt.

“Tôi không giết người, lại càng không có cưỡng hiếp phụ nữ!” Trông bộ dạng của Wanda thì biết hẳn là một người khá cố chấp, vừa đến cửa đã ồn ào ào: “Tôi là Wanda, một người ngay thẳng, chuyện gì làm thì nhận, không làm nhất quyết không nhận. Tôi hận Lê Kiến Thiên, lên vào garage nhà hắn đập phá một chiếc xe. Tôi không có tiền bồi thường, tôi tình nguyện ngồi tù!”

“Ai có thể chứng minh ông chỉ đập phá xe?” Khúc Mịch nửa cười nửa không, ánh mắt đầy nghi ngờ khiến tên Wanda xù lông tức giận.

“Không làm là không làm, có trời đất chứng giám!” Đôi mắt Wanda tròn tròn. Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra Lưu Uyển Như: “Ngày hôm đó cô ta và một người đàn ông cãi nhau trong nhà, tôi sợ bị phát hiện nên phá hư xe xong là bỏ chạy.”

“Có phải người đàn ông này?” Khúc Mịch đưa tấm hình Thái Dũng ra.

Wanda liếc nhìn rồi gật đầu xác nhận: “Chính là hắn! Tôi lén lút nhìn từ khe hở rèm cửa sổ, vừa vặn anh ta cũng quay sang đối diện với tôi. Khóe mắt trái có một nốt ruồi son, tôi rất ấn tượng.”

“Bà Lệ! Bà vẫn đang nói dối!” Khúc Mịch nhìn Lưu Uyển Như, “Tôi nghĩ bà nên giải thích một chút. Nếu không ... Bà không thể rời khỏi đây!”

Lưu Uyển Như lấy tay bịt mắt, òa khóc. Bờ vai run rẩy, khuôn ngực phập phồng, tựa hồ như muốn ẩn nhẫn nhưng không thể chịu được, bật lên vài tiếng nấc nghẹn ngào.

“Tôi nói dối!” Rốt cục cô ta cũng nói ra được câu này, sắc mặt trắng bệch,

cả người nghiêng nghiêng như muốn té xỉu.

Lưu Uyên Như thất thần ngồi trên ghế, ngũ khí ngập tràn sự tuyệt vọng: “Tôi vốn không biết hắn là Thái Dũng nhưng hắn biết tôi. Chúng tôi hàn huyên vài câu nhưng không hợp ý. Sau đó tôi về nhà. Không ngờ hắn đi theo đuôi, còn đề nghị muốn nói chuyện rõ ràng với tôi.

Hắn nói hắn và Kiến Thiên thật lòng yêu nhau, hi vọng tôi tác thành cho hắn, đồng thời đồng ý ly hôn với Kiến Thiên. Tôi tức không chịu được, nên mới cãi nhau với hắn. Tôi truy hỏi hắn tung tích của Kiến Thiên, hắn không chịu nói, còn nói bọn họ sẽ mãi mãi bên nhau, sau đó quay quắt rời đi.

Ngày hôm sau tôi mới phát hiện chiếc xe bị phá huỷ, nghĩ là Thái Dũng đập phá trước khi bỏ đi nên không dám báo cảnh sát, sợ người khác biết được sẽ bàn tán lung tung.”

“Cô hận Thái Dũng không chỉ cướp mất Lê Kiến Thiên mà còn hủy hoại gia đình cô, nên cô ra tay giết hắn đúng không?” Mạnh Triết gắng hỏi.

“Không có! Tôi không có giết người!” Lưu Uyên Như lắc đầu phủ nhận: “Không phải các anh đã tìm thấy dấu vân tay của Kiến Thiên trên con dao tại hiện trường án mạng ư? Tại sao còn muốn đổ oan tôi là hung thủ giết người? Tôi chỉ nói sự thật, tôi không phạm pháp.”

“Nói dối không phạm pháp, nhưng cho lời khai giả sẽ bị truy cứu hình sự” Lục Ly ra điều bộ là người công tư phân minh: “Người trong diện tình nghi khai man, gây khó khăn cho cảnh sát trong quá trình điều tra, chúng tôi có thể truy cứu trách nhiệm của em.”

“Anh ... Em ...” Nhận thấy thái độ của Lục Ly tâm trạng cô ta càng thêm bất ổn, đứng lên muốn nói gì đó ai ngờ té xỉu.

Lục Ly đang đứng bên cạnh cô ta, nhanh tay đỡ lấy eo. Chiếc dây chuyền trong cổ áo trượt ra, mặt dây chuyền hình trái tim lọt vào mắt Lục Ly.

Đây là món quà sinh nhật Lục Ly tặng Uyên Như, không ngờ cô ta còn giữ đến tận bây giờ. Trước đây trong lòng Lục Ly vẫn hoài nghi cô ta, còn hiện

tại chỉ cảm thấy xấu hổ.

“Uyển Như? Em sao vậy?” Lục Ly hét lên, vội vã ôm cô ta ra ngoài.

Khúc Mịch ra lệnh tạm giam Wanda, cho người sang quán bar điều tra.

Bên quán bar nhanh chóng có câu trả lời. Nhân viên và ông chủ đều không có ấn tượng với Lưu Uyển Như và Thái Dũng.

Lưu Uyển Như đã tỉnh, cô ta quyết định không truy cứu việc Wanda phá hoại, Wanda được phóng thích.

-----oOo-----

Chương 38: Nhà hỏa táng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch lệnh cho người theo dõi Lưu Uyển Như 24/24, trong đội hình sự tất cả các cảnh viên cô ta đều biết mặt, do vậy anh điều tạm một cảnh viên bên đội khác.

Wanda bị ép lộ diện, nhưng Lệ Kiến Thiên vẫn không một chút tin tức. Lệ Kiến Thiên không dùng thẻ căn cước, thẻ ngân hàng cũng không thực hiện bất kỳ giao dịch. Lệnh truy nã ban hành trên toàn quốc, còn treo giải thưởng, nhưng tất cả như đá chìm trong biển lớn.

“Cuối cùng Lệ Kiến Thiên đã đi đâu?” Lục Ly bắt đầu phân tích: “Hắn gọi điện thoại muốn ly hôn với Lưu Uyển Như, xảy ra tranh chấp với Thái Dũng, sau đó giết chết Thái Dũng nên sợ hãi bỏ trốn. Hắn bỏ trốn mà không hề có sự chuẩn bị, không lái xe, do đó chắc chắn chưa trốn được xa.

Trốn mà không có dùng thẻ căn cước là không thể đi được các phương tiện công cộng, cũng không thể thuê phòng. Lệ Kiến Thiên từ bé đã sống trong nhung lụa, không có kinh nghiệm sinh tồn, cho dù trốn ở nơi có đông dân cư đi chăng nữa cũng không chịu nổi.

Hắn đã mất tích được nửa tháng, vậy cuối cùng hắn lui chốn nào?”

“Chúng ta đã gửi ảnh của hắn đến các đồn cảnh sát lớn nhỏ, từ thành phố xuống đến nông thôn; cho dù hắn có trốn lên núi cao hẻo lánh chúng ta cũng bắt được. Hắn có hóa thành tro, cũng thể tìm được. Quan trọng nhất là thời gian!” Mạnh Triết rất có lòng tin.

Khúc Mịch vẫn ngồi trong góc, nhìn về phía cửa sổ, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Bỗng nhiên anh đứng phắt dậy: “Mạnh Triết! Cùng đi với tôi đến công ty mai táng của Thái Dũng.”

Mạnh Triết mơ mơ hồ hồ đi theo Khúc Mịch. Vừa đến cửa công ty đã nghe bên trong tiếng cãi nhau khá gay gắt.

“Tôi không phải không thanh toán cho ông, nhưng khoản thu của ông không đúng!” Thanh âm khàn đặc của Tiểu Phương vang lên: “Tôi nhớ tháng này chỉ có ba bộ, ông lại ghi là bốn bộ. Cho dù ông chủ Thái còn sống vẫn do tôi lo việc kế toán, đừng thấy anh ta vừa mới chết đi thì ăn nói vớ vẩn! Nếu như muốn tiền, thì thanh toán theo ý tôi, còn không thì đừng có mơ!”

“Cô nói mấy lời này thật không lọt tai chút nào, làm như tôi thừa dịp ông chủ Thái chết rồi đến đây la liêm vậy. Tôi và ông chủ Thái làm việc với nhau đã hai ba năm nay, xưa nay chẳng thiếu nhau một phân tiền. Lão Vương tôi cũng có tiếng tăm trong nghề này, nhưng chưa ai nói tôi là người xấu. Kiểm lời trên đồng tiền người chết chắc chắn sẽ xui tận mạng, nghiêm trọng hơn còn rước họa vào thân.”

Khúc Mịch tiến vào trông thấy một người đàn ông trung niên đầu hói đang đỏ mặt tía tai bạo biện: “Chắc chắn ông chủ Thái quên không nói, vì vậy nên cô mới không ghi vào sổ. Tôi tin ông chủ Thái nên cũng chưa bao giờ viết biên lai biên nhận, nhưng tôi có giấy tờ chứng nhận là hỏa táng. Cô nhìn xem ... Tôi không nói dối!” Ông ta vừa nói vừa lấy ra giấy chứng nhận hỏa táng tại Thành Tây.

“Tôi không xem!” Tiểu phượng thiếu kiên nhẫn: “Ai quan tâm mấy ông làm gì? Bây giờ cứ theo như trên sổ sách của tôi là không có, còn ông thì không đưa ra được chứng cứ, vậy thì không trả tiền, nếu ông không phục thì đi kiện. Đây vừa vặn cảnh sát cũng có mặt rồi!” Cô ta trông thấy Khúc Mịch và Mạnh Triết, nhận ra là cảnh sát đã từng đến hỏi chuyện cô ta.

Lão Vương quay đầu nhìn bọn họ, trầm giọng: “Được rồi! Làm nghề này kị nhất là tiếp xúc với cảnh sát. Thôi thôi ... Coi như tôi xui xẻo, thanh toán ba phần kia đi. Sau này tôi không làm ăn với các người nữa, có thêm người đột tử muốn hỏa táng, thì đi tìm người khác.”

Tiểu Phương miệng mồm không buông tha, vừa mở khóa ngăn kéo, vừa nói: “Tìm người khác thì tìm người khác còn đỡ hơn ông nhiều quy định phức tạp. Vừa muốn ăn tiền vừa muốn ăn nhang; đòi cúng heo, còn bắt cúng cơm; mừng một ngày rằm thì không làm, thượng vàng hạ cám không biết bao nhiêu là quy tắc. Đây! 1600 tệ, một tệ cũng không thiếu.”

“Còn trẻ không hiểu quy tắc, sau này sẽ thiệt thòi, ông chủ Thái của cô chính là ví dụ cụ thể.” Sau đó ông ta tức giận bỏ đi.

“Này này!” Tiểu Phương thấy ông ta để lại tờ giấy thì gọi với lại nhưng ông ta đã bỏ đi một nước.

Khúc Mịch cầm tờ giấy lên đọc, đột nhiên ánh mắt trở nên thâm sâu khó dò.

“Người đó là ai?” Anh dọ hỏi.

“Vương Đức Chương, chuyên xử lý tử thi đột tử.” Tiểu Phương bĩu môi: “Mấy chỗ khác không thích xử lý những tử thi như vậy, nên làm nghề này ông ta hốt bạc. Đặc biệt là tai nạn xe cộ, máu thịt be bét, không thể hỏa táng ngay mà phải được đặt trong ngăn đông lạnh của nhà tang lễ. Bình thường gia thuộc không ai dám nhìn, nên hẳn gánh trách nhiệm này. Còn có người em tên Vương Đức Hoa làm việc tại nhà hỏa thiêu ở Thành Tây, nghe nói là gan hắc còn lớn hơn nhiều.”

“Ồ!” Khúc Mịch có vẻ hứng thú với anh em nhà Vương Đức Chương.

“Thời nay mấy người có tiền cho người thân qua đời mặc quần áo hàng hiệu, đeo đồng hồ đắt tiền, trang sức này nọ không còn là chuyện lạ. Đây vào lò hỏa thiêu, tất cả đều thành tro bụi, bọn hăn lén lút giữ lại ai mà biết được? Nghe nói anh em bọn họ cả năm chẳng phải mua quần áo ... Hừ! Nghe thôi cũng thấy xúi quẩy!”

“Tôi nghe nói trong quá trình hỏa thiêu đều cho phép người nhà xem thông qua cửa kính lớn. Nếu bọn họ làm chuyện này, thì chắc chắn người nhà phải biết chứ?” Mạnh Triết mơ hồ hỏi.

“Người nhà không dám chứng kiến, bạo lăm cũng chỉ nheo nheo mắt, nhân lúc không ai để ý thì bọn họ thó ít đồ.” Tiểu Phương giải thích: “Năm ngoái vợ hăn đi khoe khoang chiếc lắc cho hàng xóm, ai ngờ người nhà người chết biết được, đến nhà hỏa táng nháo nhào một trận. Cuối cùng phải trả đồ lại, Vương Đức Hoa bị buộc thôi việc. Nhưng vì không tìm được người làm mấy chuyện này, nên phía bên đó cho phép hăn quay về tạm thời làm việc. Chuyện này người trong nghề chúng tôi ai mà không biết.”

“Có thể tìm được Vương Đức Chương ở đâu?”

“Hắn ta bình thường ở cùng em trai tại nhà hỏa táng Thành Tây. Anh đến đó nhất định sẽ gặp!” Tiểu Phương trả lời.

“Mau đi đến nhà hỏa táng Thành Tây một chuyến!”

Đến nhà hỏa táng làm gì cơ chứ? Mạnh Triết liếc nhìn thông tin trên tờ chứng nhận, người chết Lý Minh Hạo, đâu có gì khác thường đâu.

-----oOo-----

Chương 39: Mất tích? Bị hại?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mạnh Triết đưa Khúc Mịch đến nhà hỏa táng tại Thành Tây, trên đường đi, không nén được tò mò, mở miệng hỏi: “Đội trưởng Khúc, chúng ta đến nhà hỏa táng điều tra cái gì?”

“Bây giờ vẫn chưa biết, đến đó rồi nói!” Về mặt Khúc Mịch đảm chiêu.

Mạnh Triết lẩm bẩm trong lòng:

--- Hai vụ án chưa bắt được hung thủ mà Đội trưởng Khúc còn có tâm trạng lo chuyện này. Hai anh em nhà Vương Đức Chung có liên hệ với Thái Dũng nhưng đâu có liên quan gì đến vụ án, đào đâu ra tin tức hữu dụng.

Mà thôi ... dù sao người ta cũng đeo băng Đội trưởng, lâu la như mình chỉ còn cách tuân mệnh. Sớm biết thế thì chẳng bằng đi theo lão đại thăm Lưu Uyển Như, may ra còn hỏi được một vài manh mối.

“Cậu gọi cho Đường Ninh, tra một người tên Lý Minh Hạo.” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

Mạnh Triết ngẩn người, rồi lập tức gọi cho cô em họ. Đường Ninh biết được là hỗ trợ cho Khúc Mịch nên vui vẻ đồng ý.

Mạnh Triết lái xe rất nhanh đến nhà hỏa thiêu Thành Tây. Sau khi dò hỏi biết được hai anh em Vương Đức Chương đang ở trong căn phòng nhỏ gần khu hỏa thiêu.

Hai anh em đang uống rượu trong nhà, Vương Đức Chương đang tức tối kể lại câu chuyện cho cậu em nghe.

Vừa ngẩng đầu bắt gặp Khúc Mịch tiến vào: “Sao? Đến bắt tôi? Tôi không nói dối nửa lời, con bé đó rõ ràng muốn quyt nợ.”

“Mấy việc tranh cãi này thuộc về dân sự, chúng tôi thuộc đội hình sự, không quan tâm!” Mạnh Triết liếc hắt một cái: “Chúng tôi đến đây tìm hiểu sự việc liên quan đến Lý Minh Hạo.”

Nghe đến đây hai anh em Vương Đức Chương đưa mắt nhìn nhau. Vương Đức Hoa khoát khoát tay: “Không có gì để nói, mấy người đi đi.”

“Cái gì mà không có gì để nói. Nghĩa vụ của người dân là hỗ trợ cảnh sát

điều tra ...”

“Chúng tôi không hỗ trợ thì các anh làm thế nào? Bất quá nhót anh em chúng tôi mấy ngày. Vậy cũng tốt, tiết kiệm điện nước, cơm ăn ngày ba bữa.” Vương Đức Hoa khá hung hăng, trên người hắt tỏa ra chút thần bí, quái lạ.

Hắn không giết người phóng hỏa, nhốt hắn vào nhà giam chỉ vài ba ngày. Bởi mới nói lưu manh là khó nói chuyện nhất, không dễ dàng cạy miệng bọn họ.

Khúc Mịch quan sát Vương Đức Hoa một chút, nửa cười nửa không: “Đâu có ai muốn bắt giam ông, tuy nhiên chiếc đồng hồ đeo tay kia ...”

Sắc mặt khế biến, Vương Đức Hoa kéo kéo ống tay áo.

Mạnh Triết xông đến, kéo cổ tay hắn lên, một chiếc đồng hồ mạ vàng. Nhìn kỹ trên mặt đồng hồ ngoài bốn con số chính, tất cả các số còn lại được khảm bằng kim cương.

Chiếc đồng hồ này có giá trị không dưới một triệu tệ, dựa vào tiền lương của hắn khẳng định là mua không nổi! Tên này nhất định là lại lấy cắp từ trên người chết. Thế nhưng một chiếc đồng hồ quý như thế, khả năng người thân sẽ không hỏa thiêu cùng người chết, do vậy trong này nhất định có ẩn tình.

“Cái này là ông trộm, quy đổi giá trị không hề nhỏ, có thể bị phán ngồi tù hai mươi năm!” Mạnh Triết có sẵn tố chất là một trinh sát dĩ nhiên phát giác điểm bất thường: “Đây có phải của Lý Minh Hạo?”

Vương Đức Hoa thân hình to lớn nên rất khỏe, dùng sức giãy dụa. Mạnh Triết có võ, hai ba lần đều chế ngự được hắn, dùng còng tay khóa cổ tay hắn vào ống dẫn nhiệt trên tường.

“Ông ăn cắp đồ của người khác đã đủ để kết tội, bây giờ còn chống cự nhân viên công vụ, tôi có thể tặng ông một phát đạn!” Mạnh Triết móc súng ra, sắc mặt Vương Đức Hoa trắng bệch.

Đừng xem hấn hàng ngày đều tiếp xúc với người chết, thật sự cũng sợ chết như ai: “Đồng chí! Món đồ này không thể dùng một cách tùy tiện, ngộ nhỡ cướp cò là mất đi một mạng người!”

“Anh cảnh sát! Hai anh em chúng tôi không làm chuyện gì thương thiên hại lý. Thân nhân của người chết không muốn những những đồ vật này, đòi thiêu cùng. Nhưng nhìn nó cháy rụi thì rất đau lòng. Thật ra mấy thứ này xui lắm, người bình thường cho tiền cũng không dám dùng” Vương Đức Chương vội vàng cầu xin: “Các anh có gì cứ hỏi, anh em chúng tôi nhất định sẽ khai.”

Khúc Mịch ngồi xuống, tiếng điện thoại reo vang, anh lại đứng dậy ra ngoài nhận điện. Bên ngoài vọng vào chỉ nghe loáng thoáng anh ừ ừ vài tiếng, nét mặt không có biến chuyển lớn.

Tiếp xong điện thoại, Khúc Mịch nhìn về phía hai anh em họ Vương: “Lý Minh Hạo, sáu mươi chín tuổi, bệnh tim đột tử, tháng trước đã hỏa táng tại thành đông.”

“Làm sao như vậy được?” Hai anh em đồng thanh: “Không ... Không phải là ma chứ?”

Vương Đức Hoa tỉnh trí: “Không đúng! Nhất định là trùng tên trùng họ. Lý Minh Hạo tôi hỏa táng là một người còn trẻ, chết do tai nạn xe, nát bấy phần đầu, còn những vị trí khác không bị thương. Cả thành phố biết bao nhiêu người, trùng tên trùng họ không có gì kỳ lạ.”

“Đầu bị nát? Vậy thì dung mạo không thể phân biệt được rồi?” Mạnh Triết truy hỏi.

Vương Đức Chương gật đầu: “Đầu nát hết không thể nhìn ra.”

“Anh nhận thi thể ở đâu, chứng nhận tử vong do ai cung cấp?” Không có bác sĩ viết giấy xác nhận tử vong thì không ai dám hỏa táng, chẳng may người còn chưa chết thì mang tội mưu sát.

Câu hỏi Khúc Mịch luôn nhắm vào trọng điểm, không phí lời.

“Thái Dũng gọi điện thoại cho tôi nói là có người bị xe tông tử vong. Gia đình không đành lòng nhìn thảm trạng nên giao cho chúng tôi toàn quyền xử lý. Tôi đang đến nhận thảm trạng giao cho chúng tôi toàn quyền xử lý. Tôi đang lái xe trên đường Phúc Tây nên đến nhận thi thể tại một căn nhà trọ gần đó”, Vương Đức Chương ngừng một chút: “Dáng vẻ khi ấy của Thái Dũng rất gấp gáp, anh ta nói người thân sốt ruột muốn đem tro cốt về quê, vé xe lửa cũng mua rồi. Anh ta hi vọng anh em chúng tôi thông cảm, tiến hành hỏa táng suốt đêm.

Anh ta có giấy chứng nhận tử vong của bệnh viện, còn có thẻ căn cước của người chết nên tôi không nghi ngờ. Chờ xác đến nhà hỏa táng thì trời cũng đã tối, hai anh em tôi hỏa thiêu cả đêm rồi đưa tro cốt cho Thái Dũng.”

“Hôm đó ngày mấy?”

“Ngày hai mươi!” Hai anh em họ Vương tranh nhau nói.

Sau khi Lê Kiến Thiên mất tích, Mạnh Triết luôn trong trạng thái kích động, có rất nhiều manh mối, nhưng lại không nắm được điểm mấu chốt.

Điều này khiến tâm trạng anh ta ngửa ngáy: “Các ông cho chúng tôi biết người chết cao bao nhiêu, mặc quần áo thể nào.”

Khúc Mịch đứng dậy, ra ngoài gọi cho Lục Ly, điều động phòng giám chứng đến.

“Đã tìm thấy địa điểm ngộ sát Lê Kiến Thiên, mau cho phòng giám chứng đến đây!”

Nghe Khúc Mịch nói vậy, Mạnh Triết sửng người, làm sao có thể khẳng định được Lý Minh Hạo là Lê Kiến Thiên? Biết đâu là trùng tên họ. Hơn nữa ngữ khí của Khúc Mịch dường như anh đã đoán trước được Lê Kiến Thiên không phải mất tích mà bị sát hại. Anh dựa vào đâu mà có thể đoán trước được điều này?

Chương 40: Chi tiết nhỏ quyết định tất cả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch đi trực tiếp từ nhà hỏa táng đến căn phòng thuê, Tầng Dĩ Nhu đã có mặt ở đó.

“Đã qua nửa tháng, rất nhiều dấu vết đều biến mất. Trong phòng được cọ rửa rất kỹ càng, chúng tôi mời bác sĩ Tầng đến làm phản ứng huyết dịch!” Lục Ly báo cáo.

Khúc Mịch gật đầu, tiến đến bên Tầng Dĩ Nhu. Trông thấy cô đang phun chất lỏng lên tường, sau đó xuất hiện những ánh sáng màu xanh huỳnh quang.

“Đây là thuốc thử luminol, chủ yếu dùng để phát hiện vết máu trong công tác trinh sát hình sự. Ở nước ngoài sớm đã áp dụng phương pháp này, nhưng nước ta vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm”, Tầng Dĩ Nhu giải thích với Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc đã từng ở nước ngoài có lẽ thấy qua rồi!”

“Ừm! Luminol tác dụng với chất sắt trong hemoglobin phát sinh phản ứng xuất hiện những ánh sáng màu xanh lam huỳnh quang. Phương pháp này cực kỳ linh hoạt, có thể đo lường được ngay cả hàm lượng máu nhỏ nhất. Hơn nữa huyết sắc tố được phun thuốc thử luminol không phá hư DNA, có thể lấy để giám định.” Khúc Mịch rất phấn chấn, không ngờ quốc nội phát triển nhanh như vậy.

Tầng Dĩ Nhu phun thuốc thử trên phạm vi rộng hơn, phát hiện càng nhiều vết máu.

“Bác sĩ Tầng, cô thấy thế nào?” Khúc Mịch trông thấy nhìn máu trên mặt tường và sàn nhà.

Tăng Dĩ Nhu vừa lấy mẫu máu vừa nói: “Là vết máu bắn tung tóe, hơn nữa là dùng một vật cùn sát hại nạn nhân.”

“Hả??? Tại sao là bằng vật cùn?” Lục Ly truy hỏi.

Không có thi thể, không có hung khí gây án, chỉ bằng vết máu mà có thể đưa ra phán đoán?

“Vỡ động mạch, bởi vì tim co bóp tạo áp lực khiến thành động mạch đàn hồi co rút lại, máu bắn lên khu vực lân cận, các giọt máu tung tóe tạo thành hình trông như dấu chấm than, hướng phun sẽ tụ lại từ nơi bắt đầu.” Dĩ Nhu nhỏ giọng giải thích: “Nếu dùng một vật cùn liên tục tạo thành vết thương xuất huyết, cũng có thể khiến máu bắn tung tóe nhưng kích thước, hình dạng không đồng nhất, phân bố rải rác.”

Đáy mắt Khúc Mịch thêm vài phần thưởng thức, một cô gái có tay nghề pháp y chuyên nghiệp, còn chuyên sâu nghiên cứu bên lãnh vực giám chứng thông thạo mức này có thể cho thấy Tăng Dĩ Nhu là một người không đơn giản.

“Cục cảnh sát Tỉnh sẽ nhanh chóng điều nhân viên pháp chứng đến Cục chúng ta, đến lúc đó bác sĩ Tăng không cần cực khổ như vậy nữa. Bác sĩ Tăng tinh thông bên lãnh vực pháp chứng như vậy ... quả thật ... đáng tiếc!” Lục Ly gật gù.

“Tôi chỉ học sơ sơ thôi, để trở thành một nhân viên giám chứng chuyên nghiệp còn cách khá xa. Máy máy giám định ở trong Cục cảnh sát của chúng ta để không thật sự quá uổng phí. Ngày hôm qua tôi thấy có người mang máy móc qua lầu hai khu đối diện, chắc hẳn để chuẩn bị cho Khoa pháp chứng.” Tăng Dĩ Nhu xếp gọn gàng mẫu máu huyết dịch: “Tôi về tiến hành xét nghiệm và phân tích, ít nhất ba ngày mới có kết quả. Tuy nhiên ...” Cô liếc Khúc Mịch một cái.

“Căn cứ hiện trường cho thấy lượng máu rất nhiều, phỏng chừng đủ để một người trưởng thành tử vong. Nhưng mà ... người này thực sự là Lê Kiến Thiên sao? Không phải hắn đang lần trốn vì tội giết người ư?”

Lục Ly nghe thấy vậy cũng đưa mắt nhìn Khúc Mịch, đây cũng chính là mối hoài nghi trong lòng anh ta, Nhận được điện thoại của Khúc Mịch anh ta suy nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra được đầu mối.

“Hắn không chỉ đã chết mà còn hóa thành tro!”

Tất cả đều sững sờ, Mạnh Triết bỗng ngộ ra được: “Lý Minh Hạo trong miệng Thái Dũng chính là Lệ Kiến Thiên??? Còn Thái Dũng là do ai giết???”

Vụ án càng ngày càng rắc rối.

Trở về Cục cảnh sát, Khúc Mịch mở cuộc họp, sắp xếp lại trình tự vụ án.

“Đội trưởng Khúc! Anh hãy nói coi chuyện gì đã xảy ra? Mọi người ở đây đều mơ mơ hồ hồ, làm sao có thể phá án?” Mạnh Triết không chờ được.

“Trong lúc vô tình cậu đã nhắc nhở tôi!”

“Tôi?” Mạnh Triết lấy ngón tay chỉ mặt mình, ngơ ngác: “Tôi đã nói gì?”

“Lệ Kiến Thiên mất tích hơn nửa tháng, sống không thấy người, chết không thấy xác, khi đó bản thân tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Trong câu nói của cậu có từ ‘hóa tro’ khiến tôi đột nhiên hiểu ra. Tôi liên tưởng đến nghề nghiệp của Thái Dũng, cảm thấy nhất định có vấn đề nên qua công ty hắn điều tra một chút.

Không ngờ chúng ta gặp phải Vương Đức Chương và Tiểu Phương đang cãi nhau, còn tờ giấy chứng nhận kia vừa khít vào nửa tháng trước, do vậy tôi càng thêm nghi ngờ. Đến nhà hỏa táng, trông thấy chiếc đồng hồ trên tay của Vương Đức Hoa, tôi xác định Lý Minh Hạo chính là Lệ Kiến Thiên.”

“Đồng hồ đeo tay? Tuy rằng vật đó có giá trị không nhỏ nhưng chưa chắc đó là của Lệ Kiến Thiên?” Mạnh Triết nghi hoặc.

Khúc Mịch lấy ra một tờ tạp chí tháng trước, trong mục thông tin kinh tế có

một tấm ảnh chụp của Lê Kiến Thiên, cổ tay anh ta đeo chiếc đồng hồ giống y như đúc.

“Patek Phillippe, hàng hiệu đẳng cấp. Hơn nữa chiếc đồng hồ này là phiên bản giới hạn, toàn thế giới chỉ sản xuất hai mươi cái. Rõ ràng đây là chiếc đồng hồ anh ta khá thích, và thường đeo nó. Mọi người coi đi!” Dứt lời Khúc Mịch lại lấy ra một vài tờ báo khác nhau. Tất cả đều có hình ảnh của Lê Kiến Thiên. Trang phục có màu sắc, kiểu dáng khác nhau, nhưng trên tay anh ta vẫn là chiếc đồng hồ này.

Mọi người xem báo, khâm phục Khúc Mịch sát đất. Người bình thường đọc báo để giết thời gian, còn anh đọc báo lại có thể phát hiện ra đầu mối phá án. Chỉ một chi tiết rất nhỏ nhưng anh có thể nhớ kỹ, chứng tỏ sức quan sát và trí nhớ của Khúc Mịch khiến ai nấy nể phục.

“Lê Kiến Thiên chết, Thái Dũng là người bị tình nghi nhiều nhất, nhưng Thái Dũng là do ai giết?” Mạnh Triết đưa ra vấn đề mấu chốt, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Hiện trường tử vong của Thái Dũng lưu lại hung khí, phía trên là vân tay của Lê Kiến Thiên. Hơn nữa, rõ ràng là hung thủ có chìa khóa vào nhà, hoặc chính Thái Dũng là người ra mở cửa. Thêm vào đó, Thái Dũng khi ấy đang đi vào trong phòng ngủ, quay lưng lại với hung thủ, không chút nào phòng bị. Tất cả những điều này cho thấy rõ ràng là người quen gây án. Vậy ngoại trừ Lê Kiến thiên, Thái Dũng còn quen ai?

Nếu Lê Kiến Thiên đã tử vong từ nửa tháng trước, vậy cách đây mười ngày Lưu Uyển Như nhận được điện thoại là ai gọi?

“Lưu Uyển Như cố tình che giấu việc cô ta quen biết Thái Dũng, còn nói mình nhận được điện thoại của Lê Kiến Thiên yêu cầu ly hôn. Chìa khóa dự phòng của nhà Thái Dũng khả năng là đưa cho Lê Kiến Thiên, mà người có thể lấy được chìa khóa và có được vân tay của Kiến Thiên chỉ có ...” Lục Ly nói đến đây thì ngừng một chút, ánh mắt âm đảm: “... Chỉ có Lưu Uyển Như!”

“Tối ngày Thái Dũng bị sát hại, Lưu Uyển Như có chứng cứ vắng mặt.”

Vương Nhân Phủ cau mày, cầm trong tay bản khẩu cung,

“Tuy nhiên lời của nhân chứng lại cho tôi cô ta là người bị tình nghi nhiều nhất!” Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ đưa bản khẩu cho mọi người đọc lại một lần nữa.

-----oOo-----

Chương 41: Suy đoán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ đọc bản khẩu cung cho mọi người một lần, anh ta bán tính bán nghi nhưng vẫn tuân mệnh.

Nhân chứng là bảo vệ của một tòa cao ốc. Đêm Thái Dũng bị giết, có nhìn thấy Lưu Uyển Như đi vào đi ra, thời điểm rời đi lúc mười hai giờ đêm.

Thời gian Thái Dũng tử vong vào khoảng tám giờ tối, nên Lưu Uyển Như coi như được loại khỏi đối tượng tình nghi.

Lời khai của nhân chứng không có bất cứ sơ hở gì. Vương Nhân Phủ vừa nhủ thầm trong lòng vừa đọc lớn: “Bà Lệ thường đến đây tập gym. Ngày nào cũng mặc quần áo rất sang trọng quý phái, tất cả mọi bảo vệ ở đây đều biết bà ấy, nhưng người giàu thì ai thêm đề ý bọn chúng tôi.

Hôm đó, bà Lệ đến đây lúc bảy giờ tối, trong lúc đậu xe có âm ỉ với một người đàn ông một lúc. Thật ra bên trong vẫn còn chỗ đậu xe nhưng khá vắng. Bà Lệ dù sao cũng là đàn bà con gái, nửa đêm nửa hôm đến khu vắng vẻ đó cũng sợ. Hơn nữa mấy người có tiền đều lập dị, tôi làm việc ở đó nhiều nên quen rồi.

Tôi ra nói với bà ta có thể đậu xe ngay trước cửa phòng bảo vệ, vốn dĩ nơi đó là khu vực của nhân viên. Lúc ra về bà Lệ rất cảm kích, còn bo cho tôi một trăm đồng. Bà Lệ vừa rời đi là có đồng nghiệp đến thay ca nên lúc đó là đúng mười hai giờ khuya.”

Tất cả mọi người chăm chú lắng nghe, đặc biệt là Lục Ly: “Anh bảo vệ nói ngày thường Lưu Uyển Như không hề chú ý đến bọn họ, nhưng hôm đó vì có được chỗ đậu xe đã cho anh ta một trăm tệ.”

“Coi ra ... anh đã tìm ra được điểm mấu chốt”, Khúc Mịch khẽ nở nụ cười: “Cô ta cố ý gây sự để gây sự chú ý của bảo vệ. Lúc đi về còn cho thêm tiền bo, tạo nên một chứng cứ vắng mặt hoàn hảo. Tôi qua tòa nhà đó, phía sau có con đường nhỏ, từ đó đến nhà Thái Dũng chỉ mất mười phút.

Tôi cũng kiểm tra camera ở khu vực đó, Lưu Uyển Như lúc đi vào mang theo chiếc túi du lịch khá lớn, trong đó khẳng định là quần áo cô ta gây án. Dĩ nhiên, khả năng bây giờ đã bị hủy thi diệt tích.

Cô ta đi vào từ cổng chính tòa cao ốc, làm bộ như đến phòng tập gym, thế nhưng sau đó từ cổng sau bỏ đi. Bốn tiếng đủ thời gian hoàn thành kế hoạch mưu sát.

Tôi đã điều tra, huấn luyện viên phòng tập khai có nhìn Lưu Uyển Như vào phòng tập, nhưng không cần nhờ huấn luyện viên, muốn tự mình luyện tập một lát. Sau đó đến lầu trên tập yoga.

Huấn luyện viên đang tập cho người khác nên không để ý cô ta có ở đó hay không. Tuy nhiên tôi biết chắc cô ta không lên đó! Đó chỉ là cái cớ để huấn luyện viên không chú ý!”

“Thái Dũng cười trần, bị nhát dao đâm sau lưng.” Tăng Dĩ Nhu nghi hoặc: “Hắn không hề đề phòng, không lẽ quan hệ của hắn và Lưu Uyển Như thân mật hơn chúng ta nghĩ?”

“Bọn họ không những có quan hệ thân mật mà có khả năng có lợi ích chung. Hơn nữa với bộ dạng yếu đuối của mình, người ta lại càng buông lỏng cảnh giác Lưu Uyển Như. Nói gì thì nói, muốn đứng vững được ở nhà họ Lê, không mạnh mẽ là không được!” Khúc Mịch phân tích tiếp cho mọi người.

“Lợi ích chung?” Trong thâm tâm của Lục Ly không muốn thừa nhận, nhưng tất cả những manh mối đều chỉ ra được sự thật này: “Lưu Uyển Như

và Thái Dũng cầu kết giết Lệ Kiến Thiên, sau đó giả dạng thân phận đưa thi thể của Lệ Kiến Thiên đến nhà hỏa táng. Lệ Kiến Thiên biến thành tro, thần không biết, quỷ không hay.

Cô ta lại giết Thái Dũng, đem con dao có dấu vân tay của Lệ Kiến Thiên đã được chuân bị sẵn đặt tại hiện trường vụ án, đánh lừa chúng ta. Chúng ta cứ dựa vào những manh mối tại hiện trường cho rằng Lệ Kiến Thiên giết người, đào thoát; sau thời gian dài không tìm được Lệ Kiến Thiên, vụ án sẽ chìm vào quên lãng.”

“Tại sao cô ta giết Lệ Kiến Thiên? Lệ Kiến Thiên và Thái Dũng là tình nhân, tại sao Thái Dũng lại có thể cầu kết với cô ta? Đội trưởng Khúc, tôi cho rằng phải bắt ngay Lưu Uyển Như!” Vương Nhân Phủ kích động.

“Không!” Khúc Mịch phủ quyết, “Tất cả đều chỉ mới là suy đoán của tôi, không có chứng cứ xác thực. Nếu bây giờ bắt người sẽ đánh rã động cở. Lưu Uyển Như khó đối phó hơn mọi người nghĩ.”

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Mạnh Triết hỏi.

“Bí mật điều tra!” Khúc Mịch ra lệnh: “Hách Minh, cậu đi thăm dò chuyện phá sản của cha mẹ Lưu Uyển Như, nếu được tốt nhất tìm cách liên lạc với ba mẹ cô ta xem bọn họ nói thế nào. Lục Ly anh đi thăm dò việc đưa con đã mất của Lưu Uyển Như.”

“Đội trưởng Khúc, anh hoài nghi cái chết của vợ chồng Lệ Trường Phong cũng có quan hệ với Lưu Uyển Như?”

Sắc mặt Lục Ly cực kỳ khó coi, nhưng sự thật anh ta không cách nào phản bác; tuy nhiên từ sâu trong nội tâm anh ta không thể chấp nhận được điều này. Trong ký ức của anh ta, Lưu Uyển Như là một cô gái ngây thơ, luôn nghĩ đến người khác. Là một người con gái yếu đuối, hay khóc nhe.

Chỉ mới ba năm thôi, làm sao có thể khiến cô ta biến thành một người phụ nữ giết người không chớp mắt?

“Hà Ngọc Phượng sau khi chết còn bị cưỡng bức, cho dù Lưu Uyển Như là

thủ phạm chính, nhưng nhất định sẽ có tòng phạm. DNA của Thái Dũng không phù hợp, nghĩa là còn một người nữa ở phía sau. Người này có phải là đồng minh của Lưu Uyển Như.” Nói xong Mạnh Triết ngừng lại một chút: “Chân tướng có thể khiến chúng ta mở mang tầm mắt!”

Vốn dĩ là hung thủ giết người đào thoát, bây giờ Lệ Kiến Thiên lại bị thiêu thành tro, còn chuyện gì là không thể xảy ra? Vụ án nhà họ Lệ không thể dựa theo lối suy đoán thông thường. Không chỉ có mình Mạnh Triết mà hầu như tất cả mọi người có mặt đều có cùng suy nghĩ.

Bọn họ theo lệnh của Khúc Mịch bí mật điều tra. Lưu Uyển Như ra viện thì ở nhà dưỡng bệnh, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Ba ngày sau, kết quả mẫu máu tại hiện trường phòng trọ đã có, chứng thực đúng là thuộc về Lệ Kiến Thiên! Kết quả nằm trong dự liệu của mọi người, thế nhưng ai nấy đều thán phục Khúc Mịch không dứt. Truyện hay luôn có tại || Trlqm truyện.oRG ||

Hách Minh cùng đồng nghiệp hỏi thăm những người dân sống quanh căn nhà trọ, nhưng không có manh mối. Chủ nhà cho biết ông ta chỉ biết người thuê nhà là Thái Dũng. Không có bất cứ việc gì liên quan đến Lưu Uyển Như, cô ta đã dọn dẹp rất sạch sẽ.

Anh cảnh sát phụ trách theo dõi Lưu Uyển Như có tin tức.

-----oOo-----

Chương 42: Hải cốt quái lạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảnh sát theo dõi Lưu Uyển Như đã có tin tức. Anh ta nhìn thấy Lưu Uyển Như đeo mắt kính râm một mình đi đến nghĩa trang. Cô ta đứng trước một phần mộ rất lâu, trên mặt bia chỉ khắc dòng tên ‘Lệ Tiểu Như’.

Tin tức này khiến Khúc Mịch chấn động, anh dẫn người đi đến nghĩa trang. Khúc Mịch đi vòng quanh bia mộ một lúc, ngồi xổm xuống, dịch phiến đá

ra, ôm hộp gỗ phía trong ra ngoài.

Anh mở hộp gỗ, bên trong là một bộ xương trắng. Nhỏ hơn xương của người trưởng thành, khả năng người chết là một đứa trẻ.

Vậy đây chính là con của Lưu Uyên Như. Nhìn là biết không phải hỏa thiêu, nhưng ... chỉ trong hai năm đã có thể hóa thành bộ xương trắng thế này ... tốc độ quá nhanh.

“Đội trưởng Khúc! Hay là ... hãy để hài cốt của đứa trẻ đáng thương này mồ yên mả đẹp đi!” Kha Mẫn dù sao cũng đã là mẹ, không muốn để đứa bé lại xảy ra bất cứ điều gì. Con trẻ chưa kịp nhận biết thế giới đã rời khỏi ba, khỏi mẹ, ngấm lại còn thấy thật chua xót.

Khúc Mịch đứng dậy: “Bộ hài cốt này có vấn đề, mang về giao cho bác sĩ Tăng kiểm tra qua một chút!”

Nghe Khúc Mịch nói, Kha Mẫn quan sát đi quan sát lại nhiều lần, chẳng cảm thấy nó có vấn đề gì cả. Chỉ là bộ xương của một đứa trẻ mà thôi.

Bộ hài cốt mau chóng được đưa đến phòng làm việc của Tăng Dĩ Nhu.

“Thế nào? Có bất thường gì không?” Anh đứng trước cửa sổ, trên tay kẹp điều thuốc.

Tăng Dĩ Nhu liếc điều thuốc trên tay anh, đưa mắt cảnh cáo. Anh nhìn bảng ‘Cấm hút thuốc’ trên tường ... mau chóng dập tàn thuốc.

“Tỉnh Nam Giang bốn mùa rõ rệt, thời gian hai năm không đủ hóa thi thể thành xương. Nguyên nhân cụ thể là thi thể cần phải xét nghiệm mới biết được!” Tăng Dĩ Nhu ngữ khí rất nghiêm túc. Cô cẩn thận kiểm tra các bộ phận: “Ồ????”

Khúc Mịch đi tới, chỉ thấy Dĩ Nhu cầm lên một đoạn xương cánh tay, tỉ mỉ quan sát.

“Thế nào? Nhìn ra được dị thường?” Học cách nói của anh, Tăng Dĩ Nhu

lên tiếng.

“Độ dài xương khuỷu tay và xương cổ tay tương phản!” Thật ra khi đến nghĩa trang anh đã có cảm giác kết cấu của bộ xương này rất khác lạ, nhưng trong thời gian ngắn anh không thể chỉ ra vấn đề nằm ở đâu. Bây giờ được Tăng Dĩ Nhu dẫn dắt, anh lập tức tìm được điểm mấu chốt.

Hai vị trí xương đảo ngược, cánh tay này của đứa bé mắc chứng Valgus*, một loại dị dạng bẩm sinh.

*Chứng Valgus: theo hình minh họa

“Xương cốt dị dạng chưa hẳn là nguyên nhân khiến đứa trẻ chết yếu, có thể tra ra được nguyên nhân thực sự không?” Khúc Mịch hỏi.

Tăng Dĩ Nhu khẽ nhún mày: “Thi thể đã hóa cốt, e là có chút khó khăn. Tôi sẽ cố gắng, nhưng tôi cần người trợ giúp”, Tăng Dĩ Nhu suy nghĩ một lát, “Tôi có một người bạn chuyên nghiên cứu hài cốt, tôi qua đó nhờ anh ta coi sao.”

“Được!” Khúc Mịch đáp ứng: “Cô cứ việc mời người, Cục Trưởng để tôi nói chuyện. Điều kiện do anh ta đưa ra, nếu trong khả năng tôi sẽ tận lực đáp ứng.”

“Điều kiện thì không cần, anh ta là người không cầu danh lợi.” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười dịu dàng: “Huống hồ do đích thân tôi đứng ra mời, chắc chắn anh ta sẽ không lấy thù lao.”

Khúc Mịch cau mày: “Là bạn học nam?”

“Đúng! Có vấn đề gì không?”, Tăng Dĩ Nhu tiếp lời, “Anh ta là một người cẩn thận và nghiêm túc, rất có tài trong lĩnh vực này. Có sự trợ giúp của anh ta, công việc chúng ta có hiệu quả hơn nhiều.”

Nghe thấy cô khen ngợi bạn học cũ, sắc mặt Khúc Mịch càng ngày càng tối sầm lại.

Tăng Dĩ Nhu bấm một dây số, đầu dây bên kia nghe xong đồng ý ngay tức khắc.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi đón anh ta. Dù sao cũng nên biểu thị thành ý của chúng ta.”

Đôi phương ở thành phố Lâm, Khúc Mịch chờ Dĩ Nhu đến đó.

“Dĩ Nhu sao lại đến đây? Tôi còn tính thu dọn một chút, sáng mai mới chạy lên chỗ em sớm. Tôi còn nhớ hồi còn học đại học em rất thích ăn bánh cuốn ở đây, tính sáng mai mua mang đến cho em nữa kìa.”

“Đại sư huynh còn nhớ ư???” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười nhàn nhạt.

“Dĩ nhiên!” Đáy mắt anh ta ngập tràn ý cười: “Em còn nói tốt nghiệp sẽ đến đây làm việc, mỗi ngày đều có thể được ăn một đĩa bánh cuốn thật to. Ai ngờ em đến Nam Giang, bận đến nỗi không còn thời gian nghỉ ngơi. mấy lần tôi mời em đều từ chối. Nếu không phải gặp khó khăn chắc em quên mất vị đại sư huynh này.”

“Làm sao quên chứ? Ăn không của sư huynh không biết bao nhiêu đĩa bánh cuốn, làm sao quên được công ơn của anh dạy dỗ!”

Cạch!! Một thanh âm lạnh lạnh vang lên, Dĩ Nhu quay đầu nhìn, chỉ thấy Khúc Mịch đang phì phèo điều thuốc, vẻ mặt mông lung.

Cô nở nụ cười, đến đây mãi lo ôn chuyện đã quên mất chuyện chính.

“Đề em giới thiệu với sư huynh. Đây là Khúc Mịch Đội trưởng đội hình sự. Dương Thâm, giáo sư khoa pháp chứng, đại học X.”

Hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm giác nhiệt độ xuống đến âm độ, hô hấp dần trở nên khó khăn.

“Đội trưởng Khúc! Xin chào!” Dương Thâm đưa tay ra trước, hướng về phía Khúc Mịch nở nụ cười.

Dương Thâm cao khoảng một mét bảy lăm, da trắng, hàng mày rậm, mắt to, nở nụ cười sáng như ánh mặt trời. Anh ta không có khí chất cao ngạo lãnh đạm như Khúc Mịch, mà chỉ đơn thuần là một người đàn ông âm ập, mang đến cho người đối diện cảm giác tin tưởng, dựa dẫm.

Khúc Mịch rít thêm một hơi thuốc, sau đó dùng tay búng nhẹ, đầu thuốc rơi chuẩn xác vào trong thùng rác cách đó không xa.

“Ngại quá!” Anh đưa tay ra, nắm bàn tay của Dương Thâm: “Giáo sư Dương không hút thuốc nên chắc có lẽ không thích mùi thuốc lá trên tay tôi.”

“Tôi không hút thuốc, nhưng có thể tiếp xúc với tất cả mọi người có thói quen này. Con người là động vật có khả năng thích nghi cao nhất; nếu muốn dung hợp thì nhất định phải học được cách tiếp nhận và khoan dung, như vậy người với người mới có thể cùng nhau tồn tại, cùng nhau xây dựng bầu khí tốt đẹp.” Dương Thâm cười nói.

“Ồ! Cách nhìn của tôi hoàn toàn trái ngược với giáo sư Dương!”, Khúc Mịch khẽ cau mày: “Tôn trọng những ham muốn và sở thích của nhau, cố gắng giữ một khoảng cách nhất định. Không cần thiết phải ép buộc bản thân phải tiếp nhận hay tỏ ra độ lượng, vì điều đó sẽ dẫn đến nội tâm phải chịu đựng sự ngột ngạt.”

“Đội trưởng Khúc quả nhiên không hổ danh là một chuyên gia tâm lý học tội phạm, há mồm ngậm miệng đều là những thuật ngữ chuyên nghiệp.”

“Tâm lý học tội phạm đâu có nông cạn như thế!” Khúc Mịch khịt mũi coi thường: “Tôi chỉ nói đến ý niệm về cuộc sống, sinh hoạt cá nhân, tôi sống không phải để khoan dung người khác, càng không phải để làm cho thế giới tốt đẹp.”

Dương Thâm rõ ràng lúng túng hẳn. Tăng Dĩ Nhu vội vàng hòa giải. Phải nhớ rằng người đàn ông này có thể ‘phát bệnh’ bất cứ lúc nào, biết thế không dẫn anh theo. Vốn dĩ muốn nhờ người hỗ trợ, khách sáo còn không kịp, anh làm thế này giống như cố tình đến để cãi nhau với người ta vậy.

-----oOo-----

Chương 43: Đôi chọi gay gắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu đến mời bạn học của mình, Dương Thâm, tham gia vụ án, vào đúng giờ trưa, đương nhiên là phải mời cơm.

“Bắc Hải là địa bàn của anh, hôm nay anh mời. Đợi đến khi tới Nam Giang, dĩ nhiên tiên chủ hậu khách”, Dương Thâm đưa Dĩ Nhu đến một quán ăn, “Nơi này bán bánh cuốn ngon nhất, anh hay mua ở đây. Món này ăn nóng mới ngon, hơn nữa còn cho thêm một chén canh miễn phí.”

“Tốt quá! Từ khi tốt nghiệp đến giờ em chưa được ăn bánh cuốn.” Tăng Dĩ Nhu còn nhớ khi còn học đại học, tháng nào cũng được Dương Thâm mua cho một phần bánh cuốn nhưng chưa bao giờ được chứng kiến cảnh họ làm món này.

Quán ăn khá nhỏ, bên trong có một quầy bếp, có người đàn ông mặc tạp dề loay hoay. Phía trước bày tám bộ bàn ghế, thực khách khá đông. Khúc Mịch liếc nhìn, vẻ mặt đầy chán ghét. Những cái bàn ở đây giống như bàn sinh viên cũ, thải ra rồi chủ mang về dùng, nóc nhà kiểu cũ, cổ kính, thế nhưng khách đến đây toàn là những người còn rất trẻ.

Chủ quán nhìn thấy có khách nên buông tay, chạy lại đón đả mời chào, nhắc thấy Dương Thâm: “Là cậu sao! Trước đây hay đến, nhưng hai ba năm gần đây không gặp cậu, chia tay với bạn gái rồi ư? Chắc đây là bạn gái mới của cậu? Đẹp quá! Rất xứng đôi! Hai người mau tìm chỗ ngồi đi.”.

“Trước đây khi mua bánh cuốn, anh thường nói với ông chủ mua để lấy lòng bạn gái, ông ta lại cho thêm hai cái. Hết cách rồi, sinh viên nghèo làm gì có tiền, chỉ mong có người thông cảm.” Dương Thâm cười cười giải thích.

Tăng Dĩ Nhu ngồi xuống bàn sát cửa sổ: “Hai từ ‘bạn gái’ này thật dễ gạt

người, ăn miễn phí vài phần bánh cuốn xong chạy mất.”

“VẬY em muốn cái gì? Ô-tô, biệt thự, kim cương, bán thân anh cũng đổi cho em.” Dương Thâm vẫn duy trì nụ cười trên môi, nhưng vẻ mặt có thêm vài phần nghiêm túc.

“Mấy lời này của giáo sư Dương hình như hơi quá, tiền lương đại học, hay phúc lợi thế nào mọi người đều biết. Hơn nữa giáo sư Dương đã phát biểu qua không ít luận văn, rất nhiều bài nghiên cứu khoa học ... Ô-tô, biệt thự gì đó đừng đặt nặng!” Khúc Mịch thanh âm có chút chê trách vang lên:

“Tuy nhiên, bán thân cũng được đó, bác sĩ Tăng có thể giúp anh làm sao có thể chảy ít máu nhất, ít đau nhất. Khả năng bác sĩ Tăng không có hứng thú với biệt thự, xe hơi; lấy thân ra sẽ có sức hấp dẫn với cô ấy hơn!”

Dĩ Nhu nghe không lọt tai những lời này chút nào, sợ hai người bọn họ lại cãi nhau, nên giảng hòa: “Nhanh nhanh ngồi xuống ... Sắp ăn rồi đừng nói mấy chuyện máu me!”

Khúc Mịch nhìn chiếc ghế trước mặt, hơi do dự. Dương Thâm đã ngồi xuống bên cạnh Tăng Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu biết tính tình Khúc Mịch, mở túi xách lấy túi khăn giấy, rút vài tờ đưa cho anh.

Khúc Mịch nhận lấy, lau ghế, sau đó mới ngồi xuống.

“Quy tắc cũ, một đĩa vị truyền thống, thêm hai đĩa khẩu vị mới, ăn được thì gọi thêm! Canh miễn phí!” Ông chủ bưng mấy đĩa bánh cuốn đến.

Dương Thâm rút đôi đũa tre dùng một lần, tách ra, xoa xoa vào nhau rồi đưa cho Dĩ Nhu.

“Ngủi thôi cũng thấy thèm!” Dĩ Nhu nhận lấy, gấp một miếng cho vào miệng. Hai má căng phồng, đôi mắt tỏa ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm túc trong công việc, chỉ còn sót lại dáng vẻ của một cô bé tham ăn.

“Mùi vị như xưa, khẩu vị mới cũng ngon, thịt bò được thay bằng cá, nhưng ăn hề tanh, không biết họ làm thế nào.”

Nghe Dĩ Nhu nói vậy, Dương Thâm tiếp tục bàn về đĩa bánh cuốn khẩu vị mới: “Mẹ anh là chuyên gia về cá, không còn mùi tanh mà vẫn giữ được vị tươi ngon, có cơ hội em nếm thử!”

“Em nhớ bác là người nấu ăn rất ngon, lại còn là người phụ nữ dịu dàng.”

“Em còn nhớ sao? Mẹ anh cũng nhớ em, tình cò còn ...”

“Khụ khụ!” Hai tiếng ho khan vang lên cắt ngang hai người đang ôn chuyện.

Tăng Dĩ Nhu đang được ăn ngon, nghe âm thanh này mới nhớ ra có người ‘khó ở’ ngồi đối diện.

Khúc Mịch cau mày, ánh mắt chán ghét nhìn chằm chằm đĩa bánh cuốn, dùng đũa đâm đâm. Cuối cùng anh không ăn mà, buông đũa xuống.

“Không tính đến chiếc đũa làm từ vật liệu không tốt, vỏ ngoài của bánh cuốn nhìn thì có vẻ làm từ bột gạo nhưng thực chất đã trộn thêm không ít bột năng. Nhìn thử cái này đi ...”

Thanh âm của anh không nhỏ, không chỉ khách ngồi bàn bên cạnh, mà ngay cả chủ quán cũng hướng về phía bọn họ.

Dương Thâm lúng túng hẳn, Tăng Dĩ Nhu còn ái ngại hơn ... Dù sao anh ta là người mời bọn cô đến. Không biết Khúc Mịch còn nói thêm mấy lời khó nghe gì nữa, trước tình thế cấp bách, Tăng Dĩ Nhu gấp một miếng bánh cuốn, nhanh tay gấp thẳng vào miệng anh ... Nên lấp cái miệng của Khúc Mịch lại trước rồi tính sau.

Bảy giờ, Tăng Dĩ Nhu mới chợt nhớ ra, Khúc Mịch mắc căn bệnh thích sạch sẽ, đã không thích ăn món này, mà cô còn lấy chiếc đũa cô đã dùng qua nhét vào miệng anh ... Anh có trở mặt không đây?

Trước mắt Tăng Dĩ Nhu, Khúc Mịch có vẻ hơi ngẩn người, sau đó chậm rãi nhai vài cái, tựa như muốn nếm thử mùi vị.

Nuốt miếng bánh xuống, vẻ mặt anh đượm ý cười: “Mùi vị ... Cũng được!”

“Dĩ nhiên đây là quán ngon nhất Bắc Hải!” Dương Thâm cười ha hả.

Khúc Mịch cầm lấy đôi đũa của Tăng Dĩ Nhu, gấp thêm một miếng, vừa ăn vừa nói: “Quả nhiên càng là mấy món thực phẩm rác rưởi, mùi vị càng mê người!”

Vẻ mặt Dương Thâm cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng giữ phong độ, cười gượng hai tiếng để xua tan bớt bầu không khí ngột ngạt.

“Thích thì ăn nhiều vào!” Tăng Dĩ Nhu quả thật quá đau đầu, chỉ muốn cho hết đĩa bánh cuốn này vào miệng Khúc Mịch ... Để anh ăn mà bớt nói.

May là anh không nói gì thêm, Tăng Dĩ Nhu bị Khúc Mịch làm mất hứng nên bữa ăn cũng trôi qua rất nhanh.

Dương Thâm về nhà thu dọn hành lý, ngày mai khởi hành đi Cục cảnh sát Nam Giang, Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch lái xe suốt đêm quay trở về.

-----oOo-----

Chương 44: Trùng hợp?! tất nhiên!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa lên xe, Tăng Dĩ Nhu ngay lập tức dựa vào thành ghế chợp mắt, cô không muốn nói chuyện với Khúc Mịch, Khúc Mịch cũng không lên tiếng.

Mấy ngày nay liên tục tăng ca, chỉ tính khép mắt nhưng rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Trong lúc mơ mơ màng màng cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lơ mơ nghe Khúc Mịch đề cập đến Lưu Uyển Như, cô lập tức tỉnh táo.

“Phải chăng có phát hiện mới?” Cô nhìn sắc mặt khá nghiêm túc của Khúc Mịch, thẳng lưng lên tiếng hỏi anh.

Khúc Mịch gật đầu: “Lục Ly tìm được một người giúp việc trước đây của nhà họ Lê, tra được một tin khá quan trọng. Lưu Uyển Như sinh con ở nước ngoài, khi trở về đưa bé đã đầy tháng.

Nhưng khi ấy đưa trẻ được quán rất kỹ, không ai nhìn rõ mặt. Quay về nhà họ Lê, Lê Uyển Như đi thẳng lên lầu. Hà Ngọc Phượng một mình mang cơm cho con dâu, không cho phép bất cứ ai bén mảng lại gần.

Vào một đêm nọ, trên lầu vọng ra tiếng khóc và tiếng cãi cọ, sáng sớm thì biết tin đứa bé đã chết. Một tháng sau, Hà Ngọc Phượng sa thải toàn bộ người giúp việc trong nhà, Lưu Uyển Như cũng dọn về nhà riêng.”

“Theo lý thuyết, con của Lưu Uyển Như chính là cháu đích tôn của nhà họ Lê, chắc chắn phải được yêu thương và cưng chiều. Có thể nhà họ Lê không muốn công khai, nhưng mẹ con Lưu Uyển Như về nước âm thầm, ngay cả đầy tháng cháu nội cũng không tổ chức ...”. Dĩ Nhu nói tiếp: “Tôi đã xem lại báo, tạp chí năm đó, tin tức này không hề được đăng tải. Chỉ có một phần tin ngắn ‘Cháu đích tôn nhà họ Lê vì sinh thiếu tháng nên đột ngột qua đời’. Nếu dựa theo bước đầu kiểm tra, phản ứng của nhà họ Lê như vậy là do đứa bé bị dị dạng bẩm sinh.”

“Phân tích của cô rất có lý, cũng có chứng cứ; tuy nhiên tôi luôn cảm thấy trong này có ẩn tình.”

“Hừm! Chờ Đại sư huynh kiểm nghiệm, sẽ nhanh có kết quả thôi!” Tăng Dĩ Nhu đặc biệt có lòng tin với Dương Thâm.

“Đại sư huynh?” Cấu tạo của bộ não Khúc Mịch khác hẳn người thường, nhanh chóng chuyển hướng: “Cô và Dương Thâm là bạn đại học, tại sao cô luôn gọi anh ta là Đại sư huynh?”

“Ha ha ha!”, Tăng Dĩ Nhu phá lên cười: “Bởi vì có một lần anh ta đòi với việc kiểm nghiệm những mẫu xương trắng rất có hứng thú, tốn không biết bao nhiêu thời gian vào nó nên mọi người đều trêu ghẹo anh ta có mắt lừa

liền có thể nhận biết được Bạch Cốt Tinh! Về sau chúng tôi ai nấy đều gọi anh ta là đại sư huynh.”

“Ha ha ha ha!” Khúc Mịch cười ha hả.

“Anh hiểu à?” Tăng Dĩ Nhu cảm giác hơi lạ.

“Tại sao nghe không hiểu?” Anh hỏi ngược lại: “Tây Du Ký là một trong ‘Tứ Đại Danh Tác’ mà học sinh tiểu học phải đọc qua. Tôi đã đọc chúng lúc năm tuổi.”

Năm tuổi mà đã đọc hết ‘Tứ Đại Danh Tác’, đọc có hiểu không? Dĩ Nhu nhớ hình như khi cô lên năm vẫn còn đang chơi bán đồ hàng đây ... Quả nhiên anh khác hẳn người thường.

“Đúng rồi! Anh vẫn âm thầm điều tra Lưu Uyển Như, từ lúc nào anh phát hiện cô ta khác thường?” Đây là câu hỏi Tăng Dĩ Nhu thắc mắc từ rất lâu rồi, rốt cục hôm nay cũng có cơ hội hỏi anh.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi đã biết bề ngoài cô ta thì yếu đuối nhưng bên trong rất mạnh mẽ. Dựa vào việc cô ta có thể giữ vững vị trí mợ hai nhà họ Lê thì cũng đủ biết nếu không có thủ đoạn để gì đạt được điều này?” Anh ung dung trả lời: “Tại khu du lịch, đêm đó cũng có cô. Cô cảm thấy những câu nói của cô ta bình thường không?”

Dĩ Nhu nhớ lại: “Tôi không cảm thấy bất thường? Vô tình gặp lại mối tình đầu, cùng nhau uống rượu, dưới trăng, biển rộng mênh mông khó tránh khỏi nhớ về những kỷ niệm đẹp trước đây, khó tránh khỏi ý loạn tình mê!” Cô vẫn còn nhớ cô từng bắt gặp cảnh nửa đêm Lục Ly từ tầng của Lưu Uyển Như đi xuống, nhưng cô không kể tiếp.

“Nhà họ Lê có biệt thự sát biển nhưng cô ta lại một thân một mình xuất hiện ở khu du lịch. Tôi vẫn còn nhớ cô phóng viên Hoắc Thễ Ni rất hứng thú với Lưu Uyển Như, luôn tìm cơ hội để có thể phỏng vấn. Trong tình huống như vậy, cô ta không những không bỏ đi, mà còn có thể tiếp tục tìm người yêu cũ ôn chuyện, đây là chuyện không bình thường.

Hai vợ chồng Lê Trường Phong bị giết, cô ta chạy tới nhận thi thể nhưng không dám lên lầu. Biểu hiện là một người phụ nữ yếu đuối, tranh thủ sự thương cảm của người người. Khi Lê Kiến Thiên mất tích, cô ta lại có thể đứng ra thay thế Lê Kiến Thiên tham gia vào Hội đồng quản trị, thành công trong việc ngăn cản Lê Kiến Nam lên nắm quyền!

Hơn phân nửa thành viên Hội đồng quản trị đứng về phía cô ta, một mặt vì cô ta là vợ của Lê Kiến Thiên, mặt khác có thể thấy cô ta có thủ đoạn giao tiếp trên cả tuyệt vời!

Cô ta là một người phụ nữ tâm tư kín đáo, là người có tổ chất tâm lý rất mạnh. Khi chuyện của cô ta và Thái Dũng bị bại lộ, lại không hề có nửa chút khiếp sợ, ngay lập tức đưa ra được lời giải thích hợp lý, còn khiến cho chúng ta cảm thấy không có một chút khe hở. Tuy nhiên lời khai của cô ta cũng tồn tại vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Nếu không phải phát hiện Lê Kiến Thiên đã chết, ngay cả bản thân Tăng Dĩ Nhu cũng không bao giờ tin Lưu Uyển Như có vấn đề.

“Cô ta đã từng nói chỉ có người chết mới có thể chứng minh được thật giả!”

Tăng Dĩ Nhu suy nghĩ một lúc: “Cô ta và Thái Dũng có quan hệ, có tình cảm với Lê Kiến Thiên, ở chung với ba mẹ chồng Thật sự không có lỗi hồng. Nhưng ... anh không cho rằng tất cả đều là trùng hợp sao?”

“Tất cả trùng hợp đều là ngẫu nhiên, và rồi chính nó phát sinh tính tất yếu!” Khúc Mịch gõ nhẹ ngón tay trên vô-lăng: “Chỉ cần tìm được nguyên do, tất cả trùng hợp đều có thể giải thích được!”

Câu nói này của anh quá mức cao thâm, Tăng Dĩ Nhu hiểu không ra!

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc mắt nhìn màn hình: “Tất cả chân tướng không thể bị che lấp, sẽ có một ngày bại lộ dưới ánh mặt trời, vấn đề chỉ là thời gian!”

“Alo! Hách Minh, có manh mối mới!”

Điện thoại truyền đến thanh âm hung phấn của Hách Minh: “Đội trưởng Khúc! Lưu Uyển Như khả năng là hung thủ sát hại hai vợ chồng Lê Trường Phong, tôi đã tra ra cô ta có động cơ giết người!”

Thanh âm Hách Minh rất lớn, Tăng Dĩ Nhu ngồi bên cạnh nghe rõ mồn một. Cô cũng chấn động, pha lẫn chút ngạc nhiên và hồi hộp, cô tiến sát Khúc Mịch hơn một chút để nghe cho rõ.

“Tôi tra được địa chỉ, số điện thoại của cha mẹ Lưu Uyển Như tại nước ngoài. Tôi giả danh là Lê Kiến Thiên gọi đến. Ba của Lưu Uyển Như mắng tôi một trận, nói nhà họ Lê khiến ông ta phá sản, hại cháu gái hấn chết thảm, lại còn khiến cho hai vợ chồng ông ta, không thể về nước, còn nguyên rửa tội chết không được tử tế!”

“Cậu làm rất khá!” Khúc Mịch cúp điện thoại, quay sang, đột nhiên chớp mũi anh sượt ngang qua trán Tăng Dĩ Nhu, ngựa ngửa.

Cô vội vàng lui về chỗ ngồi, tâm tư dường như vẫn chưa thoát khỏi những lời Hách Minh vừa nói.

Tứ Đại Danh Tác: Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thủy Hử, Tây Du Ký, Hồng Lâu Mộng.

-----oOo-----

Chương 45: Nữ nhân thiện biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thâm đã có mặt tại Cục cảnh sát tỉnh Nam Giang. Anh ta chào hỏi mọi người đơn giản rồi ngay lập tức tập trung vào công việc. Trong công tác pháp chứng, đặc biệt nghiên cứu xương cốt, dĩ nhiên Tăng Dĩ Nhu không phải là chuyên gia. Cô chỉ có thể là trợ thủ cho Dương Thâm, cần gì thì đi truyền đạt lại với Khúc Mịch.

Lúc làm việc, Dương Thâm đặc biệt chăm chú, nghiêm túc và thận trọng, cho dù là chi tiết nhỏ nhất đều được xử lý một cách hoàn hảo, khiến Tăng Dĩ Nhu thầm cảm phục.

Ba ngày sau, một bản báo cáo hoàn chỉnh đã sẵn sàng ngay trước mắt Khúc Mịch.

“Bệnh cơ Bethany*?” nhìn thấy mấy từ này Khúc Mịch khẽ cau mày.

*Căn bệnh này tới tra chưa ra, nên chưa có thông tin chính xác về nó. Bạn nào biết về căn bệnh này thì share với mọi người nhé!

“Đây là một loại khiếm khuyết di truyền hiếm gặp, phát bệnh, phần lớn chỉ xảy ra với trẻ sơ sinh. Trên toàn thế giới chỉ mới phát hiện ra mười sáu trường hợp. Dễ nhận thấy nhất chính là xương cánh tay và xương cổ tay tương phản, hơn nữa trẻ phát triển rất chậm. Thời kỳ đầu da dễ nổi mẩn đỏ, viêm loét, giai đoạn cuối da trẻ như rấn lột da. Nếu không chăm sóc đúng cách, thì càng ngày càng tiến gần đến cái chết.”

Tuy rằng Tăng Dĩ Nhu đã biết trước được phần nào, nhưng hiện tại nghe lại lần nữa vẫn có cảm giác run sợ. Người vẫn còn sống sờ sờ nhưng da thịt chia lìa, loại đau khổ này không bút nào tả siết.

Một đứa trẻ đáng yêu vừa mới ra đời phải chịu thống khổ như thế, ngay cả cô là người ngoài còn không chịu nổi huống chi là Lưu Uyển Như không biết có thể vượt qua như thế nào. Xem ra những lời phân tích của Khúc Mịch về Uyển Như là chính xác. Một người phụ nữ bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm cực kỳ mạnh mẽ.

“Trẻ em mắc bệnh này có thể sống được bao lâu?” Bệnh thuộc về di truyền không thể chữa khỏi, nhưng cũng chẳng phải bệnh nan y. Vậy mà Lệ Tiểu Nhu lại chết, còn đặc biệt là đột tử.

Dương Thâm suy nghĩ một chút: “Trong mười sáu người phát bệnh đều được miễn phí trị liệu, dùng cho nghiên cứu y học, hiện tại tất cả đều sống sót. Bệnh nhân nhỏ nhất là sáu tháng tuổi, ngoài việc chiều cao không đạt tiêu chuẩn, còn lại phát triển bình thường.”

Bước đầu phán định, Lê Tiểu Nhu không phải chết do căn bệnh Bethany. Nhưng có thể căn bệnh này khiến da thịt Lê Tiểu Nhu dễ dàng bị thối rữa, rút ngắn khoảng thời gian hóa thành bộ xương.

“Hệ thống miễn dịch của trẻ em chưa hoàn thiện, vì lẽ đó, cũng không bài trừ khả năng Lê Tiểu Nhu chết vì bệnh vàng da, hoặc viêm da ...” Tăng Dĩ Nhu bổ sung.

Khúc Mịch không lên tiếng, nhưng Lục Ly lên tiếng phản bác: “Tôi cho rằng cái chết của Lê Tiểu Nhu còn có nội tình khác! Rõ ràng người giúp việc khai có nghe thấy tiếng khóc nháo và tiếng cãi vã, hơn nữa sau đó còn bị sa thải. Sinh bệnh đâu phải chuyện mất mặt, người nhà họ Lê tại sao muốn ăn giấu.”

“Giáo sư Dương người mắc căn bệnh này ngoại trừ khiếm khuyết di truyền, còn có nguyên nhân nào khác hay không?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có!”, Dương Thâm trả lời: “Vợ chồng quan hệ trước đó đã từng chơi một lượng lớn ma túy, tạo nên tinh dịch dị biến, khiến cho quá trình thụ tinh phát triển dị thường tăng cao khả năng đột biến gen.”

“Lê Kiến Thiên từng bị bắt vì tụ tập hít heroin, nhưng do không đủ chứng cứ nên được thả. Nếu nói như vậy hẳn từng chơi ma túy, hơn nữa còn nghiện nặng! Chẳng trách ba của Lưu Uyển Như nói Lê Kiến Thiên giết chết đứa bé.” Vương Nhân Phũ thốt lên kinh ngạc.

Kha Mẫn cau mày, là mẹ, cô hiểu rõ nỗi đau trong lòng Lưu Uyển Như: “Đôi lại là tôi, tôi cũng muốn giết chết Lê Kiến Thiên!”

“Đội trưởng Khúc! Hiện tại đã tìm được động cơ Lưu Uyển Như giết Lê Kiến Thiên, tôi kiến nghị bắt Lưu Uyển Như quy án, tránh cho cô ta tẩu thoát!”

“Không! Tôi cho rằng tiếp tục theo dõi Lưu Uyển Như, tìm cho ra đồng bọn của cô ta.”

Căn cứ bản nghiệm thi, Hà Ngọc Phượng chết rồi còn bị cưỡng hiếp. Một mình Lưu Uyên Như không thể làm được, vì vậy chắc chắn cô ta có đồng bọn.

“Bắt Lưu Uyên Như!” Khúc Mịch suy nghĩ một chút rồi ra lệnh.

Nhanh chóng đã đưa Lưu Uyên Như về Cục cảnh sát. Lần này khác những lần trước, cô ta bị còng tay.

“Đội trưởng Khúc! Hành động này nghĩa là anh đang xem tôi là người mang tội giết người!” Lưu Uyên Như rất trấn định, hoàn toàn không còn mang dáng vẻ nai vàng ngơ ngác như thường ngày.

“Cô cố tình ẩn giấu chuyện mình biết Thái Dũng, thật ra hai người không chỉ biết nhau mà còn rất thân!” Khúc Mịch tự mình thẩm vấn: “Đêm đó, cô và Thái Dũng cãi nhau trong nhà, sau khi cô phát hiện xe bị phá, nghĩ rằng do Thái Dũng làm nên không dám báo cảnh sát. Cô sợ cảnh sát biết được mối quan hệ giữa cô và Thái Dũng, sẽ tra ra chuyện hai người cấu kết giết Lê Kiến Thiên!”

“Đội trưởng Khúc! Tôi không biết anh đang nói gì. Tôi và Thái Dũng chỉ là bè nước gặp nhau. Hắn biết tôi, nhưng tôi không biết hắn. Đúng là đêm đó tôi và hắn nảy sinh tranh chấp bởi vì hắn nhất định buộc tôi và Lê Kiến Thiên phải ly hôn. Tôi không muốn để người ngoài phát hiện ra quan hệ của hai người bọn họ nên dĩ nhiên phải che giấu. Những lời này tôi đã khai một lần, Đội trưởng Khúc không phải là dễ quên như thế chứ!” Khẩu cung của cô ta trước sau như một không hề có một lỗ hổng. Tuy nhiên ngữ khí khác hẳn những lần trước, không còn vẻ điềm đạm đáng yêu, mà phảng phất thêm vài phần trào phúng.

Khúc Mịch hình như không hề bất ngờ với sự thay đổi của Lưu Uyên Như, nhìn chằm chằm cô ta, hỏi tiếp: “Lê Kiến Thiên chết vào khoảng ngày 20, tại sao cô dám nói dối là nhận được điện thoại của hắn ta gọi đến?”

“Tôi xác thực nhận được điện thoại ... Phải chăng là Thái Dũng cố tình gọi đến muốn che giấu sự thật Lê Kiến Thiên đã tử vong.” Cô ta nở nụ cười nhàn nhạt, ung dung trả lời.

“Tôi đã điều tra lịch sử cuộc gọi của cô, ngày đó vốn dĩ không có ai gọi đến. Cô vẫn đang tiếp tục biện giải, chính là muốn che đi chân tướng Lê Kiến Thiên đã tử vong, bởi vì cô còn cần thân phận hắn để đi giết Thái Dũng.”

“Đội trưởng Khúc có vẻ đã nghĩ hơi quá rồi nhỉ!”, Lưu Uyển Như khẽ cười, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương: “Ngại quá, dạo này tôi vẫn không ngủ được, thần kinh suy nhược trầm trọng. Tháng ngày vừa qua phát sinh quá nhiều chuyện đáng sợ, khả năng tôi xuất hiện ảo giác. Không thôi thì ... Đội trưởng Khúc cứ kiện tôi cho khâu cung giả đi.”

Lục Ly theo dõi buổi thẩm vấn qua màn hình, gương mặt anh ta cứng đờ, nhìn chăm chăm không nói một lời.

Kha Mẫn rót ly nước đi đến: “Người phụ nữ này đúng là thiện biến, trước còn là con thỏ trắng ngây thơ, hiện tại biến thành một con hồ ly giao hoạt. Tôi trước đây còn rơi nước mắt vì cô ta nữa chứ ... không ngờ tất cả đều là diễn trò.”

“Chị Kha, chị mau đi tìm giúp tôi hồ sơ!” Mạnh Triết kéo tay Kha Mẫn không muốn cô ta nói thêm nữa.

Trên màn hình một Lưu Uyển Như mỹ lệ, cao quý, khoe miệng nhếch lên đầy vẻ giễu cợt ... Đây không phải là Lưu Uyển Như Lục Ly từng quen biết!

-----oOo-----

Chương 46: Đau thấu tim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thẩm vấn Lưu Uyển Như gian nan hơn tưởng tượng, cảnh sát không có chứng cứ xác thực. Cô ta lại tinh táo, tư duy logic, không ai có thể tìm ra được kẽ hở.

Mỗi khi Khúc Mịch đặt câu hỏi cô ta không thể tự bào chữa, cô ta liền nói mình bị suy nhược, không nhớ rõ lắm.

Phòng thẩm vấn của đội cảnh sát hình sự đã lấy khẩu cung không biết bao nhiêu nghi phạm, nhưng loại người như cô ta không được mấy người!.

“Ngày vợ chồng Lê Trường Phong bị giết, cô ở trong khu du lịch cách biệt thự ven biển nhà họ Lê không xa. Tối hôm ấy cô khai cô đang ngủ nhưng không có người nào có thể chứng minh được cho cô!” Khúc Mịch vẫn giữ bình tĩnh, một bên đặt câu hỏi, tay kia viết viết gì đó trên quyển sổ màu đen.

“Tôi đang ngủ ... tuy nhiên không phải một mình!” Lưu Uyển Như đột nhiên lên tiếng, sau đó xoay người nhìn về phía camera thu hình: “Đội phó Lục có thể chứng minh!”

Lục Ly nhìn gương mặt Lưu Uyển Như gần trong gang tấc, cô ta đang nhếch mép cười, nụ cười khiến cho trong lòng Lục Ly cảm thấy lạnh lẽo.

Anh ta đứng dậy, đẩy cửa phòng thẩm vấn, mở miệng nói: “Đội trưởng Khúc, ngày hôm đó tôi xác định đang ở cùng với Lưu Uyển Như. Dựa theo nguyên tắc, tôi không được quyền tham gia vụ án này, đồng ý tiếp nhận thẩm vấn, toàn lực phối hợp!”

“Lão đại, Đội trưởng Khúc còn chưa nói gì, anh kích động như thế làm gì?” Mạnh Triết kéo kéo tay Lục Ly, muốn lôi anh ta đi. Nhưng Lục Ly chết cũng không động đậy, anh ta không muốn gây cản trở việc công.

Lưu Uyển Như nở nụ cười: “Các người dám bao che nhau, đúng là ... Quy tắc gì đó chỉ để dọa đám dân thường của chúng tôi mà thôi!”

Lục Ly nghe xong sắc mặt khế biến, anh ta đưa mắt liếc nhìn Lưu Uyển Như.

“Đội trưởng Khúc! Anh đừng nghe cô ta vu oan giá họa, cô ta chỉ muốn người chịu tội thay!” Mạnh Triết kích động la lớn.

“Mạnh Triết đừng nhiều lời, mau mở cửa phòng thẩm vấn số hai!” Lục Ly

không nhiều lời, trực tiếp đưa ra mệnh lệnh: “Nếu như còn gọi tôi hai tiếng ‘Lão đại’ thì làm ngay đi!”

Ánh mắt Mạnh Triết liếc nhìn Khúc Mịch, rồi dời sang Lưu Uyển Như, sau đó bực bội xoay người rời khỏi.

Một lát sau, phòng thẩm vấn bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, anh ta đưa Lục Ly tiến vào.

“Lão đại, anh không cần nghiêm túc như vậy!” Mạnh Triết kéo ghế mời Lục Ly ngồi xuống, còn rót cho anh ta một ly nước nóng.

“Thân là một cảnh sát hình sự, cậu phải nhớ cho thật kỹ chức trách của một người cảnh sát nhân dân.” Lục Ly trách cứ: “Tất cả đều chiếu theo trình tự. Án mạng Lưu Uyển Như và vợ chồng Lê Trường Phong, vụ án của Lê Kiến Thiên, tôi là bạn trai cũ của cô ta, cũng nằm trong diện tình nghi.

Tôi đồng ý tiếp nhận thẩm vấn, càng mong muốn mọi người cố gắng điều tra lấy lại sự trong sạch cho tôi. Tôi xưa nay đường đường chính chính, không cho phép người khác vấy bẩn thanh danh của Lục Ly này. Mở camera, bắt đầu từ bây giờ mỗi câu hỏi, mỗi câu trả lời đều phải được ghi lại, lưu trữ. Bắt đầu!”

“Được! Lão đại! Em tin tưởng pháp luật, càng tin tưởng anh là người trong sạch!” Mạnh Triết bắt đầu lấy lời khai của Lục Ly, theo thông lệ nhờ bên Tăng Dĩ Nhu làm mẫu xét nghiệm DNA.

“Anh xác định tôi hôm đó Lưu Uyển Như không thừa dịp anh ngủ đi ra ngoài chứ?” Mạnh Triết một lần nữa xác nhận. Anh ta không tin người phụ nữ kia không hề làm bất cứ điều gì.

Lục Ly gật gù: “Đúng tôi xác định cô ta và tôi ở trong phòng. Tuy rằng tôi có ngủ một lúc nhưng nhớ rất rõ khi tôi chợp mắt vào khoảng một giờ rưỡi, khi tỉnh dậy là hai giờ. Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, khi ấy cô ta còn đang tắm, căn bản không thể nào từ khách sạn chạy qua biệt thự, càng không đủ thời gian ra tay giết người.”

Mạnh Triết nghe xong cau mày, nhìn bản ghi chép thêm một lần, rồi lắc đầu chán nản.

“Chiều theo luật, sau khi lấy lời khai anh có quyền ra về!”

“Tôi biết, tuy nhiên tôi vẫn là nghi phạm. Khoảng thời gian này tôi sẽ không rời đi, có mặt bất cứ khi nào nhận được lệnh triệu tập.” Lục Ly ra khỏi phòng thẩm vấn, lấy thẻ ngành và súng đặt trên bàn làm việc của Khúc Mịch, sau đó rời đi.

Khúc Mịch lật xem bản khẩu cung của Lục Ly, hỏi Lưu Uyển Như: “Lục Ly đến phòng cô lúc mấy giờ, mấy giờ rời đi? Trong khoảng thời gian đó làm gì? Tôi muốn một câu trả lời chi tiết và cần thời gian chính xác.”

“Khoảng chín giờ Lục Ly đến phòng tôi, hai chúng tôi ngồi nói chuyện một chút, uống chút rượu vang. Không kiềm lòng được nên lên giường. Sau đó tôi đi tắm. Bước khỏi phòng tắm thì anh ấy nói đã hai giờ nên muốn về phòng của mình!” Lưu Uyển Như khai rất khớp với khẩu cung của Lục Ly: “Tôi uống thêm hai viên thuốc ngủ, rồi ngủ thiếp đi. Lúc thức dậy đã là chín giờ sáng hôm sau, kẻ đó theo mọi người đến biệt thự nhận diện thi thể.”

“Tắm?” Khúc Mịch tựa như rất có hứng thú với chi tiết này: “Tắm toàn thân hay chỉ nửa người? Tắm vòi sen hay ngâm bồn?”

“Đội trưởng Khúc vấn đề này có liên quan đến vụ án không?” Lưu Uyển Như chau mày, không trả lời.

“Tôi nhớ lần trước tôi có hỏi cô thích tắm bồn không ... Cô cũng không trả lời!” Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào mắt Lưu Uyển Như đầy ẩn ý: “Tại sao cô lại lảng tránh chuyện này?”

“Anh dù gì cũng là một người đàn ông đi truy hỏi một người phụ nữ chuyện tắm rửa, không thấy biến thái sao?” Lưu Uyển Như hơi giận, vẫn không đưa ra câu trả lời.

Khúc Mịch gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, trầm tư một lát rồi hỏi tiếp: “Lê Tiểu Nhu chết thế nào? Tối hôm ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe đến đây Lưu Uyển Như thất kinh, tròn tròn đôi mắt nhìn Khúc Mịch, đáy mắt pha lẫn chút thống khổ, kinh ngạc, còn có cả sự hận thù!

Hai tay vốn dĩ vẫn đặt nhẹ nhàng trên đầu gối thì bây giờ cuộn chặt lại, mu bàn tay trắng nõn nổi đầy gân xanh, tựa hồ có thể nghe được tiếng các khớp xương kêu răng rắc. Cô ta cau chặt mày, lúc này đây trông cô ta không khác gì một ác quỷ.

“Đội trưởng Khúc, anh còn chưa kết hôn, nói chuyện đứng nên cay nghiệt như vậy, kéo sinh con không có mắt!” Lưu Uyển Như buông lời tàn ác rửa Khúc Mịch.

“Ồ!” Trái lại Khúc Mịch khá bình tĩnh: “Không có hậu môn, cũng có thể áp dụng biện pháp nhân tạo, nhưng có một số bệnh thì không cách nào ... ví dụ như ... bệnh cơ Bethany!”

Anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt đầy bi thương của Lưu Uyển Như nói tiếp: “Sống sờ sờ, da thịt rời rạc, đau không? Không! Cô cũng không cảm nhận được nỗi đau nó thế nào! Đứa bé còn quá nhỏ, đau đớn nhưng không thể kêu mẹ ời, chỉ còn cách khóc lóc nỉ non. Thời gian đầu còn khóc thành tiếng, lâu dần giọng khàn đi rồi biến thành những cơn co giật.

Đứa bé chỉ biết mở to đôi mắt trong vắt nhìn cô, hi vọng cô có thể cứu nó, giảm bớt đau đớn cho nó. Tuy nhiên cô không làm được gì, chỉ biết ôm nó mà khóc, ngay cả quyền được đi khám bác sĩ cũng không có. Nó tuy nhỏ nhưng khá hiểu chuyện, sau mấy lần biết cô không thể giúp được nó. Khi nó lên cơn đau, nó không nhìn cô nữa, nó đã hoàn toàn tuyệt vọng!”

“Đừng nói! Đừng nói nữa!” Lưu Uyển Như hét âm lên, dùng sức bịt chặt hai tai, lắc mạnh đầu, ánh mắt đau đớn.

Khúc Mịch cầm lấy hai tay của cô ta, ép cô ta phải nghe: “Sống khổ như vậy không bằng chết đi! Sự tồn tại của nó là sự sỉ nhục cho gia tộc họ Lê, nó đáng chết! Con còn có thể có đứa nữa, cô hà tất phải cố gắng giữ nó làm gì?”

“Không! Tiểu Nhu là do tôi mang nặng đẻ đau sinh ra. Ngoại trừ nó tôi sẽ không có thêm bất cứ đứa con nào nữa, nó là độc nhất, là sinh mệnh của tôi! Tôi muốn nó được sống, sống như những đứa bé bình thường khác!” Cô ta gào lên, những lọn tóc rối tung, rơi tán loạn, không còn chút nào đáng vẻ cao quý.

-----oOo-----

Chương 47: Kể chuyện xưa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trái ngược hẳn với một Lưu Uyển Như cao sang quý phái, hiện tại cô ta trông không khác một con mụ điên. Vừa gào thét, vừa đập mạnh bàn, rõ ràng ý thức cô ta đã hỗn loạn.

Khúc Mịch lạnh lùng nhìn cô ta phát rồ, trong thanh âm tràn ngập cảm giác không chế.

“Cô muốn con mình được sống tiếp nhưng là con cháu nhà họ Lê không được phép có bất kỳ khuyết điểm nào! Họ Lê không thể để nó vấy bẩn thanh danh, không thể vì nó mà chuyện Lê Kiến Thiên hút ma túy phơi bày trước mặt mọi người. Cô không thể sinh con, nhưng thiếu gì phụ nữ đồng ý sinh con cho nhà họ Lê. Bỏ đứa bé này đi cô còn khả năng bảo toàn vị trí mợ hai của cô, nếu không thì Lê gia sẽ từ cô!”

Khúc Mịch nhìn Lưu Uyển Như đứng giữa ranh giới của sự tuyệt vọng, đột nhiên tiến thêm một bước, vây cô ta lại.

“Đừng! Đừng cướp con tôi!” Cô ta nổi điên, vồ lấy, ôm chặt chiếc túi xách vào lòng, “Mẹ sẽ không để ai tổn thương con, con đừng sợ!”

Qua màn hình bên ngoài phòng thẩm vấn, Kha Mẫn trông thấy cảnh tượng này liền đẩy cửa bước vào tính giúp một tay.

Khúc Mịch chỉ chỉ vào Lưu Uyển Như hô lớn: “Đoạt đứa bé khỏi tay cô ta, đè cô ta lại đừng để cô ta nhúc nhích!”

Mọi người ai nấy đưa mắt nhìn nhau, Lưu Uyên Như đã điên rồi, Đội trưởng Khúc cũng điên theo cô ta ư?

“Mau ra tay ... Còn đứng ngây ngốc đó làm gì?” Khúc Mịch cau mày, hét lớn.

Kha Mẫn bước tới, cô ta chưa kịp đưa tay đã bị Lưu Uyên Như đập mạnh một cái, miệng lẩm bẩm: “Lão bà, đừng mong đụng vào được con gái tôi. Bé con ngoan, mẹ sẽ không để ai chạm đến một sợi tóc của con. Con yên tâm, mẹ sẽ không trơ mắt nhìn con bị ghìm nước đến chết!”

Kha Mẫn bị Lưu Uyên Như đập lảo lộn dưới sàn nhà, lồm cồm bò dậy, truy hỏi: “Ai ghìm nước con cô đến chết? Lão bà là ai?”

Cô ta vừa dứt lời, cả người Lưu Uyên Như run cầm cập, khẽ rung mình một cái, tựa như tâm trạng điên đảo đã biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt Lưu Uyên Như ngơ ngác nhìn mọi người, lại nhìn chiếc túi xách cô ta đang ôm khư khư trong người. Thoáng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt tràn ngập sự hoang mang, vội vã ném túi xách xuống đất.

“Cô gả cho Lê Kiến Thiên vốn dĩ chỉ muốn cứu công ty của gia đình. Không ngờ sau ngày gả cho Lê Kiến Thiên, Lê Trường Phong không những không ra tay tương trợ mà còn âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, nhân cơ hội dùng giá rẻ thu mua toàn bộ nhà xưởng. Ba mẹ cô nợ nần chồng chất, bị Lê Trường Phong lấy cơ đẩy ra nước ngoài, sống cuộc sống tha hương cầu thực.

Lê Kiến Thiên có khuynh hướng đồng tính luyến ái, đương nhiên không có cảm giác với cô. Tuy nhiên, vì nói dối tông đường, hắn nhất định phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Cô rất chán ghét nhưng cô biết gả vào nhà giàu thâm sâu tựa biển, chỉ còn đứa bé là chỗ dựa duy nhất của cô. Không ngờ đến Lê Kiến Thiên hít ma túy, khiến đứa bé sinh ra mắc khuyết tật di truyền bẩm sinh.

Trong thời gian sinh con, cô xuất huyết nhiều nên sau này không thể mang

thai, vì vậy cô dùng tất cả nỗ lực để giữ đứa con. Ai ngờ Hà Ngọc Phượng không muốn giữ lại một đứa cháu nội bệnh tật, không những cố gắng che giấu bệnh tình đứa bé, mà còn nhẫn tâm nhấn con bé vào bồn tắm chết ngạt.

Cô hận Lệ Kiến Thiên, hận Lệ Trường Phong, hận nhất là Hà Ngọc Phượng, vì thế đã bày ra một kế hoạch mưu sát cực kỳ hoàn mỹ!”

Tiếng vỗ tay của Lưu Uyên Như vang lên giòn giã, cô ta cười cười: “Đội trưởng Khúc không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, trong đầu quả nhiên có thể vẽ nên nhiều chuyện hoang đường đặc sắc như vậy!” Cô ta đã khôi phục sự tỉnh táo, lấy lại dáng vẻ ngạo mạn.

Lưu Uyên Như đưa tay vén mái tóc vào nếp, ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Khúc Mịch, nụ cười mang theo vẻ khinh thường, ánh mắt đầy khiêu khích.

“Đội trưởng Khúc! Cảm ơn anh đã kể cho tôi nghe một câu chuyện xưa hay như vậy. Bây giờ đến lượt tôi!” Cô ta đứng là hành động ngoài dự liệu của mọi người: “Mọi người nhiều nhất cũng chỉ có thể tạm giam tôi được bốn mươi tám tiếng ... Thay vì suốt mấy tiếng đồng hồ mắt lớn, mắt nhỏ nhìn nhau, chi bằng tôi kể tích xưa cho nhau nghe.”

Kha Mẫn cau mày, trầm nghĩ: Người phụ nữ này thật sự quá ngông cuồng, chưa có ai bước vào gian phòng này mà có cách nói chuyện như vậy.

Khúc Mịch ra điều bộ rất hứng thú, kéo ghế ngồi đối diện cô ta: “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, cô kể đi!”

“Một người phụ nữ vốn chỉ là một cô gái nhỏ nhắn, chẳng hiểu sự đời. Chỉ vì trải qua một cuộc hôn nhân lấy lợi ích làm trọng đã biến cô ta dần trở nên thuần thực. Dĩ nhiên quá trình để biến thành con người thuần thực ấy là những đau khổ không tả xiết. Cô ta hận tất cả mọi người xung quanh cô ta, bao gồm cả cha lẫn mẹ, nếu không phải họ bắt lực, họ ích kỷ thì cô ta đâu phải gả cho một tên đàn ông đồng tính!” Giọng của Lưu Uyên Như nhẹ như mây bay, phảng phất đây chỉ là một câu chuyện bịa đặt.

Mạnh Triết mở laptop dự định sẽ ghi chép toàn bộ lời cô ta nói. Lưu Uyên

Như liếc Mạnh Triết một cái, nở nụ cười lạnh lùng.

“Cô ta đang kể tích xưa thôi!” Khúc Mịch ngăn cản hành vi của Mạnh Triết.

Ai cũng biết câu chuyện là giả, không hề có giá trị trước pháp luật.

“Mỗi lần lên giường cùng chồng là mỗi lần dằn vặt, nhưng để có được một đứa con, người phụ nữ ấy phải nhẫn nhịn! Đứa bé sinh ra không sống được bao lâu, đã phá đi hi vọng cuối cùng của người phụ nữ. Cô ta bắt đầu lên kế hoạch trả thù những người đã gây ra đau khổ cho mình, đầu tiên chính là chồng cô ta!”

Lưu Uyên Như kể đến đây đột nhiên nở nụ cười rợn người: “Biến thành tro bụi, chính là kết cục người phụ nữ ấy dành cho chồng mình!”

“Tôi đoán người phụ nữ ấy nhất định sẽ đem chồng mình xẻ thịt lột da!” Khúc Mịch cũng nở nụ cười.

“Đúng!” Lưu Uyên Như ngẩng đầu phá lên cười: “Lột da tróc thịt, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Ba chồng của cô ta không muốn con mình lui tới với người đàn ông kia, nên lấy tài sản ra áp chế. Chồng cô ta không còn cách nào khác phải nói lời chia tay với người tình, mãi mãi không gặp lại.

Thế nhưng người tình kia vẫn dây dưa không dứt, chồng cô ta liền thuê người đánh hẳn một trận. Người phụ nữ biết chuyện liền đi tìm người tình của chồng, hợp mưu giết chết, còn giả mạo tên một người khác đem đi hỏa táng.

Người tình của chồng bắt đầu đòi tiền, cô ta cần lợi dụng hẳn nên chưa vội giết hẳn. Cô ta còn chuẩn bị kỹ càng cả con dao có dấu vân tay của chồng để lại tại hiện trường. Người đã chết biến thành nghi phạm giết người, cảnh sát sẽ không bao giờ tìm ra được hẳn bởi vì hẳn đã biến thành một làn khói!”

“Cho dù người kia không đòi tiền cũng không thể sống bởi vì hẳn là con cò

quan trọng trong kế hoạch của người phụ nữ, và bước đi cuối cùng của quân cờ này chính là cái chết!” Khúc Mịch bổ sung.

“Đội trưởng Khúc quả nhiên là người đồng đạo!” Lưu Uyên Như gật gù: “Một vụ mưu sát hoàn mỹ đến mức này, nên đưa vào trong sách giáo khoa để tham khảo!”

“Lê Kiến Thiên và Thái Dũng chết đi thực sự không oan uổng, kế hoạch của cô quả nhiên rất vi diệu!” ngữ khí Mạnh Triết có thêm phân khâm phục cô ta: “Như vậy vợ chồng Lê Trường Phong chết như thế nào? Rốt cục đồng bọn là ai?”

“Anh bạn trẻ, tôi chỉ kể câu chuyện xưa, anh đừng có ngậm máu phun người!” Lưu Uyên Như nở nụ cười giảo goát, sau đó khép mắt lại: “Tôi mệt rồi, có quyền không nói lời nào!”

Khúc Mịch thấy thế liền đứng dậy, Mạnh Triết dù không can tâm nhưng cũng đành lui thủ theo sau Khúc Mịch ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 48: Lại lên cơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mạnh Triết đi theo sau Khúc Mịch khỏi phòng thẩm vấn. Anh ta khá tức tối, không thể giữ được bình tĩnh: “Đội trưởng Khúc! Chuyện cô ta vừa kể chính là quá trình phạm tội của mình, tại sao không tiếp tục thẩm vấn?”

“Tâm lý cô ta phản xạ rất đặc biệt, dễ dàng thuận theo ám thị*, nhưng cũng dễ dàng thoát khỏi nó. Hơn nữa cứ sau mỗi lần như vậy, cô ta lại xây thêm một tầng phòng tuyến, muốn công phá lần nữa phải tăng cường sự công kích hoặc phải đổi một phương pháp khác. Giống như kháng thể trong cơ thể con người vậy, sức đề kháng càng cao, virus gây bệnh sẽ không thể tác dụng.” Khúc Mịch nhấp một ngụm nước nói tiếp: “Thêm vào đó, cô ta rất khó đối phó, không có chứng cứ xác thực chỉ khiến cô ta càng tìm được cách lợi dụng sơ hở!”

“Vậy phải làm sao bây giờ, sáng ngày mốt nhất định phải thả người, đến thời điểm đó cô ta vù sang đất nước khỉ ho cò gáy nào đó, cho dù chúng ta tìm được chứng cứ cũng không thể tìm được người!” ngữ khí Mạnh Triết trở nên gay gắt hơn. Vì chuyện này mà Lục Ly bị đình chức, do vậy phải mau chóng kết án mới được.

Trái lại Khúc Mịch không hề gấp gáp, anh cho mọi người tan làm, sau đó đi đến khu xét nghiệm.

Hết thấy máy móc đều đã được chuyển lên lầu hai tòa nhà đối diện, các thiết bị tối tân đã được trang bị đầy đủ nhưng vẫn chưa có phòng ban nào dõng vào, hành lang vắng vẻ không một bóng người.

Khúc Mịch lên lầu hai đẩy cửa phòng xét nghiệm, trông thấy Dương Thâm đang loay hoay với máy móc trước mặt. Tăng Dĩ Nhu đứng bên cạnh anh ta, cúi đầu nhìn. Nếu nhìn từ góc độ của Khúc Mịch dễ lầm tưởng Tăng Dĩ Nhu đang tựa đầu trên bả vai Dương Thâm.

“Khụ! Khụ!” Khúc Mịch ho khan hai tiếng.

Dĩ Nhu quay đầu, bắt gặp gương mặt khó chịu của Khúc Mịch, cô có cảm giác lo lắng. Khả năng trăm phần trăm là Khúc Mịch và Dương Thâm không hợp nhau, chỉ cần hai người chạm mặt là không thể hòa hợp, cô bị kẹt ở giữa cũng không thoải mái.

Haizza ... Nhìn sắc mặt người đàn ông này không biết đang lên cơn gì nữa đây?

Cô mau mắn tháo găng tay, mời Khúc Mịch vào trong ngôi, còn rót cho anh một ly nước.

“Tôi không quen dùng ly giấy, đều là ...”

“Đều là rác rưởi, tôi biết!” Há mồm mở miệng là cái gì cũng cho là rác rưởi, Tăng Dĩ Nhu nghe ù hết hai tai.

Không còn cách nào khác, cô đành rửa ly nước của mình thật sạch, sau đó rót nước vào cho anh.

Lần này anh không châm chọc, đường hoàng uống một ngụm lớn. Thắm vẫn Lưu Uyên Như anh khô khốc hết miệng.

Dương Thâm quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục công việc.

Anh ta nhanh chóng đưa mẫu thử vào trong máy, điều chỉnh một chút, sau đó sắc mặt mới giãn ra được đôi chút.

“Giáo sư Dương, mấy hôm nay anh cực khổ rồi!”

Câu nói đặc biệt khách sáo, Tăng Dĩ Nhu chưa kịp vui mừng lại nghe Khúc Mịch nói tiếp: “Công việc giám định hài cốt đã xong, những công việc này bác sĩ Tăng có thể ứng phó. Ở Bắc Hải nhất định công việc anh chồng chất, giáo sư Dương không vội về xử lý sao?”

Đây là lời đuổi khách rõ ràng rành rành! Tăng Dĩ Nhu nghe mà còn cảm thấy ái ngại.

Cô chưa kịp mở miệng điều đình, Dương Thâm đã bước đến cười cười nói nói: “Đội trưởng Khúc đừng lo lắng vô cớ. Đã đáp ứng lời mời của bác sĩ Tăng dĩ nhiên tôi đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Nghe nói vụ án không có tiến triển gì mới, vậy sao Đội trưởng Khúc lại có thể an nhàn ngồi ở đây?”

Rõ ràng là đối chọi gay gắt, không ngần ngại chém cho Khúc Mịch một dao. Nhìn đi ... Anh ta đã hơi tức giận rồi!

Bộ dáng thì đang cười cười, hiền lành, nhưng chắc chắn bên trong đang khó chịu. Tính khí Dương Thâm không hề giống với vẻ ngoài của anh ta, nói chuyện cũng khá cay nghiệt.

Tăng Dĩ Nhu đành tìm cách giảng hòa: “Đội trưởng Khúc tan ca trước đi. Kết quả kiểm nghiệm nhanh nhất cũng phải sáng mai mới có. Coi bộ hôm nay chúng tôi phải tăng ca. Khi nào có kết quả tôi báo cho anh ngay!”

Tăng ca? Trai đơn gái chiếc ở cùng nhau? Khúc Mịch nhìn Tăng Dĩ Nhu, rồi liếc Dương Thâm, không nhúc nhích.

“Giáo sư Dương từ tỉnh Lâm qua đây giúp đỡ, làm sao tôi có thể tan ca được chứ!”

“Chúng tôi gọi thức ăn bên ngoài, tôi sợ Đội trưởng Khúc ăn không quen! Nếu không ... Nếu Đội trưởng Khúc lo nghĩ ... vậy anh đi ăn chút gì đi rồi quay trở lại đây?”

“Phiền gọi cho tôi một phần!” Khúc Mịch không có nửa điềm muốn rời đi.

Một lát sau người giao thức ăn đã đến, Dương Thâm xuống lấy cơm, ba người qua phòng họp nhỏ dùng bữa. Khúc Mịch mở hộp cơm của mình, đưa mắt nhìn bên trong, vẻ mặt lộ ra sự miễn cưỡng.

Cơm tẻ trắng nõn, gà hầm tương, cà tím xào mỡ hành, còn thêm một túi dưa muối.

Tăng Dĩ Nhu đưa muống cho anh: “Đây! Rửa sạch rồi!”

Khúc Mịch nhận lấy, ánh mắt đầy tò mò nhìn nồi lẩu của Tăng Dĩ Nhu. Khói tỏa nghi ngút, phía trên có một lớp dầu điều đỏ đỏ, sợi mì vàng vàng, còn một chút xanh xanh của rau và hành, vài miếng Lạp Xưởng, trứng cút ... còn có vài thứ anh không biết gọi tên là gì.

Món này ... Ăn được không? Anh cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm tô mì của Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu với hai hộp cơm, đưa cho Dương Thâm một chén. Cô múc từ trong nồi đất một chút mì, vài cọng rau, đặt lên bề mặt hai lát Lạp Xưởng, sau đó múc hai muống nước, cuối cùng cất túi gia vị đỏ vào.

Nhìn nước lèo đỏ đỏ, Khúc Mịch chỉ cảm thấy tê hết vị giác.

“Đã quá!” Tăng Dĩ Nhu lấy muống khuấy khuấy một chút, ăn một miếng, giọng đầy thỏa mãn: “Lâu lắm rồi em mới được ăn cay như vậy. Nuốt

xuống bụng, cả người rịn đầy mồ hôi, giống như mọi mệt nhọc đều theo ra hết thảy.”

“Biết em thích nên cố tình gọi món mì cay này, còn dặn họ cho thêm túi saté”, nhìn vẻ mặt Tăng Dĩ Nhu, Dương Thâm càng thêm phần chân: “Hai người chúng ta khẩu vị đều như nhau; nghĩ cùng một điểm, ăn cùng một chỗ.”

“Đúng đúng! Hồi đại học, bữa tiệc liên hoan nào của lớp em ăn cũng không đủ no. Mỗi lần như vậy, anh lại mang đến mấy món ăn vặt nhưng giá không cao, nếu không em sẽ cảm thấy áy náy vô cùng.” Tăng Dĩ Nhu cười khanh khách.

“Khụ khụ ... Tôi cũng ném thử!” Khúc Mịch giơ nắp hộp cơm lên, chắn ngang tầm mắt Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu đành phải đưa đĩa qua cho anh: “Mì thôi, là thứ thực phẩm rác rưởi, anh ...”

Còn chưa nói hết, Tăng Dĩ Nhu đã thấy Khúc Mịch ăn một miếng. Nuốt xuống bụng, Khúc Mịch cau chặt mi, giống như muốn nôn.

Tăng Dĩ Nhu vội vội vàng vàng đưa ly nước qua cho anh, anh uống cạn hơn phân nửa, lúc này mới lấy lại được sức.

Quá cay ... Anh nhủ thầm.

Ám thị: là quá trình tác động một cách trực tiếp hay gián tiếp lên tâm lý con người nhằm mục đích điều khiển người bị ám thị thực hiện những yêu cầu nhất định. Còn trong trạng thái bị ám thị, khả năng nhận thức, phê phán (xem xét và nhận định), phân tích đối với nội dung ám thị bị giảm đi rõ rệt. Phương tiện được sử dụng trong ám thị có thể là ngôn ngữ và phi ngôn ngữ (cử chỉ, điệu bộ, nét mặt...).

-----oOo-----

Chương 49: Tiến dần từng bước

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Đỗ Thu Hà - Beta: Queenie_Sk

Khúc Mịch nhìn dáng vẻ Dĩ Nhu và Dương Thâm cực kỳ phản chán nên cũng muốn ném thử một miếng. Vị cay nồng khiến từ cổ họng đến dạ dày của anh có cảm giác bỏng rát khó chịu, phải uống ngay hơn nửa ly nước mới đỡ hơn một chút.

"Đội trưởng Khúc! Tôi đã nói rồi, anh ăn không quen đâu!" Dương Thâm vừa cười vừa nói.

"Tôi không đói bụng". Khúc Mịch đành tìm đại một cái có ... vì không đói bụng nên cơm cũng không muốn ăn.

Khúc Mịch nhìn hai người kia ăn ăn uống uống khí thế ngất trời, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Còn bản thân mình thì đành bầm bụng bầm dạ, nói dối ra vẻ không muốn ăn. Anh thực lòng muốn bỏ đi quách cho xong; nhưng nghĩ đến cảnh bọn họ vui vui vẻ vẻ ở cùng một chỗ ... đành phải nín nhịn.

"Đội trưởng Khúc! Nếu không anh về trước đi." Thấy anh nhìn Dương Thâm chằm chằm, không biết khi nào cả hai lại đối đầu, Tăng Dĩ Nhu đành lên tiếng.

Khúc Mịch không nói không rằng, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt. Ngược lại, Dương Thâm vẫn cười nói vui vẻ: "Đội trưởng Khúc chắc chắn không đi đâu. Vậy em về nghỉ ngơi trước đi. Hai người đàn ông bọn anh ở lại bầu bạn."

Bầu bạn? Bọn họ ư? Dĩ Nhu quả thực vô cùng hoài nghi. Thế nhưng, Khúc

Mịch thì không chịu động đậy ... cô đành phải rời đi thôi. Mắt không thấy, tâm không phiền.

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn Dương Thâm một cái: “Đại sư huynh, chờ khi vụ án kết thúc em sẽ đãi anh một bữa no say!” Dứt lời, cô còn lén kéo vạt áo anh một cái.

Ý tứ quá rõ ràng, nghĩa là cô mong Dương Thâm độ lượng một chút, đừng đối chọi với Khúc Mịch nữa.

"Em yên tâm về đi!" Dương Thâm đương nhiên hiểu ý cô: "Anh và Đội trưởng Khúc đều là đàn ông, lại có cùng chuyên ngành tội phạm, sẽ có rất nhiều chuyện để bàn".

"Được rồi!" Tuy không yên tâm nhưng Tăng Dĩ Nhu vẫn ra về.

Phòng họp nhỏ chỉ còn lại hai người đàn ông, bọn họ ngồi đối diện nhau, tựa như một cuộc đàm phán song phương.

"Dĩ Nhu là bạn đại học của tôi. Chúng tôi học cùng nhau bốn năm!" Khúc Mịch nhìn Dương Thâm chằm chằm nên anh ta cảm thấy không thoải mái, mở miệng nói trước.

"Bác sĩ Tăng là bạn gái của tôi. Chúng tôi sẽ ở cùng nhau suốt quãng đời còn lại".

"Dĩ Nhu là bạn gái của anh?" Dương Thâm ngẩn người. Anh ta có thể nhận ra được người đàn ông trước mắt rất quan tâm đến Dĩ Nhu nhưng không nhìn ra cô cũng có ý với Khúc Mịch.

"Rất nhanh sẽ là như vậy!"

Rất nhanh? Vậy là phải hay không phải đây? Dương Thâm buồn cười, anh ta cảm thấy Khúc Mịch quá mức tự tin. Bọn họ mới biết nhau được bao lâu cơ chứ? Anh ta theo đuổi Tăng Dĩ Nhu suốt bốn năm, tất cả bạn đại học đều biết, chỉ có cô là thờ ơ như không.

Dĩ Nhu là một cô gái có EQ thấp, ra ám hiệu với cô vốn dĩ không có tác dụng nhưng nếu theo đuổi quá nhiệt tình thì sẽ dọa cô chạy mất. Chính bản thân anh ta đành phải dùng chiêu ‘nước ấm nấu ếch’. Cũng may, khá nhiều đàn ông e ngại công việc của cô. Dương Thâm hi vọng mình sẽ từ từ đi vào nội tâm Dĩ Nhu và chiếm lấy trái tim cô.

"Bốn năm của anh đều đã là quá khứ. Huống chi suốt thời gian đó, tình cảm hai người không có tiến triển. Anh xác định mình còn đủ thanh xuân để lãng phí hay sao?" Khúc Mịch vẫn luôn giữ phong thái khiêu khích, trào phúng, khó nghe.

Dương Thâm cau mày: "Đội trưởng Khúc, chuyện riêng của tôi không cần anh nhọc lòng quan tâm. Anh nên lo cho tương lai mịt mù của mình đi thì hơn."

"Tại sao phải lo? Bác sĩ Tăng sẽ trở thành bạn gái của tôi, tương lai sẽ là vợ của tôi".

Nhìn bộ dạng chắc chắn của Khúc Mịch, Dương Thâm phản bác: "Ai có thể biết trước được tương lai? Đội trưởng Khúc đừng nên quá tự tin".

"Chuyện tương lai anh không thể không chế!" Khúc Mịch đứng lên, nhìn Dương Thâm khẽ nở nụ cười: "Tôi thì có thể!" Nói xong, anh xoay người bước đi.

Khúc Mịch lái xe đến dưới nhà Tăng Dĩ Nhu, quả nhiên nhìn thấy xe của cô đậu ở đằng trước. Theo anh quan sát, cô gần như không có bạn bè, tan sở là về nhà ngay, một trạch nữ chính hiệu.

Anh đi thẳng lên lầu, ấn chuông cửa. Quả như anh dự đoán, đầu tiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó từ phía sau cửa kính có bóng người nhìn ra ngoài. Mở hai lớp khoá, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

"Đội trưởng Khúc, anh không phải làm thêm giờ sao?" Dĩ Nhu khẽ giật mình, tròn tròn đôi mắt: "Không phải lại cãi nhau đó chứ?!"

"Tôi đâu phải trẻ con!" Khúc Mịch không đợi chủ nhà mời, liền sải chân

bước vào trong phòng. "Bác sĩ Tăng, dạ dày tôi bị đau."

Nhìn anh ta ngả người, chiếm đoạt hết chiếc ghế sofa của mình, Dĩ Nhu đành ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Rất nhiều nguyên nhân dẫn đến đau dạ dày đau. Phải đúng bệnh, bốc thuốc mới có hiệu quả. Là tôi, tôi sẽ rạch thẳng một đường trên bụng anh, tìm dạ dày, sau đó phẫu thuật để kiểm tra. Anh xác định tìm một bác sĩ pháp y này để xem bệnh?" Hai tay Dĩ Nhu ôm vai nhìn anh nói.

"Tôi mặc kệ, cô phải chịu trách nhiệm!" Khúc Mịch ăn vạ. Dù sao anh biết rõ cô sẽ mỗ bụng anh.

"Tôi chịu trách nhiệm?" Dĩ Nhu vô cùng khó hiểu: "Dạ dày anh đau thì liên quan gì tới tôi?"

"Bởi vì cô cho tôi ăn cái thứ mì rác rưởi ấy!" Khúc Mịch không có chút đạo lý.

Ai muốn anh ăn chứ? Tự anh khăng khăng đòi nếm thử. Com đưa tận tay thì không chịu ăn. Tăng Dĩ Nhu nghĩ thầm trong lòng.

Đột nhiên trông thấy Khúc Mịch cau chặt mi, tay đè mạnh lên vùng dạ dày.

"Thực sự đau dạ dày ư?" Dĩ Nhu vội vàng hỏi.

"A a a". Ra vẻ rất khó chịu, Khúc Mịch gật gật đầu: "Bệnh cũ. Cô có nước nóng không?"

Dĩ Nhu rót cho anh ta một cốc nước nóng đem đến, "Anh uống trước, tôi đi nấu cho anh chút cháo". Cô biết rõ Khúc Mịch chưa ăn com. Dạ dày trống rỗng sẽ càng khó chịu.

Trong tủ còn ít gạo, Dĩ Nhu rửa sạch rồi cho vào nồi áp suất. Mười lăm phút sau, một bát cháo nóng hổi đã sẵn sàng. Cô múc thêm một muỗng đường đổ bỏ vào khuấy tan. Uống thế này vừa ấm dạ dày lại vừa bổ khí huyết.

Khúc Mịch đương nhiên đang đói bụng, chỉ một lát đã uống hết chén cháo. Trên trán lấm tấm mồ hôi.

"Tôi ngủ một lát!" Không đợi Dĩ Nhu đồng ý, Khúc Mịch lập tức vùi mình vào sôpha nhỏ hẹp của cô, nhắm mắt lại.

Khúc Mịch tuy đang ngủ, nhưng hàng lông mày vẫn cau chặt, tay vẫn đặt trên bụng, Dĩ Nhu định nói lại thôi. Cô quay người về phòng ngủ lấy chăn ra cho anh đắp.

*Nước luộc ếch:

Có một chú ếch được thả vào một cái nồi nước lạnh.

Cái nồi nước ấy không hề đầy vung được đặt lên bếp. Ban đầu, nước vẫn còn lạnh thì chú ếch không hề có phản ứng. Sau đó, nước từ từ ấm dần lên, nhưng chú vẫn không ý thức được điều này vì nhiệt độ tăng lên từ từ và chú ếch đã quen với điều kiện này.

Mãi cho đến khi nước sôi thì chú mới bắt đầu cảm thấy không khó chịu nhưng tất cả đã muộn. Chú đã được luộc chín trong nồi.

Đây là một câu chuyện kinh điển về sự thay đổi. Giả sử, nếu thả chú ếch đó vào nồi nước nóng thì ắt hẳn chú sẽ tìm cách nhảy ra ngoài cho bằng được.

-----oOo-----

Chương 50: Khẩu cung kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Rạng sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức Tăng Dĩ Nhu, là Dương Thâm gọi đến. Ngủ khá nghiêm túc, mà lời anh ta nói ra còn

khiến Tăng Dĩ Nhu khiếp sợ hơn nhiều.

“Dĩ Nhu, em có số điện thoại Đội trưởng Khúc không? Kết quả kiểm nghiệm đã có, chứng thực DNA Lục Ly trùng khớp với tinh dịch trên cơ thể của Hà Ngọc Phượng.”

Dĩ Nhu ù hết tai, đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng Tăng Dĩ Nhu nên lớn tiếng hỏi: “Alo! Dĩ Nhu ... Em có đang nghe máy không?”

“Vâng!” Cô rời khỏi giường, “Đại sư huynh, anh nói lại lần nữa đi!”

Dĩ Nhu bước ra khỏi phòng, muốn vào bếp rót ly nước. Đột nhiên nhìn thấy bóng người cao to đang đứng ở đó. Anh quay lưng ra cửa, để trần, phía dưới quây khăn tắm màu trắng. Nghe tiếng động, anh xoay người lại.

“Tĩnh rồi!” Ngữ khí của anh có thêm vài phần tình cảm, phối hợp với ‘trang phục’ trên người càng tăng thêm phần mê hoặc.

Dĩ Nhu giật nảy mình, điện thoại rơi xuống nền nhà.

“Anh không có số điện thoại của Đội trưởng Khúc, em thông báo cho anh ấy giúp anh. Alo ... Alo ... Dĩ Nhu ... Dĩ Nhu ...” Trong điện thoại truyền đến giọng của Dương Thâm.

Khúc Mịch khom lưng nhặt điện thoại di động dưới đất. Khăn tắm vốn đã nhỏ, lại bị giật lên ... Dĩ Nhu vội vàng quay lưng đi.

Trời ơi! Đây là nhà ai? Tại sao anh lại có thể vô lại không kiêng dè như thế chứ?!

“Tôi biết rồi!” Anh cầm điện thoại, trả lời, sau đó đặt lên bàn bếp, ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu.

“Này” Dĩ nhiên đầu dây bên kia cực kỳ kinh ngạc: “Đội trưởng Khúc?”

“Ừm! Có chuyện gì đợi chúng tôi đến Cục cảnh sát rồi nói tiếp!” Dứt lời anh nhanh chóng ngắt máy.

Chúng tôi? Tăng Dĩ Nhu cau mày, gay rồi, gay rồi ... Lần này nhất định đại sư huynh hiểu nhầm rồi!

“Đi tắm trước rồi ra ăn sáng!” Khúc Mịch rất bình tĩnh.

Tăng Dĩ Nhu bây giờ mới để ý trên bàn bếp đang nấu nồi cháo, nghi ngút khói, phía trên có một chút rau củ cắt nhỏ. May là mấy nơi khác vẫn gọn gàng sạch sẽ, không như bãi chiến trường lần trước.

Được rồi! Ăn sáng sau đó đi làm. Đại sư huynh không phải là người thích tám chuyện, chắc chắn sẽ không nói lung tung.

Cô vào phòng tắm đánh răng, đưa mắt nhìn vào gương: “Á á á á!!!”

“Sao vậy?” Khúc Mịch nhanh chân chạy đến trước cửa phòng tắm.

“Đừng vào! Tôi không sao!” Cô vội vàng khóa trái cửa, lấy tay trái túm chặt cổ áo.

Mặc dù bộ áo ngủ của cô là quần dài, nhưng cổ áo khá rộng. Cô nhớ đến ánh mắt Khúc Mịch nhìn chăm mình, khuôn mặt cô bất giác đỏ lựng đến mang tai.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài từ từ xa dần, lúc này mới vội vàng đánh răng rửa mặt, sau đó chạy vụt về phòng ngủ.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề cô mới dám bước ra.

“Mau đến ăn đi! Ăn xong còn phải đến Cục cảnh sát!” Khúc Mịch cũng đã thay quần áo, Tăng Dĩ Nhu bốt e ngại phần nào.

Hai chén cháo đặt trên bàn, hai quả trứng luộc và hai ly sữa nóng.

Đơn giản nhưng giàu dinh dưỡng, tẻ nhạt, chính xác là phong cách của Khúc Mịch.

Cô thử một muỗng cháo, cau mày: “Anh cho đường?”

“Ừm! Ăn ngon không?” Rồi anh cũng thử một muỗng: “Hic ... Sao vị kỳ vậy? Rõ ràng hôm qua cô nấu ngon lắm mà!”

“Cháo cho dù anh chỉ bỏ rau củ cũng được coi như đang nấu khẩu vị mặn, còn không cho gì hết thì chỉ nên bỏ đường nâu.” Cô đặt muỗng xuống bàn, uống một ngụm sữa.

Khúc Mịch nhăn mặt ... Nấu cháo thôi mà cũng phức tạp như vậy, xem ra phá án vẫn đơn giản hơn nhiều.

“Kết quả kiểm tra anh cũng nghe rồi, bây giờ tính thế nào?” Dĩ Nhu rất quan tâm đến chuyện này.

“Cứ theo đó mà làm!” Khúc Mịch khá bình tĩnh, việc công là việc công.

Dĩ Nhu ngừng đưa, Khúc Mịch nói không sai nhưng cô không nói ra. Trong công việc cô không thích người khác quơ tay múa chân, cô có nguyên tắc làm việc riêng của mình!

Bản thân đã không muốn thì đừng nên ép người ta phải làm theo như vậy!

“Kết quả DNA của Lục Ly đã có, cậu qua giáo sư Dương lấy. Tất cả cứ theo quy định mà làm, đừng giở giọng nghĩa khí ở đây!” Khúc Mịch gọi cho Mạnh Triết, không đợi đầu dây bên kia có phản ứng anh đã ngắt máy: “Cô đi cùng tôi đến một nơi!”

Dĩ Nhu nhú mày, anh đứng dậy nói tiếp: “Không phải cô cảm thấy Lục Ly bị oan ư? Vậy cùng tôi đi tìm chứng cứ!”

“Anh cũng nghĩ như vậy?” Cô và Lục Ly tiếp xúc không nhiều nhưng cô biết anh ta là người chính trực, thân là một cảnh sát sẽ không phạm pháp chứ đừng nói đến chuyện giết người rồi cường hiếp.

“Tôi chỉ tin chứng cứ!” Khúc Mịch lấy một phần khẩu cung đưa cho cô, “Vừa đi vừa xem!”

Dĩ Nhu nhận lấy, đọc một lượt, không phát hiện có điểm bất thường.

Lên xe, cô cẩn thận đọc thật kỹ, rất lâu cũng không lên tiếng.

“Thế nào? Có dị thường?” Khúc Mịch liếc nhìn cô, mở miệng hỏi.

Cô không dám chắc, ngữ khí hơi do dự: “Lục Ly sẽ không khai hoang, rõ ràng chính mắt tôi cũng trông thấy khoảng hai giờ Lục Ly đi xuống từ tầng lầu của Lưu Uyển Như. Nhưng ... Tôi luôn cảm thấy có điểm không đúng.”

“Ồ? Cô nhìn ra được vấn đề ở chỗ nào rồi sao?” Giọng Khúc Mịch pha lẫn chút hứng thú.

“Anh ta nói mình và Lưu Uyển Như có uống rượu, uống đến khi ngà ngà say. Đợi đến khi anh ta tỉnh lại, phát hiện cơ thể không một mảnh vải nằm trên giường còn Lưu Uyển Như vừa tắm xong, bước khỏi phòng tắm. Bọn họ thật sự phát sinh quan hệ ư? Cương dương là một quá trình sinh lý phức tạp, là hoạt động của tất cả hệ thống thần kinh.

Hệ thống thần kinh ngoại vi gồm hai thành phần: hệ thống thần kinh giao cảm bắt nguồn từ đốt sống lưng T11 đến đốt sống thắt lưng L2, hệ thống thần kinh phó giao cảm bắt nguồn từ đốt xương cùng S2 đến đốt xương cùng S4. Các kích thích được sự chỉ huy của đại não sẽ dẫn truyền xuống hệ thống thần kinh ngoại vi, tạo thành các bước cương dương v*t: từ mềm nhũn, phồng to dương v*t, cương cứng và mềm trở lại.

Nói cách khác, đối với đàn ông, không cần những hành động chủ quan vẫn có thể tự sản sinh quá trình như hoạt động quan hệ. Đặc biệt với những người đàn ông trưởng thành, bị cấm dục một thời gian dài, lại còn thêm tác dụng của rượu bia.”

“Ý cô là ... Mộng tỉnh?”

“Ừm! Có thể cho là như vậy.”

Hai người, một nam một nữ, đóng kín cửa phòng, cùng nhau uống rượu, trò

chuyện.

“Tử lượng của Lục Ly không phải dạng bình thường, không thể nào uống đến mức không biết trời trăng, do vật không loại trừ khả năng bị bỏ thuốc.” Tăng Dĩ Nhu tiếp tục phân tích: “Thời điểm phát hiện thi thể Hà Ngọc Phượng, trên cơ thể nạn nhân có tinh dịch, hai bên hông nạn nhân có dấu tay to nhỏ, nhưng xét về độ cao và khoảng cách là rất bất hợp lý ... Hoặc là có thể giải thích thế này ...

Căn bản chẳng có người đàn ông nào, tất cả đều là kế hoạch của Lưu Uyên Như. Cô ta lấy tinh dịch của Lục Ly, sau đó dùng ống tiêm, tiêm vào cơ thể Hà Ngọc Phượng, tạo thành hiện trường giả do đàn ông gây án.”

“Chúng ta cần chứng cứ!” Hình như Khúc Mịch cũng tán đồng suy đoán của cô.

Đúng rồi! Khúc Mịch nói đưa cô đi tìm chứng cứ, xe đang chạy về hướng biển Không lẽ là đi đến khu du lịch lần trước?

-----oOo-----

Chương 51: Chúng tôi ở khách sạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả nhiên Khúc Mịch lái xe đưa Tăng Dĩ Nhu đến khu du lịch ven biển, còn đặt đúng phòng Lưu Uyên Như đã từng ở. Một đêm cả mấy ngàn tệ, quá xa xỉ.

Mở cửa bước vào là một hành lang nhỏ, sau đó tiến đến gian phòng khách, có đầy đủ bàn ghế, tivi, máy vi tính, máy điều hòa. Sâu bên trong là một phòng ngủ rộng rãi, chiếc giường đôi lộng lẫy, kiểu dáng Châu Âu, có phòng tắm riêng.

“Chúng ta dùng một ly champagne!” Trong phòng khách vừa vặn có tủ rượu, Khúc Mịch lấy ra chai rượu và hai cái ly.

Uống champagne? Không phải đến tìm manh mối sao? Tăng Dĩ Nhu nhận lấy, một hơi cạn sạch.

Nhất thời gò má cô ửng hồng, cả người lâng lâng.

“Lần đầu tiên cô uống champagne?” Anh hỏi cô ngữ khí đầy nghi ngờ.

Tăng Dĩ Nhu cười cười: “Thức uống này ngon quá! Tôi muốn uống thêm!” Dứt lời cô đoạt bình rượu, rót đầy ly, ngửa cổ uống.

Uống một ly đã ngà ngà ... Người phụ nữ này quả thật mẫn cảm với thức uống có cồn.

Còn chưa đợi được Khúc Mịch phản ứng, ly thứ ba đã cạn sạch.

“Ha ha ha sao anh không uống? Để tôi rót cho anh!” Cô lão đảo bước qua muốn rót rượu cho Khúc Mịch, bước chân liêu xiêu, cả người đổ nhào vào lòng ngực anh.

Khúc Mịch đưa tay đỡ eo Dĩ Nhu, nhìn ánh mắt cô mơ mơ màng màng, anh khẽ nhíu mày.

“Anh là ai? Ngầu quá!” Cô ném chai rượu xuống đất, hai tay nâng khuôn mặt Khúc Mịch lên lăm lăm: “Ồ! Tôi nhớ rồi là soái ca chân dài Kim Soo Hyun. Tôi thần tượng anh lắm á!” Hai chân cô nhón lên kê sát mặt vào anh.

Đôi môi cô càng ngày càng gần Khúc Mịch, mùi hương champagne thoang thoảng, Khúc Mịch hấp háy mắt.

“Xoạch!” Cô phịch người xuống, lấy tay vò vò đầu anh: “Ngoan lắm!”

Hả??? Tình huống gì đây, coi mình là đứa nhóc hay chó con? Cô vừa gọi tên Kim Soo Hyun ... là ai vậy?

Chưa đợi Khúc Mịch lên tiếng hỏi, Tăng Dĩ Nhu đã nhắm nghiền hai mắt, đầu tựa lên bả vai anh ngủ thiếp đi. Khúc Mịch không còn cách nào khác, ôm ngang eo cô bẽ bồng lên đặt trên giường. Anh nhíu mày, tại sao cô lại

nhẹ như một đĩa nhóc, eo nhỏ đến mức anh không dám ôm chặt, gầy yếu như vậy làm sao có thể ứng phó được công việc có cường độ cao?

Anh nhớ sáng nay cô chỉ uống một ly sữa, thường ngày toàn ăn mấy thực phẩm rác rưởi, anh cau chặt mi.

Dĩ Nhu ngủ thẳng căng, lúc trở mình mở mắt, cô nhìn quanh quất một hồi, rồi nằm bật dậy.

Không phải cô và Khúc Mịch đến khu du lịch tìm manh mối à? Sao cô lại ngủ vậy? Đúng rồi, hình như cô có uống champagne.

Cô chỉ nghĩ champagne là đồ uống bình thường, không ngờ còn nặng hơn cả rượu. Sớm biết vậy sẽ không uống, không biết có làm gì xấu hổ không???

Cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ ở tủ đầu giường, mười một giờ... Oạch ... Cô đã ngủ hơn hai tiếng.

“Tỉnh rồi?” Khúc Mịch bung mâm vào: “Nào uống một chén canh giải rượu, rồi ăn cơm.”

Cô ngoan ngoãn uống hết chén canh giải rượu, nhìn đĩa thịt bò beefsteak, khẽ nhú mi: “Mới mười một giờ ... Ăn cơm gì chứ?” Cô đột nhiên ngừng một chút, vừa rồi rõ ràng cô coi là mười một giờ, sao bây giờ lại là hai giờ.

Khúc Mịch lấy điện thoại di động cho cô xem, cũng là hai giờ.

“Trước đó tôi đã chỉnh đồng hồ, thừa dịp cô không chú ý, tôi lại chỉnh giờ trở lại.”

Dĩ Nhu cau mày, đột nhiên la lên: “Ý của anh là thời gian Lục Ly nhìn thấy không phải là thời gian chính xác, mà do Lưu Uyển Như đã động tay động chân, muốn anh ta trở thành nhân chứng thời gian cho mình.”

“Khả năng là như vậy!” Khúc Mịch chỉnh lại đồng hồ một lần nữa về mười một giờ, sau đó gọi phục vụ phòng.

Anh không cần cố ý nghiêm mặt, chỉ cần không cười đã tỏa ra sự lãnh đạm, uy nghiêm.

“Chiếc đồng hồ báo thức trong phòng của khách sạn các anh bị sao vậy. Chạy sai rồi! Công việc chúng tôi đều lỡ giờ hết!”

Nghe Khúc Mịch nói, phục vụ phòng vội vã chạy đến kiểm tra. Xác định thời gian không chính xác, anh ta xin lỗi rồi rút.

Nếu quản lý biết được sẽ trừ tiền thưởng, anh ta chỉ mong chuyện này có thể lắng xuống.

“Xin lỗi quý khách, tất cả đều là lỗi của chúng tôi!” Nhân viên phục vụ rất chuyên nghiệp, quay sang năn nỉ Tăng Dĩ Nhu: “Làm lỡ chuyện của quý khách khiến cô khó chịu, tôi thật sự mong cô tạ lỗi. Hi vọng cô đừng trách cứ. Lần trước, đồng nghiệp của tôi cũng vì chuyện này mà bị phạt ba tháng tiền thưởng.”

“Ồ? Lúc nào? Sự việc cụ thể ra sao?” Hai mắt Tăng Dĩ Nhu sáng rõ.

Nhắc thấy có đường lùi, nhân viên phục vụ bắt đầu kể lể, Dĩ Nhu và Khúc Mịch đưa mắt nhìn nhau.

Ngay sau khi vợ chồng nhà họ Lê xảy ra chuyện, cùng thời gian sau khi Lưu Uyển Như trả phòng, có khách đến đặt phòng này. Khách phát hiện đồng hồ báo thức bị hỏng. Kiểm tra thì phát hiện đồng hồ đã được chỉnh lại.

“Chiếc đồng hồ đó đâu?” Tăng Dĩ Nhu truy hỏi.

“Khách sạn thu về rồi vứt đi!” Anh phục vụ mau mắn đáp lời: “Phòng khách VIP lại phát sinh chuyện như thế này là không chấp nhận được. Cũng may vị khách ấy không trách cứ.”

“Khách sạn các anh ắt hẳn phải lắp camera thu hình chứ?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có, nhưng riêng tầng VIP thì không để bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng. Hơn nữa, hàng tuần đều xóa sạch dữ liệu trước đó, nên chuyện gì quá một tuần thì không tra được.” Anh ta nói chuyện khá e dè, không dám nhiều lời, sợ bị trách cứ.

“Anh yên tâm! Tôi không trách anh!”

Nghe thấy Dĩ Nhu nói vậy, anh ta cảm ơn rồi rời đi.

Dĩ Nhu hỏi Khúc Mịch: “Thật ra có tìm được chiếc đồng hồ ấy cũng không có tác dụng đúng không? Lưu Uyên Như nhất định sẽ tìm mọi cách ngụy biện. Chúng ta lại không có cách nào chứng minh chính cô ta phá hư chiếc đồng hồ. Nên giá mà có camera lưu lại thì tốt quá, sẽ biết được thời gian Lưu Uyên Như rời khỏi phòng. Tiếc quá ...”

“Ừm! Cho đến bây giờ tất cả mọi suy đoán của chúng ta đều không có chứng cứ thuyết phục.”

“Lưu Uyên Như thật đáng sợ! Quả nhiên phụ nữ càng xinh đẹp, tâm địa càng ác độc.” Dĩ Nhu cảm thán.

Khúc Mịch đưa mắt nhìn cô đầy ẩn ý: “Chuyện gì cũng có ngoại lệ, cô ... rất đơn thuần.”

Ý gì? Chưa kịp để Tăng Dĩ Nhu hiểu thông câu nói của Khúc Mịch, điện thoại của anh reo vang.

Câu đầu tiên anh nói qua điện thoại chính là: “Tôi và bác sĩ Tăng đang ở khách sạn.”

Trời! Nói như vậy mọi người sẽ hiểu lầm biết không! Thật không biết anh có tình muốn hủy danh tiết của cô, hay là ... do bản tính thích làm theo ý mình quen rồi, nên không hiểu đạo lý đáng sợ của ngôn ngữ người thường.

Đầu dây bên kia Mạnh Triết cũng choáng váng: “Đội trưởng Khúc! Anh và bác sĩ Tăng ở khách sạn!” Anh ta lớn tiếng lặp lại.

Toàn bộ văn phòng đều nghe rõ rõ ràng, bao gồm cả Dương Thâm vừa vặn đưa báo cáo đến.

-----oOo-----

Chương 52: Điên cuồng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu theo sau Khúc Mịch về văn phòng, cảm thấy ánh mắt mọi người đều dõi theo từng bước chân cô.

“Tôi và Đội trưởng Khúc đến khu du lịch lần trước để tìm manh mối, hi vọng có thể rửa được oan tình cho Đội phó Lục.” Cô nhanh miệng giải thích.

“Ồ!!!” Mọi người gật gù nhưng trong đôi mắt của bọn họ rõ ràng viết hai chữ ‘Không tin’.

Đặc biệt là Mạnh Triết, anh ta nhìn chằm chằm quần áo của Khúc Mịch, vẻ mặt cực kỳ nham hiểm.

Tối qua Khúc Mịch qua đêm nhà Dĩ Nhu, sáng sớm lại chạy qua khu du lịch, dĩ nhiên đâu có thời gian về nhà thay quần áo.

“Mọi người đừng hiểu lầm ...” Dĩ Nhu cực liệt tìm cách giải thích.

“Hợp!” Khúc Mịch ra lệnh, cắt ngang lời của Tăng Dĩ Nhu.

Mọi người đều biết tính của Khúc Mịch, bình thường đã không thân thiện, vào công việc lại càng lạnh lùng. Ai sơ sẩy là anh trừng trị thẳng, không nể nang.

Tất cả ngay lập tức đi lấy tư liệu, chỉ còn Tăng Dĩ Nhu đứng đó. Trông thấy Dương Thâm vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hai mắt cô sáng lấp lánh chạy vù đến: “Đại sư huynh ... em ...”

“Bác sĩ Tăng, giáo sư Dương, tôi đợi hai người!” Khúc Mịch quay sang nói với bọn họ.

Lời giải thích chuẩn bị nói ra đành nuốt trở lại. Được rồi! Thanh giải tự thanh, trọc giả tự trọc, thời gian sẽ chứng minh tất cả!

Lần này cuộc họp diễn ra khá nhanh, hết thấy các chứng cứ đều có, tất cả mọi người đều tán thành những phân tích trong vụ án.

“Nhưng ... Chúng ta vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực. Lại không thể đào được khẩu cung của Lưu Uyển Như, chúng ta không định tội được cô ta!” Hách Minh cau mày.

Mạnh Triết nghĩ đến Lục Ly còn trong phòng tạm giam, khẩu khí nóng nảy: “Con mụ đó quá kiêu ngạo, lòng dạ độc ác, xảo hoạt, nham hiểm, chỉ là biết chút pháp luật, biết lợi dụng sơ hở. Lúc thì giả điên, lúc thì kể chuyện xưa, lúc thì hét âm ỉ.”

“Bởi vậy, đắc tội với ai đều được, không thể đắc tội đàn bà, vì sẽ chết bất cứ lúc nào không biết!” Mạnh Triết cảm thán: “Chị Kha, chị là ngoại lệ!”

Kha Mẫn ngẩn người, tự dưng nghe thấy mình bị điểm tên. Đừng trách cô không tập trung, thật ra mỗi lần có cuộc họp cô ta chỉ phụ trách châm trà nước, chuẩn bị tư liệu, hầu như không tham gia thảo luận.

“Lập tức thẩm vấn Lưu Uyển Như.” Bây giờ là năm giờ chiều, chín giờ sáng mai nếu chưa tra ra được điều gì, bắt buộc phải thả người.

Tinh thần Lưu Uyển Như rất tốt, khí sắc hồng hào, trang điểm nhạt, đơn giản nhưng vẫn không mất đi sự cao quý.

Mạnh Triết trông thấy cô ta thì hai mắt bốc lửa giận: “Lưu Uyển Như, chúng tôi đã đến khu du lịch đó điều tra, chứng thực cô đã chỉnh đồng hồ trong phòng. Vì chuyện này nhân viên phục vụ đã bị phạt, trừ tiền thưởng, cô đừng chống chế.”

“Hả ... Sao tôi không biết chuyện này ... hoặc là nói thế này đi ... Chuyện

này liên quan gì đến tôi?” Lưu Uyển Như cười ha hả: “Cảnh sát các anh không phải chú ý chứng cứ sao? Sao rồi, kết quả DNA của Lục Ly có rồi chứ?”

Người phụ nữ này quá tinh tế, nghe thấy chuyện cảnh sát đến khu du lịch điều tra, lập tức đoán được nguyên nhân.

“Cô cố tình câu dẫn lão đại lên giường, có được tinh dịch của anh ấy. Cô giết chết vợ chồng Lê Trường Phòng, truyền tinh dịch vào cơ thể Hà Ngọc Phượng, giả hiện trường là đàn ông gây án. Cô cho rằng kế hoạch như vậy vẫn chưa ổn, liền đợi lúc lão đại không chú ý, chỉnh thời gian trong phòng. Đợi khi cô xong việc trở về, vào tắm rửa sạch vết máu trên người, chỉnh đồng hồ trở lại.”

Một tràng vỗ tay của Lưu Uyển Như vang lên: “Hay quá! Tương lai đội cảnh sát hình sự sẽ có một người chuyên đi kể chuyện cổ tích rồi.

Tôi có không ít mấy câu chuyện đặc sắc, nhưng chỉ ở nơi đây mới có người biết thưởng thức. Nếu như mai tôi thả ra, không còn người nghe thì tiếc quá!”

“Cô thật là người đàn bà tâm địa sắt đá, lão đại của chúng tôi đối với cô rất tốt, chính cô ham hư vinh, gả vào nhà giàu. Bây giờ lại còn lợi dụng tình cảm lão đại, liên tiếp giết người, hại lão đại phải ngồi tù!”

“Tôi không giết người, lại càng không hại Lục Ly, hết thảy là số mệnh của bọn họ!” Lưu Uyển Như cất giọng lạnh lùng.

Nghe cô ta nói Mạnh Triết tức muốn nổ phổi, Khúc Mịch bình tĩnh hơn: “Tôi rất thích mấy câu chuyện của cô, rất có cảm xúc, tựa như cô chính là nhân vật chính!”

“Ai có thể biết trước được đúng không Đội trưởng Khúc?” Lưu Uyển Như nở nụ cười, ngữ khí đầy khiêu khích.

“Phụ nữ thông minh quá không tốt!” Khúc Mịch rót cho cô ta một ly nước: “Tôi rửa tai lắng nghe, hoặc là có thể nói đây sẽ là chuyện đặc sắc nhất

trong cuộc đời của cô!”

“Đúng đúng! Không có chuyện nào đặc sắc hơn chuyện này!”Ngũ quan Lưu Uyên Như trở nên vắn vẹo khiến người đối diện cũng cảm giác rờn rợn: “Người phụ nữ giết chết chồng và tình nhân đồng tính của anh ta, lập kế hoạch mưu sát cha mẹ chồng. Cô ta muốn cho bà già đó nếm thử cảm giác bị chết đuối!”

Tất cả các bước trong kế hoạch đều ổn thỏa, duy chỉ còn một điểm tính sót, đó chính là cô ta gặp lại mối tình đầu. Vốn dĩ cô ta dự tính lên giường cùng một người đàn ông xa lạ, nhưng lần này thì không cần. Người đàn ông kia vẫn còn ngu khờ yêu cô ta ... Vậy thì kế hoạch của cô ta càng thuận lợi hơn.

Cô bỏ thuốc vào trong rượu, người đàn ông uống xong liền ngủ mê. Cô ta cởi sạch y phục của người đàn ông, lấy tinh dịch của anh ta chứa trong một ống tiêm mang đi.

Ban ngày cô ta đã đến biệt thự, lén lút tắt toàn bộ thiết bị báo động, cho thuốc ngủ vào trong sữa, đặt vào tủ lạnh. Cha mẹ chồng cô ta có thói quen uống sữa trước khi đi ngủ, cô ta đã tính toán rất kỹ rồi.

Quả nhiên, nửa đêm khi trở lại biệt thự, cha mẹ cô ta không hề phát hiện. Cha chồng nằm úp xấp trên mặt bàn ở thư phòng, nhất định là đang đọc văn kiện thì trúng thuốc, còn bà mẹ chồng thì ngủ trên giường.

Cô ta kéo tóc bà ta, lôi từ giường vào thư phòng, lấy dây thừng trói chặt chân tay, sau đó một dao đâm sau lưng cha chồng. Xác thực ông ta đã chết, lúc này mới gọi nước lạnh cho mẹ chồng tỉnh lại.

Vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt, bà ta rất khiếp sợ, gào xin tha mạng. Cô ta cực kỳ khoan khoái ... Tuy nhiên còn thiếu quá nhiều bước! Cô dùng con dao đâm vào ba chồng cho máu chảy thành sông. Bà ta sợ đến mức rống lên, muốn chạy trốn. Cô ta liền đâm vào đùi phải của bà ta, nghe bà ta kêu gào như một con lợn cái, không kìm được phá lên cười sảng khoái.

Bà ta chẳng khác nào con hổ giấy, chỉ bắt nạt kẻ yếu, nhanh chóng bị dọa

sợ, tè cả ra quần. Cô ta kéo bà ta về phòng tắm trong phòng ngủ chính.

Bồn tắm đã đầy nước, cô ta cho bà ta quỳ ở ngoài, ấn đầu bà ta vào trong. Nhìn tay chân bà ta giãy dụa lại nhớ đến đứa con gái của mình, dĩ nhiên chẳng còn cảm giác vui vẻ. Cô ta chỉ muốn tất cả những thứ này mau chóng kết thúc, nhanh tay dùng ống tiêm chứa tinh dịch đã được chuẩn bị trước đó truyền vào hạ thể bà ta, rồi rời đi.

Cô ta âm thầm quay về khách sạn. Người đàn ông ngốc nghếch kia vẫn còn đang say ngủ. Cô ta vội vàng tắm rửa sạch sẽ, quay đồng hồ trở về bình thường. Một lát sau người đàn ông tỉnh lại, tất cả đều vừa khóp!”

Tuy rằng mọi người đã đoán đúng quá trình gây án của Lưu Uyên Như, nhưng cô ta chỉ ra vẻ là người ngoài cuộc, kể lại câu chuyện cũ ... Mọi người thán phục! Người phụ nữ này quả nhiên không bình thường, vì báo thù mà cô ta trở nên điên cuồng!

-----oOo-----

Chương 53: Bại dã Tiêu Hà

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lưu Uyên Như hung hăng như vậy, tự nhiên kẻ thắng thường quá trình mình gây án. Tuy nhiên phía Khúc Mịch đâu có chứng cứ, còn cô ta chỉ kể chuyện, nên không thể nào bắt được cô ta!

Nghe cô ta kể xong, Khúc Mịch lên tiếng hỏi: “Tôi có hai câu hỏi, cô có thể không cần trả lời. Thứ nhất, tại sao nữ chính không cùng mỗi tình đầu phát sinh quan hệ?”

“Tay của người phụ nữ ấy đã nhuộm đầy máu tươi, đã sớm mất đi sự đơn thuần và thiện lương. Có thể cô ta còn muốn giữ lại những hồi ức tươi đẹp, mặc dù nó chỉ là một tia sáng mờ ảo, chạm cũng không thể chạm đến;

nhưng dù gì cũng là chút tia sáng an ủi trong thế giới âm u của cô ta.” Sắc mặt Lưu Uyển Như khẽ biến, tuy nhiên ngay lập tức khôi phục sự bình thường: “Câu hỏi thứ hai là gì? Tình tiết câu chuyện có thể thoải mái thảo luận!”

“Người phụ nữ có phải không ngờ đến cảnh sát sẽ tra đến người bạn trai cũ? Hoặc ẩn sâu trong nội tâm cô ta, cô ta thật sự kỳ vọng cùng người bạn trai ấy vô tình có một sự lãng mạn, để cô ta được sống lại cảm giác yêu thương dù nhỏ nhoi.”

Nghe đến đây, Lưu Uyển Như hơi do dự, một lúc sau mới gật đầu: “Có lẽ thế!”

“Bản thân cô ta cũng không rõ nội tâm của chính mình, có một số việc là do tiềm thức ảnh hưởng. Cùng bạn trai ôn lại hồi ức cũ nhưng không ngờ lại làm vậy bản tình cảm ấy. Gả vào nhà giàu nhưng vẫn đeo dây chuyền không hề đáng giá bạn trai cũ đã tặng.” Ánh mắt Khúc Mịch khá sắc bén, đã sớm chú ý đến trang sức rẻ tiền cô đeo trên người, hoàn toàn không hợp địa vị của cô ta.

Lưu Uyển Như đưa tay sờ vào sợi dây chuyền theo bản năng, sau đó buông tay: “Đội trưởng Khúc thật biết viết kịch bản, ngay cả chi tiết nhỏ cũng có thể nghĩ ra được. Có điều ... bây giờ tôi không có tâm trạng tiếp tục, tôi mệt rồi!”

Sau đó cô ta khép mi, không nói lời nào.

“Cô không muốn gặp Lục Ly sao? Đã có chứng cứ chứng minh Lục Ly có liên quan đến vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong, phía Kiểm sát sẽ dựa vào điểm này để định tội anh ta. Ngày mai cô rời khỏi nơi đây, sẽ không còn cơ hội nói lời tạm biệt anh ta!” Khúc Mịch đứng dậy.

Lưu Uyển Như khẽ mở mắt, sau đó lại nhắm lại, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Mọi người đi ra ngoài, một lát sau, cửa mở lần thứ hai, Lục Ly đi vào.

Lưu Uyên Như vẫn không mở mắt nhưng hàng mi cô khẽ run.

Một lúc lâu sau, Lục Ly lên tiếng: “Cô có thể trả dây chuyền cho tôi không?”

Cô kéo dây chuyền qua khỏi mặt, tháo ra đặt lên bàn. Lục Ly cầm lấy bỏ ra ngoài, nghe thấy tiếng cửa khép lại mới quay đầu.

Chuyện tình cảm của cô ta dùng cách này để kết thúc, thôi cũng được ...
Coi như cũng có được một kết cục!

Chín giờ sáng hôm sau, do không có đủ bằng chứng, Lưu Uyên Như vô tội, được phóng thích. Cô ta nở nụ cười đắc ý, dáng uyển chuyển bước đi như cảnh liễu đung đưa trong gió.

Khúc Mịch đứng trước cửa sổ nhìn cô ta rời khỏi cảnh ngục, gương mặt anh cao thâm khó dò.

“Đội trưởng Khúc! Như vậy là thả cô ta đi sao?” Mạnh Triết vò đầu bứt tai: “Lão đại làm sao bây giờ? Nếu như cô ta xuất ngoại, không tài nào bắt trở lại được!”

“Cô ta không đi đâu bởi một món đồ rất quan trọng với cô ta còn ở trong tay chúng ta.” Khúc Mịch không hề tỏ ra nôn nóng.

Món đồ cực kỳ quan trọng? Tăng Dĩ Nhu thốt lên: “Ý anh nói là hài cốt của Lệ Tiểu Nhu?”

Khúc Mịch gật đầu: “Tất cả những điều cô ta làm chỉ để báo thù cho con gái, do vậy cô ta sẽ không bỏ đi một mình!”

“Nhưng nếu cô ta nhờ luật sư, chúng ta không có quyền được phép bảo lưu!” Mạnh Triết cau mày.

“Chiều theo nguyên tắc, trong vòng 24h sau khi thủ tục mới có thể nhận được.”

“Đội trưởng Khúc, ý của anh muốn kéo dài thời gian? Nhưng kéo dài hai mươi bốn tiếng đồng hồ thì ích lợi gì chứ?” Mạnh Triết không hiểu.

“Rất nhanh cậu sẽ có câu trả lời!” Khúc Mịch ra vẻ thiên cơ bất khả lộ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khúc Mịch, quá trưa một vị luật sư đến theo sự ủy thác của Lưu Uyển Như để tiến hành nhận lại vật chứng.

Kha Mẫn theo lời dặn của Khúc Mịch, cố tình kéo dài thời gian, báo anh ta vào thời gian này ngày mai quay trở lại. Đây là trình tự pháp luật, anh ta cũng không còn cách nào khác, sau khi điền vào một sổ giấy tờ thì quay về.

Lưu Uyển Như thu thập xong hành lý, chỉ đợi lĩnh hải cốt con gái là đi ngay.

Ngày hôm sau, sau khi hoàn tất thủ tục nhận hải cốt, cô ta lập tức đón xe ra sân bay. Cô ta mua vé máy bay, điểm đến là một đất nước nhỏ bé.

Đài phát thanh nội bộ vang lên thông báo đã đến giờ bay, cô ta đứng dậy chuẩn bị lên máy bay.

Cô ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đã khiến cô ta đau xót, bi thương; bỗng nhiên trong lòng cô ta dâng lên cảm xúc phức tạp. Cô ta đưa tay sờ sờ lên ngực theo thói quen, nơi ấy trống trải, cô mới nhớ ra sợi dây chuyền đã trả lại cho Lục Ly.

Từ khi Lục Ly tặng cô sợi dây chuyền đó, cô đều đeo bên người, chưa bao giờ tháo ra. Bất thành linh lấy xuống, trái tim cô dường như cũng đã chết theo.

Cô quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Lưu Uyển Như!”

“Sao vậy? Đội trưởng Khúc cho anh đến tiễn tôi à?” Cô ta nhếch mép cười cười, nhìn Mạnh Triết sải chân bước đến.

“Trên mặt dây chuyền cô đeo chúng tôi phát hiện có ba vết máu khác nhau,

qua giám định chứng thực thuộc về Thái Dũng và vợ chồng Lê Trường Phong. Bắt đầu từ bây giờ cô có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cô nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.” Mạnh Triết lấy còng tay khóa cổ tay cô ta lại.

Lưu Uyển Như hoàn toàn kinh ngạc, mãi cho tới khi đến Cục cảnh sát vẫn chưa tỉnh táo.

“Đội trưởng Khúc, chính anh chỉ thị Lục Ly đến lấy sợi dây chuyền? Chính anh cố tình kéo dài thủ tục nhận hài cốt để có thời gian xét nghiệm vết máu lưu lại trên sợi dây chuyền?” Lưu Uyển Như rất thông minh, dĩ nhiên có thể nghĩ thông.

“Cô là người thông minh, biết cách dùng pháp luật để lách luật. Thế nhưng bây giờ chúng tôi đã có chứng cứ, có thể xác định cô chính là hung thủ sát hại Thái Dũng, Lê Trường Phong và Hà Ngọc Phượng” Khúc Mịch không hề có nửa điểm đắc ý: “Bây giờ tôi sẽ cho người lấy khẩu cung của cô, còn trả lời hay không tùy ý cô!”

Dứt lời anh rời khỏi phòng thẩm vấn.

Hai tiếng sau, Mạnh Triết và Kha Mẫn rời khỏi phòng thẩm vấn, nhìn về mặt phản chấn của Mạnh Triết đủ biết Lưu Uyển Như đã nhận tội.

Lục Ly ngay lập tức được phóng thích, Mạnh Triết thu xếp cho anh ta một bữa giải hạn.

“Chúng ta đi ăn lẩu, sau đó đi tắm hơi, triệt để mang tất cả mọi xui xẻo tổng bay đi. Hôm nay em mời!” Mạnh Triết cố tình mời Dương Thâm: “Vụ án này có thể phá được cũng nhờ có giáo sư Dương hỗ trợ, anh nhất định phải đến!” Người là Tăng Dĩ Nhu mời đến, dĩ nhiên cô cũng phải đi theo.

“Đội trưởng Khúc! Anh có rảnh không?” Mạnh Triết không chắc ý tứ của Khúc Mịch nên thăm dò.

“Ngày hôm nay vừa vặn rảnh rồi!” Khúc Mịch đứng lên đi đến cửa, quay đầu lại: “Đi thôi! Tan ca sớm!”

- *Thành ngữ: "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà" - Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

❀ ❀ ❀ HẾT QUYỂN 2 ❀ ❀ ❀

-----oOo-----

Chương 54: Nội tạng người

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

❀ ❀ ❀ QUYỂN 3: NGHỆ THUẬT HOÀN MỸ ❀ ❀ ❀

Toàn đội cảnh sát hình sự cùng nhau đến nhà hàng lẩu, Tăng Dĩ Nhu nhớ đến cô bé Đường Ninh, vụ án này cũng có công của cô nhóc ... Vì vậy gọi điện thoại rủ đến ăn uống chung.

Điện thoại reo nhưng không ai nhận điện.

“Con bé ham chơi lắm, lại mê vi tính. Người ta nghiện chơi game, còn nó cố đi tìm lỗ thủng của game ... có nhiều khi ở rít một mình xó xỉnh nào đó suốt mấy ngày liền. Ai cũng không thể tìm ra, sau đó bản thân tự hiện hình!” Mạnh Triết quen với việc cô em họ hay mất tích vô cớ.

Mọi người tụ tập trong phòng riêng.

“Đội trưởng Khúc! Bên này!” Mạnh Triết vốn dĩ đang ngồi sát bên Dĩ Nhu, trông thấy Khúc Mịch rửa tay quay về vội vàng đứng dậy: “Tôi có ý dành chỗ cho anh đây!”

Khúc Mịch ngồi xuống, sắc mặt không hề thay đổi, còn Mạnh Triết như đạt

được thành quả, quay sang những người khác làm mặt quỷ, rồi cười cười.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, Mạnh Triết cười nói: “Lẩu ở đây rất ngon, mỗi người một phần riêng biệt, rất vệ sinh. Cứ theo khẩu vị của mình mà gọi rau nấm, thịt, hải sản đều có đủ.”

“Gọi tám phần lẩu hải sản Nhật, còn những người nào không ăn hải sản thì tự mình chọn!” Khúc Mịch quen thuộc ra hiệu lệnh, trực tiếp ra quyết định.

Mạnh Triết nghe rằng, lẩu hải sản loại đó rất đắt, gọi một lần đến tám phần! Không phải tiền của mình thật không biết đau lòng mà! Nhưng Đội trưởng đã lên tiếng, anh ta không dám phản bác, chỉ hi vọng không còn ai thích ăn hải sản.

Không ngờ tất cả mọi người đều tán đồng, Vương Nhân Phủ còn bồi thêm: “Lẩu hải sản Nhật Bản ở nhà hàng này là món chủ đạo, dùng nồi đất nấu nước dùng cá, cho thêm nước tương, rượu sake, rong biển và một chút muối hạt.”

“Quý khách thật sành ăn, đây là loại lẩu được yêu thích nhất nhà hàng chúng tôi. Ngoại trừ hải sản và rau có sẵn, mọi người có thể gọi thêm thịt và các loại rau khác.” Nhân viên niềm nở giới thiệu: “Trong phần này đã có sẵn: ngêu, cá hồi, cá tuyết, mực; còn nếu không hài lòng có thể gọi phối với các loại thực phẩm khác.”

“Hào, hào sữa, bào ngư, hải sâm, tôm hùm, và cua!”

“Đội trưởng Khúc! Một tháng lương của tôi chỉ có hơn ba ngàn!” Mạnh Triết méo mặt, ừ ừ lên tiếng: “Anh thương tình ... tôi còn phải góp tiền lấy vợ!”

“Nếu cậu tích góp kiểu này thì mười lăm hai chục năm sau cũng không cưới được vợ, nên đừng lo!” Khúc Mịch lại gọi thêm mấy chai rượu và hai ly nước trái cây.

Một lát sau, những nồi lẩu nhỏ được mang lên, trên bàn sắp đầy hải sản và rau, có thêm thịt bò và thịt dê.

Trời ơi! Tất cả đều là tiền đó!!! Mạnh Triết âm thầm gào thét, lấy miếng cua cho vào nồi lẩu của mình. Chờ đến khi ngấm vị, cho lên miệng cắn một miếng lớn nhưng chẳng thấy ngon miệng.

Nhắc thấy vẻ mặt sầu bi của Mạnh Triết, Kha Mẫn không nhịn được nở nụ cười: “Cậu yên tâm ăn đi. Trước khi đi Đội trưởng Khúc đã lệnh cho chị mang theo tiền mặt, ngày mai ghi vào khoản phí chiêu đãi trong đội.”

“Thật sao?” Nghe câu này anh ta tỉnh cả người, như được tái sinh, bật dậy gọi phục vụ thêm mấy đĩa đầu cá: “Cái này tuy không nhiều thịt nhưng mùi vị rất ngon, đặc biệt là phần mắt cá ... ăn rất béo!” Nói xong lại cắn thêm miếng cua. Đã quá ... Đồ mắc tiền có khác!

Kha Mẫn muốn mở miệng trêu anh ta thêm vài câu, đột nhiên điện thoại reo, cô ta ra ngoài nhận điện.

Rất lâu sau mới quay trở vào, vẻ mặt hết sức khó coi.

“Tôi có chút việc về trước. Mọi người cứ từ từ ăn!” Hiếm khi nào tâm trạng cô ta lại trở nên như vậy.

Mạnh Triết nhanh mồm nhanh miệng: “Chị Kha sao vậy? Để em đưa chị về!”

“Không sao! Anh về đến đón chị!” Kha Mẫn cúi đầu lấy túi xách: “Bé con ở nhà không chịu làm bài tập, có chị chỉ dẫn quen rồi. Vừa rồi hai bố con cãi nhau, nó khóa trái cửa ở lì trong phòng.”

“Làm mẹ thật không đơn giản, trẻ con bây giờ nhiều khi không đánh không được!”

Trông thấy Kha Mẫn vội vội vàng vàng rời đi, mọi người cảm thán vài câu rồi tiếp tục ăn uống.

Mạnh Triết đột nhiên nhớ ra tiền trả bữa này còn nằm trong tay Kha Mẫn nên chạy đuổi theo ra đến cửa. Từ xa Mạnh Triết trông thấy Kha Mẫn lên

chiếc taxi, anh ta hơi thắc mắc:

... Không phải nói có anh rề đến đón sao? Hay là chị ta không đợi được?

Mạnh Triết quay trở về đại sảnh, nghe thấy tiếng cãi nhau khá lớn tiếng.

Theo tiếng ồn ào, anh ta đưa mắt nhìn sang, trong góc phòng là ba người đàn ông, một người đầu trọc, dáng vẻ mập mạp, chỉ tay vào anh phục vụ hùng hù hỏ hỏ.

“Quý khách, tiệm chúng tôi đều sử dụng nguyên liệu nấu ăn rất hợp vệ sinh. Đặc biệt là đồ lòng, đều là hàng tươi mới, rửa qua nhiều lần thật sạch để tẩy mùi tanh hôi.”

“Tôi không có ý nói gan heo và ruột già có mùi lạ ... Chỉ là mùi vị ngày hôm nay khác hẳn mọi bữa. Bảo đảm ông chủ các người lấy cái khác, cuối tuần nào tôi cũng đến đây ăn, không gạt được tôi đâu!” Người đàn ông vỗ mạnh xuống bàn, nói chắc như đinh đóng cột: “Gọi ông chủ mấy người ra đây, tôi dám đánh cược với lão ta, nếu sai tôi chặt đầu xuống cho lão ngồi!”

Nghe đến đây là đủ biết vị khách này uống không ít, ai lại dám chặt đầu anh ta chứ? Mạnh Triết không vây lại xem, quay trở về phòng riêng.

Không lâu sau có tiếng xe còi hụ cảnh sát.

... Haizza! Ông đầu hói làm lớn chuyện à?

Lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc nhìn dây số, thoáng cau mày.

“Vụ án ở đâu?” Anh hỏi thẳng, nghe đầu dây bên kia trả lời, anh ngăn người: “Đến ngay!”

Anh cúp điện thoại đứng dậy: “Hôm nay vận khí chúng ta thật tốt, ra hiện trường án mạng rồi quay lại tiếp tục ăn!” Nói xong anh đứng lên đi ra ngoài.

Mạnh Triết và mọi người theo sau Khúc Mịch. Thấy đồng nghiệp mặc cảnh phục ở bên ngoài, ngoài ra còn có ba người đàn ông và ông chủ nhà hàng.

Chỉ là một vụ tranh chấp nhỏ, sao phải cần đến cả cảnh sát hình sự?

“Đội trưởng Khúc ... Chúng tôi hoài nghi ... Nội tạng này không phải của heo mà là người!” Một cảnh viên bước đến, sắc mặt trắng bệch, thanh âm run rẩy.

Ông chủ nhà hàng đứng bên cạnh dĩ nhiên giật mình, trong lòng rất hoang mang. Người đàn ông đầu hói ồ ồ: “Tôi đã nói là không phải ruột heo mà ... Cảnh sát bây giờ cũng nhận định như vậy ... coi mấy người còn cãi nữa không!”

Khúc Mịch không trả lời ông ta, đi đến trước bàn ăn kiểm tra đĩa lòng.

“Bác sĩ Tăng, cô qua coi một chút!” Anh dùng đũa gắp gắp vài cái, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

Dĩ Nhu bước qua, càng nhìn càng lạnh người: “Nhìn thì giống ... của người ... Tuy nhiên cần mang về kiểm nghiệm cụ thể.”

Nội tạng người? Lời vừa nói ra, sắc mặt ai đều kinh hãi, đặc biệt là ông đầu hói. Ông ta chạy ù về một góc nôn thốc nôn tháo.

!~!~!~!

Lời tác giả: Vụ án mới đến rồi ... Chuẩn bị túi nôn, còn nữa ... Tối đừng đi ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 55: Phân công hành động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe Tăng Dĩ Nhu nói trên bàn có thể là nội tạng người, tất cả mọi người đều sợ đến mức gương mặt trắng bệch, phản ứng mãnh liệt nhất là ông đầu hói, nôn ra mặt xanh mặt vàng.

“Đồng chí, hàng ngày nguyên vật liệu của chúng tôi đều được nhập từ nguồn hàng ổn định, không xuất hiện điểm sơ suất. Hơn nữa, thịt mèo chết, chó chết còn dễ kiểm, chứ ... thịt người chết làm sao dễ tìm đến mức đó!” Ông chủ sắc mặt trắng bệch, nói lắp ba lắp bắp, mồ hôi rịn đầy trên mặt.

Vừa rồi thấy có cảnh sát đến, một số ít thực khách trong đại sảnh đã đứng lên tính tiền rồi đi, bây giờ để lộ ra là nội tạng người ... e rằng nhà hàng chắc chắn phải đóng cửa! Nguyên liệu mỗi ngày đều do chính ông ta tự tay kiểm tra, ông còn nhớ rõ chính tay ông rửa sạch sẽ đám nội tạng này.

Ôi trời ơi! Quả thực không dám hồi tưởng!

“Còn chưa xác định được chính xác, ông đừng lo lắng quá!” Tăng Dĩ Nhu khuyên ông ta vài câu, sau đó lấy gang tay gảy đám thịt trên đĩa lên.

Mọi người đứng xung quanh đưa mắt nhìn, Lục Ly càng thêm phần nể phục Dĩ Nhu. Anh ta tự nhận làm cảnh sát đã nhiều năm, qua tay không biết bao nhiêu vụ án lớn nhỏ, thế nhưng ngay lúc này đây, một đĩa bày nội tạng người gọn gàng vẫn cảm thấy lạnh người.

“Ông chủ Lý! Ông cho tất cả nhân viên tụ tập vào trong một gian phòng, chờ chúng tôi tiến hành thẩm vấn. Mặt khác, không được phép chạm vào bất kỳ đồ vật nào trong bếp, cũng không ai được phép tiến vào trong.” Khúc Mịch lên tiếng: “Vương Nhân Phủ, Hách Minh, hai cậu phong tỏa nơi này. Lục Ly, Mạnh Triết hai anh mời tất cả các thực khách ra một khu vực trong đại sảnh, trấn an bọn họ.”

Tăng Dĩ Nhu lệnh cho Khang Bình về Cục cảnh sát lấy thùng y cụ, đem tất cả những nội tạng khả nghi mang về xét nghiệm.

Ông đầu hói ngồi bệt xuống sàn, sắc mặt tái nhợt.

Một lát sau toàn bộ thực khách đều được tập trung tại đại sảnh, bọn họ vẫn

chưa biết chuyện gì đang xảy ra, do vậy phòng trừ mọi người khủng hoảng nên Khúc Mịch không nói thật, chỉ yêu cầu đưa thẻ căn cước, sau đó lưu lại số điện thoại, ai không mang thẻ căn cước thì chờ người nhà đến đón.

Ông đầu hỏi và hai người bạn được Lục Ly mang đến phòng riêng chuẩn bị lấy khẩu cung.

Được vài phút, Lục Ly trở ra ngoài thông báo với Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc! Không ổn rồi ... cứ nhắc đến là bọn họ nôn mửa!”

“Chúng ta qua nhà bếp trước!”

Tăng Dĩ Nhu và Dương Thâm đang ở trong đó thu thập nội tạng, bọn họ tìm được trong tử cấp đông còn có tim, gan, ruột non, đại tràng.

Trong bếp cũng có khá nhiều món khác: thịt dê, thịt bò, thịt heo, lap xường, hải sản ... Một số món đồ này không thấy gì bất thường.

“Những nội tạng này nhập từ đâu?” Khúc Mịch hỏi.

“Nhà hàng lâu này của chúng tôi chỉ là chi nhánh thuộc trong một hệ thống nhà hàng lâu, tất cả các nguyên liệu được lấy từ tổng công ty. Nếu như ngày nào đông khách, thiếu hàng, thì gọi lấy hàng lúc nào cũng được, tùy theo sức tiêu thụ của mỗi chi nhánh mà có thể tùy ý tăng giảm đơn hàng. Nếu còn dư, ngày hôm sau trả về, tổng công ty cấp đông rồi bán sỉ cho các nhà buôn nhỏ lẻ”, ông chủ trả lời, “Tôi đã liên lạc với tổng công ty, bọn họ nói những nội tạng này không có trên hóa đơn.

Thật ra tôi cũng không đặt mấy món này, còn tưởng rằng bên phía tổng công ty khuyến mãi. Hơn nữa cũng có một vài khách yêu thích món này nên cũng giữ lại.” Ông chủ giải thích thêm.

Bên ngoài, thực khách đã ra về gần hết, Vương Nhân Phủ và Hách Minh cũng đã lấy xong lời khai của nhân viên nhà hàng.

Căn cứ lời khai của nhân viên nhận hàng, những nội tạng này được đặt trong túi nilon, bỏ vào trong thùng màu đỏ, còn được ướp thêm đá rất kỹ

càng. Bởi vì hàng ngày bên nhà kho cũng đóng gói theo kiểu này nên không phát hiện điểm khả nghi.

Nhân viên chuyên cắt thịt là một anh chàng khoảng hai mươi tuổi; gan và đại tràng trên đĩa đồ do chính tay anh ta cắt.

Khi nghe nói đó là nội tạng người, anh ta bất tỉnh, mấy người còn lại ấn huyết nhân trung để giúp anh ta tỉnh lại, bây giờ còn đang nằm trong phòng nghỉ.

Dĩ nhiên, tất cả đều bị dọa sợ.

Khúc Mịch không còn cách nào khác phải tạm dừng việc lấy khẩu cung, yêu cầu những người có liên quan ngày mai đến Cục cảnh sát cho lời khai.

“Nhìn sơ qua là biết tôi không thể trở về được rồi!” Dương Thâm và Tăng Dĩ Nhu tăng ca cả đêm, xác thực đó là nội tạng người, hơn nữa còn được cắt ra từ cơ thể người chưa quá bốn mươi tám tiếng.

Bọn họ cũng lấy mẫu nội tạng xét nghiệm DNA, nhanh nhất cũng phải tới ngày mai mới có kết quả!

Tài xế chuyển hàng được mời đến cục cảnh sát, là một người đàn ông bốn mươi sáu tuổi, đã kết hôn, nhìn chất phác, hơi trầm tính.

Đêm đó, các thành viên trong đội đều làm việc đến nửa đêm, tập hợp tất cả manh mối lại.

“Ba giờ sáng xe vận tải xuất phát từ nhà kho phía Nam thành phố; bởi vì hàng hóa quá nhiều nên ông ta không nhớ có cái thùng màu đỏ nào hay không. Khoảng bốn giờ, xe đến chi nhánh chính, dừng lại, dỡ hàng xuống, trong thời gian đó tài xế đi WC một chuyến. Mười lăm phút sau ô-tô chạy tiếp, khoảng năm giờ thì đến chi nhánh đã phát hiện ra nội tạng người.

Nhân viên chuyển hàng vào bếp, mở ra, phân loại cất vào trong tủ đông, sau đó mở cửa, chuẩn bị bán.

Người phụ trách cắt thịt tên Vương Nham, hiện tại vẫn ở bệnh viện, tạm thời chưa thể lấy khẩu cung. Tuy nhiên theo đồng nghiệp kể lại, lúc cắt thịt Vương Nham có nói đại tràng hôm nay rất dày, khi nấu lên sẽ ngon lắm!”
Lục Ly tổng kết lại.

Mạnh Triết tiếp lời: “Tôi đã coi qua camera thu hình trên đoạn đường di chuyển của xe vận tải, thời gian ăn khớp với khẩu cung của tài xế. Chỉ có điều ... Camera tại chi nhánh chính hỏng cách đây một tháng, vẫn chưa sửa, nên không biết được tình hình cụ thể.”

Nếu như đám nội tạng này không phải từ nhà kho thuộc tổng công ty, như vậy rất có khả năng khi xe tải đỗ xe, có người ném lên. Ngay tại địa điểm dừng đầu tiên thì camera lại hỏng, điều này khiến cho sự việc càng thêm khả nghi.

“Lục Ly! Anh đến nhà kho của tổng công ty kiểm tra; Mạnh Triết, cậu và tôi đến chi nhánh chính khảo sát; Hách Minh đến bệnh viện lấy khẩu cung của Vương Nham; Vương Nhân Phủ lọc những danh sách mất tích gần đây. Mọi người phân công nhau hành động, xong công việc của mình thì về nhà, sáng sớm ngày mai tập trung lại.”

Tuy rằng vụ án này đã cố gắng ếm nhẹm, nhưng tin tức vẫn lan truyền trên mạng. Rạng sáng hôm sau, Khúc Mịch nhận được điện thoại của Cục Trưởng Hoàng, yêu cầu anh đến gặp ông ta báo cáo tình hình cụ thể.

-----oOo-----

Chương 56: Thành lập khoa pháp chứng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Rạng sáng hôm sau, Khúc Mịch có mặt tại văn phòng của Cục Trưởng Hoàng.

Cục Trưởng Hoàng vừa cúp điện thoại, trán lấm tấm mồ hôi: “Tỉnh Nam

Giang chúng ta từ trước đến giờ chưa bao giờ có vụ án nào đáng sợ đến như vậy. Bí thư tỉnh ủy vừa gọi điện thoại đến, lệnh cho tôi nếu phá không xong vụ án này thì chuẩn bị cuốn gói về quê là vừa.

Không phải tôi lo không giữ được chức quan tép riu, chỉ sợ tên ác ma ấy càng giết thêm nhiều người; do vậy hãy nhanh chóng bắt cho được hung thủ! Nghĩ tất cả các biện pháp, tận dụng toàn bộ tài nguyên, lãnh đạo thành phố sẽ toàn lực chống đỡ cho chúng ta.

Đội pháp chứng chuyên nghiệp sẽ thành lập ngay lập tức, đây là đội ngũ mà chúng ta đang rất cần. Mặt khác trong quá trình phá án, nêu cậu muốn người nào đều được, kinh phí phê duyệt vô hạn ngạch, chỉ cần nhanh chóng phá án!”

Khúc Mịch không nói tiếng nào, gật gù, lại nghe ông ta nói tiếp: “Ngoài ra còn có một tin tốt cho cậu, Giáo sư Dương tạm thời sẽ lưu lại đây!”

Đây là tin tốt? Khúc Mịch cau mày, tuy nhiên sau đó cảm thấy vô cùng thoải mái. Việc Dương Thâm chọn lựa ở lại chắc chắn có dụng ý khác, khả năng do bị anh khích tướng. Không sao! Anh và bác sĩ Tăng đã ngủ với nhau đâu chỉ một lần.

Không biết Tăng Dĩ Nhu đọc được ý nghĩ này của Khúc Mịch thì sẽ thế nào nhỉ ... Tức hộc máu chết??? Cái gì mà ngủ với nhau chứ ... Rõ ràng hai người chỉ là nằm dưới một mái hiên mà thôi.

Khúc Mịch rời khỏi phòng của Cục Trưởng Hoàng, lệnh cho mọi người chuẩn bị họp báo cáo kết quả thu thập được.

Qua điều tra cho thấy nội tạng đó xác thực không phải bắt nguồn từ nhà kho của tổng công ty. Trong camera ghi hình rõ ràng không trông thấy thùng hàng màu đỏ nào chuyển lên xe tải.

Khúc Mịch và Mạnh Triết đã đến chi nhánh chính thăm dò, phát hiện nơi đó nằm trong trung tâm thành phố, người qua kẻ lại tấp nập, giao thông thuận lợi. Bốn phía đều là những tòa nhà cao tầng, các khu thương mại nối tiếp nhau, kinh doanh sầm uất.

Hách Minh lấy khẩu cung của Vương Nham, khớp với lời khai của nhân viên trong nhà hàng. Khi anh ta cắt đại tràng cũng cảm giác nó khác với thường ngày, khi ấy chỉ nghĩ là do giống heo khác mà thôi.

Vương Nhân Phủ lên danh sách những người mất tích. Trong một năm gần đây nhận được tổng cộng mười sáu án mất tích; trong đó nam sáu người, nữ mười người, độ tuổi từ mười bảy đến tám mươi sáu.

“Căn cứ kiểm nghiệm sơ bộ, phát hiện nội tạng rất khỏe mạnh, đặc biệt là quả tim, do vậy phỏng chừng nạn nhân không vượt quá ba mươi lăm tuổi.” Tăng Dĩ Nhu đưa ra ý kiến của mình.

Bởi vì phần nội tạng còn tươi mới nên suy đoán nạn nhân tử vong chưa quá bốn mươi tám tiếng. Phù hợp điều kiện này có năm người, trong đó có một người khả nghi nhất.

Từ Giai Oánh, hai mươi bốn tuổi, uống rượu cãi cọ với người nhà, bỏ nhà đi khoảng ba tháng trước

Khúc Mịch lệnh cho Mạnh Triết thông báo với người thân của mười sáu người mất tích đến Cục cảnh sát, lấy mẫu so sánh DNA. Hai người Tăng Dĩ Nhu và Dương Thâm làm không kịp, Cục Trưởng Hoàng điều thêm năm sáu người đến trợ giúp.

“Đây là đồng nghiệp bên khoa Pháp chứng mới thành lập. Ngày đầu tiên đi làm đã vướng phải vụ án lớn. Mọi người vừa làm việc vừa từ từ làm quen với nhau!” Cục Trưởng Hoàng giới thiệu đơn giản: “Đội trưởng khoa pháp chứng, Lâm Thụy, từ thành phố S chuyển đến, đã từng hiệp trợ phá vụ án giết người 7.15 và vụ án 5.18 chấn động trong cả nước. Đội trưởng đội hình sự, Khúc Mịch, chuyên gia tâm lý học tội phạm, vừa phá xong vụ án ‘Hồng Y nam đồng’, nhân tài do Cục chúng tôi mời về!”

Lâm Thụy tiến một bước, nở nụ cười: “Đã sớm nghe danh Đội trưởng Khúc, luôn mong được gặp gỡ. Lần này nghe nói được điều đến tỉnh Nam Giang, trong lòng tôi cực kỳ hưng phấn. Đến nơi lại thấy có cả giáo sư Dương Thâm, tôi càng mừng rỡ hơn. Tất cả đều là những nhân tài trong

ngành cảnh sát, được cùng làm việc với các anh, tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

Đừng thấy Lâm Thụy chưa đến ba mươi tuổi, thật ra anh ta nói chuyện rất kín kẽ, không một lỗ hổng, là người có tố chất sinh ra để làm lãnh đạo.

Anh ta không quá khách sáo, cũng không làm ra vẻ, khiến người nghe cảm giác thoải mái. Khúc Mịch chỉ gật đầu, còn Dương Thâm nở nụ cười: “Đội trưởng Lâm khách sáo quá, tôi chỉ đến đây tạm thời hỗ trợ. Các nghiên cứu của tôi vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm thực tế, vẫn cần đến sự giúp đỡ của anh.

Chúng tôi học về pháp chứng không nhiều, trước đây có mấy vụ án lớn thì biết thêm một chút. Bây giờ Cục cảnh sát tỉnh nào cũng thành lập khoa pháp chứng, đây chính là cú đòn mạnh nhất với bọn tội phạm. Hi vọng chúng ta làm việc vui vẻ, cùng nhau tiến bộ.”

“Sau này còn có nhiều cơ hội ... tán dương nhau!” Khúc Mịch cắt ngang lời hàn huyên của hai người bọn họ. “Người thân của mười sáu người mất tích đã có mặt ở đây, cần lấy DNA của bọn họ để so sánh với DNA nội tạng. Đội trưởng Lâm có thể cho thuộc cấp bắt đầu công tác được chứ!”

“Có thể!” Lâm Thụy lập tức an bài mọi việc, các đồng nghiệp đều là những người được đào tạo chuyên nghiệp, không phải dạng mới ra trường làm việc thiếu kinh nghiệm.

Có pháp chứng, pháp y Tăng Dĩ Nhu cũng bớt việc. Lâu lắm rồi cô mới có thể thoải mái ngồi nhâm nhi tách cà phê.

Xuyên qua cửa kính cửa sổ, cô nhìn thấy chiếc taxi đậu ngoài cổng cảnh cục. Kha Mẫn từ trên xe bước xuống, thần sắc có vẻ không được tốt lắm, chắc tối qua bị đưa bé chọc tức chết.

Vừa bước vào văn phòng, Kha Mẫn trông thấy khá đông người, biết chắc là có vụ án mới phát sinh.

“Đội trưởng Khúc! Tôi có chút việc nhà đến trễ!” Đội hình sự không giống như các đơn vị bình thường, có giờ đi làm, giờ tan ca cố định. Tuy nhiên

cũng không được vô cớ đến muộn, chung quy làm gì cũng phải nói với Đội trưởng một tiếng.

Khúc Mịch gật đầu, cũng không hỏi nhiều, lệnh cho cô ta trợ giúp Mạnh Triết lấy khẩu cung. Đội hình sự có sáu người, lập thành ba tổ, mỗi tổ phụ trách năm gia đình, riêng người thân của Từ Giai Oánh vẫn chưa có mặt.

“Vụ án gì vậy?” Kha Mẫn hỏi nhỏ.

“Phát sinh chuyện lớn như vậy mà chị không biết? À à ... chị không thường lên mạng.” Mạnh Triết kể sơ lược tình tiết vụ án: “Bây giờ trên mạng đã đưa tin, báo chí cũng đăng tải rầm rầm. Bởi mới nói internet bây giờ quá lợi hại. Diễn đàn tieba bây giờ đồn ầm lên vụ án này còn kinh khủng hơn án của Mã Gia Câu. Cái gì mà ác ma ăn thịt người, quỷ đói ... Thế nhưng ... Giết người thì giết người, cần gì phải moi hết nội tạng người ta ra, còn có ý mang đến nhà hàng lẩu nữa chứ?”

“Khả năng có thể hận không thể lột da ăn thịt!” Kha Mẫn đảm chiêu.

-----oOo-----

Chương 57: Thi thể quái dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khoa pháp chứng mới thành lập của Cục cảnh sát tỉnh Nam Giang đều là những người có kinh nghiệm được chọn lựa từ các quận huyện khác trong tỉnh. Bọn họ làm việc đầu vào đấy, hơn nữa động tác nhanh nhẹn, đạt được hiệu suất cao.

Chiều ngày hôm sau tất cả các mẫu DNA đã có kết quả, không phát hiện bất cứ DNA nào trùng khớp với DNA của nội tạng.

“Hiện tại chỉ còn người thân của Từ Giai Oánh.” Lục Ly vừa cầm tài liệu trên tay vừa nói: “Sáng sớm nay là mẹ cô ta nhận điện thoại, nói sẽ lập tức đến đây. Vừa rồi tôi có gọi lại nhưng không ai nhận máy, tình hình cụ thể vẫn chưa biết.”

“Anh cùng một người đến đó coi có chuyện gì!” Đối với chuyện này của Từ Giai Oánh có vẻ Khúc Mịch không quan tâm cho lắm, anh ngồi trên ghế xem tin tức trên báo.

Trang đầu của bản tin thời sự là vụ án nội tạng người của nhà hàng lẩu, tin giải trí là bộ lễ phục minh tinh XX diện trong hôm đi thăm đồ bộ cướp, phía góc là chuyên mục tìm bạn trăm năm. Tin tức ngày nay thực sự đa dạng, kiểu nào cũng có.

Lục Ly và Mạnh Triết lái xe đến nơi ở của Từ Giai Oánh. Đi quốc lộ hơn hai tiếng, băng qua đoạn đường gập gềnh nhấp nhô mất hơn nửa tiếng nữa mới trông thấy một ngôi làng nhỏ phía xa xa, có khoảng hơn năm mươi hộ gia đình sinh sống.

Nhà trong thôn đa số xây bằng gạch thô, chỉ có một gian nhà khá lớn giữa thôn được xây cất, tô trét bằng xi-măng hoàn chỉnh, phía nóc nhà có treo cờ, chắc là cơ quan hành chính của toàn thôn.

Lớn lên trong một hoàn cảnh thế này, vậy mà suốt ngày nhậu nhẹt say sưa, làm sao không làm om sòm gia đình lên chứ!

Lục Ly lái thẳng xe đến văn phòng làm việc của thôn. Đến nơi thì cửa khóa, bên trong không có ai.

Trong thôn đột nhiên xuất hiện một xe cảnh sát, đám trẻ con vội vã chạy theo. Khi xe dừng lại, bốn năm đứa con nít nước mũi tèm lem đứng vây quanh.

Bọn chúng rất hứng thú với chiếc xe này, hình như lần đầu tiên được thấy xe hơi bao giờ. Chúng không hề sợ người lạ, có đứa còn leo lên cả nắp xe, Mạnh Triết la hét đến mức nào cũng vô dụng.

“Mẹ nó! Chúng mày mau cắt hết!” Một ông lão vừa hút thuốc lá, vừa đi tới la đám trẻ.

Đứa bé tụt xuống đất, như một làn khói chạy biến mất, mấy đứa còn lại

cũng nhanh chóng giải tán.

“Các anh là cảnh sát?” Ông ta cười cười hỏi: “Tôi là trưởng thôn, Vương Phúc, có chuyện gì có thể nói với tôi. Mỗi lần có đơn vị nào xuống đều gọi điện thoại báo trước, chúng tôi mới kịp chuẩn bị nghênh tiếp.”

Chuẩn bị? Lục Ly chợt hiểu ra: “Chúng tôi đến làm công vụ, không cần chiêu đãi.”

“Các đồng chí thật khổ cực!” Vương Phúc rút chìa khóa, mở cửa. Bên trong có bày mấy bộ bàn ghế, trong góc có một tủ lớn, trên kệ là một chiếc điện thoại bàn. Bên cạnh cửa sổ là thiết bị phát thanh cũ rích, trên bệ cửa sổ có một chậu cây xương rồng.

Lục Ly đi thẳng vào vấn đề: “Trưởng thôn, chúng tôi muốn tìm cha mẹ của Từ Giai Oánh, phiền ông dẫn đường cho chúng tôi!”

Nghe xong, trưởng thôn lập tức cau mày: “Đồng chí, có phải con của nhà họ Từ có tin tức rồi đúng không? Hay là nó lại bị cảnh sát các anh bắt rồi?”

“Từ Giai Oánh mất tích ba tháng, bây giờ có tin tức, nhưng nghe khẩu khí của ông ... hình như không được vui cho lắm!” Lục Ly nhạy bén phát hiện thái độ dị thường của ông ta.

Trưởng thôn thở dài một hơi: “Đồng chí, các cậu không biết, Từ Nhị gieo vạ cho thôn chúng tôi! Con gái con lú không lo học, đi làm công không học được cái gì tốt lại nhiễm thói hư tật xấu. Hút thuốc, uống rượu, rồi chữa hoang, cha đứa bé là ai cũng không biết! Nếu không có tiền nó cũng không chịu về đây, ông lão Từ không cho, nó liền giơ tay múa chân đánh cả cha nó. Nó còn có tính hay trộm vặt, tiền nhà họ Vương để dành khám bệnh cho con nó cũng cướp. Đồng chí! Nếu như nó bị tóm, hãy phán nó tù chung thân! Đừng để nó lại tiếp tục gây họa cho cái làng này.”

“Ồ???” Lục Ly có thể nhìn ra được sự căm hận của trưởng thôn, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu: “Cô ta có sinh con ra không?”

“Sinh! Lúc quay về bụng đã lớn lắm rồi, mấy ngày sau là sinh. Đứa bé rất

sạch sẽ, đen gầy, khóc như con mèo con, thật sự đáng thương! Chỉ có hai ông bà già họ Từ nuôi thôi, đứa bé được bốn tháng rồi, được cả làng chung tay nuôi lớn!”

Khi Lục Ly và Mạnh Triết cùng trưởng thôn đến nhà họ Từ mới hiểu được câu ‘cả làng chung tay nuôi lớn’ có nghĩa gì.

Trước mắt anh ta có lẽ chính là ngôi nhà tồi tàn nhất làng. Nóc nhà phủ đầy rêu xanh, mặt tường bong tróc. Phía trước nhà là vườn, cửa cổng đều không có, đi vài bước là đến cuối nhà.

Trên cửa dán mấy tờ báo, bước vào trong cảm giác tối hắc. Gian ngoài có hai cái bếp lớn, ngồi trước bếp là một người phụ nữ trung niên, da mặt nhăn nhúm, đang nhóm lửa. Trong buồng nghe thấy tiếng trẻ con đang khóc, còn có tiếng người đàn ông đang nói khá lớn tiếng.

“Ông Từ! Có cảnh sát đến tìm ông để hỏi chuyện con bé Từ Nhị đây!” Trưởng thôn đi về đằng trước, dùng hết sức gào lớn.

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn, dưới ánh lửa lộ ra gương mặt kinh hãi tột độ.

“Đồng chí! Bà ta lẳng tai, lại té bị thương ở đầu, nên anh nói chuyện bà ta nghe không rõ!”, trưởng thôn giải thích, “Đi đi ... Vào trong nhà nói chuyện với Từ Hải!”

Sau đó ông ta đi thẳng vào gian trong.

Lục Ly sinh nghi, nếu bị lẳng tai, vậy sáng nay người phụ nữ nhận điện thoại là ai.

Anh ta đi ngang qua người bà ta, rõ ràng trông thấy bà ta run lên cầm cập, anh ngoái đầu nhìn vài lần. Bà ta vẫn cúi gằm đầu, hai tay xoắn xuýt không biết nên làm gì.

“Bà ta chưa bao giờ rời khỏi ngôi làng này, nhìn thấy người lạ là sợ hoảng chi là cảnh sát!” Trưởng thôn nhìn thấu hoài nghi của Lục Ly nên ông ta giải thích thêm: “Cả thôn chỉ có một cái điện thoại duy nhất, bình thường

đều là bà nhà tôi trả lời. Làng không lớn, con chó cắn con heo cả thôn đều biết!” Vừa nói vừa tiến vào sâu bên trong.

Vừa bước vào đã ngửi thấy mùi nước tiểu khai nồng, dưới nền nhà có kê chiếc giường nhỏ, trải chiếu phía trên. Đầu giường có một người đàn ông lưng còng, tay phải lồi lồi cổ chân đũa nhỏ.

Đứa bé đen gầy, muốn vươn người thoát ra, vùng vẫy khóc rống.

“Trưởng thôn đến rồi?” ông lão Từ không nhúc nhích, ngẩng đầu lên, đôi mắt thẳng tắp nhìn bọn họ, con người không chuyển.

Hóa ra bị mù ... Chẳng trách ông ấy chỉ có thể dùng tay kéo kéo đứa nhỏ, để nó khỏi bò đi.

“Đồng chí cảnh sát đến rồi!” Trưởng thôn ngồi xếp bằng trên giường, ôm lấy đứa bé: “Họ đến là vì Từ Nhị.”

Ông ta chặn phía trước Từ Hải nên không nhìn ra được vẻ mặt của ông ta lúc này, chỉ nghe tiếng ông lão ho sặc sụa.

“Khụ khụ khụ ... Con nha đầu Từ Nhị ... Khụ khụ khụ ...” Ông lão dùng sức nện tay vào ngực: “Không muốn nói chuyện liên quan đến nó, coi như nó chết rồi!”

“Căn cứ vào ghi chép của cảnh sát ba tháng trước, Từ Giai Oánh cãi nhau với ông, bỏ nhà ra đi. Kể từ lúc đó cũng không có tin tức của cô ta?” Mạnh Triết trông thấy ông ta gật đầu mới tiếp lời: “Hiện nay chúng tôi có một vài manh mối hoài nghi là thuộc về Từ Giai Oánh, các người có thể cung cấp cho tôi tóc hay vật gì đó để có thể so sánh với DNA của cô ta được không?”

Từ Hải nghếch mặt, không hiểu, đưa mắt nhìn trưởng thôn.

“Anh cảnh sát! Cái gì A A ... để làm gì? Chúng tôi không hiểu?” Trưởng thôn cũng mù mờ.

Lục Ly ngữ khí đầy kiên nhẫn: “DNA là một loại xét nghiệm, trong đó con

cái có DNA tương đồng với của cha mẹ đến chín mươi chín phần trăm. Do vậy chỉ cần lấy của ông một sợi tóc, tiến hành xét nghiệm rồi so sánh với DNA của tử thi. Từ đó có thể phát hiện được người chết có phải là con gái của ông hay không.” Anh ta dùng từ ngữ đơn giản dễ hiểu để giải thích cho bọn họ.

“Làm sao phát hiện? Thi thể nát bấy cũng có thể kiểm tra được?”

“Cho dù hóa thành xương vẫn có thể tra ra!”

Từ Hải muốn nói gì đó, vừa lên tiếng lại ho một tràng kịch liệt. Trưởng thôn nghe thấy thế cười cười: “Không phải tóc thôi sao? Chuyện này tôi biết! Tôi ra ngoài lấy, muốn bao nhiêu cũng có. Đạo này ông ta rụng tóc nhiều lắm!” Dứt lời trưởng thôn bước ra gian ngoài, sau đó quay trở vào với nắm tóc trên tay.

Lục Ly lệnh cho Mạnh Triết thu giữ cẩn thận, sau đó hỏi dò các sự việc liên quan đến Từ Giai Oánh, những người cô ta từng tiếp xúc, có bạn bè nào không, liên lạc ra sao ...

“Con bé khiến cả làng này mất mặt, nó cũng chẳng kể chuyện gì. Chúng tôi cũng lười hỏi, cứ mặc kệ nó cho đến khi nó chết đi! Đồng chí không cần nhọc lòng tra xét, nó chết càng tốt, sẽ không gieo vạ cho thôn!” Từ Hải nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Ly không nói thêm tiếng nào, trước khi rời đi còn thông báo nếu có tin gì sẽ báo lại cho bọn họ.

Trưởng thôn dẫn hai người về văn phòng thôn, nhìn bọn họ lái xe rời đi.

Xe ra đến thị trấn, Lục Ly tìm một quán cơm nhỏ dừng lại: “Chúng ta ăn cơm xong rồi quay trở về đó!”

“Trở về? Tại sao?” Mạnh Triết không hiểu.

“Cậu không cảm thấy trưởng thôn và Từ Hải biểu hiện rất kỳ lạ sao?” Lục Ly cùng Mạnh Triết vào trong, ngồi xuống kêu hai món đơn giản: “Suy

nghĩ kỹ lại đi!”

Mạnh Triết nhớ lại, rất lâu sau mới e dè lên tiếng: “Tù Hải có vẻ rất nghe lời trưởng thôn, ngay cả điện thoại cũng là vợ thôn trưởng tiếp. Một ngôi làng như vậy đều có mối quan hệ rất mật thiết. Vợ chồng Tù Hải không có năng lực, đều nghe lời của trưởng thôn, người dân ở đó cũng chăm sóc họ rất nhiều.

Tuy nhiên ... hình như bà vợ rất sợ chúng ta. Không chịu vào trong nhà. Ngay cả khi chúng ta ra về cũng không thấy bóng dáng không biết làm gì!”

“Cậu nghĩ coi giữa cha mẹ và nạn nhân chỉ trong một đêm trở nên hận thù xương không? Cô con gái không hiểu thuận, cha mẹ ngoài miệng thì nói tuyệt giao nhưng dù gì vẫn phải nung nấu chút hi vọng. Khi nghe tôi nói tìm được tử thi, hoài nghi là Tù Giai Oánh, Tù Hải chẳng có chút phản ứng.

Tình cảnh hai vợ chồng ông ta nuôi cháu cũng rất vất vả, chẳng lẽ bọn họ không hi vọng Tù Giai Oánh còn sống? Nghe thấy tôi nói muốn kiểm tra DNA, tâm trạng ông ta mới bắt đầu giao động, trưởng thôn nhảy ra điều đình.

Cậu lấy mẫu tóc ra quan sát đi, nhất định sẽ có phát hiện!” Lục Ly vừa múc com lên miệng vừa nói, đã là cảnh sát anh cũng đã quen với việc ăn com hàng cháo chợ.

Mạnh Triết lấy mẫu tóc, cẩn thận quan sát, đột nhiên anh ta tỉnh ngộ: “Tóc của Tù Hải hoe vàng, ngắn, tóc của bà vợ thì dài, đỉnh đầu hơi bạc. Những lọn tóc này chắc chắn không phải là của vợ chồng bọn họ, tôi đoán đây là của trưởng thôn. Thế nhưng tại sao ông ta lại làm vậy!”

“Không muốn để chúng ta biết Tù Giai Oánh đã chết!” Lục Ly khẳng định.

“Nói vậy ... nội tạng đó khả năng rất lớn là của Tù Giai Oánh?” Hai mắt Mạnh Triết sáng rỡ: “Chuyến này quả thật không phí công mà.”

“Bây giờ kết luận còn hơi sớm, đợi trời tối chúng ta quay về một chuyến coi sao.”

Hai người nhanh chóng xong xuôi cơm nước, Lục Ly gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch.

“‘Cùng sơn ác thủy xuất điều dân’ ... Hai người chú ý an toàn!”, Khúc Mịch phá lệ dặn dò Lục Ly.

Cắt điện thoại vào túi, Lục Ly tựa người vào thân cây hút điếu thuốc: “Thật ra tính tình của Khúc Mịch cũng được ... chỉ do cách thức giao tiếp của anh ấy có chút đặc biệt.”

“Lão đại, hai ngày nay anh hút nhiều thuốc quá!” Mạnh Triết lo lắng.

Vụ án Lưu Uyển Như vừa kết thúc, Lục Ly không hề nghỉ ngơi tiếp tục tra án. Anh ta cũng là người, hơn người là người sống khá tình cảm, không biết có thể chịu đựng được đến mức nào. Bị mối tình đầu hãm hại, trong mắt đồng nghiệp bị nghi oan là kẻ giết người, đối với một cảnh sát hình sự mà nói là một sự sỉ nhục rất lớn.

Sâu trong nội tâm Lục Ly chưa quên được Lưu Uyển Như, tình cảm và chức trách khiến tâm trạng anh ta bị chấn động nghiêm trọng. Có thể anh không giống bề ngoài coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Người trên kẻ dưới trong đội đều vô tình hay cố ý lảng tránh tất cả những đề tài liên quan đến Lưu Uyển Như, chỉ hi vọng Lục Ly có không gian và thời gian để vượt qua được cú sốc này.

Mạnh Triết biết rõ thâm tâm Lục Ly bị dày vò, nếu không sẽ không hút nhiều thuốc lá như thế. Tuy rằng thường ngày cũng hút thuốc, nhưng chỉ khi mệt mỏi, buồn ngủ mới đến một góc hút một điếu cho tỉnh táo.

“Đội trưởng Khúc đã làm một buổi phụ đạo tâm lý cho tôi rồi, tôi không sao đâu!” Lục Ly phả ra một ngụm khói: “Từ khi tôi làm cảnh sát đến nay, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, nhờ có chuyện của cô ấy khiến nó trở nên sinh động hơn. Về mặt tình cảm, tôi đã có thể hoàn toàn buông xuôi, giải thoát được rồi. Chờ xong vụ án này, sắp xếp đi xem mắt; trong nhà rất muốn có cháu bông bẽ, tuổi tôi cũng chẳng còn nhỏ.”

“Anh có thể nghĩ thông được như vậy thì tốt, trên đời này phụ nữ tốt còn rất nhiều!” Mạnh Triết ghẹo: “Cô phóng viên ấy cũng thú vị, cứ khi nào không có việc gì lại chạy qua tìm anh tâm sự.”

Nữ phóng viên? Lục Ly nghe xong cau mày, lập tức nghĩ ngay đến Hoắc Thê Ni. Người phụ nữ đó đúng là khó chơi, lần trước cung cấp manh mối cho cô ta, Khúc Mịch mượn gió bẻ măng để dụ địch mà thôi.

Kể từ khi ấy cô ta thường hay xuất hiện ở đội hình sự. Không dám đi làm phiên Khúc Mịch, liền nhìn chằm chằm mấy người trong đội không tha, và dĩ nhiên đội phó Lục Ly được cô chú ý đến nhiều nhất.

Bây giờ cứ nhắc đến tên Hoắc Thê Ni là Lục Ly cảm thấy đau đầu.

“Đi thôi! Chạy qua làng chắc trời đã tối rồi!” Hai người tính tiền lên xe rời đi.

Gần đến cổng thôn, quả nhiên trời đã tối sầm, Lục Ly đậu xe ở một vị trí khuất, rồi cùng Mạnh Triết đi bộ vào.

Trong thôn cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chó sủa đâu đây, phóng tầm mắt nhìn về phía trước, có vài hộ không đốt đèn.

Bọn họ tìm đến cửa sau nhà họ Từ, nghe thấy tiếng người phụ nữ đang ru cháu ngủ.

“Này ông, ông nói xem cảnh sát còn tìm đến đây không?” Người phụ nữ mở miệng nói chuyện, khù khờ ở chỗ nào chứ?

“Trưởng thôn nói rồi, cảnh sát kiểm tra không phải là Từ Nhị thì tra qua đứa khác, không đếm xỉa đến chúng ta đâu. Quan trọng nhất tháng người mất tích đâu ít, cảnh sát làm sao có thể tra được?” Từ Hải đang lễ bấp khô: “Không phải bà đã đến phía sau núi coi kỹ lại rồi sao, vẫn còn nằm đó!”

“Đã nói rồi buổi tối đừng nói mấy chuyện này, tôi sợ. Từ Nhị con niệm tình cha mẹ nuôi con khôn lớn, đừng tìm cha mẹ báo thù. Cha con ông không có

ý, là lỡ tay. Nếu không phải con muốn lấy tảng đá đập đầu ông thì ông cũng không ... Haizza ...”

Từ Hải không nói tiếng nào, ho khan vài tiếng, rồi thở dài: “Con súc sinh đó chết rồi thì thôi ... chỉ tội cho cháu mình ...” Nói được nửa câu liền ngừng lại, ai cũng có thể nhận ra được cảm xúc đầy bi thương và hối hận.

“Từ Giai Oánh chết thế nào? Sau núi là ở đâu?”

Đột nhiên Thanh âm vang lên khiến hai ông bà già hồn phi phách tán, Từ Hải lổ tai khá thính ... là tiếng của anh cảnh sát đến lúc sáng.

“Đồng chí! Tất cả mọi chuyện là do tôi làm, không liên quan đến bà ấy!” Đến cùng, ông ta vẫn là một người nông dân chất phát, không cần tra hỏi, lập tức nhận tội.

Thật ra đứa con đầu của ông ta là đứa con trai, nhưng chết sớm, do vậy rất nuông chiều Từ Giai Oánh. Cho dù nhà nghèo rớt mồng tơi nhưng hai vợ chồng không bao giờ từ chối yêu cầu của cô ta.

Tuy nhiên càng lớn nhu cầu của Từ Giai Oánh không chỉ còn là túi sách, bút chì mà là quần là áo lượt, mỹ phẩm đắt tiền, thậm chí cả đồ trang sức. Điều này khiến vợ chồng Từ Hải không chịu đựng được, ngay cả Từ Hải đã từng đi bán máu nhưng không thỏa mãn được nhu cầu xa xỉ của cô ta.

Từ Giai Oánh không biết thế nào là đủ, khóc lóc nháo nhào, chửi cha đánh mẹ.

Mới đầu chỉ là con trẻ đánh đánh vài cái, sau này còn đánh cha mẹ lăn lộn dưới đất, bầm tím hết cả người. Biết hai người già không có tiền, cô ta bắt đầu đi trộm nhà hàng xóm.

Thôn dân sống thuần phác, cuộc sống trước nay của họ đêm không cần đóng cửa, không nhặt của rơi. Từ Giai Oánh bắt đầu ăn cắp, quấy nhiễu vấy bẩn danh tiếng của làng, ai nấy đều oán than.

Từ Hải cả ngày thay con xin lỗi hàng xóm, nhưng không cách nào trị được

con gái. Từ Giai Oánh không muốn chôn chân ở nơi này nên ra ngoài làm công. Làm sao cô ta có thể chịu khổ. Tự tập cả đám ăn không ngồi rồi, cướp giật ...đều làm.

Không có chuyện gì thì không về nhà, gây họa thì trốn về quê ở một thời gian. Khi nào cô ta quay về, cả thôn làng không ai có được ngày yên ổn.

Lần cô ôm cái bụng lớn quay về, tính sinh đứa trẻ ra rồi đem bán lấy tiền. Từ Hải sống an phận cả đời, làm sao có thể để con gái làm ra chuyện ác nhân thất đức?

Hai người bắt đầu nảy sinh tranh chấp, Từ Giai Oánh đẩy ba mình té ngã, còn thuận tay vợ tảng đá đập vào đầu ba mình.

“Mất ông không nhìn thấy làm sao có thể chuẩn xác né tránh sự công kích của Từ Giai Oánh. Khi ông đẩy được cô ta té ngã xuống tảng đá nhọn, làm sao có thể xác nhận được cô ta chết tại chỗ? Ông sợ người ta phát hiện nên kéo thi thể cô ta xuống sau núi, một mình làm cách nào được?” Mạnh Triết liên tục truy hỏi: “Lời khai của ông có trăm ngàn sơ hở, là ông muốn chịu tội thay? Điều này là trái pháp luật! Những người biết mà không báo cũng phạm tội, đều phải ngồi tù!”

Nghe Mạnh Triết nói, người phụ nữ sợ đến òa khóc, chó nhà hàng xóm thì nhau sủa rầm trời.

Một lát sau có vài người đến nhà họ Từ, trưởng thôn cũng chạy đến. Trông thấy Lục Ly và Mạnh Triết thì ông ta ngăn người, Từ Hải nhỏ giọng: “Trưởng thôn, chuyện vỡ lở rồi!”

Trưởng thôn cau mày, sau đó liếc mắt về một anh thanh niên cao lớn ra hiệu.

Anh ta trở ra ngoài, trong lòng Lục Ly liền nhớ ngay đến lời căn dặn của Khúc Mịch.

“Thôn trưởng Lý, chúng tôi đến tra án, không đổ oan cho bất kỳ người nào, có chuyện gì thì cứ kể ra để cùng nhau giải quyết.”

“Đồng chí! Vốn dĩ chẳng có chuyện gì, các anh nhất định đào bới lên mới xảy ra chuyện!” Trưởng thôn lắc đầu thở dài: “Các anh thật không nên về đây!”

“Tuy rằng Từ Giai Oánh tội ác tày trời, nhưng không ai có thể cướp đoạt quyền được sống của cô ta, trừ khi pháp luật tuyên án.”

Trưởng thôn ngay lập tức lên tiếng phản bác: “Thôn chúng tôi xưa nay chất phát, năm Vạn Lịch còn có quả phụ Vương được nhà vua ban cho đền thờ trình tiết, từ trước đến nay chưa từng có ai phạm pháp lệnh. Ông tôi là trưởng thôn, cha tôi là trưởng thôn, tôi cũng là trưởng thôn, không để cho làng này xảy ra chuyện lộn xộn.

Một ngôi làng đang yên đang lành bị một con đàn bà bản thủ xấu xa gây họa, nếu không giải quyết nó ngày sau xuống suối vàng tôi không còn mặt mũi gặp ông bà tổ tiên.

Pháp luật gì gì đó, tôi không hiểu, tôi chỉ biết một đạo lý, ông trời cũng không tha cho người xấu! Trời làm có mưa, người làm có họa, Từ Nhị là do nó tự làm tự chịu, không trách được người khác!”

Nhìn phản ứng của ông ta, không nằm ngoài dự liệu của Lục Ly, toàn bộ thôn dân đều biết Từ Giai Oánh đã chết, thậm chí có thể cùng nhau chôn xác của cô ta.

“Ngộ sát không bị tội nặng, nếu mọi người cùng nhau viết đơn cầu xin, quan tòa có thể suy xét!” Lục Ly kiên trì khuyên răn.

Thế nhưng những người có mặt ở đây đều hoài nghi, hơn nữa bọn họ đều có thể nghe được, chắc chắn vẫn phải chịu hình phạt.

“Chỉ đây nó một cái, không biết nó tại sao lại ngã trên tảng đá nhọn ấy?” Từ Hải ngẩng đầu lên tiếng, rồi lại cúi đầu.

Đưa bé nằm trong lòng bà vợ Từ Hải tỉnh dậy, đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, tựa hồ quá nhiều người vây quanh, nên bị dọa sợ, đột nhiên oa oa

khóc lớn.

Bà lão vội vàng ôm nó đứng dậy, đi qua đi lại dỗ dành. Thằng bé càng khóc lớn, mắt nhắm nghiền, tay chân đập loạn.

“Chắc là đói rồi ... Vừa rồi chắc ăn không đủ no.” Từ Hải nghe tiếng khóc sốt ruột, đưa tay bế đứa nhỏ.

Bà vợ đặt cháu vào lòng ông ta, đi ra gian ngoài, lấy cái chén, cùng nắm bột, cho nước sôi vào khuấy khuấy vài cái.

Bà cầm muống nhỏ dứt cho cháu ăn, thằng bé mở miệng ăn từng miếng từng miếng.

Lục Ly thấy chua xót trong lòng, chẳng trách đứa bé lại gầy yếu như vậy, ngay cả sữa cũng không có mà uống.

“Đồng chí! Anh nhìn cuộc sống của bọn họ đi. Nếu như hai vợ chồng Từ Hải bị bắt, đứa nhỏ quả thật rất đáng thương.” Trương thôn than thở.

“Tình cảnh của bọn họ rất đặc biệt, chúng tôi sẽ nói chuyện với Viện kiểm sát, thỉnh cầu được xử lý khoan hồng.” Lục Ly tiếp tục đàm phán với trưởng thôn, chỉ cần ông ta gật đầu, khả năng vợ chồng Từ Hải chắc chắn không có ý kiến.

Trưởng thôn cau chặt mi, tựa hồ như đang cân nhắc: “Hai anh uống nước đi, để tôi suy nghĩ thật kỹ!” Dứt lời ông lệnh cho anh thanh niên mang nước đến, rồi kêu dân làng về nhà ngủ.

Trong nhà chỉ còn mấy người, bầu không khí không còn căng thẳng như lúc đầu. Lục Ly và Mạnh Triết vừa uống nước vừa động viên vợ chồng Từ Hải ra tự thú.

Đột nhiên Lục Ly cảm thấy hoa mắt chóng mặt, anh ta đưa mắt liếc nhìn Mạnh Triết, trông thấy người bên cạnh cũng đổ rầm xuống mặt bàn, trong lòng đã ý thức được chuyện chẳng lành ... thế nhưng, anh ta đã quá trễ.

Đến khi tỉnh lại, Lục Ly phát hiện mình và Mạnh Triết bị trói chặt tay chân, giam trong một gian phòng nhỏ. Súng bên hông đã không còn, phỏng chừng đã bị lấy đi.

Thân là một cảnh sát mà để mất đi súng, đúng là một sỉ nhục lớn. Anh ta tự trách mình bất cẩn, không ngờ trưởng thôn trông hiền lành thật thà, lại có một bụng quỷ kế.

“Mạnh Triết! Tỉnh lại đi!” Miệng không bị dán kín, chứng tỏ ở đây khá vắng vẻ, cho dù bọn họ kêu là cũng không có người đến cứu. Xung quanh đây chỉ có ngôi làng này, trong ngoài đều là người của ông ta.

Người ta nói núi cao hoàng đế ở xa, càng những nơi như thế này, càng không có pháp luật, tất cả do trưởng thôn định đoạt.

Mạnh Triết tỉnh dậy, chửi ầm lên khắp nơi: “Đám khốn này đúng thật giáo hoạt, chắc chắn bỏ thuốc mê trong ly nước. Chờ em ra được bên ngoài sẽ cho bọn họ biết tay, dám công kích cảnh sát.”

“Được được ... Cậu tỉnh táo một chút đi. Nơi này chim không thềm ị, chúng ta chết ở đây, sẽ được đem chôn sau núi, trong thời gian ngắn cũng chẳng tra ra được. Bọn họ đâu cần biết cậu là ai, ở đây to nhất là trưởng thôn.”

Lục Ly và Mạnh Triết bị trói đầu lưng vào nhau, muốn nhìn nhau một cái cũng không được. Anh ta thử cử động tay, phát hiện dây thừng buộc rất chặt, muốn thoát không dễ.

“Bọn họ sẽ không giết chúng ta chứ?” Mạnh Triết dùng sức: “Em không thể chết được! Em còn khỏe mạnh, chưa một lần yêu đương. Hơn nữa, nam nhi chí tại tứ phương, chết trên sa trường không sao, chết ở chỗ này thì thế nào? Người ta cười cho thôi đầu!”

“Ha ha ha! Cậu còn chưa sao Làm thơ được nữa kìa!”

Mạnh Triết không thấy Lục Ly lo lắng chút nào: “Lão đại, bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng trêu em. Chúng ta đã nằm trên cùng một

con thuyền, không chỉ mất mặt mà sắp phải bỏ mạng đây!”

Anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng bước chân phía cửa ra vào. Một lúc lâu sau cửa mở, ánh sáng chiếu vào, hai người bọn họ mới nhìn rõ hoàn cảnh của nơi đây.

Đây là một gian phòng, không có bất cứ đồ đạc gì, dưới đất bầy đầy rơm rạ, cửa sổ đóng mấy tấm gỗ chặn lại.

“Thôn trưởng Lý, ông tính thế nào?” Lục Ly không tỏ vẻ căng thẳng, bình tĩnh hỏi.

“Thôn chúng tôi hẻo lánh, bình thường không có người ngoài ra vào. Giết người chúng tôi không làm được, nhưng giấu các anh đi bảo đảm cảnh sát tìm cũng không ra!” Trưởng thôn tuy lớn gan nhưng không phải là kẻ xấu.

Mạnh Triết nghe xong lo lắng cũng lắng xuống, coi như không mất mạng. Anh ta không tin có thể giấu được anh ta ở nơi nào, chỉ cần có Đội trưởng Khúc là tìm ra được ngay.

Không biết từ lúc nào Khúc Mịch trong mắt anh ta biến thành một nhân vật thần kỳ, không có việc gì mà không làm được Ý nghĩ này ngay cả Mạnh Triết cũng không ý thức được.

“Trưởng thôn! Đã hủy xe, vớt dưới sông. Sơn động phía sau núi cũng đã được dọn dẹp, bây giờ có thể đưa họ đến!”, chàng thanh niên ngày hôm qua bước vào: “Cháu đã chuẩn bị được cái sọt lớn, một lần có thể vận chuyển được cả hai người.”

Cái sọt? Chuyển đi? Trong lòng Lục Ly dâng lên dự cảm xấu.

Quả nhiên bọn họ bị cho vào trong sọt nhấc lên xe, chuyển lên phía đỉnh núi.

Đến đây bọn họ kinh ngạc đến ngây người, trước mắt bọn họ là một ngọn núi cao khoảng trăm mét, ở giữa có một đoạn dây thừng, coi như là một cáp treo.

Thôn dân lôi ra chiếc móc sắt lớn, móc vào dây thừng trên người bọn họ, đầu còn lại trên lên đường dây cáp phía trên. Tay chân hai người đã được cởi trói, thân thể được câu lên cao, dọc theo đường cáp tuột xuống.

Hai ngọn núi độ cao chênh lệch, xuống dốc hoàn toàn, hơn nữa bọn họ khá nặng nên lực đẩy nhanh hơn.

Phía dưới như vực sâu vạn trượng, hai người nhắm chặt mắt. Cũng may đoạn đường ngắn, thoáng chốc đã đến phía bên kia núi.

Bọn họ đứng đó quan sát, tất cả đều là vách núi cheo leo, rất khó leo lên!

“Mẹ kiếp! Chẳng lẽ đây chính là Tứ Quái Nhai trong Tiểu Ngạo Giang Hồ?” Mạnh Triết ra sức chửi rủa: “Không trách cha già kia nói giấu chúng ta cả đời, chỗ này ai có thể tìm ra được chứ?”

“Sơn động?” Lục Ly nhớ tới lời của trưởng thôn, vội vàng đi tìm khắp nơi.

Quả nhiên, nơi cỏ dại rậm rạp che khuất một cửa động. Anh ta chui vào, Mạnh Triết đi theo sau. Bên trong khá âm u. Bọn họ lấy điện thoại ... trên màn hình không hề có chút tín hiệu.

“Quảng cáo đều là lừa người ... Gì mà ngay cả dãy núi Himalaya cũng có thể bắt được tín hiệu, nơi này cao hơn mặt biển có bao nhiêu mét chứ?” Mạnh Triết lại tiếp tục làu bàu.

“Có lẽ là do núi non bốn phía chắn lại nên không thu được tín hiệu” Lục Ly vẫn còn rất bình tĩnh: “Trong sơn động chắc chắn có lương khô và nhu yếu phẩm, chúng ta đi tìm thử xem.” Trong lời của trưởng thôn có ẩn ý, chắc chắn không để bọn họ chết đói.

Càng đi sâu vào sơn động càng trống trải, như chiếc bình hẹp miệng. Bọn họ tìm được một chút rau, gạo, dầu, củi và một chiếc bật lửa, có luôn cả một cái nồi nhỏ.

Lục Ly đoán những thứ đồ này có thể đủ ăn trong một tuần. Nếu đi không

được ... vậy cứ tạm thời lưu lại.

“Lão đại, anh đoán xem Đội trưởng Khúc có tìm ra chúng ta được không?” Hai người đốt củi ngồi vây quanh đồng lửa.

Lục Ly vừa lấy cây gậy đâm củi, vừa lên tiếng: “Còn trẻ không hiểu chuyện cũng từng ao ước sắm vai nam chính trong mấy bộ võ hiệp, khám phá sơn động, qua đêm bên hồng nhan tri kỷ ... Không ngờ ước mơ đã thành hiện thực ... chỉ là hơi lệch một chút!” Anh ta đưa mắt nhìn Mạnh Triết.

“Lão đại ... Không phải sau cú sốc tình cảm xu hướng tình dục của anh cũng thay đổi luôn đó chứ?” Mạnh Triết liếc Lục Ly đầy thẳng thốt, vội vàng lấy hai tay che trước ngực: “Tuy rằng chúng ta làm việc với nhau chưa lâu, tuy rằng anh bị phụ nữ lừa, tuy rằng em cũng là người đàn ông trắng trẻo thư sinh ... tuy rằng ...”

“Tuy rằng cái đầu cậu ...” Lục Ly gõ lên đầu anh ta một cái.

“Lão đại, em chỉ muốn làm cho anh vui thôi mà!” Về mặt Mạnh Triết phụng phịu: “Nói thật em lo Đội trưởng Khúc không tìm được chúng ta, chỉ sợ lúc tìm ra chúng ta đã biến thành bộ xương khô.”

“Cậu yên tâm, qua mấy ngày là có thể thấy ánh mặt trời!” Lục Ly hoàn toàn tin tưởng Khúc Mịch: “Lúc còn ở trên trần, tôi có gọi cho Đội trưởng Khúc, khi đó anh ấy nhắc tôi phải chú ý an toàn ... là do tôi bất cẩn. Tôi nghĩ bây giờ Đội trưởng Khúc đã có hành động. Chúng ta phải duy trì nguồn điện thoại, thay phiên nhau mở máy.”

“Có điện cũng vô dụng ... Đâu có tín hiệu!”

“Có! Bây giờ điện thoại nào cũng có lắp đặt hệ thống định vị vệ tinh!” Câu nhắc nhở của Lục Ly khiến Mạnh Triết yên lòng.

Hai người quanh năm suốt tháng chỉ lo tra án, hiếm khi có thời gian thoải mái nghỉ ngơi một chút. Bọn họ nấu một nồi cháo, ăn xong ngã người xuống đất ngủ ... Từ chiều ngủ sang sáng hôm sau.

Tiếng động cơ ầm ầm vang lên đánh thức hai người bọn họ. Chạy ra ngoài nhìn lên, là một chiếc trực thăng bay ngang trên đỉnh đầu.

Nheo mắt nhìn kỹ một chút, vị trí lái chính là Khúc Mịch.

Không có nơi đáp, Khúc Mịch bay tại chỗ, thả thang dây. Mạnh Triết và Lục Ly đu lên.

Leo lên an toàn, Khúc Mịch bay cao lái về hướng tỉnh Nam Giang.

“Đội trưởng Khúc! Anh có thể lái máy bay?” Hai mắt Mạnh Triết lóe sáng, lộ rõ sự sùng bái: “Trực thăng này ở đâu vậy? Đội trưởng Khúc có phải anh tìm được bọn em qua hệ thống định vị?”

Lục Ly không có tâm tư đàm luận vấn đề này, vội vàng báo cáo quá trình điều tra của mình và Mạnh Triết.

“Đội trưởng Khúc vụ này tính thế nào?”

“Vụ án này đã được chuyển cho cảnh sát địa phương giải quyết!” Khúc Mịch liếc nhìn Mạnh Triết một cái: “Điện thoại của cậu không gọi được, nên dì của cậu gọi đến Cục cảnh sát báo Đường Ninh mất tích đã ba ngày. Tôi nghi ... Hách Minh đã qua ký túc xá thu thập tóc của cô bé, đang tiến hành lấy mẫu xét nghiệm.”

Mạnh Triết đang sờ sờ soạng soạng khắp nơi, nghe đến đây, anh ta ngăn người, lắc đầu lia lịa: “Không phải Tiểu Ninh, nhất định không phải!”

Anh ta rút điện thoại, mặc kệ có sóng hay không nhấn phím gọi loạn xạ.

Máy bay trực thăng đậu trên sân thượng Cục cảnh sát. Vừa đáp xuống Mạnh Triết vội vã chạy đến hướng sảnh chính. Đứng trước cửa phòng pháp chứng hung hăng nhấn chuông cửa.

Lục Ly vội chạy theo ngăn cản: “Mạnh Triết! Cậu quên mình là một cảnh sát hình sự sao?”

Câu nói này thức tỉnh anh ta, như người mất hồn đứng ngây ngốc một chỗ.

Lục Ly biết Mạnh Triết sống với dì từ nhỏ đến lớn, Tiểu Ninh lúc nào cũng như cái đuôi nhỏ theo sau lưng cậu ta ... Tình cảm anh em này không phải bình thường.

“Có thể không phải là Đường Ninh ...”

“Không! Em có dự cảm không tốt!”, sắc mặt Mạnh Triết đầy bi thương:
“Hơn nữa Đội trưởng Khúc không đơn giản hoài nghi việc gì ... Tiểu Ninh chắc chắn đã xảy ra chuyện”

Anh ta đập mạnh lên vách tường, máu từ tay anh chảy xuống.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Mạnh Triết lấy ra nhìn vào màn hình, khẽ do dự một lát rồi mới nhận điện: “Dì! Tiểu Ninh không sao đâu, dì đừng lo. Chắc nó lại trốn vào chỗ nào mẩn mò mấy vi tính. Cháu vận dụng mối quan hệ điều tra ngay lập tức!” Anh ta an ủi dì mình vài câu, sau đó mới ngắt máy.

“Đội trưởng Khúc! Đường Ninh đã mất tích quá bốn mươi tám tiếng, em muốn báo án! Hơn nữa em mong được nhận vụ này. Ngay lập tức bắt tay vào điều tra!” Tâm trạng Mạnh Triết rõ ràng hết sức kích động.

“Tình trạng hiện tại của cậu không thích hợp tra án! Tôi cho cậu nghỉ phép!” Khúc Mịch không có đến nửa điểm thương lượng.

Anh ta cuống quýt: “Đội trưởng Khúc! Đây là phân biệt đối xử! Tại sao vụ án của lão đại không cần nghỉ, còn em em phải ngừng lại! Em muốn đích thân tra vụ án này, đích thân tìm ra được Tiểu Ninh, sống phải thấy người chết phải thấy xác!”

“Vụ án này do chính tôi phụ trách, cậu hoài nghi năng lực của tôi?” Hàng chân mày Khúc Mịch cau chặt.

“Không phải ... em ...”

“Có phát hiện gì tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu. Cậu hãy yên tâm quay về!” Khúc Mịch không nhiều lời, ngữ khí khá bình thản, tâm trạng kích động của Mạnh Triết cũng vơi dần.

Anh ta biết năng lực của mình không bằng Khúc Mịch, tính tình nóng nảy, dĩ nhiên không có lợi cho việc tra án.

Tĩnh táo một chút suy nghĩ lại ... Mạnh Triết đồng ý theo sự sắp xếp của Khúc Mịch.

Thế nhưng làm sao anh ta có thể ngồi yên ở nhà? Chạy đến những nơi Đường Ninh thường hay lui tới ... Đáng tiếc anh ta cũng không thu hoạch được gì.

Ngày hôm sau, kết quả DNA đã có, chứng thực nội tạng đó là của Đường Ninh. Nghe tin Mạnh Triết như bị sét đánh trúng đầu, một đêm không ngủ khiến hai mắt thâm quầng, vội vã chạy đến cảnh cục.

Anh ta xem đi xem lại kết quả nhiều lần, thực sự không thể tin được vào mắt mình.

“Chúng tôi đã gọi điện thoại thông báo cho dì của cậu, bây giờ cậu phải giữ mình tĩnh táo, ở bên cạnh chăm sóc dì!” Lục Ly không biết phải an ủi anh ta thế nào, chỉ hi vọng anh ta trở thành chỗ dựa vững chắc cho người thân, lúc này không thể quy ngã.

Mạnh Triết gật đầu, yêu cầu được tham dự cuộc họp nghiên cứu vụ án của Đội, Khúc Mịch đồng ý.

“Hiện tại đã chứng thực nội tạng ấy thuộc về Đường Ninh. Đường Ninh năm nay hai mươi tuổi, là sinh viên đại học XX. Năm ngày trước, sau khi tan học không thấy trở về. Bởi vì cô ta thường hay trốn tiết, chơi trò mất tích nên bạn cùng phòng ký túc đều không để ý.

Mãi cho đến khi mẹ cô ta ba ngày liên tiếp không liên lạc được mới chạy đi báo cảnh sát. Chúng ta đã đến trường điều tra, lấy toàn bộ camera ở khu vực quanh trường đại học để tìm tung tích của Đường Ninh.”

Hách Minh liếc nhìn Mạnh Triết ngồi trong góc, hai mắt anh ta ngấn nước, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm.

Mạnh Triết nhìn chăm chăm màn hình, Đường Ninh vai đeo balo, mặc chiếc áo trắng đi tung tăng trên đường. Anh ta đột nhiên kích động, đứng bật dậy ... sau đó từ từ ngồi xuống.

Khúc Mịch liếc Mạnh Triết một cái, rồi nghe Hách Minh tiếp tục báo cáo.

“Căn cứ camera ghi lại, chiều khoảng hai giờ tám phút Đường Ninh ra khỏi cổng trường, đi dọc theo con đường Xuân Huy, ba mươi lăm phút sau tiến vào khu vực không lắp đặt camera. Mười lăm phút sau đó, Đường Ninh tiếp tục xuất hiện tại đường Nam Ninh.

Từ đường Xuân Huy đến phía đường Nam Ninh có hai lối chính, tạm thời chưa xác định cô ta rẽ vào con đường nào. Hơn ba giờ, cô ta dạo phố tại đường Nam Ninh đến tận sáu giờ ba mươi hai phút mới nhận được một cú điện thoại sau đó vội vàng quẹo vào một con hẻm nhỏ. Từ đó chúng ta mất dấu.”

“Nói cách khác có một đoạn từ đường Xuân Huy đi về đường Nam Ninh thì biến mất khoảng mười hai phút, sau đó xuất hiện.” Khúc Mịch cho mọi người xem bản đồ, “Đường Ninh muốn từ đường Xuân Huy qua đường Nam Ninh chỉ có thể qua hai con đường: đường Trung Tâm, và đường Diên Huy. Căn cứ khoảng cách thực tế, và tốc độ bước chân của cô ta, chúng ta có thể phán đoán được chắc chắn là cô ta đi đường nào.”

“Đường Trung Tâm ... nhất định là đường Trung Tâm!” Lục Ly khẳng định.

Dĩ nhiên ... Nếu đi theo đường Diên Huy mất khoảng hai mươi phút; còn nếu đi rẽ vào đường trung tâm mất không đến năm phút, vậy trong bảy phút đó cô ta đã làm gì? Hơn nữa mọi người đều chú ý trên con đường đó có chỉ nhánh chính của nhà hàng lẩu. Căn cứ theo suy đoán trước đây, chiếc thùng màu đỏ khả năng được ném lên xe tải từ địa điểm này.

Những thứ này trùng hợp ... xem ra không phải ngẫu nhiên.

“Ngay lập tức đến đường trung tâm thăm dò coi có ai nhận ra Đường Ninh hay không!” Khúc Mịch ra lệnh: “Vương Nhân Phủ cậu qua bên viễn thông lấy hết danh sách các cuộc gọi, đặc biệt là cuộc gọi trước khi mất tích của Đường Ninh, nhất định phải tra ra người gọi điện thoại cuối cùng cho cô ta là ai! Kha Mẫn ở lại chờ cha mẹ của Đường Ninh, cố gắng làm tốt công tác động viên an ủi!”

Mọi người không ai bảo ai nhanh chóng phân công nhau hành động, bỗng nhiên trung tâm báo án 120 gọi điện thoại đến, trong một cửa hàng bán quần áo tại đường trung tâm phát hiện một tử thi nữ quái dị!

Lại là đường trung tâm? Quái dị tử thi là có ý gì?

Mạnh Triết lao ra nhảy lên một chiếc xe cảnh sát, vọt đi.

-----oOo-----

Chương 58: Búp bê trong tủ kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch, Tăng Dĩ Nhu và các cảnh viên trong đội chạy đến cửa hàng quần áo trên đường trung tâm. Cảnh sát khu vực đã giăng đường cảnh giới, chặn đám đông dân chúng đang tụ tập ở bên ngoài hiện trường.

Mạnh Triết ngơ ngác đứng trên bậc thang, ánh mắt nhìn chằm chằm ma-nơ-canh trong tủ kính.

Ma-nơ-canh ấy thấp hơn so với những con khác nửa cái đầu, tóc vén cao lộ ra cần cổ mảnh khảnh. Trên người mặc bộ lễ phục trắng, xương quai xanh hoàn mỹ và gợi cảm; ngực, eo, mông rất chuẩn, đôi chân thon dài trơn mịn, móng tay móng chân được sơn hồng.

Tăng Dĩ Nhu cầm thùng y cụ đi vào bên trong, thoáng liếc Khúc Mịch một cái, dừng lại, cô xoay người nhìn theo tầm mắt của anh.

Ma-nơ-canh rất chân thực!

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên có cảm giác lạ lẫm, nhìn thật kỹ gương mặt con búp bê ấy. Da dễ trắng nõn, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi cong dài, miệng hơi nhếch như đang cười. Thật giống công chúa đang chìm trong giấc mộng!

Cô ta là người thật! Hơn nữa người này tất cả mọi người đều biết, chính là cô bé Đường Ninh đang mất tích!

Bình thường khi gặp Đường Ninh đều là dáng vẻ của một cô nhóc lí lắc, còn bây giờ, một Đường Ninh ở trong tủ kính, được trang điểm tỉ mỉ, ngay lập tức biến thành một cô gái xinh đẹp, mỹ lệ.

“Bác sĩ Tăng!” Khúc Mịch vẫn nhìn chăm chăm vào tủ kính: “Đây chính là bộ thi thể ... xinh đẹp nhất mà tôi chứng kiến!”

Thật sự rất đẹp, lại còn được đặt trong tủ kính, trông không khác __ Một tác phẩm nghệ thuật. Không biết tại sao Tăng Dĩ Nhu lại liên tưởng đến những chữ này.

Thi thể không khiến cho người nhìn cảm thấy đáng sợ, trái lại lại khiến cho người ta một cảm giác không nỡ chạm vào.

“Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng, chụp ảnh hiện trường xong chưa? Chúng tôi bắt đầu lấy dấu vân tay và vật chứng được chứ!” Lâm Thụy cũng đã đến, nhìn thấy tất cả mọi người đều ở bên ngoài cửa hàng, anh ta hơi kinh ngạc.

Không phải nói là có nữ thi thể sao? Sao lại có tâm trạng đứng ngẩn ngĩa quần áo thế này? Anh ta cũng đưa mắt nhìn theo hướng mọi người, hai mắt tròn tròn ngạc nhiên, không tin tưởng vào mắt mình.

Đột nhiên ánh đèn flash lóa lên, mọi người giật mình, quay trở về thực tại. Ngay tại khúc quanh, có một người đang cầm chiếc máy ảnh chuyên dụng chụp ảnh.

Lục Ly sai bước đến, đoạt lại chiếc máy ảnh, nhanh chóng tháo cuộn phim

xuống.

“Đội phó Lục, dù sao chúng ta cũng là người quen, anh dàn xếp một chút được không?” Hoắc Thê Ni giọng xu nịnh: “Tôi đảm bảo không chụp chính diện, anh nên tin tưởng tay nghề của tôi.”

“Tôi cũng tin tưởng tay nghề của tôi, chưa được phép của cảnh sát, cô không được phép tự ý chụp ảnh, gây cản trở người thi hành công vụ.” Lục Ly không rảnh nhiều lời với cô ta, xả toàn bộ cuộn phim ra trước ánh sáng, sau đó ném vào thùng rác.

Hoắc Thê Ni cực kỳ tức giận nhưng chỉ biết dậm chân tại chỗ, không còn cách nào khác. Cô từng tiếp xúc với Lục Ly không chỉ một lần, biết rõ tính tình của anh ta. Nếu ngoan cố không chừng còn bị anh ta tịch thu luôn máy ảnh.

Không còn cách nào khác, cô ta bỏ máy vào trong balo, ngoan ngoãn đứng phía sau đường cảnh giới cùng đám đông theo dõi sự việc. Vương Nhân Phủ đứng sát đường cảnh giới, trông thấy ai đưa điện thoại lên chụp sẽ ngăn cản ngay lập tức, lần trước trong án ‘Hồng Y nam đồng’ anh ta đã bị giáo huấn vụ rò rỉ thông tin này một trận rồi.

Nhóm Khúc Mịch bắt đầu tiến vào trong cửa hàng, bà chủ sợ đến người run cầm cập, hiện tại vẫn chưa thể tỉnh táo lại. Cô ta đứng chôn chân ở góc nhà, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ai là người đầu tiên phát hiện thi thể?” Khúc Mịch lướt nhìn toàn bộ nhân viên: “Mấy giờ? Tình huống lúc đó ra sao?”

“Tôi ... Là tôi ...” Một cô gái chừng hai mươi tuổi, mặc đồng phục, lắp bắp lên tiếng, chắc chắn là bị dọa sợ chết khiếp.

“Cô ngồi xuống, từ từ kể lại, đừng sợ!” Hách Minh khẽ an ủi cô ta: “Có cảnh sát chúng tôi ở đây sẽ không còn bất cứ nguy hiểm gì nữa. Bây giờ cô từ từ nhớ lại, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào dù là nhỏ nhất!”

Dứt lời anh ta cho người rót cho cô gái một ly nước.

Dưới sự động viên của Hách Minh, cô ta dần trấn định, kể lại quá trình mình phát hiện thi thể.

Cửa hàng có tổng cộng bốn nhân viên, mỗi cuối tuần thay phiên nhau mở cửa. Ngày hôm nay đến lượt cô.

Hơn tám giờ sáng, cô đến cửa hàng, theo lệ thường mở cửa chính, rồi vào trong mở cửa cuốn nơi cửa sổ.

Cô đem y phục mới thay cho các ma-nơ-canh. Khi đến trước thi thể cô cảm giác rất lạ vì trang phục đó không thuộc về cửa hàng. Cô ta cẩn thận kiểm tra lại, phát hiện thì ra đó là người ... cô ta sợ đến mức ngất xỉu.

Khi đồng nghiệp đến, phát hiện cô ta nằm trên nền nhà, liền lay dậy. Cô ta chỉ vào tủ kính, hét lớn, đồng nghiệp nhanh chóng báo bà chủ, rồi gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Trừ cô ra còn ai tiếp cận thi thể không?” Lục Ly lên tiếng hỏi.

Cô ta lắc đầu: “Đâu có ai dám bén mảng đến gần đó, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khiếp sợ!”

“Tối hôm qua ai trực?” Lục Ly hỏi tiếp. Một người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút tiến lại gần.

Phụ trách đóng cửa thường là hai nhân viên ca tối, ngày hôm qua một trong hai người vì gia đình có việc nên xin về trước, còn lại mình cô ta. Đến hơn chín giờ, thấy không còn khách nên đóng cửa sớm. Cô ta nhớ rất rõ, chính tay hạ cửa cuốn xuống trước, khi ấy không phát hiện có thêm thi thể. Sau đó cô ta cẩn thận kiểm tra cửa nẻo một lần nữa, rồi mới khóa cửa chính ra về.

“Sao cô phải kiểm tra cửa nhiều lần xem đã khóa hay chưa?” Lục Ly nhanh chóng nắm bắt trọng điểm.

“Bởi vì phía cửa sau có con hẻm nhỏ, khá vắng, bình thường hay có người

vô gia cư ngủ lại. Tôi sợ bọn họ lẻn vào trộm đồ, vì vậy mỗi tối đều dặn nhân viên phải kiểm tra thật kỹ cửa nẻo, đặc biệt là cửa sau!” Bà chủ đứng ra giải thích, tâm trạng cũng đã khá hơn nhiều, có thể nói chuyện bình thường trở lại: “Vốn dĩ tôi nghĩ đợi buôn bán nửa năm nữa, có chút tiền dư sẽ sắm một cái camera, ai ngờ gặp phải chuyện này.”

Trong cửa hàng không có camera, chìa khóa cửa hàng nhân viên nào cũng có một cái, cửa sau khá khuất, tụ tập nhiều người vô gia cư, xem ra tình hình không quá lạc quan.

Cửa chính và cửa sổ đều đã được kiểm tra cẩn thận, không bị phá khóa. Khả năng hung thủ có chìa khóa, hoặc biết cách mở khóa.

Khúc Mịch đồng ý để phía Lâm Thụy cho người vào thu thập vật chứng, phía bên kia tử thi đã được đặt nằm xuống đất.

Dĩ Nhu nhìn vào gương mặt tươi cười của Đường Ninh, lần đầu tiên trong cuộc đời làm pháp y, đôi tay cô đột nhiên run rẩy.

Rốt cục tên hung thủ đã làm gì với cô bé này? Tại sao trước khi chết lại có nụ cười bình an như vậy?

Tăng Dĩ Nhu không nghĩ ra được quá trình gây án và trạng thái tâm lý của hung thủ, càng không dám tưởng tượng Đường Ninh đối mặt với tên hung thủ đó như thế nào!

Tuổi trẻ phơi phới, chỉ trong nháy mắt biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng, bỗng nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ xót xa trong lòng.

Làm công tác thi kiểm sợ nhất là gặp phải người quen, tâm trạng ảnh hưởng rất lớn đến độ chuyên nghiệp trong công tác.

Cô đứng dậy, một mình đi đến một góc, bình tĩnh trở lại, sau đó mới tiến tới thi thể lần nữa, ngồi xổm xuống.

Tăng Dĩ Nhu mở máy ghi âm: “Về ngoài thi thể --- Rất xinh đẹp, không nhìn ra được ngoại thương; nét mặt --- Sung sướng!” Cô ngừng lại một

chút, cô muốn tìm ra được một từ thích hợp nhất để miêu tả chính xác vẻ mặt của nạn nhân lúc này.

“Tử thi mặc một bộ lễ phục trắng, gương mặt trang điểm tinh xảo, trên chân không mang giày, sơn móng tay màu hồng nhạt. Bây giờ tôi sẽ cởi quần áo nạn nhân, kiểm tra vết thương trên thân thể.”

Cô từ từ cởi bỏ lễ phục trên người Đường Ninh, từ ngực đến xuống phía dưới rốn có một đoạn vết khâu dài, bề rộng bằng một ngón tay. Vết khâu tương đối chỉnh tề, đường may có độ lớn bằng nhau, rất đều.

Những nơi khác không có vết thương. Toàn thân da thịt trắng nõn, sạch sẽ, còn có độ đàn hồi.”

“Tôi cần phải đưa tử thi về Cục cảnh sát tiến hành giải phẫu. Căn cứ tình trạng thi thể, không phải là chết rồi mới bị mổ bụng. Gương mặt mỉm cười, khả năng đã bị bỏ thuốc, sau đó tiến hành mổ bụng.” Tăng Dĩ Nhu vừa tháo găng tay vừa kết luận.

Pháp chứng cạo một lớp phấn trang điểm, lông mi, và son môi trên mặt Đường Ninh, cắt đầu móng tay, móng chân, cạo lớp sơn móng để lấy mẫu xét nghiệm. Lễ phục trên người nạn nhân cũng được cho vào túi vật chứng. Tất cả đều được mang về khoa kiểm tra dấu vết và vân tay lưu lại.

Thi thể Đường Ninh được bọc bằng vải trắng, vừa được đưa ra phía cửa thì Mạnh Triết xông đến.

Lục Ly sớm đoán được tâm trạng bất ổn của anh ta, nên đã căn dặn người đứng bên cạnh. Trông thấy anh ta nhào về phía thi thể, hai người hai bên ghì chặt cánh tay anh ta. Thế nhưng, sức anh ta rất khỏe, hai người không giữ nổi, anh ta vọt đến bên thi thể.

“Tiểu Ninh!” Mạnh Triết gào lên, muốn vạch tấm vải trắng, nhưng khi đưa đến trước mặt, bàn tay run lên bần bật.

Anh ta không có đủ dũng khí mở tấm vải ấy, hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Lục Ly nhìn theo bóng dáng Mạnh Triết, âm thầm thở dài. Tuổi trẻ một lần đau đớn, một lần vấp ngã mới có thể trưởng thành. Thế nhưng ... lần này cú ngã ấy quá nặng, không biết Mạnh Triết có thể chịu đựng được hay không!

Thi thể được chở về Cục cảnh sát, Tăng Dĩ Nhu và trợ lý Khang Bình ngay lập tức tiến hành nghiệm thi. Khoa pháp chứng bắt tay vào phân loại vật chứng, xét nghiệm, hy vọng sớm tìm thấy được chút manh mối.

Phía Khúc Mịch cũng không rảnh rỗi. Anh cho người lấy ảnh Đường Ninh đến khu vực đường trung tâm và đường Nam Ninh dò hỏi. Lục Ly tiến hành điều tra cửa sau của cửa hàng quần áo. Cửa hàng này nhất định không phải là hiện trường đầu tiên!

Cha mẹ Đường Ninh nhận được điện thoại của cảnh sát ngay lập tức từ thành phố Lâm chạy đến. Người tiếp đón bọn họ là Kha Mẫn. Vốn dĩ là cô gọi điện thoại thông báo cho họ sự mất tích của Đường Ninh khả năng có thể là tử vong, không ngờ bây giờ lại biến thành nhận diện thi thể.

Mấy chữ ‘Nhận diện thi thể’ khiến mẹ Đường Ninh ngất xỉu tại chỗ. Ba cô ta cố nén bi thương theo Kha Mẫn đến khu nhà pháp chứng.

Thi thể Đường Ninh được đặt trong phòng giải phẫu tại lầu ba. Tăng Dĩ Nhu vừa chuẩn bị xong phòng giải phẫu.

Ba Đường Ninh tiến vào, Khang Bình vạch một góc vải trắng trên người Đường Ninh, lộ ra gương mặt của cô ta.

“Tiểu Ninh ...” Ba Đường vô đến, nâng khuôn mặt cô ta lên: “Tiểu Ninh còn đang cười đây nè ... Có phải nó trúng thuốc mê hay không? Anh cảnh sát Anh nhìn đi, sờ nó đi ... cơ thể còn ấm!”

Ba Đường kích động hô lớn, đưa tay kéo mạnh tấm vải trắng, muốn dùng tay để cảm nhận nhịp tim của con gái. Chứng kiến vết thương trước ngực, ông ta ngây ngốc, đứng tại chỗ.

“Ông nhìn kỹ giúp chúng tôi, phân biệt nạn nhân có phải là Đường Ninh hay không?” Kha Mẫn tuy không đành lòng nhưng theo trình tự, cũng phải

lên tiếng hỏi.

Chúng kiến quá nhiều lần người thân đến nhận thi, gặp phải cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trong lòng cô ta đều rất khó chịu.

“Là ai ... Là ai rạch bụng Đường Ninh ra?” Ba Đường đột nhiên tức giận, quay sang mọi người gào thét, cuối cùng tầm mắt rơi vào bàn tay đang đeo găng phẫu thuật của Tăng Dĩ Nhu: “Chưa được người nhà đồng ý, ai cho các người được phép giải phẫu? Tiểu Ninh chưa chết, chính các người mổ sống nó!”

Cảm nhận được tâm trạng kích động của ông ta, Khang Bình vội vàng chặn trước mặt Tăng Dĩ Nhu: “Ông Đường, thời điểm phát hiện thi thể là như vậy, chúng tôi còn chưa tiến hành giải phẫu.”

“Không thể, trên đời này không có người nào hung tàn đến mức đó! Tiểu Ninh là con bé đáng yêu ngoan ngoãn, quan hệ rất tốt với mọi người, ai dám đối xử với con bé như thế!” Gương mặt ông ta đầy nước mắt, nhìn con gái nằm bất động.

“Ông Đường, tâm trạng của ông chúng tôi có thể hiểu”, Tăng Dĩ Nhu bình tĩnh tiến tới, “Đường Ninh là một cô gái rất đáng yêu, tôi rất thích cô bé. Mọi người có thể không ai chấp nhận được chuyện này, nhưng sự thật phơi bày trước mắt.

Tôi nghe Đường Ninh kể, ông Đường là một người bố rất bình tĩnh, tôi nghĩ, cô bé không hi vọng trông thấy ba mình tâm trạng xuống dốc như thế này. Hung thủ rất tàn nhẫn, không chỉ giết người mà còn mổ bụng, lôi sạch sẽ nội tạng đưa đến nhà hàng lẩu.

Tôi cần phải giải phẫu thi thể Đường Ninh, từng bước điều tra chân tướng cái chết của cô bé, tìm ra được manh mối, hiệp trợ cảnh sát mau chóng bắt được hung thủ. Ông ... Đồng ý cho chúng tôi tiến hành giải phẫu không?” Dứt lời cô đưa đến trước mặt ông ta một tờ giấy.

“Ý cô nói nội tạng người trong nhà hàng lẩu là của Đường Ninh sao?” Sắc mặt ba Đường trắng bệch, cả người run lên như lá rụng mùa thu.

Nước mắt ông ta rơi lã chã, bàn tay run rẩy vuốt lên vết khâu trên bụng con gái: “Tiểu Ninh đau đến mức nào, Tiểu Ninh sẽ sợ đến mức nào! Tiểu Ninh”

Phi~ ~ ~

Chịu cú sốc quá lớn, một ngụm máu từ miệng ông ta phun ra, bắn tung tóe lên thi thể Tiểu Ninh.

Tăng Dĩ Nhu chau mày: “Ông Đường xin nén bi thương, thi thể đã được nhận rõ ràng, mời ra khỏi phòng giải phẫu. Theo quy định, cần ông ký vào Giấy chấp nhận giải phẫu.”

--- Người phụ nữ này thường ngày nhìn rất ôn hòa, nhưng một khi bước vào công việc lại trở nên một cô gái lạnh lùng, lãnh đạm như thế! Chẳng trách mình giới thiệu bạn trai cho cô ấy mà không được ... Ai dám cưới một người vợ như thế chứ? Phụ nữ phải yếu đuối một chút mới có thể cuốn hút được đàn ông.

Nghĩ đến đây sắc mặt Kha Mẫn khẽ biến, tựa như đang nghĩ về chuyện gì đó.

“Tiểu Ninh đã bất hạnh như thế mà còn ...” Ba Đường không nói nên lời, nghĩ đến cái chết thảm khốc của con mình ... bây giờ phải chịu thêm một lần rạch bụng nữa ... ông ta không thể chịu nổi.

“Chính vì như vậy nên chúng tôi mới phải nhanh chóng giải quyết, cố gắng bắt được hung thủ, không để cho hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Ông Đường, ông cứ chân chờ một phút, cảnh sát phá án trễ hơn một phút, hung thủ lại có thêm một phút cơ hội rat ay giết người!” Tăng Dĩ Nhu lần thứ hai đưa Giấy chấp nhận giải phẫu đến trước mặt ông ta.

Ba Đường cắn chặt môi, nén bi thương, hạ bút ký tên. Chữ ký ấy chẳng còn mang vẻ tiêu sái, phóng khoáng thường ngày mà bây giờ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Kha Mẫn đưa ba Đường ra ngoài, Tăng Dĩ Nhu bắt đầu công việc.

Cô kiểm tra lại một lần nữa toàn thân của tử thi, xác nhận không có vết thương, sau đó mới cẩn thận mở vết khâu, mở ổ bụng.

Bên trong trống rỗng, tim, gan, ruột, phổi đều mất sạch, chỉ còn ống dẫn trứng, buồng trứng và tử cung.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, sau đó khâu lại vết thương. Chỉ khâu của hung thủ được đặt vào trong túi vật chứng mang đến lầu hai cho phòng pháp chứng xét nghiệm.

Cô tăng ca, cố gắng viết cho xong báo cáo, vừa hoàn tất, ngẩng đầu liền trông thấy Khúc Mịch đứng trước cửa từ bao giờ.

“Đi vào sao không chào hỏi? Cửa chính của khoa pháp chứng sử dụng khóa vân tay, làm sao anh có thể đi vào được?” Vừa thoát khỏi khu vực của đội hình sự, tưởng chừng được yên tĩnh, ai ngờ vẫn phải dính với Khúc Mịch như hình với bóng.

“Tuy rằng tôi không hề thích cung cách cô hỏi tôi, nhưng vẫn phải trả lời!” Khúc Mịch xoay người: “Thứ nhất, trước khi vào trong tôi có gõ cửa, là cô làm việc quá chú tâm không nghe thấy; thứ hai tôi là Đội trưởng đội hình sự có đặc quyền, khóa này có lưu vân tay của tôi.”

“Được rồi!” Tăng Dĩ Nhu chẳng làm gì được anh, đưa báo cáo cho anh: “Vừa vặn viết xong, đỡ phải đi qua đó!”

Anh nhận lấy, hàng lông mày cau chặt.

“Sao? Khó nhận đúng không?” Tăng Dĩ Nhu rót ly nước, để anh ngồi xuống xem từ từ: “Anh nghĩ tên hung thủ là loại người gì?”

Khúc Mịch không trả lời câu hỏi của Tăng Dĩ Nhu, mà hỏi ngược lại cô.

“Theo kết quả nghiệm thi, hung thủ là người có kiến thức về giải phẫu người. Không loại trừ khả năng là một bác sĩ, người làm việc trong lò mổ, hoặc Cũng có thể là một pháp y. Hơn nữa hẳn có trình độ thẩm mỹ rất

cao, có khuynh hướng biến thái. Hắn không cho rằng mình đang giết người mà là đang hoàn thành một ... Tác phẩm nghệ thuật.”

Đáy mắt Khúc Mịch tràn ngập ba chữ ‘Có hứng thú’, anh ra hiệu Tăng Dĩ Nhu nói tiếp.

“Người chết đều bắt đầu thôi rửa từ nội tạng. Hung thủ móc sạch nội tạng vì muốn duy trì được độ tươi mới. Còn những nội tạng kia cũng được anh ta xử lý gọn ghẽ, ướp đá cẩn thận; tôi suy đoán hắn là một người có khuynh hướng hoàn mỹ, hoặc mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không thể chịu đựng được sự hư hỏng, xấu xí.”

Tăng Dĩ Nhu vừa nói vừa tưởng tượng quá trình hung thủ gây án, khẽ rùng mình một cái.

“Những phương diện khác thì tôi tán thành, chỉ là không đồng ý nghề nghiệp mà cô nói tới”, Khúc Mịch tiếp lời, “Hung thủ có con mắt nghệ thuật, loại trừ công việc trong các lò mổ. Hơn nữa là một bác sĩ pháp y độ khả thi cũng không lớn. Hung thủ có thời gian riêng tư khá nhiều, do vậy nhất định là người có công việc tự do linh hoạt. Hắn có thể nhốt mình trong phòng mấy ngày liền mà không ai quấy rầy, thậm chí còn là một cú đêm. Chiều mới bắt đầu một ngày của hắn, và khi đêm xuống chính là thời điểm hắn hưng phấn nhất.”

“Có con mắt nghệ thuật, tôi đồng ý. Bộ lễ phục hắn mặc trên người Đường Ninh nằm trong bộ sưu tập được thiết kế phiên bản có giới hạn được trình diễn trong tuần lễ thời trang năm nay. Không ít mình tinh tham dự đều diện những bộ cánh trong bộ sưu tập này ...”

“Khoan đã!” Khúc Mịch đột nhiên cắt ngang lời cô: “Cô có đọc báo mấy ngày trước không?”

Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, không hiểu anh muốn gì. Khúc Mịch liếc nhìn kệ tạp chí trong góc, nhanh chân bước đến.

“Cô xem đi!” Anh lấy một tờ đưa cho Dĩ Nhu.

Đây là tờ báo phát hành vào đúng ngày ‘Nội tạng người’ được phát hiện trong nhà hàng lẩu. Trên tiêu đề mục giải trí ‘Ngôi sao XX đang chuẩn bị tham gia tuần lễ thời trang YY thì bộ lễ phục bị cướp mất, cô ta hoảng loạn ngất xỉu ngay tại chỗ phải đưa vào bệnh viện.”

Qua đến tờ báo hai ngày sau lại có tin ‘Nữ minh tinh xuất viện’, còn có thông tin quản lý của cô ta đã báo cảnh sát, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được bộ lễ phục.

Nữ nghệ sỹ khi tham gia các hoạt động, rất nhiều người được các thương hiệu lớn tài trợ trang phục. Số khác thì thuê tại các cửa hàng của những thương hiệu nổi tiếng, trong trường hợp làm đơn và hỏng, buộc phải bồi thường. Những bộ lễ phục trong bộ sưu tập ấy giá không dưới sáu ngàn tệ, đủ để ‘Ngôi sao hạng ba’ ấy đền một mẻ.

Tuy nhiên, mất lễ phục mà được lên tiêu đề bài báo, coi như cũng có chút giá trị.

Khúc Mịch lập tức liên lạc cho cảnh viên cấp dưới điều tra, hỏi thăm tình huống cụ thể.

Kiểu dáng và màu sắc bộ lễ phục giống như đúc bộ lễ phục mặc trên người Đường Ninh. Khúc Mịch có thể quả quyết hung thủ trộm đồ của cô minh tinh này, sau đó mặc lên người Đường Ninh, thừa dịp không có ai để ý thì chuyển đến tủ kính trưng bày của cửa hàng quần áo.

“Lập tức giúp tôi liên hệ với nữ minh tinh đó, yêu cầu cô ta sáng sớm ngày mai có mặt tại đội hình sự!” Khúc Mịch cúp điện thoại: “Xem ra cô diễn viên hạng ba này có vận khí khá tốt, sắp sửa lại được lên báo, nếu quản lý biết cách còn có thể sinh ra được thêm hàng ngàn tin tức.”

Thời nay, minh tinh nhiều như sao trên trời, không muốn bị quên lãng thì phải gây sự chú ý! Trời sinh không quyền rũ thì phải phẫu thuật, bảo đảm sẽ dành được chỗ đứng; phải biết hành động khác người, một lần sẽ nổi tiếng.

Tặng Dĩ Nhu cau mày, rêu rao cái chết của một cô gái đáng thương thì có thể yên tâm thoải mái mà sống được ư?

Cốc! Cốc! Cốc!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Dương Thâm đẩy cửa đi vào: “Anh trông thấy phòng làm việc của em còn sáng đèn, chắc chắn lại tăng ca ... Chúng ta ...” Nhìn thấy Khúc Mịch, câu nói được nửa chừng liền dừng lại: “À! Đội trưởng Khúc, muộn như vậy vẫn chưa về sao?”

“Ừm! Mỗi khi bác sĩ Tăng tăng ca viết báo cáo tôi đều ở đây!” Khúc Mịch giọng lạnh lùng.

Cây này của Khúc Mịch sao ám muội vậy? Thế nhưng anh nói không sai. Khúc Mịch luôn sốt ruột chờ được xem báo cáo, nếu có nghiệm thi thì ngồi chờ kết quả.

“Ha ha ha! Đội trưởng Khúc làm việc thật nghiêm túc, thật không hổ danh là Đội trưởng! Có điều ... ngày nay người ta có một thiết bị tên là điện thoại; thật ra, Đội trưởng Khúc không cần phải đích thân đến đây!” Dương Thâm cười cười nói nói, thế nhưng trong câu từ toàn là gai nhọn.

“Không! Bạn bè hay bạn học dùng điện thoại nói chuyện là được. Mỗi quan hệ giữa tôi và bác sĩ Tăng không phải bình thường.”

Ý anh là quan hệ của anh và cô là quan hệ gì? Hai người bọn họ đấu võ mồm, đừng lôi cô vào chứ. Rõ ràng đều là hai người đàn ông ưu tú, vậy sao gặp nhau cứ như hai con gà trống hiếu chiến? Tăng Dĩ Nhu chợt nhớ tới câu ‘Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng’? Trong một số thời khắc, lòng đố kỵ của đàn ông còn ghê gớm hơn đàn bà.

“Tôi xong việc rồi! Hai người ở lại cứ tiếp tục nói chuyện!” Tăng Dĩ Nhu lấy mũ và áo khoác trên giá.

“Tôi đưa cô về!”

“Anh đưa em về!”

Hai người đồng thanh.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, cái này cũng tranh nhau sao?.

“Không phiền hai anh, hôm nay tôi có lái xe!” Dĩ Nhu không thèm để ý đến bọn họ, rời khỏi văn phòng, đi thẳng đến bãi đậu xe.

Cô vừa khởi động, ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch đứng ngáng trước xe.

“Bác sĩ Tăng! Hôm nay tôi không lái xe đến!” Khúc Mịch gõ gõ kính xe.

Tăng Dĩ Nhu mở cửa: “Sao vừa rồi còn nói muốn đưa tôi về!”

“Đúng! Em lái xe, tôi ngồi, đưa em về!” Anh coi như đây là chuyện đương nhiên, ngồi ghế phụ lái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trời! Sao cô có cảm giác như mình bị lọt bẫy vậy! Quên đi! Cùng anh tranh luận chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì. Hơn nữa, Lục Ly và Mạnh Triết mất tích, rồi phát hiện ra thi thể Đường Ninh, anh làm liên tục không ngừng nghỉ, thôi thì cho anh chợp mắt một lát.

“Bác sĩ Tăng, em lấy áo khoác của em ở phía sau cho tôi đắp!” Anh nhắm mắt, giọng điệu như đang ra lệnh cho hạ cấp.

Dĩ Nhu do dự một chút, rồi cũng xoay người lấy áo đắp lên cho anh, tiện tay mở máy lạnh nhỏ một chút.

Khốn khiếp thật! Anh là ông trời hay sao mà cô lại răm rắp phục tùng đến thế này.

Bíp bíp bíp! Tiếng còi xe dài vang lên, Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn, là Dương Thâm đang từ từ chạy đến, cô vội vàng phát tay chào tạm biệt.

“Bác sĩ Tăng, tôi sống tại Hoa viên Thế Kỷ!” Anh không mở mắt.

Tăng Dĩ Nhu bây giờ mới biết anh sống ở đâu. Hoa viên Thế kỷ là một tiểu khu xa hoa, có thể nhìn ra được, để có thể giữ chân nhân tài Cục cảnh sát bỏ ra không ít vốn liếng.

Hai nhà họ một Nam một Bắc, gọi là tiện đường? Nhưng người đã ngồi trên xe, cô không còn cách nào khác, lái xe đi về hướng Bắc, đưa đại thần cao quý này về nhà.

Đây là đưa cô về ư? Rõ ràng cô là tài xế miễn phí thì có.

Xe dừng lại trước cổng Hoa viên Thế Kỷ, Tăng Dĩ Nhu nhìn người đàn ông đang say ngủ trên vị trí phụ lái, không nỡ đánh thức anh dậy.

Cô tắt máy xe, cũng tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần, đại não cũng như xe hơi ... ngừng hoạt động.

Cô rất nhanh thiếp đi. Không hiểu sao ở bên cạnh Khúc Mịch cô luôn cảm thấy rất dễ ngủ. Có lẽ là do anh là một cảnh sát ưu tú, khiến trong lòng cô cảm thấy an tâm hơn.

Chờ đến khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường, bốn phía bài trí đầy xa lạ.

Giường lớn, nội thất trắng tinh, tủ đầu giường có một chiếc đèn bàn đơn giản. Phía cửa sổ đặt một chiếc trường kỉ, rèm cửa sổ màu xám tro xen lẫn họa tiết màu xanh lam.

Tăng Dĩ Nhu ngồi dậy, chân đạp lên chiếc thảm màu trắng, cúi đầu nhìn quần áo ngủ trên người ... Cô khẽ cau mày.

“Đây là nhà tôi, áo ngủ trên người em là do tôi nhờ dì giúp việc thay!” Tăng Dĩ Nhu còn đang suy nghĩ mông lung thì Khúc Mịch bước vào giải thích: “Phòng dành cho khách chưa dọn dẹp, nên tôi để em nằm phòng của tôi.”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, đồng hồ đơn giản, mười hai chữ số rõ ràng, quả nhiên là phong cách của Khúc Mịch.

“Bây giờ là bốn giờ, còn hai tiếng nữa trời sẽ sáng hẳn. Chúng ta không phải lần đầu tiên ở cùng một mái hiên, do vậy không cần phải ngạc nhiên!” Khúc Mịch đưa ly nước trái cây đến: “Bụng rỗng không thích hợp uống sữa

tươi, uống cái này rồi ngủ thêm một chút!”

Dứt lời anh rời khỏi phòng.

Được rồi! Theo lời anh nói, không phải lần đầu tiên bọn họ ở cùng một nhà qua đêm, không cần quá ngạc nhiên. Hơn nữa, ngoại trừ bọn họ còn có dì giúp việc.

Uống hết ly nước trái cây, cô muốn vào phòng tắm súc miệng. Mở một cánh cửa, cô phát hiện đây là phòng thay quần áo.

Một dãy áo sơ mi trắng, kiểu dáng gần giống nhau, mua nhiều như vậy làm gì. Quần tây được ủi thẳng nếp; còn có áo khoác, áo gió đều được treo một cách ngăn nắp. Đôi diện là kệ giày, từng đôi giày tây đen bóng lưỡng.

Phía trên là kệ để cà vạt và măng-sét, trông khá tinh xảo, đều là hàng hiệu. Một người đàn ông nhiều quần áo, giày dép và phụ kiện hơn cả phụ nữ như cô.

Nhà là Cục cảnh sát cung cấp, xe là Cục điều đến, còn quần áo, giày dép chắc là tự mua. Anh tiêu xài thật hoang phí, không biết tiền lương hàng tháng có đủ tiêu không!

Haizza! Người ta có đủ tiền xài hay không mắc mớ gì đến mình? Tăng Dĩ Nhu cảm giác mình quan tâm quá mức rồi.

Cô bước ra, đẩy một cánh cửa khác, bây giờ mới là nhà tắm.

Bồn rửa tay màu trắng, toilet màu trắng, bồn tắm màu trắng, trên kệ sắp xếp những khăn tắm màu trắng gọn gàng.

Lạnh lẽo, không màu sắc, có bệnh thích sạch sẽ, trong căn phòng này đều mang đậm dấu ấn Khúc Mịch.

Tăng Dĩ Nhu lấy một chiếc ly ở trong ngăn kéo, súc miệng xong ra ngoài thì nằm xoài trên giường.

Nệm êm, gối êm, nằm lên thật thoải mái.

Một lát sau, Tăng Dĩ Nhu lại mơ mơ hồ hồ. Đúng là chăn ấm nệm êm có tác dụng rất lớn đến chất lượng giấc ngủ. Không biết nhãn hiệu gì, ngày mai sẽ đi mua một bộ.

Lần thứ hai tỉnh dậy đã là tám giờ sáng.

Trời đất! Sao cô ngủ say như vậy. Nhìn sơ là biết hôm nay lại trễ làm.

Cô vội vàng bò dậy, vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, đến khi ra ngoài đã trông thấy trên giường bày bộ quần áo của cô đã được ủi thẳng, bên cạnh có có bộ đồ lót màu trắng.

Nhìn là biết mới tinh, chỉ là ... có đúng size không nhỉ? À ... bộ đồ lót này ai mua? Không phải là ... Còn nữa rõ ràng hôm qua cô ngủ trên xe, sao nằm trên này rồi ... không phải là ...

Tăng Dĩ Nhu nóng ran khắp mặt, nghe thấy tiếng bước chân, cô vội khóa trái cửa phòng.

“Em tỉnh rồi, thì thay quần áo xuống ăn sáng!” Thanh âm Khúc Mịch truyền đến: “Chín giờ sẽ có cuộc họp, em nhanh lên một chút!”

Dĩ Nhu nghe tiếng bước chân dần xa, cô nhanh chóng thay quần áo rời khỏi phòng.

Bây giờ cô mới phát hiện cô ở lầu một, xuống lầu là phòng khách rất lớn, phía sau phòng khách là phòng ăn.

Khúc Mịch đang ngồi đọc báo, trên bàn có bánh bao, sữa nóng, trứng ốp-la và một chai sốt mayonnaise.

“Y phục rất vừa!” Anh liếc Tăng Dĩ Nhu một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Tăng Dĩ Nhu vô thức lấy hai tay che trước ngực, liếc thấy anh khẽ mỉm

cười, cô đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Cô mặc chiếc áo sơ mi, còn có áo khoác ngoài, anh đâu có cặp mắt nhìn xuyên thấu sao biết có vừa hay không? Chắc là anh đang trêu cô thôi!

Hai người ngồi đối diện nhau không nói tiếng nào, dùng xong điểm tâm thì cùng nhau đến Cục cảnh sát.

“Bác sĩ Tăng, cô về văn phòng sắp xếp công việc rồi qua đây dự họp!”

Buổi họp nghiên cứu vụ án, Dĩ Nhu thích nhất là thời điểm này, đặc biệt là nghe anh phân tích về hung thủ, rất có logic.

Tối hôm qua hình như anh chưa nói hết ý của mình, Tăng Dĩ Nhu muốn được nghe cao kiến của anh.

Vương Nhân Phủ đứng trước cửa sổ nhìn hai người bọn họ cùng nhau tiến vào Cục cảnh sát. Bác sĩ Tăng mặc bộ quần áo ngày hôm qua. Đột nhiên anh ta liên tưởng đến Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu từng qua đêm trong khách sạn – cho dù là để phá án.

Hai người này chắc chắn có vấn đề, còn là vấn đề rất lớn!

-----oOo-----

Chương 59: Ai trộm lễ phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tăng Dĩ Nhu bước vào văn phòng Đội hình sự, liền nhận ngay được ánh mắt đầy thăm dò của Vương Nhân Phủ.

Bọn họ thấy cô cùng Khúc Mịch tan ca, cùng nhau đi làm, cô còn mặc lại bộ đồ ngày hôm qua nên suy nghĩ lung tung?

Trong đội người nhiều chuyện nhất là chị Kha Mẫn, đột nhiên cô cảm thấy mất tập trung. Không được, không được ... Cô phải giữ trạng thái bình

thường, không được suy nghĩ nhiều!

Chưa kịp mở cuộc họp, một người đàn ông như một bình bông di động bước vào. Hắn mặc áo sơ mi hoa, quần hoa, chân đi giày da màu đen.

Mở miệng là thấy khó ưa: “Tôi là quản lý của Ngọc nữ Jenny, không phải đã tìm thấy bộ lễ phục bị trộm của chúng tôi rồi chứ?”

“Bộ lễ phục thất lạc đã tìm thấy, tuy nhiên chưa được phép lãnh ra. Lần này chúng tôi mời Jenny đến đây là có vụ án mạng cần cô ta phối hợp điều tra, bộ lễ phục này cũng có quan hệ.”

“Ai u!!!” Anh ta dậm chân một cái, lắc lắc mông, ngón tay út giơ lên phẩy phẩy, mọi người ở đó đều nổi hết gai ốc: “Cảnh sát các anh thật sự làm lãng phí thời gian quý báu của người ta. Chỉ có một tên trộm, năm sáu ngày cũng không bắt được ... Thật không biết mấy người cả ngày làm cái trò gì nữa!”

Người đàn ông này nghe không hiểu tiếng người? Vương Nhân Phủ nói gần từng tiếng: “Thưa anh ... Tình hình chi tiết cảnh sát đã thông báo qua điện thoại. Chúng tôi tìm Jenny để điều tra một vụ án mạng, anh vui lòng gọi điện thoại cô ta đến đây!”

“Điều tra? Điều tra cái gì?” Hắn bĩu môi: “Jenny nhà chúng tôi là thanh thuần ngọc nữ, từ sáng đến tối có biết bao nhiêu người sắp hàng chờ được gặp mặt, một ngày công việc ngập đầu. Cô ấy đâu rảnh mà đến đây. Hơn nữa, phóng viên bắt gặp cô ấy đến đây thì phải làm thế nào bây giờ? Thanh thuần ngọc nữ làm sao có thể đến đồn cảnh sát? Sẽ mất hình tượng của Jenny nhà chúng tôi ... lúc đó tổn thất không phải chỉ có bộ lễ phục.”

“Ngu xuẩn!” Khúc Mịch lạnh lùng mắng một tiếng.

“Ai u! Anh mắng ai ngu vậy?” Hắn chống nạnh, giơ ngón tay chỉ chỉ vào Khúc Mịch: “Tôi sẽ kiện các người tội phỉ báng người khác!”

“Ăn ngay nói thẳng không được coi là sỉ nhục!” Lục Ly bước đến chìa ra mấy tấm hình.

“Ồi ới ... Muốn hù chết người ta à!” Hấn liếc một cái, trông thấy những ảnh nội tạng đập ngay vào mắt: “Anh còn dám đe dọa nữa à!”

Khúc Mịch lắc đầu, ném cho anh ta ánh mắt như đang nhìn một con lợn: “Anh đã nghe nói vụ án mới nhất, nội tạng, thi thể mặc ‘Lễ phục’ trên trang nhất các tờ báo lớn nhỏ chưa hả?”

Hấn cau mày, suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ ra gì đó, nhanh nhẹn rút điện thoại.

“Bảo bối, em mau đến Cục cảnh sát một chuyến! Có cách lên trang nhất!” Cúp điện thoại, lại gọi một số khác.

“Cục cung! Có tin cho tình yêu đây. Ngọc nữ Jenny nửa tiếng nữa sẽ xuất hiện tại Cục cảnh sát Tỉnh. Tin độc quyền nhé! Tin lớn đó!”

“Hello! Có tin độc quyền ... muốn lấy không?”

“Ồi chu choa Lần này có chuyện tốt tặng anh ...”

Anh ta cúp điện thoại, nghiêng đầu, không biết suy nghĩ gì, lại gọi thêm một cuộc: “Tôi hẹn phóng viên hết rồi. Nhớ qua đây, mặc quần áo không cần hàng hiệu, nhưng phải có khí chất. Ok?”

Đại tiểu thư của tôi ới ... Bây giờ không phải là thời điểm nổi nóng. Ai da ... Tin đi ... Chắc chắn lần này sẽ lên trang nhất, nhận được quảng cáo hay không phải coi biểu hiện lần này!

Ừ ... Đảm bảo không như những lần trước trôi qua một cách mờ nhạt. Lần này tôi có kế hoạch hết rồi, sẽ liên tục nằm trên trang nhất!”

Gọi hết một vòng điện thoại, mới thở dài một cái, lên tiếng: “Ai u! Bạn chết mất! Làm quản lý dễ lắm sao? Một bên thì phải quan sát sắc mặt của mình tinh, một bên dụ dỗ, còn phải giao tiếp, ngoại giao! Khát quá! Cho ly nước uống coi!” Hấn ngồi phịch xuống ghế, khoát khoát tay, ra vẻ rất cực nhọc.

Kha Mẫn đưa một ly nước đến, hấn cầm lấy ngửa đầu uống cái ực, ngay lập

tức nhảy dựng lên.

“Mẹ nó! Nóng chết mất!”, Hấn vừa le lưỡi, vừa la lối: “Tôi sẽ kiện mấy người cố ý gây thương tích!”

“Kiện đi! Ra khỏi công, phía trái có trạm xe buýt, anh đi qua mười trạm chính là Đoàn công an trực thuộc khu vực này”, Kha Mẫn nổi nóng: “Đừng quên gọi cho phóng viên, không được lên tiêu đề hot, cũng có mặt trên báo.”

“Cô ...” Hấn giận đến đỏ mặt tía tai, không nổi đi ... Lát nữa phóng viên đến rồi, không diễn kịch sao mà được?

Hấn há mồm ngậm miệng là đòi cáo cái này, kiện cái kia, ngay cả người tốt tính như Kha Mẫn còn không chịu được, khỏi nói những người trong phòng đều cực kỳ tức giận.

Khúc Mịch yêu cầu mọi người tập trung mở cuộc họp ngắn, để một mình hấn ở bên ngoài. Pháp chứng đã đưa đến một phần kết quả, phần còn lại vẫn đang được xét nghiệm.

Mọi người lật tư liệu trong tay, mỗi người phát biểu ý kiến riêng của mình.

“Mọi người ai có ý kiến gì không?” Khúc Mịch quét một vòng.

Lục Ly lên tiếng trước: “Ngày hôm qua chúng tôi đã dùng bức ảnh của Đường Ninh hỏi thăm người qua đường và cửa hàng, đi dọc từ đường Xuân Huy, qua đường trung tâm đến đường Nam Ninh; có ông chủ một cửa tiệm nhận ra nạn nhân. Theo như ông chủ nhớ, lúc đó cô ấy đi vào, dạo một vòng, dò hỏi giá của mấy món đồ trang sức. Nhưng hình như giá hơi cao nên cô không mua, cô ấy xem thêm một chút rồi bỏ đi.

Chúng tôi đã lấy camera của cửa hàng, phát hiện Đường Ninh ở trong đó đúng bảy phút, hoàn toàn khớp với tính toán của chúng ta. Bây giờ có thể xác định được ngày Đường Ninh mất tích có đi con đường đó.”

“Em đã đến công ty điện tín điều tra các cuộc gọi của Đường Ninh trong

một tháng gần đây, đặc biệt là ngày nạn nhân mất tích. Tuy nhiên, cú điện thoại cuối cùng đó là của bạn cùng phòng, Phương Du; nhắc cô ta tiết học kế tiếp thầy giáo sẽ điểm danh, phải nhanh quay về lớp.” Vương Nhân Phủ báo cáo tiếp, “Khoảng bảy giờ Phương Du gọi điện thoại lại nhưng đầu dây báo đã tắt máy.”

“Cửa sau của cửa hàng quần áo, nơi phát hiện thi thể khá vắng vẻ, tôi không hề phát hiện có ăn mày ở đó theo như lời của nhân viên đã nói.” Phía bên Hách Minh không thu hoạch được gì.

“Đến chín giờ tối, sau khi cửa hàng đóng cửa, lại qua đó một chuyến.” Khúc Mịch dặn dò.

Đúng ... Nơi này người vô gia cư thường bị xua đuổi. Có một lần tiệm quần áo đã bị trộm báo cảnh sát, mấy người ở đó cũng bị đưa về đồn tra hỏi, bây giờ làm sao dám bén mảng nữa?

Là một cảnh sát lâu năm, lại phạm phải sai lầm ngớ ngẩn thế này, Hách Minh cảm thấy áy náy.

Có lẽ là do đây là vụ án của người thân Mạnh Triết đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm trạng của toàn đội. Hơn nữa vụ án này quá quý giá, nghĩ đến thôi cũng thấy lạnh gáy. Hách Minh theo Lục Ly từ ngày đầu làm cảnh sát cho đến nay, dựa vào thực lực leo lên đến vị trí này, qua tay cả trăm vụ án, nhưng một vụ hoang mang như thế này thì đây là lần đầu tiên.

Nghĩ đến chuyện hung thủ lòi hết nội tạng nạn nhân, trang điểm, mặc một bộ lễ phục đắt tiền, cả người anh ta sồn da gà. Tên hung thủ này biến thái đến mức nào! Hung thủ có mưu tính gì?

“Vương Nhân Phủ! Cậu qua bên trường của nạn nhân, hỏi dò bạn học và giảng viên. Trọng điểm hỏi về các mối quan hệ, bạn bè, đặc biệt có ai liên quan đến nghệ thuật hay không!” Câu nói này của Khúc Mịch khiến mọi người khá ngạc nhiên, hung thủ là một người có liên quan đến nghệ thuật? Sao mà biết vậy?

Khúc Mịch đưa mắt nhìn mọi người, tiếp lời: “Hung thủ nằm trong độ tuổi

từ ba mươi đến ba mươi lăm, có trình độ học vấn, có nền tảng học nghệ thuật, có kiến thức về giải phẫu. Sống một mình, có xe, thường hoạt động về đêm, trong nhà thiết kế cách âm rất tốt. Tính cách quái gở, yêu cầu hoàn mỹ, không thể chịu đựng được sự biến chất, ôi thiu. Tâm lý vận vẹo biến thái, khát vọng có được một tác phẩm chấn động, gây sự chú ý. Tạm thời chỉ có thể suy đoán được chừng này thông tin, còn chờ thêm kết quả của bên phía pháp chứng.”

“Theo phân tích của Đội trưởng Khúc, khả năng hung thủ có điều kiện kinh tế khá tốt!” Lục Ly cau mày.

Khúc Mịch gật đầu: “Căn cứ báo cáo khoa pháp chứng đưa đến, phần và son môi trên gương mặt nạn nhân đều là sản phẩm mới nhất của Dior. Mọi người đến cửa hàng Dior tại các trung tâm thương mại lớn hoặc các cửa hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm điều tra coi có một người đàn ông đặc biệt nào đến đó mua các loại sản phẩm này không.

Mặt khác, sau chín giờ đi tuần quanh con đường trung tâm vài chuyến, đến mấy nơi bán đồ ăn khuya hỏi thử chủ quán xem hôm đó có chuyện gì bất thường không.

Trong dạ dày nạn nhân phát hiện một lượng lớn thuốc an thần, còn có rượu vang và beefsteak, vì vậy không bài trừ hung thủ là người quen. Mau chóng liên lạc với ba mẹ của Đường Ninh lấy khẩu cung, thử coi có ai hả nghi hay không.”

“Đội trưởng Khúc!” Lục Ly chần chờ một chút: “Tại sao hung thủ là nam giới, hơn nữa còn ở độ tuổi từ ba mươi đến ba mươi lăm?”

Mọi người gật gật đầu, những điểm khác bọn họ có thể hiểu được, chỉ có phần giới tính và tuổi tác, làm sao có thể đoán ra?

“Bộ lễ phục trên người nạn nhân là thiết kế mới nhất, số lượng có hạn; phong cách trang điểm và mỹ phẩm thịnh hành trong năm nay. Nhất định hung thủ có điều kiện kinh tế, có xe, có cuộc sống độc thân. Trong dạ dày có rượu vang, và thịt bò beefsteak đã nói rõ hung thủ và nạn nhân có quen biết thậm chí có thể đã từng sống chung. Tất cả chỉ ra hung thủ là người

thuần thực, có sức hấp dẫn rất lớn với những cô gái tuổi đôi mươi.”

Mọi người nghe Khúc Mịch phân tích đều nhất trí tán thành; xác thực mấy cô gái trẻ bây giờ đều mê phim Hàn, mấy năm qua có trào lưu thích mấy dạng đàn ông trầm ổn. Mấy thanh niên bằng tuổi thì coi như ngựa non háu đá, hơn các cô ấy mười tuổi mới gọi là xứng.

Dĩ Như vẫn không nói tiếng nào nhưng tâm phục khẩu phục. Đúng là hung thủ không thể nào làm việc trong lò mổ hay là một bác sĩ pháp y.

“Nạn nhân không có dấu hiệu bị xâm hại”, Vương Nhân Phủ vẫn chưa hiểu, đối mặt với một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp như vậy mà không phản ứng, thật sự không bình thường, “Hay là hung thủ bị liệt dương hoặc không có khả năng đàn ông?”

“Không thể! Cậu sẽ đem đồ vật cậu thích nhất, đặt trong phòng khách, nơi các khách mời có thể dễ dàng chiêm ngưỡng mà lại khiến nó bị tỳ vết sao?” Khúc Mịch kiên quyết phản bác.

Vương Nhân Phủ trầm thì: “Không nỡ phá hoại cũng không thể nói rõ hẳn không bị bắt luyến.”

“Rảnh thì lo đọc thêm sách đi!” Khúc Mịch đứng dậy đi ra ngoài.

Về mặt Vương Nhân Phủ đầy oan ức: “Thật sự là em không nghĩ ra ... tự dưng lớn tiếng với người ta!”

“Trời ... Nói chuyện mà không biết trước biết sau ...” Lục Ly gõ đầu anh ta một cái: “Đội trưởng Khúc không trả lời vấn đề ngớ ngẩn của cậu, đi đọc thêm sách tâm lý là hiểu liền!”

Dứt lời, Lục Ly cũng đứng dậy đi ra ngoài.

“Tại sao phải đọc sách? Vừa nhìn thấy chữ là em đau hết đầu. Hách đại ca ... giải thích cho em đi!”

“Hung thủ có khuynh hướng tâm lý biến thái, nhưng biến thái về mặt tình

thần; hẳn yêu thích nghệ thuật, lấy việc xử lý thi thể là tác nhân khiến hẳn cảm thấy sung sướng. Còn đối với những người bất lực, họ thích biểu hiện xu hướng tình dục ra bên ngoài, sẽ tiến hành cưỡng bức nạn nhân. Do vậy, dĩ nhiên hung thủ nằm trong dạng thứ nhất!” Hách Minh tuy thô kệch nhưng cũng đọc qua sách vở tâm lý học tội phạm.

Chẳng trách người ta nói, không có lính tôi chỉ trách tướng không biết chỉ huy.

Tăng Dĩ Nhu đang thu thập tài liệu liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện khá lớn, cô vội đi ra ngoài.

Một người phụ nữ cao gầy, đeo mắt kính đen to bản, đứng một góc, mái tóc dài bay bay, váy dài chấm đất, quả nhiên mang đầy khí chất ngọc nữ.

“Sao lại gọi tôi đến nơi xúi quẩy này?” Sắc mặt cô ta khá mất kiên nhẫn, giọng bá đạo, nhất thời làm giảm hình tượng của cô ta thêm vài phần.

“Bảo bối, lúc em bước vào có phóng viên chụp ảnh không?” Quản lý nở nụ cười rạng rỡ, móc khăn giấy lau lau mặt ghế mấy lần, rồi đỡ cô ta ngồi xuống.

“Nói cho rõ là phóng viên loại gì? Chỉ có vài ba con mèo nhỏ xiu ... làm sao có thể lên được trang nhất?” Ngữ khí Jenny đầy bất mãn, nhếch miệng: “Cuối cùng là ông gọi cho bao nhiêu ký giả, sao tôi chẳng thấy quen ai vậy? Nói rồi đó, mấy tờ tạp chí nhỏ tôi không lên đâu, mất mặt!”

“Nương nương của tôi ơi ... Phóng viên nhiều quá cũng sẽ giả! Thời nay độc giả, khán giả đều có mắt Tề Thiên, không dễ gạt. Ngay cả phóng viên tờ tạp chí chiều Đại Dương tôi cũng gọi rồi, chắc chắn sẽ lên được trang nhất!” Quản lý ngọt nhạt xoa dịu cô ta.

“Hách Minh! Lấy khẩu cung cô ta!” Khúc Mịch ngửi nồng nặc mùi nước hoa, liền cảm thấy khó chịu, cau chặt mi.

Giọng anh trầm thấp đầy nam tính khiến Jenny chú ý, vốn dĩ cô ta đang mân mê điện thoại di động, nghe âm thanh này cô ta vội vàng nhìn qua.

Dĩ Nhu rõ ràng trông thấy hai mắt Jenny đột nhiên bừng sáng, đưa tay kéo kính râm xuống một chút, nở nụ cười.

“Vị này là ...”

“À ... Đội trưởng Khúc, Đội trưởng đội hình sự!” Quản lý lập tức trả lời.

“À! Thì ra là Đội trưởng. Thật sự quá đẹp trai. Thế nào ... Anh có hứng thú gia nhập vào làng giải trí không?” Cô ta không ngừng đưa mắt quan sát Khúc Mịch, hiển nhiên rất có hứng thú với anh: “Gương mặt quá tuấn tú, vóc dáng quá chuẩn, không làm diễn viên hay người mẫu thì thật tiếc. Để tôi cho quản lý sắp xếp cho anh các hoạt động tuyên truyền. Không bao lâu anh sẽ nổi tiếng như tôi.”

Quản lý nghe xong cực kỳ căng thẳng. Khi vừa bước vào trông thấy bộ dạng lạnh tanh của Khúc Mịch, hắn đã không dám hó hé. Hắn quản lý một vị nương nương tính tình ương bướng đã không chịu nổi, bây giờ còn thêm đại thần mặt lạnh này, muốn lấy luôn mạng hắn sao.

“Tôi không có hứng thú trở thành ngôi sao. Đặc biệt là ...”, Khúc Mịch liếc cô ta từ trên xuống dưới: “Đặc biệt là loại ngôi sao hạng ba!”

“Hạng ba? Anh nói tôi hạng ba?” Jenny nổi trận lôi đình, bắt đầu la lối: “Tôi là ngọc nữ thuần khiết, là một đại minh tinh, OK? Nếu anh gọi tôi là ngôi sao hạng ba, tôi sẽ kiện anh tội sỉ nhục người khác.”

Quả nhiên ngu ngốc tầm ngu, mã tầm mã, vật tụt theo loài. Cô ta và quản lý là một dạng ... Suốt ngày tự xưng mình ‘Thanh thuần ngọc nữ’, động một chút là nói được một từ tiếng anh duy nhất, OK? Phỏng chừng bọn họ cũng chỉ biết hai tội: tội sỉ nhục, và phỉ báng ... À à ... tên quản lý còn biết thêm tội đe dọa.

“Đại minh tinh ‘Jenny’ thanh thuần ngọc nữ! Mời cô phối hợp với cảnh sát chúng tôi. Trả lời vài câu hỏi.” Giọng Hách Minh trịnh trọng.

“Anh ... các anh ...” Jenny một bụng giận dữ, nhưng không làm được gì.

Cô ta dùng sự im lặng để phản kích, mặc kệ Hách Minh hỏi gì cô ta đều lắc đầu nói không biết.

“Jenny! Hung thủ mặc lễ phục của cô cho tử thi, hoặc có thể nói rằng, mục tiêu căn bản là cô, chỉ là ngay tại thời điểm đó, đột ngột đổi ý. Nếu như không mau chóng bắt được hung thủ ... tôi sợ ...”

“Trời!”

Jenny dĩ nhiên bị dọa sợ, Hách Minh nói tiếp: “Cô có thể không cần phối hợp với chúng tôi, dù sao đây là sự tự giác của người dân, chúng tôi không thể ép buộc. Bây giờ cô có thể ra về!”

“Anh cảnh sát! Tôi không thể đi được, các anh phải bảo vệ tôi 24/24”, Jenny cuống quýt, “Hung thủ đang lẩn trong bóng tối, tìm được cơ hội thích hợp sẽ ra tay đúng không? Các anh muốn gì cứ hỏi, nếu biết tôi sẽ sẵn sàng trả lời.”

Người phụ nữ này quả thật đang rất sợ hãi, vừa nghĩ đến lễ phục mặc trên người tử thi, tim cô ta run lên bần bật, ai còn có thể giữ được bình tĩnh? Lúc đọc tin này cô ta không để tâm cho lắm, còn chẳng biết đầu đuôi câu chuyện, ngày hôm qua quản lý gọi cho cô ta, cô ta cũng chẳng chú ý. Bây giờ nghe Hách Minh phân tích, cô chợt cảm giác rợn người.

“Cô nhìn kỹ lại đây có phải là bộ lễ phục cô bị mất không?” Hách Minh đưa bức ảnh ra: “Cô nghĩ cho kỹ, trước khi bị mất y phục này, ai là người có khả năng tiếp xúc với nó.”

“Chính là bộ lễ phục của nhà thiết kế XX, sản xuất số lượng có hạn, cả Trung Quốc chỉ có một bộ duy nhất”, giọng Jenny đầy kiêu ngạo, ra vẻ cô ta phải danh giá lắm mới thuê được, “Bộ lễ phục lúc đó luôn được đặt trong cốp sau, đợi tôi trang điểm xong thì sẽ thay. Đến khi trợ lý tôi ra lấy thì phát hiện nó đã không cánh mà bay, chỉ còn lại chiếc túi rỗng.”

“Có khi nào trợ lý lấy không?” Hách Minh vừa ghi chép vừa hỏi.

“Không thể! Hai người trợ lý đi lấy cùng một lúc, một trong hai người còn là em họ của tôi”, Jenny lắc đầu phủ quyết, “Thế nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao chỉ lấy y phục mà không lấy luôn túi? Hơn nữa trong bãi đậu xe có camera, không thấy có ai lảng vảng nơi cốp sau. Thật không biết trộm được bằng cách nào! Quái đản!” Không biết cô ta nghĩ đến điều gì, đột nhiên phun nước miếng phì phì.

“Hách Minh! Đến bãi đậu xe lấy camera ghi hình về đây!” Khúc Mịch xen ngang, “Còn những người khác phân chia nhau làm việc.”

Trong nháy mắt đội hình sự không còn ai. Jenny trông thấy mọi người rời đi, sốt ruột: “Này này ... vậy ai bảo vệ tôi?”

Đáng tiếc, chẳng ai thèm để ý đến cô ta.

Cô ta nhìn Kha Mẫn và Tăng Dĩ Nhu, tức xịt khói, dậm chân tại chỗ, hướng về phía quản lý gắt gỏng: “Qua công ty thuê thêm vài vệ sĩ, tôi muốn được bảo vệ 24/24.”

“Jenny! Lắc tay của cô rất đặc biệt!” Kha Mẫn tiến đến, phụ nữ đặc biệt có hứng thú với trang sức. Khi Jenny đến đây, cô ta đã chú ý đến cái này.

Nghe có người khen đồ của mình, cô ta ra vẻ đắc ý, vung cổ tay lên cao, bay mất sự lo lắng của lúc đầu.

“Đặc biệt đúng không? Bạn tôi từ nước ngoài cố ý mua về, chỉ một cái duy nhất!”

“Đồ đặc biệt cho người đặc biệt, hẳn là người bạn đó là đàn ông chứ?” Kha Mẫn e dè hỏi.

Jenny vội vàng phủ nhận, trong mắt người hâm mộ cô ta là ngọc nữ, làm sao có thể có bạn trai được chứ!

“Bảo bối! Đi nhanh thôi ... Ở Cục cảnh sát lâu không tốt!” Quản lý lôi kéo cô ta, đi đến cửa còn hạ giọng căn dặn: “Bên ngoài có phóng viên cố gắng giữ hình tượng. Nếu có phóng viên đến hỏi, em đừng trả lời ... Tất cả đã có

tôi!”

Đám phóng viên tụ tập trước cổng cảnh cục, trông thấy hai người bọn họ bước ra, ngay lập tức vây lấy. Đèn flash nháy liên hồi, micro, máy ghi âm đều đưa đến trước mặt Jenny.

“Jenny, tại sao cô lại bị mời đến Cục cảnh sát? Hay cô lại chọc giận ai rồi đúng không?” Hoắc Thê Ni xông lên phía trước, ra sức lấy tin.

Jenny đeo mắt kính đen, cúi đầu không lên tiếng. Quản lý chặn trước mặt cô ta: “Mọi người không nên hiểu lầm, Jenny làm đúng chức trách của một người công dân. Cảnh sát đang điều tra một vụ án giết người, cần Jenny cung cấp một vài manh mối.”

“Vụ án giết người? Có phải là vụ án tử thi nữ trong tủ kính không?” Có người truy hỏi.

“Đúng đúng! Hung thủ thật tàn ác, lại có thể làm ra loại chuyện đó với một cô gái vô tội.” Quản lý đầy phần nộ, “Bộ lễ phục Jenny thất lạc được mặc trên người cô gái ấy, tuy rằng việc này không có liên quan đến Jenny nhưng một sinh mệnh mất đi thật khiến người ta đau lòng. Hiện tại tâm trạng Jenny đang rất tồi tệ, vừa rồi khóc rất nhiều, mọi người xin đừng chụp chính diện.”

Hắn càng nói, phóng viên càng nhao nhao chụp cận mặt Jenny.

“Jenny! Mong cô phát biểu vài câu. Hung thủ mặc lễ phục của cô cho thi thể, có khả năng ... mục tiêu chính là cô không?” Hoắc Thê Ni không hổ là một phóng viên lâu năm, đặt câu hỏi luôn đúng trọng điểm và sắc bén.

Nghe nói vậy, Jenny run lên một cái, nhưng cố ra vẻ trấn định: “Người đã khuất, chúng ta không nên nghị luận, tất cả đều giao cho cảnh sát điều tra. Để tỏ lòng tiếc thương với nạn nhân, tôi sẽ ăn chay một tháng cầu phúc cho cô gái ấy, mong cô gái linh thiêng để cảnh sát sớm ngày tìm được hung thủ.” Rồi cô ta rút chiếc khăn tay khẽ chấm nước mắt.

Quản lý nghe Jenny nói vậy thì thầm khen ngợi, đúng là trẻ con dễ dạy, biết

nắm bắt cơ hội xây dựng hình tượng bản thân.

“Xin mọi người tránh ra một chút, tôi muốn đưa Jenny về nhà nghỉ ngơi. Vì chụp quảng cáo mà cả đêm không ngủ, xong việc lại chạy qua Cục cảnh sát phối hợp điều tra. Từ trước đến nay Jenny huyết áp thấp, tôi sợ cô ấy chịu không nổi.” Quản lý đỡ Jenny lên xe, phóng viên tiếp nhả đèn flash, rồi cũng nhanh chóng ra về.

Bọn họ về đến nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi, Khúc Mịch đã đến trước cửa.

“Jenny! Chúng tôi đến tìm tên trộm lễ phục của cô!”

“Tìm được rồi sao? Vậy mau bắt lấy hân?” Cô ta thở dài một hơi, “Lần này tôi đã có thể an tâm!”

“Người trộm lễ phục của cô không phải là hung thủ, mà là ... hai người trợ lý của cô!” Khúc Mịch lên tiếng khiến cô giật mình: “Hiện tại cô vui lòng cho tôi cách thức liên lạc với bọn họ.”

Sao có thể có chuyện đó? Jenny vẫn không thể tin vào tai mình, một trong hai người còn là em họ của cô ta mà. Thường ngày, cô ta đối với em họ mình cực kỳ tốt, cũng chăm sóc nó. Em họ muốn trở thành diễn viên, cô ta liền đưa nó theo để học tập. Cứ tập cho quen mặt trước, sau đó tìm cơ hội.

Tại sao em họ cô lại làm vậy? Có ản tình? Dựa vào trí thông minh của Jenny dĩ nhiên là không thể hiểu.

-----oOo-----

Chương 60: Là cô ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi nghe người lấy trộm bộ lễ phục là em họ của mình, Jenny cực kỳ kinh ngạc, sau đó thì hoảng sợ tột độ.

“Lễ phục là con bé ấy lấy, vậy giết người ... là nó luôn sao? Cho dù không

phải là nó ... nó cũng là đồng bọn. Má ơi! Quá đáng sợ! Bên ngoài lại nuôi một ác ma ... Không phải... Là hai ... Tiểu Mã cũng có phần!” Trờ lý kia của cô ta tên Tiểu Mã.

Jenny nói lớn: “Anh cảnh sát! Mau bắt nó, đừng để nó tiếp tục hại người! Như thế này đi, các anh trước mắt đừng để lộ, tôi gọi điện thoại tìm lý do kêu bọn họ đến đây, sau đó mọi người ập vô bắt ba ba vào rọ.”

Diễn viên hạng ba, nghĩ ra vở kịch rẻ tiền, chỉ không biết tài năng diễn xuất của cô ta hạng mấy thôi.

Nhìn cô ta nơm nớp lo lắng gọi điện thoại, lắp ba lắp bắp cả nửa ngày trời, nghĩ ra được lý do vớ vẩn, ai nấy đều nhìn nhau lắc đầu. Bởi mới nói mình tinh chỉ có thể ngắm, không thể giao lưu.

Một lát sau, từng người từng người nhìn thấy một cô gái cao gầy đi vào. Khi cô ta bước vào phòng, phản ứng đầu tiên là ngẩn ra, đưa mắt nhìn về mặt của người chị họ khác hẳn ngày thường, đột nhiên rõ ràng mọi chuyện.

“Cô là Lâm Tuệ? Chúng tôi là cảnh sát thuộc đội hình sự.”

“Lẽ phục là do tôi lấy!”. Khúc Mịch vừa lên tiếng giới thiệu, cô ta liền thẳng thắn nhận tội: “Tuy nhiên việc này là có nguyên nhân.”

Cô gái này khá thông minh, nói chuyện không vòng vèo, hợp khẩu vị Khúc Mịch.

“Tại sao bạn cô, Tiểu Mã không đến?” Khúc Mịch đối với người này có chút hứng thú.

“Cô ta nghe thấy chị họ nói chuyện qua điện thoại giọng điệu kỳ lạ, đoán được khả năng việc lấy cắp lễ phục đã bị lộ nên không dám lại đây!” Lâm Tuệ liếc Jenny: “Tôi vốn nghĩ chị họ chỉ gọi tôi đến đối chất, không ngờ đã báo cảnh sát để bắt chúng tôi. Chị! Dù sao chúng ta cũng họ hàng thân thích, chị không cần tuyệt tình như vậy chứ?”

“Cô là tên hung thủ giết người biến thái, còn nói mình vô tội!” Jenny thấy

có cảnh sát nên cũng lớn gan hơn, nhảy ra chỉ trích người em họ.

Lâm Tuệ chau mày, nghĩ đến người trước mắt cô ta là cảnh sát chuyên xử lý những vụ án có tính chất nghiêm trọng chứ không phải cảnh sát thường, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

“Đồng chí! Tôi và Tiểu Mã chỉ là ghét chị họ phách lối, đáng ghét nên mới có ý lấy bộ lễ phục, không hề giết người!” Cô ta vội vàng giải thích: “Hôm ấy chị họ nói chúng tôi ra xe lấy y phục. Trời mưa mịt mù, chúng tôi sợ lễ phục bị ướt, chị ta lại trách mắng nên chịu ướt mưa lấy dù che cho bộ y phục.

Ai ngờ đến bãi đậu xe, Tiểu Mã té một cái, bàn tay đầu gối đều bị xước da, quần áo cũng bị dơ. Ngay lúc ấy, chị ta gọi đến la chúng tôi lè mề, rồi chửi như tát nước.

Chị ta không bao giờ nghe người khác giải thích, hết thấy đều theo ý mình mà làm. Không hài lòng là nổi nóng, chưa từng bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận người ta. Tôi và Tiểu Mã không thể chịu đựng nổi tính tính cáu bẳn này của chị ta, dự tính làm hết tháng này thì nghỉ.

Khi ấy tôi chỉ nghĩ dạy cho chị ta một bài học, bàn với Tiểu Mã lấy trộm bộ lễ phục để chị ta không thể tham gia dạ tiệc, cho chị ta mất mặt. Ai ngờ chị ta giả bộ bị đả kích, té xỉu. Lợn lành chữa lợn què ... chị ta được lên thẳng trang nhất.”

“Đúng là cho ăn sung mặc sướng, bây giờ ở đằng sau chơi tôi!” Jenny nổi nóng: “Cô không suy nghĩ coi ai là người mang cô đến thế giới này, ai là người gặp đạo diễn xin cho cô một vai diễn, là ai muốn ...”

“Chị họ vì tôi đã suy nghĩ quá nhiều, đáng tiếc lại chỉ biết nói không biết làm!”

Jenny không nói được tiếng nào, lầm bầm: “Đồ vong ân phụ nghĩa!”

“Hai người đem lễ phục vứt ở đâu? Khi đó có ai nhìn thấy?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Khách sạn Duyệt Lai, cũng là nơi diễn ra buổi dạ tiệc. Chúng tôi vớt trong thùng rác tại cầu thang lầu hai. Bởi vì túi đựng y phục quá lớn nên không nhét luôn được vào trong thùng rác, đành phải mang về. Chúng tôi giả bộ nói là ra cốp sau xe đã phát hiện không thấy bộ lễ phục, chỉ còn lại chiếc túi đựng. Lúc đó tôi là người canh chừng, cũng không phát hiện có người nào đi ngang”, Lâm Tuệ kể lại, “Bây giờ ai cũng dùng thang máy, cầu thang bộ rất vắng, cũng không có camera.”

“Ngày mùng 3, khoảng chín giờ rưỡi tối cô ở đâu?” Tất cả mọi đầu mối bây giờ chỉ hướng về một người duy nhất là Lâm Tuệ, Hách Minh phải hỏi cho rõ ràng.

“Ngày 3???” Cô ta suy nghĩ một chút, “Tôi qua chỗ chị họ làm việc mãi cho đến mười một giờ rưỡi mới ra về.”

Hách Minh liếc Jenny, trông thấy cô ta gật gù: “Chuyện này tôi có thể chứng minh. Như vậy nghĩa là hai người bọn họ không phải là hung thủ giết người?”

“Phải xác định rồi mới có thể đưa ra kết luận. Lâm Tuệ, cô không được phép rời khỏi đây, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng sẽ mời cô về phía Cục cảnh sát phối hợp điều tra.”

“Vâng!” Lâm Tuệ gật đầu: “Tôi có câu hỏi. Tại sao các anh khẳng định lễ phục là do tôi trộm?”

Ngay sau khi Jenny báo án, cảnh sát khu vực cũng đến điều tra, nhưng không có kết quả. Bọn họ làm sao biết được?

“Camera, trong bãi đậu xe và đại sảnh khách sạn đều có camera”, Khúc Mịch hôm nay tâm trạng tốt nên thoải mái giải thích cho cô ta, “Hai người cẩn thận phối hợp lấy đồ từ trong cốp sau xe. Tiến vào đại sảnh, thang máy rõ ràng không có người thể nhưng hai người lại chọn lựa đi thang bộ. Jenny ở lâu năm, sự chọn lựa này quả nhiên có vấn đề.

Chờ đến khi hai người xuất hiện ở camera lầu năm thì trên tay chỉ có túi

không. Rất rõ ràng, từ đại sảnh đến tầng năm, lễ phục lại biến mất, ai giờ trò quỷ đáp án không khó!

Lâm Tuệ tỉnh ngộ, nét mặt đầy sự kính nể.

Điện thoại di động di động Khúc Mịch đột nhiên vang lên, anh rút ra, là Lục Ly.

“Đã có danh sách tất cả những khách mời tham gia dạ tiệc hôm đó, ngoài ra cũng có danh sách các khách thuê phòng. Tôi đã hỏi nhân viên vệ sinh thu rác ở lầu hai nhưng chưa phát hiện khả nghi.

Cầu thang lầu hai không có nhiều người, nên nơi đó hai ngày mới dọn rác một lần. Nhân viên ngày hôm trước đã dọn nên đúng ngày hôm đó sẽ không đi. Qua hôm sau thấy bên trong chỉ có đầu lọc thuốc lá.”

“Đầu lọc thuốc lá?” Khúc Mịch nheo mắt.

“Mỗi ngày đều có xe rác đến thu gom rác chở về nơi tập kết rác, do vậy mấy đầu lọc đó dĩ nhiên không cách nào tìm được!” Lục Ly tiếp lời.

Trong dự liệu, đã qua mấy ngày làm sao có thể tìm được?

Khúc Mịch lệnh cho Lục Ly mang danh sách về Cục cảnh sát ... rồi báo các cảnh viên thu đội.

“Này này ... Đi vậy sao? Vụ trộm lễ phục tính thế nào? An toàn của tôi thì sao, còn bị uy hiếp không?” Jenny cuống cuống.

Hách Minh quay đầu nói với cô ta: “Cô Jenny, có việc thì liên hệ cảnh sát khu vực; nếu tình huống nghiêm trọng sẽ được chuyển đến đội hình sự. Không cần đi theo chúng tôi ... bằng không ...”

Jenny lại bị Hách Minh dọa sợ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Khúc Mịch và mọi người trở về cảnh cục. Lục Ly cũng đưa danh sách về.

Khúc Mịch đề nghị Vương Nhân Phủ ghi chép lại danh sách các cuộc trò chuyện của Đường Ninh ra giấy, ngoài sổ điện thoại phải viết luôn cả tên chủ thuê bao. Hai danh sách đặt bên cạnh nhau, bọn họ phát hiện ra cùng một cái tên --- Tưởng Việt.

“Đội trưởng Khúc, tên này nghe quen tai quá?” Lục Ly cầm danh sách, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Lập tức mời ... quản lý của Jenny đến Cục cảnh sát một chuyến.” Khúc Mịch suy nghĩ một chút, “Hắn chính là Tưởng Việt!”

“Đội trưởng Khúc có phát hiện mới!” Lục Ly chưa kịp đi mời người, Dĩ Nhu vội vội vàng vàng đi vào, “Trên hàm răng của nạn nhân tôi phát hiện có dấu vết tương tự dấu máy, qua xét nghiệm của khoa pháp chứng chứng thực là máu người, hơn nữa là còn là máu hiếm RH (-)!”

Phát hiện này khiến ai nấy đều hưng phấn, có thể trong lúc giãy dụa Đường Ninh đã cắn vào hung thủ.

“Đội trưởng Khúc! Tôi vẫn cho người bắt Tưởng Việt về đây!” Lục Ly tự giác hành động.

Chưa đến một tiếng, Tưởng Việt đã được đưa về Cục cảnh sát.

“Các người bắt tôi làm cái gì? Tôi là một người có thân phận, cẩn thận tôi kiện các anh tội lạm dụng chức quyền!” Giọng hắn the thé vang lên.

“Anh Tưởng, chỉ cần đều là công dân Trung Quốc thì ai nấy cũng đều có thân phận, chúng tôi không bao giờ vu oan cho người tốt.”

“Giáo viên ngữ văn của anh có dạy anh kỹ càng không vậy?” Hai mắt hắn tròn tròn: “Tôi đang nói đến địa vị, không phải nói đến thế căn cước!”

“Không rảnh cùng anh khua môi múa mép! Anh biết người trong hình không?” Lục Ly thấy tấm hình Đường Ninh đến trước mặt hắn.

Hắn cầm lấy liếc mắt nhìn, nhất thời biến sắc, sau đó ngay lập tức khô

phục như bình thường: “Không quen!”

“Không quen?” Lục Ly hừ lạnh, “Tôi cho anh biết, cô gái trong hình tên Đường Ninh, là nạn nhân trong vụ án mạng cách đây mấy ngày. Như thế nào? Nhớ ra gì chưa?”

“Liên quan gì đến tôi?” Tưởng Việt cực kỳ né tránh tầm ảnh.

“Anh xác định không quen Đường Ninh?” Trông thấy anh ta gật đầu, Lục Ly lấy danh sách ra: “Trước án phát hai ngày, anh gọi cho nạn nhân, hơn nữa còn gọi hai lần, một lần năm phút và một lần mười phút. Đừng nói với tôi anh gọi nhầm số, con nít ba tuổi cũng không tin!”

“Không sai! Chính là tôi gọi nhầm. Gọi nhầm số cũng bình thường, cảm thấy cô gái nhỏ giọng nói êm tai nên muốn hàn huyên thêm vài câu cũng bình thường. Thêm vào đó tôi là một quản lý, chuyên đi tìm kiếm tài năng mới, do vậy cảm thấy hứng thú liền tâm sự thêm vài ba câu cũng không có gì lạ.” Miệng lưỡi bẽn lẽn, nhất quyết không chịu thừa nhận có quan hệ với Đường Ninh.

Hắn càng chống đỡ càng cho thấy hắn vô cùng khả nghi.

Lục Ly nhìn chằm chằm vào hai mắt của hắn, truy hỏi: “Anh thấy Đường Ninh xinh đẹp liền động lòng, muốn lấy cớ trở thành ngôi sao để lừa cô bé về nhà. Sau đó mê hoặc nó, thấy nó không đề ý thì bỏ thuốc vào rượu vang,

Anh mổ bụng nạn nhân, moi hết nội tạng, rửa sạch sau đó chứa trong túi cho vào thùng màu đỏ, vắt lên xe chở đến nhà hàng lẩu. Sau đó anh khâu bụng thi thể, trang điểm cho cô ta, mặc lễ phục, rồi đưa đến tủ kính trưng bày của cửa hàng quần áo.”

“Tôi không có giết người!” Tưởng Việt nghe xong cực kỳ sợ hãi, hét âm lên: “Mẹ nó! Quá đáng sợ! Cảnh sát! Tôi nhát gan, anh không được dọa tôi!” Tuy rằng hắn nghe đông nghe tây chi tiết vụ án này, nhưng tỉ mỉ và chi tiết như Lục Ly vừa nói thì đây là lần đầu tiên.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng: Hung thủ cầm dao, trên cơ thể hoàn mỹ

xinh đẹp của cô gái rạch một đường, máu bắn tung tóe lên khắp mặt mũi hung thủ. Hung thủ vẫn không để ý, trái lại còn nở nụ cười thỏa mãn, đưa tay vào trong bụng cô gái dùng sức moi móc ...

“A a a !” Hấn ré lên khiến mọi người nhức óc.

Tên này giọng của hấn còn kinh khủng hơn đàn bà! Lục Ly đứng gần hấn nhất, bất thành linh nghe âm thanh này, cau chặt mi.

“Tôi không giết người! Tôi không phải là hung thủ!” Hấn lặp đi lặp lại hai câu này.

Dùng hết sức đem đôi diện dọa cho sợ hãi, phá vỡ phòng tuyến tâm lý, tuyệt chiêu này không phải ai cũng có thể sử dụng thành thạo.

Lục Ly rót cho hấn một ly nước: “Anh kể hết mọi chuyện anh biết, chúng tôi sẽ không bỏ qua người xấu, và dĩ nhiên không để người tốt phải chịu oan ức.”

Hấn uống liên tục mấy ngụm nước, rồi xin đi vệ sinh, sau khi trở lại trông hấn trấn định hơn rất nhiều.

Lâm Thụy cho nhân viên xuống lấy mẫu sinh thiết; lấy nước bọt của Tưởng Việt tiến hành xét nghiệm, kết quả sáng sớm ngày mai sẽ có.

“Các người muốn xét nghiệm cái gì?” Tưởng Việt có chút lúng túng.

“Chúng tôi tìm được trong khoang miệng nạn nhân có vết máu, hơn nữa là loại máu hiếm, Rh âm tính. Nếu như chứng thực đây là vết máu của anh, điều đó chứng minh anh chính là hung thủ, vậy thì sẽ giao anh cho bên Viện kiểm sát.”

“Máu Rh (-)?” Hấn kinh hãi, mặt viết rõ rõ ràng ràng hai chữ ‘có khả nghi’.

“Tôi không giết cô ấy!” Lần thứ hai hấn lớn tiếng, do dự một lát rồi nói: “Thật ra tôi biết Đường Ninh, vô tình gặp ở trên đường. Tôi thấy cô bé rất đẹp, lại có khí chất, nên để lại số điện thoại nói muốn đào tạo cô bé thành

ngôi sao. Gọi nói chuyện với cô bé hai lần. Hơn nữa trước khi chết một ngày, đã từng gặp nhau, cũng chính là hôm mất bộ lễ phục.”

“Ồ? Hai người gặp mặt? Máy giờ gặp, máy giờ đi, có những người khác không? Mau khai rõ ràng!”

Hắn suy nghĩ một chút: “Ngày đó khoảng một giờ chiều, một mình cô bé đến, nói muốn tham gia buổi dạ tiệc, nhưng không có thư mời, bị nhân viên an ninh cản lại phía ngoài. Tôi đang đi loanh quanh đó thì cô bé gọi tôi. Tôi nhận ra, cùng trò chuyện với nhau vài câu. Thì ra cô bé là fans của Jenny, đến tìm Jenny chụp ảnh và xin chữ ký.

Thấy cô bé vừa đẹp vừa đáng yêu nên ... tôi ... có hơi thích thích. Các anh cũng biết bây giờ con gái dễ dãi lắm, lại còn hay ôm mộng thành ngôi sao, chỉ cần đưa ra vài điều kiện tốt, là thoải mái lên giường.

Tôi nói sẽ dẫn cô ấy đi gặp Jenny, nhưng thực chất là đến phòng của tôi. Đầu tiên tôi thăm dò cô bé mấy câu, cô bé cũng không có phản ứng nên tôi nghĩ cô bé đồng ý.

Ai ngờ vừa tiến đến, cô ta giãy dụa, còn nói anh họ là cảnh sát hình sự. Tôi biết con gái hay nói một đằng làm một nẻo; ngoài miệng thì nói không thích nhưng trong lòng cực kỳ hứng thú. Tôi đè cô bé trên giường, ai ngờ cô dùng hết sức cắn tôi, cắn cổ tôi chảy máu.

Tôi là người có chỗ đứng trong xã hội, là người chú trọng cốt cách, chuyện này phải tình nguyện mới được. Tôi thả cô bé, cô bé cầm cổ chạy. Tôi thấy cổ mình rất đau nên đi phòng vệ sinh soi gương phát hiện trên cổ hằn dấu răng rất rõ.

Tôi không dám để lộ nên thay một chiếc áo cổ cao, ra ngoài tìm Jenny. Tiểu Mã và em họ cô ta đang ở trong đó thông báo lễ phục bị mất. Tôi lập tức nghĩ ra kế, mấy ngày liên tiếp đều cực kỳ bận rộn. Đến hôm đọc báo mới biết chuyện Đường Ninh, lại thấy tám hình chụp nên mới biết cô bé chết rồi.

Thật sự, tôi không giết cô bé! Nếu không khi lần trước các anh gọi điện

thoại cho tôi, tôi đã không đến. Hành động này không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Đúng là kẻ cặn bã! Lợi dụng công việc của mình đi dụ dỗ phụ nữ, còn nói mình là người có thân phận, có cốt cách.

“Thành thật khai báo, anh làm điều này với bao nhiêu cô gái rồi?” Lục Ly chỉ muốn đả kích cho hắn vài cái.

“Anh cảnh sát! Thật oan ức!” Không có chứng cứ làm sao có thể bắt hắn thành thật khai báo: “Là lần đầu tiên, tôi đâu phải dạng ăn tạp.”

Khúc Mịch vẫn không lên tiếng, lại ghi chú trên quyển sổ tay màu đen.

“Ngày một cũng chính là chiều hôm sau khi mất bộ lễ phục, anh làm gì, ở đâu? Ngày mừng ba khoảng chín giờ rưỡi tối anh ở đâu?” Lục Ly tiếp tục truy hỏi.

“Tôi còn làm gì nữa? Jenny nằm viện, ngày nào cũng có phóng viên, rồi fan hâm mộ. Tôi bận đến mức tối tắm mặt mày cho đến sáng ngày mừng ba đưa cô ta về nhà.

Về nhà, Jenny lại nổi nóng, la ó nhà cửa bẩn thỉu, gọi hai trợ lý đến quét dọn. Tôi mệt quá nên về nghỉ ngơi. Vừa đến nhà tôi tắm rửa sau đó ngủ, không đi đâu hết.”

Trước đó Lâm Tuệ cũng khai tối hôm mừng ba Jenny kêu qua nhà cô ta làm việc.

“Một mình?” Lục Ly trông thấy hắn gật đầu liền nói tiếp: “Vậy nghĩa là sau chín giờ tối ngày mừng ba không ai có thể chứng minh được anh làm gì. Hơn nữa sau sáu giờ ngày mừng một, anh có ở bệnh viện liên tục hay không cũng không ai có thể chứng minh. Nói cách khác, anh vẫn có thời gian giết người, quăng tử thi... Thêm vào đó anh cũng có động cơ.”

“Đồng chí! Tôi thật sự không giết người, thật là oan ức quá!” Hắn nghe Lục Ly nói liền cuống quýt, quơ quơ tay lên, “Tay tôi trói gà còn không chặt làm

sao giết người? Lại còn moi ruột gan, ác độc đến mức đó. Vừa nghĩ đến thôi là muốn ói ... Tôi không làm được!” Nói xong hắn lấy khăn tay che miệng lại, vẻ mặt ghét bỏ.

“Kết quả xét nghiệm ngày mai có. Anh hiện tại nằm trong diện khả nghi nhất, không thể thả anh về!”

Tưởng Việt, ba mươi hai tuổi, nam giới, có bằng cấp chính quy, lăn lộn trong giới giải trí và nghệ thuật, nhất định có nghiên cứu về phục trang. Sống một mình, có xe, tính cách ... hơi đàn bà.

Trên người hắn có đặc tính phù hợp hơn năm mươi phần trăm phác họa của Khúc Mịch, lại có động cơ và thời gian gây án. Nếu như kết quả sáng sớm ngày mai chứng thực vết máu nơi kẽ răng nạn nhân là của hắn, vậy thì chắc chắn mười mươi.

“Hắn không phải là hung thủ! Đừng lãng phí thời gian với hắn!” Khúc Mịch lên tiếng: “Lễ phục, Tưởng Việt, Đường Ninh, Khách sạn Duyệt Lai! Hung thủ phát hiện lễ phục, lấy nó đi, giết nạn nhân rồi mặc lên người cô ấy. Lễ phục được lấy từ khách sạn Duyệt Lai, Đường Ninh trùng khớp xuất hiện tại nơi đó, phải chăng hung thủ gặp nạn nhân ở đó?”

Theo khẩu cung của Tưởng Việt, khoảng một giờ rưỡi chiều cùng ngày, nạn nhân rời khỏi phòng của anh ta. Lập tức đến khách sạn lấy camera ghi hình xem có phát hiện mới hay không!”

Quả nhiên, qua băng ghi hình tại khách sạn trông thấy bóng dáng của Đường Ninh.

“Tìm hình ảnh Đường Ninh tiến vào khách sạn!” Khúc Mịch liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Trên màn hình Đường Ninh đeo balo, y phục năng động, mang giày bata.

Không lâu sau, một đoạn băng khác được đưa đến, Khúc Mịch lệnh cho mở hai clip cùng một lúc để mọi người so sánh: “Phát hiện gì không?”

Tất cả nhìn chăm chăm màn hình, chỉ cảm thấy ngoại trừ lúc bước ra khỏi phòng Tường Việt, mái tóc lộn xộn, còn lại đều bình thường.

“Dừng lại! Phóng lớn!” Khúc Mịch ra lệnh.

Trên hai màn ảnh đều được ngừng tại hình ảnh chiếc balo, mọi người nhìn kỹ mới phát hiện trên balo có điểm khác nhau. Ở hình ảnh sau, balo hơi phình ra, kéo khóa cài chưa kỹ, lộ ra một vật màu trắng bên trong.

Khúc Mịch tiếp tục lệnh cho phóng lớn nét mặt của Đường Ninh, trước sau khác biệt không lớn.

“Vừa gặp tên dê xồm, suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, nhưng vẻ mặt lại lộ ra sự phấn chấn, điều này không bình thường. Thêm vào đó, trên balo cô bé có thêm đồ vật, khả năng chính là lễ phục.”

Lục Ly phân tích, “Đường Ninh tính cách mạnh mẽ, khá giống con trai. Gặp phải chuyện đó, khả năng sẽ tức giận nhiều hơn là sợ, nhưng khẳng định không thể nào phấn chấn được. Nhất định là chạy đến cầu thang bộ, ngẫu nhiên trông thấy bộ lễ phục, cô gái nào chẳng thích quần áo đẹp, do vậy cô bé bỏ qua buồn bực, thậm chí còn vui vẻ.”

Tra xét một vòng, còn tưởng rằng tìm được người ăn cắp lễ phục sẽ truy tìm được hung thủ. Không ai ngờ rằng, chính do Đường Ninh lấy đi, manh mối lại bị đứt đoạn.

“Đội trưởng Khúc! Tôi có phát hiện!” Vương Nhân Phủ thở hắt ra bước vào, anh ta chạy qua bình nước, rửa sạch mặt, sau đó mới tiếp lời: “Theo bạn học của Đường Ninh cho biết trước khi cô ta bị hại mấy ngày, rõ ràng rất hưng phấn. Cô bé kể ngày hôm đó gặp tên dê xồm, ai ngờ trong họa có phúc, có được niềm vui bất ngờ.”

Bạn học truy hỏi nhưng cô ấy ra vẻ thần thần bí bí không nói. Chỉ tiết lộ trong buổi vũ hội của khoa sắp tới sẽ khiến mọi người mù mắt. Hơn nữa ngày cô bé mất tích, cô có nói là muốn đi mua giày để hợp với bộ quần áo đẹp.”

“Video ngày Đường Ninh mất tích, trong balo có đồ. Nếu như tôi đoán không sai, cô ta đã mua một đôi giày diện với bộ lễ phục.” Khúc Mịch khẳng định.

Thì ra là như vậy, điều này giải thích được vì sao lễ phục lại mặc trên người Đường Ninh.

“Có điều ... nếu là vậy ... Khả năng hung thủ gặp nạn nhân tại khách sạn là không xảy ra.” Lục Ly cảm giác một manh mối nữa lại mất, không biết tiếp tục tra xét từ đâu.

“Không! Chỉ là độ khả thi thấp hơn thôi.” Khúc Mịch không tán thành: “Nạn nhân sẽ không đi cùng một người không quen biết, còn cùng nhau dùng bữa và uống rượu. Chắc chắn bọn họ đã từng gặp nhau, hơn nữa còn lưu lại ấn tượng rất tốt với nạn nhân. Lấy lời khai của cha mẹ nạn nhân, xem có phát hiện gì khác không.”

Ba mẹ Đường Ninh đều ngã bệnh, Mạnh Triết ở bệnh viện chăm sóc. Lục Ly qua đó thăm một lần, vừa nhắc đến Đường Ninh tâm trạng của bọn họ đều không không chế được, dĩ nhiên chẳng thể hỏi được gì.

Ngày hôm sau, khoa pháp chứng đã có kết quả, chứng thực vết máu thuộc về Trương Việt. Kết quả này nằm trong dự liệu của mọi người, do vậy không thể thả hân.

Loại người như hân nhót thêm vài ngày để khởi đi dụ dỗ thiếu nữ!

Lục Ly lại đến bệnh viện, trông thấy Mạnh Triết cả người gầy rộc, hốc hác, anh ta cũng đau lòng. Mất đi người thân là nỗi đau tột cùng, người bên ngoài dù có khuyên răn đến mức nào cũng đều không có tác dụng. Điều bây giờ anh ta có thể làm là nỗ lực tìm chứng cứ, lôi hung thủ ra trước pháp luật.

“Lão đại, vụ án thế nào rồi?” Mạnh Triết gắng hỏi.

Thế nhưng hiện tại trong lúc nghỉ phép, dựa theo quy định không được phép tiết lộ thông tin liên quan đến vụ án, dù là nhỏ nhất.

Chương 61: Gặp mặt một lần

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tâm trạng ba mẹ Đường Ninh rất kém, chỉ vài ngày mà đã già đi cả chục tuổi. Đặc biệt là ba Đường, chưa đến bốn lăm tuổi mà tóc đã gần như bạc trắng cả đầu.

Lục Ly trong lòng thổn thức, nhưng khẩu cung vẫn buộc phải làm.

“Ông Đường, tôi có thể hiểu được sự bi thương của ông bà. Nhưng muốn bắt được hung thủ, hai người nhất định phải cố nén đau xót”, Lục Ly an ủi bọn họ vài ba câu, “Ông bà cố nhớ lại trước khi mất tích Đường Ninh có biểu hiện gì bất thường hay không?”

“Cứ cách hai ngày Đường Ninh lại gọi một cuộc điện thoại kể về chuyện trường lớp. Trước khi mất tích một ngày, nó gọi về nhà, hình như rất vui vẻ, nó nhắc trường nó tổ chức vũ hội. Tiểu Ninh có người thâm mến, cũng vừa mới chia tay bạn gái; con bé dự định mời người bạn trai ấy nhảy một bản.”

“Ông biết tên người đàn ông đó không?” Lục Ly truy hỏi.

“Không biết!” Ba Đường lắc đầu một cái, đột nhiên ông nhớ ra gì đó lại kể tiếp: “Tôi nhớ hình như Tiểu Ninh có hai blog, một là tất cả mọi người đều biết, còn cái kia thì bí mật. Hình như cái đó để nó tâm sự những điều sâu kín trong lòng, có lẽ ... có một ít manh mối.”

Blog? Máy vi tính của Đường Ninh vẫn còn trong trường, bọn họ đã ngay lập tức kiểm tra QQ, một blog thì thấy bình thường, không phát hiện điều gì. Thì ra còn có tài khoản bí ẩn, đáng tiếc không biết nick name và mật mã, không biết có thể tra được bằng cách nào.

“Đây là manh mối vô cùng quan trọng, hai người nếu nhớ được gì xin gọi cho chúng tôi bất kỳ lúc nào. Đây là số di động của tôi, và số trực tiếp của

đội hình sự.” Lục Ly viết xuống hai dãy số, sau đó vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Khúc Mịch biết tình hình, lập tức kiểm tra máy tính của Đường Ninh một lần nữa. Thế nhưng, Đường Ninh là cao thủ IT, máy tính cô cài đặt chương trình tự động xóa toàn bộ lịch sử web.

Cảnh sát không tài nào tìm được link cô ta thường hay truy cập chứ đừng nói đến việc tra ra tài khoản blog và mật mã. Liên tiếp mấy người tinh thông IT trong cảnh cục ra tay nhưng đáng tiếc không phá được mã bảo vệ của Đường Ninh.

Tất cả ai nấy đều rất thất vọng. Máy vi tính vẫn đặt trên bàn Khúc Mịch, anh không thường lên mạng dĩ nhiên một số trang web và phần mềm không sử dụng rành rọt.

Tăng Dĩ Nhu đang tra cứu một vài thông tin trên internet, đột nhiên có người muốn thêm bạn trên tài khoản QQ. Tài khoản QQ này Tăng Dĩ Nhu mở từ khi còn học đại học, đã qua sáu bảy năm, không thường sử dụng, cũng không tán gẫu với ai nên không có bạn bè mới.

Cô tiện tay mở ra, đang dự tính ấn nút ‘Từ chối’ thì tin nhắn nhảy ra hai chữ “... Khúc Mịch!”

Trời! Anh đăng ký QQ? Theo như cô biết, điện thoại di động của anh chỉ có hai chức năng là nghe gọi và gửi tin nhắn, văn phòng và nhà không hề có máy vi tính. Anh như một vị vương tử bước ra từ pháo đài cổ --- tao nhã, cao lãnh, và tách biệt với xã hội.

Cô chấp nhận kết bạn với anh, phía bên kia ngay lập tức gửi tin: “Bác sĩ Tăng, là em sao?”

“Ừm!” Phí lời Không đúng mà chấp nhận lời kết bạn của anh sao?

“Bác sĩ Tăng, đây là QQ của Đường Ninh!” Anh nhắn một tin.

“Ồ!”, thì ra anh đang điều tra, chẳng trách đột nhiên lại dùng QQ.

“Bác sĩ Tăng, bây giờ cô thấy avatar của tôi sáng đúng không?”

“Ừm!”

“Vậy có nghĩa là tất cả bạn bè đều có thể nhìn thấy được tôi đang trên mạng?”

“Đúng!”

Tăng Dĩ Nhu trả lời đơn giản. Đầu bên kia đột nhiên không có động tĩnh, trong lúc cô còn đang suy nghĩ vì sao thì tin nhắn thoại vang lên.

“Bác sĩ Tăng ... thì ra cái này cũng có thể gọi được. Vậy thì không phải lo đánh chữ chậm, không kịp trả lời”, âm thanh của anh truyền đến, “Đáng tiếc không có camera ... ngày mai tôi kêu người ta lắp một cái.”

Ai đánh máy chậm không trả lời kịp? Tăng Dĩ Nhu tròn tròn mắt, liền nhớ ra mình đang chat với một newbie. (tân binh)

“Ha ha ha!” Cô không trả lời, chỉ đánh mấy chữ.

Bên kia đáp lại bằng một icon mặt cười: “Bác sĩ Tăng, mấy icon này còn sống động hơn cả ngôn ngữ, cô học cách dùng đi nhé!”

Dĩ Nhu thật sự không biết đáp lời anh thế nào ... Dáng dấp của anh chính là sự hưng phấn khi phát hiện ra QQ, một hệ thống mới lạ, cô không nên làm tổn thương trái tim ‘con trẻ’ của anh.

Anh hình như rất hứng thú, mỗi một dòng tin là một icon, còn chat thoại để giải thích ý nghĩa của từng icon đó.

“Bác sĩ Tăng ... Chat thoại không thu phí, cô có thể vừa làm việc, rảnh tay nói chuyện với tôi vài câu.”

Này ... Đây là ý gì? Chẳng lẽ bắt cô ngày nào cũng chat thoại, công việc cả ngày nằm dưới sự theo dõi của anh?

“Đội trưởng Khúc ...”

“Có việc rồi, lát nói chuyện sau!” Không chờ Tăng Dĩ Nhu đáp lại, bên kia đã ngắt kết nối.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, người đàn ông này quen tự cho mình là nhân vật trung tâm, cô cũng có công việc mà vẫn phải nghe anh buồn chuyện, đến lúc anh bận là anh không thèm tiếp lời. Người đàn ông chẳng có may mắn đáng yêu, thật không hiểu người phụ nữ nào mới có thể chịu đựng được anh!

Bên kia Khúc Mịch đang chat với một người khác, là bạn trên mạng của Đường Ninh, nick name là Matrix.

“Này ... Lâu lắm rồi mới thấy cậu lên tieba ... Bận lắm sao?” Nghe cách nói chuyện hình như không phải sống ở tỉnh Nam Giang, vì không biết chuyện Đường Ninh mất.

Chưa đợi Khúc Mịch đáp, bên kia lại tiếp tục nhấn: “Tớ dùng thử phần mềm của cậu làm ra rồi, phát hiện có sơ hở. Thế nào? Cần tớ sửa lại giúp không?”

Khúc Mịch nheo mắt, suy nghĩ một chút rồi nói với Vương Nhân Phủ: “Người này khả năng là cao thủ trong phương diện này, hơn nữa lại là bạn thân với Đường Ninh. Cậu thử dùng thân phận của Đường Ninh chat với anh ta, dò hỏi thử có thể phá giải được mấy của Đường Ninh không, lấy tất cả những trang web Đường Ninh đã từng truy cập, có được nick name và mật mã thì càng tốt.”

Vương Nhân Phủ là một người rất mê công nghệ, đi làm về nhà chỉ ôm máy tính. Chẳng bao giờ thấy anh ta đi chợ hay đến các trung tâm mua sắm, tất cả mọi việc đều được thông qua internet.

Trong đội hình sự anh ta không phải là người nổi bật, gia nhập đội bằng cửa sau. Tận mắt chứng kiến những đồng nghiệp khác công tác xuất sắc, anh ta cũng có cảm giác mất mát.

Vì Mạnh Triết tạm thời nghỉ phép, vụ án này có tính chất nghiêm trọng, nên công việc dồn lên anh ta không ít, điều này khiến anh ta thấy rất vui. Trước mắt, Đội trưởng lại tin tưởng giao cho nhiệm vụ khiến anh ta thêm phần phấn chấn.

“Vâng! Bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Trên mạng anh ta cũng hay thường tán gẫu với mấy cô gái, thích nằm rìt trong nhà nghiên cứu các trình tự của một hacker, phỏng chừng sẽ không có vấn đề.

Quả nhiên, khi anh ta nhiều lần nói chưa biết, đối phương liền bắt đầu tiến hành ‘không chế’ máy vi tính của Đường Ninh. Tất cả những ghi chép, blog, mua sắm và thanh toán online, toàn bộ nick name và mật mã đều hiện ra trước mắt.

“Khá lắm!” Khúc Mịch phá lệ khen anh ta một câu.

Phải biết một điều từ lúc Khúc Mịch tiến vào đội hình sự, anh chưa từng khen ngợi hay khích lệ bất cứ người nào.

Vương Nhân Phủ như được tiêm thêm liều thuốc kích thích, miệng cười hoang hoác, cả người tinh thần hưng phấn.

Anh ta lại dựa theo mệnh lệnh của Khúc Mịch xem qua những trang web mà Đường Ninh truy cập nhiều nhất, phát hiện cô bé này có niềm đam mê trên rất nhiều lĩnh vực. Từ văn học đến âm nhạc, mỹ thuật; cái gì cô cũng nghiên cứu.

Đăng nhập vào blog của cô, Khúc Mịch nhìn thấy bài đăng mới nhất là trước khi cô mất tích một ngày. Đúng theo như lời khai, đây chính là blog bí mật của cô, trong đây là nơi thổ lộ tình cảm của cô với cậu bạn học kia

--- Cậu bạn có bạn gái, cô khổ sở, đau buồn; cậu bạn chia tay, cô sung sướng kích động; cậu bạn lại tiếp tục quen người bạn gái khác ...

Yêu đương thôi mà ... Phức tạp đến thế sao? Khúc Mịch không phản đối, nhưng khịt mũi coi thường. Anh cho rằng mình đã biểu đạt rất rõ ràng tình

cảm của anh với Tăng Dĩ Nhu; hai người không chỉ hẹn hò dùng bữa, còn ngủ chung. Gọn gàng nhanh chóng, không dây dưa dài dòng, đây mới phù hợp với nếp sống hiện đại chứ.

Thanh xuân thật phiền, chỉ lãng phí thời gian tốt đẹp vào việc xoắn xuýt không biết phải tỏ tình thế nào ... Thật là ngu xuẩn!

Vương Nhân Phủ nhấn nút xem toàn bộ bài viết cuối cùng của Đường Ninh, bài đăng có kèm thêm tám ảnh cầu vồng sau mưa.

--- Hôm nay là một ngày đặc biệt, mình đã gặp được anh ấy! Kỳ lạ quá! Rõ ràng là một người xa lạ nhưng lại mang đến cho mình cảm giác rất thân quen, cảm giác giống như câu nói của Bảo Ngọc khi đầu tiên trông thấy Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng ‘Cô em gái này hình như đã gặp ở đâu rồi’, lúc đó mình cảm thấy Bảo Ngọc chính là một kẻ hám sắc, bại hoại, bây giờ nghĩ lại câu nói ấy thực tình cảm.

Anh ấy thật nhỏ nhắn, trên người tỏa ra một luồng nghệ thuật; ngón tay anh thon dài; giọng nói trầm thấp, du dương như tiếng đàn violon ...

Trời ơi! Tại sao mình chỉ mới gặp được một lần, một người hoàn toàn xa lạ mà đã động lòng? Phải chăng gần đây kinh nguyệt mình không đều nên nội tiết tố cũng rối loạn theo. Mình vẫn yêu Trác Nhĩ, mình vẫn yêu Trác Nhĩ. - --

Bài viết ý tứ rất rõ ràng, thông qua đó chứng minh suy đoán của Khúc Mịch là hoàn toàn chính xác.

Trên cầu thang bộ lầu hai tại khách sạn Duyệt Lai có nhiều đầu lọc ‘Hẩn’ vút lại ... và Đường Ninh gặp ‘Hẩn’ ở đó. Còn bộ lễ phục, do Đường Ninh lấy đi hoặc là chính ‘Hẩn’ phát hiện ra rồi tặng cho Đường Ninh.

“Nhân vật thần bí này có khả năng chính là hung thủ!”, Khúc Mịch khẳng định, “Như thế có thể suy đoán, nạn nhân và hung thủ chỉ có duyên gặp mặt đúng một lần, tuy nhiên hung thủ để lại ấn tượng cực kỳ tốt. Vào lúc đó, hung thủ đã coi nạn nhân là con mồi, rất có khả năng kể từ đó bắt đầu lên lút theo dõi nạn nhân. Qua khách sạn lấy camera thu hình xem có nhân vật

khả nghi nào theo sau lưng nạn nhân không!”

Vương Nhân Phủ nghe xong chấn động, xung phong nhận việc qua khách sạn lấy chứng cứ.

Phá án như kéo tơ bóc kén đều không thể bỏ qua chi tiết cho dù là nhỏ nhất, phải biết mạnh dạn đưa ra giả thiết, cẩn thận tìm chứng cứ.

Khúc Mịch lệnh cho Hách Minh đến trường tra cậu bạn học mà Đường Ninh yêu thầm, mặt khác thăm dò thêm bạn học coi có thể có thêm tin tức nào liên quan đến ‘Hắn’ hay không.

“Đội trưởng Khúc! Tên Tưởng Việt làm sao bây giờ?” Hấn vẫn còn được giam trong phòng tạm giam, sắp đủ bốn mươi tám tiếng.

“Theo chứng cứ chúng ta thu thập được, Tưởng Việt vẫn là người có khả nghi nhiều nhất, cứ giam hấn thêm vài ngày, đợi chúng ta có thêm chứng cứ rồi tính tiếp.”

Nhân cách của Tưởng Việt quá kém, Vương Nhân Phủ nghe được quyết định của Khúc Mịch rất sung sướng. Loại người như hấn ra ngoài chỉ biết gieo vạ, cứ để hấn ở đây mấy ngày.

Người thân và bạn bè của Tưởng Việt ở bên ngoài, vận dụng các mối quan hệ, nhờ người đến nói chuyện với Cục Trưởng Hoàng, Cục Trưởng đành phải đến thương thuyết với Đội trưởng Khúc một chút.

“Nếu cậu đã có đối tượng tình nghi khác, vậy thả người đi. Chúng ta nuôi hấn trong phòng tạm giam chỉ tốn cơm, không có lợi. Hơn nữa, đây là Cục cảnh sát ... Mọi việc đều phải tuân theo nguyên tắc và trình tự ...”, Cục Trưởng Hoàng thoáng thấy sắc mặt của Khúc Mịch không tốt, liền biết ngay anh không phải là người thích xử sự theo quy tắc, nên nở nụ cười giả lả

“Đội trưởng Khúc, tuy tôi là Cục Trưởng nhưng đội hình sự vẫn là do cậu quản lý. Việc này cậu quyết định, tôi sẽ không can dự. Chỉ là ... Thứ nhất Tưởng Việt không phải là kẻ giết người, thứ hai người ta đã đến nói chuyện

với tôi, tôi đã đồng ý giúp đỡ. Vì vậy, về công hay tư, cậu cũng phải cho tôi chút mặt mũi ... nếu không sau này ra ngoài khó nói chuyện với người khác.”

Ông ta khuyên nhủ đủ điều mới thấy Khúc Mịch gật đầu một cái, thâm thở dài một hơi.

Tướng Việt được phóng thích, nhưng chưa ra khỏi văn phòng đội hình sự được bao lâu, lại hốt hơ hốt hải quay trở vào.

Thần sắc hoang mang, vừa chạy vừa la: “Mẹ ơi! Giết người! Cứu mạng!” Xộc vào trong kêu cứu, bám vào gấu quần Lục Ly, anh ta giật mình, nổi hết da gà.

“Buông ra!” Lục Ly học võ, đối phó với kẻ trói gà không chặt như Tướng Việt dễ như bỡn. Anh ta bắt lấy cổ tay Tướng Việt, vặn nhẹ, liền nghe tiếng la hét thảm thiết, hấn ngửa mặt lên trời, ngã nhào xuống đất.

Có người chạy xông xộc vào trong, đè Tướng Việt, nắm cổ áo hấn đánh tới tấp.

“Mẹ nó! Đánh chết người rồi!” Trong nháy mắt, miệng hấn chảy đầy máu.

“Cảnh sát giết người ... Ôi trời đất ơi ... Mau cứu tôi!” Tiếng hét chói tai của hấn kích thích màng nhĩ của tất cả mọi người, “Mày ... mày Ôi trời đất ơi! Bớ làng nước ơi ... Đau chết mất! Mẹ ơi ...”

Chưa đầy hai phút hấn la hét như chó cắn mèo cào. Đến khi mọi người trấn định nhìn kỹ người đánh hấn, thì ra là Mạnh Triết, đè Tướng Việt đánh đến mức mặt xung như mặt heo.

Mạnh Triết đang rất giận dữ, mỗi nắm đấm đều ra lực rất mạnh.

Đánh tiếp nữa e ... sẽ xảy ra án mạng! Lục Ly xông đến kéo anh ta ra, Vương Nhân Phủ và Hách Minh lo việc bên ngoài trở về, thấy tình huống này cũng chạy đến giúp một tay.

Ba người ngăn cản anh ta, Tường Việt nằm thẳng cẳng trên đất, há mồm thở hổn hển. Một lát sau, hấn lắc đầu một cái, một chiếc răng theo máu chảy ra ngoài.

“Ôi ôi ôi ... Cái răng của tôi!” Hấn gào khóc: “Aizza Aizza ...” Gương mặt hấn biến chuyển đến mức vụn vẹo.

Mạnh Triết chỉ muốn giết người, quơ tay múa chân muốn đánh chết hấn.

Hấn co rúm, không dám khóc lớn.

Kha Mẫn chạy qua nâng hấn dậy, đưa cho hấn chiếc ướt, rót cho hấn ly nước ấm.

“Gương! Tôi cần gương!” Hấn thấy có người lôi Mạnh Triết đi, tinh thần tỉnh táo trở lại.

Kha Mẫn đưa gương cho hấn, vừa soi hấn đã nhảy dựng lên: “Mẹ nó! Hủy hết dung nhan của tôi! Về sau mặt mũi nào mà gặp người khác ... Tôi muốn kiện nó! Kiện nó tội mưu sát! Là mưu sát! Nó là cảnh sát biết pháp phạm pháp, tội thêm một bậc, tôi muốn kiện nó ngồi tù cả đời. Nó đánh tôi, tôi không đánh trả Tôi muốn được nghiệm thương!”

Hấn không phải là không muốn đánh trả mà nói trắng ra không có sức đánh trả.

Nghe thấy tiếng Tường Việt la hét đòi kiện cáo, đòi nghiệm thương, Lục Ly cau chặt mi. Chuyện này có thể biến lớn, có thể hóa nhỏ; nếu không sắp xếp cẩn thận Mạnh Triết có thể bị đuổi việc. Tên tiểu tử này kích động quá rồi, không biết không chế tâm tình.

“Nhốt Mạnh Triết vào phòng tạm giam!” Khúc Mịch nghiêm mặt: “Ai báo tin cho anh ta? Tự giác cũng nhốt mình trong phòng tạm giam luôn đi!”

Tường Việt càng thêm đắc ý: “Đội trưởng Khúc anh là công tư phân minh nhất! Người như vậy không xứng đáng làm cảnh sát, động một chút là sử dụng bạo lực. Bây giờ là xã hội pháp trị, chúng ta đều là người văn minh,

giải quyết vấn đề phải dùng đến pháp luật.

Ai u ... Đau quá! Đội trưởng Khúc mau sắp xếp cho tôi đi nghiệm thương, tôi muốn kiện anh ta! Tên tiểu tử này dám đánh tôi, lần này cho hấn đội quân. Á á ... Đau quá!!!”

“Đánh nhau thì qua cảnh sát dân sự, nghiệm thương thì tìm pháp y, cáo trạng thì đi đến tòa án. Không tiễn!”

“Đội trưởng Khúc! Ý anh là gì?” Tưởng Việt mơ mơ hồ hồ, dĩ nhiên không hiểu được Khúc Mịch đang đứng trên lập trường của ai.

“Không có ý gì, tôi quản giáo thuộc hạ hay đối xử với người khác đều như nhau!” Khúc Mịch liếc hấn như nhìn một con lợn, không thể chịu nổi nên đành phải ngược lên trần nhà, “Tuy nhiên tôi vẫn khuyên anh, chuyện lớn nên hóa nhỏ, đừng để dính dáng đến pháp luật, lên trang nhất. Đám phóng viên không dễ gạt, đào sâu tận gốc rễ, coi chừng ... ông phải là người gánh đòn ...”

Tưởng Việt nghe đến đây thì biến sắc, hấn từng muốn cưỡng hiếp nạn nhân, nếu như chuyện này lan ra ngoài ... Hấn sẽ sống thế nào? Hơn nữa hình tượng ngọc nữ Jenny đang có nhiều tin có lợi, lỡ chẳng may việc này vỡ lở ... Hấn vẫn muốn kiếm thêm chút tiền từ các quảng cáo của cô ta.

Cơn giận này phải nuốt xuống hay sao? Hấn thực sự không cam lòng! Ba mươi năm nay đây là lần đầu tiên hấn bị đánh đến mức này, nếu không có người ngăn cản chắc có lẽ hấn đã bị đánh chết rồi.

“Đừng bức người đến đường cùng, nếu như anh chàng cảnh sát kia vừa bị mất em họ, lại còn mất đi công việc. Biết đâu chừng ... Có thể ra tay giết người cũng nên.”

Tưởng Việt nghe Khúc Mịch nói vậy, hấn giật mình, nhớ tới vẻ mặt tàn ác của Mạnh Triết vừa rồi ... Người đàn ông đó điên rồi ... thực sự không thể chọc giận. Cơn giận này cứ coi như thế là xong đi...

Suy nghĩ của hấn làm sao Khúc Mịch không nhìn ra, nhưng anh không

muốn phí lời với hắn, quay sang Lục Ly, gật đầu một cái.

Lục Ly đưa hắn sang phòng họp nhỏ hiệp thương, sau đó Tưởng Việt hài lòng rời đi.

“Đội trưởng Khúc! Mạnh Triết và Hách Minh vẫn còn trong phòng tạm giam. Tên kia đi rồi ... vậy có thể thả người rồi chứ?”

“Giam bọn họ ba ngày!” Khúc Mịch lướt qua trang web trên máy tính Đường Ninh, nhàn nhạt ra lệnh, “Trừ nước, không được phép đưa bất cứ đồ ăn nào cho bọn họ, người đói bụng thì tinh thần mới tỉnh táo!”

Nhìn dáng vẻ anh lúc này là không phải đang diễn cho Tưởng Việt coi, hình như là rất giận.

Thế nhưng ... Mạnh Triết thật sự khiến ai nấy đều bức mình; nếu không phải nhờ Đội trưởng Khúc, chắc chắn ‘chén cơm’ của anh ta cũng chẳng còn. Một con người còn trẻ, đầy tài năng, trong nháy mắt tiền đồ sẽ bị hủy hoại.

Đừng trông Đội trưởng Khúc hàng ngày lãnh đạm vô tình, dáng vẻ như chẳng thèm quan tâm đến sự đời nhưng thật ra anh là một người rất tâm lý ... Dáng vẻ này có được phải chăng hình thành khi quanh năm suốt tháng anh nghiên cứu mấy trò kỳ kỳ quái quái, thần kinh cũng không bình thường?

-----oOo-----

Chương 62: Cùng nhau dạo phố

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên blog của Đường Ninh lộ ra rất nhiều tin tức, có hai người hiện tại nằm trong diện tình nghi của cảnh sát: một là Trác Nhĩ, người thứ hai chính là nhân vật thần bí kia.

Trác Nhĩ là đàn anh của Đường Ninh, tình cờ gặp anh ta trong một lần Hội

Thao của trường, toàn thân anh ta tỏa ánh dương, đẹp trai, thanh xuân phơi phới.

Nghe những câu hỏi của cảnh sát, Trác Nhĩ hoàn toàn kinh ngạc; bởi anh ta không có ấn tượng nhiều về Đường Ninh, chỉ tình cờ gặp, còn chưa nói được với nhau câu nào. Ngày Đường Ninh mất tích anh ta đang chơi ở sân bóng rổ, sau đó về phòng tắm rửa, ngủ nghỉ. Mấy ngày tiếp sau, không phải đi học thì lại chơi bóng, bạn học và đồng đội có thể chứng minh. Anh ta căn bản không có động cơ và thời gian gây án, hiềm nghi ngay lập tức được loại bỏ.

Nhân vật ‘Anh’ được nhắc trong blog của Đường Ninh, các bạn học đều chưa từng nghe cô bé nhắc qua. Hơn nữa, Đường Ninh chỉ thích ở một mình, thường trốn tiết, đi cả đêm không về, luôn nhờ bạn cùng phòng che giấu hộ.

Vương Nhân Phủ đến khách sạn Duyệt Lai kiểm tra thêm lần nữa camera ghi hình, lần này toàn bộ các camera anh ta đều rà soát lại thêm một lần. Rõng rã cả ngày trời, coi đến đêm đến hoa cả mắt mà vẫn không phát hiện được gì.

Còn Khúc Mịch tựa như phát hiện ra manh mối nào đó, cả ngày đều ở trên máy vi tính Đường Ninh, lướt coi tất cả các trang web.

Có người nói anh đã xin Cục Trưởng cấp cho mỗi cảnh viên trong đội một chiếc máy vi tính hiện đại nhất, Cục Trưởng vì phá án không do dự, nhanh chóng đồng ý.

“Bác sĩ Tăng có ở đó không?” Từ khi biết dùng QQ, ngày nào cũng vậy, không có việc gì, anh cũng ‘quấy’ Tăng Dĩ Nhu một lúc.

“Tôi thấy em trên mạng!”

“Bạn lắm sao?!!”

...

Không thấy Tăng Dĩ Nhu đáp, anh lại gửi đến một icon. Đến khi Tăng Dĩ Nhu từ phòng vệ sinh trở ra, trông thấy khung chat trên màn hình vi tính, cuối cùng là vẻ mặt vô cùng ai oán, đột nhiên cô có cảm giác ngổn ngang. Người này thật sự là Khúc Mịch sao?

“Tôi vừa ra ngoài một lát!” Dù sao cũng là đồng nghiệp, ngắc đầu không thấy, cúi đầu gặp, cho nên dù gì cũng phải giải thích một chút.

Bên kia không có động tĩnh, chắc là đang làm việc. Tăng Dĩ Nhu cũng không để ý, tiếp tục công việc của mình. Tháng sau ở thành phố Lâm có một buổi giao lưu, liên quan đến lĩnh vực pháp y, người chủ trì chính là một giáo sư y khoa nổi tiếng trong và ngoài nước, Tăng Dĩ Nhu dự định tham gia.

Nhưng cô không có thư mời, nên cô đành tự lên mạng liên hệ với giáo sư đại học cũ, hy vọng ông ta có thể giúp cô có được vé tham gia buổi tọa đàm. Giáo sư vẫn chưa trả lời, cô rất mong chờ tin tức.

Bên đội hình sự gọi đến thông báo ba mẹ Đường Ninh xin đến lĩnh thi thể con gái, mời cô qua hỗ trợ thủ tục.

Cô vội vàng chạy đến, giữa đường gặp Khúc Mịch vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

“Bác sĩ Tăng, em bận lắm sao?”

--- Oạch!!! Sao đây??? Mình bắt nạt anh ấy à ... Sao mặt lại ra thế này?

“Có phải tôi quấy rầy em đang làm việc?”

--- Ý gì??? Tăng Dĩ Nhu mơ mơ hồ hồ.

“Tôi nói chuyện với em trên internet, em đều không hề nhắn tin trả lời”, giọng điệu đầy oan ức, “Em biết tôi ở bệnh viện tâm thần suốt mấy năm, dĩ nhiên chẳng lên mạng. Tôi không có bạn bè, thân là Đội trưởng đội hình sự gặp việc không hiểu đâu thể nào mở miệng hỏi cấp dưới. Nếu như em chê tôi phiền ... sau này ... tôi sẽ không quấy rầy em.”

“Tôi không chê anh phiền ...”

“Em không cần phải an ủi tôi, em biết tôi ở bệnh viện tâm thần, người ta nói sau lưng tôi là người không bình thường. Em ghét tôi, không quan tâm việc tôi có là người bình thường hay không, tôi không trách em.” Anh thở dài một hơi, dáng vẻ cô đơn khiến người ta đau lòng.

“Thật sự tôi không ghét bỏ anh ...”

“Thật?”

“Ừm!” Dĩ Nhu gật đầu lia lịa, cảm thấy anh cực kỳ đáng thương. Không biết gia thế anh thế nào, anh trưởng thành trong môi trường ra sao ... có thể biến anh thành một người có tính cách đầy mâu thuẫn như thế. Bề ngoài lạnh lùng, nói chuyện sắc bén, độc miệng đến mức khiến người ta ghét bỏ; nội tâm yếu đuối, thiếu tự tin khiến người ta thương cảm.

“VẬY ... tan ca cùng đi mua máy vi tính với tôi!” Khúc Mịch nói ngay, rồi mở lớn đôi mắt nhìn cô chăm chăm, “... Được không?”

“Ừm! Được rồi!” Tăng Dĩ Nhu không cách nào khác đành phải đồng ý.

“Đội trưởng Khúc! Ba mẹ Đường Ninh nói muốn lấy máy vi tính của con gái để giữ làm kỷ niệm, vậy phải làm thủ tục gì?” Vương Nhân Phủ từ trong văn phòng bước ra, đưa mắt nhìn Khúc Mịch, lí nhí từng li từng tí xin chỉ thị.

Cả buổi chiều trong phòng làm việc hết sức ngột ngạt, nguyên nhân chính là Đội trưởng Khúc không biết tại sao lại xụ mặt xuống. Bình thường anh đã mang bộ dáng nghiêm túc, khiến tất cả mọi người tự giác đứng lui ra một bước; hiện tại bộ mặt thêm phần âm u lạnh lẽo lại ai nấy đều lạnh toát sống lưng. Không muốn tự rước lấy phiền phức, do vậy mọi người bảo nhau làm việc rất cẩn trọng, không muốn biến thành nơi cho Khúc Mịch trút giận.

“Theo quy tắc là có thể, nhưng chúng ta đang cần máy vi tính này để tra án, nên tạm thời vẫn chưa có thể trả lại cho bọn họ.”

Một người vài phút trước còn đang cau cau có có, thì bây giờ khóe môi phẳng phất ý cười, lại còn phá lệ giải thích thêm: “Trong máy vi tính Đường Ninh chứa khá nhiều manh mối, tôi đang coi lại các trang web cô ta từng truy cập, hy vọng có thể tìm được chút manh mối. Cậu nói với ba mẹ cô ta, đợi vụ án có tiến triển sẽ trả lại máy cho bọn họ.”

“Vâng!” Vương Nhân Phủ nhanh chóng nhận lệnh, mời Tăng Dĩ Nhu đến văn phòng chờ một chút, đợi ba mẹ Đường Ninh làm thủ tục xong cần cô ký tên trên đó.

Kha Mẫn trong phòng họp nhỏ tiếp đón hai người, Lục Ly đến thăm Mạnh Triết và Hách Minh ở phòng tạm giam, văn phòng chỉ còn Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu.

“Bác sĩ Tăng, tôi cảm giác máy vi tính này càng ngày càng chậm?” Anh muốn nhờ Tăng Dĩ Nhu hỗ trợ.

Tăng Dĩ Nhu kiểm tra, trong máy tính có một phần mềm diệt virus. Không ngờ phần mềm diệt virus này rất mạnh, ngoại trừ diệt tất cả mọi loại virus còn tự động chỉnh lỗi phần mềm.

Xem ra trong phương diện này Đường Ninh cũng không phải là tầm thường ... Đáng tiếc ...

“Vụ án này có tiến triển gì không?” Tăng Dĩ Nhu lên tiếng hỏi.

“Tạm thời chưa có!” Cô ngồi chỗ của Khúc Mịch, anh đứng bên cạnh, cúi thấp đầu cùng cô nhìn vào màn hình vi tính. Khi anh lên tiếng, hơi thở ấm nóng phun nhẹ trên gò má Dĩ Nhu, cảm giác hơi ngứa ngứa, cũng có chút dễ chịu.

Trong phòng rõ ràng có mở máy lạnh, nhiệt độ điều chỉnh rất mát, nhưng Tăng Dĩ Nhu lại cảm giác nóng vô cùng. Cô vô thức xích ra một chút, đưa mắt nhìn xung quanh: “Có nước không? Tôi khát quá!”

Cảm giác ngọt ngọt từ từ biến mất, cô thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, một chén nước nóng mang đến, mùi thơm tản mát.

Tăng Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn, trong chén nước có long nhãn, kỷ tử, còn có táo đỏ.

“Những loại này pha chung với nước uống, sẽ bổ khí huyết, đặc biệt rất tốt cho phụ nữ.” Khúc Mịch giải thích.

Lần trước khi anh ôm cô lên lầu, anh cảm thấy cô rất nhẹ, gương mặt cô trắng bệch như bị thiếu máu. Vì vậy, anh đã tra tư liệu, hỏi thăm mấy vị trung y, được biết nếu dùng mấy thứ này sắc nước uống là tốt nhất. Bổ khí huyết mà lại không có tác dụng phụ, có thể uống thường xuyên.

Tăng Dĩ Nhu bưng chén nước, nhấp thử một ngụm, ngọt ngọt thơm thơm, rất ngon, rất ấm ... Nếu ngày lạnh chắc chắn còn đã hơn nhiều.

“Hương vị rất tuyệt!” Cô thầm nghĩ, hôm nào qua bên tiệm thuốc bắc mua về nấu nước uống.

“À ... Thời điểm đó ... đừng uống!”

Thời điểm đó? Điểm nào? Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, quay đầu nhìn Khúc Mịch đầy khó hiểu.

“Long nhãn tính ôn, có công dụng phá huyết”, Khúc Mịch giải thích một cách nghiêm túc.

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu hiểu thông, Vương Nhân Phủ bước vào, đưa tập tài liệu cho Tăng Dĩ Nhu ký, sau đó đưa ba mẹ Đường Ninh nhận thi thể.

Nhìn hai vợ chồng bước bên nhau, đầy ảo não, trong lòng Tăng Dĩ Nhu cực kỳ khó chịu, nhưng không thể nói ra bất kỳ lời an ủi nào. Nỗi đau mất con, ắt hẳn cả cuộc đời này không sao quên được. Sự đau đớn này theo thời gian chôn sâu tận trong đáy lòng, để rồi mỗi khi chạm nhẹ đến cảm giác tâm đau khôn xiết!

Lần trước đến nhận thi, mẹ Đường không kịp nhìn di thể con gái đã ngất

xịu, lần này bà kiên trì muốn trông thấy mặt con.

Dĩ Nhu từ từ kéo tấm vải trắng, trong nháy mắt gương mặt Đường Ninh ẩn hiện, mẹ Đường lão đảo xém ngã, nhờ ba Đường nâng đỡ, bà ta mới có thể trụ lại được một chút.

Cảnh tượng này quá đau đớn, một phút Dĩ Nhu cũng không thể tiếp tục chứng kiến. Cô xoay người bước nhanh khỏi phòng, bên trong vọng ra tiếng khóc tan nát cõi lòng.

Rất lâu sau ba mẹ Đường Ninh mới rời khỏi đó, bọn họ gọi cho bên nhà tang lễ để sắp xếp đưa Đường Ninh đến nhà hỏa táng. Người đã chết ... sớm ngày mồ yên mả đẹp thôi.

Tăng Dĩ Nhu làm pháp y đã mấy năm, chứng kiến cảnh tượng này không ít. Mỗi lần có người thân đến nhận thi, lĩnh thi, tâm trạng của cô lại càng thêm tồi tệ.

Có lúc cô còn suy nghĩ, những lời dạy trong sách Thánh quả nhiên chính xác ... Người đến trên cõi đời này là để chuộc tội, vì lẽ đó phải trải qua rất nhiều thống khổ.

Sinh, lão, bệnh, tử. Yêu biệt ly, oán hận trường kỳ, cầu không được, buông bỏ cũng chẳng xong. Mỗi một nỗi đau chính là một lần tôi luyện, một dạng tu hành, viên mãn thì sẽ đi đến điểm cuối cuộc đời.

“Dĩ Nhu!” Dương Thâm gõ cửa bước vào, “Đang nghĩ gì mà mặt mày trông nhiều tâm sự vậy?”

“À! Không có gì! Vừa rồi ba mẹ Đường Ninh qua đây nhận thi thể!” Dĩ Nhu mời anh ta ngồi xuống.

“Chúng ta là pháp y, là pháp chứng, lúc nào cũng gặp những chuyện thế này, phải học cách điều chỉnh tâm thái của chính mình, đừng để cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng”, anh ta nhẹ giọng an ủi, “ Tâm tình này tuy không sinh bệnh nhưng có thể khiến tinh thần rất bí bách khó chịu, ức chế đại não. Sau một quãng thời gian, người khỏe mạnh cũng gián tiếp sinh bệnh.”

“Em biết rồi!” Những chuyện này ai mà không biết, chỉ khi nào tận mắt chứng kiến, tự mình cảm nhận được mới thấu hiểu. Con người là động vật có tình cảm, đặc biệt là phụ nữ, cảm xúc chi phối toàn bộ tâm lý và hành động.

“Anh qua mời em đi ăn cơm, rồi đi xem phim!” Dương Thâm cười cười, “Nào thả lỏng tâm trạng, đừng để cho cuộc sống thêm nặng nề!”

“Em ...”

“Thật ngại quá! Bác sĩ Tăng đã đồng ý cùng tôi đi mua sắm. Giáo sư Dương đành phải đi ăn cơm, xem phim, thả lỏng tâm trạng một mình rồi!” Dĩ Nhu chưa kịp trả lời, Khúc Mịch không biết từ đâu chui ra.

Anh dựa vào cửa, ôm vai nhìn chằm chằm hai người bọn họ. Dáng vẻ ấy, bộ mặt ấy giống như vừa bắt gian tại trận.

Dĩ Nhu cau mày, chính cô đã đồng ý đi mua máy vi tính với anh, anh quả thật nói không sai.

“Đại sư huynh! Lần sau em mời anh nhé!” Cô không còn cách nào khác đành mở lời từ chối Dương Thâm.

“Ừm! Đi chơi vui vẻ, thích mua gì thì mua, chỉ cần tâm trạng tốt hơn là được!” Dương Thâm ra vẻ không để ý khi mình bị từ chối, đưa tay xoa xoa đầu Dĩ Nhu, “Không đủ tiền nói một tiếng, đại sư huynh chắc chắn cho em mượn tiền không hạn mức.”

Tuy rằng Dương Thâm đôi lúc có làm một vài hành động như một người anh lớn với em gái ... nhưng trước mặt người khác thế này Dĩ Nhu cảm thấy không thoải mái. Cô cảm nhận được có cặp mắt như muốn giết người đang lao nhanh về phía cô.

Cô né sang một bên: “Cám ơn đại sư huynh!”

Dương Thâm thấy hành động của Dĩ Nhu thì cứng người một giây, sau đó

tỉnh táo trở lại, quay đầu nhìn chằm chằm Khúc Mịch.

“Đội trưởng Khúc! Tăng Dĩ Nhu không thích đi mua sắm, đi lâu sẽ bị đau chân. Anh đưa cô ấy đi cùng nhớ tận lực chăm sóc cô ấy một chút.”

“Giáo sư Dương, tôi dĩ nhiên sẽ chăm sóc cho bác sĩ Tăng thật tốt!” Khúc Mịch ra vẻ không vui, nhú mày, “Trong cục, nữ cảnh sát xinh đẹp không ít, có cần tôi giới thiệu cho giáo sư không? Để giáo sư hạn chế thời gian rảnh rồi đi lo chuyện bao đồng.”

Sao đây ... sao đây ... lại sắp cãi nhau rồi Tăng Dĩ Nhu vội đứng ra điều đình, “Đại sư huynh đâu thiếu bạn gái, con gái theo đuổi anh ấy xếp hàng dài dài. Nhưng đại sư huynh yêu cầu cao, nên vẫn chưa vừa mắt ai. Ha ha ha! Đi thôi ... muộn thì cửa hàng đóng cửa!”

Dứt lời cô nhanh tay cởi áo blouse, chạy vào phòng rửa tay.

Đến khi quay trở ra, Dương Thâm đã đi rồi chỉ còn một mình Khúc Mịch đứng ở cửa, gương mặt viết rõ ràng ba chữ ‘Không vui vẻ’.

Hai người đàn ông trưởng thành, chạm mặt là xỉa xói nhau ... Thú vị không?

“Đi thôi!” Tăng Dĩ Nhu lấy túi xách, khóa cửa phòng làm việc theo Khúc Mịch xuống lầu.

Một đường thẳng đến bãi đậu xe, lái đến cửa hàng điện tử, vào đến cửa đi lăm lăm vào trong.

“Thưa anh, anh muốn mua máy tính loại nào?”

“Không biết!”

“Vậy chủ yếu dùng máy vi tính cho mục đích gì? Chơi game võng du? Hay thiết kế, lập trình?”

“Không biết!”

“VẬY anh không cần thiết đặt dung lượng quá lớn, chất lượng bình thường đã có thể thỏa mãn nhu cầu của anh.”

“Không muốn!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời nhân viên bán hàng gặp phải khách hàng thế này, từ lúc đi vào gương mặt đã khó đăm đăm, như ai vừa mới đốt nhà, thiếu nợ anh hàng triệu tệ vậy. Không quan tâm anh ta nói gì, cái gì cũng không hài lòng, một chữ quý còn hơn vàng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hai người này nhất định chắc chắn muốn mua máy vi tính, anh ta chỉ cần kiên nhẫn phục vụ một chút.

“VẬY để tôi giới thiệu vài loại cho anh, xem anh thích cái nào nhất!” Nhân viên bán hàng vẫn duy trì nụ cười trên môi, giới thiệu từng dòng máy vi tính cho từng công việc cụ thể, “VẬY anh coi anh thích loại nào, tôi sẽ giải thích chi tiết thêm.”

“Những cái anh nói tôi đều không hiểu!”

--- MỊA nó! Nghe không hiểu mà vẫn để mình nói ... Thằng cha mắc toi. Anh ta rửa thậm trong bụng, nụ cười trên môi cứng đờ, quay sang Tăng Dĩ Nhu ở bên cạnh.

“Chị đây đến chắc góp ý với anh!” Nhân viên đủ nhãn lực có thể nhìn ra được ... Hơn nữa bằng kinh nghiệm nhân viên có doanh số bán hàng luôn đứng nhất cửa hàng thì anh ta dễ dàng nắm được mấu chốt.

Khúc Mịch khó đối phó, tính tình lập dị, do vậy ngay lập tức chuyển sang Tăng Dĩ Nhu.

“Chị đây xinh đẹp phóng khoáng, chắc chắn khả năng quan sát của chị sẽ rất tuyệt. Chị có thể lựa giúp loại máy mà bạn trai chị thích.

Chị nhìn cái này đi, vỏ máy màu đen, không xa hoa, rất nổi bật. Máy tầm trung, nhỏ gọn. Hai người ở nhà, cùng nhau xem phim, khi rảnh rỗi có thể

lên mạng chơi game mini, tâm sự QQ ...

Hơn nữa đây là loại máy tình nhân, mua một cặp sẽ có quà tặng đặc biệt. Phiên bản dành cho nữ là màu đỏ thắm. Màu đen, màu đỏ là màu sắc kinh điển, cực kỳ xứng đôi, giống như anh chị đây!”

“Chúng tôi ...”

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu hỏi đáp, Khúc Mịch đã rút thẻ: “Lấy một cặp, quét thẻ!”

Nhân viên bán hàng sững người, sau đó phản ứng lại, cười sung sướng nhận thẻ đi thanh toán.

Dĩ Nhu kéo kéo góc áo Khúc Mịch: “Tại sao anh không trả giá, phải có chiết khấu chứ. Hơn nữa anh mua một lần hai cái làm gì?”

“Anh ta nói máy tính tình nhân, mua một cặp còn có quà Vậy thì mua hai cái!” Khúc Mịch cho đây là chuyện rất bình thường.

--- Trời ơi! Chỉ cần được tặng quà là mua thêm một cái nữa ... Anh quá thông minh hay đại nã anh có vấn đề?

“Thưa anh! Đã thanh toán, anh kiểm tra lại giúp, nếu không có vấn đề, mời anh ký tên.” Nhân viên mang máy cà thẻ qua, thái độ cực kỳ thân thiện.

Khúc Mịch đặt bút ký tên, lại nghe anh ta nói tiếp: “Máy tính đang được cài đặt, bây giờ tôi đưa anh chị qua kia làm bộ quà tặng một chút. Quà tặng cho bộ máy vì tính tình nhân này rất đặc biệt, đó chính là được tặng một bộ chén và gối ôm tình nhân có in hình anh chị.”

Nhân viên đưa họ vào trong một phòng chụp nhỏ, đặt sẵn máy chụp hình và phong chụp.

“Anh chị ngồi xích vào một chút, tựa vào nhau ...”, nhân viên bắt đầu chỉ huy, “Anh ôm vai chị ấy, mặt kề sát vào ... đúng đúng ... Rất tốt!”

Cái này ... không phải là hai người yêu nhau mới làm sao? Không chờ Tăng Dĩ Nhu có ý kiến, cánh tay Khúc Mịch đã cuốn bờ vai của cô, kề mặt sát lại.

Tách! Tách!

Xong!

“Thưa anh! Xin anh lưu lại địa chỉ và số điện thoại. Sau khi chén và gói làm xong sẽ giao tận nhà của anh!”

Dĩ Nhu cau mày ... Nếu để đồng nghiệp nhìn thấy ... lại nói bóng nói gió. Cô không sợ bên ngoài nói thế nào, cô chỉ không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người. Không được! Sau khi làm xong sẽ ném vào thùng rác.

Khúc Mịch dĩ nhiên rất nhiệt tình với chuyện này, còn căn dặn nhân viên nhất định phải làm thật đẹp. Không hiểu anh đến đây là mua máy vi tính hay là muốn lấy quà vậy.

Reng! Reng! Reng!

Một tiếng chuông di động vang lên, không cần nghe cũng biết là của Khúc Mịch, người đàn ông trong thời hiện đại dùng tiếng chuông thời ‘cổ đại’.

Nhanh chóng nhận điện, điện thoại di động của Dĩ Nhu cũng vang lên. Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tan ca mà hai người cùng nhận được điện thoại, khả năng duy nhất đó chính là ... Có vụ án mới.

Quả nhiên, ở đường Nam Yên phát hiện túi du lịch, mở ra thì thấy nội tạng người đã được hun* qua.

*hun: hun khói, xông khói hoặc thui qua lửa, dùng trong chế biến thực phẩm

Vì lần trước đã xuất hiện nội tạng người trong nhà hàng lẩu nên người phát

hiện không dám động, trực tiếp báo cảnh sát.

Lại là nội tạng! Hơn nữa đã được hun qua, lại còn chuyện động trời gì nữa đây?

Khúc Mịch yêu cầu nhân viên giao máy vi tính về tận nhà, sau đó cùng Tăng Dĩ Nhu thẳng đến đường Nam Yên.

-----oOo-----

Chương 63: -1: Tôi nóng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đường Nam Yên lại có nội tạng, hơn nữa còn được hun qua, đặt chính tề trong một túi du lịch. Tăng Dĩ Nhu đột nhiên có dự cảm không lành, lại là người chết, e rằng trình độ ngày càng được thăng cấp.

“Ngồi xe của tôi đi, chìa khóa xe đưa cho tôi. Xong việc tôi cho người lấy xe em về.”

Đường Nam Yên có khu chợ đêm lớn nhất tỉnh Nam Giang, vào giờ này, hàng quán lớn nhỏ buôn bán, xe cộ dựng đầy đường chắn các lối ra vào, đường đi lại khá khó khăn.

Dĩ Nhu không từ chối, cô chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất đến được hiện trường, nên cô không thể lái xe một mình đến đó.

Cô leo lên xe Khúc Mịch, lấy điện thoại gọi cho Khang Bình yêu cầu anh ta lấy thùng y cụ đến đường Nam Yên.

Khúc Mịch lái xe không tiện gọi điện thoại, anh rút điện thoại đưa cho Tăng Dĩ Nhu, nhờ cô nhấn số, sau đó ấn nút loa ngoài.

“Đường Nam Yên xuất hiện nội tạng người, triệu tập tất cả mọi người trong đội qua đó tập hợp. Nhân lực không đủ, do vậy thả Hách Minh ra trước, cho cậu ta lấy công chuộc tội!” Khúc Mịch đơn giản đưa ra mệnh lệnh, đập

chân ga, tăng tốc: “Bác sĩ Tăng, tắt máy, cho vào túi của tôi!”

Lục Ly đầu dây bên kia nghe rõ rõ ràng ràng. Vậy là Đội trưởng Khúc và bác sĩ Tăng đang hẹn hò thật rồi; ban ngày làm chung, còn chat QQ, tan việc vẫn còn dính với nhau.

Đội hình sự, pháp y và đội pháp chứng nhanh chóng đến hiện trường. Khúc Mịch xin lệnh triệu tập thêm cảnh sát để tiến hành sơ tán dân chúng quanh đó. Tuy nhiên, vị trí phát hiện nội tạng nằm ngay ngã tư đường, phòng chừng hiện trường sớm đã bị phá hủy.

Người đầu tiên phát hiện ra túi du lịch và mở ra chính là hai người thuộc thành viên đội dã ngoại mạo hiểm, độ tuổi chừng hai mươi tuổi, rất thích những thứ ghê rợn, đáng sợ.

“Bởi vì trước đó đã đọc trên báo vụ nội tạng người trong nhà hàng lẩu, nên chúng tôi suy đoán trong túi này cũng là nội tạng người. Do vậy chúng tôi ngay lập tức báo cảnh sát, đồng thời bảo vệ chứng cứ, quyết không bỏ đi.” Hai chàng thanh niên có chút hưng phấn, không mấy may sợ hãi.

Bởi vì không phát hiện thi thể nên công việc của Tăng Dĩ Nhu không nhiều, cô chỉ hiệp trợ đội pháp chứng lấy mẫu.

Lục Ly lấy khẩu cung của hai chàng trai, Hách Minh và Vương Nhân Phủ tiến hành thăm dò những người buôn bán gần đó.

Nơi đây là ngã tư, xe cộ đông đúc, có người sẽ nhìn thấy. Hơn nữa cách đó không xa, trên trụ đèn giao thông có lắp đặt camera thu hình, khẳng định chụp được bóng người khả nghi.

Khúc Mịch gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông chốt tại khu vực này, một lát sau đoạn băng ghi hình đã được mang đến.

“Về cảnh cục!” Khúc Mịch ra lệnh thu đội. Pháp chứng cũng đã lấy mẫu hoàn tất, đêm nay e rằng bọn họ phải tăng ca suốt đêm.

Khúc Mịch cùng cảnh viên coi đoạn băng ghi hình trước. Sáu giờ ba mươi

phút, một kẻ khả nghi xuất hiện trong tầm máy quay. Người đó cao khoảng một mét bảy lăm, đầu đội mũ lưỡi trai, vành nón kéo rất sát, che hết cả đôi mắt. Phía dưới đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt. Hắn cố ý cúi đầu rất thấp nên không nhìn rõ khuôn mặt.

Hắn khoác áo jacket màu đen, quần jean wax màu xanh lam, chân mang giày thể thao, tay cầm một chiếc túi du lịch.

“Đội trưởng Khúc! Chính là hắn!” Mọi người vô cùng hưng phấn: “Có thể phóng lớn màn hình để nhìn rõ gương mặt hắn một chút!”

Hình ảnh được phóng lớn, nhưng độ phân giải thấp khiến hình ảnh càng nhòe hơn.

Khúc Mịch khẽ nhú mày không nói tiếng nào, anh dăm chiêu nhìn vào màn hình, đột nhiên mở miệng: “Tua lại trước đó ba phút!”

Màn hình quay lại ba phút trước, chỉ thấy người khả nghi đó ở rất xa, đang chuyển túi du lịch từ tay phải sang tay trái. Không có đặc biệt gì ... mỗi tay, đổi qua tay khác cũng là động tác hết sức bình thường.

“Chiều chậm đoạn này lại!”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm lên màn hình, có một động tác nhỏ Lục Ly chú ý đến: “Tay phải của hắn hơi run, là do mỏi cơ hay do bị tật? Hơn nữa phía đùi phải của hắn bước đi không tự nhiên!”

Không hồ danh công tác nhiều năm trong đội cảnh sát hình sự, đôi mắt cực kỳ sắc bén.

“Chiều tiếp tục đoạn sau!” Khúc Mịch đưa mệnh lệnh.

Vì camera ở khá xa, nghi phạm lại đi hướng ngược lại nên bóng dáng của hắn càng ngày càng nhỏ dần. Tuy nhiên nhờ như vậy mà toàn thân của hắn đều lọt hoàn toàn vào ống máy quay. Mơ hồ có thể nhìn thấy, hai chân hắn sức lực không đồng đều, hình như là bị tật ở chân, nếu Lục Ly không nhắc nhở, phỏng chừng chẳng ai để ý tới.

“Dừng!” Khúc Mịch đưa tay chỉ vào màn hình, mọi người cùng nhau nhìn sang, phát hiện ngón tay của anh không chỉ kẻ tình nghi mà là người đi đường bên cạnh.

Một cô gái đi ngang đụng vào nghi phạm, ngược hướng hẳn, đang tiến về phía máy thu hình.

Vì tất cả mọi người đều dồn sức chú ý đến nghi phạm nên không chú ý đến người phụ nữ này.

“Tiếp tục!” Theo hình ảnh, nghi phạm càng mờ dần, còn người phụ nữ rõ nét hơn.

Là một phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, da trắng, mắt nhỏ, môi dày, khoe miệng có một nốt ruồi son. Cô ta mặc trang phục lao động, trước ngực có dòng chữ ‘Dệt Dệt Nhất’.

“Lập tức đến xưởng dệt Dệt Nhất, tìm nữ công nhân này!” Khúc Mịch tự thân xuất mã, nhanh chóng đến xưởng dệt Dệt Nhất thuộc tỉnh Nam Giang.

Đưa ra đoạn băng ghi hình, xưởng trưởng nhận ra ngay là công nhân trong xưởng tên Lưu Quế Phân.

“Hôm nay cô ta làm ca sáng, đã tan ca về nhà”, xưởng trưởng cho biết, “Để tôi gọi cô ta quay lại, phối hợp cảnh sát điều tra, đây chính là nghĩa vụ của mỗi người dân.”

Khoảng nửa tiếng sau, người phụ nữ hấp tấp quay trở lại, vẫn mặc đồng phục lao động giống như trên camera.

Lục Ly và mọi người hưng phấn hơn một chút, cảm thấy hi vọng có thể phá án.

“Cô nhớ kỹ lại một chút, có ấn tượng với người đàn ông trong đoạn băng này không?”

Lưu Quế Phân liếc màn hình, lắc đầu. Người phụ nữ cho biết cô ta vội vã về nhà nấu cơm cho con, nên không chú ý chuyện ven đường.

Mọi người ai nấy đều thất vọng, “Người đàn ông này vẻ ngoài rất kỳ lạ, cô không chú ý đến hắn sao?”

“Chỉ nhìn lướt qua nhưng không để tâm. Hơn nữa hắn đội mũ rất thấp, nhìn không ra!” Lưu Quế Phân đáp lời, “Tôi trông thấy anh ta mang theo túi du lịch, chỉ nghĩ đó là du khách.”

Thời tiết ở tỉnh Nam Giang thay đổi thường xuyên, đặc biệt vào mùa xuân và mùa thu, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch khá lớn; khi mặt trời lặn, kiểu trang phục nào cũng có. Hơn nữa nơi đây nhiều khách du lịch, trang phục quái dị không hiếm gặp.

Xem ra lần này một chuyến công không, không có thu hoạch.

“Cô Lưu, cô đồng ý để chúng tôi áp dụng biện pháp thôi miên chứ?” Khúc Mịch lên tiếng hỏi dò.

“Sẽ không xảy ra nguy hiểm gì chứ? Tôi chỉ mới coi thôi miên trên tivi thôi, tưởng chỉ có trong phim, anh cũng biết làm cái này?” Cô ta hết sức ngạc nhiên.

“Tôi có thể đảm bảo cô không xảy ra bất kì nguy hiểm nào. Chỉ cần thả lỏng cơ thể ngủ một giấc. Chờ sau khi tỉnh dậy, tinh thần cô sẽ càng thêm thoải mái, loại bỏ được mọi mệt mỏi. Ban đầu mục đích của thôi miên để giúp giải tỏa căng thẳng và lo âu, sau này mới được vận dụng vào việc điều tra, trinh sát.” Khúc Mịch kiên nhẫn giải thích; thôi miên nhất định phải được đối phương đồng ý, như vậy mới có chất lượng và đảm bảo được an toàn.

Lưu Quế Phân do dự một chút, sau đó cười cười: “Được! Cảnh sát sẽ không lừa người, thêm vào đó con người tôi xưa nay không làm chuyện gì trái đạo lý, không có bất cứ bí mật gì.”

Xưởng trưởng nhanh chóng sắp xếp một gian phòng nhỏ, theo dẫn dò của Khúc Mịch đặt một chiếc giường nệm, cửa sổ được kéo rèm kín, không có

ánh sáng lọt vào, chỉ có ngọn đèn vàng với ánh sáng yếu ớt.

Khúc Mịch lệnh cho không ai được phép quấy nhiễu, trong phòng chỉ có anh và Lưu Quế Phân.

Anh cho Lưu Quế Phân nằm trên giường: “Thả lỏng toàn bộ cơ thể, tưởng tượng cô đang nằm trên bãi cát, sóng biển đánh vào đá ngầm phát ra những âm thanh êm tai. Đàn hải âu bay lượn trên đỉnh đầu, bầu trời xanh lam trong vắt. Chồng cô nằm sát bên cạnh, mấy đứa trẻ nô đùa trên bãi cát, tiếng cười giòn giã không dứt.” Anh vừa nói vừa xoay xoay cây bút trong tay.

Cây bút máy đặt trên đầu ngón cái và ngón trỏ, sau đó hai ngón tay linh hoạt di chuyển, động tác nhanh, nhịp nhàng, Lưu Quế Phân bị hút vào hành động đó.

Dần dần cô ta cảm thấy đôi mắt mất đi tiêu cự, rồi vô thức nhắm chặt, nhưng bên tai vẫn nghe thấy thanh âm rõ ràng của Khúc Mịch.

“Bây giờ ngược trở về thời gian ba tiếng trước. Tan ca, cô vội vội vàng vàng về nhà. Tới đường Nam Yên, cô nhìn thấy một người đội nón xùm xụp, đeo khẩu trang, mặc áo jacket màu đen, quần jean wax màu xanh lam, trên tay cầm một chiếc túi du lịch.

Cô cảm thấy anh ta mặc trang phục quá kỳ dị nên đưa mắt nhìn. Dừng lại! Thời gian dừng lại tại thời điểm này, cô nhìn lại cho thật kỹ ... Nói cho tôi biết cô trông thấy cái gì?”

“Người đàn ông đó che rất kín, chỉ lộ ra đôi mắt!” Cô ta lẩm bẩm.

“Đến gần một chút, cô đi gần một chút, muốn nhìn hắn thật rõ!”

Lông mày cô ta nhíu chặt, ngũ quan xoắn quýt, trong chốc lát lại giãn ra: “Tôi trông thấy trên mắt của hắn có vết rất lớn.”

“Mắt nào? Cụ thể ở đâu?”

“Mắt phải. Trên mí mắt, màu đỏ sậm!”

“Tốt lắm! Tiếp tục, cô sụt qua người hắn, quay đầu liếc mắt nhìn, cô phát hiện cái gì?” Giọng Khúc Mịch đều đều dẫn dắt cô ta.

Cô ta ngừng một chút rồi tiếp lời: “Tôi phát hiện hình như đùi phải của hắn hơi cứng, bước đi rất kỳ lạ. Hắn đưa túi sang tay trái, ngón tay phải khẽ run, hình như hơi khó chịu.”

“Tốt! Bây giờ cô lại quay về cạnh biển, tiếp tục hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cùng người thân.”

Khúc Mịch nhìn cô ta nở nụ cười hạnh phúc, liền đứng dậy rời khỏi phòng.

“Mí mắt phải có vết màu đỏ sẫm, đùi phải và tay phải có tật nhẹ, khả năng là do di chứng bệnh bại liệt khi còn bé. Không nghề nghiệp, trình độ văn hóa thấp, có thể đã từng phạm tội.” Khúc Mịch dặn dò Lục Ly.

Lục Ly ngay lập tức quay về Cục cảnh sát, theo như phác họa của Khúc Mịch tiến hành bài tra, nhanh chóng tìm được một người, là một tên ăn cắp vặt, biệt hiệu ‘Mắt thẹo’.

“Họ tên Lý Cần, biệt hiệu ‘Mắt thẹo’, mới học đến lớp ba, do bệnh bại liệt nên đùi phải và tay phải có tật nhẹ. Không nghề nghiệp, trên mí mắt phải có vết bớt màu đỏ sẫm. Từ năm mười ba tuổi bắt đầu ăn cắp vặt, dạy mãi không chịu sửa. Ba năm trước vì trộm cáp điện nên bị bắt giam, do trong tù có biểu hiện tốt nên được phóng thích sớm hơn một tháng.”

“Lập tức bắt hắn!” Khúc Mịch ra lệnh.

Lý Cần là cô nhi, do từ nhỏ không được dạy dỗ, không có họ hàng. Hắn ở trong căn nhà cũ của cha mẹ để lại, ăn cắp vặt sống qua ngày.

Lục Ly cùng mọi người đến nhà Lý Cần, phát hiện anh ta cũng không có ở nhà. Thăm hỏi người xung quanh mới biết gần tối hắn quay về thu dọn đồ đạc dường như muốn đi xa.

Qua phân tích, Lục Ly cho rằng Lý Cần đã bỏ trốn. Hắn có một người bạn

tù, mới được thả tuần trước, khả năng cao nhất là đang nấp ở đó.

Lục Ly lại vội vàng kéo qua đó, đúng như dự đoán, tóm gọn!

“Làm chuyện gì xấu mà phải trốn, khai mau!”

Hắn quen bị cảnh sát hỏi cung, rõ ràng chống cự là không được nên ngay lập tức thành thật khai báo.

“Tôi không làm chuyện gì xấu, chỉ là mượn gió bẻ măng kiếm được một túi xách!” Lý Cần cuộn mình ngồi trên ghế sofa, mặt mày lén la lén lút.

“Kiếm?” Lục Ly vỗ bàn một cái: “Còn không chịu khai thật!”

“Đúng là kiếm!” Hắn run lập cập: “Ở trạm xe lửa bên thành đông kiếm được trong nhà vệ sinh. Tôi hô lớn hai ba tiếng nhưng không ai nhận nên xách đi.”

“Vậy tại sao vứt ở đường Nam Yên?” Lục Ly cảm giác hắn không nói láo, nên tiếp tục truy hỏi.

Nghe đến đây hắn ngẩng đầu: “Tôi xem trên tin tức vụ nội tạng người trong nhà hàng lẩu, là nội tạng moi từ cơ thể một cô gái còn rất trẻ, quá đáng sợ. Đồng chí ... tôi tuy rằng hay ăn cắp ăn trộm, nhưng xưa nay chưa từng đã thương người khác. Hơn nữa giết người cách này quá tàn nhẫn, tôi đâu có lá gan lớn đến mức đó!”

“Đừng phí lời, khai mau tại sao nhặt được cái túi này, rồi vứt thế nào?”

“Ban ngày tôi đi loanh quanh ở trạm xe lửa, được nửa ngày thì mắc toilet nên đi nhà vệ sinh!” Nói là đi loanh quanh, chẳng qua là tìm ai sơ hở rồi trộm.

Ai cũng biết trạm xe lửa ở thành đông sắp được dỡ bỏ, nơi đó không lắp đặt camera, ăn cắp vặt rất nhiều.

“Tôi đi vào nhà vệ sinh thấy trên bồn rửa tay có đặt một chiếc túi du lịch, ở

đó cũng chẳng có ai. Tôi quan sát xung quanh, nghe thấy tiếng xả nước, cũng không dám động. Đợi đến khi tôi đi toilet xong bước ra, túi du lịch vẫn nằm ở đó. Tôi la lớn ‘Túi của ai đây?’, nhưng không có tiếng đáp lại. Do vậy tôi lấy đi.”

Hắn nhớ lại tỉ mỉ tình huống lúc đó: “Tôi đi đến chỗ vắng người mới mở ra xem, nhất thời không hiểu được. Ai lại đem một túi thịt xông khói lớn thế này ra ngoài? Lại còn không chịu gói lại riêng biệt, lại càng thấy kỳ lạ. Tôi đột nhiên nhớ đến tin tức gần đây, trong lòng rất bất an. Nếu đây thực sự là nội tạng người ... Vậy tôi phải mang tội giết người sao? Tôi là tên trộm, nhưng không phải là kẻ giết người!”

Nghe trong câu nói của hắn, trộm vặt là nghề, còn giết người mới là tội lớn.

“Tôi ngồi suy nghĩ rất lâu, quyết định vứt chiếc túi này đi. Đường Nam Yên buổi tối rất đông các cửa hàng bán đồ nướng, thịt xông khói các loại, nếu có người nhặt được cũng không thấy lạ”, hắn giải thích hành vi của mình, “Không ngờ mọi người nhanh như vậy đã tìm ra được tôi ... Những cái đó thật sự là nội tạng người sao?”

“Vẫn còn có tâm trạng quan tâm đến chuyện này? Không biết mình đã phạm tội ăn cắp à?”

“Đồng chí à! Tôi cũng không dám tùy tiện lấy đồ nữa đâu!” Hắn van xin tha tội, “Tôi vừa mới ra tù chưa được bao lâu, không muốn quay trở lại đó.”

“Vậy suy nghĩ cho thật kỹ trong toilet có người hay có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?” Lục Ly không quan tâm hắn ăn cắp hay không, càng không rảnh thời gian đi làm khó làm dễ một tên trộm, quá lắm chỉ giao cho cảnh sát khu vực phụ trách.

‘Mất theo’ nghe những lời này thì phấn chấn hẳn, nhìn ra được chắc chắn hắn sẽ không bị bỏ tù.

Hắn cố gắng nhớ lại: “Tôi nhớ lúc đi toilet là ô thứ hai phía đông, cách một tấm ván vị trí thứ nhất, tôi thấy bên đó có người!”

Hắn đi một đôi giày da màu đen, quần tây màu xám đậm, ống quần phẳng phiu. Phảng phất mùi thơm khá dễ chịu. Tôi cảm thấy kỳ lạ nhưng không quan tâm, thời đại này người không bình thường đầy ra.”

“Làm sao kỳ lạ?” Vương Nhân Phủ truy hỏi.

“Bên trong trạm xe lửa không cho hút thuốc, cái này ai cũng biết, nhưng chẳng ai trốn vào bồn cầu mà hút. Mà rõ ràng người đó đang đứng, hơn nữa không chỉ xả nước một lần.”

Hút thuốc? Khúc Mịch nghe đến đây, lập tức liếc mắt nhìn đồng hồ, khoảng cách ‘Mắt theo’ nhất được túi xách đến thời điểm này là sáu tiếng, không biết có thể tìm được chút manh mối nào không.

Khúc Mịch cùng thuộc hạ đi qua trạm xe lửa phía đông, đi thẳng vào toilet, đến ô toilet đầu tiên, tìm trong thùng rác, quả nhiên là một đoạn tàn thuốc --
- Cục phẩm Hoàng Hạc Lâu!

Khúc Mịch đã chuẩn bị sẵn găng tay và túi nilon, cất đầu lọc vào trong. Sau đó tìm trong thùng rác có thêm một chiếc khăn tay trắng thêu hoa, anh cho vào một chiếc túi khác.

“Gọi người phụ trách thu dọn vệ sinh đến, mang mấy thứ này qua khoa pháp chứng nhờ bọn họ xét nghiệm.”

Nhân viên vệ sinh nhanh chóng có mặt, theo như lời khai, nơi này chỉ quét dọn buổi sáng là xong việc.

Như vậy, đầu lọc này khả năng rất lớn là người kia lưu lại, nhưng tại sao Đội trưởng Khúc nhất luôn chiếc khăn tay? Lục Ly bất lực, không thể kết nối những chi tiết nhỏ này lại với nhau, cảm giác như bọn họ đã điều tra sai phương hướng. Hung thủ càng ngày càng xa.

-----oOo-----

Chương 63: -2: Tôi nóng (2)

Trở về đội hình sự, Khúc Mịch lệnh cho mọi người kêu thức ăn ngoài, tất cả mọi người còn chưa kịp ăn cơm tối đã bị gọi trở về.

“Kết quả bên khoa pháp chứng ngày mai mới có, thời điểm đó chúng ta sẽ mở cuộc họp nghiên cứu.” Sau khi dùng xong bữa tối, Khúc Mịch cho mọi người tan ca về nhà.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, loay hoay cả buổi tối nên ai cũng mệt mỏi.

Xe của Dĩ Nhu đã có người đưa về tận nhà, do đó nhiệm vụ đưa cô về dĩ nhiên thuộc về Khúc Mịch, trong đội hình sự ai dám tranh giành!

Anh đưa Dĩ Nhu về đến dưới lầu, Tăng Dĩ Nhu lên nhà, tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. Cô đến trước cửa sổ, kéo rèm chợt trông thấy xe của Khúc Mịch vẫn đậu ở dưới trụ đèn đường.

--- Ô? Sao anh vẫn chưa đi?

Tăng Dĩ Nhu gọi điện thoại cho Khúc Mịch, một lúc lâu mới có người nhận điện.

“Alo! Là ai vậy?” Giọng Khúc Mịch lười biếng vang lên, giống như đang trong giấc ngủ say bị người lay dậy, mơ mơ hồ hồ.

“Là tôi đây, sao anh chưa về?” Dĩ Nhu trông thấy anh hạ kính xe, “Ngủ ở trong xe sao?”

“Ừm!”

“Mau về đi. Buổi tối trời rất lạnh, ngủ như vậy dễ bị cảm.”

“Mệt quá, lái xe càng nguy hiểm hơn.” Ngỡ khí Khúc Mịch trầm thấp, hình như rất mệt.

Dĩ Nhu chần chờ một chút, lát sau lên tiếng: “VẬY ... anh lên đây đi ... Phòng khách vừa thay chăn nệm mới rồi!”

“ĐƯỢC!” Khúc Mịch nhanh nhẹn bước khỏi xe, chẳng bao lâu đã đứng trước cửa.

Cái này gọi là quá mệt? Dĩ Nhu nhìn anh ... Sao cảm giác anh rất hưng phấn nhỉ ... Hình như cô đã dẫn sói vào nhà.

“Phòng tắm ở bên kia, phòng khách đối diện, anh đã biết rồi!” Dĩ Nhu lạnh lùng, “Tôi ngủ trước ... Nhớ đừng gây tiếng động!” Nói xong, quay về phòng khóa trái cửa.

Ngủ mơ mơ màng màng, tiếng gõ cửa đánh thức Dĩ Nhu. Cô ngáp một cái, bước xuống giường, trông thấy Khúc Mịch đứng trước cửa, trên người khoác tấm chăn.

Cô ngay lập tức tỉnh táo, hồi hận mình đã quá bất cẩn. Cô liếc mắt nhìn lên đồng hồ treo tường. Bốn giờ rưỡi.

... Anh không ngủ qua đây làm gì?

“Bác sĩ Tăng! Em lạnh không?” Anh nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu mở miệng hỏi, thanh âm khàn khàn.

Nóng? Dĩ Nhu vội vàng kéo cao cổ áo, lùi về sau một bước: “Anh muốn làm gì?”

“Bác sĩ Tăng, tôi lạnh!” Lợi dụng cơ hội anh bước vào trong phòng, tiến đến sát Dĩ Nhu, mở chăn.

Lạnh mà mở chăn làm chi? Dĩ Nhu không có đồ ngủ của anh Ai biết được anh mặc cái gì khi đi ngủ. Lỡ chẳng may bên trong là ‘không có gì’?!!!

Chứng kiến hành động này, Dĩ Nhu thầm chửi thề một tiếng, vội quay đầu không dám nhìn.

“Bác sĩ Tăng, sao vậy?” Khúc Mịch kéo tay của cô, Dĩ Nhu giãy giãy ra, lại nghe anh nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nhờ cô kiểm tra thử có phải tôi bị sốt không, cô đầu cần tỏ ra chán ghét như thế!”

Sốt! Anh bị sốt! Dĩ Nhu nghiêng người, cả ngày anh mặc áo tay dài quần dài, cài nút cao đến tận cổ.

Dĩ Nhu vội đặt tay lên trán anh, nóng quá ... Nóng bỏng, mà anh thì lạnh đến mức run rẩy ... Nhất định là sốt rất cao.

“Mau đến bệnh viện tiêm thuốc!” Dĩ Nhu nhanh chân đến tủ quần áo, dự định đưa anh đi bệnh viện.

“Tôi không đi, uống thuốc được rồi!” Khúc Mịch giãy nảy: “Phiền cô cho tôi viên thuốc hạ sốt.”

“Không được! Theo tình hình này, anh sốt quá ba mươi chín độ, thuốc hạ sốt tác dụng rất chậm, nhất định phải tiêm thuốc, truyền nước biển mới được.” Dĩ Nhu đứng trên góc độ chuyên nghiệp đưa ra phân tích, kiên trì muốn đưa anh đi bệnh viện.

Dưới sự kiên quyết của Dĩ Nhu, Khúc Mịch đành ngoan ngoãn nghe lời.

“Khúc Mịch! Theo tôi đi lấy máu xét nghiệm!” Cô y tá kêu tên anh.

“Thử máu làm gì? Không phải chỉ cảm sốt thôi sao?” Anh có vẻ mất kiên nhẫn, tóm chặt tay Tăng Dĩ Nhu không buông.

Sao sợ à? Dĩ Nhu đưa anh đi lấy máu, toàn bộ quá trình anh không nói một lời, sắc mặt tái nhợt. Anh thoáng nhìn y tá đưa kim đến, dĩ nhiên quay phắt mặt đi chỗ khác.

Khi mũi kim đâm xuống, rõ ràng anh cau mày, siết tay Dĩ Nhu chặt hơn.

Đợi khi y tá quay lại đâm kim truyền nước biển, anh lại tiếp diễn vẻ mặt đó.

“Đau lắm sao?” Dĩ Nhu không tin được một người không sợ máu chảy, không sợ tội phạm hung ác và biến thái, lại đi sợ chiếc kim tiêm nhỏ xíu xiu.

“Ừm!” Khúc Mịch lắc lắc đầu, nhìn sang một bên, Dĩ Nhu nhìn theo hướng anh.

Bên cạnh có một cậu bé cũng đang truyền nước biển, vốn dĩ đang khóc lóc ầm ĩ, mẹ cậu bé mua một cây kẹo mang về Cậu bé hoan hỉ ngay lập tức.

Biểu hiện này ... không phải cũng muốn ăn kẹo chứ? Dĩ Nhu nhìn thấy Khúc Mịch vẫn nhìn chăm chăm cậu bé, khẽ dọ hỏi: “Thật ra ... lúc bị ốm nếu ăn đồ ngọt sẽ tăng cường thể lực, hơn nữa còn rất tốt.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy!” Khúc Mịch tán thành, gật gật đầu, “Bác sĩ Tăng, phiền em mua cho tôi.”

Oạch ...

Nhìn Khúc Mịch cho kẹo vào trong miệng, dáng vẻ rất thỏa mãn đột nhiên Tăng Dĩ Nhu sinh ra một loại ảo giác

... Người đàn ông này khi bị sốt chỉ số IQ sẽ bằng không.

Cậu nhóc liếc mẹ mình, phỏng chừng cũng cho rằng anh là một tên ngốc. Người đàn ông xuất sắc như thế lại là một người đàn độn thể này ... Quả thật khiến người ta tiếc nuối.

Khúc Mịch chẳng thèm quan tâm, anh chính là người đàn ông thuộc dạng thích làm gì thì làm. Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy ghen với anh một chút, ước ao cô cũng được như anh, nội tâm nghĩ gì có thể biểu hiện hết ra ngoài.

Nước biển truyền rất chậm, hơn hai tiếng mà chưa được nửa bình, do sốt nên thể lực và tinh thần của Khúc Mịch cũng kém hơn, anh tựa bả vai cô ngủ thiếp đi.

Tư thế này quá mức thân mật, cô có thể lay anh dậy, để anh tựa vào thành

ghế lạnh lẽo ... nhưng hình như hành động đó hơi ‘ác’ với một bệnh nhân.

Tăng Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn anh, ở một khoảng cách gần mới phát hiện tóc của anh hơi xoăn, hàng mi không dài như dày rậm. Quảng mắt hơi thâm ... chắc là do thức khuya nhiều.

“Cô gái! Hai người nhất định rất yêu nhau. Từ động tác và ánh mắt có thể nhìn ra được!” Bà mẹ của cậu nhóc cười cười, “Bạn trai cô thật có phúc ... trông cậu ấy thật giống ... Ha ha ha Tôi thật nhiều chuyện quá!”

“Chúng tôi không phải là người yêu!” Dĩ Nhu vội giải thích.

“Ồ!” Cô ta ra vẻ hiểu chuyện, “Vây là được rồi. Phụ nữ tìm đối tượng không chỉ dựa vào cảm giác, còn phải suy nghĩ cuộc sống sau này. Người đàn ông này nhìn bề ngoài rất ưu tú, đáng về anh tuấn ... nhưng phải thực tế một chút. Yêu thích chỉ là yêu thích nhưng tuyệt đối không phải là ứng viên chọn làm chồng.”

“Anh ấy ...” Tăng Dĩ Nhu chưa kịp nói tiếp thì một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Thưa bà, có thời gian xen vào chuyện người khác, thì nên đọc thêm sách hoặc học một vài thứ gì đó như trà đạo, cắm hoa, đỡ phải lo chồng bà bên ngoài có người đàn bà khác!” Không biết Khúc Mịch tỉnh dậy lúc nào, “Phụ nữ đẹp hay không không quan trọng, ngực nhỏ cũng không đáng sợ; đáng sợ nhất là không đẹp, ngực lép mà còn ngốc!”

“Chồng ai bên ngoài có tiêu tam? Cậu đừng nói vớ vẩn, đã ngốc mà còn mắc bệnh thần kinh!” Nghe lời Khúc Mịch nói, rõ ràng sắc mặt cô ta khế biến, nhanh tay kéo đứa con trai tức giận bỏ đi một nước.

“Sao anh biết chồng cô ta có tình nhân?” Xem hành động của cô ta khẳng định Khúc Mịch đã nói đúng tim đen, nên then quá hóa giận.

Khúc Mịch nở nụ cười: “Tay đeo nhẫn kim cương, mặc hàng hiệu, con trai nửa đêm nhập viện chồng không đến cùng. Hơn nữa một người phụ nữ nhiều chuyện như vậy, dung tục như vậy cô nghĩ coi người đàn ông có tiền

nào đồng ý sống với cô ta cả đời?”

“À! Ý của anh là, nếu như đàn ông không có tiền thì có thể khoan dung được một người phụ nữ dung tục và nhiều chuyện?”

“Con người chính là như vậy!” Khúc Mịch lạnh lùng, “Khoan dung là do họ vô lực để thay đổi, hoặc bất lực nên không thể nói không!”

“Có thể phụ nữ sẽ dần trở nên dung tục ... Mỗi ngày đều xoay quanh gạo, muối, củi, dầu, con cái, tao nhả cũng không thể nào chống lại được thời gian. Theo như anh nói, người đàn ông có năng lực có quyền bất cứ lúc nào tìm cho mình một người phụ nữ đẹp đẽ và tao nhả?” Dĩ Nhu không đồng ý với luận điểm của anh, cái này là bào chữa cho hành vi sai lầm của người đàn ông.

“Tùy theo từng người, nếu như yêu, thì cho dù thay đổi thế nào đều yêu. Trong Đại quan viên đâu có mấy ai thích Lâm Đại Ngọc, đều cho rằng cô ta là một kẻ chỉ biết khóc lóc, mưu mô, tính toán. Nhưng không phải Giả Bảo Ngọc rất thích sao, luôn miệng nói thích thương thức tư thái cô ta đang khóc.” Khúc Mịch đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn, nhìn chằm chằm Tăng Dĩ Nhu: “Bác sĩ Tăng, tôi ...”

Đột nhiên một tiếng chuông reo điện thoại ngắt lời anh.

“Đại sư huynh!” Dĩ Nhu nhận điện, “Có chuyện gì sao?”

“Anh biết em thích ăn sáng sớm một chút, tiện đường đi ngang mua cho em chút điểm tâm. Để anh mang đến cho em, em đừng làm bữa sáng nhé!” Âm lượng điện thoại khá lớn, Khúc Mịch nghe thấy rõ rõ ràng ràng.

“Giáo sư Dương!”, chưa đợi Dĩ Nhu lên tiếng, anh đã mở miệng trước, “Anh mang bữa sáng đến có đủ cho hai người ăn không?”

Đâu đây bên kia nhất thời trầm mặc, Dĩ Nhu lườm Khúc Mịch một cái, vội vàng giải thích, “Đại sư huynh, anh đừng hiểu lầm. Nửa đêm hôm qua Đội trưởng Khúc bị sốt cao, em phải đưa anh ấy đến bệnh viện truyền nước biển.”

Đầu dây bên kia vẫn không lên tiếng, còn Khúc Mịch bên này nở nụ cười đắc ý. Dĩ Nhu chau mày Câu này của cô không giống như giải thích mà trái lại càng dễ cho người ta có cơ hội suy diễn lung tung.

“Hai người đang ở bệnh viện, vậy anh khỏi qua đó!” Một lúc lâu sau Dương Thâm mới nói ra một câu, sau đó ngắt điện thoại.

Lần này hồngбет rồi, đại sư huynh nhất định hiểu lầm! Mấy lần liên tiếp đều phát sinh tình huống thế này ... ai nghĩ là trùng hợp chứ.

“Em rất quan tâm đến việc Dương Thâm sẽ suy nghĩ những gì?” Khúc Mịch khẽ hỏi.

“Anh ấy là đại sư huynh của tôi, hơn nữa lại còn rất chăm sóc tôi.” Dĩ Nhu đang suy nghĩ làm sao để tìm được cách giải thích với Dương Thâm, “Tôi không có anh chị em, anh ấy như anh trai của tôi, tôi cảm thấy rất thân thiết.”

“Chỉ là anh trai?”

“Đúng! Sau khi tốt nghiệp là vào việc ngay nên ít liên lạc với nhau như trước. Vậy mà chỉ cần một cú điện thoại của tôi, anh ấy có thể bỏ hết công việc đến đây trợ giúp, trong lòng tôi lấy làm cảm kích.”

Khúc Mịch gật gù: “Vậy là cô em gái này chưa tận lực rồi. Ngày nào đó em mời anh ta qua nhà ăn bữa cơm.”

“Ừm! Chúng tôi không thường hay tâm sự, cũng nên tìm thời gian bình tĩnh ngồi xuống cùng nhau trò chuyện.”

Đang nói chuyện thì chai nước biển đã hết, Dĩ Nhu đi gọi y tá.

“Anh cảm thấy thế nào rồi? Tôi đưa anh về nhà ngủ một giấc.”

“Dưới lầu có cửa hàng bán điểm tâm, tùy tiện mua đại một món. Tôi đưa em về nhà trước, sau đó qua cảnh cục. Ngày hôm nay phải họp, tôi không

thể không có mặt. Theo như tôi phân tích, đây là vụ án giết người liên hoàn, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm ra được thì thể thứ hai, tìm cho ra manh mối tóm được tên hung thủ. Nếu không, hắn sẽ còn tiếp tục giết người!” Khúc Mịch cự tuyệt: “Tôi xin phép Cục Trưởng Hoàng cho em nghỉ!”

“Không cần! Tự tôi xin phép được!” Dĩ Nhu lắc lắc đầu.

Trước mắt, người trên kẻ dưới đội hình sự đều nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt khác thường, nếu anh còn gọi cho Cục Trưởng Hoàng, e rằng ... Dĩ Nhu có nói thế nào cũng không thể biện hộ được.

Hai người ăn sáng qua loa, Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu về nhà, còn một mình anh đến Cục cảnh sát.

Ở bãi đậu xe, anh gặp Dương Thâm, hiếm thấy ... anh chủ động tiến đến chào hỏi.

“Giáo sư Dương bắt kể công việc bận rộn, qua đây hỗ trợ chúng tôi ... Thật cực khổ cho anh quá!”

Sao đôi tính nhanh vậy??? Dương Thâm nghe ngữ điệu ‘thân thiết’ này cảm giác không dễ chịu.

“Bác sĩ Tăng mệt quá, nên tôi chở cô ấy về nhà, xin nghỉ một ngày!”

Quả nhiên Khúc Mịch vẫn là Khúc Mịch, nói chuyện theo cách này mới phù hợp với tính cách của anh!

Dương Thâm nở nụ cười khổ: “Đội trưởng Khúc! Anh đừng thấy trong công việc Dĩ Nhu chuyên nghiệp, hiếu thắng, kiên cường, dũng cảm và độc lập; thật ra trong cuộc sống cá nhân chỉ là một cô gái đơn thuần. Cô sống khép kín, đi vào được nội tâm của cô ấy là một điều không dễ dàng. Vì vậy, mong anh đừng làm tổn thương cô ấy, hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt!”

“Nếu coi ý của anh là muốn giao bác sĩ Tăng cho tôi, vậy Tôi xin tiếp nhận. Hơn nữa hoan nghênh anh đến giám sát bất kỳ lúc nào!” Khúc Mịch

lộ ra nụ cười đắc thắng, “Dù sao anh cũng là anh vợ!”

Anh vợ??? Dương Thâm ngẩn người, Khúc Mịch lại tiếp lời: “Bác sĩ Tăng nói với tôi, luôn coi anh như anh trai, trong lòng rất cảm kích anh!”

“Anh?” Dương Thâm trầm giọng lặp lại một lần, rồi ngay lập tức xoay người bỏ đi.

Như vậy đã thua? Khúc Mịch đột nhiên có cảm giác ‘Độc cô cầu bại’.

Anh rạng rỡ tiến vào văn phòng, gặp đồng nghiệp nào cũng lên tiếng chào.

“Đội trưởng Khúc! Anh không sao chứ?” Vương Nhân Phủ không dấu nổi tò mò.

“Không sao! Cảm mạo nóng sốt thôi!” Tinh thần anh rất sáng khoái, “Mau họp!”

Rất nhanh mọi người đều tụ tập đông đủ trong phòng họp nhỏ, thấy chỗ bên cạnh Khúc Mịch không có ai, mọi người nhìn nhau. Mỗi lần có cuộc họp, bác sĩ Tăng đều trình diện, sao hôm nay lại vắng mặt?

“Bác sĩ Tăng không khỏe, hôm nay xin nghỉ?” Khúc Mịch nhìn ra được thắc mắc của mọi người, lên tiếng giải thích.

“Ồ!” Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, ý nghĩa của ánh mắt ấy ‘Mười người như một’.

Bọn họ phát hiện Đội trưởng Khúc và bác sĩ Tăng qua đêm với nhau mấy lần, tối qua còn cùng nhau đi dạo phố, tăng ca xong còn đưa bác sĩ Tăng về nhà. Sáng nay Đội trưởng Khúc mặt đỏ au, rõ ràng tình hình của bác sĩ Tăng, không phải đêm qua mới ở với nhau nữa chứ?

“Họp thôi!” Khúc Mịch ho khan vài tiếng, “Đưa kết quả của khoa giám chứng qua đây cho tôi một bản.”

Sáng sớm hôm nay, đội pháp chung đã gửi kết quả qua. Từ đầu lọc và khăn

tay đã tra ra được vân tay và DNA, trên túi du lịch cũng tìm thấy vân tay của ‘Mắt theo’.

Đáng tiếc! Nội tạng trong túi du lịch xác thực là của người, có điều đã bị hun qua nên không thể kiểm tra được manh mối nào có giá trị, không phát hiện bất kỳ dấu vân tay nào.

Trạm xe lửa thành đông và ngã tư đường Nam Yên đều có rất nhiều người qua lại, nên các vật chứng thu được có khá nhiều dấu vết.

Đọc báo cáo trong tay, Khúc Mịch khép lại: “Nội tạng chúng ta phát hiện được ở đường Nam Yên là của người, như vậy có nghĩa có thêm một người bị sát hại, nhưng chúng ta chưa phát hiện được thi thể! Căn cứ thủ pháp vụ án, tôi cho rằng hung thủ vụ án này và vụ án của Đường Ninh là một, có thể xác định đây chính là án giết người liên hoàn!”

Tất cả mọi người đều tán thành, mọi nội tạng người ... Chuyện này không phải tên giết người nào cũng dám làm! Lần này hung thủ còn hun nội tạng, chứng tỏ hắn không phải là biến thái bình thường.

“Hung thủ giết người, sau đó đem nội tạng hun khói, cuối cùng đặt trong túi du lịch mang bỏ. Lần đầu tiên hắn chọn bỏ trong thùng sau xe vận tải, chuyển đến nhà hàng lẩu; lần thứ hai hắn bỏ trên bồn rửa tay trong toilet công cộng ở trạm xe lửa thành Đông. Tại sao hung thủ lại chọn những nơi này?”

Nghe câu hỏi này, mọi người đều rơi vào trầm tư, Hách Minh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Tôi cho rằng hung thủ là người rất quen thuộc tình hình ở những đoạn đường đó. Hắn biết rõ camera hồng, trạm xe lửa thành Đông chuẩn bị dỡ bỏ nên không lắp camera. Vì vậy, tôi suy đoán hung thủ là người địa phương.”

“Đây cũng không phải nguyên nhân chính hắn chọn những vị trí này làm nơi vứt bỏ nội tạng.” Khúc Mịch gật đầu tán thành, sau đó lại lắc đầu, “Hung thủ không muốn bị camera ghi lại, là vì không muốn chúng ta phát hiện hành tung của hắn. Vậy tại sao không đem bỏ ở nơi rừng sâu núi cao, đào hố mà chôn nội tạng chứ? Làm như vậy độ nguy hiểm sẽ giảm mạnh.”

Đúng là như vậy! Phân tích này của Khúc Mịch lại một lần nữa khiến mọi người rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Vương Nhân Phủ lớn mật giả thiết, “Tôi không biết mình suy nghĩ có đúng hay không, Đội trưởng Khúc có nói hấn là tên hung thủ biến thái. Nếu đã là biến thái dĩ nhiên làm việc sẽ không theo lẽ thường.

Chúng ta không thể dùng tư duy của người bình thường để suy luận, hấn làm như vậy chỉ muốn gây nên sự chú ý và náo động! Hấn cố ý né camera là hấn muốn chơi trò trốn tìm với chúng ta. Bây giờ có lẽ hấn đang đắc ý, coi xem chúng ta có thể tìm được thi thể, tìm ra được hấn hay không!”

“Đúng!” Khúc Mịch trước mặt mọi người khích lệ, vỗ vỗ vai Vương Nhân Phủ, “Cậu phân tích rất chuẩn xác ... có tiềm chất làm biến thái!”

Vương Nhân Phủ đang cao hứng, nghe khúc cuối, dờ khóc dờ cười.

“Hấn biến thi thể Đường Ninh thành ma-nơ-canh, đặt trong tủ kính để mọi người chiêm ngưỡng là để thỏa mãn tâm lý biến thái trong lòng hấn. Như vậy, lần này hấn sẽ xử lý thi thể ở đâu, giấu ở đâu?”

Vấn đề này không ai dám trả lời, hiện tại manh mối trong tay bọn họ quá ít, không biết hung thủ hình dạng dài ngắn thế nào.

Tuy rằng từ trong đầu lọc và chiếc khăn tay có thể lấy ra được dấu vân tay và DNA của hung thủ, nhưng không có kẻ tinh nghi để đối chứng, thì coi như cũng vô dụng.

Căn cứ thủ pháp gây án, và độ hung tàn thì không có án lệ nào để dựa theo.

Nói cách khác, có tìm trong kho dữ liệu DNA và vân tay cũng không thấy tương đồng. Nói dễ hiểu hơn, số liệu hiện đều thuộc những phần tử đã từng phạm tội; hung thủ trước đó chưa từng gây án, không có án lệ, dĩ nhiên không cách nào bài tra.

“Đội trưởng Khúc! Đầu lọc và khăn tay khẳng định là hung thủ để lại sao?”

Lục Ly nêu lên thắc mắc.

“Chắc chắn!” Khúc Mịch hoàn toàn tự tin, “Hung thủ đặt túi trên bồn rửa tay, trốn ở bên trong chờ. Hắn muốn chứng kiến cảnh người phát hiện ra nội tạng sẽ kinh sợ như thế nào, điều này khiến nội tâm hắn cảm giác thỏa mãn cực độ ...”

Anh đột nhiên ngừng một chút: “Tôi quên mất trọng điểm, nếu như hung thủ là cùng một người ... Như vậy đêm phát hiện ra nội tạng Đường Ninh, hung thủ phải ở gần hoặc ở ngay trong nhà hàng lâu!”

Mọi người nghe đến đây, lập tức phân công công việc, hi vọng có thể tra được chút manh mối.

-----oOo-----

Chương 64: Cơ hội tới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch và Lục Ly lái xe đến nhà hàng lâu, bọn họ không đi vào mà chỉ đứng ở cửa quan sát bốn phía.

Cuối cùng, Khúc Mịch khóa chặt vị trí mục tiêu tại một quán trà ở chéo phía đối diện.

Cửa sổ của nhà hàng lâu là cửa sổ sát sàn, đối diện là quán trà mang kiểu kiến trúc phong cách cổ. Quán trà có hai tầng, bằng gỗ, cửa sổ mở, khách có thể ngồi ở sát lan can ngắm phong cảnh trên đường.

Khúc Mịch và Lục Ly lên thẳng lầu một, chọn bàn sát lan can rồi ngồi xuống. Thời điểm này quán trà không có nhiều khách, cả tầng lầu chỉ có hai người bọn họ.

Đẩy cửa sổ, có thể nhìn thấy rất rõ tình huống bên trong nhà hàng lâu, đại sảnh tầng trệt không có ai, trước quầy có một nhân viên tiếp tân nữ, phía bếp có người ra ra vào vào.

Một lát sau, chiếc xe Passat đen dừng trước cửa nhà hàng lâu, một người đeo cặp kính râm bước xuống, có thể nhìn ra được là ông chủ nhà hàng lâu.

Nhân viên phục vụ đưa một bình trà xanh đến, Khúc Mịch lên tiếng hỏi: “Nghe nói nhà hàng lâu đối diện có chuyện?”

“Lại còn không phải là chuyện bình thường!” Nhân viên phục vụ là một chàng trai còn khá trẻ, mặc áo kiểu tàu, anh ta cười cười, “Thật ra công việc làm ăn của họ rất tốt, nhưng bây giờ thì xuống dốc không phanh. Lâu lâu có mấy khách ghé đến, gọi nội tạng gì đó, đều là mấy thằng trẻ trâu tìm chút kích thích.”

“Nhìn dáng vẻ của cậu hình như rất vui vẻ!” Khúc Mịch đoán ý.

“Không phải tôi cười trên nỗi đau khổ của người khác, hai cửa hàng chúng tôi kinh doanh khác nhau, không có cạnh tranh” Chàng trai vội vã giải thích, “Chỉ là từ lúc xảy ra chuyện, bên tôi buôn bán được hơn trước rất nhiều.”

“Ồ???”

“Ngày hôm đó cũng khá đông khách đến uống trà, họ trông thấy xe cảnh sát, rồi cảnh sát kéo đường cảnh giới, rồi lấy khẩu cung từng người. Khách khứa mau chóng vây quanh trước cửa sổ nhìn về phía đối diện; một lúc sau nhận được tin bên đó lấy nội tạng người, cắt nhỏ mang lên cho thực khách bỏ vào nồi lẩu, đám đông càng ngày càng coi mê say.

Trong đại sảnh có một ông đầu trọc ói đến mặt xanh mặt vàng, nghe nói là ăn phải nội tạng người. Tôi sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên chứng kiến được cảnh tượng này, quá khiếp sợ. Cảnh sát phải làm việc đến tận khuya. A!!!! Nhìn hai vị quen quen!!!”

Lục Ly nở nụ cười, rút thẻ ngành, “Anh nhớ lại coi những khách ngồi trước cửa sổ là ai, đặc biệt là khách nam.”

“Thì ra hai vị chính là cảnh sát đến phá án ngày hôm ấy!” Nhân viên phục

vụ nhận ra bọn họ, “Hèn gì tôi nói thấy quen mắt quá! Trí nhớ của tôi tốt lắm, gặp một lần là có ấn tượng, chớp mắt một cái là có thể nhớ như in.”

Anh ta cẩn thận nhớ lại tình hình hôm đó: “Phía cửa sổ có khoảng mười chỗ ngồi, khá nhiều khách thích vị trí này. Hôm ấy phần lớn là khách quen, chỉ có một hai khách nữ là lần đầu tiên đến!”

Lục Ly yêu cầu anh ta viết tên những người khách, dự định sẽ tiến hành điều tra.

“Khách nữ có điểm gì khác thường hay không?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

“Đa số là đến đây cùng bạn bè, có duy nhất vị khách ấy lại đến một mình và cũng là lần đầu tiên tôi gặp mặt, ngồi sát bên song cửa. Cô ta đội mũ lưỡi trai, đeo cặp kính đen rất lớn, che gần nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra là một phụ nữ rất đẹp.”

“Đẹp???” Khúc Mịch nhướn mày.

“Đúng vậy! Vừa cao ráo, vừa trắng trẻo, mặc chiếc áo choàng dài, nhìn phảng phất giống con lai.” Anh ta cười hì hì.

Khúc Mịch suy nghĩ một chút: “Anh phác họa lại dáng vẻ của cô ta, nếu sau này gặp lại thì gọi cho tôi.”

Anh phục vụ tìm giấy, vẽ vẽ vài đường. Anh ta cũng khá có năng khiếu, được một lát đã vẽ xong hình dáng cơ bản.

Lục Ly bước đến gần, chỉ trông thấy chiếc mũi cao cùng bờ môi khiêu gợi, hình như là một đại mỹ nữ.

Vẽ cô gái này có ích lợi gì? Hung thủ gây án rõ ràng là tên đàn ông biến thái, căn cứ kinh nghiệm của Lục Ly, tên này chắc chắn không có đồng bọn.

Tuy nhiên, phá án phải luôn thận trọng, chi tiết nhỏ nhất cũng không được bỏ qua. Nếu hung thủ là một trong những khách tại đây, như vậy bất luận

khách nào ngồi ở vị trí cửa sổ đều nằm trong diện tình nghi.

Khúc Mịch cẩn thận cất bức phác họa chân dung, cùng Lục Ly rời khỏi quán trà. Hai người vừa lên xe, mở cửa; đột nhiên có một chiếc Land Rover vọt ngang qua, Lục Ly giật mình.

Anh ta nhìn chăm chăm đuôi xe: “Giống ông xã của Kha Mẫn!”

Khúc Mịch nghe Lục Ly nói vậy, cũng đưa mắt nhìn, trông thấy chiếc xe đậu trước cửa tòa nhà cách đó không xa. Ông xã Kha Mẫn là người lái xe, bước xuống cùng một cô gái còn khá trẻ, dĩ nhiên không phải là Kha Mẫn.

Hai người cùng nhau tiến vào cao ốc, tuy không có động tác thân mật, nhưng Khúc Mịch và Lục Ly là những người nhạy cảm, có thể cảm nhận được sự ám muội ẩn sâu trong đó.

Khúc Mịch và Lục Ly đều là đàn ông, chẳng có lý do để đi nhiều chuyện, lại càng không ‘đi buôn’ những sự việc vô căn cứ.

Bọn họ lái xe về đội hình sự, Kha Mẫn muốn đi đón con trai, vừa trông thấy Khúc Mịch liền mở miệng xin nghỉ.

“Triệu Xuyên bận bịu công tác từ sáng đến tối, tôi lại không yên lòng để người ngoài đưa đón con trai. Hôm nay thứ bảy, bé đi học ở cung thiếu nhi, bây giờ sắp tan học. Trong đội đang bận thế này, tôi xin nghỉ thật sự rất ái ngại. Cung thiếu nhi ở gần đây thôi, tôi xin phép nghỉ nửa tiếng là được.”

Bọn họ là cảnh sát hình sự làm gì có ngày nào gọi là ngày cuối tuần? Thời điểm có án mạng hận một ngày không phải bốn tám tiếng đồng hồ, còn không có vụ án chỉ cần đến điểm danh qua là được.

Tuy nhiên Kha Mẫn chịu trách nhiệm hậu cần, cũng không bận đến mức đó.

“Ừm!” Khúc Mịch gật đầu đồng ý, Kha Mẫn vội vội vàng vàng vơ túi xách đi khỏi.

Cô leo lên chiếc xe đạp điện trong sân, không lâu sau thì mất hút. Thời

điểm mới kết hôn, hai vợ chồng cô ta rất nghèo; bây giờ cuộc sống có tốt hơn nhưng lại không nỡ bỏ tiền ra học lái xe, lại càng không muốn bỏ số tiền lớn ra mua xe hơi. Hôm nào Triệu Xuyên bận rộn thì cô lấy xe đạp điện đi làm.

Nửa tiếng sau, điện thoại Khúc Mịch vang lên, đầu dây là giọng của một bé trai.

“Đội trưởng Khúc? Cháu là con của mẹ Kha Mẫn!” Thanh âm đứa bé run run, rõ ràng là đang rất sợ.

“Là tôi!” Khúc Mịch khẽ nói: “Xảy ra chuyện gì? Cháu cứ từ từ nói!”

“Mẹ cháu đang ở bệnh viện, ba cháu không liên lạc được!” Lời của đứa bé khiến Khúc Mịch chau mày.

Anh nhanh chóng hỏi bệnh viện nào rồi ngay lập tức lái xe đến.

Tại hành lang lâu một, anh trông thấy một bé trai ngồi lẻ loi trên hàng ghế chờ, nghe thấy tiếng bước chân cậu bé ngẩng đầu lên.

“Chú Khúc?” Cậu bé đứng bật dậy, Khúc Mịch liếc nhìn bên chân phải có dán miếng băng gạc.

Khúc Mịch bước nhanh đến, đỡ lấy vai nó, “Mẹ cháu còn bên trong? Mẹ cháu chở cháu té từ xe đạp điện xuống à?”

“Vâng! Lúc chuyển hướng, mẹ đột nhiên tăng tốc, sau đó thì lập tức té ngã. Đầu mẹ ra nhiều máu lắm, nên cháu gọi xe cứu thương. Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, nhưng mẹ vẫn chưa tỉnh, cháu sợ. Cháu không gọi được cho ba, trong di động của mẹ có số của chú. Cháu có nghe mẹ nhắc đến chú Khúc, nên đành gọi cho chú!” Cậu bé nói chuyện có thứ tự, không gấp, không loạn, khiến cho Khúc Mịch có một cái nhìn khác về nó.

“Rất tốt! Biểu hiện của cháu rất tuyệt!” Khúc Mịch khen ngợi vài câu rồi vào xem Kha Mẫn.

Kha Mẫn nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, trên đầu quấn băng vải.

Bác sĩ vào phòng kiểm tra, trông thấy Khúc Mịch liền cau mày, phê bình: “Cậu thật thiếu quan tâm đến gia đình; vợ, con gặp chuyện mới lo đầu lộ diện. May là hai mẹ con không có gì đáng ngại, nếu không cậu hối hận cả đời!”

Cậu bé muốn đứng ra giải thích cho Khúc Mịch, nhưng Khúc Mịch nắm lấy tay cậu bé ngăn cản.

“Bác sĩ, nếu Kha Mẫn không có gì đáng ngại, tại sao cô ấy vẫn còn bất tỉnh?” Khúc Mịch dĩ nhiên đóng tròn vai ‘một ông bố’ tận trách.

Một đứa trẻ cô đơn, không biết cách giải quyết gọi điện thoại cho anh, anh phải có trách nhiệm bảo vệ tâm trí của đứa trẻ, không để nó thêm tổn thương. Nếu bác sĩ biết cha đứa nhỏ không liên lạc được, đương nhiên sẽ dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía nó. Và thật ra, không ai thích loại cảm giác này.

“Người bệnh mất máu quá nhiều ở vùng đầu, chúng tôi đã chụp CT, phát hiện bị xuất huyết nhẹ. Nhưng lượng máu bầm này sẽ tự tan, không để lại di chứng về sau. Còn người bệnh tại sao vẫn chưa tỉnh, khả năng một phần do thể chất. Không cần quá lo lắng, khoảng nửa tiếng nữa bệnh nhân nhất định tỉnh lại.”

Dứt lời bác sĩ bước ra ngoài.

Quả nhiên, hai mươi phút sau, Kha Mẫn từ từ mở mắt.

“Mẹ!” Cậu bé nhào tới, nước mắt rơi lã chã.

“Đa Đa! Đừng khóc, mẹ không sao!” Kha Mẫn lấy tay ôm cậu bé, nở nụ cười miên cưỡng: “Mẹ dạy con thế nào? Nam nhi không được phép rơi lệ ...”

“Con biết! Không buồn đâu!” Đa Đa lấy mu bàn tay quạt nước mắt, “Con

không khóc, chỉ là ... nhìn thấy mẹ tỉnh con vui quá ... Cái này người ta gọi là ‘Hỉ cực nhi khóc’*!”

*Mừng đến phát khóc

“Ha ha ha ... Đa Đa biết dùng thành ngữ rồi!” Kha Mẫn nhìn con trai, đôi mắt tràn đầy sự hạnh phúc. Vừa liếc mắt, lại trông thấy Khúc Mịch trong phòng, nhất thời không hiểu vì sao.

“Mẹ! Con không liên lạc được với ba. Thấy trong danh bạ có số của chú Khúc nên con gọi cho chú. Có chuyện không tìm được người thân thì nhanh chân tìm đến lãnh đạo đúng không mẹ?” Đa Đa không giấu nổi tự hào.

“Đội trưởng Khúc! Đứa bé này ...”

“Cháu nói đúng. Lãnh đạo ngoại trừ biết lo cho đại cục, còn phải quan tâm đến sinh hoạt của cấp dưới.”

Khúc Mịch lại thay cô gọi cho Triệu Xuyên, nhưng vẫn tắt máy; anh suy nghĩ một chút rồi gọi một cuộc.

“Tôi không tiện chăm sóc, em đến nhé!” Gương mặt anh dập dờn xuân sắc, Kha Mẫn đoán cú điện thoại này là gọi cho người bạn gái thân bí của Đội trưởng Khúc.

Cô ta biết Đội trưởng Khúc có bạn gái, tình cảm còn rất tốt, lần trước nấu cháo cho bạn gái ăn còn bị phỏng. Nhìn dáng vẻ anh lúc này ... chắc chắn là gọi cho bạn gái, hai người muốn công khai quan hệ.

“Đội trưởng Khúc, phiền anh quá!” Kha Mẫn vội từ chối, “Triệu Xuyên đi công tác, ngày mai là về, tôi ở bệnh viện tìm hộ sĩ. Bên trong bệnh viện còn có căng tin, việc ăn uống cũng không thành vấn đề.”

“Phục tùng sự sắp xếp của lãnh đạo!” Khúc Mịch ra lệnh.

Một lát sau, có người đẩy cửa bước vào, Kha Mẫn ngăn người: “Dĩ Nhu sao lại là em?”

“Chị Kha Mẫn! Trẻ em không thích hợp qua đêm ở bệnh viện. Tôi qua đây đón cháu, sau đó nấu cháo rồi mang qua cho chị.” Dĩ Nhu cười cười.

“À ... Thì ra, em và Đội trưởng Khúc ...” Chắc là do đụng trúng đầu, nên say sẩm, hoặc do tâm tình không vui nên cũng không nhiều chuyện như trước.

Cô ta chỉ dùng ánh mắt ám muội liếc nhìn hai người bọn họ, sau đó nở nụ cười bất lực.

“Dĩ Nhu, rước thêm phiên phức cho em và Đội trưởng Khúc rồi!” Thật ra cô ta không muốn để con ngủ lại bệnh viện, nhưng trong nhà đâu có ai.

Cô ta không thể không phiền đến Dĩ Nhu: “Đa Đa! Về nhà dì Tăng phải biết nghe lời nhé!” Cô ta dặn dò con trai.

Dĩ Nhu có ngày nghỉ, nên đem xe đi bảo trì, đành phải nhờ Khúc Mịch đưa về nhà một chuyến.

“Vụ án thế nào rồi? Trong đội chắc rất bận?” Dĩ Nhu sợ lỡ dở công việc của anh, “Nếu không để tôi tự gọi taxi.”

“Nơi này khó đón xe, hơn nữa đang giữa trưa nắng gắt. Trong đội có chuyện sẽ gọi điện thoại đến. Nếu việc nào cũng phải có Đội trưởng ra mặt thì cần bọn họ làm gì nữa!”

Dĩ Nhu đã quen cách nói chuyện của anh từ lâu. Hơn nữa, biết anh là người khẩu xà tâm phật, nếu không phải vậy sẽ không bỏ công việc bận rộn, nghe Kha Mẫn xảy ra chuyện liền chạy đến, còn gọi cô đến trợ giúp.

Vừa lên xe, Khúc Mịch nhận được điện thoại của Hách Minh: “Đội trưởng Khúc! Mạnh Triết ở trong phòng tạm giam ba ngày, nước cũng không chịu uống, có hiện tượng mất nước!”

“Tên nhóc này quả thật kiên cường ... tuy nhiên lại dùng sai chỗ!” Anh hừ một tiếng: “Sắp xếp cha mẹ Đường Ninh qua đó người, xem cậu ta còn

ngang ngạnh nữa không!”

Anh chưa kịp cúp điện thoại đã nghe Lục Ly báo cáo tiếp: “Đội trưởng Khúc! Chúng tôi đã bài tra toàn bộ khách trong nhà hàng lẩu hôm đó, vẫn không phát hiện nhân vật khả nghi.”

“Trong dự liệu!” Ngày ấy ở nhà hàng lẩu đều là các nhóm khách tụm năm, tụm ba ăn lẩu; không có người đi một mình.

Hung thủ là người không thích tụ tập, hẳn khẳng định chỉ xuất hiện đơn độc. Vậy theo như Khúc Mịch phân tích, khả năng hẳn xuất hiện tại quán trà!

“Mau qua lấy danh sách khách tại quán trà, có kết quả thì gọi cho tôi!”

Anh cúp điện thoại, dừng ở một siêu thị mini: “Tôi nghĩ cậu bé cần mua chút đồ dùng cá nhân.”

Ba người bước xuống xe, người trước người sau tiến vào siêu thị. Đa Đa hình như rất thích Khúc Mịch, bám chặt bên cạnh anh như cái đuôi.

“Chú Khúc, cháu thích màu xanh da trời, còn thích cả Stitch nữa.”

“Ừm!” Khúc Mịch cái gì đấy thì lấy, không đắn đo.

Một lát sau, giỏ hàng đầy ắp.

Hai cái khăn lông, một lớn một nhỏ; hai bộ bàn chải đánh răng, một lớn một nhỏ; hai đôi dép, một lớn một nhỏ; hai bộ đồ ngủ, một lớn một nhỏ; hai túi quần lót cotton, một lớn một nhỏ; máy cạo râu, kem cạo râu ... là những thứ hình như không phải để trẻ con dùng.

“Của tôi! Mua luôn!” Khúc Mịch quay đầu giải thích với Dĩ Nhu, “Em muốn mua gì không?”

“Không cần!” Tăng Dĩ Nhu khoát khoát tay, liếc mắt nhìn trong xe nào là khăn bông, nào là quần lót, mặt cô bất giác đỏ lựng.

Đồ đạc xếp trong hai túi riêng biệt, ba người lên xe về nhà Tăng Dĩ Nhu.

Khúc Mịch chạy quen đường, đã ở nhà Dĩ Nhu không chỉ một lần. Anh vào trong sắp xếp đồ đạc gọn gàng, rồi ngồi xuống ghế sofa: “Được rồi! Em vào nhà bếp nấu nướng đi, tôi trông Đa Đa cho!”

Sao anh không đi làm? Lại muốn ở lại sao?

“Quá tuyệt chú Khúc!” Đa Đa hưng phấn nên Tăng Dĩ Nhu cũng ngại gặng hỏi.

Cô rửa sạch trái cây đặt trên khay, lấy đồ ăn vặt đã mua ra.

Chờ đến khi cô nấu xong cháo ra phòng khách thì trông thấy một lớn một nhỏ nửa nằm nửa ngồi trên sofa. Cậu bé đang nói chuyện với mẹ Kha Mẫn, còn ‘đứa lớn’ đang nghiên cứu bản đồ tỉnh Nam Giang.

“Trong bếp đã có sẵn cháo, đợi lát nữa bột nóng hãy ăn. Tôi qua bệnh viện đưa cháo cho Kha Mẫn, muộn mới về nhé!” Cô cho cháo vào trong hộp giữ nhiệt, lấy thêm chút cải muối.

“Ừm!” Khúc Mịch không thèm ngẩng đầu, đôi mắt vẫn dán chặt trên tấm bản đồ, cau mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Tăng Dĩ Nhu biết anh đang phân tích vụ án, nên không quấy rầy thêm nữa, rón rén rời đi.

Đến bệnh viện, Kha Mẫn cũng vừa nói chuyện xong với Đa Đa.

“Dĩ Nhu! Thật phiền em quá! Trong bệnh viện cũng có căn tin, chị nhờ hộ lý mua giúp là được. Sáng mai em không cần qua đây, em phải chăm sóc Đa Đa chị cũng áy náy lắm rồi!” Kha Mẫn cảm thấy ái ngại.

“Không sao! Anh rể mà không đi công tác, thì làm gì đến lượt tôi!” Dĩ Nhu cười cười, “Hơn nữa, Đa Đa đáng yêu lắm, có Đội trưởng Khúc trông nó rồi. Tôi ở đây với chị một chút, chị đừng suy nghĩ nhiều.”

Kha Mẫn nghe nửa câu đầu, nụ cười trên môi cứng đờ, nhưng tiếp theo nghe hai chữ ‘Đa Đa’ ... nụ cười cô ta lại rạng rỡ trở lại.

“Đa Đa là đứa bé rất vâng lời, lỗi tại tôi ngày hôm qua để xảy ra chuyện ngoài ý muốn ... Nếu không” Kha Mẫn nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

“Chị Kha Mẫn! Chị mau đi thi lấy bằng lái đi. Xe vừa chở được nhiều người, lại còn an toàn hơn nhiều. Chị đâu phải không có tiền, tiền kiếm ra để tiêu mà!”

Kha Mẫn nghe đến đây, hai mắt lóe sáng: “Em nói đúng, đàn ông kiếm tiền đàn bà tiêu! Chờ chị xuất viện sẽ đi học lái xe, sau đó chọn chiếc xe trên hai trăm ngàn.”

Có vung tay quá không ... Hai trăm ngàn?!?! Nhưng mà, tài sản nhà Kha Mẫn lên đến hàng triệu tệ, mấy trăm ngàn cũng không phải là lớn.

Dĩ Nhu không quen tám chuyện, nói được mấy câu thì không tìm được đề tài. Tinh thần Kha Mẫn hình như cũng không tốt, nên chẳng có tâm tư nói chuyện phiếm.

Dĩ Nhu đổ cháo ra, mở hộp cải muối, nâng Kha Mẫn ngồi dậy.

“Tay nghề của em tuyệt quá! Đội trưởng Khúc thật có phúc!”

Tay nghề nấu nướng và Đội trưởng Khúc có liên quan gì nhau? Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, nhất định Kha Mẫn đã hiểu lầm nên cô đành phải giải thích.

“Chị Kha Mẫn, tôi và Đội trưởng Khúc chỉ thân hơn mức đồng nghiệp một chút mà thôi!”

“Ồ!” Kha Mẫn tán thành, nhưng vẻ mặt thì viết rõ hai chữ ‘Không tin’.

“Thật mà! Chúng tôi đâu có chuyện quen nhau bí mật, hai lần ở qua đêm đều có nguyên nhân!” Dĩ Nhu nói thêm.

“Ồ!”

Quên đi! Căn bản càng giải thích, đừng nói là lọt vào tai Kha Mẫn mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kỳ cục.

Thời gian sẽ nói lên tất cả, ít hôm nữa, Đội trưởng Khúc có bạn gái, tin đồn sẽ tự mất thôi.

Tăng Dĩ Nhu ở cùng với Kha Mẫn một lúc, chờ cô ta ngủ say mới ra về.

Đến nhà, mới mở cửa liền trông thấy máy vi tính và tivi vẫn còn mở. Một lớn một nhỏ dựa vào nhau ngủ trên sofa.

Bát đĩa ăn xong đặt trong mâm, mấy túi đồ ăn vặt ầm rả rác trên sàn, tay Đa Đa cầm bản đồ, lại còn vẽ trên đó một vòng tròn rất lớn bằng bút màu.

Đây là đồ vật Khúc Mịch dùng nghiên cứu vụ án, không biết tỉnh dậy trông thấy cái này anh có tức giận hay không?

-----oOo-----

Chương 65: Tiếp xúc thân mật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu dọn sạch sẽ chén đĩa, lấy mền đắp cho hai người, sau đó mới tắt tivi và máy vi tính.

Kỳ lạ! Tiếng động trong phòng vừa lắng xuống, cả hai người lập tức tỉnh dậy.

“Em về rồi!”

“Dì Tăng! Mẹ cháu sao rồi ạ?” Đa Đa dụi dụi mắt, mơ màng.

“Ừm!” Tăng Dĩ Nhu quay sang gạt đầu với Khúc Mịch một cái, sau đó

quay sang Đa Đa nở nụ cười: “Mẹ cháu rất khỏe, sẽ mau xuất viện thôi!”

--- Đối với mình thì qua loa, đối với nhóc con này thì dịu dàng. Khúc Mịch không vui ngồi bật dậy, cầm lấy tấm bản đồ.

Trên đó dĩ nhiên là có một vòng tròn đầy màu sắc, và dĩ nhiên là do Đa Đa làm ra. Anh khẽ nhú chặt mi.

“Bé chỉ ham chơi ...” Người đàn ông này rất chú trọng đến công việc, Dĩ Nhu sợ anh nổi nóng với thằng bé.

“Sao tôi lại không nghĩ tới!” Anh cắt ngang lời Dĩ Nhu, rồi đứng bật dậy, “Viên mãn ... Biểu hiện chính là viên mãn, hoàn mỹ! Đúng ... Hung thủ nhất định sẽ có kế hoạch này!”

Anh không để ý Tăng Dĩ Nhu, lảm bảm vài câu, sau đó lấy điện thoại di động: “Lục Ly tôi lập tức về đội mở họp. Mọi người đừng tan ca!” Nói xong quay đầu bỏ đi.

Có ý gì??? Dĩ Nhu mơ mơ hồ hồ ... nhưng bây giờ nhiệm vụ của cô là chăm sóc cậu bé chín tuổi, và cô không có bất cứ kinh nghiệm gì, đối phó thế nào đây?!!

“Dì Tăng! Thường ngày tám giờ tối mẹ sẽ giúp cháu tắm rửa, sau đó lên giường kể chuyện cổ tích trước khi ngủ. Cháu ngủ một mình nhưng khi ba tăng ca, mẹ thì sợ tối ...” Về mặt cậu bé rất nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn Dĩ Nhu.

“Dì biết rồi!” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười, “Dì Tăng cũng sợ tối, nên hôm nay cháu ngủ với dì được không!”

“Dạ! Được!” Đa Đa nở nụ cười, lộ ra hai cái răng khểnh, trông rất đáng yêu.

Dĩ Nhu cho cậu bé coi nửa tiếng tivi, rồi tắt tivi: “Trẻ em không nên xem tivi lâu quá! Sẽ bị hư mắt!”

“Mẹ cháu cũng nói như vậy!” Đa Đa cho hai tay ra phía sau, tựa lưng vào thành ghế, cảm thán: “Vẫn là đàn ông thoải mái nhất, ba và chú Khúc không có nói như vậy!”

“Nhóc con!” Tăng Dĩ Nhu xoa xoa đầu cậu bé.

Đa Đa mở ba lô, lấy tập vẽ và cọ màu.

Dĩ Nhu đến gần, Đa Đa vẽ rất đẹp nên cô lên tiếng khen ngợi.

“Giáo viên dạy vẽ của cháu vẽ đẹp hơn nhiều, đặc biệt có thể vẽ được trên cơ thể người. Cháu nghe cô giáo kể với mọi người đã từng mở một cuộc triển lãm ở nước ngoài!” Ngữ khí của Đa Đa tràn ngập sự ước ao và kính nể, nhìn dáng vẻ cậu bé rất thích giáo viên dạy vẽ của mình, ắt hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Tám giờ. Dĩ Nhu đưa cậu bé đi tắm, Đa Đa nhất định không chịu cởi quần lót. Vậy thì mặc luôn, đưa bé chỉ mấy tuổi đầu nhưng lại biết phân biệt nam nữ Dĩ Nhu cảm thấy buồn cười.

“Tự lau khô và thay áo ngủ. Dì quay đầu lại, khẳng định sẽ không nhìn lén!”

Đa Đa tự mặc quần áo, sau đó lên giường chờ Dĩ Nhu.

Cô tìm nửa ngày không thấy có quyển truyện cổ tích nào trong nhà, không còn cách nào khác lấy điện thoại di động đọc online.

Đa Đa ban ngày bị dọa sợ nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Dĩ Nhu bảy giờ mới đi tắm, giặt quần áo, quét dọn nhà cửa. Xong việc cũng đã gần mười giờ.

Cô là người quen ngủ một mình, bất thành lỉnh có thêm một cậu bạn nhỏ nên chưa quen.

Trẻ em ngủ hay quay nghiêng quay ngả, sau đó chui tọt vào lòng Tăng Dĩ

Nhu.

Khó khăn lắm Dĩ Nhu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên có tiếng mở cửa, Dĩ Nhu vốn ngủ không say nên ngay lập tức tỉnh lại.

--- Không lẽ là trộm? Phải làm sao đây?

Liếc nhìn Đa Đa đã ngủ say sưa, cô rón rén xuống giường. Cô siết chặt di động, với chiếc vợt tennis đang sau cánh cửa.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa thật kỹ. Dựa vào ánh sáng bên ngoài cửa sổ, cô trông thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn đi về phía phòng khách.

Đúng là trộm! Cô bước đến gần, vung cây vợt tennis xuống.

Cô vốn dĩ là nhắm vào đầu người đàn ông, ai ngờ anh ta nghiêng đầu, lập tức xoay người, nắm lấy tay Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu lao đảo, thân người té về phía trước.

Anh ôm lấy eo Dĩ Nhu, áp sát.

“Á!!!! Dê xôm” Cô chưa kịp la thì bàn tay to lớn đã bịt chặt miệng cô.

“Đừng la! Là tôi!” Thanh âm quen thuộc vang lên, mùi thuốc lá thoang thoảng, Dĩ Nhu choáng váng.

Tách!

Đèn điện bật sáng. Dĩ Nhu chói mắt, chớp chớp vài lần mới nhìn rõ người trước mặt.

“Tại sao là anh?” Cô khẽ kinh ngạc.

Gương mặt Khúc Mịch đầy vẻ mệt mỏi: “Không phải là tôi thì là ai?”

“Sao anh vào được?” Dĩ Nhu đầy nghi ngờ ... Không phải anh cạy cửa như mấy tên trộm ấy chứ.

“Có phải chúng ta nên đứng dậy nói chuyện không?” Anh nhìn một người đang nửa nằm trong lòng ngực mình, đôi mắt tràn ý cười.

Bây giờ Dĩ Nhu mới phát hiện tư thế của mình ... ‘cực kỳ ám muội’, vội đứng lên, lùi về sau hai bước.

“Sao anh vào được?” Cô hỏi lại, nhìn qua cánh cửa đóng chặt ... Hình như không làm gì xấu.

Khúc Mịch lắc lắc chìa khóa trong tay, “Dùng nó!”

“Chìa khóa nhà tôi!” Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn chỗ móc treo chìa khóa, chìa khóa nhà vẫn yên vị nơi đó ... Vậy còn cái trên tay anh???

“Lúc đưa Đa Đa xuống mua kem, thấy bên cạnh có cửa hàng làm khóa, nên tôi đánh thêm một cái, ra vào dễ dàng hơn.” Ngữ khí của anh rất tự nhiên, ra vẻ đây là một chuyện rất bình thường: “Tôi vào tắm trước, lát nữa nói chuyện!”

Dứt lời anh tiến vào phòng ngủ, lấy bộ đồ dùng cá nhân mua lúc trưa, đi vào phòng tắm.

Đây là ý gì? Dĩ Nhu ngờ ngác nhìn Khúc Mịch vào nhà tắm, nghe loáng thoáng tiếng nước chảy, không còn cách nào khác đành nhìn xuống.

Anh là ai vậy? Tự động đánh một chìa khóa nhà người khác, nửa điểm thì mở khóa vào nhà. Hoàn toàn coi đây là nhà mình ... còn Dĩ Nhu tự nhiên biến thành khách mời.

Dĩ Nhu biết được tính anh kỳ quái nhưng chỉ không ngờ ... nó kỳ lạ đến mức độ thiếu thuyết phục thế này. Tại sao anh không hề suy nghĩ đến người ngoài nhìn vào sẽ ra sao, cứ tự động muốn vào là vào.

Không được! Bọn họ cần phải nói chuyện cho rõ.

Dĩ Nhu ngồi trên ghế sofa chờ Khúc Mịch tắm xong.

Một lát sau thấy anh mặc áo ngủ mua trong siêu thị lúc trưa, trên đầu quấn chiếc khăn lông stitch màu xanh lam. Phải chăng, phía trong áo ngủ chính là chiếc quần lót cotton trắng, Dĩ Nhu vội quay phắt mặt đi.

“Cầm điện thoại di động để gặp nguy sẽ báo cảnh sát?” Anh đi đến trông thấy Dĩ Nhu vẫn cầm điện thoại trong tay, anh cầm lấy chạm chạm mấy cái, “Tôi chính là cảnh sát, sau này nếu gặp nguy hiểm em cứ ấn nút số một là được.”

Sau đó anh đặt di động lên bàn trà.

“À! Đúng rồi máy vi tính của em đã lâu không kiểm tra, phần mềm diệt virus đã lỗi thời, tôi đã cập nhật giúp em, bây giờ tốc độ truy cập tăng lên rất nhiều. Bên trong cũng có nhiều file rác và mấy cái game vớ vẩn, tôi xóa giúp em rồi. Mặt khác, tôi đã cài mật mã cho máy tính em, là tên đầy đủ của tôi. Bảo vệ những thông tin cá nhân là rất quan trọng, không cần cảm ơn tôi.”

Anh mới tiếp xúc máy vi tính vài ngày? Đã ‘chuyên nghiệp’ đến mức đó rồi sao. Chiếm điện thoại di động, máy vi tính, nhà ... Cuối cùng là anh muốn làm cái gì?

“Chúng ta nói chuyện!” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng.

Khúc Mịch liếc nhìn đồng hồ, rồi nói: “Nếu là việc rất quan trọng thì nói ngay; tuy nhiên, tôi hơi mệt một chút, chỉ còn bốn tiếng nữa trời sẽ sáng rồi!”

Dĩ Nhu nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, không còn cách nào khác để cho anh đi ngủ trước. Anh đã mặc áo ngủ, đâu thể nửa đêm nửa hôm đuổi anh ra khỏi nhà. Quên đi! Có chuyện gì ngày mai nói sau.

Sáng hôm sau, khi thức giấc Dĩ Nhu không nhìn thấy bóng dáng Khúc Mịch. Chắc là đã đi làm.

Khả năng vụ án đã có tiền triển, nếu không hôm qua anh cũng không tăng ca đến tận khuya.

Rốt cục đã phát hiện ra được chuyện gì? Dĩ Nhu hơi tò mò.

Đúng thời điểm này, Khúc Mịch đang nghe cấp dưới báo cáo, nghe thấy không có phát hiện, anh lên tiếng: “Hung thủ là người có trình độ học vấn cao, IQ cao, hẳn lập nên một kế hoạch rất chu đáo, hiện tại mỗi một bước đi đều nằm trong sự khống chế của hắn. Theo như phân tích của tôi, bây giờ bước tiếp theo của hắn chính là quăng thi, hơn nữa bằng phương thức mà chúng ta không thể nào đoán trước được. Chúng ta bắt buộc phải tìm ra được địa điểm hắn sẽ quăng thi, ở đó ‘ôm cây đợi thỏ’, bắt hắn phải hiện hình!

Lệnh cho mọi người luân phiên thay ca, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, trong bán kính một kilomet, theo hình tròn, tiến hành bài tra. Không loại trừ nhà hàng lẩu, tiệm bán quần áo, và nhà ga phía Đông, nơi đã phát hiện ra nội tạng.”

Tối hôm qua, Khúc Mịch vốn dĩ đang nghiên cứu bản đồ tỉnh Nam Giang, đánh dấu từng vị trí phát hiện ra nội tạng và thi thể của Đường Ninh. Không ngờ Đa Đa trông thấy, lợi dụng lúc anh ngủ thiếp đi, lấy bút màu nổi chúng lại vừa vặn là nửa hình tròn.

Điều này đã cho Khúc Mịch một gợi ý lớn, anh mạnh dạn đưa ra một giải thiết. Hung thủ là một người mắc bệnh tâm lý, thích những gì viên mãn. Vì vậy, khi hắn bắt gặp Đường Ninh ở khách sạn Diệp Lai, sẽ lấy đó làm tâm, rồi vẽ một vòng tròn. Nếu như Khúc Mịch đoán không sai, khả năng bộ thi thể tiếp theo sẽ nằm trong nửa vòng tròn còn lại!

Do vậy, anh cùng thuộc cấp đi tuần tra, xin sự trợ giúp của cảnh sát khu vực tiến hành tăng cường phiên trực. Đội hình sự cảnh lực không nhiều, mọi người luân phiên chia nhau thành hai tổ, Khúc Mịch ở đó đến hai giờ sáng mới quay về, sáng sớm hôm nay đã quay trở lại.

“Đội trưởng Khúc! Theo như vụ án trước, hung thủ khả năng sẽ chọn quãng thi vào buổi tối. Anh nghỉ ngơi một chút đi, có việc tôi sẽ gọi cho anh!” Từ khi phát sinh vụ án người nội tạng, Khúc Mịch mấy đêm không ngủ. Có lúc tất cả các cảnh viên trong đội đều đã tan ca, chỉ còn một mình anh ở lại nghiên cứu vụ án. Trước mắt nhìn anh trông mắt đỏ au, nên khuyên anh chú ý thân thể.

“Tờ báo và một tách trà!” Khúc Mịch ngồi xuống vị trí, Lục Ly thấy thế không còn cách nào khác phải đi làm.

Trước đây chuyện trà nước là Kha Mẫn đảm trách, bây giờ cô nhập viện, mọi người mới thấu hiểu sự tồn tại của cô ta thật sự rất quan trọng.

Đội hình sự đều phải dầm mưa dãi nắng, ra ngoài tra án, thăm dò; còn việc chăm sóc, trà nước, bên trong dù gì cũng cần phải có một người phụ nữ.

Khúc Mịch tựa vào ghế, vừa uống trà, vừa đọc báo.

Đột nhiên ánh mắt của anh rơi vào một góc báo: “Lục Ly, đây không phải tờ báo hôm nay!”

“Đúng! Báo hôm nay không hiểu sao vẫn chưa đưa, hoặc là có phòng khác lấy về đọc. Đội trưởng Khúc, nếu anh cần, tôi xuống phòng bảo vệ, ở đó chắc sẽ có!” Lục Ly biết Khúc Mịch có thói quen đọc báo mỗi ngày. Rõ ràng trên internet tin gì cũng có, chỉ có mình anh vẫn còn thích đọc báo, yêu thích cách đọc ‘lạc hậu’ này.

“Không!” Khúc Mịch la lên, “Anh qua đây nhìn coi!”

Lục Ly vội chạy qua, theo hướng ngón tay Khúc Mịch. Ở góc nhỏ của tờ báo có một tin tức, không mấy nổi bật..

--- ‘Tượng sáp ma quái’ chỉ còn ba ngày cuối, giá vé giảm thêm ba mươi phần trăm, mau chóng đặt mua! Địa chỉ: Số 58 phố Đại Tây. Điện thoại: xxxxxxxx”

Số 58 phố Đại Tây? Lục Ly chau mày: “Địa chỉ này cũng nằm trên hình cung tròn. Đội trưởng Khúc, ý của anh là ...”

“Mau chạy đi xem một chút!” Khúc Mịch vừa rời tinh thần vẫn còn khá uể oải, bây giờ đã nhanh chân đứng dậy, ra ngoài.

Anh vừa đi vừa gọi điện thoại: “Bác sĩ Tăng, bây giờ em đang ở đâu?”

“Được! Lập tức đến số 58 phố Đại Tây nơi đó có một buổi triển lãm Tượng sáp ma quái!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Dĩ Nhu nhìn chằm chằm vào di động, ngơ ngác, ý gì?

Kha Mẫn nằm trên giường bệnh, nghe được rõ rõ ràng ràng, cười cười: “Đa Đa ở với chị được, sáng nay anh rẽ sẽ về. Dĩ Nhu mau qua đó, đừng để Đội trưởng Khúc chờ lâu.

Có điều ... Đội trưởng Khúc thật đặc biệt. Người ta hẹn bạn gái đi xem phim, dạo công viên, chèo thuyền, còn anh ấy lại mời em đi xem mấy chương trình cảm giác mạnh. Nói đi nói lại, Đội trưởng Khúc đã tính toán hết rồi, đến khi em quá sợ hãi sẽ nhảy vào trong lòng anh ấy!”

Kha Mẫn rõ ràng tâm tình tốt hơn rất nhiều, sáng sớm hôm nay cô ta nhận được điện thoại của Triệu Xuyên, không biết hai người đã nói gì với nhau.

“Chị Kha Mẫn! Tôi và Đội trưởng Khúc thật sự không phải quan hệ yêu đương!” Dĩ Nhu giải thích thêm một lần.

Kha Mẫn trông bộ dạng nghiêm túc của cô, đoán là cô không nói dối, nên lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy được? Ngày hôm qua chính Đội trưởng Khúc gọi cho em, kêu em đến bệnh viện chăm sóc chị, còn nói là bạn gái mình. Đa Đa cũng kể Đội trưởng Khúc ở nhà em, ngay cả đứa bé cũng nhận ra được hai người là một cặp ... Không đúng sao?”

Hiểu lầm quá lớn! Nhưng mà ... Tại sao Khúc Mịch lại nói cô là bạn gái anh? Còn bản thân cô là người trong cuộc thì không biết?

Không được! Lát nữa gặp anh phải nói chuyện thật rõ ràng, không để hiểu lầm này càng lúc càng lớn.

Dĩ Nhu rời bệnh viện, vội vàng đón xe đến phố Đại Tây. Đến khi tìm được số 58 đã trông thấy Khúc Mịch đứng ở rìa đường, ngoắc ngoắc tay với cô.

“Đội trưởng Khúc! Mong anh nói chuyện luôn luôn chú ý dùng ngôn ngữ cho thật chính xác!” Dĩ Nhu nghiêm mặt, “Tuy rằng anh ở nhà tôi ba đêm, và tôi cũng ở nhà anh một đêm, nhưng điều đó không chứng minh được chúng ta đang yêu đương!”

Khúc Mịch thấy bộ dáng cô hùng hù hỏ hỏ truy vấn, anh từ tốn lên tiếng: “Bác sĩ Tăng, con người tôi rất bảo thủ, không tùy tiện, cũng không phải là người vô trách nhiệm. Tôi đã thận trọng cân nhắc mới qua đêm nhà em, và tôi nghĩ em cũng sẽ như thế chứ?!”

“Lời này của anh có ý gì? Ai tùy tùy tiện tiện qua đêm nhà đàn ông? Tôi ...” Dĩ Nhu giận đến mức đỏ lựng, vừa định tiếp tục làm cho ra lẽ thì liếc thấy Lục Ly đang trợn mắt, há mồm đứng cách đó không xa.

Lục Ly nhìn hai người bọn họ, lúng túng ho khan vài tiếng, tay khoát khoát vào bên trong: “Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng, chúng ta vào được chưa?”

“Vào!” Khúc Mịch cúi đầu, nói thầm bên tai Tăng Dĩ Nhu, “Chuyện của chúng ta về nhà nói tiếp, bây giờ phải tra án!” Nói xong, xoắn những bước dài lên lầu.

Giọng của anh không nhỏ và Lục Ly nghe rất rõ ràng.

Dĩ Nhu càng thêm ngơ ngác, phá án, phá án gì? Rốt cuộc chuyện này là sao? Cô đưa mắt nhìn Lục Ly đầy mơ hồ.

Lục Ly vội vàng giải thích: “Lầu hai của tòa nhà này có buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’. Đội trưởng Khúc nghi là hung thủ sẽ để thi thể ở trong đó, nên cố tình gọi cô đến coi thử!”

Nghe đến có tử thi, Dĩ Nhu bỗng chốc tỉnh táo hẳn. Một khi đã dính đến

công việc, cô sẽ dốc toàn lực tập trung.

Cô ngẩng đầu nhìn ngôi nhà lâu cũ kỹ, bên ngoài khá cũ nát, bề mặt tường loang lổ, giấy dán tường rách lổ chỗ. Tòa nhà chỉ có hai tầng, cầu thang gỗ ở bên ngoài, khi bước lên phát ra những tiếng ‘kéo cà kéo kẹt’.

Một nơi thế này, nếu như đêm xuống thì quả thật mang đầy không khí kinh dị, người tổ chức ắt hẳn rất biết cách tìm được địa điểm.

Một người đàn ông mặc bộ đồ trắng đứng trước cửa lầu một, kiểm tra vé của ba người, rồi cho bọn họ vào.

Bước vào trong, không có ánh sáng, phải mất mấy giây Dĩ Nhu mới có thể thích ứng. Trước mắt là con đường tối sì sì, hai bên có vài ngọn đèn leo loét, ánh đèn xanh thẫm thẫm, bên tai là âm thanh quỷ dị, lâu lâu còn có một cơn gió lạnh thổi ngang qua gáy, rất đáng sợ.

Khúc Mịch đi đầu, Lục Ly đi sau cùng, Dĩ Nhu kẹp ở giữa. Con đường nói không quá dài. Khúc Mịch đi chậm chậm quan sát hai bên, Dĩ Nhu và Lục Ly bên cạnh cũng thận trọng hơn.

Một lát sau, ba người đối diện nhau, lắc đầu một cái, rồi tiếp tục hướng về phía trước.

Phía trước dựng bối cảnh ‘Mười tám tầng địa ngục’, Diêm Vương ngồi ngay ngắn ở giữa, bên cạnh là phán quan. Phía dưới là mấy tiểu quỷ đang nhe răng trợn mắt đứng vây quanh một cái chảo, trong chảo là một người đàn ông mặt mày dữ tợn, đầu đón kêu cứu.

Đối diện có một tiểu quỷ đang rút lưỡi một người phụ nữ tóc dài, còn có lột da, quất roi ...

Ba người tỉ mỉ kiểm tra, chưa xong đã nghe thấy tiếng người gào thét.

Trong căn nhà ma này có người gào rú cũng bình thường, nhưng thanh âm đó cực kỳ thâm thẳm, tựa như được chứng kiến cảnh tượng rất kinh khủng.

“Xảy ra chuyện rồi!” Khúc Mịch là người phản ứng đầu tiên, chạy hướng về phía phát ra âm thanh, Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch đi theo sau.

Bọn họ theo đường thoát khỏi ‘Địa ngục’, theo con đường nối được vài bước, xoay người trông thấy hai chàng thanh niên rít gào.

“Á! Có ma! Có ma! Cứu mạng ... a ... a ... a!”

“Đừng sợ! Chúng tôi là cảnh sát!” Khúc Mịch cao giọng: “Các cậu phát hiện gì?”

“Ma! Bên kia có ma!” Nghe thấy là cảnh sát, cậu thanh niên lớn hơn, trấn định một chút rồi trả lời.

Anh ta lấy tay chỉ về bên trái, không dám quay đầu nhìn.

Khúc Mịch bước đến hai bước, chỉ trông thấy một cô gái mặc áo cổ trang màu trắng ngồi trên nền đất, trước mặt là bàn trà. Trong tay cô ta cầm cành liễu, gương mặt dính đầy bùn, trên bàn có mấy hình nặn be bé bằng đất, ắt hẳn đây là hình tượng Nữ Oa trong truyền thuyết.

Anh quan sát cẩn thận, đưa tay chạm một cái, quay đầu nói với Lục Ly và Dĩ Nhu: “Gọi mọi người đến, phát hiện tử thi nữ!”

-----oOo-----

Chương 66: Thân phận người chết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’ Khúc Mịch phát hiện một tử thi nữ, anh lệnh cho Lục Ly triệu tập mọi người, Dĩ Nhu vội vàng tiến lên kiểm tra.

Là một cô gái rất có linh khí! Đây chính là cảm giác đầu tiên của Dĩ Nhu.

Nạn nhân là một cô gái chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt trang

điểm nhẹ, lông mày lá liễu, đôi mắt tròn to, miệng chúm chím, mang đậm nét đẹp của mỹ nhân cổ trang.

Cô gái ngồi xếp bằng dưới đất, vững vững vàng vàng, nhìn kỹ phía sau là chiếc ghế bành nhỏ; tương tự như kiểu bàn của người Nhật, ngồi trên chiếu, phía sau là chiếc ghế tựa. Trên người cô ta khoác một bộ xiêm y khá lớn, ống tay áo rất rộng, nếu nhìn kỹ bên trong có đặt một tảng đá lớn để nâng cánh tay của cô ta lên. Được tay áo che lại, tựa như đang nâng cành liễu.

Thật biết cách thiết kế, nâng nữ thi lên mà không lộ ra bất kỳ dấu vết.

Quan sát kỹ hơn một chút, Dĩ Nhu phát hiện mắt, mũi, miệng và tai đều có máu chảy ra. Theo như thời gian quan sát, lượng máu sẽ càng ngày càng nhiều.

Đây chính là áp lực ở bên ngoài nhỏ hơn áp lực của các bộ phận trong cơ thể hoặc do các vi sinh vật sinh sôi gây nên, đây là trường hợp mà người dân thường gọi là ‘Thất khiếu xuất huyết’.

*Thất khiếu xuất huyết: 7 lỗ chảy máu (2 lỗ tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng)

Bên ngoài không thấy có vết thương, muốn tìm được nguyên nhân cái chết, cần phải mang về tiến hành một bước nghiệm thi.

Lục Ly đã qua lấy khẩu cung của hai thanh niên.

Bọn họ đến đây là muốn tìm chút kích thích, trời sinh gan lớn, trông thấy đã có cảnh sát ở đây nên nhanh chóng tỉnh trí.

“Chúng tôi đều là sinh viên Đại học Ngoại thương, nghe nói ở đây có buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’, chỉ còn ba ngày cuối cùng, nên đến coi. Chúng tôi dự tính sẽ chụp hình chung với bức tượng sáp kinh dị nhất, sau đó khoe khoang trên weibo.”

Cậu thanh niên mập hơn một chút tiếp lời: “Chúng tôi đi vào nhìn, chẳng trách không bán được nhiều vé, không kinh dị chút nào, chỉ là phân tượng sáp trông thực thôi. Chúng tôi rất thất vọng, không chụp ảnh, và muốn ra

về. Đi ngang qua tượng sáp Nữ Oa, thật sự quá mức xinh đẹp. Tiểu Tề nói năm đó Trụ Vương cũng từng đùa giỡn Nữ Oa, nên chúng tôi học theo.

Chúng tôi tiến đến gần, Tiểu Tề nâng cằm người chết, ghé thật sát”, anh ta vừa kể vừa liếc Tiểu Tề ở bên cạnh, sắc mặt Tiểu Tề lúc này trắng mét.

Bọn họ tuy rằng lớn gan nhưng cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với thi thể gần đến mức đó.

Lục Ly ra hiệu cậu thanh niên mập nói tiếp: “Lúc đó bạn ấy nói tượng sáp không những tạc như thật, mà ngay cả mang lại cảm giác không khác người thật là bao! Tiểu Tề còn Còn ghét sát miệng đến hôn ... sau đó phát hiện có điểm bất thường.”

“Bất thường thế nào?” Lục Ly nhìn Tiểu Tề truy hỏi.

Trong phòng nhiệt độ rất thấp, nhưng trán Tiểu Tề đẫm đầy mồ hôi, cậu ta không dám quay đầu nhìn thi thể, ngón tay cố gắng khắc chế nhưng cũng không giấu được run rẩy.

“Dừng cảm lên! Cậu không còn lựa chọn nào khác!” Thanh âm Khúc Mịch lạnh lùng vang lên, “Bất cứ chuyện gì nếu phải nhớ đi nhớ lại nhiều lần, nhân tố cảm xúc sẽ từ từ giảm dần, cuối cùng trở nên vô cảm, sợ hãi cũng giống vậy!”

Tiểu Tề nghe thế thì chậm rãi hít sâu một hơi, rồi lên tiếng: “Tôi ghé sát miệng vào, một luồng khí nồng nặc, không thể diễn tả được nhưng thật sự rất khó ngửi. Tôi cho rằng là mùi của chất liệu làm tượng sáp, nên không để trong lòng.

Tôi kề sát môi vào môi người chết, cảm giác lạnh lẽo nhưng mềm mại. Tôi thàn thán phục, hiện tại kỹ thuật quá phát triển, không chỉ làm như thật mà cảm giác mang đến không khác nhau là mấy.

Tôi lại càng bị kích thích, nên ... nên ... lấy tiến đầu lưỡi vào ... bên trong dĩ nhiên là hàm răng, mùi vị buồn nôn càng ngày càng đậm! Tôi nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện khóe mắt nạn nhân có vết máu nhỏ, mũi và tai cũng

có máu chảy ra. Tôi bị dọa chết khiếp, ôm chặt lấy béo, ra sức gào thét.”

Tiểu Tề vừa kể vừa nôn khan, tuy nhiên, sau khi kể lại cảm giác của hắn đỡ hơn lúc nãy một chút.

“Hai cậu tạm thời không thể đi, đứng chờ một bên!” Lục Ly ra ngoài tìm người đứng ra tổ chức buổi triển lãm, hỏi dò người soát vé mới biết chính anh ta cũng là người tổ chức buổi triển lãm, tên Vương Phú Quý.

Bởi vì khi mở cuộc triển lãm không có ai đến xem nên anh ta không thuê người làm. Xong việc thì tìm dịch vụ dọn dẹp, thấy hết bối cảnh và tượng sáp, dàn âm thanh nhét vào trong xe tải. Không ai biết được anh ta ăn ngủ đều ở trên xe tải.

“Những tượng sáp này làm ra ở đâu?” Lục Ly để Vương Phú Quý lau mặt, thay quần áo rồi mới tiến hành thẩm vấn.

Người đàn ông khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, khéo mắt có nếp nhăn, màu da xám đen, râu ria xồm xoàm, điển hình cho kiểu người phải bươn chải trong cuộc sống.

Anh ta nói giọng của người Giang Nam: “Đồng chí cảnh sát, tại sao chỗ này của tôi lại có người chết? Anh không nhìn lầm chứ? Không ít người trong đó đều nói đáng sợ, có người có gan mà còn bị dọa cho khóc!”

“Hiện tại anh có tình nghi lớn nhất, anh mau trả lời những câu hỏi sau!” Lục Ly cau mày.

“Tại sao tôi lại bị tình nghi? Cho đến bây giờ tôi còn chưa từng giết người nào mà!” Anh ta vội vội vàng vàng biện minh: “Anh cảnh sát, nếu như bên trong có người chết xin đừng lộ ra được không? Tôi kiếm cơm đâu dễ dàng gì, vốn dĩ đã không có nhiều người đến, tin này mà lan ra trên báo chí, làm sao còn có thể kiếm cơm ở mấy khu vực lân cận nữa!”

“Tôi nói anh nghe không hiểu sao? Nếu như anh không khai cho rõ ràng, thì nửa đời sau không cần phải kiếm cơm!” Lục Ly lườm anh ta một cái, rõ ràng tư duy của người đàn ông này và người bình thường không giống

nhau, lúc nào cũng nhớ đến chuyện tiền bạc.

“Tôi khai ... cái gì cũng khai!” Nghe đến đây anh ta hoảng hốt, nhưng vẫn không quên dông dài: “Đồng chí anh không biết, thời nay kiếm cơm đều rất khó, tôi còn phải nuôi ba mẹ, vợ con ...

Tôi vốn dĩ có nghề, có nghiệp, trong mười dặm tám thôn chuyên thu mua đại gia súc. Tuy nhiên thời nay chăn nuôi trồng trọt không còn phát triển như trước, tôi đành phải kiếm cách khác mưu sinh.

Tôi chuyển sang làm công nhân chuyển gạch cho công trường, sau đó quá mệt mỏi; rồi nghe nói ở thành phố dễ kiếm tiền, nên chạy vào trong thành phố. Tôi kiếm việc thời vụ, lau dọn vệ sinh, thu gom rác ...”

--- Mẹ kiếp! Thằng cha này nói lằng nhằng cái gì đây. Lục Ly cắt ngang lời anh ta: “Tôi đến để hỏi anh về tượng sáp, không phải nghe anh kể khổ!”

“Đồng chí! Anh muốn tôi nói rõ ràng rành mạch, tôi dĩ nhiên phải kể từ đầu. Nếu anh không muốn nghe, tôi sẽ kiếm chỗ quan trọng rồi kể. Trải qua chuyện này tôi giác ngộ được một chuyện, muốn kiếm tiền phải biết vận dụng đầu óc. Tôi nghĩ rất nhiều biện pháp, đọc báo, xem tin tức ... Anh cứ để tôi kể. Rốt cục tôi đã tìm được con đường phát tài.” Gương mặt ngăm đen lộ ra vẻ đắc ý.

“Thời điểm ở thị trấn XX, trong cung thiếu nhi ở đó có lớp học làm tượng sáp. Trong lớp các học viên nặn hình thù gì cũng có, học các học sinh làm kiểu gì cũng có, chẳng mất bao nhiêu tiền có thể mua về. Tôi đi mua thêm giấy vụn dựng mấy bối cảnh kinh dị, như vậy buổi triển lãm tượng sáp đã can sẵn sàng.

Trước tôi cũng hợp tác với mấy người, sau này họ rút lui nên còn mình tôi. Một hai năm cũng kiếm được vài đồng, mua thêm được chiếc xe tải và một ít thiết bị. Tôi chuẩn bị làm một vỏ lớn, đáng tiếc đợt này không dễ ăn. Mọi người được ăn ngon nên lá gan cũng lớn.”

“Ở cung thiếu nhi anh tổng cộng mua bao nhiêu tượng sáp? Phân biệt bằng cách nào? Trong đó có tạo hình Nữ Oa không?” Lục Ly không thể nào

không cắt ngang lời anh ta lái nhai.

“Đại quý, tiểu quý, chỗ nào xấu tôi tu bổ lại một chút cho ngũ quan trông rõ ràng, dáng vẻ chân thực một chút, mua theo kiện. Diêm Vương tôi đặt làm riêng, bỏ ra không ít tiền!” Nói xong anh ta đột nhiên chau mày: “Đồng chí! Anh vừa mới nói cái gì oa oa??? Chỗ này tượng sáp đều là người, không có oa oa gì hết.”

“Anh theo tôi!” Lục Ly nghe anh ta nói thì đưa anh ta vào trong.

Anh ta nhìn nữ thi ngân người, trong nhận thức của hắn tử thi phải là máu thịt be bét, hoặc ngũ quan biến dạng. Còn thi thể trước mắt anh ta trông rất sống động, nữ thi chỉ có chút máu nơi khóe mắt tuy nhiên không thể che lấp đi nét đẹp ấy.

“Đồng chí! Đây là thi thể?” Ngữ khí của anh ta đầy nghi ngờ, trông thấy Lục Ly gật đầu, anh ta lắc đầu cảm thán: “Thật đáng tiếc! Cô gái còn quá trẻ và đẹp thế này. Mà làm sao có thể mở mắt, giờ tay được vậy? Hơn nữa ngồi rất chắc chắn! Quá kỳ lạ! Chà chà không biết là ai làm ra?”

“Khi ông thu tượng sáp không hề có tạo hình này?” Lục Ly truy hỏi.

Anh ta lắc đầu một cái, trả lời đây là đầu tiên anh ta thấy tượng sáp này.

“Tôi đến đây được mười ngày, từ ngày đầu tiên của cuộc triển lãm, đây là lần đầu tiên tôi vào trong nhìn. Những tượng sáp này đặt ở đây, chỉ cần khóa cửa là xong, tôi ăn ở phía dưới.

Lúc đó không phát hiện đã từng bị cạy cửa, chưa từng nghe khách hàng phàn nàn điều gì, càng không biết đã có thêm bộ nữ thi từ khi nào.

Đồng chí, anh hãy tin tôi, tôi là một người nông dân chất phát, chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, càng chưa bao giờ giết người, đồng chí ...”

Lục Ly thấy anh ta lại ba hoa, không nhìn được vung tay ra hiệu ra im lặng, yên tĩnh một chút.

Bên ngoài có tiếng còi hụ xe cảnh sát, một lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên.

“Phong tỏa hiện trường, người không có phận sự không được vào. Khoa pháp chứng đến cho họ lập tức tiến vào bên trong, mặt khác dẫn một số cảnh viên xuống tầng trệt kiểm tra.”

Khang Bình cầm theo thùng y cụ lên lầu, Dĩ Nhu đeo găng tay, lúc này mới dám chạm vào tử thi.

Cô khẽ vắn tay và chân của tử thi, kiểm tra các khớp, vị trí và màu sắc hoen tử thi.

“Đội trưởng Khúc! Căn cứ bước đầu điều tra, suy đoán nơi đây không phải là hiện trường đầu tiên. Hung thủ giết người ở một nơi khác, sau đó mang đến đây!”

Khúc Mịch gật đầu, lệnh cho Vương Nhân Phủ mở cửa, tắt nhạc, mở rèm để phòng sáng sủa một chút.

Một lúc sau, nhạc tắt, rèm dày được lấy xuống, gian nhà sáng bừng.

Được ánh sáng chiếu rọi, nhìn kỹ mấy tượng sáp, mới thấy mỗi một bức đều là hàng dỏm. Chẳng trách Vương Phú Quý mua được nhiều như vậy, nếu không có âm nhạc rộn người, và ánh đèn mờ mờ thì chẳng có ai thèm mua vé vào xem.

Dĩ Nhu một lần nữa kiểm tra phía bên ngoài của thi thể, “Ngoại bộ không có vết thương, cụ thể nguyên nhân tử vong ... Ồ???” Cô nhẹ xoay cổ tử thi, phía trên phát hiện có một lỗ nhỏ như lỗ kim.

“Đội trưởng Khúc! Có phát hiện mới!” Cô liền gọi Khúc Mịch qua nhìn.

Khúc Mịch rảo bước chạy qua, cúi người, quan sát cẩn thận: “Xem ra nạn nhân khi còn sống đã từng được tiêm qua. Bác sĩ Tăng, giải phẫu nạn nhân, quan sát màu sắc của nội tạng, có thể phát hiện được có phải là độc được hay không, đúng chứ?”

“Trên lý thuyết là như vậy! Tuy nhiên, tiền đề là nạn nhân phải có nội tạng!” Dĩ Nhu cảm giác nạn nhân này có liên hệ với bộ nội tạng bị hun kia.

Cô mở nút buộc quần áo trước ngực nạn nhân, quả nhiên, từ ngực đến phần bụng có một đường dài. Hình dạng, to nhỏ, vị trí, phương thức khâu không khác gì vết thương trên người Đường Ninh!

Vụ án giết người liên hoàn! Hiện tại đã có thể lập án cùng điều tra, Dĩ Nhu liếc Khúc Mịch, chỉ thấy anh cau mày.

Anh đã suy đoán được địa điểm quăng thi thể, thể nhưng vẫn chậm hơn hung thủ một bước.

Lần này hi vọng có thể tìm ra chút manh mối có giá trị, bắt được hung thủ, không để hắn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Khoa pháp chứng đến rồi, bọn họ tiến hành lấy mẫu hiện trường, bao gồm mỹ phẩm trang điểm trên gương mặt nạn nhân, và quần áo, tảng đá trong cánh tay nạn nhân, và ghế dựa.

Lục Ly tiến hành thăm vấn xung quanh. Hách Minh đưa Vương Phú Quý và một số cảnh viên xuống lục soát tầng một, kết quả không có phát hiện.

Mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở lề đường, cảnh sát kéo đường cảnh giới, tránh cho dân chúng đến gần.

Sạp buôn bán lề đường và người dạo phố đứng ở phía xa quan sát, trông thấy một bộ tử thi được khiêng ra, ai nấy đều bàn tán sôi nổi.

Hai chàng trai phát hiện ra xác chết và Vương Phú Quý cũng được đưa về sở cảnh sát. Trước mắt chưa có chứng cứ mới, bọn họ vẫn nằm trong dạng tình nghi.

Khúc Mịch cho công bố hình ảnh nạn nhân lên internet, hi vọng người biết được thân phận nạn nhân mau chóng liên lạc với cảnh sát.

Rất nhanh, bọn họ nhận được điện thoại từ Đại học XX. Bọn họ tự xưng là bạn học của Nghệ Giai, cô bạn đã mất tích năm ngày, và cũng là người cảnh sát đang tìm kiếm trên mạng. Bọn họ đã báo án ở đồn cảnh sát địa phương, nhưng vẫn chưa có tin tức.

Ba mẹ Nghệ Giai từ nơi khác chạy đến, ở trọ một nơi gần trường đợi tin con gái.

Khúc Mịch thông báo cho ba mẹ Nghệ Giai đến nhận thi, quả nhiên chính là con gái của bọn họ! Lại là cảnh tượng bi thương đến đỉnh điểm.

Thân phận nạn nhân đã được xác định, tiếp theo chính là điều tra các mối quan hệ xung quanh nạn nhân.

Nghệ Giai có vóc dáng cao gầy, khí chất xuất chúng, thường hay được mời làm người mẫu tiếp tân, nghĩa là chỗ nào có khai trương sẽ đi đến giúp đỡ việc cắt băng khánh thành. Như vậy, đối tượng tiếp xúc của cô ta khá lớn, phức tạp hơn rất nhiều.

Lục Ly đến trường cô ta điều tra các bạn học, thầy cô giáo, tất cả mọi người đều nói Nghệ Giai là một cô gái hướng nội, không nói nhiều, thích ở một mình, nên được bạn bè gọi là ‘Lãnh mỹ nhân’.

Cô ta đi làm người mẫu bên ngoài nên khá dư dả, thuê chung nhà ở bên ngoài. Rất hay trốn tiết nên bạn bè cô ta cũng không rõ là mất tích khi nào. Chỉ đến khi lớp trưởng phát hiện cô ta ba ngày vẫn chưa đi học, gọi điện thoại đều tắt máy, lúc này mới nghi ngờ, báo cáo cho giáo viên.

Lục Ly đến căn nhà thuê của cô ta, bạn cùng phòng cũng không biết Nghệ Giai mất tích.

“Quan hệ của hai người không tốt?” Nhìn trang phục phối kỳ lạ của cô ta, khẽ nhú mi.

“Thuê chung nhà, chia tiền nhà, thời này ai còn lo quản chuyện vô bổ? Sinh viên đại học thuê nhà bên ngoài, không phải để thuận tiện có bạn trai, thì chính là tiện cho công việc, tôi không có hứng thú muốn biết!” Cô ta vừa

son móng tay vừa nói.

“Nghê Giai chết rồi!”

Lục Ly rõ ràng thấy tay cô ta run lên một cái, cọ son quẹt ra phía ngoài một mảng lớn.

“Anh cảnh sát đẹp trai, anh đừng làm tôi sợ!” Vẻ mặt cô ta ánh nên tia sợ hãi, “Người khỏe mạnh sống sờ sờ, mấy ngày trước còn gặp mặt, nói chết là chết thế nào? Cô ấy chết lúc nào?”

“Cô đang sợ hãi?” Lục Ly nhìn sắc mặt cô ta.

“Tôi có thể không sợ ư? Tối hôm qua vẫn còn mặc áo ngủ của cô ấy, son móng tay này cũng là của cô ấy.” Cô ta vội vã tìm khăn lau sạch đầu ngón tay.

Cô gái này khá thích dùng đồ người khác, Lục Ly tiếp tục dò hỏi: “Nghê Giai và cô thuê chung bao lâu rồi? Cô có từng nghe cô ấy nói có bạn trai hay tiếp xúc với người đàn ông nào không?”

“Chúng tôi ở với nhau được một năm; bạn cùng phòng của tôi đã lập gia đình, tôi dán bảng tìm người chia phòng thì Nghê Giai tìm đến. Cô gái này có tính cách đặc biệt, bình thường không nói chuyện với tôi. Người ta là sinh viên đại học, xem thường đũa vô học như tôi cũng bình thường thôi, tôi chẳng cần thiết mà phải xum xoe nịnh hót. Mấy chuyện của cô ta tôi không rành, chỉ biết cô ấy làm việc bên ngoài kiếm được khá nhiều tiền.”

“Ồ? Sao cô biết được cô ta kiếm nhiều tiền?” Lục Ly nắm trọng điểm.

“Nhìn quần áo và mỹ phẩm của cô ấy là biết.” Cô ta bĩu môi, “Ai biết được? Hoặc là có đàn ông mua cho ... Thế nhưng, cô ta chưa từng đưa đàn ông về đây, cũng chưa từng nghe cô ấy đề cập.”

“Lần cuối cùng cô nhìn thấy Nghê Giai là khi nào? Cô ấy có nói là đi đâu không? Hoặc có cử chỉ gì khác thường không?”

Cô ta suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Tôi gặp cô ấy cách đây sáu ngày, hôm đó ăn mặc rất đẹp. Hình như tâm tình rất tốt, còn cười cười bắt chuyện với tôi. Còn những chuyện khác tôi không nhớ! Anh cảnh sát đẹp trai, phòng bên trái kia là của cô ấy, tự anh qua kiểm tra, tôi thu dọn rồi đi ở chỗ khác, sợ quá!”

“Cho tôi số điện thoại của cô, địa chỉ nhà bạn cô dự định qua ở, không được ra khỏi thành phố, có chuyện cảnh sát sẽ đến tìm!” Lục Ly để cô ta viết thông tin cá nhân lên một tờ giấy, sau đó qua phòng Nghệ Giai kiểm tra.

Ở giữa căn phòng là một chiếc giường đơn và bàn trang điểm, một chiếc tủ quần áo đơn giản. Trong phòng nhỏ đặt quá nhiều đồ đạc, chỉ chừa một không gian nhỏ để xoay trở.

Lục Ly mở ngăn kéo trang điểm, bên trong là mỹ phẩm, và vài cuốn sách.

Anna Karenina, Trà Hoa Nữ, Jane Eyre ...

Xem ra Nghệ Giai thích đọc văn học nước ngoài.

Lục Ly lại mở tủ quần áo, bên trong đầy đủ quần áo bốn mùa, không nhiều, nhưng mỗi bộ giá thành có vẻ không rẻ. Phía dưới là kệ giày, chỉ có hai đôi giày thể thao, còn lại đều là giày cao gót.

Trên giường trải drap in hoa li ti, chăn gối rất gọn gàng.

Lục Ly kiểm tra giường, đưa tay vào phía dưới gối, chạm phải một vật khá cứng, lấy ra nhìn, là một quyển nhật ký khá dày.

-----oOo-----

Chương 67: Manh mối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Ly phát hiện nhật ký của nạn nhân Nghệ Giai, anh ta mở coi một lượt, sau đó đưa về đội hình sự.

Khúc Mịch cẩn thận lật xem, phát hiện nhật ký của Nghê Giai viết rất đơn giản, hầu như chỉ nói về công việc của cô. Nói là nhật ký, thực chất coi là tập lịch trình làm việc thì đúng hơn.

“Xem ra quyển nhật ký này không có đầu mối gì!” Lục Ly vốn dĩ nghĩ sẽ có phát hiện, hiện tại hơi chút thất vọng.

“Có thể quyển nhật ký này tiết lộ cho chúng ta một chút tin tức.” Khúc Mịch có một cách giải thích khác, “Cậu thử tìm chuyên gia giải mã ngôn ngữ coi thế nào. Từ ngữ có vẻ đơn giản, nhưng biết đâu lại có đầu mối. Nghê Giai là một người kiêu ngạo, nhìn thì có vẻ rất lý trí, nhưng thực chất dễ bị tình cảm chi phối.

Cô ta thích xem những truyện nữ cường, nhưng chủ yếu vẫn nói về tình cảm. Nhật ký này của cô ta tuy rằng chỉ nói khái quát tình huống công việc, nhưng nếu đọc kỹ vẫn nhìn ra được chút khác biệt.

Anh coi mấy trang này, là công tác, phần thù lao, nhưng trang này ghi thêm mấy trợ từ ngữ khí, rõ ràng là tâm trạng rất thoải mái.

Chúng ta đọc đến trang cuối cùng của quyển nhật ký trước khi cô ta mất tích: Ngày mai là một ngày đặc biệt, mình thật chờ mong! Rõ ràng không phải là lần đầu tiên đi diễn, nhưng vẫn rất hồi hộp! Hôm nay phải ngủ sớm, điều chỉnh cơ thể và tinh thần ở trạng thái tốt nhất. Được! Quyết định vậy đi, cho dù chưa muốn ngủ, cũng phải ngủ. Cả thế giới ngủ ngon!”

Trang nhật ký này rõ ràng miêu tả rất nhiều tâm tình của cô ta. Điều này nói lên được chuyện gì? ‘Cho dù chưa muốn ngủ’, nghĩa là vẫn còn có việc khiến cô ta phải suy nghĩ? Cô ta là người mẫu chuyên nghiệp tại sao phải căng thẳng? Nếu vậy nghĩa là công việc cô ta sắp làm rất quan trọng, đó là việc gì?

Cuối cùng dùng một cách nói rất thịnh hành bây giờ trên internet để diễn tả tâm trạng cô ta khi ấy: Khiến người ta cao hứng cùng kích động, mang theo chút thấp thỏm và lo lắng. Vậy thì không phải đơn giản chỉ là một công việc mà thôi!”

Nghe Khúc Mịch lý luận, tất cả mọi người ngồi đó không khỏi thán phục. Chỉ là một đoạn văn bình thường nhưng anh lại phân tích được cặn kẽ đến mức đó, không hổ danh là chuyên gia tâm lý.

“Đội trưởng Khúc ... Ý của anh là Nghê Giai đang yêu???” Lục Ly phản ứng nhanh nhất.

“Vẫn chưa đưa gọi là yêu, nói chính xác hơn, bạch mã hoàng tử của cô ta đã xuất hiện, hơn nữa còn là ông chủ của cô ta.” Giọng Khúc Mịch chắc nịch, “Điện thoại di động của nạn nhân vẫn chưa tìm thấy, lập tức đến công ty viễn thông truy tìm thông tin cuộc gọi của cô ta, cô ta chắc chắn phải có người môi giới hay quản lý, biết đâu sẽ có manh mối.”

Lục Ly phản chấn hẫng, lập tức cùng thuộc cấp đi điều tra, chưa đến một tiếng đồng hồ đã cầm danh sách quay về.

Bọn họ tìm số điện thoại cô ta liên lạc nhiều nhất, gọi đến, là giọng của phụ nữ tiếp điện, nghe thấy cảnh sát muốn tìm cô ta điều tra ... rõ ràng cô ta hơi khựng lại một chút.

Một lúc sau, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, trang điểm đậm, tự xưng chủ nhân cuộc gọi, Lý tử.

“Cô biết Nghê Giai à?” Một mùi thơm nồng nặc tỏa khắp văn phòng, Khúc Mịch cau mày, hắt xì hơi một cái.

Anh lấy khăn tay, bịt mũi, ngồi cách cô ta một khoảng xa, để Lục Ly tiến hành thẩm vấn.

Lý tử gật đầu: “Anh cảnh sát, tôi không làm gì trái pháp luật! Tôi quen biết một vài ‘Tiểu thiếu gia’, bọn họ khai trương cửa hàng, nên giới thiệu vài cô đến cắt băng khánh thành. Còn chuyện giao dịch ngầm của mấy cô ấy và tiểu thiếu gia, tôi không có quan hệ!”

Lục Ly cau mày, vốn dĩ người phụ nữ này chẳng hề làm ăn đàng hoàng, chuyên môi giới phụ nữ cho các tay có tiền.

“Cô cũng giới thiệu Nghê Giai cho ‘Tiểu thiếu gia’ nào?”

Lý ty vội vàng giải thích: “Không phải giới thiệu tiểu thiếu gia, mà là công việc.”

“Đừng có chơi trò đánh đố chúng tôi, cô làm chuyện gì chúng tôi rõ mồn một!” Lục Ly hừ một tiếng: “Muốn điều tra cô không khó. Tuy nhiên, hiện tại chúng tôi chỉ muốn biết những chuyện liên quan đến Nghê Giai, tất cả những gì cô biết được, mau khai, đặc biệt là cô ta có quan hệ mật thiết với ai.”

“Anh cảnh sát, Nghê Giai tuy bản lĩnh không lớn nhưng tính khí nóng nảy. Nếu không phải cô ta đẹp và có khí chất, tôi cũng chẳng thêm giới thiệu công việc cho cô ta. Vậy mà cô ta không biết cảm kích, còn nói tôi cắt xén tiền lương, âm ỉ với tôi một trận. Sau đó, chúng tôi cũng ít liên hệ, nghe nói bây giờ ra làm riêng. Hừm! Không phải ngày xưa tôi nâng đỡ cô ta, thì ai biết cô ta là ai chứ?”

Trong cái ngành này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có lúc cũng chạm mặt nhau ở vài nơi, lần trước một công ty túi xách nổi tiếng khai trương. Ông chủ đó trong phòng vệ sinh sàm sỡ cô ta, cô ta cho ông ta một cái tát, tiền cũng không cần, chạy mất.

Sau khi đánh ông ta, tôi cũng không nghe thêm tin tức gì từ cô ta. Anh cảnh sát, cô ta làm ra chuyện gì? Tôi biết ngay cô ta không phải người đàn ông hoàng, ra vẻ thuần khiết thế thôi. Kỳ thật, ai mà không ham hư vinh, có điều cô ta chỉ muốn nằm chờ câu cá lớn!”

Lục Ly nghe người phụ nữ này ba hoa càng ngày càng chán ghét: “Nghê Giai chết rồi!”

“Á!!!” Lý ty giật nảy mình, “Làm sao chết? Anh cảnh sát, cô ta chết như thế nào?”

“Bị người giết chết!” Lục Ly không nói chi tiết để tránh lan truyền việc này ra ngoài, gây nên nỗi lo sợ không cần thiết.

Vụ án Đường Ninh, nội tạng bị hun, đã có nhà báo ở tỉnh khác đến lấy tin. Bây giờ chỉ cần sơ sẩy một cái, tỉnh Nam Giang sẽ trở thành tiêu điểm trong cả nước!

“Ông chủ kia tên là gì?” Lục Ly truy hỏi.

Lý tử vốn cho rằng Nghê Giai quyền rũ đại gia bị tóm, hoặc người ta đã có vợ, bị vợ tố cáo, không ngờ đến ... Nghê Giai đã chết rồi.

Cô ta biết mình lỡ lời rồi, ông chủ kia quá nhiều tiền và có thế lực, cô ta không thể chọc vào.

“Đồng chí cảnh sát ... chắc là tôi nhìn nhầm. Hôm đó tôi đứng ở xa xa, có thể không phải là Nghê Giai ...”

“Nói nhầm ít thôi! Tôi cho cô biết, nếu không phối hợp với cảnh sát, sau này điều tra ra chúng tôi sẽ nghiêm khắc xử lý!” Lục Ly biết bọn người này như thế nào, cứ dọa một chút là được.

Quả nhiên, nghe những lời này, Lý tử có hơi do dự, cô ta suy nghĩ một chút: “Anh cảnh sát! Anh đừng nói là tôi khai! Thôi Minh là một người khá có tiếng ở tỉnh Nam Giang, nghe đến danh hấn ai ở đây cũng phải khiếp sợ. Nếu như hấn biết tôi khai hấn trước cảnh sát, thì sau này tôi đừng mong kiếm ăn được gì ở đất Nam Giang này.

Tôi xin thề, tôi nói không sai nửa chữ. Ngày đó, sau khi cắt băng khánh thành xong, mọi người đến khách sạn dùng cơm. Tôi đến phòng vệ sinh, chưa tiến vào trong thì nghe thấy tiếng người đàn ông, lén lút nhìn thì trông thấy Thôi Minh đang động tay động chân với Nghê Giai.

Trước đây Thôi Minh yêu cầu tôi tìm cho ‘hàng mới’, tôi tìm cho hai người. Không ngờ hấn lại vừa mất với Nghê Giai, còn dám sàm sỡ ở nhà vệ sinh. Tên Thôi Minh này cái gì cũng được, chỉ có tính mê gái, mấy ly rượu vào bụng là trắng trợn, không kiêng nể ai, coi trời bằng vung.

Nghê Giai cố gắng giãy dụa, tát thẳng mặt Thôi Minh. Bình thường trông

cô ta nhã nhặn, ít nói, không ngờ lại là một người dữ tợn đến vậy, tát một cái chưa hả dạ, còn cắn vào tay Thôi Minh, thừa dịp hấn không phòng bị, đá mạnh vào hạ bộ. Thôi Minh đau đớn kêu gào, la hét nói muốn giết cô ta. Cô ta lách người chạy thoát.

Tôi cũng không đi vào tự tìm đường chết, nên lén lút quay trở lại, coi như không hề biết chuyện gì. Sau đó, Thôi Minh không về bàn ăn, cuối bữa cũng không xuất hiện. Mọi người thấy hai người bọn họ chơi trò mất tích thì ai nấy rõ ràng trong lòng, nghĩ bụng là thuê phòng khách sạn. Thế nhưng tôi biết Nghê Giai ra tay không nhẹ, Thôi Minh bắt buộc phải đi khám bác sĩ.

Thôi Minh là tên tính toán chi li, hấn đâu dễ buông tha Nghê Giai. Nhưng tôi hỏi thăm mấy ngày trời, không nghe chút tin tức gì, vẫn sống yên bình lặng. Tôi còn đang cảm thấy kỳ lạ thì nhận được điện thoại của các anh.”

Manh mối người phụ nữ này cung cấp rất đáng giá, Khúc Mịch lệnh cho người tìm Thôi Minh.

Biệt thự Thôi Gia ở cạnh biển, Khúc Mịch được diện kiến người độc thân giàu có nhất tỉnh Nam Giang.

Đẹp trai, mang theo một chút tà mị, dáng vẻ hào hoa, miệng nhếch lên tựa như cười như không, trang phục rất có phẩm vị, giờ tay nhắc chân mang theo vài phần khí chất tao nhã và cao quý.

Người đàn ông như vậy khó lòng có thể gắn kết với một con ma háo sắc.

Hấn nâng ly rượu vang, khẽ lay động, lên tiếng hỏi: “Không biết anh cảnh sát tới đây có việc gì! Tôi nhất định dốc toàn lực hợp tác.”

“Chúng tôi muốn biết quan hệ của anh và Nghê Giai? Lần cuối cùng anh gặp cô ta là khi nào? Ở đâu?” Lục Ly không dài dòng, trực tiếp hỏi thẳng.

“Nghê Giai?” Hấn khẽ cau mày: “Phụ nữ à? Cô ta là ai?”

“Là người anh giờ trò trong nhà vệ sinh, bị cô ta đá bị thương!”

“À! Thì ra cô ta tên là Nghê Giai!” Thôi Minh bỗng nhớ ra.

Thôi Minh có hứng thú với cô ta, chỉ nhìn dáng người, còn tên, hẳn không quan tâm. Những người phụ nữ có thể khiến hắn nhớ được tên chẳng có mấy ai. Hắn không nói dối nhóm người của Khúc Mịch, mà căn bản hắn không biết tên họ của Nghê Giai.

“Mỗi ngày tôi đều phải xử lý rất nhiều việc, hợp đồng nào cũng trị giá cả trăm ngàn, triệu bạc. Tôi xưa nay không quan tâm đến tên phụ nữ, cũng chẳng hao tâm tốn sức đi nhớ tên của họ.” Hắn nghiêm mặt.

Thôi Minh sống trên đời hơn ba chục năm, chưa từng có một người nào dám đả thương hắn mạnh như vậy, hơn nữa lại là một cô gái! Tuy rằng có thù phải báo, nhưng ... với phụ nữ hắn luôn biết thương hoa tiếc ngọc. Hắn lệnh cho thuộc hạ đi tìm Nghê Giai nhưng phát hiện cô ta đã mất tích.

Ngày hôm nay cảnh sát tìm đến cửa hỏi về việc Nghê Giai, hắn nhạy bén cảm nhận được, cô gái tên Nghê Giai này nhất định xảy ra vấn đề!

“Các người tới tìm tôi, nhất định đã tra ra gì đó. Tôi và cô gái kia không phát sinh bất cứ chuyện gì, hay quan hệ gì.” Hắn tiếp lời, “Tôi nhìn trúng cô ta, muốn vui đùa một chút, chuyện của người lớn chúng ta đều hiểu cả. Thế nhưng có thể cô ta không thích, lại còn không tôn trọng tôi. Tôi phải người đi tìm cô ta, phát hiện cô ta đã mất tích. Tôi cho rằng cô ta sợ bị trả thù nên chạy trốn, không ngờ đã xảy ra chuyện rồi!”

“Anh cho người điều tra Nghê Giai?” Lục Ly truy hỏi, “Kể lại tình huống căn kẽ một lần, không được bỏ sót!”

“Anh cảnh sát! Phối hợp với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân. Đáng tiếc tôi không thể thực hiện nghĩa vụ này! Mỗi ngày việc lớn việc nhỏ đều cần đến tôi xử lý, văn kiện sắp hàng chồng. Tôi không có thời gian nói chuyện dông dài với các anh!” Thôi Minh ra bộ tiền khách.

“Lục Ly! Đưa anh ta về lấy lời khai!” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng ra lệnh.

-----oOo-----

Chương 68: Chia tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch lệnh đưa Thôi Minh về Cục, tất cả mọi người hơi nghi hoặc một chút. Căn cứ phân tích phác họa hung thủ, người trước mắt này không có lời nói tao nhã, mở miệng là thấy nông cuồng, nông cạn, dung tục, hiển nhiên không phù hợp.

“Anh làm ở phân cục nào? Dựa vào điều gì dám bắt tôi?” Thôi Minh không có nửa điểm sợ sệt, lấy tay dụi nhẹ bên mắt, rồi rút điện thoại bấm một dãy số.

Hắn nói đơn giản hai ba câu, rồi chuyển qua cho Khúc Mịch: “Thị trưởng Trương muốn nói chuyện với anh!” Hắn cười cười nhìn Khúc Mịch, trong mắt đầy sự xem thường.

Khúc Mịch chau mày, cầm điện thoại, sau đó ấn nút ngắt cuộc gọi.

“Nếu như hắn dám chống cự, nổ súng!” Khúc Mịch quay sang Lục Ly ra lệnh: “Xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!”

Dứt lời xoay người rời đi.

Thôi Minh sững sờ, đây là chuyện ngoài dự liệu của hắn. Trong tỉnh Nam Giang, một tên Đội trưởng đội hình sự nhỏ tí xíu mà dám nông cuồng trước mặt hắn như vậy, người này dựa vào cái gì?!!! Nhưng, để coi chuyện gì sẽ xảy ra nên hắn ngoan ngoãn đi theo, muốn coi ai dám đụng đến hắn! Hắn muốn một người quyền cao chức trọng như hắn không phải muốn mời thì mời, nói bắt đi là bắt đi!

Nghĩ đến đây, Thôi Minh phối hợp đưa hai tay ra, còn nhấn lại trợ lý: “Nhớ chụp cho tôi một bức ảnh thật oách, cuộc đời chỉ có một lần! Chụp xong đừng quên gửi cho thị trưởng Trương, để ông ta coi thủ hạ của mình oai

hùng đến mức nào.

Lục Ly biết tính Khúc Mịch, một khi đã ra lệnh, thì Thượng Đế cũng không sợ. Hơn nữa chuyên môn chính của anh cũng đâu phải là cảnh sát hình sự, quá lắm thì vô môn rồi đi, quay lại tiếp tục viết luật văn, báo cáo nghiên cứu khoa học, so với chức Đội trưởng này còn lớn hơn gấp trăm lần!

Tuy nhiên, đi theo một Đội trưởng như thế này cũng thật đã ... ai cũng dám bắt!

Cạch! Cạch. Tiếng còng tay lạnh lẽo vang lên khóa chặt cổ tay Thôi Minh: “Đi thôi, anh Thôi!”

Lục Ly đưa hân về đội hình sự, phát hiện Khúc Mịch không có ở văn phòng, anh ta đành nhốt Thôi Minh vào phòng tạm giam. Điện thoại Khúc Mịch để trên bàn reo liên tục, Lục Ly biết chắc là chuyện của Thôi Minh nên không bắt máy, những người trong đội cũng không dám bước lên nhận điện.

Một lát sau. Cục Trưởng Hoàng đích thân tìm đến, trông thấy Khúc Mịch không ở đây, liền trút lên đầu Lục Ly.

“Cậu là đội phó để làm gì khi Đội trưởng không liên lạc được!”

“Cục Trưởng Hoàng, tôi không dám quản việc của Đội trưởng Khúc!” Lục Ly làm việc với Cục Trưởng Hoàng đã mười lăm năm, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên nghe ông ta nói chuyện lớn tiếng như vậy, “Ông đừng giận cá chém thớt! Tôi là đội phó dưới trướng ông, thấy không lọt mắt có thể đuổi đi.” Lục Ly cũng không sợ Cục Trưởng Hoàng.

“Đừng nói mấy chuyện vô nghĩa! Mau thả người!”

Khóa tạm giam trong tay Lục Ly nhưng anh ta không giao: “Người là Đội trưởng Khúc bắt, tôi không dám thả!”

Cục Trưởng Hoàng nghe xong càng thêm giận dữ, la lối, Lục Ly thẳng thắn đáp lý do bắt để điều tra vụ án. Những người khác đã chạy đi lánh nạn,

muốn phát hỏa cũng không tìm được người trút.

“Mấy người ở đây bắt đầu làm loạn rồi!” Trong lúc ông ta đang nổi nóng thì Khúc Mịch trở về: “Đội trưởng Khúc, vừa rồi thị trưởng Trương gọi điện thoại đến, tựa hồ có chút bất mãn. Nghe nói cậu ngắt cuộc gọi của ông ấy?”

“Trong lúc tôi đang làm việc không thích có người quơ tay múa chân! Hơn nữa ngày đầu tiên đến đây tôi đã nói, tôi ghét nhất là cản tay, Cục Trưởng Hoàng chắc còn nhớ chứ!” Khúc Mịch nhìn thấy trong phòng làm việc không có ai, gọi điện thoại tập hợp mọi người về họp.

Bị anh nói hai câu, Cục Trưởng Hoàng ghen hòng, muốn phát hỏa nhưng đành nhin xuống. Khúc Mịch không giống Lục Ly, người ta là đại thần do lãnh đạo thành phố mời về, người này Cục Trưởng Hoàng không thể đắc tội. Thế nhưng khi thị trưởng gọi đến văn phòng ông ta, trách mắng ông ta không quản được Khúc Mịch, khiến ông ta cảm thấy không dễ chịu.

“Đội trưởng Khúc! Vậy với tư cách là Cục Trưởng, tôi có thể hỏi chuyện về đội hình sự chứ? Tôi không phải là nhúng tay vào, chỉ là cấp trên hỏi công tác của cấp dưới. Thôi Minh không vi phạm bất cứ tội gì, bắt người như vậy không hợp nguyên tắc. Hơn nữa, cậu ta là một trong mười thanh niên kiệt xuất, doanh nhân của năm, là đại biểu đại diện cho toàn tỉnh, không phải là một ông chủ bình thường ...”

“Nếu Cục Trưởng đã hỏi, tôi dĩ nhiên phải báo cáo, còn việc ông bàn giao lên cấp trên thế nào, còn nếu ông muốn bàn giao lên cấp trên cứ nói tôi bắt buộc phải nhúng tay vào”, Khúc Mịch nghiêm mặt, bộ dạng nghiêm túc, “Thôi Minh bị tình nghi dâm loạn, hiếp dâm, giết người, không những không thể thả mà đợi đến khi có chứng cứ xác thực phải bàn giao cho cơ quan kiểm soát.” Dứt lời, anh đứng dậy, bỏ đi.

Ông muốn tôi báo cáo, tôi báo cáo, còn người nhất định không thể thả! Cục Trưởng Hoàng thật sự đã hết cách, ông ta đành quay về gọi điện thoại cho thị trưởng Trương để cùng nghĩ cách. Bản thân ông là một Cục Trưởng không quản được thuộc hạ, chuyện này cũng là lỗi của lãnh đạo, ai bảo bọn họ mời đến một người như vậy chứ ... E rằng sau này còn nhiều việc đau đầu hơn nữa kìa!

“Tôi vừa đi kiểm tra lịch sử cuộc gọi cuối cùng trên điện thoại di động của Nghê Giai, đối phương tắt máy, hơn nữa số điện thoại không đăng ký số thẻ căn cước, là loại sim rác.

Thời gian thực hiện cuộc gọi là buổi trưa từ mười hai giờ đến mười hai giờ mười phút, tức cũng chính là thời gian sau khi Nghê Giai bị Thôi Minh sàm sỡ khoảng nửa tiếng. Hai ngày sau, Nghê Giai mất tích, không có ai nhìn thấy hoặc liên lạc với nạn nhân. Cuộc điện thoại này chắc chắn là gọi cho hung thủ.

Số điện thoại này chỉ xuất hiện một lần, tôi mạnh dạn suy đoán, hung thủ lấy lý do công việc để liên lạc với cô ta. Kết hợp với phần công việc cô ta có nhắc đến trong nhật ký, khả năng trong lúc nhận công việc này cô ta đã bị sát hại.”

“Vậy là ... coi như hung thủ chẳng để lại chút manh mối, chúng ta thật sự vẫn trắng tay!” Lục Ly mặt ủ mảy chau.

“Sai! Hung thủ cách chúng ta ngày một gần!” Khúc Mịch gõ nhẹ lên mặt bàn, “Nghê Giai làm tiếp tân, PG cắt băng khánh thành, làm người mẫu cho các học viên trường mỹ thuật. Chính vì vậy, nghề nghiệp của hung thủ nhất định có tương quan trong những ngành này.

Đường Ninh được hóa trang thành người mẫu đặt trong tủ kính, Nghê Giai thì biến thành tượng sáp, các cô ấy đều rất đẹp, nếu nhìn từ góc độ nghệ thuật có thể được coi là hoàn mỹ. Hung thủ cho chúng ta rất nhiều tin tức, đáng tiếc chúng ta biết được rõ ràng thì quá muộn!”

Dĩ Nhu đẩy cửa đi vào, tay cầm tập báo cáo nghiệm thi mới nhất. Căn cứ giải phẫu nghiệm thi Nghê Giai phát hiện, trên cổ nạn nhân đích thực là lỗ kim, hơn nữa cánh tay của cô ta xuất hiện vết cào xước, ắt hẳn là khi lôi kéo, móng tay cào rách.

Khúc Mịch đọc sơ báo cáo, ngẩng đầu nói: “Bác sĩ Tăng, phiền em lập tức tiến hành sinh thiết Thôi Minh. Tôi nghi ngờ vết thương trên cánh tay Nghê Giai là do hắn làm.”

Dĩ Nhu gật đầu, cô vừa mới rời đi thì bên khoa pháp chứng cho người mang kết quả kiểm nghiệm đến. Chứng thực, nạn nhân Nghệ Giai bị tiêm một lượng lớn thuốc mê, sau khi hôn mê thì tiến hành giải phẫu.

Hiện trường không có bất cứ dấu vân tay nào có giá trị. Vết thương trên cánh tay nạn nhân phát hiện vết máu không thuộc máu về nạn nhân. Phấn và son môi trang điểm cho thi thể chính là sản phẩm mới nhất của Dior.

Trên người mặc y phục cổ trang, tuy nhiên chưa thấy có vụ việc trình báo mất trộm nào liên quan đến việc này.

Nội tạng bị hun hoàn toàn trùng khớp với DNA của Nghệ Giai.

Căn cứ báo cáo khoa pháp chứng cung cấp, càng xác định được những suy đoán của Khúc Mịch là chính xác. Hai nạn nhân đều là những cô gái còn trẻ đẹp, đều bị hung thủ bỏ thuốc hoặc tiêm thuốc mê, sau đó mổ bụng moi nội tạng, cuối cùng di chuyển thi thể đi. Hơn nữa từ địa điểm đến phương thức ra tay của hung thủ nhằm thủ tiêu tử thi đều rất tuyệt diệu, đậm chất nghệ thuật, không chút nào đáng sợ.

“Công việc tiếp theo của chúng ta, trong phạm vi bán kính một kilomet, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, điều tra chủ yếu các đối tượng là những người có liên quan đến công việc nghệ thuật, đặc biệt là nhiếp ảnh gia, chuyên gia trang điểm, môi giới và các công ty môi giới, họa sĩ, thợ điêu khắc, nghệ nhân chế tác tượng sáp. Tôi sẽ nhờ cảnh sát khu vực phối hợp trợ giúp. Mặt khác, trong quá trình điều tra, các cậu chú ý coi có người phụ nữ nào giống thể này không.”

Khúc Mịch đưa ra một tấm ảnh phác họa chân dung của một người phụ nữ, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo cặp mắt kính đen lớn.

Lục Ly liếc mắt nhìn, chính là bức họa do phục vụ quán trà họa lại. Tuy rằng anh ta không biết tại sao Khúc Mịch lại coi trọng người phụ nữ này đến vậy, thế nhưng thân là cảnh sát hình sự điều đầu tiên chính là chấp hành mệnh lệnh cấp trên.

Còn chưa tan họp, cánh cửa phòng họp được đẩy ra.

“Đội trưởng Khúc! Tôi muốn được quay về đội!” Cả người Mạnh Triết gầy sọp đi, ánh mắt không còn đong đầy sự ảo não, đã qua đi dáng vẻ loai choai, bây giờ đã thêm mấy phần trầm ổn.

Mọi người ai nấy đều nhận ra, Mạnh Triết đã thay đổi!

Một người muốn trưởng thành, cần một khoảng thời gian dài, cần phải bị thống khổ dần vật. ‘Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh’*, trải qua mưa gió gột rửa, Mạnh Triết từ một chàng trai đã trở thành một người đàn ông thực thụ!

* Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh: hiểu nôm na là được sống lại, mạnh mẽ, hạnh phúc ...

“Được! Tôi phê chuẩn!” Khúc Mịch gật gù, “Hiện tại có một vụ án muốn cậu phụ trách, đội hình sự không nhiều nhân lực cùng giải quyết với cậu; tuy nhiên tôi có thể điều thêm một số cảnh viên khu vực hiệp trợ. Vụ này cậu sẽ phải đối mặt với áp lực cực lớn, có khi còn mất việc. Cậu ... dám nhận không?”

Mạnh Triết không chút do dự, gật đầu: “Tôi nhận!”

“Ừm! Những người khác đều ra ngoài làm việc đi!” Khúc Mịch đuổi mọi người ra ngoài, sau đó đưa một phong thư cho Mạnh Triết.

Mạnh Triết mở ra coi, nhìn chữ trên tờ giấy, sắc mặt anh ta biến đổi rõ rệt.

“Huyết thư!” Giọng anh ta thốt lên đầy kinh ngạc, “Ai lại có oan tình lớn đến mức này, phải viết cáo trạng bằng máu?”

Khúc Mịch không nói lời nào, ra hiệu anh ta đọc thư. Mạnh Triết vội đọc nội dung, càng coi càng thêm phần nộ.

Bức thư do mẹ của một cô gái viết, trong thư bà ta lên án Thôi Minh cường hiếp con gái, còn đe dọa gia đình bà ta. Bọn họ đến đồn cảnh sát khu vực

báo án nhưng chứng cứ không đủ, không thể lập án. Bọn họ kêu oan đến tận văn phòng chính phủ, bị cảnh sát giải đi vì tội gây rối trật tự công cộng.

Bọn họ tìm đến các phóng viên, hi vọng có thể giúp đưa vụ này ra ánh sáng, đáng tiếc chỉ nghe đến hai chữ ‘Thôi Minh’ liền không dám phỏng vấn. Chỉ có duy nhất một ký giả tòa soạn, đứng lên dành chính nghĩa, tuy nhiên đến lúc sắp chữ in ấn thì bị gạt bỏ, lại còn bị phạt cảnh cáo.

Bọn họ thật sự đã cùng đường mặt lộ, nghe nói Đội trưởng đội hình sự là một thần thám, nuôi hi vọng, liền viết lá thư này.

“Thế nào? Dám nhận không?” Khúc Mịch nhìn chằm chằm Mạnh Triết.

Mạnh Triết gật đầu: “Thân là cảnh sát hình sự, sẽ không bỏ qua cho bất kỳ tội phạm nào, nỗ lực đã kích chúng, mặc kệ chúng có gia thế hay thân phận gì.”

“Ừm! Hi vọng cậu có thể chịu được áp lực, vậy thì cậu tiếp nhận vụ này!” Khúc Mịch giao bức thư cho Mạnh Triết, lệnh cho anh ta đến đồn công an phố cổ tìm đồn trưởng Lưu.

Mạnh Triết vừa đi không lâu, điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc nhìn dây số rồi nhận điện.

“Bí thư Vương tôi rất bận!” Anh không chút khách sáo, “Mọi người dùng tiền mời tôi đến, tôi phải tận lực với số tiền bỏ ra, hỏi thăm nói chuyện phiếm thì miễn đi!”

“Khúc Mịch! Tôi biết cậu nhận làm Đội trưởng đội hình sự là nể mặt của tôi. Tôi không nói gì hết, chỉ nhắn với cậu, xử lý công bằng, cứ theo ý đó mà làm, tuyệt đối không được lưu tình!” Thái độ bí thư Vương rất rõ ràng.

“Ừm! Tôi ngắt máy đây!” Khúc Mịch cúp điện thoại.

Anh không thích nói chuyện với lãnh đạo, ghét bọn họ động một chút là làm quá lên, phiền phức!

Vừa giải quyết xong bí thư, Dĩ Nhu đẩy cửa bước vào: “Anh có thể dành chút thời giờ nói chuyện với tôi không?”

--- Cô ấy có chuyện quan trọng gì? Tôi hôm qua đã muốn nói, ngày hôm nay lại nhắc lại!

“Được rồi!” Khúc Mịch nhìn đồng hồ, “Tôi cho em năm phút!”

Dĩ Nhu nói gọn gàng, dễ hiểu: “Đội trưởng Khúc, đồ của anh để bên nhà tôi, tôi đã đóng gói và chuyển về nhà cho anh, anh chú ý để nhận lại. Mong anh gửi lại chìa khóa nhà cho tôi, sau này xin anh đừng nói lung tung tôi là bạn gái anh. Đồng thời chuyện qua đêm lại càng không nên nhắc lại, tránh cho mọi người hiểu lầm.”

Dứt lời, cô chìa tay ra.

Khúc Mịch nhíu mày, hiển nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi chọc giận em ư?” Khúc Mịch mù mờ, lên tiếng hỏi.

Dĩ Nhu cau mày, người đàn ông này phá án thì suy nghĩ nhanh chóng, còn đối với việc này thì lại giả ngu?

Cô mất hứng: “Trả chìa khóa nhà tôi!”

“Em có thể tức giận ... thế nhưng phải có lý do chứ!” Khúc Mịch dĩ nhiên không chịu giao chìa khóa, vất vả mãi mới có được, dễ dàng đem trả vậy sao.

“Muốn lý do gì? Anh dời vào nhà tôi ở, tôi không thích; anh nói với người ta tôi là bạn gái anh, tôi không thích ... Rõ ràng chưa?” Dĩ Nhu tức muốn xị khói.

Khúc Mịch nhíu chặt mi, nghĩ một lúc lâu mới rút chìa khóa, đặt vào lòng bàn tay cô.

Dĩ Nhu vừa định thu tay về, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai ... Cô nhìn

kỹ một chút, lúc này mới phát hiện đây không phải là chìa khóa nhà mình.

“Chìa khóa nhà tôi!” Khúc Mịch giải thích, “Nếu như em không thích tôi qua đó ở, vậy, em chuyển sang!”

Người đàn ông này ... có bệnh! Nếu không phải vậy chính là muốn làm người khác tức chết, muốn nổi điên.

“Tôi nói anh không hiểu ý tôi sao? Ý của tôi là, sau này chúng ta là đồng nghiệp bình thường, phải duy trì khoảng cách nhất định!”

“Tôi biết rồi!” Khúc Mịch đột nhiên tỉnh ngộ: “Ý của em là muốn chia tay?”

“Ai muốn chia tay?” Dĩ Nhu phát rồ.

“À! Nghĩa là em không có ý định chia tay. Ok! Vậy về nhà chúng ta nói tiếp, năm phút đã hết!” Dứt lời Khúc Mịch xoắn những bước dài ra ngoài, chỉ còn một mình Dĩ Nhu trong căn phòng họp nhỏ, lòng dạ ngổn ngang.

Một lúc lâu sau, Dĩ Nhu định thần, chờ đến khi cô chạy đuổi theo ra ngoài, Khúc Mịch đã sớm mất dạng.

“Đội trưởng Khúc đi điều tra rồi!” Lục Ly lên tiếng.

Dĩ Nhu luôn có cảm thấy ánh mắt Lục Ly nhìn mình rất lạ, cảm giác không chút nào dễ chịu nên vội vội vàng vàng về phòng làm việc của mình.

Vừa lên lầu, Dĩ Nhu trông thấy Dương Thâm bung hai tách café đứng trước cửa phòng làm việc.

“Anh qua tìm em uống tách café, được không?” Dương Thâm liếc nhìn sắc mặt của cô, “Có chuyện gì sao? Sắc mặt em rất khó coi!”

“Không có việc gì quan trọng!” Dĩ Nhu hiển nhiên vẫn còn tức giận, cô mở cửa mời Dương Thâm vào trong.

Dương Thâm cười cười: “Nghĩa là có việc! Nói anh nghe một chút đi ... Anh là gốc cây để em trút bầu tâm sự rất tuyệt. Giận đối với Khúc Mịch?”

“Nghe lời anh nói em cứ có cảm giác kỳ quái?” Dĩ Nhu chú ý đến hai chữ ‘Giận đối’ ... đây không phải là từ dùng cho tình nhân ư?

Dương Thâm chuyển cho cô một tách cà phê: “Bỏ thêm đường, em thích uống ngọt.”

Dĩ Nhu nhận lấy, nhấp một ngụm, cảm thấy tâm tình khá hơn một chút.

“Em tức giận sao? Quen em lâu như vậy, anh còn không thể nhớ nổi lần cuối cùng em tức giận là vì lý do gì, giận ai?” Dương Thâm ngồi xuống, “Đội trưởng Khúc là người có chút ... khó tiếp xúc, tuy nhiên là một người đàn ông khá lịch sự. Giữa hai người chắc chắn có hiểu lầm, ngồi lại từ từ nói chuyện với nhau, không được giận đối tổn hại nguyên khí.”

“Em và Đội trưởng Khúc có thể xảy ra hiểu lầm gì sao? Quan hệ của bọn em chỉ là quan hệ đồng nghiệp rất bình thường!” Dĩ Nhu càng nghe Dương Thâm nói càng thêm mơ hồ, ẩn ý của anh ta ... Không lẽ anh ta nghĩ cô và Khúc Mịch là một đôi?

Lần này đến lượt Dương Thâm kinh ngạc, anh ta nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Dĩ Nhu, lập tức nở nụ cười.

“Xem ra ... anh đã hiểu lầm!” Anh ta nở nụ cười rạng rỡ, tinh thần phấn chấn hơn gấp mấy lần, “Anh thấy Đội trưởng Khúc rất vồn vã theo đuổi em, và em cũng không có từ chối, tựa như hai người ở chung rất vui vẻ, vì vậy cho rằng ...”

“Anh ấy theo đuổi em?” Dĩ Nhu buồn cười, Khúc Mịch theo đuổi cô khi nào, lại còn rất vồn vã? Sao cô không cảm giác được?

“Trong cuộc sống em vốn suy nghĩ sơ sài, hơn nữa người trong cuộc thường hay mơ hồ.” Dương Thâm tựa người vào ghế, “Đội trưởng Khúc đối với em tựa như ‘tình thế bất buộc’, nếu không sẽ không xét nét anh đến vậy!”

“Thực sự nực cười, em không phải là nghi phạm của anh ấy, ... gì chứ ‘Tình thế bắt buộc’! Hơn nữa anh ấy dựa vào điều gì xét nét anh, chúng ta quen biết nhau đã lâu, tình cảm dĩ nhiên phải hơn những người khác!”

Nghe đến đây, đôi mắt Dương Thâm rạng rỡ, nụ cười trở nên xán lạn.

“Tan ca em đi đâu? Cùng đi?”

Dĩ Nhu lắc đầu: “Em qua bệnh viện một chuyến thăm chị Kha Mẫn, sau đó mới về nhà. Anh tan ca trước đi, hôm nào em mời anh ăn cơm. Đại sư huynh đến tỉnh Nam Giang lâu như vậy mà vẫn chưa mời được anh bữa nào.”

“Không vội! Thời gian còn dài!” Dương Thâm cũng nghe chuyện Kha Mẫn bị tai nạn.

Đến giờ tan sở, Dĩ Nhu đến bệnh viện. Mới đến cửa phòng bệnh đã nghe âm thanh rất lớn từ bên trong truyền ra!

Cô vội bước vào trong, Kha Mẫn sắc mặt khó coi, ngồi trên giường bệnh, cặp mắt đỏ au, hình như vừa mới khóc. Điện thoại di động nằm trên đất, vỏ điện thoại và pin văng tung tóe, màn hình vỡ nát.

“À! Dĩ Nhu đến rồi. Chị không cần thận làm rơi điện thoại, em nhặt giúp chị.” Kha Mẫn miễn cưỡng nở nụ cười, “Đa Đa xuống dưới công viên nhỏ chơi, lát nữa quay lại ngay thôi.”

Dĩ nhiên tâm trạng của cô ta vừa rồi mất không chế, hiện tại đã hồi phục được một chút, cô ta không muốn con mình nhìn thấy.

-----oOo-----

Chương 69: Đừng quấy rầy tôi nữa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu quan sát thấy tâm trạng Kha Mẫn không được tốt, nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào. Cô nhặt di động lên, lắp pin và nắp sau, thật tiếc là màn hình đã vỡ vụn hoàn toàn.

Chiếc điện thoại di động XXX đời mới nhất, màn ảnh cực lớn, dung lượng cực khủng ... Tiếc quá!

“Dĩ Nhu, hôm nay phiên em trông Đa Đa một đêm được không?” Kha Mẫn nhếch miệng muốn nở nụ cười nhưng không tài nào gượng cười nổi: “Vốn dĩ ba Đa Đa về ngày hôm nay, nhưng công ty lại có việc gấp không về kịp. Chị ở bệnh viện không tiện cho cháu ở đây.

Ông bà nội thì ở nước ngoài, hơn nữa lại lớn tuổi, chị không muốn để bọn họ biết. Còn ba mẹ chị ... Aizza, em chưa lập gia đình nên không hiểu, mỗi nhà mỗi cảnh.”

“Chị Kha Mẫn, chị yên tâm dưỡng bệnh, em rất thích Đa Đa!” Dĩ Nhu nhẹ giọng.

“Thật sự làm phiên em quá ... Vốn dĩ ba nó nói Đàn ông phải tận lực đi kiếm tiền là chuyện tốt ... Nhưng kiếm được nhiều tiền thì có ích gì?” Kha Mẫn thoáng trông thấy con trai bước vào, vội nuốt câu nói xuống.

Đa Đa là một đứa trẻ thông minh, cậu bé trông thấy hai mắt mẹ mình đỏ au, chạy qua: “Mẹ! Sao mẹ khóc? Có chỗ nào khó chịu? Đau ở đâu? Để con gọi chú bác sĩ đến ngay!”

“Không cần! Mẹ bị bụi vào mắt, dụi dụi một hồi làm mắt đỏ lên.” Kha Mẫn thấy con trai quan tâm mình như vậy, liền nở nụ cười sung sướng.

“Không phải! Con biết vì sao rồi!” Đa Đa bực bội: “Khẳng định là mẹ nhớ ba. Rõ ràng ba nói hôm nay quay về, ba nói chuyện không đáng tin, hơn nữa đây không phải lần đầu tiên.”

“Ba con rất bận ... Ba ...”

“Hừ! Nhưng mà mẹ đang nằm viện!” Đa Đa hơi bất mãn với Triệu Xuyên,

xem ra cậu bé này có tình cảm với mẹ nhiều hơn.

Kha Mẫn kéo tay con trai, khẽ an ủi: “Ba con nếu không đi kiếm tiền, con lấy cái gì mua được ô-tô to, máy bay điều khiển, lấy cái gì cho con đi học lớp ngoại khóa, sau này lấy tiền đâu cho con đi học, xuất ngoại, rồi cưới vợ?”

“Ai muốn cưới vợ chứ!? Con chỉ ở cùng với mẹ!” Khuôn mặt Đa Đa ửng đỏ vì thẹn thùng, “Mẹ không phải cũng kiếm tiền sao? Con có thể tiết kiệm một chút, con chỉ muốn một nhà ba người ở cùng nhau. Lần trước, ba hứa cho con đi sở thú, đến cận ngày lại nói có việc gấp phải làm. Bây giờ mẹ và con bị tai nạn, ba mất dạng! Hừm! Con ghét ba!”

Cậu bé ngoài miệng nói ghét ba mình nhưng thật tâm nó hi vọng ba nó luôn là người bạn thân thiết bên cạnh nó.

“Đa Đa! Giả như giữa ba và mẹ con chỉ có thể chọn một, vậy con sẽ ở với ai?” Câu này của Kha Mẫn khiến Dĩ Nhu sững sờ.

Tâm tình Đa Đa càng thêm kích động: “Con muốn ở cùng với ba và mẹ! Bạn học của con, ba mẹ nó trước khi ly hôn, mẹ nó cũng nói y chang như vậy, không bao lâu sau, ba nó thu dọn hành lý đi mất. Nếu ba mẹ ly hôn, con sẽ bỏ nhà đi bụi, ba mẹ cả đời cũng không tìm được con!”

“Ba và mẹ con sẽ không ly hôn, cả ba người chúng ta sống bên nhau mãi mãi!” Kha Mẫn thấy vậy, mau chóng động viên tinh thần con trai, “Ba đối với mẹ tốt như vậy thì làm sao ba mẹ ly hôn được chứ? Mẹ chỉ nói đùa thôi. Hù con một chút, cho con phải biết vâng lời mẹ!”

Dù sao Đa Đa cũng vẫn là một đứa trẻ, khóc một hồi, đảo mắt là quên mất.

Dĩ Nhu đưa Đa Đa về, vừa ra khỏi phòng bệnh, gương mặt nhỏ nhắn xịu xuống, ra vẻ không vui vẻ cho lắm.

“Sao vậy? Dì Tăng dẫn cháu đi ăn KFC chịu không?”

“Ăn gì cũng được ạ, con không đói bụng!”

Ngũ khí như người lớn của Đa Đa khiến Dĩ Nhu không nhìn được cười, xoa xoa đầu cậu bé: “Cháu có điều gì phiền muộn ư?”

“Người lớn đều coi mấy đứa trẻ như tội cháu là ngu ngốc, thật ra chuyện gì bọn cháu cũng biết!” Cậu bé ngược đầu tranh luận: “Chắc chắn là mẹ giận ba. Ba rất bận, bọn họ ngay cả thời gian cãi nhau cũng không có!”

“Không cãi nhau không phải là chuyện tốt sao?” Dĩ Nhu thắc mắc.

“Dì Tăng, dì thật ngây thơ!” Đa Đa có chút xem thường, “Ngay cả cãi nhau mà còn không muốn mở lời, thì còn gì nữa mà giao lưu? Giữa đàn ông và phụ nữ nếu không giao lưu sẽ rất dễ xảy ra sự cố.”

“Còn nhỏ mà tinh ranh quá. Ba mẹ cháu thì có vấn đề gì chứ? Bọn họ tình cảm rất tốt. Vợ chồng ở với nhau cả đời, không cần lên tiếng cũng biết đối phương đang nghĩ gì. Bọn họ quá hiểu nhau nên không dễ mà xa nhau được.”

Dĩ Nhu không biết nên giải thích thế nào về tình cảm giữa nam và nữ cho một đứa bé chín tuổi hiểu. Tuy nhiên, cô có thể chắc chắn một điều vợ chồng Kha Mẫn căn bản là có nền móng tình cảm, giữa bọn họ còn có một đứa bé đang yêu thế này, cho dù có xảy ra chuyện cũng không dễ dàng tách ra.

“Quên đi! Thế giới người lớn thật phức tạp!” Đa Đa thở dài, “Hay là chúng ta đi ăn một bữa no nê, phỏng chừng có thể điều tiết được tâm trạng. Đi thôi, dì Tăng. Cháu muốn ăn hamburger, khoai tây chiên và một ly coca thật lớn!”

“Lúc này vẫn có tâm trạng ăn sao? Cháu không sợ ba mẹ ly hôn?”

“Bọn họ không thể ly hôn, có cháu rồi. Cháu nói bỏ nhà đi là họ sợ!”

Dĩ Nhu dờ khóc dờ cười. Cô đưa Đa Đa đến KFC gần đó, gọi mấy món cậu bé thích.

“Dì Tăng, chú Khúc không tới sao?” Đa Đa đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“À ... Dì không biết!” Dĩ Nhu sững sốt, “Mà tại sao chú Khúc phải đến?”

“Đưa bạn gái đi dạo phố, dùng bữa ... Đây không phải là việc bạn trai nên làm sao? Nha nha nha ... Cháu biết rồi. Nhất định là do có cháu ở đây, nên hai người ngại ... Thật ra ...” Đa Đa cười hắc hắc, “Tối hôm qua cháu còn trông thấy ...”

“Cháu trông thấy cái gì?” Tăng Dĩ Nhu chau mày.

Đa Đa dựa đầu vào Dĩ Nhu, thì thầm bên tai cô: “Cháu trông thấy dì và chú Khúc ôm nhau, còn hôn môi!”

“Đừng nói nhảm!” Khuôn mặt Dĩ Nhu đỏ ửng, “Tối hôm qua là hiểu lầm, dì nghĩ ...”

“Dì Tăng, dì không cần phải giải thích với cháu. Cháu biết rồi ... sẽ không nói lung tung.” Gương mặt Đa Đa ra vẻ biết giữ bí mật.

“Cháu biết chuyện gì?”

“Chú Khúc là một trong những đối tượng của dì, dì dự định sẽ chọn một người tốt nhất, dĩ nhiên không cho bọn họ biết được quan hệ của nhau.” Đa Đa hiểu chuyện.

Trời! Dĩ Nhu há hốc mồm, đầu óc đứa nhóc này sao có thể suy nghĩ được phức tạp đến chừng này, hay là trẻ con bây giờ đứa nào cũng giống vậy!!!

“Cháu học ở đâu mấy thứ này?”

Đa Đa đắc ý, kiêu ngạo trả lời: “Trong mấy bộ phim truyền hình đều như thế ...”

Hiện tại, giáo dục cũng là một vấn đề rất lớn; tivi và máy tính cái gì cũng có, chẳng trách bây giờ trẻ em phát triển rất sớm.

Ăn xong KFC Tăng Dĩ Nhu đưa Đa Đa về nhà. Đứng dưới lầu, cô đã trông thấy Dương Thâm cầm một giỏ trái cây đứng đó.

“Đại sư huynh sao lại đến đây?” Cô hơi kinh ngạc.

“Không có chuyện gì nên đi loanh quanh, nhớ ra em nói ở khu cư xá này, nên đến đây thử vận may.” Dương Thâm cười cười: “Không ngờ vận khí của anh không tệ, giỏ trái cây này đỡ phải xách ngược trở về. Nặng quá!”

“Nhanh lên lầu thôi!” Khách đã đến nhà phải chiêu đãi tử tế.

Vào cửa, anh thả giỏ trái cây xuống, nhìn Đa Đa: “Mẹ cháu là Kha Mẫn phải không?”

“Vâng!” Đa Đa nhìn anh ta, lại liếc sang Dĩ Nhu, nở nụ cười thần bí.

Dĩ Nhu chợt nhớ tới luận điệu kia của cậu bé, đoán được nó đang nghĩ gì, nên trừng mắt cảnh cáo.

“Mau đi làm bài tập! Ngày mai là thứ hai, bài tập về nhà của cháu còn rất nhiều đó!” Dĩ Nhu đưa cậu bé vào phòng, sau đó quay ra mời Dương Thâm ngồi.

Cô đi rửa trái cây, lợi dụng cơ hội này Dương Thâm tỉ mỉ quan sát phòng khách một lần.

“Dĩ Nhu, anh muốn đi vệ sinh một chút!”

“Vâng, phòng bên trái phòng ngủ!” Dĩ Nhu trong nhà bếp nói vọng ra.

Dương Thâm đẩy cửa phòng ngủ, đứng quan sát một lượt, là phòng dành cho khách, bên trong gọn gàng sạch sẽ, chỉ có một chiếc giường đơn và kệ nhỏ. Anh đóng cửa, đi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Ở đây cũng rất sạch sẽ, khăn tắm, bàn chải đặt gọn gàng trên giá. Dương Thâm lướt nhìn một lượt, có thể nhận ra đều là của nữ, còn có bộ nhỏ, là của trẻ em.

Rất tốt! Trong phòng không có nửa điểm dấu vết của đàn ông! Dương Thâm ra ngoài, anh ngồi trên ghế sofa nhịp nhịp chân.

“Đại sư huynh! Tâm trạng của anh xem chừng rất tốt!” Dĩ Nhu bung trái cây mang ra.

“Cũng tốt!” Anh ta cười cười, “Dĩ Nhu, anh có chuyện muốn xin em một lời khuyên!”

--- Chuyện gì cần đến lời khuyên của mình? Dĩ Nhu tò mò nhìn anh ta.

“Mẹ anh hồi thúc, nói anh giới thiệu bạn gái, còn sai người giới thiệu cho anh một cô. Em nói xem anh có nên đi gặp không?” Vừa nói anh ta vừa nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên gương mặt cô dù là nhỏ nhất.

“Vậy thì đi gặp thôi anh!” Về mặt Dĩ Nhu rất nghiêm túc: “Thế hệ ông bà chúng ta, ở độ tuổi của anh là kết hôn muộn, chẳng trách bác lại sốt ruột. Mặc kệ anh suy nghĩ thế nào, nên trở về một chuyến coi như làm vui lòng bác. Không chừng đối phương lại là một cô gái xinh đẹp, dễ thương, tự dung nảy sinh tình cảm không biết chừng.”

“Nếu như ỏn, là anh sẽ kết hôn.” Anh ta nghiêm túc lên tiếng.

“Rất tuyệt!” Dĩ Nhu rất vui, có thể kết hôn với một người mình yêu thích là chuyện tốt biết bao.

“Nếu như anh kết hôn thì anh sẽ không còn chăm sóc cho em được như bây giờ.”

“Không sao! Em có thể tự chăm sóc cho mình!” Dĩ Nhu không cảm giác lời anh ta có chút nào bất thường.

Dương Thâm âm thầm thở dài trong lòng, nha đầu này trong phương diện tình cảm thật là ngu ngơ, anh ta đã nói đến mức đó mà cô vẫn chưa hiểu ý.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, âm thanh mở cửa.

Hai người đồng loạt nhìn sang, cửa mở, một người cầm chìa khóa bước vào.

“À! Giáo sư Dương rảnh như vậy sao!” Khúc Mịch nhíu mày, ‘ngựa quen đường’ tự cúi xuống thay dép, đặt mông ngồi bên cạnh Dĩ Nhu.

Anh liếc nhìn trái cây trên bàn: “Vốn dĩ chúng tôi phải mời giáo sư Dương bữa nào rảnh qua dùng cơm, không ngờ lại để anh tiêu pha thế này!”

Chúng tôi? Dĩ Nhu và Dương Thâm đều nhíu mày. Trông vẻ mặt của bọn họ, Khúc Mịch bất giác cũng nhíu mày.

“Đội trưởng Khúc, tôi nghĩ tôi đã nói chuyện rõ ràng với anh. Anh ...”

“Chú Khúc về rồi!” Đa Đa từ trong phòng chạy ra, cắt ngang lời Dĩ Nhu: “Cháu và dì Tăng đi ăn KFC còn mang về nhiều lắm. Chú ăn tối chưa?”

“Vẫn là cháu tốt nhất! Chú Khúc bận bù đầu cả ngày, ngay cả nước còn không có để uống chứ đừng nói ăn cơm. Vốn dĩ nghĩ về nhà sẽ có cơm ngon canh ngọt, ai ngờ lại bị người ta ghét bỏ.” Vẻ mặt âu sầu, tựa như là chịu oan ức rất lớn.

Tại sao anh có thể vô lại đến mức này? Đây chính là Đội trưởng anh minh thần võ trong mắt mọi người sao?

“Chú Khúc! Chú chờ chút, cháu đi lấy cho chú!” Đa Đa chạy vào trong bếp, xách túi KFC đi ra, còn lấy một bình nước trái cây trong tủ lạnh, “Không có coca, chú Khúc uống cái này đi!”

Khúc Mịch và Đa Đa, chú một câu cháu một câu, không coi hai người còn lại tồn tại.

Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ khó chịu, mặc kệ có trẻ con hay Dương Thâm, cô trầm giọng: “Đội trưởng Khúc! Tôi lặp lại lần nữa, chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường. Anh thân là Đội trưởng đội hình sự, lén lút đánh một chiếc chìa khóa nhà tôi, lại còn chưa được phép, thích đến là đến, cái

này có phải là trái pháp luật không?”

“Trái pháp luật?” Khúc Mịch nở nụ cười, “Bạn trai qua nhà bạn gái, tự làm một chìa khóa nhà bạn gái, mặc dù là bạn gái không thích cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ. Tôi nghĩ, cảnh sát sẽ không đi lo chuyện con con đó!”

“Tôi đã nói rất nhiều lần, chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường!”

“Đồng nghiệp bình thường?” Khúc Mịch nhún chặt mi, “Đồng nghiệp bình thường sẽ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố, cùng nhau đi khách sạn ở một phòng ... lại còn ... ở chung?”

Dĩ Nhu nghe đến đây, vừa tức vừa lo: “Này này ... Anh nói chuyện có đạo lý một chút được không! Chúng ta ở chung lúc nào? Đi khách sạn là vì tra án mới ở cùng nhau trong căn phòng Lưu Uyển Như đã từng đặt, hơn nữa chỉ là trong một buổi sáng mà thôi. Còn đi dạo phố ...”

Chưa chờ cô nói hết, một tiếng chuông cửa vang lên. Giờ này còn có ai? Nhà Dĩ Nhu không có khách đến thăm, đặc biệt là buổi tối.

Cô vội chạy ra mở cửa, trông thấy một cậu thanh niên mang hai túi đồ đứng trước cửa.

“Xin hỏi, cô là cô Tăng?”

Dĩ Nhu gạt đầu, nhìn anh ta đặt cái hộp xuống, lấy hai máy tính xách tay và hai cái gối.

“Phiền cô kiểm tra một chút, sau đó ký lên tờ biên nhận này.”

“Anh có giao nhầm không?” Dĩ Nhu đương nhiên không ký tên.

Cậu thanh niên nhìn số nhà, so sánh với hóa đơn: “Thưa cô, cô không phải là Tăng Dĩ Nhu sao? Nơi đây không phải là số A, đường B ư?”

Dĩ Nhu lại gạt đầu, anh ta tiếp tục lên tiếng: “Vậy là không sai rồi, xin mời

cô ký tên. Tôi còn phải giao một số địa điểm khác.”

Dĩ Nhu quay đầu trừng mắt nhìn Khúc Mịch, hàng hóa anh mua, tại sao ghi tên và địa chỉ nhà cô.

Quên đi! Đừng nên làm khó dễ với người giao hàng. Dĩ Nhu ký tên, nhưng không tính cho đồ vào trong nhà.

“Gói ôm!” Đa Đa chạy đến, “Ôi! Trên này còn có hình chú Khúc và dì nè!”

Dĩ Nhu cầm một chiếc gói khác lên nhìn, chính là bức ảnh cô và Khúc Mịch sánh vai, anh còn khoác lên vai cô. Nhìn đi, dáng dấp hai người rất thân mật, đặc biệt là Khúc Mịch, phá lệ nở nụ cười rất tươi, lộ ra hàm trắng trắng bóng.

Tính khí người đàn ông này có lúc làm người ta ghét, nhưng không thể không thừa nhận anh ấy là người khá có phẩm vị. Hàm răng trắng đều, khi cười khoe mắt khê cong, càng tăng thêm mỹ lực.

“Dĩ Nhu, Dĩ Nhu ...” Dương Thâm liên tiếp gọi cô hai tiếng, “Anh nghĩ, anh phải về trước ...”

“Được!” Dĩ Nhu gật đầu.

Cô đi ra tiễn Dương Thâm về, ai ngờ vừa nhấc mông, xoay người đã trông thấy Khúc Mịch đưa gói và máy vi tính vào phòng.

--- Tên này ... Anh ấy cố tình ... Anh ấy cố tình bức cô điên.

Dĩ Nhu giận đùng đùng, quay sang, đóng sầm cửa, ngay trước mặt Dương Thâm; chứng kiến hành động của cô, Dương Thâm không khỏi cười khỏ một tiếng.

Anh biết lần này anh thật sự đã hết hi vọng. Từ khi quen Dĩ Nhu, anh ta chỉ biết một Dĩ Nhu nhẹ nhàng, điềm đạm, chưa bao giờ nổi nóng. Cô hầu như ẩn giấu nội tâm của chính mình, không cho phép bất cứ người nào hay bất kỳ ai tiếp cận. Từ trước đến nay cũng không can dự vào cuộc sống người

khác. Cô như một đóa sen, lặng lẽ và độc lập.

Thế nhưng, trước mặt Khúc Mịch, Dĩ Nhu không bao giờ tự chủ, luôn biểu đạt nội tâm của mình: vui vẻ, tức giận, nổi nóng. Tâm tình của cô đều bị Khúc Mịch khống chế, biết nhưng không cách nào đánh trả được Khúc Mịch. Họ như một cặp oan gia, Dĩ Nhu có thể không nhận ra, nhưng anh ta là người ngoài, anh ta có thể nhìn ra được cảm tình của hai người rất tốt.

Giờ khắc này, Khúc Mịch và Dĩ Nhu đang cãi nhau.

“Có phải anh cố ý đúng không?” Dĩ Nhu khoanh tay, tâm trạng ổn định được một chút, “Đội trưởng Khúc, chúng ta đều đã lớn, có một số chuyện phải nói thẳng thắn. Tôi không phải là bạn gái của anh, hiện tại không phải, sau này cũng không! Vậy anh có thể mang đồ đạc của mình rời khỏi nhà tôi, rời khỏi cuộc sống của tôi được chứ? Anh quá nhiều sinh hoạt của tôi, tôi rất khó chịu, thậm chí là rất khổ sở.”

Khúc Mịch nghe Dĩ Nhu nói, hàng lông mày càng ngày càng nhíu chặt. Một lát sau, tay phải cầm laptop đen, tay trái cầm gối ôm, không nói một lời, đi ra cửa.

“Này ... Còn đồ của anh nữa nè!” Dĩ Nhu gọi anh.

Anh quay đầu nói: “Để cho cô, nếu không thích tự xử lý!” Nói xong thì rời đi.

Hả??? Như vậy là đuổi anh đi được rồi. Dĩ Nhu cảm giác ... có nhanh quá không, cô còn nghĩ phải tốn thêm chút sức lực.

“Dì Tăng à! Chú Khúc còn chưa ăn tối. Chú ấy thật đáng thương!” Đa Đa rất thích Khúc Mịch, trông thấy Khúc Mịch im lặng rời đi, cậu bé đau lòng.

Dĩ Nhu không trả lời Đa Đa, đem laptop và gối ôm cầm lên ... Hai món này xử lý thế nào? Vứt? Nhưng mà hơi tiếc.

Hơn nữa máy tính của cô đã cũ rồi, tốc độ cũng chậm dần, coi như đây là chi phí Khúc Mịch bồi thường tổn thất tinh thần cho cô đi. Còn cái gối, Dĩ

Nhu nhét vào trong vali, rồi để dưới gầm giường.

Vừa nghĩ đến sau này Khúc Mịch sẽ không quấy rầy cô nữa, cuộc sống của cô sẽ yên tĩnh như trước, Dĩ Nhu cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô đột nhiên nhớ ra, chìa khóa nhà mình ... Khúc Mịch vẫn còn chưa trả.

Quên đi! Ngày mai gặp nói sau. Hơn nữa, sau này anh cũng sẽ không tự ý qua nhà cô.

Không có Khúc Mịch quấy rối, Dĩ Nhu tắm rửa, ôm Đa Đa ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau, Dĩ Nhu bừng bừng sức sống có mặt tại Cục cảnh sát, nhìn sắc mặt của mọi người cực kỳ nghiêm trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô hỏi một người.

“Báo hôm nay! Chị xem qua là rõ!”

Dĩ Nhu vội tìm tờ báo, tất cả tiêu đề của toàn bộ tờ báo lớn nhỏ đều là tấm ảnh Đường Ninh --- Cô ta đang đứng trong tủ kính!

-----oOo-----

Chương 70: Tấm ảnh bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vụ án Đường Ninh dù là chi tiết nhỏ nhất cũng được phong tỏa nghiêm mật, tuy rằng trà dư tửu hậu dân chúng có truyền tai nhau chuyện thành phố Nam Giang xuất hiện tên sát thủ biến thái, chuyên moi nội tạng nữ sinh viên đại học; thế nhưng không có chứng cứ, tất cả chỉ đều là lời đồn đại.

Vốn dĩ tin tức ‘Thôi Minh bị cảnh sát giải đi hiệp trợ điều tra, đến bây giờ vẫn chưa được thả’ sẽ là tin nóng nhất, thì bây giờ tấm ảnh Đường Ninh trong tủ kính chen chân, đẩy tin của hắn rớt xuống vị trí chẳng ai thèm chú ý.

Người dân thành phố Nam Giang thay nhau bàn luận sôi nổi, trên tieba thì như ong vỡ tổ. Dân mạng truyền tay nhau, chưa đầy một canh giờ bài đăng mới nhất đã vượt qua con số mấy triệu lượt view, trên ba trăm ngàn lượt bình luận, còn náo động gấp mấy lần vụ án Mã Gia Câu.

Rốt cục ai là người truyền bức ảnh ra ngoài? Lục Ly cẩn thận nhớ lại tình huống hôm phát hiện thi thể, anh ta chợt nghĩ đến một người.

Anh ta vội vã chạy qua tờ báo chiều Đại Dương, vừa vặn trông thấy Hoắc Thê Ni từ trong cửa chính đi ra.

“Đội phó Lục?” Trông thấy Lục Ly, cô ta khẽ ngạc nhiên nhưng ngay lập tức vui vẻ, “Tôi đang muốn chạy qua tìm anh, liên quan đến vụ án Đường Ninh...”

“Ngày hôm đó cuộn phim cô chụp có phải tất cả đều đã bị hư?” Lục Ly chưa chờ cô ta nói hết câu đã nghiêm mặt hỏi.

“Bức ảnh gì? Nè nè ... Hôm đó chính anh đã xả toàn bộ phim của tôi.” Cô ta không hiểu sao Lục Ly lại nói như vậy, hơn nữa hình như có hơi tức giận.

Sao vậy? Sáng sớm đã đến mặt mày hằm hằm. Bản thân cô ta chẳng làm cái gì có lỗi với anh ta, sắc mặt khó coi như vậy cho ai nhìn!

“Hoắc Thê Ni, cô có thể bất chấp mọi thứ nhằm mục đích để có một tiêu đề hot, cái này gọi là chuyên nghiệp; sau lưng giờ trò, đem hình chính diện nạn nhân bán cho các tờ báo, tạp chí lớn, cái này gọi là thiếu đạo đức!”

Chuyện này đối với với một người đã khuất chính là thể hiện sự không tôn trọng, đối với gia thuộc là sự đả kích nặng nề. Bọn họ vẫn chưa vui nổi đau mất đi người thân, cô lần thứ hai đem nỗi thống khổ của họ dón xuống đáy vực sâu khiến bọn họ tan nát cõi lòng!

Bọn họ sẽ bị đám phóng viên như cô bao vây, quấy rầy, sẽ có một khoảng thời gian dài không thể sinh hoạt như bình thường. Tất cả những chuyện này là do cô! Vì cô ham hư vinh, tham lam, máu lạnh!”

Đôi mắt với sự lên án của Lục Ly, sắc mặt Hoắc Thê Ni càng ngày càng khó coi, “Đội phó Lục, anh là cảnh sát hình sự, nói chuyện phải có chứng có cứ. Anh dựa vào đâu nói chính tôi là người bán những tấm ảnh đó cho các tạp chí lớn nhỏ?”

“Ngày đó ở hiện trường, chỉ có một mình cô chụp được. Bức ảnh khẳng định không phải được tiết lộ từ phía cảnh sát, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất!” Lục Ly hiển nhiên không phải suy đoán lung tung.

Hoắc Thê Ni hừ lạnh một tiếng: “Đội phó Lục, vốn dĩ tôi có chuyện muốn nói với anh, bây giờ thì hết hứng rồi. Tạm biệt! À ... cũng không muốn nói tạm biệt!” Nói xong, cô ta tức tốc bỏ đi.

Lục Ly trông thấy dáng vẻ tức giận của Hoắc Thê Ni không giống như làm bộ, anh ta buồn bực ... Chẳng lẽ suy đoán của anh ta lại sai?

Anh ta trở về cảnh cục, nhìn thấy Khúc Mịch vừa cúp điện thoại: “Theo khoa giám định kỹ thuật, tấm ảnh đã được xử lý bằng photoshop. Tấm ảnh thực chất được chụp ban đêm, sau đó được chỉnh sáng, thêm chút màu sắc âm u.”

“Những bức ảnh đó là chụp buổi tối? Nói cách khác hung thủ sau khi bày thi thể thì hẳn chụp lại?” Lục Ly kinh ngạc lên tiếng: “Vậy tại sao bây giờ hẳn mới tung ra?”

“Nguyên nhân chỉ có một! Hung thủ vốn dĩ muốn tạo thành một chấn động trong xã hội, khiến tất cả mọi người phải quan tâm ‘Tác phẩm nghệ thuật’ của hắn, đáng tiếc hiệu quả không thành công như trong dự liệu. Hắn không thể kiềm chế mới lấy tấm ảnh hắn lưu lại để tự thưởng thức, công bố ra ngoài.”

Khúc Mịch khẳng định: “Bức ảnh này đã gây nên náo động, nội tâm của hắn đã đạt được thỏa mãn cực lớn, đồng thời cũng kích thích thần kinh của hắn. Tôi đoán hắn sẽ còn tiếp tục đăng tải! Ngay lập tức liên hệ với các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ, yêu cầu bọn họ cung cấp nguồn ảnh, mong bọn họ hiệp trợ phá án.”

Lục Ly nhanh chóng làm theo, tất cả các phóng viên đều gửi hồi đáp, chỉ riêng tờ báo chiều Đại Dương là không có.

Chắc là ... vừa rồi Hoắc Thê Ni muốn nhắn với anh ta sự bất thường trong tấm ảnh, đáng tiếc ...

Lục Ly nghĩ đến những lời anh vừa nói có phần quá đáng, thềm tự trách. Chờ lần sau gặp mặt, nhất định phải xin lỗi Hoắc Thê Ni, hi vọng cô ta tha thứ.

Hết thấy các phóng viên đều gửi lại tấm ảnh giống như nhau, và đều nhận được vào khoảng mười hai giờ khuya hôm qua thông qua email. Người gửi địa chỉ không rõ, cũng không viết bất cứ gì, chỉ có một tấm ảnh.

Khúc Mịch lập tức điều tra IP của người gửi, rốt cục khoắc chặt trên IP của một tiệm internet. Hung thủ lên mạng và gửi email từ đó.

Khúc Mịch lệnh cho mọi người tức tốc đến đó lấy camera trong khoảng thời gian khoảng mười hai khuya và danh sách những người đã lên mạng.

“Tại sao cột thẻ căn cước lại bỏ trống?” Tiệm internet là một nơi hỗn tạp, dễ dàng gây ra những chuyện mất trật tự hay phạm tội. Vì vậy trong nước sớm đã ban hành quy định muốn lên mạng nơi công cộng phải có thẻ căn cước mới được đăng ký.

Ông chủ thấy thế ngay lập tức giả ngủ, cười hì hì: “Đều là mấy khách quen đến chơi, tình cờ quên mang thẻ căn cước nên không ghi!”

“Vậy mau đem địa chỉ khách quen viết ra!”

Nghe Lục Ly nói vậy, hấn rút đầu, quan sát trước mặt không có ai, ông ta kéo kéo cánh tay Lục Ly: “Anh cảnh sát, tôi và Cục phó bên các anh là chỗ quen biết. Mọi việc cho qua được thì qua ... Tiểu đệ vô cùng cảm kích!”

“Đừng thấy sang bắt quàng làm họ, ông có biết vì ông làm sai quy định dẫn đến việc điều tra của chúng tôi càng thêm khó khăn? Nếu hung thủ giết

người là một trong số đó, ông không phải là đồng lõa sao?” Lục Ly lên tiếng trách cứ ông ta, “Chờ ban ngành liên quan đến niêm phong đi.”

Khúc Mịch đang kiểm tra camera mười hai giờ khuya hôm qua. Trong tiệm đêm qua không có nhiều khách, mấy cậu thanh niên chơi game online, còn có hai người nằm nhòai ra bàn ngủ, không trông thấy nhân vật khả nghi!

“Vương Nhân Phủ! Email có thể đặt giờ gửi không?”

“Hoàn toàn có thể, thao tác rất đơn giản!”

Khúc Mịch nghe thấy thế thì cau chặt mi, như vậy khối lượng công việc là cực lớn, từ ngày phát hiện thi thể Đường Ninh đến giờ đã qua mười bốn ngày.

May là ông chủ ở đây không phải là tay lười nhác, băng ghi hình của mười bốn ngày trước vẫn còn bảo lưu. Khúc Mịch lệnh cho copy ra một USB mang về đội hình sự. Ba cái USB 16Gb, lần lượt được phát trong phòng họp nhỏ.

“Đội trưởng Khúc! Hay là chúng ta chia phiên nhau quan sát? Như vậy có thể luân phiên nhau nghỉ ngơi!” Vương Nhân Phủ đề nghị.

“Chia phiên? Cậu xác định đến lượt cậu hung thủ sẽ không bỏ trốn?” Khúc Mịch cau có.

Vương Nhân Phủ sợ đến mức không dám nói thêm nửa chữ. Mọi người ai nấy đều im lặng. Tất cả đều biết hôm nay tâm trạng Đội trưởng Khúc rất tệ, chỉ có Vương Nhân Phủ không biết sống chết mà còn va vào.

Khúc Mịch trước sau vẫn là bộ mặt hằm hằm, anh nhìn chằm màn ảnh lớn không nhúc nhích, các cảnh viên khác ngồi tập trung phía xa, rõ ràng không dám ngồi gần Khúc Mịch, sợ bị vạ lây.

Đoàn người đều đói bụng, nhưng không ai dám lên tiếng.

Ọc ... ọc ... ọc ...

Vương Nhân Phủ liếc Khúc Mịch một cái, nhanh chóng giải thích: “Em không cố ý ... nhưng thật sự em rất đói!”

“Kêu thức ăn bên ngoài, vừa ăn vừa xem.” Khúc Mịch ra lệnh, Vương Nhân Phủ nhanh nhẹn đi gọi món.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, không bỏ lỡ một giây, cơm này ăn còn gì là ngon ngọt.

Buổi tối, vẫn ăn thức ăn ngoài trong gian phòng hợp nhỏ, mãi gần đến tối mới xem hết một USB, ai nấy đều tái mặt! Vậy còn phải coi đến chừng nào? Nhìn như vậy là biết khả năng mất thêm ba bốn ngày ở lì trong đây.

Lục Ly thừa dịp đi vệ sinh gọi điện thoại cho Dĩ Nhu.

“Đội phó Lục? Anh gọi cho tôi có việc gì không?” Dĩ Nhu dĩ nhiên hoàn toàn bất ngờ. Cô và Lục Ly cũng không thường xuyên nói chuyện, không hiểu sao muộn như vậy anh ta còn gọi điện thoại đến.

“Bác sĩ Tăng! Trễ thế này mà vẫn còn gọi cho cô thì thật ngại quá, nhưng chúng tôi chịu không nổi nữa rồi!” Lục Ly hạ giọng: “Đội trưởng Khúc lôi cả đội coi băng ghi hình, xem liên tục hơn mười ba tiếng. Ai nấy đều kiệt sức, như ngựa hết hơi, đôi mắt mờ mờ.”

“À ... Các anh cực khổ rồi!” Dĩ Nhu vẫn chưa hiểu được lý do, chỉ vì việc này mà cố ý gọi cho cô?

“Bác sĩ Tăng, nếu cô có hiểu lầm gì với Đội trưởng Khúc thì mau giải thích rõ ràng rành rọt.” Lục Ly tiếp lời, “Tâm trạng anh ấy không tốt, bầu không khí trong cảnh đội thực sự rất ngột ngạt, không ai dám thở mạnh. Hơn nữa, với đà này Đội trưởng Khúc cũng tổn hại sức khỏe. Trưa nay anh ấy chỉ ăn qua loa một chút, bữa tối nhất định không chịu ăn. Bác sĩ Tăng ... Cô gọi điện thoại cho Đội trưởng Khúc đi!”

Tất cả những chuyện này có quan hệ gì đến cô? Dĩ Nhu chau mày: “Đội phó Lục, việc của các anh tôi không tiện can thiệp. Huống hồ gì tôi và Đội

trưởng Khúc chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, anh lần này gọi sai đối tượng rồi.”

“Bác sĩ Tăng, tôi không quan tâm mối quan hệ của cô và Đội trưởng Khúc. Nhưng tôi biết hiện tại chỉ có cuộc điện thoại của bác sĩ Tăng mới có hữu hiệu. Nếu cứ tiếp tục thế này e rằng toàn đội không thể chịu đựng được nổi. Tôi thay mặt anh em trong đội cảm ơn cô. Bác sĩ Tăng, coi như tôi cầu xin cô!”

Dĩ Nhu nhẹ dạ dĩ nhiên sẽ không từ chối, nhưng cứ như thế Khúc Mịch lại được voi đòi tiên.

Cô khó khăn mở lời: “Gọi điện thoại tôi phải nói gì?”

“Tùy ... Nói gì cũng được!” Lục Ly nhắc thấy Dĩ Nhu xuôi xuôi lòng lại tiếp tục khuyên can: “Nói chuyện phiếm vài câu là được rồi!”

Dĩ Nhu tắt điện thoại, đứng suy nghĩ một lúc, liếc nhìn thấy Đa Đa đang làm bài tập ở bên cạnh, liền nảy ra ý định.

“Đa Đa, cháu gọi điện thoại cho chú Khúc, dặn chú phải ăn tối, phải chú ý nghỉ ngơi!” Dứt lời, cô nhấn số Khúc Mịch, sau đó chuyển qua cho Đa Đa.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, trong loa truyền đến thanh âm của Khúc Mịch.

“Bác sĩ Tăng!”

“Chú Khúc ... là cháu ... Đa Đa!”

“À!” Bên kia im lặng một chút, Đa Đa dùng điện thoại Tăng Dĩ Nhu gọi cho anh ... Không phải hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì chứ?!!

Khúc Mịch đứng bật dậy, “Đa Đa ... Cháu và dì Tăng có chuyện gì sao?”

“Không có!” Đa Đa trả lời, “Dì Tăng rất khỏe, dì nói cháu gọi cho chú, nhắn chú phải ăn cơm, phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Cháu lặp lại lần nữa!”

“Dì Tăng rất khỏe, dì nói cháu gọi cho chú, nhắ chú phải ăn cơm, phải chú ý nghỉ ngơi.” Đa Đa lặp lại thêm một lần.

Thằng nhóc này cố tình nghe không hiểu ý của mình! Dĩ Nhu vội vã ngắt máy.

Phía đầu dây Khúc Mịch nghe một tràng âm thanh ‘Đô đô’, đột nhiên mặt mày hớn hở, mây mù xua tan.

“Ngày hôm nay tạm thời coi đến đây thôi. Tan ca!” Anh ném xuống một câu, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Mọi người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có mình Lục Ly là hoan hỉ như mình thắng số xổ. Cả bác sĩ Tăng và Đội trưởng Khúc nhất định có cảm giác về đối phương.

Chỉ là ... hình như cuộc gọi vừa rồi là Đa Đa gọi đến, anh ta nghe loáng thoáng Khúc Mịch nói hai từ ‘Có chuyện’ ... Không phải bác sĩ Tăng xảy ra chuyện gì chứ? Không đâu, Lục Ly nhanh chóng phủ quyết khả năng này, anh ta mới vừa đặt điện thoại xuống, có thể có chuyện gì! Hơn nữa, Đội trưởng Khúc đã chạy qua, có việc cũng không sao.

Tuy nhiên ... có thể là lần này anh ta đã đoán sai!

Khúc Mịch mặt mày hớn hở chạy đến trước cửa nhà Dĩ Nhu, anh rút chìa khóa, tra vào ổ ... Ổ!!! Sao không được?

Anh rút ra, cẩn thận nhìn lại ổ khóa, hàng mi nhíu lại. Rõ rồi, đã đổi khóa.

Khúc Mịch suy nghĩ một chút, xoay người xuống lầu, một lát sau cùng một người đàn ông với thùng đồ nghề trong tay đi tới.

“Anh cảnh sát! Chính là nhà này?”

“Ừm!” Khúc Mịch rút một điều thuốc, chậm rãi hút.

Vừa được hai hơi thuốc đã nghe người đàn ông kia nói “Được rồi!”

Khúc Mịch móc ra vài tờ, xua tay ra hiệu cho anh ta xuống lầu. Anh dụi điều thuốc, đẩy nhẹ cửa vào trong.

Trong phòng khách vắng lặng, không mở đèn. Anh cau mày, ngủ say như thế sao, lỡ có ăn trộm vào thì thế nào?

Chưa chờ đến khi anh tiến thẳng vào trong, đèn đột nhiên bật sáng. Anh lúc này mới phát hiện Tăng Dĩ Nhu ngồi an vị trên sofa theo dõi anh.

“Quả nhiên tôi đoán đúng. Đội trưởng Khúc! Một khi muốn làm gì, anh sẽ không chừa bất cứ thủ đoạn nào!” Dĩ Nhu lạnh lùng khiển trách.

“Bác sĩ Tăng! Xem ra càng ngày em càng hiểu tôi.” Khúc Mịch dĩ nhiên có vài phần vui mừng, “Tuy nhiên ... Không có nhiều việc phải khiến tôi nhọc lòng như thế!”

“Ồ? Vậy nghĩa là tôi phải cảm thấy vinh dự?” Dĩ Nhu thực sự hận cách ăn nói kiêu căng của anh.

“Tôi chưa ăn cơm tối, đói quá!” Khúc Mịch đặt mông xuống ghế sofa, “Nhà em còn món gì không, cơm thừa canh cạn cũng được!” Anh ra vẻ rất dễ dãi.

“Khúc Mịch! Anh có thể nghiêm túc suy nghĩ từng câu nói của tôi được không?” Dĩ Nhu biết nhất định anh sẽ về đây, nên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Có thể!” Khúc Mịch gật đầu.

“Được!” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng: “Đầu tiên tôi giải thích với anh một chuyện, cú điện thoại hôm nay là Lục Ly yêu cầu tôi gọi. Tôi suy đoán tâm trạng anh đang ảnh hưởng quá mức đến công việc, việc này đối với một chuyên gia tâm lý học mà nói là không chuyên nghiệp.”

Khúc Mịch dĩ nhiên tán thành nên không cắt ngang lời cô, lẳng lẳng lắng nghe.

“Tôi suy nghĩ rất thận trọng từng chi tiết nhỏ kể từ khi chúng ta quen biết hay chung đụng, và cảm giác hình như tôi đã có những ám chỉ khiến anh hiểu lầm. Nếu như tôi không ăn cơm cùng anh, đi dạo phố với anh, không đồng ý tra án cùng anh, không đồng cảm để rồi cho anh tá túc qua đêm ... Thì anh sẽ không có suy nghĩ rằng quan hệ chúng ta là thân mật.

Khúc Mịch! Anh vẫn đọc sách, làm nghiên cứu, ngay cả đến bệnh viện tâm thần để thâm nhập nghiên cứu tâm lý con người. Anh có từng nghĩ đến hay chưa, hoặc là anh không biết thế nào gọi là tình yêu, hai người yêu nhau sẽ chuyển động cùng nhau ra làm sao.

Ở đây tôi có vài bộ phim tình cảm, anh có thể coi để tham khảo. Trong phim đôi nam nữ yêu nhau chân thành, anh xem sẽ biết. Nếu như anh vẫn một mực kiên trì ý mình, tôi không còn cách nào khác. Thế nhưng, tôi phải nói cho anh, đối với chuyện anh ‘xâm nhập’, tôi cảm giác không thoải mái. Đây chính là trạng thái không bao giờ có của người yêu nhau, tôi không thích!”

Dĩ Nhu khiến Khúc Mịch phải cau chặt mi, rơi vào trầm tư.

Nên để anh suy nghĩ một chút, Dĩ Nhu quay về phòng mình.

Nhưng cô ngủ không được, trần trọc cho đến gần sáng. Ra khỏi phòng, cô trông thấy trên bàn trà mấy đĩa phim đều được mở ra, màn hình vi tính còn tỏa nhiệt, không thấy Khúc Mịch đâu, phòng khách nồng mùi thuốc lá, hình như chỉ mới rời đi chưa đến nửa phút.

Anh không dây dưa ... Ất hẳn những lời cô nói anh đã phục rồi. Dĩ Nhu mở cửa sổ, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

--- Sao? Người đàn ông ấy lại quay trở lại? Anh ấy không hiểu tiếng người à?

Dĩ Nhu cau có ra mở cửa, bên ngoài không một bóng người, trên đất có một

túi đồ.

Cô cầm lên, bên trong có bánh bao và sữa đậu nành. Cô sững người, chạy vào trong nhà, tiến gần đến cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy bóng dáng Khúc Mịch quay lưng về phía cửa sổ, quần tây và áo nhăn nheo, bỗng nhiên trong lòng Dĩ Nhu trở nên mềm mại hơn hẳn.

Khúc Mịch là người ưa sạch sẽ, từ trước đến nay quần áo của anh luôn thẳng thớm. Bây giờ mặc một bộ quần áo nhăn nheo, sắc mặt anh có phần mệt mỏi. Từ trưa qua đến giờ anh cũng chưa được ăn một bữa ngon, hơn nữa còn liên tục làm việc, ngay cả mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Dĩ Nhu muốn gọi anh lên ăn sáng, nhưng chợt nghĩ vất vả lắm mới có thể khiến anh hiểu rõ được mối quan hệ của hai người, không còn cách nào khác, đành phải nhịn xuống, cô đóng cửa, xoay người, đi vào nhà bếp.

Dĩ Nhu không nhìn thấy, ngay sau khi cô vừa quay đi, Khúc Mịch xoay người, ngẩng đầu nhìn cửa sổ, vẻ mặt cao thâm khó dò.

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh nhận điện một lúc, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Trên các tạp chí lớn nhỏ một lần nữa lại có thêm một tấm ảnh, chính là nạn nhân Nghê Giai hóa thân thành tượng sáp Nữ Oa.

Lần này, có cả một số tờ báo lớn các thành phố khác cũng đưa tin. Tên biến thái sát thủ liên hoàn không chỉ gây náo động ở thành phố Nam Giang, mà ngay cả những thành phố lân cận cũng gây nên ‘tiếng vang’ trong dư luận.

Điện thoại của đội hình sự sắp nổ tung, phía bên Cục Trưởng Hoàng cũng không khá hơn. Sở trưởng Vương đích thân đến Cục cảnh sát, muốn gặp mặt Khúc Mịch nghe báo cáo tình huống.

“Vụ án này đã kinh động khắp cả tỉnh, tỉnh trưởng đã gọi điện thoại ban hành chỉ thị, yêu cầu chúng ta mau chóng phá vụ án này, trấn an tâm lý người dân.”

Hết thấy nằm trong tiên đoán của Khúc Mịch, nhưng hung thủ giống như một con cá da trơn, tóm được, rồi lại để vuột mất.

Hung thủ một lần nữa khiêu khích, thành công chọc giận Khúc Mịch.

“Chúng tôi vẫn đang dốc toàn lực phá án, sẽ không vì tình trường hay sự khủng hoảng trong dân chúng mà đẩy nhanh được tiến trình.” Anh nói chuyện lúc nào cũng vậy, hoàn toàn không bao giờ nề mặt mũi người khác.

Cũng may sở trưởng Vương không để ý, còn Cục Trưởng Hoàng mặt mũi khó coi hơn vì áp lực đè nặng lên ông ta.

Khúc Mịch không biết sở trưởng Vương đã đưa ra tối hậu thư nếu trong vòng một tháng không phá được án, Cục Trưởng Hoàng sẽ buộc phải từ chức.

-----oOo-----

Chương 71: Thi thể thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch tăng cường kiểm tra băng ghi hình mà tiệm internet cung cấp, phối hợp cùng cảnh sát khu vực thăm dò khu vực lân cận. Đội hình sự bận đến mức người ngã ngựa đổ, ai nấy vành mắt thâm đen như gấu trúc.

Kha Mẫn xuất viện, một giây cũng không dám nghỉ, vùi đầu vào công việc. Cô biết hiện tại đội hình sự khan hiếm cảnh lực, mặc kệ là hậu cần hay đi điều tra bên ngoài, cô cũng đều đảm nhận.

Khúc Mịch đem đồ đặc cá nhân, chuyển hẳn ăn ở tại văn phòng.

Xem băng ghi hình là đầy đọa nhất, mọi người đã thay phiên nhau nghỉ nhưng không ai chịu nổi, chỉ có một mình Khúc Mịch là kiên trì, đôi khi ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần mười phút rồi lại mở mắt tiếp tục tràn đầy sức sống.

“Ngừng!” Mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình, thì giác mệt mỏi nên chẳng ai lưu ý. Khúc Mịch vừa la lớn tiếng, mọi người bừng tỉnh lên tinh thần, nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Chỉ nhìn thấy màn hình dừng ở một hình bóng mơ mơ hồ hồ, người đó khoác chiếc áo khoác lớn, đầu đội mũ lưỡi trai, gương mặt một nửa bị kính râm che khuất. Vốn hình ảnh đã mờ lại càng thêm khó nhìn.

Hai mắt Lục Ly sáng lên, người này không phải là người phụ nữ kỳ lạ từng xuất hiện ở quán trà đây sao? Cô ta một lần nữa xuất hiện tại tiệm internet ... Sự trùng hợp đáng ngạc nhiên.

Màn ảnh được tua nhanh đến đoạn người phụ nữ chọn vị trí gần sát phía trong, sau lưng là bức tường gạch men sáng bóng, chỗ ngồi bên cạnh không có ai.

Camera quay chính diện cô ta, cô ta cố gắng cúi thấp đầu, trong băng ghi hình chỉ còn thấy mặt sau chiếc màn hình máy tính.

“Nếu nhìn được màn hình thì tốt quá!” Lục Ly tiếc nuối: “Nhìn đáng tiếc là biết tên nghi phạm cố tình lựa chọn chỗ ngồi này, không ai chú ý, cũng không ai trông thấy màn hình.”

Khúc Mịch không nói lời nào, cặp mắt vẫn dán lên màn hình: “Tua lại!”

Vương Nhân Phủ vội vàng nghe theo, anh ta quay lại, rồi Khúc Mịch lại yêu cầu tua thêm lần nữa. Mấy lần như vậy, sau đó Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ tạm ngừng đoạn băng.

“Mọi người nhìn ở đây!” Khúc Mịch chỉ vách tường sau lưng người phụ nữ, trên nền gạch men trơn bóng mơ hồ phản xạ màn ảnh, “Có cách nào để nhìn rõ khúc này được không?”

Vương Nhân Phủ gật đầu, cắt hình ảnh trên bức tường, phóng to, gương mặt ai nấy đều lộ ra ý cười.

Nơi địa chỉ gửi thấp thoáng địa chỉ email, còn có thể nhìn thấy được phần nhận thư chính là email của những phóng viên kia.

“Trên căn bản có thể phán định, người gửi thư chính là người phụ nữ này!” Ngay cả bản thân Khúc Mịch cũng chấn động; thật ra, anh cũng đâu phải là người sắt, nếu như không tra ra được manh mối, chính anh cũng sắp chịu không nổi.

Khúc Mịch lập tức cho người phác họa lại chân dung người phụ nữ trong đoạn băng, sau đó in thành nhiều bản, liên hệ với cảnh sát tuần tra khu vực đường Trung Tâm, đường Nam Yên để họ tăng cường rà soát, tìm ra người phụ nữ này!

Nhanh chóng có tin tốt lành, tại gần khu vực đường Trung Tâm có một cửa hàng mỹ phẩm Dior, nhân viên tư vấn bán hàng có ấn tượng với người phụ nữ mua hàng này.

Khúc Mịch liền cùng thuộc cấp chạy đến cửa hàng đó dò la tình hình.

“Cô Lý đúng không? Cô đã nhìn thấy người phụ nữ trong hình?” Khúc Mịch nhớ rõ khi phát hiện thi thể của Đường Ninh, anh đã từng lệnh cho mọi người đến các quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm và các chi nhánh Dior để điều tra; tuy nhiên, tại thời điểm đó mọi hiềm nghi chỉ đặt lên người đàn ông tao nhã có khí chất, do đó không thu hoạch được gì.

Nhân viên tư vấn gật đầu một cái: “Vị khách này đến đây hai lần, mua sản phẩm mã số một và số bảy.”

“Tại sao cô lại nhớ rõ như vậy?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Vị khách nữ ấy mặc trang phục khá kỳ lạ, che rất kín, toàn thân mang đậm khí chất tây âu. Cô ta đeo một chiếc kính hàng hiệu, trước đây tôi từng tư vấn dòng sản phẩm kính mát này ở trung tâm thương mại nên biết. Rất đắt.

Đến mua hàng của chúng tôi ở đây đều là khách hàng có nguồn kinh tế khá giả, nhưng một người biết điều và thận trọng như cô ta thì lần đầu tiên gặp được.

Cô nói muốn mua tặng cho một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi một bộ mỹ phẩm nên nhờ tôi tư vấn. Lần sau thì nói muốn mua cho cô gái có khí chất cổ điển, lại nhờ tôi chọn giúp một bộ. Giọng cô ta trầm trầm, như người say, lại có vẻ mặt hao hao như đại minh tinh Chu Tấn.”

“Cô ta trả tiền mặt hay cà thẻ?” Điểm này rất quan trọng.

“Tiền mặt!” Nhân viên tư vấn có ấn tượng rất sâu sắc, “Cô ta mở chiếc ví hàng hiệu, bên trong đầy tờ một trăm đô, nhìn qua chắc hơn năm sáu ngàn. Bên trong lại không hề có bất cứ tấm thẻ gì.”

Không dám lộ mặt, mua sắm trả tiền mặt, đêm phát hiện ra nội tạng Đường Ninh thì ở lâu một quán trà xem trò vui, đi tiệm Internet gửi hình Đường Ninh và Nghệ Giai. Tất cả những thứ này nói rõ, người phụ nữ này có mối hiềm nghi rất lớn, hoặc có thể nói chính là hung thủ!

Thế nhưng, căn cứ phân tích đặc thù hung thủ của Khúc Mịch, hung thủ phải là người đàn ông hơn nữa là một mình gây án! Vậy người phụ nữ này là sao?

Cứ phát lệnh truy nã, tìm được người phụ nữ này rồi nói! Bức ảnh của người phụ nữ nhanh chóng được thông cáo trên internet, cảnh sát còn tiến hành treo giải thưởng. Tuy nhiên, đã quá ba ngày vẫn không có một chút tin tức. Cô ta --- Biến mất không thấy tăm hơi.

Vụ án bế tắc, mọi người không biết bước kế tiếp phải làm những gì!

Khúc Mịch cảm giác anh đã sai ở một chi tiết nhỏ nào đó, vội vàng tập trung tất cả các tư liệu, lẳng lặng phân tích lại một lần nữa.

“Đội trưởng Khúc! Lại phát hiện thi thể!” Vương Nhân Phủ chạy vào, sắc mặt khó coi.

Khúc Mịch đứng lên, với chiếc áo khoác trên ghế: “Tất cả mọi người theo tôi. Cậu vừa đi vừa báo cáo tình huống!”

“Vâng!” Vương Nhân Phủ vội vã theo sau thuật lại tình huống: “Trung tâm báo án vừa nhận được điện thoại thông báo ở Số 32, lô A, Hoa viên Kim Đế, phát hiện một tử thi nữ ...”

“Số 32, lô A, Hoa viên Kim Đế?” Bước chân Khúc Mịch khựng lại, cắt lời anh ta.

“Đúng! Chính là địa chỉ đó. Phát hiện thi thể và báo cảnh sát là hàng xóm sống phía dưới lầu nhà cô ta, quản lý tiểu khu và bảo vệ. Tình huống cụ thể vẫn chưa rõ.” Vương Nhân Phủ nghe địa chỉ này có hơi quen quen, hoa viên Kim Đế là tiểu khu xa hoa, ra vào đều là người có tiền hoặc là ngôi sao.

Ngôi sao? À đúng rồi, Ngọc nữ Jenny hình như ở số 32 lô A.

Đội hình sự chạy đến hoa viên Kim Đế, cảnh sát phụ trách hiện trường đang đứng chờ ở đó.

“Đội trưởng Khúc! Tên sát thủ biến thái liên hoàn này không phải ở tiểu khu này chứ?” Anh ta vừa dẫn đường vừa ảo não lên tiếng hỏi.

“Làm sao anh biết là do sát thủ biến thái liên hoàn làm ra?” Khúc Mịch nhanh chân đi vào, Lục Ly theo sau hỏi ngược lại anh cảnh viên.

“Anh cứ đến xem qua thi thể là biết!” Anh ta đáp lời, “Thi thể đó ... Hình dung thế nào nhỉ? Tôi hay thường nhìn thấy Jenny, nhưng hôm nay mới phát hiện ra cô ta thật sự là một đại mỹ nữ!”

Lời này có ý gì? Chẳng lẽ thi thể của Jenny cũng bị hung thủ xử lý qua? Lục Ly tràn đầy hiếu kỳ, theo đến lô A, lên thang máy đến lầu sáu.

Một tầng chỉ có hai hộ, theo như người phụ trách hiện trường nói qua lô đối diện nhà Jenny không có người ở.

Đoàn người vừa rời khỏi thang máy, một cơn gió lạnh thổi ngang. Người hàng xóm và quản lý báo cảnh sát đang đứng ở cửa, trông thấy Khúc Mịch họ vội tiến lên.

Quản lý là một người đàn ông trung niên, hơi mập, lần trước khi đến hỏi thăm về Jenny chính ông ta dẫn đường.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta lại gặp nhau!” Hiện tại không phải là thời điểm hàn huyên, anh ta chỉ nói một hai câu sau đó vào chủ đề chính, “Cửa không khóa, chúng tôi đi vào phòng ngủ, phát hiện vấn đề nên mau chóng báo cảnh sát, sau đó đứng ở cửa chờ.”

Khúc Mịch gật đầu, mở cánh cửa đang khép hờ, một luồng khí lạnh phả vào mặt, thấm đến tận xương tủy.

“Sao máy điều hòa lại mở lớn như vậy?” Vương Nhân Phủ rung mình một cái, kéo cao cổ áo.

“Khả năng để ngăn chặn sự thoái rữa của thi thể, kéo dài tình trạng hoen tử thi, đạt được mục đích làm lẫn lộn thời gian tử vong.” Thanh âm Dĩ Nhu lạnh lùng vang lên: “Khang Bình, lấy hai đôi bao tay!”

Nghe thấy thanh âm của Dĩ Nhu, Khúc Mịch không quay đầu lại, anh đeo găng tay, tiến vào gian phòng.

Khúc Mịch đã từng đến nhà Jenny, là một căn hộ có gác lửng, khoảng chừng một trăm sáu mươi mét vuông. Phía dưới là một phòng khách lớn, phòng ăn, nhà bếp và nhà vệ sinh, tầng trên là ba phòng ngủ và một thư phòng.

Anh trực tiếp đi thẳng đến phòng ngủ chính, cửa phòng rộng mở, thi thể Jenny nằm yên ở trên giường.

Đến gần nhìn kỹ mới biết được cả người cô ta trần như nhộng, chăn nệm phía dưới chỉnh tề, dưới giường không có dép.

“Đây chính là thi thể vừa phát hiện?” Kha Mẫn đi vào trong nhìn, mang theo vài phần hiếu kỳ và sợ hãi.

Cô ta tốt nghiệp trường cảnh sát nhiều năm nhưng chưa từng trải qua

chuyện này, cũng chưa từng tiếp xúc với tử thi ở khoảng cách gần như vậy. Đưa người nhà nạn nhân đi nhận diện thi thể cô ta còn không dám nhìn.

Cũng may là thi thể này rất đẹp, chứ nếu không e rằng cô ta chịu không nổi.

“Đội trưởng Khúc! Anh đến đây một lát!” Lục Ly ở bên ngoài gọi lớn.

Khúc Mịch chau mày, ra cửa, trông thấy Khúc Mịch đang muốn lấy điện thoại của cô hàng xóm.

“Thưa cô! Cô không có quyền chụp ảnh tại hiện trường án mạng. Xin cô giao điện thoại di động, xóa bức ảnh đó đi!”

Hàng xóm dưới lầu là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, hòa nhã đeo cặp kính trắng.

“Tôi không cho phép anh kiểm tra điện thoại di động không có nghĩa là tôi đã từng chụp hình hiện trường. Anh có chứng cứ chứng minh tôi là người chụp, mới có quyền bắt tôi giao điện thoại.” Người phụ nữ ăn nói có lớp lang, trật tự, rất có đạo lý, Lục Ly hiển nhiên không phải đối thủ của cô ta.

Khúc Mịch đoạt chiếc điện thoại cô ta đang siết chặt trong tay. Mau chóng mở file ảnh, bên trong quả nhiên có hai tấm ảnh chụp thi thể Jenny. Ấn nút xóa, bức ảnh ngay lập tức không còn dấu vết.

“Anh làm gì? Đây là cướp trắng trợn, tôi muốn kiện anh!” Người phụ nữ tức giận la lối.

Khúc Mịch nhét điện thoại vào tay cô ta: “Cô có chứng cứ mới có thể kiện, còn nếu không có thì chính là vu khống! Ai trông thấy tôi cướp?”

Người phụ nữ nhìn Lục Ly, Lục Ly quay mặt đi chỗ khác, cầm cầm bút ghi âm: “Cũng may đã lấy xong lời khai, không phải vậy người phụ nữ này sẽ làm khó!”

“Đối phó những người phụ nữ khác nhau phải dùng các phương pháp khác nhau!” Khúc Mịch liếc nhìn Dĩ Nhu ở trong phòng khách đang mở thùng y

cụ, “Rảnh rồi thì coi phim Hàn một chút, rất có lợi!” Nói xong quay người trở vào phòng.

Lục Ly mơ mơ hồ hồ, ý của Khúc Mịch là gì đây.

Cảnh sát chịu trách nhiệm chụp ảnh hiện trường đến, trước tiên chụp thi thể và phòng ngủ, sau đó chụp những nơi khác. Lâm Thụy cùng nhân viên khoa pháp chứng cũng tới, nhìn Khúc Mịch gật đầu chào.

Lấy chứng xong xuôi, mới đến Dĩ Nhu tiến vào kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân là nữ, Jenny, hai mươi lăm tuổi. Cao khoảng một mét sáu, nặng khoảng bốn mươi ký.

Thân thể nạn nhân nằm thẳng, khuôn mặt hướng lên trên. Toàn thân được vẽ hoa văn, vẽ mặt ... Khẽ cau mày, có chút thống khổ. Từ ngực đến bụng dưới có vết khâu, dài khoảng chừng hai mươi lăm centimét. Những nơi khác không thấy vết thương, nguyên nhân tử vong cụ thể cần tiến hành một bước giải phẫu nghiệm thi.”

“Đội trưởng Khúc! Trên bàn trà trong phòng khách chúng tôi phát hiện có hai chiếc ly, bên trong có nước chanh.” Vương Nhân Phủ chạy lại báo cáo.

“Mang về!”

“Đội trưởng Khúc!” Dĩ Nhu la lên, “Trong người chết bắt đầu phát hiện một cọng lông, hình như là tóc, không phù hợp với tóc của tử thi.”

Khúc Mịch đi đến kiểm tra, trông thấy Dĩ Nhu cầm một sợi tóc, phía cuối màu vàng, chẻ ngọn. Nhìn lại tóc của Jenny, vừa đen vừa cứng, chất tóc rõ ràng không giống.

“Vương Nhân Phủ đưa túi đựng vật chứng qua đây!” Khúc Mịch gọi.

Hiện trường xử lý xong xuôi, đội hình sự thu đội, khoa pháp chứng trở về xét nghiệm, thi thể chờ đợi giải phẫu.

Trước khi có tất cả các kết quả xét nghiệm, đội hình sự chỉ dựa vào khẩu cung.

Bởi vì trong nhà Jenny mở điều hòa rất lớn nên cục nóng chảy nước. Cục nóng vừa vắn được treo phía trên ban công nhà người phụ nữ dưới lầu, làm ướt quần áo cô ta phơi, nên cô ta vội vã tìm đến.

Jenny cũng không phải tay vừa, lần trước nhà cô ta tụ tập bạn bè hát hò quá nửa đêm, hai người đã từng cãi vã một lần.

Lần này lại xảy ra chuyện, cô ta ngay lập tức gọi cho quản lý tòa nhà, muốn họ phân xử công bằng. Quản lý tòa nhà cùng anh bảo vệ chạy lên, không ngờ khi lên đến lầu cả ba người đều có cảm giác khác lạ.

Trời không phải quá nóng, nhưng trong nhà Jenny mở máy lạnh rất lớn, gió lạnh theo khe cửa tràn ra ngoài.

Quản lý tòa nhà tính ấn chuông cửa, không ngờ phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ. Anh ta cho rằng có trộm nên cùng anh bảo vệ tiến vào, đến phòng ngủ thì phát hiện thi thể Jenny, bọn họ dùng điện thoại ở phòng khách ngay lập tức báo cảnh sát.

Ba người được thẩm vấn riêng biệt, khẩu cung gần như đồng nhất, không có lấy nữa điểm khai man.

“Đội trưởng Khúc! Trên bụng nạn nhân Jenny có vết khâu, hơn nữa toàn thân cô ta được vẽ hoa văn, cơ bản tương đồng với hai vụ án trước. Tôi cho rằng nên gộp lại điều tra.” Qua phân tích cơ bản, Lục Ly cho rằng hung thủ là một người.

“Cơ bản tương đồng?” Khúc Mịch nhíu mày, “Nghĩa là theo ý anh có những điểm khác với hai vụ án trước ... Anh nói thử một chút!”

“Nghê Giai phát hiện ở đường An Hòa có vết thương dài khoảng chừng hai mươi centimet; còn trên người Jenny vết thương dài khoảng hai mươi lăm centimet, kéo dài đến ổ bụng dưới.

Hai nạn nhân trước đều là phát hiện nội tạng rồi mới phát hiện thi thể; còn nội tạng của Jenny vẫn không được phát hiện, hoặc có thể vẫn còn trong bụng cũng nên.

Hai lần gây án trước, hung thủ đều lừa nạn nhân đến nhà mình, nơi phát hiện thi thể không phải là hiện trường đầu tiên; còn Jenny sát hại ngay tại nhà mình, hiện trường đầu tiên cũng là nhà cô ta.

Điểm cuối cùng, cũng là điểm rõ ràng nhất, hai nạn nhân trước đều là sinh viên đại học, hai mươi tuổi; còn Jenny, bối cảnh xã hội phức tạp, giao tế rộng, hai mươi lăm tuổi.”

“Tổng kết phân tích của anh rất cụ thể!” Khúc Mịch gật đầu: “Vì vậy, ba vụ án này có thể gộp lại thành một hay không cần chờ pháp y, pháp chứng tiến hành một bước kiểm nghiệm. Hơn nữa còn có một điểm quan trọng anh chưa nói đó là hoa viên Kim Đế không nằm trong vòng tròn kế hoạch trước đó của hắn.”

“Nếu như hung thủ không phải là cùng một người, như vậy có khả năng, hung thủ mô phỏng theo thủ pháp của sát thủ biến thái, muốn vu oan giá họa!” Đầu óc Hách Minh đột nhiên lóe sáng, “Đội trưởng Khúc, trên tieba hai ngày gần đây có một chủ đề khá nóng, bài viết đó phân tích rất mạch lạc rõ ràng vụ án của Nghê Giai ở đường An Hòa, hầu như chi tiết cũng gần giống với những gì chúng ta thu thập được. Anh nói thử xem, vụ án này có liên quan đến người mở topic đó không?”

“Tất cả đều có thể! Lập tức truy tìm người lập chủ đề đó!” Khúc Mịch cho rằng vụ việc không đơn giản như vậy, tuy nhiên cứ cố tìm hiểu xem có ra chút manh mối gì không.

Bên này vừa bố trí xong xuôi, điện thoại bàn và điện thoại di động của Khúc Mịch đồng thời reo lên.

Không cần đoán cũng biết lãnh đạo có dặn dò, Khúc Mịch chẳng có rảnh rỗi quan tâm, anh rút dây tín hiệu, bật điện thoại di động sang chế độ im lặng.

Không tìm được hòa thượng phải chạy qua miếu, Cục Trưởng Hoàng vội vã đi đến văn phòng đội hình sự, mặt nhăn nhúm như trái khỗ qua.

“Đội trưởng Khúc! Chuyện này càng lớn rồi. Từ thành phố đến tỉnh ai cũng quan tâm đến án mạng này. Jenny là đại minh tinh cũng có chút tầm ảnh hưởng, cái chết của cô ta đã lên các trang báo tin tức giải trí lớn, bây giờ thành phố Nam Giang của chúng ta đã được toàn quốc biết tên. Bức ảnh hiện trường ngàn vạn lần không được để lộ ra khiến sự tình thêm rối ren.”

Khúc Mịch đang đọc báo cáo, chẳng thềm để ý ông ta.

“Đội trưởng Khúc, anh có thể nói cho tôi một câu được không. Hiện tại đã có được kẻ tình nghi nào chưa? Hung thủ có phải là một người hay không? Là sát thủ liên hoàn đúng không? Dân chúng ai nấy đều lo sợ, mấy cô gái trẻ không dám ra đường một mình, mà bây giờ ngay cả ở nhà cũng không an toàn. Tôi thân là Cục Trưởng bị cấp trên khiển trách, còn bị dân chúng mắng mỏ. Vụ án này khi nào có thể phá? Đội trưởng Khúc, tôi còn không dám ra khỏi cổng cảnh cục.”

“Cục Trưởng Hoàng, nếu ông cứ dồng dài quấy rối suy nghĩ của tôi, hung thủ sẽ có thêm một cơ hội gây án!” Khúc Mịch đặt tư liệu xuống, vẻ mặt bất mãn.

“Được! Tôi không ồn ào trước mặt cậu!” Cục Trưởng Hoàng biết không thể đắc tội với người này, phá án còn cần anh ấy. Vụ án phá được, ông ta không những giữ được chức mà còn có thể được lập công lớn; vụ án không thể phá, ông ta coi như mất chức, mất danh tiếng, lại còn bị người dân Nam Giang mắng đến chết.

-----oOo-----

Chương 72: Chiêu binh mãi mã

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu biết tính chất vụ án vô cùng phức tạp và nghiêm trọng, cô tăng ca suốt đêm, tiến hành giải phẫu nghiệm thi Jenny, sáng hôm sau một phen báo

cáo đã hoàn chỉnh trước mặt các cảnh viên trong đội hình sự.

Bởi vì trong phòng mở máy lạnh, căn cứ vào nhiệt độ phòng và trạng thái thi thể, cơ bản có thể phán định nạn nhân tử vong trước đó mười hai đến mười sáu tiếng.” Dĩ Nhu liếc thấy Khúc Mịch hơi nhíu mày, liền giải thích: “Khác biệt bốn tiếng này chính là độ chênh lệch chính xác. Tôi đã cố gắng hết sức đưa ra thời gian tử vong cụ thể nhất.”

Khúc Mịch nhìn báo cáo nghiêm thi, vẻ mặt trầm tư, Lục Ly đến gần liếc nhìn, ngữ khí kinh ngạc: “Quả nhiên nội tạng còn trong bụng nạn nhân, thế nhưng không còn tử cung! Nguyên do là gì?”

“Lập tức đi điều tra tình hình khám sức khỏe của Jenny, coi cô ta có từng khám phụ khoa hoặc là ... sản phụ khoa!” Khúc Mịch suy nghĩ một chút, “Cô ta là nghệ sĩ có chút tiếng tăm, chắc chắn sẽ phải bảo vệ danh tiếng. Đừng đến bệnh viện công, truy tra từ các phòng khám tư nhân dành riêng cho người giàu ở thành phố Nam Giang, chắc chắn sẽ có phát hiện.”

Khúc Mịch đưa ra giả thiết để mọi người khỏi đi đường vòng, mọi người nhanh chóng khóa chặt mục tiêu, là bệnh viện chuyên khoa ‘Huệ Hảo’. Bệnh viện chuyên khoa dành cho phụ nữ và trẻ em, bên trong được trang bị máy móc tối tân; đều là các bác sĩ, y sĩ giỏi trong thành phố dùng mức lương cao để mờ về. Bọn họ áp dụng phương thức phục vụ một:một, hành trình đưa đón, nhập viện đều được bảo mật.

Cảnh viên đến bệnh viện hỏi thăm việc khám chữa bệnh của Jenny, nhưng đối phương từ chối.

“Thật ngại quá! Bệnh viện chúng tôi có qui định trong bất kỳ tình huống gì cũng không được tiết lộ những việc liên quan đến công việc, nếu không sẽ bị sa thải!” Cô gái trẻ đứng trước quầy tiếp tân cười nói: “Các anh cảnh sát xin đừng làm khó dễ tôi, tôi chỉ là người đứng quầy nhận bệnh, chỉ là một nhân viên phục vụ.”

Nói cách khác cho dù Jenny có khám ở đây cô ta cũng không dám nói.

Lục Ly không còn cách nào khác là tìm đến quản lý bệnh viện, hi vọng họ

có thể phối hợp với việc điều tra của cảnh sát. Đáng tiếc, người ta căn bản không muốn phối hợp, thái độ còn cứng rắn hơn gấp nhiều lần.

“Anh cảnh sát, sự xuất hiện của các anh sẽ gây nên ảnh hưởng xấu đến bệnh viện chúng tôi. Mỗi một ngày hạn mức kinh doanh của chúng tôi vô cùng lớn, nếu có tổn thất gì đoàn luật sư của tập đoàn chúng tôi sẽ căn cứ tình huống cụ thể mà tiến hành khởi tố. Bây giờ, xin mời các anh lập tức về cho!”

Khi phá án hạng người nào Lục Ly cũng từng tiếp xúc, biết mình đụng phải thứ dữ ... xem ra lây mạnh mỗi từ phía bệnh viện là không được ... Đành phải nghĩ biện pháp khác.

Lục Ly cùng mọi người trở về, trông thấy Vương Nhân Phủ đang thao tác liên tục trên máy tính, Khúc Mịch đứng bên cạnh nhìn.

“Đội trưởng Khúc ...”

“Tôi đã đoán bệnh viện sẽ không tiết lộ tình huống của bệnh nhân. Bọn họ hi vọng với chiêu bài này có thể thu hút, mời chào bệnh nhân mới, còn mong chúng ta tóm chặt không tha, nhằm gây được sự chú ý, quan tâm của đại chúng!” Khúc Mịch đã sớm nghĩ đến điểm này, anh bắt đầu chuẩn bị cách khác.

“Được rồi Đội trưởng Khúc!” Vương Nhân Phủ hưng phấn, “Tên nhóc đó thật sự là tay hacker có nghề, chưa đến một tiếng đồng hồ không chỉ bắt được người đã mở topic, còn hack được vào file lưu trữ hồ sơ của bệnh viện Huệ Hảo, copy bệnh án của Jenny!”

Lục Ly chạy vội qua nhìn, trên khung chat anh ta phát hiện Vương Nhân Phủ đang nói chuyện với người bạn trên mạng của Đường Ninh, người đó vẫn chưa biết Đường Ninh đã chết.

“Nói cho cậu ta biết sự tình của Đường Ninh, hẹn cậu ta đến đội hình sự một chuyến!” Khúc Mịch cầm tư liệu phân chia công việc: Lục Ly liên lạc với người mở topic, Hách Minh đi điều tra người đàn ông quan hệ với Jenny.

Trong tài liệu ghi chép Jenny đến bệnh viện Huệ Hảo kiểm tra hai lần, đều là khoa phụ sản, hơn nữa còn ghi rất rõ có thai sáu tuần.

Kết quả này khiến mọi người mở mang tầm mắt, không phải cô ta được mệnh danh là thanh thuần ngọc nữ ư? Không phải vẫn luôn tuyên bố mình không bạn trai ư? Chuyện gì thế này? ‘Thánh mẫu’ thụ thai ... là do ai làm!!!

Người lập topic rất nhanh có mặt tại đội hình sự. Cậu ta chỉ khoảng chừng mười mấy hai mươi tuổi ... Quá trẻ, khiến ai nấy đều rất kinh ngạc. Theo như bọn họ suy đoán, người lập topic phải là người tinh thông trình sát hình sự, pháp y, pháp chứng, có từng nghiên cứu qua tâm lý học tội phạm, hoặc không thì cũng phải có chút từng trải.

“Nick trên mạng là ‘Người chứng kiến’?” Khúc Mịch quan sát cậu ta từ trên xuống, rất chăm chú.

Cậu ta gật đầu: “Tôi tên Lưu Tuấn là sinh viên năm thứ ba trường cảnh sát. Tôi không mang tội giết người, chỉ là dùng sở trường và chuyên ngành tiến hành phân tích vụ án. Hung thủ là một người đàn ông trung niên không có thành tựu nhưng không phải lo cơm áo gạo tiền. Hắn nhất định có tu dưỡng nghệ thuật, cử chỉ tao nhã, có phẩm vị. Mà tôi, hiển nhiên không phù hợp những đặc thù này.

“Những đặc thù này là do cậu tổng kết, ai có thể chứng minh cậu không phải là hung thủ?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Cậu ta lập tức trả lời: “Tôi có chứng cứ không có mặt tại hiện trường trong vụ án Đường Ninh bị ngộ hại mấy ngày trước đó, tôi ở trường tham gia đợt huấn luyện khép kín, chưa từng ra khỏi trường!”

“Cảnh sát không công bố chi tiết tin tức của nạn nhân, tại sao cậu biết thời gian bị hại của người chết? Điều này làm gia tăng hiềm nghi với cậu.” Khúc Mịch nghi vấn.

“Vấn đề này quá rõ, chúng tôi tập huấn từ ngày 15 tháng 3 đến ngày 15

tháng 4, căn cứ mức độ bảo quản thi thể, khả năng nạn nhân tử vong trong khoảng ngày 1 tháng 4.”

“Bây giờ chương trình học của cảnh sát thật sự toàn diện, ngay cả tâm lý học tội phạm và pháp y đều đã được mở ra.” Khúc Mịch vẫn quan sát cậu ta, “Có học giải phẫu học sao?”

“Những khóa học này không được mở, tôi tự học. Thời gian rảnh tôi thích đọc sách và luận văn thuộc các mảng đề tài này, đặc biệt là các luận văn của giáo sư Khúc Mịch liên quan đến vấn đề tâm lý học tội phạm, quả thật là khuôn vàng thước ngọc ...”

“Lý luận sông sớm muộn cũng là Triệu Quát thứ hai!” Khúc Mịch ngắt lời cậu ta.

*Triệu Quát: tướng quân thời Triệu Vương – 260 trước công nguyên, là vị tướng chỉ giỏi đánh giặc võ mồm.

“Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?” Không ngờ người nhìn hiền lành như Lưu Tuấn nghe thấy câu nói này liền nổi nóng, “Các anh nếu có một chút kiến thức và năng lực của giáo sư Khúc sẽ không để cho hung thủ lặp đi lặp lại quá trình gây án! Giáo sư Khúc am hiểu nhất là tâm lý học tội phạm, mỗi một luận văn của giáo sư tôi đều nghiên cứu rất kỹ, còn từng nghe buổi tọa đàm của giáo sư. Nếu như có giáo sư ở đây, chắc chắn đã sớm đem hung thủ ra trước pháp luật. Giáo sư Khúc ...”

“Tôi thật sự không có kiến thức và năng lực như cậu nói đâu!” Khúc Mịch một lần nữa ngắt lời cậu ta.

“Anh ...” Lưu Tuấn vừa định cãi lại, đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, cậu ta cẩn thận quan sát Khúc Mịch từ trên xuống, “Anh ... rất giống ... giáo sư Khúc! Đúng, giáo sư Khúc!” Cậu ta đột nhiên đứng bật dậy, kích động, dáng vẻ như sắp khóc.

Khúc Mịch đến công tác tại đội hình sự thành phố Nam Giang, liên tiếp phá được hai vụ án nhưng xưa nay chưa từng tiếp nhận buổi phỏng vấn nào. Người đại diện phát ngôn phía Cục cảnh sát là Cục Trưởng Hoàng, ông ta

cũng thuận theo yêu cầu của Khúc Mịch, không nêu tên của anh. Vì lẽ đó, rất nhiều người không biết cảnh sát hình sự phá án là Khúc Mịch!

“Tháng bảy này cậu tốt nghiệp rồi chứ? Tôi có thể nói chuyện với lãnh đạo trường cậu cho cậu sớm gia nhập đội hình sự, hứng thú không?” Lúc này mọi người trong đội mới rõ ràng, thì ra Khúc Mịch không nghi ngờ người này là nghi phạm mà chính là muốn ‘chiêu binh mãi mã’.

“Anh ...” Lưu Tuấn nghe những lời này thì đứng ngây ngốc ở một chỗ, không phải cậu ta đang mơ chứ? Cậu ta cảm giác như đang bay bổng trên mây, được nhìn thấy thần tượng của mình, còn được thần tượng đề cử vào đội hình sự!

Cậu ta véo mạnh vào bắp đùi một cái, đau đến nhếch miệng kêu rên, rồi lại dùng sức xoa xoa hai mắt.

Khoa pháp chứng đưa báo cáo đến, qua xét nghiệm chứng thực tóc phát hiện trên trên tử thi không thuộc về nạn nhân. Cửa chính đóng, không bị phá huỷ, bên trong ngoại trừ nạn nhân không phát hiện dấu vết của ai khác.

Trên khay trà có hai cái ly, dấu vết gì cũng không có: một cái là vân tay và dấu son của Jenny, trong ly cũng lưu lại thành phần thuốc ngủ, một chiếc ly khác chỉ là nước trái cây.

Thuận lợi vào nhà, còn theo nạn nhân uống nước, rõ ràng cho thấy là người quen gây án.

“Đi thôi! Đi tra án cùng tôi!” Khúc Mịch liếc nhìn Lưu Tuấn vẫn còn đang đứng ngây ra đó, rồi quay lại ra lệnh cho Lục Ly: “Gọi cho quản lý, trợ lý của Jenny, lấy khẩu cung bọn họ!”

Các cảnh viên phân chia nhau hành động, Khúc Mịch đưa Lưu Tuấn đến hoa viên Kim Đế.

Tiểu khu xảy ra án mạng, dân cư ai nấy đều bàng hoàng. Bảo an gia tăng nhân lực, tăng cường tuần tra, ngay cả quản lý tiểu khu cũng phải vào cuộc.

Quản lý trông thấy Khúc Mịch liền chạy lại chào hỏi: “Đội trưởng Khúc! Có phải lần này anh đến vì vụ án? Có yêu cầu gì anh cứ lên tiếng chúng tôi sẽ dốc sức phối hợp.”

“Lúc vào đây tôi thấy các anh đang lắp camera, tiểu khu các anh trước đây không lắp camera sao?”

“Có, có điều chỉ để trang trí.” Anh quản lý giải thích: “Ở đây toàn những người có địa vị xã hội sinh sống, bọn họ không muốn bị bại lộ quá nhiều đời sống cá nhân nên yêu cầu chúng tôi lắp camera không được chiếu lên người.”

“Bọn họ không lo lắng an toàn?” Khúc Mịch tiếp tục truy hỏi.

“Bọn họ yêu cầu chúng tôi tuần tra 24/24, tiểu khu bốn phía đều được trang bị thiết bị hồng ngoại, hệ thống báo cảnh sát trực tiếp, nếu như có người trèo vào là bị phát hiện ngay lập tức.

Hơn nữa từng hộ gia đình đều có khóa vân tay, căn bản trộm không thể đột nhập. Trong nhà cũng lắp đặt thiết bị báo cảnh sát tự động, chỉ cần đè một nút bấm là sẽ liên lạc ngay đến số khẩn cấp 110.

Chính vì thế, mức độ an ninh của tiểu khu chúng tôi là cực kỳ cao. Một con kiến cũng không chui lọt, ai ngờ bây giờ lại xảy ra án mạng.”

“Anh là anh Vương đúng không?” Trông thấy đối phương gật đầu, Khúc Mịch nói tiếp: “Phiền anh tập hợp tất cả các nhân viên bảo an, cấp dưới của tôi sẽ lần lượt lấy lời khai của bọn họ.”

Lưu Tuấn nghe xong cặp mắt sáng rõ, cảm giác háo hức cùng nỗi lo lắng đan xen. Đây là lần đầu tiên theo Khúc Mịch phá án, Khúc Mịch đã giao cho một mình cậu ta nhiệm vụ quan trọng, cậu ta không được phá hư.

Tất cả các bảo an đều được lệnh khẩn cấp tập trung. Khúc Mịch đề cho Lưu Tuấn lấy khẩu cung, còn anh một mình đến số 30 lô A.

Mã Thoại nhìn xuyên qua mắt mèo, trông thấy Khúc Mịch, miễn cưỡng mở

cửa.

“Đội trưởng Khúc! Chuyện gì nên nói tôi đã nói hết rồi, khẩu cung cũng đã ghi chép. Tôi không còn gì để nói!” Mã Thoại đối với Khúc Mịch như kẻ địch, không muốn nói chuyện với anh. Dứt lời cô muốn đóng cửa.

“Cô Mã, hung thủ rất có khả năng ở bên cạnh cô!” Khúc Mịch khiến cho động tác của cô ta khựng lại, “Tôi có vài câu muốn hỏi cô, có lẽ sẽ trở thành manh mối trọng yếu bắt hung thủ.”

Mã Thoại hơi do dự, rốt cục cũng cho Khúc Mịch đi vào.

“Hỏi đi!” Ngữ khí có hơi tức giận, nước cũng không mang ra mời khách.

“Lần cuối cùng cô trông thấy Jenny là khi nào?” Khúc Mịch không thêm đề ý: “Sáng hôm qua khi cô phát hiện nước từ cục nóng rỉ xuống làm bẩn áo của cô, trước đó cô có nghe trên lầu có động tĩnh gì không?”

Cô ta cẩn thận nhớ lại, lát sau mới lên tiếng: “Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ta là hai ngày trước, khoảng chừng mười giờ tối, cô ta vội vàng tiến vào thang máy, tựa hồ rất nóng lòng ra ngoài. Tôi gọi cô ta, cô ta chưa kịp trả lời thì thang máy đã đóng cửa. Tôi gọi điện thoại cho cô ta, thấy điện thoại trong phòng reo, nên không còn cách nào khác là đi xuống lầu.”

“Cô lên lầu tìm cô ta làm gì? Sao cô không đi thang máy?” Khúc Mịch nêu lên nghi vấn.

“Không biết cô ta làm gì trong nhà, đồ đạc rơi trên nền nhà gây ra tiếng động rất lớn, sau đó hình như là tiếng kéo lê đồ vật, nói chung là khá ồn ào. Người phụ nữ kia thường âm ỉ ở lầu trên, đây không phải là lần đầu tiên. Tôi tính lên lầu nói phải quấy với cô ta, thang máy mãi lại không đi xuống, nên tôi đi thang bộ, dù sao cũng chỉ một tầng.”

Nhắc tới Mã Thoại vẫn còn cảm thấy tức giận: “Ở dưới lầu nhà người phụ nữ ấy thật xui xẻo, lần này thì xúi quẩy rồi. Tôi dự định bán căn hộ này, bây giờ ở đây xảy ra chuyện lớn thế này, bị ép giá tiền xuống đến bốn phần.”

“Đầu tiên cô nghe tiếng động trên lầu, nên lên đó nói chuyện, sau đó cô trông thấy Jenny ra ngoài, rồi cô gọi điện thoại, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng vọng ra.” Khúc Mịch lặp lại sự việc lần nữa: “Cô thấy Jenny có gì khác bình thường không?”

“Cũng không có gì khác thường ... Vẫn là giọng nói lớn tiếng, coi mình như ông trời. Đeo kính râm, đội mũ, trong tay có một vali nhỏ hình như muốn ra ngoài. Chắc trước đó cô ta lấy vali này nên gây tiếng động rầm rầm làm phiền người khác.

Người phụ nữ này ra khỏi cửa là mấy tháng trời không về, cũng chẳng nổi lửa nhưng không biết sao lửa việc như vậy! Lần này không thấy có trợ lý đi theo, chắc là lại mắng mỏ trợ lý rồi!”

“Cô đã từng chứng kiến cô ta mắng trợ lý?” Khúc Mịch lại hỏi.

“Đâu chỉ một lần, làm phụ tá cho cô ta quả thật cũng xui xẻo. Đặc biệt là cô trợ lý có họ hàng thân thích với cô ta đó ... bị coi như người hầu, còn phải bồi tiếp đàn ông uống rượu. Tôi chứng kiến hai người đó cãi nhau giữa sân tiểu khu, cô trợ lý nhỏ khóc rống, chửi cô ta sau này chết không được tử tế. Ai ngờ ... Lời nguyên rửa này thành thật!” Ngữ khí của Mã Thoại mang theo vài phần châm biếm.

“Cô có gặp người đàn ông nào đến tìm cô ta không?”

“Đàn ông? Chưa từng thấy, nhưng tôi dám khẳng định cô ta có bạn trai!” Mã Thoại giọng chắc chắn: “Tôi thấy có một lần cô ta nghe điện thoại trong thang máy, giọng nói ấy, vẻ mặt ấy, cử chỉ then thùng ấy là chính xác. Tôi là người có kinh nghiệm, nhìn rất chuẩn!”

“Ừm! Được rồi! Nếu có thêm thông tin gì thì gọi cho tôi.” Khúc Mịch lưu lại số điện thoại rồi rời đi.

Anh đến gặp người quản lý tòa nhà, Lưu Tuấn đang lấy khẩu cung nên anh ngồi bên cạnh nghe.

“Tôi hôm đó là ca trực của tôi, có một người phụ nữ đến tìm Jenny. Theo

qui định chúng tôi không cho vào, cô ta liền gọi cho Jenny. Không đến hai câu, người phụ nữ đó đưa điện thoại cho tôi, Jenny thông báo để cho khách vào, lúc đó tôi mới cho vô.”

“Người phụ nữ kia vóc dáng thế nào? Khi nào cô ta rời đi?” Lưu Tuấn lập tức bắt được trọng điểm.

“Người phụ nữ đó khoác áo măng-tô dài, đội mũ lưỡi trai và kính đen to bản, rất đẹp, rất có khí chất. Chúng tôi ở đây đi ra đi vào nên không chú ý người phụ nữ ấy ra về khi nào, khả năng là sau khi tôi thay ca.”

Lưu Tuấn lại tra hỏi một người bảo an khác, họ cũng không chú ý người phụ nữ này rời đi lúc nào.

Khúc Mịch đưa ra một tấm ảnh để người bảo an nhận mặt, anh ta nhìn một chút rồi nói: “Chính là người phụ nữ này, mặc bộ quần áo giống như nhau.”

Hỏi ra được đầu mối khiến Lưu Tuấn càng thêm tỉnh táo, cậu ta tiếp tục dò hỏi: “Sau khi khách đến tìm Jenny thì có gì bất thường nữa không?”

“Tôi không biết có được coi là bất thường hay không! Khoảng chừng hơn mười giờ Jenny mang vali nhỏ ra ngoài. Tôi chào cô ta, nhưng cô ta vẫn không thèm chú ý đến tôi như thường lệ. Mỗi lần ra ngoài đều có quản lý và trợ lý và tài xế riêng. Ngày hôm đó cô ta đi một mình, đi taxi.” Khúc Mịch nghe thấy một anh bảo an khác lên tiếng.

“Cậu thấy biển số taxi không?” Anh bảo vệ trẻ lắc đầu.

Lưu Tuấn lại hỏi: “Dù sao cũng nhìn ra được hãng taxi chứ! Jenny mặc quần áo màu gì, kiểu dáng? Cậu nói chi tiết một chút.”

“Taxi màu vàng, trên thân xe viết chữ ‘Deron’. Jenny mặc quần dài, giống như mấy ngày trước trên tivi, mũ rộng vành, đeo kính.” Anh bảo vệ trẻ nhớ lại.

Khúc Mịch lập tức cho người gọi cho hãng taxi Deron, hỏi dò ai là tài xế đón Jenny trước cổng hoa viên Kim Đế hôm đó.

Không cần chờ đợi lâu, ngay lập tức có kết quả vì anh tài xế sau khi chở Jenny thì về công ty khoe khoang với đồng nghiệp. Anh ta nói Jenny rất tốt, còn tán gẫu với anh ta, xuống xe ở trạm xe lửa. Anh ta muốn chụp chung với Jenny một tấm nhưng cô ta nói không tiện, anh ta hiểu chuyện nên không ép buộc.

Chuyến này đi thu hoạch không ít, Khúc Mịch đưa Lưu Tuấn trở về cảnh đội, trông thấy Lục Ly đang lấy khẩu cung Lâm Tuệ.

“Lần trước cô lén lút trộm lễ phục của Jenny, tại sao cô ta vẫn còn cho cô làm trợ lý?”

“Lễ phục mất nhưng chị họ lại được lên tiêu đề các trang báo. Sau đó dựa vào án mạng, công ty giúp chị ta làm vài chiêu trò khiến chị ta càng nổi tiếng hơn. Chị ta cho rằng tôi là con rùa may mắn nên giữ tôi lại.” Cô gái tên Lâm Tuệ này gặp chuyện thì bình tĩnh, lớn gan, khiến Khúc Mịch nhìn cô ta với cặp mắt khác trước.

Cô ta ngồi trên ghế đối diện với sự tra hỏi của Lục Ly mà không có nửa điểm hoảng sợ hay căng thẳng.

“Sau đó vì chuyện chị ta bắt tiếp rượu mấy ông chủ tài trợ nên tôi không muốn làm việc chung, dứt khoát rời khỏi chị ta. Sau đó chúng tôi không còn gặp mặt, nghe thấy tin chị ta bị giết tôi rất sợ. Tuy tôi đã từng nguyên rủa chị ấy nhưng chị ta chết tôi cảm thấy chị ta thật đáng thương.

Chị ta luôn mong trở nên ngày một nổi tiếng, không ngờ chết đi lại thành sự thật. Lần này tin tức chị ta chết lôi kéo sự chú ý của người dân hơn bất kỳ lần nào khác. Nếu dưới xuôi vàng chị ta có biết chắc cũng có thể nhắm mắt an lòng.” Cô ta nở nụ cười gằn, cảm thán.

“Từ lúc bỏ việc đến hiện tại, hai người chưa từng gặp mặt? Khuya ngày hôm trước từ mười giờ đến bốn giờ sáng hôm sau cô làm gì, ở đâu?”

“Anh cảnh sát, tôi không phải kẻ giết người!” Lâm Tuệ chau mày, “Tôi không có việc nên chỉ ở nhà. Nếu không thì tụ tập bạn bè, thì ở nhà xem

tivi, lên mạng. Khuya hôm đó tôi đau đầu nên không ra ngoài, đi ngủ sớm đến sáng. Tôi không có người làm chứng nhưng tôi không thẹn với lương tâm.”

“Cô Lâm, cô có liên quan đến vụ việc của Jenny, có động cơ và thời gian gây án ...”

“Cô ta không phải hung thủ giết người!” Khúc Mịch cắt ngang lời Lục Ly.

-----oOo-----

Chương 73: Thực tiễn bản thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch khẳng định Lâm Tuệ không phải là hung thủ giết người, yêu cầu Lục Ly mang trọng điểm thẩm vấn sang những phương diện khác. Jenny mang thai, cha của đứa bé là ai? Người phụ nữ có thể tự do ra vào nhà của cô ta là ai.

Theo như Lâm Tuệ khai, Jenny có bạn trai, tuy nhiên hai người vẫn giữ danh tiếng, hẹn hò đều đi nơi khác hoặc ra nước ngoài, hơn nữa còn không cho ai theo. Người phụ nữ kia thì Lâm Tuệ đã xem qua bức ảnh và không quen biết.

“Vậy Jenny và người đàn ông đó liên hệ bằng cách nào?” Nếu như hai người có quan hệ tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết, không giống như trong phim có thể truyền âm trong không gian.

“Bọn họ liên lạc bằng điện thoại di động.” Lâm Tuệ nghi hoặc: “Điện thoại của chị họ là hai sim hai sóng: một số tất cả mọi người đều biết, số khác là bí mật, chỉ dùng liên hệ với người đàn ông kia. Thỉnh thoảng chị họ không ở trong nhà, ắt hẳn là đi hẹn hò với người đàn ông kia.

Người đàn ông thần bí như vậy, chúng tôi đều đoán anh ta nếu không phải đã có gia đình thì chắc cũng là quyền cao chức trọng, khẳng định là có một căn nhà chuyên dùng làm nơi hẹn hò.”

Điện thoại di động của Jenny đặt ở tủ đầu giường, cảnh sát đã mang về làm vật chứng, nhưng không phát hiện là điện thoại hai sim.

Lục Ly hỏi dò thêm một trợ lý khác và quản lý của Jenny, họ cũng cho lời khai tương tự.

Người đàn ông này khả năng chính là cha của đứa nhỏ, nhưng anh ta cực kỳ thần bí, cho đến bây giờ nửa điểm tin tức cảnh sát cũng không có.

Người cha thần bí của đứa nhỏ, người phụ nữ thần bí, manh mối vụ án của Jenny so với hai vụ trước cũng nhiều thông tin như vậy nhưng tất cả đều là một màn sương mù dày đặc.

Khúc Mịch triệu tập tất cả mọi người, mở cuộc họp, phân tích vụ án, lập ra phương hướng hành động kế tiếp.

“Khẩu cung và tất cả các báo cáo xét nghiệm đều ở đây, mọi người có ý kiến gì không?” Khúc Mịch đề Lục Ly nói trước.

Lục Ly vẫn kiên trì ba vụ án là do duy nhất một hung thủ gây ra, đặc biệt là người phụ nữ kỳ lạ xuất hiện liên tục khiến anh ta càng thêm kiên định ý kiến của mình.

“Người phụ nữ này biết Jenny, không biết cô ta đàm luận chuyện gì với Jenny. Khoảng bảy giờ cô ta đến nhà Jenny tại hoa viên Kim Đế, thời gian đi về không rõ, nhưng khoảng mười giờ thì Jenny rời khỏi nhà có tài xế xe taxi chứng minh từng đưa cô ta đến ga xe lửa.

Jenny quay về lúc nào mọi người cũng không rõ, tuy nhiên căn cứ báo cáo của bác sĩ Tăng, thời gian tử vong của cô ta là từ tám giờ tối đến hai giờ sáng. Theo như suy đoán của tôi, vậy có thể thu hẹp thời gian tử vong là từ mười một giờ đến hai giờ sáng.”

Đối với suy luận thời gian tử vong của Jenny của Lục Ly, có vài người tán thành. Từ trạm xe lửa đến hoa viên Kim Đế, lái xe nhanh nhất cũng mất bốn mươi phút, tính cả thời gian Jenny lên lầu, hung thủ đến thăm, trà nước

cũng mất đi vài phút. Chờ đến khi được tính phát tác, lại mất thêm mười phút. Như vậy, theo như tính toán mất khoảng một tiếng đồng hồ.

“Thế nhưng từ khoảng mười một giờ đến hai giờ đâu có ai đến tìm Jenny.” Có người đưa ra nghi điểm.

Lục Ly gật đầu: “Vấn đề này tôi sẽ nói tiếp sau đây. Hai vụ án trước, hung thủ lạng lẽ lén vào cửa hàng quần áo và nơi trưng bày tượng sáp mà thần không biết quỷ không hay. Như vậy hung thủ có tài năng nhất định. Tôi suy đoán hấn leo rào, vì không muốn lưu lại chứng cứ đăng ký nơi bảo vệ.”

Cái này cũng đúng, mọi người nghe xong gật gù.

“Hai lần gây án trước, hung thủ đều bắt cóc người bị hại, sau đó quăng thi, hiện giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện hiện trường đầu tiên. Lần này hung thủ lén vào nhà người bị hại gây án. Tôi suy đoán nhất định là do Jenny nổi tiếng, đi đến đâu cũng bị mọi người chú ý.

Đến Jenny thì giữ lại nội tạng, nhưng lấy tử cung hoàn toàn là do cô ta mang thai! Hung thủ là theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, hấn sẽ không khoan dung một thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ chưa kết hôn mà quan hệ tình dục. Vì vậy, lần này, hấn cắt bỏ tử cung nạn nhân, chứa phôi thai!

Vết thương trên ngực Jenny và kỹ xảo khâu lại đều giống hai vụ trước như đúc. Bởi vậy, tôi phán đoán, ba vụ án này do một hung thủ gây ra, nên chúng ta có thể gộp lại điều tra!”

“Tôi đồng ý cùng lập án điều tra!” Lời của Khúc Mịch khiến mắt anh ta sáng rõ, “Thế nhưng hiện tại coi hung thủ trong ba vụ án là một người thì còn quá sớm. Tuy nhiên, bởi vì cả ba vụ đều có người phụ nữ thần bí xuất hiện nên những vụ án này nhất định có vô số liên hệ .

Hiện tại chúng ta có ba nhiệm vụ: Một là tìm hành tung của người phụ nữ sau khi đến trạm xe lửa; thứ hai là tìm ra bạn trai Jenny! Lục Ly, anh dẫn thêm người thăm dò theo hai hướng này, ngoại trừ Lưu Tuấn, tất cả nghe theo sự chỉ huy của anh.”

“Được!” Lục Ly nhận lệnh.

Lưu Tuấn thấy Khúc Mịch giữ một mình cậu ta lại thì thêm phần hưng phấn: “Đội trưởng Khúc! Chúng ta làm gì?”

“Tôi đưa cậu đi lòng vòng!” Vẻ mặt Khúc Mịch cao thâm khó dò.

Lưu Tuấn ngẩn người, thấy Khúc Mịch đi đằng trước, cậu ta vội vã đuổi theo sau.

Khúc Mịch vừa đi vừa gọi điện thoại, là gọi cho hãng taxi, còn chỉ định bảng số xe.

Khúc Mịch có xe, đội hình sự cũng có xe cảnh sát, Lưu Tuấn thật không hiểu tại sao Khúc Mịch lại đi taxi.

Chiếc taxi nhanh chóng đậu trước Cục cảnh sát, Lưu Tuấn và Khúc Mịch lên xe.

“Hai anh là cảnh sát?” Tài xế là người lắm chuyện, vừa lên xe đã gọi chuyện.

“Lên xe ở Cục cảnh sát thì là cảnh sát?” Khúc Mịch hỏi ngược lại: “Anh bình thường không xem tivi sao?”

Nghe những lời này, tài xế liếc kính chiếu hậu, nhìn cẩn thận Khúc Mịch thêm một lần.

Khúc Mịch lôi kính đen từ trong túi, đeo vào rồi hướng ra cửa sổ.

“Á! Tôi nhìn ra rồi!” Tài xế đột nhiên hô lớn: “Anh không phải là diễn viên trong bộ phim XXX sao??? Con gái tôi thích nhất nhân vật đó. Con bé nói sau này nhất định anh sẽ trở thành đại minh tinh! Anh có thể chụp với tôi một bức hình không, tôi muốn khoe cho con gái mình xem!”

“Anh nghĩ anh ta là ai?” Khúc Mịch chỉ vào Lưu Tuấn.

Tài xế ngấm Lưu Tuấn một hồi, rồi nói ra tên một diễn viên không mấy nổi tiếng: “Các anh đi Cục cảnh sát có phải để phối hợp điều tra? Là vụ án Jenny sao? Tôi nói cho các anh biết, ngày hôm đó tôi cũng chở cô ta đó!”

“Ồ? Sao anh nhận ra cô ta? Sẽ không nhìn lầm chứ?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Con mắt này của tôi độc lắm. Nhìn một lần là nhớ kĩ, những diễn viên cho dù hóa trang đến mức nào tôi cũng nhận ra!” Tài xế hớn hở: “Hơn nữa tối hôm ấy Jenny còn ngồi bên cạnh tôi, dùng điện thoại coi tin tức giải trí. Trên đó đang phát đoạn băng cô ta trả lời phỏng vấn, cách ăn mặc đều giống nhau như đúc!”

“Vì vậy anh không hề do dự mà cho rằng cô ta chính là Jenny?” Lưu Tuấn tựa hồ đã rõ mục đích của Khúc Mịch.

“Cô ta đúng là Jenny!” Tài xế khẳng định: “Lúc đó tôi xin chụp ảnh cùng, cô ta kêu không tiện. Tôi hỏi cô ta đi công tác ở đâu phải không, cô ta gật đầu. Đó anh thấy chưa ... Đây không phải là thẩm thừa nhận sao?”

“Anh nói lúc đó cô ta đang xem điện thoại di động?” Khúc Mịch chú ý chi tiết này, “Cô ta dùng điện thoại hiệu gì?”

“Là điện thoại Star X, series 9880!” Tài xế lập tức trả lời.

Lưu Tuấn nghe xong đầu óc bay lộn: “Đội trưởng Khúc, hình như không đúng! Điện thoại di động của Jenny là mẫu mới nhất của hãng Y, hơn nữa căn cứ theo như khẩu cung của Mã Thoại, hôm đó Jenny để điện thoại ở nhà. Jenny có hai cái di động? Cũng không đúng, Lâm Tuệ nói rõ ràng Jenny chỉ có một cái di động, bên trong là hai sim. Như vậy người phụ nữ cầm điện thoại Star X 9880 là ai?”

“Các anh là cảnh sát?” Tài xế nghe bọn họ nói chuyện liền giật mình hỏi.

Khúc Mịch lệnh cho tài xế ngừng xe, thanh toán tiền: “Thế nào? Lúc này còn nghĩ chúng tôi là minh tinh sao?” Sau đó mở cửa xuống xe.

Tài xế nhất thời choáng váng, Lưu Tuấn cười ha hả, chạy đuổi theo Khúc

Mịch.

“Đội trưởng Khúc, anh thật quá anh tuấn!” Về mặt cậu ta ngập tràn sự sùng bái: “Có phải anh đã sớm đoán ra người phụ nữ giả dạng Jenny ra khỏi hoa viên Kim Đế không? Cô ta cố ý ở trên xe taxi xem video để gây ra ảo giác cho anh tài xế, biến anh ta thành nhân chứng cho cô ta. Vậy chiếc vali bằng da đó có phải là tử cung của Jenny không? Vậy rốt cục cô ta đã đi đâu?”

“Phía Lục Ly sẽ điều tra hướng đi của người phụ nữ kia. Còn một việc chúng ta phải đi làm!” Khúc Mịch đột nhiên ngừng lại, Lưu Tuấn đang đi phía sau khựng lại bất ngờ, thiếu chút nữa đụng trúng lưng Khúc Mịch.

Lưu Tuấn ngẩng đầu nhìn, là một tòa nhà, phía trước có hàng chữ ‘Khách sạn Duyệt Lai’.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta đến đây làm gì?” Cậu ta biết lễ phục của Jenny bị mất ở đây, sau đó được mặc trên người Đường Ninh.

Khúc Mịch nhìn bảng hiệu khách sạn không nhúc nhích, tựa như chìm vào suy nghĩ. Sự việc bắt đầu từ đây, lấy đây làm trung tâm. Nơi này so với hung thủ mà nói là lựa chọn ngẫu nhiên hay còn có thâm ý khác?

Anh ngẩng đầu tiến vào bên trong, không dùng thang máy mà di chuyển theo hướng thang bộ, dọc theo cầu thang lên lầu.

Trông thấy Khúc Mịch đứng nhìn thùng rác ở lầu một, Lưu Tuấn càng thêm nghi hoặc.

“Đây chính là nơi lần đầu tiên hung thủ gặp Đường Ninh”, Khúc Mịch lên tiếng, “Lúc đó Đường Ninh suýt bị cưỡng hiếp. Cô ta hét hoảng chạy ra, thấy thang máy chưa lên nên chạy thoát bằng cầu thang bộ. Khi chạy mệt, cô ta ngồi xuống nghỉ ngơi, hung thủ xuất hiện. Không! Hung thủ chắc là ở đây hút thuốc rồi đột nhiên Đường Ninh xông vào. Cậu nói xem, tại sao hung thủ lại ở đây?”

“Nơi đây yên tĩnh! Khách sạn, nhà hàng bên trong đầy người, hần mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, muốn tìm một nơi vắng người, miễn là không để cấp trên

trông thấy khiễn trách!” Lưu Tuấn nói một mạch không suy nghĩ.

Cặp mắt Khúc Mịch sáng lên. Đúng! Anh luôn đặt nghi ngờ đối với khách đến khách sạn ... Lẽ nào chính là nhân viên khách sạn!

Anh lập tức tìm đến quản lý khách sạn, yêu cầu cung cấp danh sách công nhân viên, đặc biệt là các nhân viên quản lý cấp cao.

Không lâu sau đó một phần tư liệu đã có trên tay Khúc Mịch. Bài trừ đôi tượng nằm trong độ tuổi từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, chưa kết hôn, có bằng cấp nhất định, chỉ còn lại ba người phù hợp.

Khúc Mịch nhanh chóng yêu cầu quản lý liên lạc với ba người này. Sau khi gặp mặt bọn họ, anh có chút thất vọng. Đơn giản hỏi vài ba câu, quả nhiên chẳng ai có động cơ và thời gian gây án.

“Tất cả mọi người làm việc ở khách sạn đều nằm trong danh sách rồi chứ?” Khúc Mịch muốn xác nhận thêm một lần nữa.

“Vâng!” Người quản lý gật đầu, rồi sau đó dường như nhớ ra được chuyện gì, “À ... còn có con trai của chủ tịch chúng tôi. Tuy nhiên, cậu ta rất ít khi xuất hiện, quanh năm suốt tháng chẳng thấy mặt được vài ba lần!”

À!!! Tâm Khúc Mịch khẽ động.

-----oOo-----

Chương 74: Phân công điều tra

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quản lý khách sạn nhắc đến con trai của chủ tịch khiến tâm Khúc Mịch khẽ động, có cái gì đó muốn bộc phát.

“Tôi muốn gặp anh ta một lần!” Khúc Mịch yêu cầu.

Quản lý ngần ngại lên tiếng: “Anh cảnh sát! Chuyện này e rằng tôi không

thể trợ giúp. Vì tôi không có số điện thoại của Lãnh tổng nên không thể liên lạc được!”

“Khách sạn có chuyện gì thì làm sao?”

“Khách sạn do tôi toàn quyền phụ trách, tiền lương của tôi trích từ phần lãi trong doanh thu khách sạn, vì vậy tôi không dám làm qua loa. Từ ngày chủ tịch di cư ra nước ngoài, ba khách sạn và một vài bất động sản giao lại cho Lãnh tổng. Cả đời này anh ta cũng chẳng phải lo cơm áo. Văn phòng tổng giám đốc trên lầu chỉ đón tôi hai lần: lần đầu tiên là thời điểm tôi ký hợp đồng, lần thứ hai là cách đây không lâu.”

“Ồ! Cách đây không lâu là khi nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Chuyện này thì tôi nhớ rất rõ, chính là hôm có buổi dạ hội. Tôi vốn nghĩ rằng khó khăn lắm Lãnh tổng mới đến một chuyến nên muốn báo cáo công việc của tôi, nhưng ngày hôm ấy quá nhiều khách khứa, nên tôi không rảnh. Chờ đến khi tôi hết việc Lãnh tổng cũng đi rồi!”

“Mở phòng làm việc của tổng giám đốc Lãnh, tôi muốn kiểm tra một chút!” Trông thấy bộ dạng khó khăn của quản lý, anh bèn tiếp lời: “Đây là cảnh sát đang phá án, anh nhất định phải phối hợp.”

“Được!” Quản lý đành gật đầu đồng ý.

Lập tức Khúc Mịch rõ ràng tại sao anh ta lại dễ dàng đồng ý.

Văn phòng rất lớn và rất ... trống trải. Không gian bằng ba gian phòng gộp lại, bên trong chỉ có duy nhất một chiếc bàn giám đốc dài, một cái ghế và một giá sách.

Trên mặt bàn chẳng có gì ngoài hộp đựng bút, ngay cả khung ảnh cũng không thấy.

Đây là tính cách đặc biệt, là người khép kín! Khúc Mịch đưa ra nhận xét.

Trong phòng làm việc đều không có lấy một hạt bụi, mùi hương tươi mới,

khăng định là luôn được quét dọn. Đẩy cánh cửa nhỏ, có một cái giường, drap giường màu trắng, nửa điểm nhăn nheo cũng không. Trang thiết bị phòng vệ sinh vẫn là màu trắng, sạch sẽ.

“Lãnh tổng là người đặc biệt sạch sẽ và thanh tịnh, vì vậy mỗi ngày tôi đều cho người đến quét tước phòng ốc phòng trừ trường hợp Lãnh tổng đột nhiên đến!” Quản lý giải thích, “Tôi nhớ rất rõ ngày tôi đến ký hợp đồng Lãnh tổng không cản dận chuyện công việc, duy nhất chỉ có chỉ thị này.”

Có bệnh thích sạch sẽ, dù chỉ là hạt bụi nhỏ cũng không chịu được.

“Anh có biết gì về Lãnh tổng không?” Trên kệ sách, thượng vàng hạ cám loại nào cũng có, Khúc Mịch lướt qua tựa đề, phát hiện thể loại bao gồm: Y học, tâm lý, mỹ học, còn có một bộ truyện Sherlock Holmes.

Khúc Mịch vừa hỏi, vừa lấy tay rút một quyển sách.

“Chuyện về Lãnh tổng tôi không hiểu rõ, nhưng chuyện trong nhà chủ tịch thì có nghe một vài tin đồn. Hơn nữa, tin này chẳng coi là bí mật, trong ngành này, ai cũng từng nghe được chuyện này!” Vì không có bí mật nên quản lý mới nói ra.

Tập đoàn Lãnh thị kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ nhà hàng, khách sạn đến các trung tâm giải trí. Chủ tịch Lãnh Văn Hải dùng thời gian suốt bốn mươi năm trời xây dựng một đế chế thương mại riêng. Đáng tiếc, sự nghiệp thành công nhưng đời sống gia đình lại không hoàn mỹ. Vợ của ông ta sau khi sinh Lãnh Thác thì thân thể không khỏe, năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì bà ta qua đời.

Sau đó Lãnh Văn Hải cưới thêm vợ lẽ, không ngờ một năm sau cũng lâm bệnh, từ trần. Đến lúc này dấy lên tin đồn Lãnh Văn Hải mệnh khắc thê. Sau lần đó, quả nhiên ông ta không tái giá, thế nhưng một năm trước, đột nhiên có phóng viên tuồn ra tin tức ông ta có bạn gái, hai người còn sinh được một trai một gái, con trai được mười chín, con gái cũng được mười sáu.

Tin tức bị Lãnh Văn Hải ém nhẹm, tất cả chỉ còn là lời đồn đãi bên lề.

Có người nói ông ta rất thương bạn gái, vì mệnh ‘Khắc thê’ nên không dám kết hôn, tuy nhiên phần lớn tài sản đều đứng tên người bạn gái và hai đứa con không nằm ngoài giá thú.

Nửa năm trước, ông ta chuyển toàn bộ sự nghiệp ra nước ngoài phát triển, kết thúc chuyện làm ăn tại quốc nội, chỉ để lại ba khách sạn cho người con lớn là Lãnh Thác. Còn ông ta đưa bạn gái và hai đứa con di dân qua Canada, từ đó không thấy trở về.

Có người bắt bình dùm cho Lãnh Thác, rõ ràng là con của vợ cả nhưng cuối cùng lại bị vứt bỏ. Anh ta sống ở trong nước, chuyện làm ăn ở nước ngoài sớm muộn cũng rơi vào tay hai người em trai, em gái. Tuy rằng cơm áo chẳng lo, nhưng thời này ai lại chê ít tiền? Huống hồ chi tiền chỉ là nhỏ, con giân này mới là lớn.

Cũng có người nói tính tình Lãnh Thác hướng nội, không quen giao tiếp với mọi người, chuyện làm ăn chẳng mấy chốc cũng đóng cửa. Hơn nữa, anh ta cũng muốn ở lại chăm lo phần mộ cho mẹ, không muốn rời khỏi nơi này.

Lại cũng có lời đồn nói tính Lãnh Văn Hải độc tài, bạo lực, từ trước đến giờ đều không thích người con cả Lãnh Thác lạnh lùng, quái gở. Ông ta chịu để lại ba khách sạn và bất động sản trong nước cho anh ta đã là có tình có nghĩa.

Tin đồn là thế, cái gì cũng có, có điều chân tướng của câu chuyện chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Lãnh Thác hút thuốc chứ?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi một câu không hợp với chủ đề câu chuyện.

Người quản lý ngân người, sau đó lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chưa từng thấy!”

“Anh nói vợ của Lãnh Văn Hải qua đời hai mươi năm trước?” Khúc Mịch đăm chiêu.

Quản lý gật gù, Khúc Mịch suy nghĩ một chút, rồi yêu cầu anh ta miêu tả ngoại hình của Lãnh Thác.

“Lãnh tông cao khoảng một mét tám, người hơi gầy, ngũ quan rất đẹp. Anh ta không thích người, ánh mắt phảng phất u buồn, khá giống minh tinh Hong Kong Lương Triều Vĩ. Anh ta cũng là người đơn giản, chỉ chạy chiếc xe Morgan cổ, tuy nhiên thực chất giá cả cao kinh người!”

“Morgan?” Khúc Mịch lặp lại, “Ở thành phố Nam Giang, người chạy xe Morgan không nhiều!”

“Đúng, đều là được xưởng ô-tô nước ngoài đặc biệt thiết kế riêng, giá cả cao kinh người, thủ tục hải quan cũng không dễ dàng. Người biết tiếng nhưng ít tiền không mua nổi, giới có tiền thì chẳng ai biết nhiều, không giống như BMW, Audi, Lamborghini, phụ nữ trẻ con cũng biết.”

Ngoại trừ xe và ngoại hình Lãnh Thác, còn lại quản lý khách sạn không biết chuyện gì hết.

Rời khỏi khách sạn Duyệt Lai, Khúc Mịch lại đến thư viện thành phố, qua đó mượn đọc tờ báo và tạp chí cách đây hai mươi năm.

“Cậu tra nửa cuối năm, tôi tra nửa đầu năm, tìm các thông tin có liên quan đến tin tức nhà họ Lãnh!” Khúc Mịch ra lệnh.

Lưu Tuấn nghe chỉ thị vội vàng bắt đầu, cậu ta tra tìm theo trình tự thời gian, khi nào thấy tin về nhà họ Lãnh thì bỏ qua một bên.

Hai người bận rộn đến tận tối, mãi cho đến khi thư viện chuẩn bị đóng cửa mới tìm xong, Lưu Tuấn chụp lại tất cả các tin tức đã chốt lọc, sau đó hai người về Cục.

Phía bên Lục Ly chạy ngược chạy xuôi cả ngày, cũng có chút tiến triển. Lục Ly cẩn thận nghiên cứu khẩu cung của Lâm Tuệ, phát hiện tìm ra được phương hướng điều tra.

Nếu Jenny thường xuất ngoại cùng bạn trai, như vậy sẽ điều tra bên Cục

xuất nhập cảnh. Quả nhiên điều tra được mấy ngày trước từng đi đảo Bali.

Đảo Bali là nơi hẹn hò, là nơi vợ chồng mới cưới hưởng tuần trăng mật. Cô ta đi một mình, không mang theo trợ lý và quản lý.

Lục Ly gọi đến các khách sạn trên đảo Bali nhưng không ai chịu tiết lộ tin tức của khách. Khi anh ta xưng mình là cảnh sát hình sự còn bị người ta cho rằng là tên lừa đảo, không chịu phối hợp.

“Đội trưởng Khúc! Theo tôi cần phải người đi đảo Bali một chuyến, nhất định sẽ điều tra ra được thân phận người đàn ông kia!”

Khúc Mịch đang nghiên cứu những tin tức vừa tìm được, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên: “Anh tính phải ai đi?”

Đúng rồi, phải ai đi đây? Đi đảo Bali phải làm hộ chiếu, mấy người bọn họ ai cũng chưa có, cần thời gian để làm. Hơn nữa đội hình sự đang thiếu người, cho cảnh sát khác đi thì không ổn.

“Nếu không ... tôi đi, tôi có hộ chiếu!” Kha Mẫn đột nhiên lên tiếng: “Vừa khớp Triệu Xuyên dự tính đi Bali khảo sát, tôi đi theo một chuyến, có người điều tra, lại không cần bỏ phí công tác. Nếu như có chuyện gì, tôi liền gọi điện thoại về.”

Kha Mẫn cũng không có việc, cô ta đi là ổn!

“Được!” Khúc Mịch đồng ý.

Ngày hôm sau, Kha Mẫn và chồng đi đảo Bali.

Khúc Mịch thu thập tin tức về gia đình nhà họ Lãnh cũng có vài tin, anh lòng ghép tất cả thông tin lại với nhau.

Mẹ Lãnh Thác sinh hấn thì bị băng huyết, sau khi sanh thì thân thể yếu dần. Năm năm sau, bà ta lại mang thai, đáng tiếc đứa bé sinh non, không giữ được.

Sau vụ này, sức khỏe bà ta càng suy yếu. Tuy rằng nhà họ Lãnh tiền của không thiếu, tất cả đều đổ dồn vào việc trị bệnh cho bà ta, nhưng Lãnh Văn Hải vẫn không thể giữ được vợ mình. Năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì mẹ hắn qua đời.

“Cậu xem mấy tấm hình này có dị thường gì?” Khúc Mịch chỉ vào bức ảnh tang lễ của nhà họ Lãnh, lên tiếng hỏi Lưu Tuấn.

Lưu Tuấn nhìn tỉ mỉ, một lúc lâu sau cậu ta mới lên tiếng, ngữ khí có chút do dự: “Đây là bức hình năm Lãnh Thác mười lăm tuổi, trên lý thuyết, cậu ta là người hiểu chuyện. Mất mẹ vốn là một việc cực kỳ đau khổ. Nhưng trong hình gương mặt của anh ta không chút cảm xúc, thản thờ. Trên một tấm hình khác chụp được gò má cậu ta, khóe mắt hướng lên trên, nếu suy nghĩ một cách thận trọng, dường như đang mỉm cười. Một đứa con vừa mất đi mẹ, có chuyện gì khiến hắn có thể nở nụ cười? Đây là chuyện không bình thường!”

“Biến đổi tâm lý thường được hình thành khi thơ ấu hoặc là thời kỳ trưởng thành.” Khúc Mịch nói, “Trong gia đình hắn nhất định từng chịu một sự biến động rất lớn, hoặc từ nhỏ lớn lên trong môi trường ảnh hưởng đến thế giới quan và nhân sinh quan. Trong lòng hắn căn bản cũng không ý thức được mình bất thường, vì vậy sẽ không tự không chế, biểu lộ tâm tình chân thực.”

“Nghĩa trang Tàng Long, chúng ta đi qua đó xem!” Trên bức ảnh có ghi rõ địa chỉ này.

Hai người chạy đến nghĩa trang Tàng Long, tìm nhân viên quản lý. Vợ của Lãnh Văn Hải nằm trong khu vực có địa thế tốt nhất, chi phí quản lý cao nhất.

Theo như nhân viên quản lý ở đó, hai mươi năm qua nhà họ Lãnh chưa từng có ai đến cúng tế. Nghe nói Lãnh Văn Hải thanh toán một lần chi phí quản lý năm mươi năm, ông ta không khỏi suýt soa đúng là người lắm tiền có khác.

“Từ trước đến nay chưa từng có ai đến sao?” Khúc Mịch chau mày.

“Tôi làm việc ở đây hai mươi lăm năm nên biết rõ rõ ràng ràng. Người nhà họ Lãnh không đến, người nhà họ Lý đến hai lần rồi cả gia đình di dân, nên từ đó không có ai đến nữa.” Vợ Lãnh Văn Hải mang họ Lý, người nhà họ Lý ắt hẳn là bên gia đình bà ta: “Haizza! Có tiền thì sao? Chết rồi chẳng còn ai tưởng nhớ!”

“Không phải bà ta có con trai sao?” Lưu Tuấn cố ý hỏi.

“Đúng! Mấy người có tiền là nuông chiều con cái, đến mức không còn tính người!” Ông ta nhớ lại: “Tôi ở đây hai mươi lăm năm, xem qua biết bao lần tiền biệt, chưa từng gặp đứa con nào không đập đầu trước linh cữu mẹ! Mặc dù lúc còn sống chẳng có chút hiếu thuận, nhưng chết thì cũng phải ra dáng một chút chứ! Đứa bé đó khi ấy cũng đâu còn nhỏ, còn cao hơn tôi một cái đầu, thế mà lại chẳng hiểu chuyện!” Ông ta vừa lắc đầu vừa cảm thán.

“Ồ? Tin này lớn như vậy, sau không thấy đăng báo?” Lưu Tuấn tiếp tục dò hỏi.

“Lãnh gia là nhà nào chứ? Dám đề tin tức đó lên báo sao?” Nhân viên quản lý nở nụ cười, “Tất cả những phóng viên có mặt tại đây hôm đó đều bị bịt miệng. Không nói gạt các anh, tôi cũng được một số tiền nhỏ. Hai mươi năm trôi qua, đâu còn ai chú ý đến chuyện này. Anh cảnh sát ... Anh hỏi chuyện này làm gì? Có phải con trai nhà họ Lãnh xảy ra chuyện?”

“Tại sao ông lại hỏi như vậy? Nhà họ Lãnh sản nghiệp lớn như vậy, phóng viên mà còn có thể dàn xếp thì có thể xảy ra được chuyện gì!” Khúc Mịch cao thâm khó dò.

Ông ta gật gù: “Cũng có lý! Nhưng đứa con trai nhà họ Lãnh có cái gì đó khác khác. Khi Lãnh Văn Hải ấn đầu nó quỳ xuống, nó lại lén lút nở nụ cười. Trong nháy mắt nó cúi đầu, tôi rõ ràng thấy khóe miệng nó nhếch lên cười ... Nụ cười có phần ... Quý dị! Đợi đến khi ngẩng đầu, nó lại khôi phục về mặt bình thường. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn cảm giác rờn rợn. Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy nó sớm muộn cũng có chuyện. Chắc tôi suy nghĩ lung tung thôi. Hai mươi năm trôi qua rồi, sóng yên biển lặng! Anh cảnh sát, chắc chắn là không có việc gì chứ?”

Tính tò mò của ông ta thật lớn, nhưng nhờ vậy ông ta mới phát hiện được biến hóa rất nhỏ trên gương mặt Lãnh Thác.

Khúc Mịch và Lưu Tuấn lên xe rời đi, trên xe Lưu Tuấn hỏi: “Đội trưởng Khúc, tên Lãnh Thác rõ ràng không bình thường, hẳn có thể là sát thủ biến thái giết người liên hoàn?”

“Tất cả đều không có chứng cứ, bây giờ kết luận có hơi sớm!” Ngón tay Khúc Mịch gõ gõ trên tay lái, không biết đang suy nghĩ chuyện gì: “Tra địa chỉ nhà họ Lãnh, tôi nghĩ tôi phải đến đó một chuyến!”

Nhà họ Lãnh có vài ba địa chỉ: Một biệt thự cạnh biển, một căn hộ trên phố trung tâm, và biệt thự nghỉ dưỡng ngoại thành.

“Đi ngoại thành!” Xem qua ba địa chỉ Khúc Mịch đã biết nên tìm Lãnh Thác ở đâu.

Biệt thự nghỉ dưỡng của nhà họ Lãnh khá xa, nhưng phong cảnh cực kỳ mỹ lệ, sườn núi, cảnh biển, ‘Thải cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn’*, đúng là mang đậm mùi vị ẩn cư.

*Hái cúc dưới rào đông, thông thả ngắm núi nam

Cách qua một cánh đồng hoa cải lớn, một căn biệt thự ba tầng xuất hiện trước mặt họ. Trên đường đến đây, cách nhau cả hai ba cây số cũng không trông thấy những hộ gia đình khác. Rất thanh tịnh.

-----oOo-----

Chương 75: Có manh mối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch tìm đến nơi ở của Lãnh Thác phía ngoại ô thành phố, đậu xe ở bên cạnh một ruộng hoa cải, sau đó đi men theo con đường nhỏ tiến về phía trước.

Tòa nhà ba tầng xây theo kiến trúc cổ, cánh cổng lớn màu đen đóng chặt, phía trên cửa chạm khắc hình đầu thú rất lớn.

Khúc Mịch nhẹ nhàng gõ cửa, một lát sau nghe thấy tiếng bước chân từ từ đến gần.

Két két! Cánh cửa lớn mở ra, Khúc Mịch và người đối diện bốn mắt nhìn nhau.

“Nơi đây là nơi ở tư nhân, khước từ tham quan!” Giọng nói đầy lạnh lẽo, nhìn Khúc Mịch cảnh giác.

“Anh Lãnh Thác?” Cao ngạo, quái gở, tâm lý phòng bị cao, người đàn ông trầm ổn, thuần thực, có nét nghệ sĩ, dựa vào những điểm đó Khúc Mịch có thể đoán được thân phận của đối phương.

Hắn nghe Khúc Mịch gọi tên của mình cũng không hề kinh ngạc, trái lại còn nhường đường: “Anh cảnh sát! Mời vào!”

Hắn có thể nhìn ra được thân phận của anh, Khúc Mịch cũng không thấy kỳ lạ. Nếu hắn không thông minh như vậy thì đã không bị tình nghi là kẻ giết người biến thái.

Lưu Tuấn không giấu nổi tò mò: “Làm sao biết chúng tôi là cảnh sát?”

“Tôi ở đây hơn hai mươi năm, ngoại trừ người nhà thì không có ai đến thăm. Chỉ có cảnh sát mới có đủ năng lực tra được thông tin và địa chỉ của tôi.” Vẻ mặt Lãnh Thác đầy mỉa mai liếc nhìn cậu ta.

Khúc Mịch đi vào, phát hiện lầu trệt mở cửa lớn, bên hông là chiếc Morgan, cạnh đó bày mấy bộ rễ cây, hình thù khác nhau, tuy nhiên được sắp đặt rất gọn gàng --- Mặc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ.

Ngoài ra còn có một bộ dụng cụ điêu khắc và một bộ rễ cây đã chạm khắc khá hoàn chỉnh, nhìn hình dạng là điêu khắc một con rồng cưỡi mây đạp gió.

“Anh Lãnh biết điêu khắc gỗ?” Khúc Mịch xoay người nhìn chằm chằm Lãnh Thác.

“Rễ là nguồn gốc, là vật tốt đẹp nhất. Chúng ẩn sâu dưới lòng đất nên bị mọi người quên lãng.” Lãnh Thác nhìn về phía bộ rễ, ánh mắt sáng lấp lánh, “Tôi chỉ phác họa lại vẻ đẹp tự nhiên của chúng, không được coi là nghệ nhân điêu khắc gỗ.”

“Mọi người quên lãng nó thì thế nào chứ? Mấy chục năm, hay mười mấy năm nữa thôi cũng chỉ là cát bụi.” Ngỡ khí Khúc Mịch mĩa mai.

Hắn nghe thấy vậy khẽ chau mày, hình như không thích: “Bụi bặm cũng phân chia tốt xấu, đã từng sáng lạn vẫn sẽ lưu lại vĩnh cửu, những con mắt người phàm trần không thể hiểu được! Anh cảnh sát, các anh có chuyện gì muốn hỏi? Tôi còn có việc bận!” Một câu muốn tiễn khách rõ ràng.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi nguyên nhân cái chết thực sự của mẹ anh!” Khúc Mịch theo dõi nét mặt của hắn, phát hiện trong đáy mắt hắn trở nên rất kỳ lạ: có chút xem thường, trào phúng, còn có một tia ... hưng phấn!

“Không! Nói đúng hơn là mẹ kế của anh! Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, “Chuẩn xác hơn nữa là vợ thứ hai của ba anh!”

Hắn bỗng quắc mắt, ngón tay phải khẽ động, nhưng sau đó lập tức trở về như bình thường.

“Anh cảnh sát! Tôi không hiểu anh hỏi vậy có ý gì! Tuy nhiên tôi có quyền từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh, lấy quyền là chủ nhà tôi mời các anh ra ngoài.”

Khúc Mịch liếc nhìn hắn một lúc, sau đó quay người ra cửa. Được nửa đường, anh lại xoay lại nhìn Lãnh Thác cất giọng lạnh lùng: “Chúng ta chưa chắc đã hoàn toàn tạm biệt. Tôi tin chắc lần sau gặp mặt, anh không có quyền từ chối trả lời những vấn đề của tôi!”

Dứt lời Khúc Mịch đi thẳng ra khỏi cửa.

Lưu Tuấn đi theo sau lưng Khúc Mịch, giọng đầy tiếc nuối: “Đội trưởng Khúc, sao nhanh như vậy chúng ta đã về rồi? Tên này tính cách cố chấp, thâm mỹ văn vẻ, đầu óc thông minh, sống một mình ở nơi hẻo lánh, có xe, có khí chất nghệ sĩ, hoàn toàn phù hợp với đặc thù miêu tả hình dáng hung thủ.”

“Không phải vậy thì sao? Cậu vào bắt người ngay à?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Lưu Tuấn gãi gãi đầu, vẫn còn tiếc rẻ: “Nếu có chứng cứ là có thể xin lệnh khám xét nhà của hắn. Bên trong nhất định là hiện trường án phát đầu tiên, chắc chắn sẽ có dấu vết lưu lại!”

Khúc Mịch lái xe về nội thành, chưa về đội hình sự đã nhận được điện thoại của Đa Đa.

Kha Mẫn và chồng đi đảo Bali công tác, đưa bé lại ở nhà Dĩ Nhu. Sáng đến chiều đi học, có xe đưa rước nên không ảnh hưởng đến công việc của cô.

Đa Đa lại thích ăn KFC, cô đưa cậu bé đến cửa hàng gần nhà. Khi cô đi rửa tay quay trở lại trông thấy cậu bé đang cười ngặt nghẽo.

“Cháu cười gì vậy?”

“Không có chuyện gì, cháu chỉ nhớ tới một câu chuyện cười!”

Rõ ràng là trả lời cho xong. Không nói thì thôi, bây giờ nội tâm của trẻ em đều rất phức tạp.

“Xin hỏi, chỗ này có ai ngồi không?”

“Không có ...” Dĩ Nhu đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn, thì ra là Khúc Mịch đang đứng bên cạnh.

“Chú Khúc!” Đa Đa hưng phấn, vừa gọi vừa lôi kéo cánh tay của Khúc Mịch, “Cháu nhớ chú quá!”

“Thật sao? Chú Khúc cũng nhớ Đa Đa!” Khúc Mịch liếc nhìn Dĩ Nhu một chút, trông thấy cô không lên tiếng thì ngồi sát bên cạnh Đa Đa.

“Chú Khúc sao đi tay không đến đây?” Đa Đa lí lắc hỏi: “Mỗi lần mẹ tức giận, ba đều cầm hoa và quà mang về tặng mẹ là mẹ hết giận luôn!”

“Đa Đa ...”

“Dì Tăng không tức giận!” Khúc Mịch cắt ngang lời Dĩ Nhu, “Hơn nữa ba và mẹ cháu là hai vợ chồng còn chú và dì Tăng chỉ là đồng nghiệp.”

“Đồng nghiệp?” Đa Đa liếc Dĩ Nhu, rồi lại liếc Khúc Mịch, sau đó cúi đầu ăn khoai tây chiên, giọng buồn bã: “Được rồi! Người lớn đều toàn nói dối.”

“Em không để tâm chứ? Đa Đa gọi điện thoại cho tôi, tôi không còn cách đành phải qua đây, không nên làm tổn thương tâm hồn thơ ngây của trẻ?”

Nghe câu này Dĩ Nhu còn có thể nói được gì, tuy nhiên trong lòng âm thầm mỉa mai --- Anh là ai chứ, là Khúc Mịch, Khúc Mịch từ khi nào biết quan tâm đến người khác vậy?

“Đội trưởng Khúc ăn cơm tối chưa? Ở đây toàn mấy thứ thực phẩm rác rưởi.”

“Không sao tôi ăn rồi!” Chưa dứt lời, thanh âm ừng ục phát ra từ bụng Khúc Mịch.

Dĩ Nhu không nhịn được nở nụ cười, Khúc Mịch ái ngại, ho khan một tiếng.

“Ở đây có cơm cà ri gà, còn có canh.” Đa Đa giọng ma mãnh, “Chú Khúc cháu đi mua cho chú!”

Nói xong từ trên ghế con nhảy xuống.

“Đừng chạy Coi chừng té!” Dĩ Nhu lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt dõi

theo bóng của cậu bé.

“Pháp y Tăng, về ba bộ tử thi em có ý kiến gì không?” Quay nhìn sót cà chua đỏ đỏ, Khúc Mịch ý thức được đề tài của mình hình như không đúng lúc.

Dĩ Nhu nghiêng đầu: “Đội trưởng Khúc, kết quả kiểm nghiệm ba bộ thi thể tương đồng; tuy nhiên, tử thi thứ ba có một chút khác biệt.”

“Ý em là nội tạng và tử cung?” Khúc Mịch dĩ nhiên biết cô muốn ám chỉ điều gì.

“Đúng!” Dĩ Nhu gật đầu, “Nếu như nói hung thủ muốn bảo tồn cơ thể người chết, vậy tại sao không moi nội tạng Jenny? Một vụ án giết người được coi là giết người liên hoàn không chỉ việc hung thủ liên tiếp gây án mà thủ pháp của hung thủ có độ thống nhất cao, đặc điểm của người bị hại có nét đặc thù tương đồng.

Dựa theo ba điểm trên cho thấy hung thủ sát hại Jenny dĩ nhiên là một người khác. Thế nhưng, căn cứ vào chứng cứ có được trong cả ba vụ án đều xuất hiện một người phụ nữ kỳ lạ khiến tôi có chút hơi khó hiểu. Trong phương diện trình sát hình sự, tôi chỉ là nghiệp dư, Đội trưởng Khúc chuyên nghiệp hơn, anh có cao kiến gì không!”

“Em nói nạn nhân Đường Ninh và Nghê Giai có điểm tương đồng là gì?” Khúc Mịch hứng thú hỏi.

Dĩ Nhu không hề do dự trả lời: “Tuổi trẻ, xinh đẹp, thơ ngây thuần khiết, đều là sinh viên đại học.”

“Jenny không ở độ tuổi của hai nạn nhân trước, càng không ngây thơ thuần khiết, cũng chưa học qua Đại học chính quy. Rất dễ thấy cô ta không phù hợp thẩm mỹ của hung thủ”, Khúc Mịch tiếp lời, “Qua chứng cứ chúng tôi thu được, chứng thực Jenny đã có thai, Jenny còn đặc biệt siêu âm giới tính của thai, là thai đôi, một trai một gái.”

Dĩ Nhu lần đầu tiên nghe được chuyện này, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc,

đồng thời cảm giác hung thủ quá tàn nhẫn, một xác ba mạng.

“Em thử nói xem tại sao hung thủ lại muốn lấy tử cung của Jenny?” Khúc Mịch hỏi tiếp.

Dĩ Nhu suy nghĩ một chút: “Tôi đoán là một trong hai nguyên nhân: thứ nhất do hung thủ ghét bỏ cuộc sống riêng tư của Jenny, chưa kết hôn đã mang thai, lấy đi tử cung là có ý chỉ sự hoàn mỹ; nếu xét theo phương diện này, hung thủ là một người. Thứ hai, nếu hung thủ là một người khác, vậy sẽ có liên quan đến đứa con trong bụng của Jenny, hẳn muốn ẩn giấu việc Jenny mang thai.”

“Ừm! Căn cứ khẩu cung của Lâm Tuệ, bạn trai của Jenny ắt hẳn là một người đã có gia đình hoặc có quyền cao chức trọng, do vậy mới phải giữ kín thân phận chính mình. Cho dù hắn mang thân phận nào, nhưng có một sự thật không thể chối cãi đó chính là hắn không cách nào có thể kết hôn được với Jenny.

Tuy nhiên, về phía Jenny, cô ta có ý muốn kết hôn, trước khi chết cô ta tạm dừng không ít công việc, đặc biệt ba tháng gần đây, không hề có bất cứ hoạt động nào. Trong nhà cô ta cũng đã chuẩn bị cho việc chào đón đứa bé chào đời, bằng chứng là thư phòng đã trang trí thành phòng cho trẻ.” Từ trước đến nay ở trước mặt Dĩ Nhu, Khúc Mịch chưa bao giờ tiết lộ bất cứ điều gì, tra được thông tin nào đều nói cho cô nghe cái đó.

“Tôi hoài nghi trước khi cô ta chết đi đảo Bali để chuẩn bị kết hôn, không ít minh tinh đều muốn cử hành hôn lễ lãng mạn ở đó.”

“Ồ?” Nghe Dĩ Nhu nói, Khúc Mịch nháy mắt một cái, “Em cũng thích kết hôn trên đảo? Vậy thì có gì lãng mạn chứ, hít một bụng gió biển, thở ra một cái miệng đầy vị muối biển. Gió lớn thổi áo cưới tung bay đầy trời, nếu như có bão còn nguy hiểm hơn.”

“Xì xì ...” Dĩ Nhu bỗng nhớ đến trước đây có đọc qua một tin, có một nữ nghệ sĩ tổ chức hôn lễ bãi biển, cô ta đội chiếc khăn voan trùm đầu dài kết hợp cũng váy cưới trắng cũng có đuôi áo rất dài. Ngày hôm ấy trời nổi gió lớn, tân nương lần này cực kỳ chật vật, áo, tóc, khăn trùm bay tán loạn, mỗi

bước chân di chuyển thật sự rất khó khăn. Tin tức đều có chung một tiêu đề để hình dung cô dâu --- đó chính là ‘Trong gió ngồn ngang’.

“Dì Tăng hết giận chú Khúc rồi sao?” Đa Đa bung một chiếc khay quay về, gương mặt hưng phấn, phía trên khay là món cơm gà cùng ly sữa nóng hổi, “Chú Khúc lợi hại nhất, không cần tặng hoa, không cần tặng quà cũng khiến dì Nhu vui vẻ. Ba của cháu còn kém xa, phải đưa mẹ đi đảo Bali chơi.”

“Ba và mẹ cháu đi công tác!”

“Không phải đâu!” Đa Đa khẳng khẳng, “Mẹ không vui vì ba suốt ngày bận rộn công việc, lúc nào cũng tăng ca, ngay cả khi mẹ nằm viện cũng không về. Mẹ rất tức giận, ba muốn mẹ vui nên đưa mẹ đi nghỉ phép. Hai người thấy con là cái bóng đèn nhỏ nên cho con ở nhà.”

Người lớn làm sao có thể kể cho một đứa trẻ nghe một vụ án đẫm máu cơ chứ? Kha Mẫn không nói cho Đa Đa lý do đi công tác là chính xác.

Có Đa Đa, Dĩ Nhu và Khúc Mịch không tiếp tục bàn chuyện vụ án. Suốt buổi đều là Đa Đa líu ríu câu chuyện trường lớp, Dĩ Nhu đôi khi xen vào vài câu, Khúc Mịch chỉ yên tĩnh lắng nghe.

Dĩ Nhu và Đa Đa đi bộ đến đây, Khúc Mịch ngỏ ý muốn đưa hai dì cháu về nhưng Dĩ Nhu từ chối. Khúc Mịch không ép, một mình lái xe rời đi.

Hành động này của Khúc Mịch khiến Dĩ Nhu thầm thở phào nhẹ nhõm; nếu anh cứ một mực dây dưa, Dĩ Nhu sẽ có cảm giác áp lực và phản cảm. Lần trước hai người đã nói chuyện với nhau rất rõ ràng, Dĩ Nhu cũng đã bày tỏ quan điểm và lập trường của mình với Khúc Mịch.

--- Vừa rồi anh cũng nhấn mạnh quan hệ của bọn họ chỉ là đồng nghiệp, lại còn duy trì khoảng cách thích hợp, xem chừng anh đã nghĩ thông.

Nhưng thật ra, Khúc Mịch không lái xe về, anh đi một vòng, rồi quay trở lại theo sau Đa Đa và Dĩ Nhu, hộ tống họ đến khi về đến dưới lầu, đưa Đa Đa lên nhà, trông thấy phía cửa sổ sáng đèn, lúc này mới an tâm rời đi.

Anh nhìn đồng hồ, hơn tám giờ, ngay lập tức lái xe thẳng đến đường Trung Tâm. Khi đến gần cửa hàng quần áo, anh ngừng xe, bước xuống.

Cách đó không xa là con hẻm nhỏ, không có đèn đường, càng đi sâu vào trong càng tối. Anh đốt điều thuốc, chậm rãi bước vào.

Bên trong có thùng rác rất lớn, mùi hôi nồng nặc xông lên, có một người đang loay hoay tìm đồ bên trong.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn dừng động tác, nhìn Khúc Mịch từ trên xuống, sau đó đi thẳng đến: “Ông anh! Cho vài ba đồng ăn cơm!”

Dựa vào ánh sáng nhấp nháy, Khúc Mịch có thể nhìn rõ ràng được người đàn ông trước mắt.

Tuổi tác không lớn lắm, độ chừng khoảng năm mươi, làn da ngăm đen đầy nếp nhăn, quần áo bẩn thỉu, trên tay đầy vết chai và bần bần. Khẩu âm có chút khang khác, khả năng đến Nam Giang đã lâu.

Khúc Mịch rút ví tiền móc ra vài đồng đặt vào tay hắn.

Hắn vui vẻ cười nói: “Nhìn qua là biết ông anh không phải người bình thường, nghĩ thầm trong bụng hôm nay có thần tài ghé thăm, quả nhiên chính xác.”

“Cũng biết nhìn người sao?”

“Dĩ nhiên!” Hắn đưa tay cất tiền cẩn thận, khuôn mặt hứng thú: “Ngoài chú ý xe, quần áo, giày dép, dây lưng, còn phải chú ý luôn cả măng-sét cài ống tay.”

“Đúng là có nghiên cứu rất sâu!” Khúc Mịch hững hờ khen tặng.

“Chính xác! Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng phải có ‘Trạng nguyên’. Tôi nổi danh nhặt rác nhất ở thành phố Nam Giang, không ai kiếm được nhiều rác như tôi. Tuy rằng người thành phố vứt rác hết trong thùng,

nhưng chẳng có gì đáng giá, chút giấy vụn, chai lọ đổi ít tiền uống rượu, chẳng đáng giá, chủ yếu dựa vào hành khất.

Ông anh đừng cười chứ hành khất cũng được coi là nghề. Từ trước đến nay chẳng phải có bang ‘Cái bang’ sao. Hơn nữa nghề này không phải ai cũng làm được. Đầu tiên phải biết bỏ xuống tôn nghiêm và mặt mũi, thứ hai phải biết chọn được nơi tốt.

Tàu điện ngầm, trạm xe lửa, mấy nơi đó tôi không đi! Nhìn nhiều người vậy thôi chứ không có mấy người có tiền. Phố kinh doanh, cao ốc văn phòng, khu nhà giàu mới là nơi tôi hay đi loanh quanh.

Mấy ngày trước đây thôi, tôi gặp được một người giàu có thiện lương, ra tay hào phóng, tôi có thể nghỉ ngơi mấy ngày chẳng cần phải làm gì cả. Được một bà chủ tốt tính còn cho quần áo. Đám quần áo mới toanh, lại là hàng hiệu. Không nói gạt ông anh, tôi làm việc này không dám mặc mấy đồ đó, chứ khoác lên người ... nhìn cũng rất ra dáng!

Anh nhìn đi, đây là điện thoại di động, tuy rằng không phải là đời mới, nhưng giá cả của nó không rẻ, cái này là nhật được!” Hấn móc chiếc điện thoại từ trong túi, là kiểu dáng của nữ, ốp lưng bằng gương có dán con heo màu hồng.

Nhìn thấy chiếc điện thoại, Khúc Mịch cau mày: “Anh nhật được trong thùng rác?”

“Không phải!” Hấn vội trả lời, “Ở cửa sau tiệm quần áo!”

“Nhật được ngày nào? Lúc đó anh còn trông thấy ai?” Khúc Mịch vừa hỏi vừa móc tiền khỏi ví.

Hai mắt hấn nhìn trừng trừng vào bóp tiền Khúc Mịch: “Ngày 1 tháng 4, tôi nhớ rõ hôm đó là Cá Tháng Tư, tôi ngủ không được nên ra đi dạo, trông thấy đầu ngõ có chiếc xe cũ. Có xe dĩ nhiên là có người, tôi nghĩ là nhân viên trong cửa hàng quần áo có bạn trai đến đón. Khi tôi bước đến thì phát hiện bên trong cửa hàng tối thui, không có một ai.

Tôi vừa định đi ra thì thấy chiếc điện thoại di động này trên đất, nên nhặt lên. Nhìn kiểu dáng tôi đoán chắc là nhân viên ở đây, chứ bình thường đâu có ai đi ngõ này. Tôi sợ đám người trong đó truy tìm nên cả nửa tháng này không trở lại đây. Tôi nay tôi lại không ngủ được, liền đi thử vận may, không ngờ đất này là chỗ Vượng tài, là nơi thích hợp nhất của tôi.”

“Anh không biết sáng sớm ngày 2 tháng 4 phát hiện tử thi nữ trong tủ kính của cửa tiệm quần áo sao?” Khúc Mịch lạnh lùng hỏi: “Anh không hoài nghi chiếc điện thoại này là của nạn nhân đó?”

“Ông anh ... Buổi tối đừng dọa người!” Hấn hiển nhiên rất sợ, vừa nói vừa liếc nhìn cửa sau của cửa hàng bán quần áo.

“Tôi không có thời gian rảnh để hù dọa anh!” Khúc Mịch rút thẻ ngành, “Cảnh sát điều tra, mong anh phối hợp! Bây giờ anh nhớ cho kỹ tôi hôm ấy anh đến đây mấy giờ, nhìn thấy, nghe thấy gì, mấy giờ rời đi?”

‘Cảnh sát’, hai từ này khiến hấn há hốc mồm, không dám cười đùa, vội trả lời: “Ngày đó tôi ra khỏi nhà lúc mười giờ hơn, chắc đến đây khoảng chừng mười giờ rưỡi. Tôi lượm được điện thoại là rời đi, trước sau chưa đầy năm phút. Tôi không nghe thấy động tĩnh gì hết, chỉ thấy đầu ngõ đậu chiếc xe cũ, cái này tôi vừa kể rồi.”

“Xe ra sao? Miêu tả chi tiết!” Khúc Mịch ném đầu lọc trong tay xuống đất, dùng chân dụi tắt, con đường hẻm lập tức đen kịt một màu.

Hấn thấy thế thừa cơ hội bỏ trốn, liền nghe Khúc Mịch lên tiếng: “Điện thoại di động cho anh, thế nhưng muốn anh làm nhân chứng.”

Nghe đến đây hấn đứng chững lại, cọt nhả trả lời: “Cảnh sát! Tôi nhất định toàn lực phối hợp. Anh yên tâm, tôi không phải kẻ ngốc. Biết rõ xe nào vào xe nào, chiếc xe ấy là xe cũ căn bản không đáng giá. Logo cũng xấu hoắc, ở giữa hình tròn, hai bên thì có hai cái cánh. Chiếc xe kiểu này chắc cả mười năm nay không có ai chạy, ắt hẳn đây là mấy tay chơi xe cổ!”

“Anh coi thử có phải là chiếc này không?” Khúc Mịch rút di động, mở ra file hình ảnh, một tấm ảnh xe hơi xuất hiện trên màn hình.

“Đúng! Chính là chiếc này!” Hắc khẳng định: “Tôi không nhớ kỹ bảng số xe cho lắm, nhưng có thể nhận ra được mấy số này BT0429.”

Khúc Mịch gọi một cú điện thoại: “Lưu Tuấn đến đồn cảnh sát giao thông, lấy tất cả các băng ghi hình ngày 1 tháng 4, từ tám giờ tối đến mười hai giờ khuya, vị trí từ nhà của Lãnh Thác ở ngoại ô cho đến cửa tiệm quần áo trên đường Trung Tâm.”

-----oOo-----

Chương 76: Giảo hoạt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch đưa người hành khất về đội hình sự, lệnh cho cấp dưới tiến hành lấy khẩu cung.

Một lát sau Lưu Tuấn cũng cầm băng ghi hình lấy từ bên phía cảnh sát giao thông về.

Có hai con đường đi từ vùng ngoại thành đến cửa hàng quần áo ở đường Trung Tâm, tuy nhiên chỉ có một đường duy nhất có thể lái xe nên việc điều tra dễ dàng hơn nhiều.

Khúc Mịch và Lưu Tuấn bốn mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, đoạn giao lộ hoặc đoạn tốc độ xe lưu thông nhanh hai người đều phải chiếu chậm lại.

Khoảng 9 giờ 40 phút một chiếc xe Morgan đen từ từ lọt vào tầm mắt của bọn họ.

“Đến rồi!” Lưu Tuấn la lớn, vội vàng dừng hình ảnh, phóng lớn. Liên trông thấy gương mặt Lãnh Thác xuất hiện rõ ràng rờn rợn trước mặt, trên ghế sau không có gì. Hình như hắn còn liếc lên camera nở nụ cười quỷ dị.

Tiếp tục chiếu, xe dần dần biến mất trên màn ảnh. Hai mươi phút sau đến đoạn ở cửa hàng bán quần áo trên đường Trung Tâm, đáng tiếc không thấy

chiếc xe nào trên băng ghi hình.

“Bắt đầu chiếu thời điểm 10 giờ 30 phút!” Khúc Mịch ra lệnh.

Căn cứ khẩu cung của người hành khất, khoảng chừng mười giờ rưỡi hẳn nhìn thấy chiếc xe của Lãnh Thác dừng ở đầu ngõ, còn nhặt được điện thoại di động,

Quả nhiên, từ thời điểm đó đến mười hai giờ đêm, xe Lãnh Thác lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Đội trưởng Khúc! Căn cứ đoạn băng ghi hình này cơ bản có thể phán định Lãnh Thác lái xe đến cửa hàng bán quần áo, hơn nữa còn dừng lại ở đó!” Lưu Tuấn cực kỳ hưng phấn, vừa được vào đội hình sự làm việc cùng thân tượng, lại còn khóa chặt được nghi phạm tra ra được manh mối trọng yếu, “Chúng ta có nên mời hắn về Cục thẩm tra một chút không?”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ không hỏi được gì!” Khúc Mịch giọng chắc nịch, “Tuy nhiên có thể bắt người!”

“Được rồi!” Nghe anh nói, Lưu Tuấn có hơi thất vọng, nhưng được hai chữ ‘bắt người’ cậu ta lại trở về sự hưng phấn như ban đầu.

Lãnh Thác nhanh chóng được mời đến đội hình sự Cục cảnh sát. Hắn thân nhiên tiến vào phòng thẩm vấn, lôi khăn tay lau mặt ghế mấy lần rồi mới ngồi xuống.

“Họ tên, giới tính, ngày sinh, nghề nghiệp, quê quán!” Lưu Tuấn nghiêm túc hỏi.

“Ha ha ha!” Lãnh Thác nở nụ cười lạnh lùng, gương mặt tỏ vẻ khinh thường.

Lưu Tuấn tức giận, cái này chính là đang khiêu khích! Đối phương dám khinh cậu ta nhỏ tuổi nên bắt nạt ... Vậy thì cậu ta cho hắn biết lợi hại.

“Anh không có quyền từ chối trả lời câu hỏi của tôi!” Cậu ta đập bàn,

“Ngày 1 tháng 4, từ 9 giờ tối đến 12 giờ khuya anh đang ở đâu?”

Lãnh Thác lặng im không nói lời nào, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cậu ta, ánh mắt thâm trầm và nham hiểm, khiến cậu ta có chút sợ hãi.

“Chúng tôi đã tra ra được tội hôm đó anh đi đến cửa hàng quần áo, có băng ghi hình làm bằng chứng. Tốt nhất anh nên thành thật một chút, may ra còn được hưởng khoan hồng!” Lưu Tuấn vừa đám vừa xoa, đáng tiếc không hữu hiệu.

Đôi phương chỉ dùng một chiêu, đó chính là không nói nửa lời! Cậu ta không thể đánh, không thể mắng, tức giận cũng chẳng làm được gì.

Cậu ta thăm vắn trong phòng gần một tiếng đồng hồ nhưng Lãnh Thác vẫn im thin thít, không nói câu nào.

“Anh đừng tưởng không nói cái gì thì chúng tôi không có cách nào. Anh sẽ hối hận!” Lưu Tuấn đứng là không thể hù dọa được hẳn.

Cùng thời điểm, Khúc Mịch và Lục Ly đến nhà của hắn tỉ mỉ lục soát.

Đầu tiên kiểm tra xe, khoa pháp chứng làm kiểm tra huyết dịch, nhưng đáng tiếc không tìm thấy dấu vết.

Bọn họ cẩn thận lục soát trong mỗi góc ngách trong nhà, vẫn không có điểm đáng ngờ. Công sức hơn một tiếng nhưng chẳng có may may thu hoạch.

Lưu Tuấn thăm vắn đến mức miệng khô lưỡi rát, cậu ta ra ngoài uống nước, tranh thủ gọi điện thoại cho Khúc Mịch báo cáo.

Nghe xong Khúc Mịch ngẫm nghĩ một chút: “Tôi đã thông báo cho khoa pháp chứng, sẽ có người đến lấy mẫu của hắn làm xét nghiệm. Cậu cứ để hắn ở đó chờ tôi về rồi nói!”

Đồng nghiệp pháp chứng đến lấy mẫu, bên phía Khúc Mịch cũng thu đội, trở về Cục cảnh sát.

Anh vừa bước vào phòng thẩm vấn, Lãnh Thác lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: “Đội trưởng Khúc, các người tiến hành lục soát nhà tôi ... Thế nào? Bây giờ thả tôi đi được rồi chứ?”

Quá phách lối, Lưu Tuấn thấy thái độ khiêu khích của hắn với Khúc Mịch lại càng cảm thấy phẫn nộ.

Khúc Mịch trái lại rất bình tĩnh, anh biết tên Lãnh Thác này đâu dễ bị nắm đuôi. Tuy nhiên, không cần phải vội, đã khóa được mục tiêu Khúc Mịch không tin mình không tra ra được chứng cứ.

“Anh Lãnh đã có thể đoán được chúng tôi sẽ tiến hành lục soát nhà anh, vậy chắc cũng có thể đoán được hành động kế tiếp, cần gì phải hỏi câu này chứ?” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi thích nhất làm việc với người thông minh, không cần nhiều lời!” Dứt lời anh cũng đi ra ngoài.

“Đội trưởng Khúc, vậy có thả người này không?” Lưu Tuấn là nghe con nên không sợ cọp, cái gì cũng dám nói, cái gì cũng dám hỏi, “Chúng ta không có bất cứ chứng cứ nào, hắn lại không chịu thừa nhận, miễn cưỡng tạm giam bốn mươi tám tiếng đồng hồ cũng vô dụng.”

“Ừm!”

“VẬY THẢ NGƯỜI?” Lưu Tuấn nghe thấy Khúc Mịch đồng ý với quan điểm của mình trong lòng vô cùng đắc ý. Được thần tượng trọng dụng và tán dương thật sự là đạt đến đỉnh cao của cuộc đời! Ngày hôm nay cho dù một nhọc nhưng hạnh phúc còn hơn lên trời.

Về trường cậu ta nhất định sẽ khoe khoang với bạn học, để coi trong lớp ai còn dám trêu cậu ta mắc chứng ảo tưởng nữa hay không. Đợi đến khi vụ án này được phá, phỏng vấn gì gì đó thể nào cũng dính đến cậu ta ... xem ai còn dám cười chê!

Trong lúc đang suy nghĩ vô vàn truyện tốt đẹp thì Khúc Mịch bên cạnh lên tiếng: “Người khẳng định hiện tại không thể thả, đến giờ phút cuối cùng có thả hay không tính sau!”

“Hiện tại thả và sau đó thả khác nhau ở điểm nào? Cho dù có kết quả sinh thiết chứng thực đầu lọc và khăn tay là do hấn vút lại trong toilet ở trạm xe lửa cũng không nói lên được điều gì! Chỉ cần hấn biện giải một chút, chúng ta chẳng có cách nào!” Lưu Tuấn tìm mọi cách bạo biện, nhưng những lời cậu ta nói không phải không có đạo lý. Giám Lãnh Thác chừng nào cơn giận của cậu ta lại tăng thêm chừng đó.

“Cậu nói rất đúng --- Tuy nhiên không thể thả người!” Khúc Mịch nói một câu duy nhất kiên quyết không đồng ý thả người.

Sáng hôm sau đã có kết quả xét nghiệm, chứng thực DNA trên đầu lọc và khăn tay hoàn toàn trùng khớp với DNA của Lãnh Thác.

Lưu Tuấn một lần nữa được thẩm vấn Lãnh Thác, quả nhiên lời giải thích của hấn nằm trong dự liệu của cậu ta.

“Anh nói anh cảm thấy phiền chán nên lái xe vào nội thành đi dạo, không biết tiệm quần áo nào hết, mệt mỏi thì về nhà ngủ. Trong trạm xe lửa phát hiện đầu lọc và khăn tay của anh lưu lại, anh lại nói đi ngang qua đó đột nhiên muốn đi vệ sinh nên đi vào. Từ đầu đến cuối anh không làm bất cứ chuyện gì, chỉ là lái xe đi dạo, không phạm tội, đúng không?”

Lãnh Thác gật gù, cười cười: “Người trẻ tuổi thật sự có tiền đồ!”

“Anh nghĩ chúng tôi sẽ tin tưởng những lời này của anh sao? Con nít ba tuổi còn không dễ bị gạt!” Lưu Tuấn nổi điên.

Lãnh Thác liếc nhìn vẻ mặt nổi nóng của Lưu Tuấn lại càng thêm thoải mái, cười cười: “Không tin cũng đành chịu, hoài nghi không được coi là chứng cứ!”

Nói xong hấn nhắm mắt dưỡng thần.

Lưu Tuấn không còn cách nào khác đi ra ngoài báo cáo kết quả.

“Tên nhóc hỉ mũi chưa sạch này do cậu cố tình mời về!” Vừa vặn Cục

Trưởng Hoàng đến, ông ta lên tiếng hỏi Khúc Mịch.

Khúc Mịch gật đầu, nhìn đồng hồ: “Cục Trưởng Hoàng, nếu như ông đến vì chuyện của Lãnh Thác thì không cần phải nói. Còn mười hai tiếng nữa, hết giờ tự nhiên sẽ thả người!”

“Khúc Mịch à! Cậu thông minh như thế tại sao ...” Cục Trưởng Hoàng bộ dạng khó ăn khó nói, “Đầu tiên không quan tâm đến biểu hiện của lãnh đạo thành phố, nhất định đòi bắt Thôi Minh; huyền nào này nọ ngay cả tôi và thị trưởng Trương cũng không dám hó hé. Bây giờ cậu bắt luôn Lãnh thiếu gia, thật sự cậu khiến cho Cục Trưởng như tôi đứng ngồi không yên. Luật sư đã đến phòng làm việc của tôi, người ta muốn kiện cậu lạm dụng chức quyền, xâm phạm nhân quyền.”

“Tùy ý kiện!” Khúc Mịch chẳng thèm để ý.

“Cậu tùy ý hay không không quan trọng, quan trọng là Cục Trưởng của cậu đây nè!” Cục Trưởng Hoàng đoán trước Khúc Mịch sẽ không quan tâm: “Đội trưởng Khúc, tên Mạnh Triết oắt con bắt được Thôi Minh lại chẳng chịu để yên, chọc vào không ít người nhưng không tra được bất cứ cái gì. Tôi thân là Cục Trưởng bây giờ cực kỳ bận rộn, ngày nào cũng ngửa mặt để người ta chửi ... cậu cũng phải chừa cho tôi con đường sống chứ!”

Ông ta càng nói càng kích động, sau đó ho khan một tràng, hai tay ôm ngực.

“Cục Trưởng Hoàng, từ kỳ nghỉ đông ông vẫn chưa nghỉ phép đúng không? Chi bằng ông đi thư giãn một chuyến, không có gì quan trọng hơn sức khỏe!” Lục Ly tiến tới điều đình, “Tim của ông không khỏe, không thể xúc động, phải biết khắc chế. Đi, tôi đưa ông qua phòng nghỉ một chút.”

Mấy ngày nay Cục Trưởng Hoàng phải sống trong áp lực rất lớn.

“Nằm gì mà nằm, mau gọi 120 ngay lập tức!” Khúc Mịch vừa gõ bàn vừa nói.

Cục Trưởng Hoàng nghe lời Lục Ly khuyên, tâm tình dịu đi được một chút,

bây giờ nghe Khúc Mịch nói ông ta muốn tăng huyết áp ... Chẳng phải Khúc Mịch đang nguyên rủa ông ta mắc bệnh hiểm nghèo ư!

“Áp lực của Cục Trưởng Hoàng chính là không thể đối mặt với một vài người!” Khúc Mịch lạnh lùng: “Nếu như tin tức vì giận tôi đến mức nhập viện, áp lực của ông lập tức cũng sẽ không còn!”

Cục Trưởng Hoàng chớp mắt, đột nhiên có cảm giác được giải thoát.

Lưu Tuấn cơ trí lập tức bấm 120: “Alo! Trung tâm cấp cứu à? Có một bệnh nhân lên cơn đau tim tại Cục cảnh sát. Các người mau đến đây!”

Một lát sau phía cổng Cục nghe thanh âm còi hụ xe cấp cứu. Mọi người ở phòng ban khác không biết xảy ra chuyện gì, lũ lượt kéo nhau ra coi, chứng kiến cảnh Cục Trưởng Hoàng trên cáng cứu thương đều cảm thấy rất kỳ lạ. Sau đó nghe ngóng mới biết là Khúc Mịch làm cho tức giận đến ngất xỉu.

Trong Cục bắt đầu bàn tán xôn xao. Mặc kệ mọi người nói thế nào, thì Cục Trưởng vẫn được an tĩnh. Biện pháp này của Khúc Mịch quả nhiên lợi hại, ông ta nằm tại phòng bệnh, không tiếp khách, điện thoại đều được người nhà nhận thay. Vì ông ngất xỉu trong lúc làm việc, lại còn được chuyển đi bằng xe cấp cứu nên tiền viện phí và thuốc thang đều được nhà nước chi trả.

Lãnh đạo cấp trên cũng không dám gây thêm áp lực ... ông ta mỗi ngày xem báo uống trà. Đây mới chính là cuộc sống!

Bốn mươi tám tiếng đã hết, Lãnh Thác được phóng thích. Khúc Mịch lệnh cho Lưu Tuấn theo dõi hẩn 24/24, còn cấp xe riêng cho cậu ta.

“Đội trưởng Khúc, xe cảnh sát này quá mức lộ liễu. Nhà của hẩn, trái phải trước sau đều rất dễ bị phát hiện.”

“Ai bảo cậu bí mật?” Khúc Mịch hỏi ngược lại: “Không phải cậu cho rằng hẩn thích nhìn dáng vẻ tức giận của cậu ư? Nhiệm vụ của cậu chính là làm cho hẩn vui!”

Lưu Tuấn ngẩn người ... gãi gãi đầu ngẫm nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

-----oOo-----

Chương 77: Nhắc lại chuyện xưa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lưu Tuấn lái xe cảnh sát đuổi theo Lãnh Thác, đi thẳng một đường từ thành phố ra biệt thự ngoại ô cũng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Đừng nhìn vẻ ngoài chiếc xe cổ của Lãnh Thác mà khinh thường, tính năng cực kỳ tốt.

Cậu ta đậu xe ở ruộng hoa cải, cầm ống nhòm quan sát động tĩnh trong phòng. Mặc dù là muốn để đối phương phát hiện ra mình, tuy nhiên cũng nên tỏ ra thần thần bí bí một chút, nếu không làm vậy thì trò chơi không vui!

Lưu Tuấn ăn ngủ đều ở trên xe, kiên trì hai ngày, đến ngày thứ ba trông thấy cửa lớn Lãnh gia rộng mở, chiếc Morgan từ từ lái ra ngoài.

Cậu ta vội vàng nổ máy xe, theo dõi từ đằng xa. Lần này, tốc độ lái xe của Lãnh Thác không nhanh lắm, vẫn nằm trong tầm mắt của Lưu Tuấn.

Xe hướng về phía nội thành, Lãnh Thác dừng ở một siêu thị lớn. Một lát sau, hắn xách túi lớn túi nhỏ ra ngoài, liếc mắt nhìn Lưu Tuấn một cái rồi lên xe.

Lưu Tuấn sợ mất dấu nên không dám theo vào trong siêu thị, cậu ta gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch, rồi tiếp tục ở ngoài theo dõi.

Lãnh Thác không hề đi đâu, nửa đường cũng không ngừng xe, chạy thẳng vào trong nhà, đóng cửa lặng im không một tiếng động.

Khúc Mịch phái thuộc hạ điều tra siêu thị, ở đó nhân viên thu ngân đều biết Lãnh Thác, chỉ là không biết tên và bối cảnh của hắn mà thôi.

Theo như nhân viên thu ngân khai cứ cách ba ngày Lãnh Thác sẽ qua đây mua đồ một lần, mỗi lần không khác nhau là mấy. Rượu vang, mì Ý, thịt bò nhập khẩu, rau sạch và mấy túi đựng rác lớn. Nửa tháng một lần lại mua thêm khăn mặt, dép, bàn chải đánh răng và áo ngủ.

Ấn tượng của nhân viên thu ngân đối với Lãnh Thác là hắn không thích nói chuyện, có nét nghệ sỹ, giơ tay nhắc chân cũng tỏ ra vài phần cao quý, ánh mắt tựa như xuyên thấu lòng người, tràn ngập nỗi buồn man mác. Nhìn cách hắn mua đồ có thể biết được phong cách và nếp sống: nghiêm cẩn, có chút cứng nhắc, mắc bệnh ưa sạch sẽ.

Ở đây nhân viên đặt cho hắn biệt danh ‘Vương tử u buồn’. Có hai cô mỗi lần trông thấy hắn là nổi hứng mê trai, tuy nhiên hắn chẳng thèm liếc mắt để ý; bọn họ túm nhau bàn tán xu hướng tình dục của hắn có vấn đề.

Khúc Mịch nghe xong không khỏi trầm tư, rốt cục nạn nhân có điểm nào hấp dẫn hắn? Khiến hắn có thể chủ động bắt chuyện, thậm chí còn bày ra một kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ.

“Lục Ly! Anh mau tìm cho tôi ảnh mẹ ruột, bà Lý Dục Phân và mẹ kế của Lãnh Thác!” Anh tựa như nghĩ ra được gì đó.

Một lát sau hai tấm ảnh cũ được đặt trên bàn, tuy bức ảnh đã nhiều năm nhưng vẫn có thể nhìn rõ được phong thái của hai người phụ nữ này.

“Thật kỳ lạ! Hai người này sao tương mạo lại giống nhau như vậy?” Ai nhìn vào cũng đều ấn tượng bởi họ khá giống nhau, “Hơn nữa ngũ quan nhìn có vẻ quen mắt!”

Khúc Mịch đặt tấm hình của Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny kề bên. Mọi người dễ dàng so sánh.

Đôi mắt của Đường Ninh cực kỳ giống với Lý Dục Phân; mũi và miệng Nghê Giai rất giống Lý Dục Phân. Còn Jenny, khả năng là giống ở phương diện khí chất.

“Nạn nhân có điểm tương đồng với Lý Dục Phân nên đã kích thích thần

kinh hung thủ, khiến tâm lý hấn xuất hiện dị thường. Hơn nữa vợ thứ hai của Lãnh Văn Hải cũng có nét hao hao Lý Dục Phân, sống với ông ta chưa được một năm thì chết, bên ngoài đồn đại vì lâm bệnh mà qua đời.

Tôi nghĩ tất cả mọi đầu mối đều bắt nguồn từ trên người Lý Dục Phân, do vậy nên đặt trọng điểm điều tra chuyện hai mươi năm trước!” Lục Ly cảm giác mọi thắc mắc của anh ta dần dần có ánh sáng, rõ ràng Lãnh Thác càng ngày càng có nhiều điểm đáng ngờ.

“Ừm!” Khúc Mịch gật gù, từ trong tập tài liệu anh photo từ các tờ báo, rút ra một tờ: “Vào năm vợ thứ hai của Lãnh Văn Hải lâm bệnh qua đời thì gia đình mẹ ruột của cô ta di dân ra nước ngoài, đến nay cũng chưa về nước, không liên lạc được. Trong khi di dân có một tin này gây sự chú ý với tôi. Mọi người xem đi!” Vừa nói anh vừa chỉ vào một tin khuất trên góc báo.

“Hôm nay Tòa án nhân dân thành phố Nam Giang xét xử không công khai vụ Lãnh Văn Hải khởi kiện phóng viên Vương Hải Ba; phán quyết Lãnh Văn Hải thắng kiện, tội phỉ báng của Vương Hải Ba thành lập, phạt tù một năm.” Vương Nhân Phủ nhỏ giọng ghi nhớ.

“Cuối cùng Vương Hải Ba đã viết những gì chọc giận Lãnh Văn Hải, tất cả các tờ báo đều không có ghi chép, ắt hẳn đã được Lãnh Văn Hải xử lý. Do vậy nhiệm vụ bây giờ là tìm ra Vương Hải Ba, sau đó sẽ tra ra được manh mối liên quan đến Lãnh Thác!” Khúc Mịch ra lệnh, mọi người chia nhau hành động.

Lưu Tuấn vẫn tiếp tục theo dõi Lãnh Thác, ngoại trừ lúc chập tối ra ngoài vứt rác, thời gian còn lại hẩn đều ở yên trong nhà.

Cậu ta tiến đến thùng rác, trong túi rác là mì Ý và rau dưa, còn có một túi đen, bên trong là giấy vệ sinh đã dùng qua. Lưu Tuấn trông thấy liền bắt đầu buồn nôn, ngay cả cơm tối cũng nuốt không trôi.

Đêm đến, trời nổi gió lớn. Lưu Tuấn lạnh đến mức ru rú trong xe, lại không dám mở máy điều hòa ngủ sợ thiếu dưỡng khí.

Cậu ta tắt điều hòa, mở cửa sổ xe phía trước, rồi chui ra phía sau. Mỗi một

con gió thổi qua ô cửa khiến cậu ta lạnh hết sống lưng. Dầm vật như vậy suốt cả đêm, qua sáng hôm sau thì eo nhức, lưng mỏi, mũi nghẹt, cổ họng đau rất ... Cảm rồi!

Lưu Tuấn không dám đi mua thuốc sợ Lãnh Thác chạy mất. Trong lúc cậu ta đang do dự thì trông thấy cửa lớn nhà họ Lãnh mở ra.

Lãnh Thác cầm chiếc ô đen rất lớn đi về phía xe cảnh sát.

Cốc cốc! Hấn gõ trên kính xe, Lưu Tuấn quay kính xuống.

“Cậu trai trẻ, mạng sống là của mình!” Hấn cầm túi ni-lông đưa ra, “Thuốc và nước ấm!”

Nghe Lãnh Thác gọi mình là ‘Cậu trai trẻ’ Lưu Tuấn cảm thấy không dễ chịu, người đàn ông này chỉ ba mươi lăm, lớn hơn cậu ta mười lăm tuổi mà nghe như là trưởng bối của cậu ta vậy.

“Tôi đi ngang qua! Lập tức đi ngay!” Lưu Tuấn khởi động xe.

“Ha ha ha!” Nghe thấy đôi phương nói một câu ‘giấu đầu hở đuôi’, Lãnh Thác nở nụ cười: “Cậu trai trẻ, thú vị!”

Lãnh Thác là một người đàn ông tự kiêu và tự tin, hấn có thể giới quan riêng của mình, con người và thế giới này dưới đôi mắt của hấn chỉ là trò cười. Lưu Tuấn theo dõi hấn, hấn đã biết từ lâu, trong mắt hấn Lưu Tuấn như một tên hề tự cho mình là thông minh. Tâm trạng của hấn tốt nên đồng ý giả ngu với người này một chút.

Diễn trò phải diễn cho đủ bộ, Lãnh Thác đứng yên nhìn Lưu Tuấn lái xe rời đi. Hai tiếng sau, Lưu Tuấn đổi một chiếc xe khác, thay đổi chỗ đậu, còn mang chiếc mắt kính đen cực lớn và đội mũ.

Lãnh Thác đứng trên cửa sổ sát sàn lầu hai, phía cửa có đặt bộ kính viễn vọng. Trông thấy dáng vẻ này của Lưu Tuấn hấn không nhịn được nở nụ cười, cảm giác cuộc sống của hấn trở nên thú vị hơn nhiều.

Chuyện hắn làm chẳng cần phải để ý đến một tên oắt con hỉ mũi chưa sạch. Bây giờ, nhiệt huyết của hắn bắt đầu sôi sục, hắn cảm thấy cuộc sống hoàn mỹ của hắn bây giờ đã có một khán giả, vì vậy hắn có trách nhiệm khiến cho trò chơi này phải càng thêm đặc sắc.

Trong khi Lưu Tuấn đang độ sức với Lãnh Thác, thì Khúc Mịch nhận được điện thoại của Kha Mẫn từ đảo Bali.

“Đội trưởng Khúc tôi đã hỏi tất cả các khách sạn lớn nhỏ trên đảo, có một khách sạn nhận ra Jenny, Tuy nhiên bọn họ khai Jenny chỉ đi một mình, đặt phòng đơn. Cô ta ở khách sạn đó mấy ngày rồi trả phòng, từ đầu đến cuối chỉ có một người!”

Khúc Mịch lẳng lặng lắng nghe: “Kết quả điều tra của chị nằm trong dữ liệu của tôi. Chị cứ ở đó chơi thoải mái, không nên gấp gáp quay về!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Lục Ly đứng bên cạnh khẽ nhíu mày, thật ra anh ta cực kỳ chờ mong kết quả tốt đẹp từ chuyến đi Bali của Kha Mẫn, hiện tại thì vô vọng. Mạnh mỗi bây giờ chỉ còn đặt trên Vương Hải Ba. Anh ta cố gắng đẩy nhanh tốc độ truy tra.

Năm đó Vương Hải Ba bị phán một năm tù, sau khi ra tù cả gia đình liền biến mất khỏi thành phố Giang, không ai biết ông ta đi đâu.

Qua nỗ lực điều tra, bọn họ tìm ra được mấy năm trước có một đợt đổi thẻ căn cước mới, khả năng Vương Hải Ba sẽ phải lưu lại địa chỉ chỗ ở mới. Theo manh mối này, Lục Ly bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra được phương thức liên lạc và địa chỉ hiện thời của ông ta.

Khi Lục Ly xuất hiện trước mặt Vương Hải Ba, nói rõ nguyên nhân đến tìm, rõ ràng ông ta có chút chống cự.

“Mọi việc đã hai mươi năm trôi qua, còn có gì để nói!” Ông ta bây giờ đang sống trong khu nhà lều ở tỉnh Lân, hoàn cảnh sống rất nghèo khó. Một gian nhà trệt, trong phòng ngủ đặt chiếc giường đôi, trong nhà bếp là chiếc tủ lạnh cũ kỹ, một chiếc máy giặt.

Trong nhà không có toilet, mọi người quanh đây dùng chung nhau nhà vệ sinh công cộng.

Ông ta chưa đến năm mươi tuổi nhưng tóc gần như bạc trắng, lưng còng chứng tỏ phải đối mặt với cuộc sống cơ cực. Vợ ông ta làn da ngăm đen, bàn tay thô ráp, nứt nẻ.

Trên đầu giường đặt tấm ảnh gia đình, trong hình có một cô gái, là con gái của bọn họ. Trên tường dán không ít giấy khen, từ tiểu học cho đến cấp ba, nhìn qua có thể thấy được thành tích học tập của cô ta rất ưu tú.

“Con gái ông có học đại học chứ?” Lục Ly trông thấy ông ta không muốn nhắc đến chuyện cũ nên đổi đề tài, hi vọng có thể thu hẹp được khoảng cách.

Nghe nhắc đến con gái, vẻ mặt Vương Hải Ba dịu đi rất nhiều, lộ ra vẻ sung sướng.

“Con gái tôi theo học Ngành Pháp Chứng thuộc Đại học Công an Trung Quốc, năm tư rồi!” Ông ta nói giọng đầy tự hào.

“Chuyên ngành này còn khá mới mẻ hơn nữa có thể học liên thông lấy bằng quốc tế!” Lục Ly nói lời thật lòng, “Cục cảnh sát thành phố Nam Giang mới thành lập khoa pháp chứng, bên trong nhân lực cũng chưa đủ. Con gái ông tháng bảy này tốt nghiệp có thể xin vào thử!”

“Nam Giang? Quên đi thì hơn!” Vương Hải Ba nhú mày.

Lục Ly liền tiếp lời: “Tôi không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng có thể nhìn ra đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của ông, ảnh hưởng toàn bộ cuộc đời về sau của ông. Sau này nhớ lại chắc chắn ông cũng không thể buông xuống. Vậy tại sao không nói ra? Hay là ông đã biết có ngày hôm nay từ mười chín năm về trước.”

Không thể phủ nhận những lời của Lục Ly đã chạm đến nơi sâu nhất trong lòng Vương Hải Ba. Nhiều năm trôi qua, ông ta không ngừng than trời trách

đất, trước sau vẫn chưa thể buông xuống! Nếu như mang chuyện đó vào trong quan tài, phỏng chừng ông ta chết cũng không thể nhắm mắt.

“Được rồi!” Cuối cùng ông ta gật gù, “Tôi kể, nhưng tôi muốn các anh bảo đảm cho cuộc sống của gia đình tôi không bị ảnh hưởng, đặc biệt là con gái tôi!”

“Tôi lấy quân hàm trên bả vai của mình để bảo đảm!” Lục Ly kiên quyết.

Nghe xong, Vương Hải Ba mới chậm rãi hồi tưởng.

-----oOo-----

Chương 78: Nhận mổ mắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương Hải Ba nhớ lại chuyện năm đó, mỗi một chi tiết đều thuật lại hết sức rành mạch. Làm sao ông ta có thể quên được chứ? Chính vì chuyện này khiến ông ta một bước trên mây bị đẩy xuống vũng đất bùn.

Năm đó ông ta tốt nghiệp Đại học khoa truyền thông, nhận lời mời cộng tác với nhật báo Đại Thương. Nhờ tố chất chuyên nghiệp, không ngại gian khó, cộng với những bài viết đều được đăng trên trang nhất nên ông ta mới có thể trụ vững được ở Đại Thương. Cứ theo đà này, chẳng bao lâu ông ta sẽ lên chức phó chủ biên, chủ biên.

Đáng tiếc, cũng vì quá to gan nên có tin giật gân ông ta đều theo sát lấy tin, cuộc sống như ánh sao trên trời, lóe lên rồi mau chóng lụi tàn.

Năm ấy trong giới kinh doanh lộ tin vợ cũng đồng thời là thanh mai trúc mã của Lãnh Văn Hải lâm bệnh qua đời, ông ta và đồng đảng phóng viên chạy qua đó phỏng vấn. Lãnh gia khước từ giới truyền thông, chỉ sắp xếp một tờ báo chính thống đưa tin, hơn nữa tang sự diễn ra rất nhanh và đơn giản.

Ông ta không cam lòng bỏ lỡ mất cơ hội như vậy nên nghĩ tất cả các biện pháp, tra ra được nơi chôn cất Lý Dục Phân, nửa đêm trôn ở mấy mộ bia

phía sau.

Ngày hôm sau, nhà họ Lãnh tiến hành phong tỏa phía bên ngoài nghĩa trang, ông ta rất may mắn vì đã ở sẵn trong đó. Ông ta chụp trộm toàn bộ quá trình chôn cất của Lý Dục Phân, thế nhưng điều khiến ông ta kinh hãi nằm ở phía sau.

Thời điểm chôn cất, người con trai duy nhất lại không chịu quỳ xuống dập đầu mẹ.

Lãnh Văn Hải yêu cầu phóng viên mà ông mời tới ra ngoài, sau đó tát mạnh vào má con trai mình hai cái. Lãnh Thác cũng rất kỳ lạ, hắn không khóc không cười, chỉ lộ ra vẻ mặt quỷ dị. Bây giờ nhớ đến Vương Hải Ba vẫn còn cảm giác rợn người.

“Ông nói Lãnh Thác còn la hét mẹ mình không chết?” Lục Ly nghi hoặc.

“Ừm!” Vương Hải Ba gật gù, “Lãnh Thác bị cha mình ấn người quỳ xuống nhưng trong miệng vẫn nói mẹ mình ở nhà rất khỏe mạnh. Cha hắn buông lỏng tay, hắn liền đứng phắt dậy chạy nhanh như tên bay. Tôi lạng lẽ đi sau trông thấy hắn lái một chiếc xe thể thao màu đỏ rời đi, tôi vội phóng theo.

Hắn lái xe rất nhanh, mấy lần tôi suýt mất dấu, đuổi đến biệt thự cạnh biển của nhà họ Lãnh.

Tôi thấy hắn vọt vào nhà như điên, cửa cũng không thèm khóa nên theo vào. Tôi còn đang loay hoay suy nghĩ xem nếu gặp phải người làm thì giải thích thế nào; nhưng bên trong biệt thự rất yên tĩnh, không có một ai.

Tầng trệt là phòng khách cực lớn và nhà bếp, tôi rón rén lên tầng một, cuối dãy là phòng ngủ, chứng kiến cảnh tượng kinh người.

Người phụ nữ ngồi tựa trên ghế sofa, mặc bộ váy dài màu trắng, mái tóc rối tung, gương mặt trang điểm tinh xảo, khóe miệng mỉm cười. Lãnh Thác ngồi dưới chân bà ta, đầu tựa vào ngực bà, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Tôi nhìn sơ là nhận ra người phụ nữ đó, chính là Lý Dục Phân, vợ của Lãnh

Văn Hải! Thì ra vốn dĩ bà ta không chết, nhưng tại sao Lãnh Văn Hải lại tuyên bố với mọi người là bà ta chết rồi, còn làm tang lễ cho bà ta? Vậy người chôn trong nghĩa địa ấy rốt cục là ai? Hay bên trong đó căn bản chẳng có một ai.

Lãnh Thác đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa, tôi sợ hãi chạy trốn, thậm chí còn không kịp chụp ảnh. Nhanh chóng lái xe về tòa soạn, tôi viết một bản thảo, đại ý nghi ngờ Lý Dục Phân còn sống, chuẩn bị sẽ thêm vào trang báo ngày mai. Không liên lạc được chủ biên để xét duyệt, tôi lại không muốn bỏ lỡ tin tức này; sợ đêm dài lắm mộng, vì vậy, tôi liền giả mạo chữ ký chủ biên, tự ý liên lạc đến quản lý xưởng in ấn.

Ngày hôm sau, tin tức vừa ra đã gây nên náo động. Lãnh Văn Hải nổi giận, kiện tòa soạn. Tòa soạn đứng ra nhận lỗi, tôi cũng mất việc làm. Sau đó, Lãnh Văn Hải khiến cho tòa soạn phải đóng cửa, còn đứng phía sau nhúng tay để không một tờ báo nào nhận tôi vào làm.

Khi đó tôi còn trẻ nông nổi, cho rằng tất cả những gì mình nói đều là sự thật nên không sợ hãi cường quyền áp bức. Tôi tự tay âm thầm điều tra, nhưng không phát hiện được điều gì. Biệt thự nhà họ Lãnh sử dụng thiết bị chống trộm tối tân nhất nên tôi không dám tự ý mò vào.”

“Vậy ông phát hiện Lý Dục Phân lại xuất hiện sao?” Lục Ly trông thấy ông ta ngừng một chút để uống nước, không nhịn được liền lên tiếng hỏi.

“Không! Bà ta giống như thật sự đã chết rồi Biến mất khỏi biệt thự đó. Tôi cải trang thành người nhặt rác, quần quanh đó , còn lục cả thùng rác. Mọi người nghĩ tôi tìm đồ đáng tiền nhưng thật ra tôi muốn tìm manh mối chứng tỏ Lý Dục Phân còn sống. Đáng tiếc, tôi không thu hoạch được gì!

Một năm sau đó, Lãnh Văn Hải tái hôn, người vợ sau và người vợ trước này có tướng mạo tương tự nhau, mọi người đều cho rằng ông ta tình cũ khó quên.

Tôi phát hiện Lãnh Văn Hải và người vợ mới này tình cảm rất tốt, và Lãnh Thác từ khi mẹ ruột qua đời cũng không xuất hiện trước tầm mắt công chúng. Lãnh Văn Hải gửi con trai vào trường quý tộc, mỗi tuần đều có xe

đưa đón, bảo vệ che chắn một cọng tóc cũng không lọt ra ngoài.

Rốt cục có một ngày, tôi phát hiện ra điểm bất thường. Hôm ấy là cuối tháng, người ăn kẻ ở trong nhà được nghỉ như thường lệ. Tôi dùng kính viễn vọng quan sát tầng một biệt thự nhà họ Lãnh, đột nhiên trông thấy Lãnh Văn Hải cãi nhau với vợ rất kịch liệt.

Vợ của ông ta dường như rất kích động, khoa tay múa chân, sau đó chạy ra ngoài. Đợi một lúc lâu cũng không thấy bà ta chạy ra cửa.

Mười phút sau một chiếc xe cấp cứu đậu trước cổng, nhân viên y tế hạ cánh cứu thương xuống. Một người nằm trên băng ca, phủ khăn trắng, không trông thấy rõ mặt.

Tiếp sau đó, truyền ra tin tức vợ của Lãnh Văn Hải mắc bệnh qua đời, tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Một người còn đang khỏe mạnh sao chớp mắt đã sinh bệnh, còn chết nữa? Tôi đoán nhất định có việc!

Vẫn là tuổi trẻ sôi nổi, tôi một bên chạy đi báo cảnh sát nghi ngờ cái chết của vợ Lãnh Văn Hải, mặt khác đi tìm tòa soạn báo, bán cho họ bức ảnh mình chụp được. Cục cảnh sát không lập án, nói chứng cứ không đủ. Tòa soạn báo không nơi nào dám mua bức ảnh này sợ Lãnh Văn Hải gây áp lực cho việc kinh doanh của bọn họ.

Sau cùng cũng có một tòa soạn đối nghịch với Lãnh Văn Hải đồng ý đăng bức ảnh, nhưng nghe nói Lãnh Văn Hải ngay lập tức thu mua tòa soạn ấy, ông ta rất tàn nhẫn! Còn tôi bị cảnh sát bắt, phán tù một năm.

Sau khi ra tù tôi sợ Lãnh Văn Hải gây áp lực nên cùng người nhà trốn khỏi thành phố Nam Giang. Vì tôi có tiền án nên không ai nhận làm, nhiều năm trôi qua tôi chỉ có thể làm công nhân ở công trường. Cũng may, vợ tôi từ trước đến nay chưa hề ghét bỏ tôi, con gái thông minh hiểu chuyện.

Tuy tôi thật sự rất muốn quên những chuyện này, nhưng nó cứ như cơn ác mộng dây dưa suốt mười chín năm trời. Mỗi khi nhớ đến, tôi đều cảm thấy không cam tâm. Khi đêm đến, không gian tĩnh lặng tôi lại nhớ đến chuyện xưa; nếu như ngày ấy tôi không quá tò mò, nếu như tôi kịp sớm bứt ra,

chẳng phải kết quả đã tốt hơn?”

Nói đến đây Vương Hải Ba im lặng rất lâu rồi mới nói tiếp: “Anh cảnh sát, tôi biết Lãnh Văn Hải đã di cư qua Canada, chuyện làm ăn cũng chuyển ra nước ngoài. Mọi người đến tìm tôi để điều tra vụ của mười chín năm trước, cũng không phải không có liên quan đến Lãnh Thác. Nên mong anh nhất định phải tra ra chân tướng, nói cho tôi biết kết quả!”

“Có kết quả tôi sẽ báo cho ông!” Lục Ly viết cho ông ta số điện thoại của mình, còn anh ta trở về thành phố Nam Giang, vừa đi vừa gọi cho Khúc Mịch.

“Điện thoại cậu kết nối mạng đi, chúng ta mở họp qua QQ!” Khúc Mịch gần đây mới biết được thông qua hộp chat trên QQ, có thể chat thoại nhóm.

Mọi người trong đội hình sự mở cuộc họp qua QQ, ngay cả Kha Mẫn ở Bali cũng tham dự cuộc họp.

Lục Ly mở đoạn băng ghi âm lời khai của Vương Hải Ba, ai nấy nghe xong đều nhận thấy có hai điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, như vậy cuối cùng là Lý Dục Phân đã chết hay chưa; thứ hai, nguyên nhân cái chết của bà Trương Đình, vợ sau của Lãnh Văn Hải.

Khúc Mịch mạnh dạn đưa ra giả thiết: “Lý Dục Phân khẳng định là chết rồi, tuy nhiên thi thể không được chôn cất. Tôi đoán, thi thể của bà ta đã được xử lý đặc biệt, ví dụ như cắt bỏ hết nội tạng!”

Mọi người nghe đến đây trong lòng khẽ động, bất giác nghĩ đến vụ án của Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny. Hung thủ rõ ràng có khuynh hướng biến thái, mà sự biến thái này được hình thành là có nguyên nhân. Thí dụ như thi thể của Lý Dục Phân đã từng được xử lý như vậy; nếu thế, Lãnh Thác càng bị tình nghi nhiều hơn.

“Như vậy ai là người xử lý thi thể Lý Dục Phân? Có phải là Lãnh Văn Hải vì quá yêu vợ mình nên không đành lòng mai táng bà ta, cho nên mới chọn cách thức ướp xác, đem thi thể bảo tồn?” Hách Minh nói lên suy nghĩ của

nhiều người.

Khúc Mịch lập tức phủ quyết: “Một người yêu một người đến mức như vậy sẽ không liên tục tái giá. Tôi đã tra ra người phụ nữ thứ ba, thứ tư của Lãnh Văn Hải, không hoàn toàn có nét đẹp giống Lý Dục Phân. Vợ trước của Lãnh Văn Hải tôi nghĩ chỉ là do trùng hợp.”

“Vậy người này là ... Lãnh Thác?” Nghĩ đến điều này chính bản thân Lục Ly cũng giật mình, phải biết rằng năm Lý Dục Phân qua đời Lãnh Thác chỉ mới mười lăm tuổi. Một thiếu niên mười lăm tuổi căng tràn sức sống tại sao lại có thể biến thái điên cuồng như vậy?

“Quản lý khách sạn đã nói, Lãnh Văn Hải chuyển hết công việc ra nước ngoài, cũng đưa người bạn gái thân bí và con trai con gái di cư sang Canada. Lãnh Thác không đi theo, lý do là muốn ở lại ‘chăm sóc’ cho mẹ”, Khúc Mịch phân tích tiếp, “Mọi người đều cho rằng hắn muốn ‘chăm sóc’ nghĩa là mấy ngày lễ tết đến viếng phần mộ. Theo như chúng ta điều tra, phát hiện Lãnh Thác căn bản không đi nghĩa trang tảo mộ, hơn nữa Vương Hải Ba khai gặp Lý Dục Phân ở biệt thự cạnh biển. Vì vậy, từ ‘chăm sóc’ ở đây nghĩa là thật sự hắn muốn ở bên cạnh mẹ mình!”

“Đội trưởng Khúc! Ý của anh ...”

“Ý của tôi là thi thể Lý Dục Phân chắc chắn ở bên cạnh Lãnh Thác!” Khúc Mịch khẳng định.

“Nhưng lần trước chúng ta đến nhà họ Lãnh lục soát không phát hiện bất cứ thứ gì!”

“Nhất định chúng ta đã bỏ lỡ ở đâu đó, tôi quyết định một lần nữa lục soát nhà họ Lãnh.”

“Đội trưởng Khúc! Lần trước đến lục soát không có kết quả, lãnh đạo đã có ý kiến, lần này chẳng có chứng cứ, chắc chắn sẽ không được phê duyệt lệnh khám xét!”

Khúc Mịch lên tiếng: “Nên lần này tôi đi một mình!”

Dứt lời anh kết thúc cuộc gọi, gọi cho Lưu Tuấn.

Năm ngày sau, Lãnh Thác theo thường lệ lái xe vào nội thành mua sắm, Lưu Tuấn theo dõi phía sau.

Chờ đến khi xe hãm rẽ vào đường quốc lộ, Lưu Tuấn điện thoại thông báo cho Khúc Mịch.

Khúc Mịch đã chờ sẵn ở khu vực gần nhà Lãnh Thác, nhận được điện ngay lập tức leo tường vào nhà họ Lãnh. Theo dõi nhà họ Lãnh mấy ngày, Lưu Tuấn biết ở đây không hề lắp đặt bất kỳ thiết bị chống trộm báo cảnh sát nào.

Garage xe tại tầng trệt có cửa cuốn, Khúc Mịch đã đến hai lần, quen đường, anh đi thẳng lên tầng một. Anh tỉ mỉ kiểm tra mỗi góc phòng, đôi khi còn gõ gõ vào tường kiểm tra. Lên tầng hai, mỗi một phòng đều được khóa kín. Khúc Mịch chau mày, cạy cửa thì không được, anh lại không biết cách phá khóa, bây giờ tìm thợ sửa khóa thì không kịp

Lãnh Thác ra ngoài cố tình khóa chặt cánh cửa ở tầng này chứng tỏ bên trong có thứ hấn rất lưu tâm. Điều này khiến Khúc Mịch càng mong muốn vào trong tìm tòi thực hư. Nếu cửa khóa tức là có chìa. Hi vọng có thể tìm ra được ở đâu đó!

Khúc Mịch quay trở về tầng một, anh lục tìm từng ngăn tủ, cuối cùng phía ngăn tủ nhỏ trên bàn trà phòng khách tìm thấy một xâu chìa khóa lớn.

Anh quay trở về lầu ba, thử lần lượt từng chìa từng chìa nhưng đều không đúng.

Anh mất mười phút, bộ chìa khóa lớn trên tay chẳng thể mở được cửa phòng. Chuyện gì thế này? Anh đi qua cánh cửa thứ hai, tương tự, cũng không thể mở ra.

Anh đứng lăm bằm; thế nhưng anh cũng mở được căn phòng cuối cùng. Trong phòng trang trí như không gian lần đầu tiên gặp hấn, chỉ khác một

điều trên bàn có thêm một máy vi tính xách tay, đang mở.

Nhìn kỹ một chút, là hình ảnh anh ở trên đó.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, anh rút điện thoại, trên màn hình laptop cũng ghi lại hình ảnh này của anh. Theo góc độ trên màn hình, anh tìm kiếm, ngay góc cửa có một camera.

“Đội trưởng Khúc! Không may rồi! Em lái xe theo Lãnh Thác, trông thấy hấn vào trong. Nhưng hơn một tiếng rồi vẫn không thấy hấn trở ra, chạy ra bãi đậu xe mới phát hiện xe hấn không có ở đó. Em nghĩ hấn đã về nhà ...”

“Không cần sợ, hấn đã về!” Khúc Mịch cúp điện thoại, đứng tựa cửa mỉm cười.

“Đội trưởng Khúc! Tôi nhớ lần trước anh có nói lần sau gặp mặt, tôi không có quyền từ chối anh!” Hấn từ từ bước vào phòng, ngồi trên ghế, “Bây giờ đổi thành là anh!”

“Tất cả những thứ này do anh sắp đặt hết rồi?” Khúc Mịch ngồi đối diện với hấn, làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Dựa vào sự thông minh của Đội trưởng Khúc, chắc tôi không cần phải trả lời!” Nụ cười trên môi hấn càng ngày càng đậm, “Từ lúc anh bước vào nhà tôi thì toàn bộ camera đã ghi lại hành động của anh, hơn nữa nó đã được gửi thẳng đến mạng của Cục cảnh sát, đề mục tôi cũng nghĩ đến rồi, ‘Đội trưởng đội hình sự lén xông vào nhà dân’. Đề mục cũ rích nhưng chuẩn xác, không biết Đội trưởng Khúc có hài lòng hay không?”

“Sự thông minh của anh nằm ngoài tưởng tượng của tôi!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng, không rõ đang khen hay chê.

“Like!” Hấn vỗ tay một cái, “Sự thông minh của Đội trưởng Khúc cũng ngoài sức tưởng tượng của tôi, chưa gì đã hạ đo ván anh, tôi cảm thấy có chút tiếc nuối! Game over quá sớm, thật sự quá tệ nhạt!”

“Ồ??? Không hấn vậy!” Khúc Mịch không phản đối.

Anh vừa nói, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa.

“Alo!” Khúc Mịch nhận điện ngay trước mặt Lãnh Thác, đầu dây bên kia là thanh âm của Cục Trưởng Hoàng vọng đến, “Khúc Mịch, hiện tại tôi thông báo cho cậu: Theo quyết định của lãnh đạo thành phố tạm thời cho cậu nghỉ phép!”

“Cục Trưởng Hoàng, không phải nghỉ phép, phải là đình chức chứ?” Anh nói thẳng.

“Cậu đừng giải thích sai cách làm của lãnh đạo thành phố, bọn họ đang cố gắng bảo vệ cho cậu. Bây giờ trên mạng đang lan truyền một đoạn video, lãnh đạo thành phố áp lực rất lớn, đặc biệt là thị trưởng Trương, dù sao chính ông ta mời cậu về.

Nếu cấp lãnh đạo không tỏ thái độ, thì sẽ bị đám truyền thông bám riết, đến lúc đó không phải đơn giản chỉ là đình chức. Cậu cứ nghỉ ngơi cho thoải mái, giao mọi chuyện lại cho Lục Ly. Đợi đến khi vụ này kết thúc cậu lại quay trở về.”

Khúc Mịch không nói thêm, lập tức cúp điện thoại.

Lãnh Thác ở bên cạnh nghe rõ mồn một: “Nhìn dáng dấp của Đội trưởng Khúc sắp sửa nhàn rồi. Chỗ ở này của tôi non xanh nước biếc, nếu anh đồng ý có thể đến ở chung.”

“Anh ... Khá lắm!” Khúc Mịch để lại một câu rồi phẩy tay áo rời đi.

Nụ cười của Lãnh Thác vang lên, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn mới cảm thấy hưng phấn như vậy, thật sự quá thú vị!

Khúc Mịch đi ra khỏi cổng lớn trông thấy Lưu Tuấn lái xe như điên đến.

Kít_t_t_t_t! Tiếng thắng xe chói tai truyền đến, Lưu Tuấn dừng xe sát bên cạnh anh.

Mở cửa, cậu ta nhảy xuống, mặt đỏ au: “Đội trưởng Khúc ... em ...”

Chưa đợi cậu ta nói hết câu, Khúc Mịch khoát khoát tay: “Bỏ đi, từ đây về sau cậu nghe theo sự chỉ đạo của Đội phó Lục!”

“Đội trưởng Khúc!” Lưu Tuấn gọi lớn.

Khúc Mịch không quay đầu, đạp chân ga, nhanh chóng rời đi.

Lưu Tuấn biết chắc có chuyện, hơn nữa có liên quan đến chuyện cậu ta làm mất dấu Lãnh Thác. Cậu ta xoay người về xe liền nhìn thấy Lãnh Thác đứng ở cổng nở nụ cười đắc thắng.

“Anh dùng chiêu gì?” Cậu ta xông đến chất vấn.

“Cậu trai trẻ, xông xáo quá cũng hại đến thân!” Lãnh Thác nhẹ giọng, “Hơn nữa để tôi dạy cậu một đạo lý, tin ai cũng không bằng tin chính mình! Đội trưởng Khúc Haizza sau này cậu hết được xưng hô như thế này nữa rồi. Đáng tiếc ... Lúc nào cũng cho là mình thông minh ...”

Lưu Tuấn ngẩn người, vội vàng lên xe đuổi theo Khúc Mịch. Cậu ta đi thẳng đến Cục cảnh sát, không gặp Khúc Mịch nhưng nhìn sắc mặt mọi người ở đó, ai nấy đều rất khó coi.

Lục Ly mở máy vi tính, một đoạn clip xuất hiện trước mắt cậu ta: “Chúng tôi đang phối hợp với an ninh mạng để có thể chặn lại đoạn clip này. Tuy nhiên, theo như tin báo đã có rất nhiều người download đoạn clip, cho dù che đây cũng chẳng có tác dụng lớn. Thêm vào đó, cấp trên cũng đã xử lý Đội trưởng Khúc.”

“Đều do tôi, đều do tôi bị tên Lãnh Thác lừa!” Lưu Tuấn tự trách.

Lục Ly vỗ vỗ vai cậu ta, “Cậu đừng như vậy, ngay cả Đội trưởng Khúc còn mắc mưu hắn, huống chi là cậu. Chỉ có thể khen tên Lãnh Thác quá giỏi hoạt, khả năng phản trình sát của hắn khiến chúng ta bất ngờ. Cậu được Đội trưởng Khúc đề cử vào đội hình sự, bây giờ Đội trưởng Khúc không có ở đây cậu lại càng phải biểu hiện cho thật tốt, đừng rước thêm phiền phức cho

anh ấy, đừng để người ta lên án!”

Những lời nói này của Lục Ly đã thức tỉnh được Lưu Tuấn, “Vâng! Tôi sẽ nghe theo lệnh của đội phó, chỉ cần nhanh chóng phá án, nhanh chóng để Đội trưởng Khúc quay về đội, cái gì tôi cũng đồng ý.”

“Trong đội từ trước đến nay đều do Đội trưởng Khúc chỉ huy, hơn nữa vụ này rất lắt léo, bản thân tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu!” Lục Ly thở dài, cau chặt mi: “Mọi người tan ca trước, để tôi suy nghĩ thêm.”

Khúc Mịch đột nhiên bị đình chức, công tác của đội hình sự tạm thời tê liệt. Lục Ly muốn gọi xin chỉ thị của Khúc Mịch nhưng gọi bao nhiêu cuộc vẫn không có ai nhận điện. Anh ta suy nghĩ rất lâu, không còn cách nào khác là đi tìm Dĩ Nhu.

-----oOo-----

Chương 79: Hai kẻ thần kinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu đã nghe tin Khúc Mịch bị đình chức, bây giờ Lục Ly lại nói không liên lạc được Khúc Mịch, trong lòng cô dấy lên một cảm giác không tên: có chút bồn chồn, có phần sốt ruột, lo lắng, thêm một vài cảm xúc không thể diễn tả.

“Pháp y Tăng, Đội trưởng Khúc luôn tràn đầy tự tin, phỏng chừng chuyện lần này đã kích anh ấy không ít. Tôi đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng không ai nghe máy, đến nhà tìm thì không ai mở cửa, tôi thật sự sợ nhất thời anh ấy nghĩ quẩn ...” Sự việc của Lưu Uyển Như ảnh hưởng đến tâm trạng Lục Ly khá nhiều.

Nhiều lúc anh ta trộm nghĩ nhờ có đả kích này khiến anh ta trở nên thuận thực; tuy nhiên là lột xác từ trong đau khổ, không ngừng tự lừa dối mình. Đối với một người luôn tự tin, luôn coi bản thân là nhất thì việc tự đánh lừa bản thân mang tính chất hủy diệt.

Dĩ Nhu dù gì cũng được học qua tâm lý học, cô biết lo nghĩ Lục Ly không phải là dư thừa. Ngẫm lại lúc nào Khúc Mịch cũng cho mình là vô địch, lại bị chính nghi phạm chơi cho một vố, làm sao anh có thể chịu nổi!

“Nhưng ... bây giờ tôi đến đó thăm anh ấy có ổn không?” Dĩ Nhu lên tiếng hỏi, ngữ khí có phần bất an: “Anh ấy kiêu ngạo như thế, có lẽ không thích người ngoài chứng kiến bộ dạng của mình hiện tại.”

“Người ngoài đến sẽ không thích hợp, nhưng pháp y Tăng không nằm trong số ấy!” Tuy rằng Tăng Dĩ Nhu trước sau luôn chối bỏ quan hệ của cô và Khúc Mịch, nhưng người bên ngoài tỏ tường nhất. Lục Ly nhìn ra được Khúc Mịch thật sự rất quan tâm Tăng Dĩ Nhu.

“Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp bình thường!” Dĩ Nhu giải thích. Câu nói này cô phải nói đi nói lại rất nhiều lần, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy nhàm chán.

“Chúng tôi đều biết!” Dĩ nhiên Lục Ly chẳng tin, “Mặc dù là đồng nghiệp nhưng không thể để mặc Đội trưởng Khúc!”

Dĩ Nhu không cách nào phản bác, cô suy nghĩ một chút: “Cũng được, tan ca chúng ta cùng nhau đến đó!”

“Ok! Tôi ra ngoài tra án, sáu giờ đợi trước cửa nhà Đội trưởng Khúc!” Lục Ly thoải mái đáp ứng.

Buổi chiều Dĩ Nhu mua một ít trái cây đến nhà Khúc Mịch nhưng không thấy bóng dáng Lục Ly. Cô điện thoại cho anh ta, anh ta thông báo mình có việc đột xuất không đến kịp. Dĩ Nhu hiểu rằng một cảnh sát hình sự luôn phát sinh nhiệm vụ bất cứ lúc nào, cô đành một mình vào thôi.

Nhấn chuông cửa một lúc lâu cũng không thấy có ai ra mở. Nhớ mấy câu của Lục Ly, cô khẽ chau mày.

Kính coong! Kính coong! Cô liên tục nhấn chuông cửa, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng bước chân.

Cô lấy điện thoại gọi cho Khúc Mịch, bên trong có tiếng chuông điện thoại, nhưng không ai nhận.

Điện thoại di động ở trong nhà chứng tỏ người cũng ở trong, vậy tại sao không mở cửa, không nhận điện. Đả kích lớn đến mức này ư!

“Đội trưởng Khúc! Là tôi!” Dĩ Nhu dùng sức đập mạnh lên cánh cửa, “Anh mở cửa cho tôi vào được không?”

Cô đập cửa rầm rầm, hàng xóm ở đối diện ló đầu ra nhìn: “Cô à! Cô làm như vậy là quấy nhiễu người dân, tôi có thể báo cảnh sát!”

Đây là khu nhà giàu, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, sống ở đây toàn là những tinh anh. Mở cửa là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nhìn mặt trắng dã giống ác phụ, xoi mói, cay nghiệt.

“Thật ngại quá đã làm phiền chị. Tâm trạng bạn tôi không tốt, tôi lo anh ấy có chuyện nên ...”

“Có chuyện thì cô làm thế nào?” Không đợi Dĩ Nhu nói hết, cô ta mở miệng giọng khó chịu: “Nếu cô còn ồn ào như vậy tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Được rồi!” Dĩ Nhu dùng sức đá mạnh vào cánh cửa hai cái, “Chủ căn hộ này chính là cảnh sát, chị có thể trực tiếp báo với anh ấy, đỡ tốn tiền điện thoại.”

“Thần kinh!” Người phụ nữ trầm giọng mắng một câu, xoay người vào trong, trước khi đóng cửa còn bỏ lại một câu: “Hai kẻ thần kinh!”

‘Hai kẻ’? Dĩ Nhu đang bực mình, nghiêng đầu đã trông thấy Khúc Mịch đứng ở cửa. Anh mở cửa khi nào vậy?

Khúc Mịch mặc bộ pyjama màu trắng, nhãn nheo, râu ria xồm xoàm, trông mắt đỏ au, hình như mấy đêm rồi không ngủ.

“Em à? Vào đi!” Giọng Khúc Mịch khàn khàn.

Dĩ Nhu cau chặt mi, theo sau Khúc Mịch. Trên bàn trà có mấy bình nước trái cây, hộp pizza, nửa hộp cơm, vỏ và hạt trái cây.

Laptop đang mở, đặt trên bàn, phía dưới sàn là chiếc đệm tựa lưng.

Vi tính phát ra âm thanh ồn ào, pha lẫn với tiếng người đang nói chuyện.

Dĩ Nhu nhìn kỹ ... thì ra anh đang chơi game võng du, hơn nữa còn đang đánh quái thú, “Đội trưởng! Quái thú mạnh hơn so với dữ liệu của chúng ta, làm sao bây giờ?”

“Không cần lo, ta có vũ khí bí mật!” Khúc Mịch ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt.

Dĩ Nhu gọi anh hai tiếng, anh không thèm quay đầu: “Pháp y Tăng, em cứ tự nhiên, chờ tôi hết bận đã!”

Một người mới biết thế nào là QQ, mà bây giờ đã rành chơi game võng du. Nhìn dáng vẻ là biết cũng khá mê! Đội trưởng không làm, quay qua một cái đã nghiệm game???

Dĩ Nhu nhìn thấy anh chơi rất chuyên tâm. Cô tự đem trái cây vào trong bếp. Nhà bếp sạch sẽ, không có dấu vết nấu nướng. Nhìn nồi niêu, cũng sạch sành sanh. Một người chú ý đến chuyện dinh dưỡng như anh lại có thể ăn ở ngoài mấy hôm nay.

Cô lên lầu, giường lớn phẳng phiu, tủ đầu giường có lớp bụi mỏng, chứng tỏ mấy ngày nay không có ai ngủ, không có ai dọn dẹp.

Không phải anh là người mắc bệnh sạch sẽ sao? Không phải sống rất kỷ luật sao? Sao lại có thể ngồi trên sofa ăn uống, không ngủ mà lo chơi game? Nghiêm trọng lắm rồi!!

“Pháp y Tăng, cô gặp Đội trưởng Khúc chưa?” Lục Ly gọi điện thoại hỏi dò.

Dĩ Nhu nói sơ tình hình: “Anh nói thử xem hành vi của anh ấy khác thường

như vậy, sẽ không sao chứ?”

“Quá nghiêm trọng, không giống với tác phong thường ngày của Đội trưởng Khúc!” Lục Ly cho rằng tình huống này không phải là nhẹ: “Pháp y Tăng, cô nhất định đừng bỏ đi ... tôi sợ Đội trưởng Khúc nghĩ không thông rồi ... Cô biết đó, dù sao anh ấy cũng từng ở bệnh viện tâm thần, tư duy không giống như chúng ta. Tôi đang truy ra được một vài manh mối, hiện tại đội hình sự lại không điều động thêm nhân lực. Pháp y Tăng, phiền cô trông anh ấy một chút. Đội bên này hết việc, tôi chạy qua thay cô liền!”

Sống chung một mái nhà, cô nam quả nữ khó tránh khỏi bị người ngoài bàn luận. Cô không muốn Khúc Mịch hiểu lầm, cũng không muốn người ngoài hiểu lầm. Thế nhưng, trước mắt cô không thể bỏ đi. Chuyện nhảm cũng không quan trọng bằng mạng người! Đồn thì kệ vậy, ai muốn nói gì thì nói, tâm không then là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, cô đi xuống lầu, nhìn Khúc Mịch vẫn tư thế ngồi như cũ, nhìn chằm chằm màn hình, ngón tay không ngừng click chuột.

Cô dọn rác ở trên bàn trà, sau đó đi vào trong bếp. Trong tủ bếp cô nhìn thấy có: gạo, kê, lúa mạch, đậu đỏ, đậu xanh, hạt bắp, hạt cao lương* ... Khúc Mịch dường như dùng đủ các loại ngũ cốc.

*Hạt cao lương: hạt bo bo

Mở cửa tủ lạnh lớn, bên trong đầy đủ các loại rau, thịt, còn có hải sản, chủng loại rất đa dạng.

Nhìn sơ là biết anh rất chú ý việc ăn uống, chẳng trách động một chút là anh kêu mấy món thức ăn nhanh là thực phẩm rác rưởi.

Dĩ Nhu rửa sạch hạt kê, cho vào trong nồi áp suất hầm cháo. Lấy măng tây, bông cải, nấm, cà rốt và cải chíp trong tủ lạnh.

Thật ra cô cũng không thích ăn bên ngoài, nguyên nhân chủ yếu là do có một mình, một người ra ngoài ăn trông không giống ai nên cô tự nấu nướng, cho nên mấy món cơm nhà không làm khó được cô.

Tay chân nhanh nhẹn, cô rửa sạch rau củ, cắt hạt lựu, trộn sơ cải chíp qua nước sôi. Để riêng.

Xào sơ hành gừng cho thơm, cho bông cải, nấm, măng và cà rốt, đảo một lúc, rồi nêm muối, xì dầu, một chút rượu, cuối cùng khuấy một chút bột năng. Món ăn nhiều màu sắc, xanh, đỏ, nhìn rất bắt mắt.

Cho một ít dầu đậu phộng vào chảo, cho tỏi băm phi thơm, sau đó cho cải chíp, nước tương, một chút đường, xào chín.

Hai món đã xong, cháo cũng đã nhừ.

Dĩ Nhu dọn chén bát ra bàn, đi ra phòng khách vẫn thấy Khúc Mịch chơi game, cô tiến đến rút dây nguồn.

“Anh đi soi gương đi!” Dĩ Nhu cau mày.

Khúc Mịch hơi khó chịu, nhưng vẫn không lên tiếng, xoay người vào trong phòng tắm.

Chỉ một lát sau, anh tắm rửa cạo râu sạch sẽ, thay bộ quần áo mới đi ra ngoài.

Dĩ Nhu múc cho anh chén cháo, trong lúc chờ đợi cô đã làm được một đĩa dưa leo cắt sợi trộn với sữa ... Một bữa tối tuyệt vời.

“Cải chíp, món tôi thích ăn nhất!” Anh ngồi xuống, bới một chén cơm, nhưng đầu tiên lại chọn gấp măng, đĩa thứ hai là dưa chuột. Nửa chén, anh không hề đụng đến món cải chíp.

Tình huống gì đây? Dĩ Nhu cảm giác lời nói của anh có chút dị thường.

“Khúc ... Khúc Mịch!” Dĩ Nhu vốn dĩ tính gọi Đội trưởng Khúc, nhưng lại sợ kích thích anh nên đành gọi tên.

“Tại sao em không ăn?” Anh ngẩng đầu, gấp một miếng cải chíp vào chén

của cô, “Món cải chíp xào này có hai cách làm: có người thích lúc trưng nước sôi cho thêm chút dầu, có người lại thích xào thẳng, không cần trưng. Tôi thích cách sau hơn vì nó còn giữ nguyên vị ngọt của cải.”

Anh vẫn ngồi chơi game, vốn dĩ không vào trong bếp, hơn nữa cũng chưa ăn món này sao có thể nói trúng phóc vậy?

“Anh ... Anh không sao chứ?” Dĩ Nhu nhìn anh đầy lo lắng.

“Em lo tôi có chuyện gì ư?” Anh nhìn chằm chằm Dĩ Nhu, ánh mắt tràn ý cười: “Tôi rất khỏe, cày game mấy đêm liền mà không thấy mệt.”

Anh ăn thêm hai chén cơm, nhìn qua là biết rất đói bụng, thế nhưng đáng vẻ anh ăn rất tao nhã, không hề chật vật, hoặc ăn ngấu ăn nghiêng.

Dĩ Nhu ăn hai chén, rồi lên lầu dọn dẹp sơ qua phòng ngủ chính, gọi anh lên ngủ.

Nhìn thấy anh ngủ ngon lành, cô mới đi xuống lầu rửa chén, lau dọn nhà bếp. Hai người ăn cơm thì có bao nhiêu bát đĩa? Loáng một cái cô đã thu dọn sạch sẽ. Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Cứ mỗi lần muốn xin chị Nhu cái gì thì chỉ việc lôi chuyện anh Khúc ở bệnh viện tâm thần ra là thành công =))))))))))

-----oOo-----

Chương 80: Cùng giường chung gối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điện thoại Dĩ Nhu vang lên, cô nhận điện, không biết đầu dây bên kia nói gì, gương mặt cô đầy sự tiếc nuối.

“Em muốn tham dự buổi hội thảo về việc ‘Nghiên cứu phương diện pháp y trong trình sát hình sự’ tổ chức tại thành phố Bắc Hải?” Khúc Mịch không biết xuống lầu từ khi nào, đứng ngay phía sau lưng Dĩ Nhu đột ngột lên tiếng, khiến cô giật nảy mình.

“Ừm!” Vào lúc này Dĩ Nhu không muốn bàn luận đến vấn đề liên quan đến hình sự, trình sát, không muốn anh nhớ lại chuyện thương tâm.

“Sao anh tỉnh rồi?” Dĩ Nhu lãng sang đề tài khác.

“Tôi không ngủ được!” Giọng anh pha lẫn chút uể oải, “Có sữa ấm không?”

Cô nói Khúc Mịch lên lầu chờ, một lát sau cô bưng hai ly sữa nóng lên. Khúc Mịch đang đứng nhìn ra cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, vẻ mặt trầm tư.

“Có đôi khi nên để đầu óc nghỉ ngơi!” Dĩ Nhu đặt hai ly sữa lên bàn, sau đó thả mình vào chiếc ghế lười.

Nhìn cô cuộn tròn trên chiếc ghế tựa như con mèo lười biếng, khóe miệng Khúc Mịch đượm ý cười, nụ cười không dễ phát hiện.

“Em đang nỗ lực khai sáng cho tôi?” Anh nghiêng đầu: “Tôi nghĩ về mặt tâm lý học tôi còn mạnh hơn em gấp nhiều lần.”

Quả nhiên rất tự phụ, không bao giờ biết khiêm tốn. Thế nhưng, tại thời điểm này cô không nên kích thích Khúc Mịch, cứ nói chuyện nường nường theo ý anh thì tốt hơn.

“Đúng là như vậy không sai, tuy nhiên người ta cũng nói ‘bác sĩ thì không chữa bệnh được cho mình’.”

“Chữa cho mình?” Khúc Mịch chau mày, “Tôi tại sao phải chữa cho mình?”

“Ý của tôi không phải nói anh có gì bất thường; thế nhưng, con người là động vật có tình cảm, cho dù anh thích đọc lai độc vãng nhưng cũng cần

phải có sự giao lưu với người khác. Có nhiều khi, cứ đóng kín cánh cửa lòng mình sẽ khiến cho tinh thần mệt mỏi, uể oải. Đến khi có ngăn trở hoặc tinh thần chịu đả kích sẽ dễ bị sụp đổ!” Dĩ Nhu vội vàng giải thích, cô hiểu rằng đối với những người có tâm lý khác thường sẽ đặc biệt chú ý người khác cho mình có bệnh, đặc biệt là người kiêu căng tự phụ như Khúc Mịch.

“Ý là ... em muốn giao lưu với tôi?”

“Ừm!” Tăng Dĩ Nhu gật gù.

“Được!” Khúc Mịch ngồi trên giường, đối diện cô, “Tôi cho rằng trong lòng em có khúc mắc, có thể kể cho tôi nguyên nhân không?”

Tình huống gì đây? Sao không giống như trong dự liệu của cô? Rõ ràng cô đang dẫn dắt Khúc Mịch, sao quyền chủ động về tay đối phương rồi?

“Tôi muốn biết chuyện của anh!” Dĩ Nhu hắng giọng.

“Tôi là một người rất ưu tú!” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời, “Tôi có thể bắt đầu kể từ lúc tôi có ý thức ... Em vẫn nhất định muốn nghe sao?”

“Ừm!” Chỉ cần anh thuận ý cô, mọi chuyện đều dễ dàng hơn một chút.

“Ba mẹ tôi thuộc dạng điển hình của tuýp người mọt sách, từ khi tôi hiểu chuyện cũng là lúc cả nhà họ lao vào nghiên cứu. Khi bọn họ làm việc, tôi ở ngay trong thư phòng chơi đùa, không có đồ chơi, đành đọc sách. Bọn họ đi phòng thí nghiệm, đi thư viện, đều ném lại cho tôi một quyển sách. Lâu dần, tôi thích đọc sách. Thiên văn, địa lý, văn học, ngoại ngữ, toán học, vật lý ... có sách gì tôi xem sách ấy.

Ba mẹ tôi không quan trọng việc cho con đến trường, độ tuổi vào tiểu học tôi theo bọn họ đi khắp nơi trên thế giới, không đến trường. Gần hết cấp một, tôi thấy mọi người viết lưu viết, tôi cũng mua một quyển; đáng tiếc không có ai viết lên đó!”

Nghe đến đây nơi sâu thẳm của Dĩ Nhu nhất thời xúc động, tuy rằng ngữ khí của Khúc Mịch qua quýt nhưng Dĩ Nhu có thể cảm nhận được trong đấy

lòng của anh có chút mất mát.

Nghĩ xem, cũng là một đứa nhỏ, dù sao vẫn mong chờ có bạn có bè. Khi anh chờ mong lấy quyển lưu bút ra, lại bị cự tuyệt, trong lòng anh sẽ bị thương đến mức bào. Có khi nào anh cũng đã thử hòa đồng với mọi người, nhưng vì lần ấy mà khiến anh có vết thương.

“Lên cấp hai lại càng không có ai nguyện chơi cùng tôi. Công việc cha mẹ tôi càng thêm bận rộn, tôi chọn ở nội trú trong trường, mỗi ngày giờ rảnh chỉ vui mình trong thư viện. Sau đó lên cấp ba, đại học, tôi đã quen việc sống một mình.

Một người một chỗ, những khi yên tĩnh còn có thể nghe được cả tiếng trái tim mình khẽ đập. Vào ngày một ngày nọ, tôi đột nhiên bắt đầu cố gắng nhìn kỹ bản thân, nhìn kỹ tư tưởng của bản thân, ý thức được tinh thần.

Tôi phát hiện sức mạnh tinh thần vô cùng vĩ đại, từ sâu bên trong có thể cảm nhận được nhiều lạc thú. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi ra nước ngoài tu nghiệp chuyên ngành tâm lý học, tham gia vài vụ án lớn, học được khá nhiều kinh nghiệm mà sách vở không đề cập đến, và từ đó phát hiện những nghiên cứu về tinh thần con người chỉ như muối bỏ biển.

Sau khi về nước tôi lại càng chuyên tâm nghiên cứu những tội phạm mắc bệnh tâm lý. Bất cứ chuyện gì mình chưa từng trải qua sẽ không có quyền lên tiếng, vì vậy tôi tự nguyện vào viện tâm thần. Ở nơi ấy tôi tự mình trải qua cảm giác tinh thần phân liệt, vụn vẹo ... những chuyện này giúp ích rất lớn cho sự nghiên cứu của tôi. Còn về sau này thì em đã biết hết rồi.”

Tổng kết ba mươi năm làm người của mình chỉ bằng bốn chữ: Đọc sách, nghiên cứu.

Quá khô khan và vô vị, chẳng trách tính cách của anh lại quái gở như vậy. Một lần nữa Dĩ Nhu lại cảm thấy anh thật đáng thương, từ những miêu tả của anh về cuộc đời của chính mình, không nghe thấy bất kỳ những hứng thú, ham muốn, vui vẻ gì ở trong đó.

Dĩ Nhu khó có thể tưởng tượng một người như thế làm sao có thể trưởng

thành, có thể sống rông rãi suốt hơn ba mươi năm trời?

“Ba mẹ anh làm công việc gì?” Dĩ Nhu chưa từng gặp người nào như ba mẹ của anh, phương pháp giáo dục trẻ của bọn họ không khiến người khác đồng lòng.

“Họ là chuyên gia nghiên cứu động vật hoang dã; thường ở sâu trong mấy khu rừng rậm nguyên sinh hoặc đại thảo nguyên; họ không liên lạc về thì thôi, tôi không thể nào liên lạc được họ.” Khúc Mịch nhận nhặt nói, anh đã quen không có cha mẹ, tháng ngày sống một mình: “Ắt hẳn lần này về sẽ không đi nữa, dù sao cũng đã lớn tuổi. Sau này em còn nhiều cơ hội gặp gỡ bọn họ.”

“Ừm!” Ngoài miệng thì đồng ý nhưng trong bụng nhủ thầm --- Mình chẳng có việc gì phải liên lạc với ba mẹ anh ấy! --- Thế nhưng đây không phải trọng điểm.

“Vậy từ trước đến nay anh chưa từng có bạn gái?” Dĩ Nhu rất tò mò vấn đề này, “Loại người lạnh lùng như anh chính là mẫu người của những cô gái thích tự ngược.”

“Mấy cô đó thích tự ngược, còn tôi thì không!” Khúc Mịch cau mày, tựa như rất phản cảm chuyện con gái chủ động: “Cá tính lạnh lùng như em cũng có thể có đàn ông thích, vậy tại sao vẫn độc thân?” Anh hỏi ngược lại Dĩ Nhu.

Đàn ông xưa nay chưa bao giờ chịu lép vế cho dù trên phương diện công việc hay tán chuyện.

“Tìm bạn trai đâu phải mua bó rau ngoài chợ, phải phụ thuộc vào cái nhìn của hai bên. Đối phương không đồng ý, tôi không có cảm giác; tôi có thể chấp nhận, nhưng người ta lại ghét công việc của tôi. Không xác định được tương lai, không biết khi nào người đàn ông muốn rời khỏi tôi, tôi lại càng chẳng có lý do gì phải từ bỏ công việc yêu thích của mình.” Dĩ Nhu nói lời thật lòng.

Những chuyện này trước đây cô chưa từng tâm sự cùng ai, không hiểu sao

cô lại đồng ý kể với Khúc Mịch.

Muốn lấy được sự tín nhiệm của đối phương, để cho đối phương mở cửa tâm hồn thì ngay cả bản thân mình cũng phải dỡ bỏ mọi sự phòng bị. Đây chính là lý do Dĩ Nhu tự bào chữa cho hành động của mình, và cô cảm giác lời giải thích này rất hợp lý.

“Em rất thích nghề pháp y? Công việc này dường như không thích hợp với phụ nữ!” Khúc Mịch truy hỏi.

“Đây là anh đang kỳ thị giới tính!” Cũng thường có nhiều người hỏi Dĩ Nhu câu hỏi này, “Trên thế giới không có nghề nghiệp nào phân biệt nam hay nữ. Hơn nữa tôi cho rằng nữ giới càng có ưu thế hơn, sự cẩn thận và tỉ mỉ cực kỳ thích hợp với nghề pháp y.”

“Lần đầu tiên tiếp xúc tử thi em có cảm giác thế nào?” Khúc Mịch đặt thêm câu hỏi.

Dĩ Nhu khẽ cau mày: “Tôi nghĩ anh nên đi ngủ rồi đó!” Nếu cứ tiếp tục tán gẫu, e rằng những điều bí mật trong lòng đều bị anh dụ nói ra cho hết.

“Tôi không ngủ được!” Khúc Mịch oan ức lên tiếng.

Dĩ Nhu rút điện thoại, chọn một bản nhạc êm dịu. Khúc Mịch nói với cô thêm vài ba câu, lúc đầu cô còn trả lời, sau đó dần dần chẳng còn nghe thấy tiếng.

Khúc Mịch liếc nhìn, thì ra cô đã ngủ gục trên sofa. Anh bước tới ôm cô qua giường.

Ngày hôm sau Dĩ Nhu thức giấc. Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt phóng lớn trong gang tấc, sợ hãi giật nảy mình, lập tức ngồi bật dậy.

Khúc Mịch nằm sát bên cạnh, vẫn còn đang ngủ. Dĩ Nhu vô thức nhìn xuống quần áo của mình, rồi liếc sang Khúc Mịch.

... Vẫn mặc bộ quần áo ngủ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Hai người là đúng nghĩa ngủ trên cùng một giường qua đêm, không phát sinh bất kỳ quan hệ.

Dĩ Nhu vội vàng xuống giường rời khỏi nhà Khúc Mịch.

“Alo! Đội phó Lục!” Dĩ Nhu gọi cho Lục Ly: “Tôi đi thành phố Bắc Hải tham gia một buổi tọa đàm, nên không thể chăm sóc Đội trưởng Khúc!”

Đầu dây bên kia, Lục Ly không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Dĩ Nhu về nhà, chưa đầy một tiếng, một nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến một bưu phẩm.

Dĩ Nhu khẽ ngạc nhiên, mở bưu phẩm, bên trong là một tấm thiệp, chính là giấy mời dự buổi hội thảo mà cô mong chờ bấy lâu.

Không ngờ nói dối lại thành thực! Dĩ Nhu cầm thư mời, nhìn đi nhìn lại coi ai là người gửi nhưng phía trên ngoài thông tin người nhận thì không còn gì khác.

Cô suy nghĩ thật lâu, sau đó quyết định đi Bắc Hải một chuyến, đi sẽ biết ai là người tốt bụng.

Dĩ Nhu thu thập hành lý, đặt vé máy bay, chưa đầy hai tiếng sau cô đã đến khách sạn đã đặt trước. Bước đến quầy tiếp tân, đưa vé mời, nhận chìa khóa phòng và lịch trình hội nghị.

Lầu mười sáu phòng 616, Dĩ Nhu cầm chìa khóa đứng trước cửa, vừa định bước vào trong liền nghe giọng nói vang lên: “Thật trùng hợp!”

Cô nghiêng đầu, Khúc Mịch đứng ở cửa phòng 617, chìa khóa phòng trên ngón trỏ nhẹ nhàng đưa.

“VẬY ... Thư mời là anh gửi cho tôi?” Dĩ Nhu hết sức ngạc nhiên.

Khúc Mịch gật đầu: “Tôi nhận vé mời dự hội thảo này từ lâu, còn cho phép

tôi mang thêm một trợ lý. Tuy nhiên, e rằng bây giờ bọn họ hối hận rồi.”

Trong lời nói của anh rõ ràng có ám chỉ.

Trong giới trinh sát hình sự, cái tên Khúc Mịch được coi là điển hình trong mô hình mới trong trinh sát hình sự: dùng phân tích tâm lý tội phạm áp dụng vào suy lý, phác họa chân dung tội phạm, lý luận của anh được coi như ‘khuôn vàng thước ngọc’. Một buổi thảo luận quy mô lớn thế này làm sao thiếu được anh?

Bây giờ đoạn băng ghi hình lộ ra, anh vướng phải nghi án, thậm chí những cảnh sát đi theo phương pháp truyền thống có thêm cơ hội đả kích anh.

Anh xuất hiện ở đây, ngay tại thời điểm này ... liệu có thích hợp chăng?
Tăng Dĩ Nhu chợt lo lắng.

-----oOo-----

Chương 81: Hồ lạc bình dương*

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Câu đầy đủ - 虎落平陽被犬騎 (Hồ lạc bình dương bị khuyển khi): hổ rơi vào chôn bình địa, đến chó cũng có thể khi dễ. Có thể hiểu tương tự câu như cá trên cạn.

Theo lịch trình của hội thảo, tám giờ tối hôm đó sẽ nhận được thông tin của buổi hội thảo, sau đó nghỉ một ngày. Chín giờ sáng hôm sau các buổi tọa đàm sẽ được diễn ra tại hội trường, nghỉ trưa hai tiếng, buổi chiều là thảo luận theo nhóm, hành trình trong năm ngày liên tiếp, ngày cuối cùng là đi tham quan, và tiệc tối.

Quy cách tổ chức của buổi hội thảo lần này tương đối quy mô, mời không ít các chuyên gia trong và ngoài nước đến tham dự, tất cả đều là những tinh anh trong ngành.

Dĩ Nhu cảm thấy lợi ích của buổi hội thảo kỳ này quả nhiên không nhỏ, đặc

biệt được nghe những chia sẻ từ các chuyên gia có tiếng không phải đơn giản. Trong phần trình bày còn được kết hợp với các vụ án lớn trong và ngoài nước, do vậy cho nên dù ngồi nghe hàng mấy tiếng đồng hồ cũng không cảm thấy vô vị.

Khúc Mịch ngồi sát bên Dĩ Nhu, liên tiếp mấy ngày đều ngồi yên lắng nghe. Khi phân tổ thảo luận, anh cũng không nói một lời. Có người nhận ra anh, không khỏi ném về phía anh một ánh mắt khác thường.

Mới đầu Tăng Dĩ Nhu còn có chút bận tâm, nhìn thấy anh thản nhiên đối mặt mới yên lòng. Ngày cuối cùng của buổi thảo luận chính là phát biểu của một cựu Đội trưởng đội hình sự đã nhiều năm trong ngành. Nghe nói từ lúc tốt nghiệp trường cảnh sát, ông ta đã bắt đầu nằm vùng, suốt năm năm trời, phối hợp với đội hình cảnh quốc tế phá được tập đoàn buôn bán ma túy lớn nhất thế giới.

Về lại cảnh đội, ông tiếp tục làm đội trưởng đội hình sự, từ chối nhiều lần thăng chức. Theo ông ta nói, muốn dồn tất cả sinh lực của mình vào trong công việc, làm càng ngày càng tốt hơn, bắt người xấu chính là lý tưởng cả đời của ông ta. Trong giới trinh sát hình sự được người người tôn kính.

Ông ta vừa lên bục đã thao thao: “Tôi tốt nghiệp trường cảnh sát, bằng cấp bình thường, không thể nào so sánh được với những thạc sĩ tiến sĩ tu nghiệp tại nước ngoài, lời nói ra không có nhiều những thuật ngữ chuyên nghiệp như vậy. Nhưng tôi có kinh nghiệm bản thân, mỗi một kinh nghiệm được đổi lấy từ những giọt mồ hôi và dòng máu chảy, tôi tự nhận so với những từ ngữ trên sách vở kia chính là thực tế gặt hái được từ trong cuộc sống!”

Dĩ Nhu nghe mấy lời nói này của ông ta, trong lòng cô chấn động, cô liếc mắt nhìn Khúc Mịch đang ngồi bên cạnh. Anh vẫn như vậy, đáng vẻ lạnh như băng, nhìn không ra được chút biến hóa nào trên gương mặt đó.

“Không biết bắt đầu từ khi nào, giới trinh sát hình sự xuất hiện một luồng sức mạnh mới, nghiên cứu cái gì mà hành vi và động tác trong tâm lý học tội phạm. ‘Thay máu mới’ là nên làm, nhưng cũng phải coi coi nhóm máu ấy có thích hợp hay không. Nếu như cứ bất chấp tất cả, đụng vụ án là cứ an vị trong phòng làm việc rồi đoán loạn xạ, đây chẳng phải là chuyện cười

sao!

Tôi không phải lão già cổ hủ không biết tiếp thu những cái mới. Đây là hướng nghiên cứu mới bắt đầu được thử nghiệm trên trường quốc tế, chúng ta cần phải cân nhắc, không thể cứ nhắm mắt mà đưa vào, dù sao tình hình nước ta cũng không giống. Hơn nữa, cho dù có tiếp nhận máu mới đi chăng nữa, ngàn vạn lần không được phép quên căn bản của trình sát hình sự, đó chính là Chứng cứ!

Căn cứ vào những chứng cứ thu thập được, cẩn thận suy đoán, to gan lớn mật đưa ra giả thiết; chứ không phải cứ suy đoán trước, rồi dựa vào đó tìm kẻ tình nghi, làm thế không phải đang tạo ra oán an, oán sai sao? Phá án lại phải càng thông minh nhưng cũng không phải là một trò chơi để khoe khoang trí thông minh. Nếu như gặp phải người thông minh hơn, bị người ta cho vào tròng mà không biết!”

Càng nói càng rõ ràng là có ám chỉ, những người ngồi ở đây đều là tinh anh, nếu nghe mà còn không hiểu thì xác định chỉ là mấy kẻ chỉ có danh mà không thực.

Ánh mắt mọi người dù vô tình hay hữu ý đều liếc về phía Khúc Mịch, ngay cả Tăng Dĩ Nhu đều xuất hiện một áp lực vô hình khiến cô đứng ngồi không yên.

Lão Đội trưởng tiến vào đề tài chính, kết hợp kinh nghiệm sau nhiều năm qua cùng với các án lệ, tổng kết những phương diện cần chú ý trong trình sát hình sự, thỉnh thoảng hay nói vài câu đâm Khúc Mịch. Ngồi trong buổi tọa đàm hôm nay, nghe thấy những lời nói đó Dĩ Nhu cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Nhưng ‘chính chủ’ như người không liên quan, buổi tọa đàm buổi sáng kết thúc, buổi chiều là nghiên cứu cách thức trình sát hình sự theo lối truyền thống và những ý niệm mới.

Không biết người nào nhiều chuyện, đem đoạn băng của lão đội trưởng đang diễn thuyết và bức ảnh của Khúc Mịch tải lên mạng internet.

Dĩ nhiên dân mạng bàn luận còn sôi nổi hơn đám người trong buổi hội thảo, có cả phóng viên chạy đến khách sạn yêu cầu được phỏng vấn.

Khúc Mịch đương nhiên không đáp ứng, lão Đội trưởng cũng từ chối, nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến độ quan tâm của cánh truyền thông. Có một vài phóng viên canh ở khách sạn, hi vọng sẽ chụp được ảnh của Khúc Mịch và lão Đội trưởng.

Ngày cuối cùng của buổi hội thảo là đi tham quan, Khúc Mịch từ sáng đã không thấy tăm hơi, Dĩ Nhu gọi cho anh cũng không được. Đến tiệc tối mới thấy Khúc Mịch lộ diện.

Thường ngày chỉ thấy anh diện dạng quần áo thể thao, lâu lắm rồi Tăng Dĩ Nhu mới được nhìn thấy anh mặc âu phục. Bộ vest xám đậm, giày da đen mũi nhọn, so với lần trước còn tăng thêm vài phần thận trọng và sát khí.

Mọi người tùm năm tùm ba tán gẫu, uống rượu, có người trông thấy anh bước vào thì khựng lại. Bọn họ không ngờ Khúc Mịch vẫn dám lộ diện, loại dạ tiệc này không hề giống với các buổi tọa đàm. Nếu có người tiến đến nói chuyện, không biết Khúc Mịch sẽ ứng phó thế nào.

“Khúc Mịch!” Thanh âm rõ ràng vang lên cực lớn, kéo theo sự chú ý của khá nhiều người.

Một người đàn ông trong bộ âu phục đen, đeo cà vạt xám trắng nhanh chân bước đến cửa.

Anh ta có dáng người trung bình, khá mập, khi cười mắt híp lại thành một đường.

“Ai u!!! Thật đúng là cậu!” Anh ta đưa tay vỗ vỗ lên vai Khúc Mịch: “Cuộc họp ngày hôm qua không thấy cậu, bây giờ tôi tưởng mình nhìn nhầm. Tôi biết cậu chắc chắn sẽ nhận được thư mời, nhưng việc lớn xảy ra, tôi còn nghĩ cậu không dám xuất hiện. Xem ra cậu đến đây dự cũng đã hiểu khá rõ cách đối nhân xử thế!”

Hàng lông mày Khúc Mịch cau chặt, ánh mắt tràn đầy sự nghi hoặc nhìn

người đối diện từ trên xuống dưới, cuối cùng anh đưa tay phẩy bàn tay mập mạp của người đàn ông đang đặt trên vai ra.

“Thật ngại quá! Tôi không quen cậu!” Dứt lời anh khoan thai tiến vào trong.

“Khúc Mịch! Cậu không phải Khúc Mịch sao?” Anh ta đứng ở đằng sau hô lớn, chân ngắn cố gắng đuổi theo Khúc Mịch, “Chúng ta là bạn đại học nè, tôi là Đái Thành Đạt, biệt danh ‘Tiểu Bàn Tử’, thành viên của Hội sinh Viên.”

“Ồ!” Khúc Mịch nhàn nhạt đáp lại, “Cậu có thể tránh đường được chưa?”

Đái Thành Đạt sững người, vẻ mặt lúng túng.

“Lúc nào cậu cũng kiêu ngạo như thế!” Anh ta gượng cười: “Ha ha ha! Nghe nói cậu là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Nam Giang? Tôi làm ở Sở Công An Tỉnh, cần tôi giúp đỡ gì cứ nói một tiếng. Tuy rằng cậu không chào đón người bạn cũ này nhưng với tôi thì khác.”

Hóa ra là đến trước mặt Khúc Mịch khoe khoang địa vị của mình, khả năng chắc thời đại học anh ta cũng bị anh đả kích không nhỏ, nên bây giờ lợi dụng cơ hội ‘ném đá xuống giếng’.

Mấy cô gái ở đây đều nghiêng về phía Khúc Mịch, thời nay, chủ nghĩa Nhan Khổng luôn chiếm ưu thế!

“Cậu có thể giúp tôi?” Liếc thấy anh ta gật đầu, Khúc Mịch nói tiếp: “Vây mời cậu tránh ra, đừng xuất hiện trước tầm mắt của tôi!”

Nghe câu đầu Đái Thành Đạt còn đang đầy tia đắc ý, đến câu sau thì anh ta ngay lập tức xa sầm mặt mày.

Anh ta cắn răng cắn lợi: “Khúc Mịch! Cậu đừng suốt ngày ra vẻ cao ngạo! Tôi nghe nói Đội trưởng đội hình sự là cậu đang tạm thời bị đình chức, còn được làm lại hay không còn chưa biết. Muốn phục chức chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, cậu nhất định phải mạnh miệng vậy ư? Đội trưởng đội hình

sự không làm được thì trở về làm nghiên cứu??? E là dựa theo tình hình hiện tại, còn ai mà tin vào mớ lý luận của cậu?

Người học thức phải biết được lúc đắc chí có thể càn rỡ, nhưng lúc sa chân cũng phải biết cụp đuôi làm người. Nếu không làm vậy thì kết cục cực kỳ bi thảm. Mặt khác, tôi còn muốn khuyên cậu một câu, thời khắc này có người chịu đưa chân cho cậu bám víu, cậu nên cảm tạ ơn đức mới đúng!”

“Bạn học Đái Đái gì đó ... đọc ít sách thì đừng nên quá ba hoa, đừng làm trò cười cho thiên hạ”, Khúc Mịch nghiêm túc, “Tâm lý học tội phạm không phải là lý luận của tôi, những điều tôi nghiên cứu chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Hơn nữa, tôi muốn phục chức cũng không cần phải dựa vào quan hệ. Cậu làm ơn thu lại cái thủ đoạn luôn cúi đê hèn đó lại, những người đến đây là vì học thuật, chỉ là có vài điểm bất đồng. Nhưng đó chính là ... sự công bằng liêm chính! Nếu cậu không tin có thể quay đầu nhìn coi!”

Đái Thành Đạt quay đầu nhìn lại, chứng kiến bao ánh mắt khinh bỉ đổ dồn vào anh ta, trong lòng anh ta đột nhiên hiểu ra chuyện. Vừa rồi anh ta chỉ lăm lăm làm sao để Khúc Mịch mất mặt, làm sao để con người kiêu ngạo trước mắt phải cúi đầu, dĩ nhiên quên mất đã quá lớn tiếng. Những lời anh ta vừa nói ra đã bị tất cả mọi người nghe thấy, mất hết hình tượng của bản thân!

Anh ta mất hết mặt mũi, chạy mất dép!

Lão Đội trưởng âm thầm đồng tình, ông ta tuy rằng không đồng ý với lý niệm của Khúc Mịch, nhưng nhìn việc không nhìn người. Thêm vào đó, ông ta luôn có chủ trương đừng để những người trẻ tuổi nổi danh quá nhanh, đừng để cho bọn họ có cảm giác ưu việt quá sớm, như vậy khi gặp đả kích sẽ giúp bọn họ trưởng thành hơn.

Ông ta cảm thấy Khúc Mịch có căn bản rất tốt, chỉ là do tính tình quái lạ, thường hành xử không theo lẽ thường, không biết khống chế hình tượng. Vương phải sai lầm lần này ông ta không biết Khúc Mịch sẽ đối phó thế nào.

Lão Đội trưởng nhanh chân tiến về phía Khúc Mịch, mấy người xung quanh không ngớt xì xào bàn tán.

“Đôi với những ý kiến của tôi trong buổi tọa đàm cậu có ý kiến gì không?” Lão Đội trưởng nhìn chằm chằm Khúc Mịch.

“Đặc sắc!” Khúc Mịch nói thật lòng, “Tuy nhiên có vài điểm tôi không dám gật bừa, cảm giác ông có một chút hiểu lầm đối với tâm lý học tội phạm. Nếu như có thời gian chúng ta ngồi xuống cùng thảo luận. Hôm nay hình như không thích hợp!”

“Nghe nói cậu bị đình chức, cậu dự tính thế nào?” Lão Đội trưởng chuyển đề tài, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Chuyện này từ trước đến nay không phải là vấn đề!” Khúc Mịch khẽ mỉm cười, mọi người cảm giác sát khí từ từ nổi lên.

“Người trẻ tuổi, tự tin là chuyện tốt, nhưng đừng quá mức tự tin!” Lão Đội trưởng khuyên răn, “Hung thủ còn chưa tìm ra, thân là Đội trưởng còn bị đình chức; đây chính là sai lầm lớn nhất của cậu! Bị kẻ tình nghi lợi dụng xoay vòng vòng, một người Đội trưởng là cậu không thông minh như trong tưởng tượng của tôi. Trước giờ tôi luôn nghe lão Trần khen ngợi cậu, tưởng cậu xuất sắc đến mức nào, bây giờ nhìn lại, chỉ là lão Trần đang bao che cho con cháu thôi. Thế nhưng lão Trần vẫn hiểu rõ tính tình của cậu, biết cậu chắc chắn sẽ tham gia buổi hội thảo, còn nhờ tôi chăm sóc đến cậu.”

Chăm sóc? Ngay trước mặt mọi người toàn là giới tri thức, núp trong tối âm thầm đâm lén Khúc Mịch, đây gọi là chăm sóc Khúc Mịch theo lời ông ta nói ư?

Lão Đội trưởng này tính tình quái gở, tư duy không giống người thường. Không biết lão Trần mà ông ta nói là ai, nghe giọng điệu thì có vẻ rất thân. Lão Trần và Khúc Mịch có quan hệ gì? Tăng Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy mình biết về Khúc Mịch rất ít.

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên.

Anh nhận điện, nghe được một lúc, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, nhếch mép nở nụ cười: “Các cậu làm rất tốt, suốt đêm thăm vắn Lãnh Thác!”

-----oOo-----

Chương 82: Ăn giấm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tất cả mọi người đang tham dự tiệc đều hướng về phía Khúc Mịch, nghe thấy anh nói qua điện thoại ‘Lãnh Thác bị tóm’, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Thành phố Nam Giang phát sinh án giết người biến thái liên hoàn, ảnh nạn nhân còn bị đăng tải ra ngoài. Vụ án này có ảnh hưởng rất lớn, đừng nói là trong thành phố, mà các quận, huyện, thôn xóm đều bàn luận sôi nổi. Đặc biệt là người trong ngành công an, những người làm công tác hình sự, quan tâm đến tiến triển vụ án hơn ai hết.

Mấy ngày trước lộ ra đoạn băng ghi hình Khúc Mịch lén xông vào nhà nghi phạm trên internet, bọn họ nghe nói Khúc Mịch bị đình chức, còn bảo nhau Khúc Mịch lần này khó có thể trở mình. Không có chứng cứ xác thực, không cách nào xin được lệnh khám xét. Vậy mà chỉ mới mấy ngày, đột nhiên lại có chứng cứ bắt được nghi phạm rồi?

Nhà họ Lãnh ở thành phố Bắc Hải cũng có khách sạn, Lãnh Thác cũng chẳng xa lạ gì với bọn họ. Người ta là tầng lớp tư bản lắm tiền, thế mà cũng làm ra chuyện biến thái đến mức đó sao? Không phải cấp dưới Khúc Mịch miễn cưỡng bắt người, cố gắng cạy miệng Lãnh Thác để ra vật chứng chứ?

Nếu đúng là như vậy thì lão Đội trưởng đã đoán trúng rồi, thứ mà kiêng kỵ nhất trong tâm lý học tội phạm chính là máy móc, cái này không phải chụp mũ con người ta sao? Mặc dù là thông minh đó, nhưng cũng là người, đâu thể muốn làm gì thì làm!

Lão Đội trưởng nghe Khúc Mịch nói, ông chau mày một chút nhưng ngay lập tức giãn ra. Ông ta tin chắc lời Khúc Mịch vừa rồi dựa trên phương diện học thuật sẽ có tranh cãi, nhưng Khúc Mịch nhất định sẽ tuân theo công

bằng liêm chính.

“Cậu phải cân nhắc thật kỹ những lời cậu nói! Tổ quốc trao cho cậu quyền hạn không phải để cậu lạm dụng chức quyền! Tuy rằng đối mặt với tội phạm cực kỳ hung ác, chúng ta có thể dùng vũ lực thậm chí là vũ khí để khống chế bọn họ; thế nhưng một khi bọn họ ở trong phòng thẩm vấn, mất đi năng lực phản kháng, chúng ta phải kiên quyết không được sử dụng bạo lực! Đây chính là tổ dưỡng cơ bản nhất của một cảnh sát!”

“Đó chính là không thể bức cung!” Khúc Mịch tóm gọn lại, tựa như phản đối việc ông ta nhiều lời, không nói vào trọng điểm.

Lão Đội trưởng đành há miệng, tức không thốt nên lời, đang dự tính tìm cách giáo huấn Khúc Mịch thì nghe thấy điện thoại di động của anh lại reo lên.

Khúc Mịch nhận điện, chỉ trả lời đơn giản: “Tôi đang đình chức, hiện tại đang nghỉ ngơi.”

Điện thoại vừa ngắt, lại có cuộc gọi khác đánh tới, lần này là tỉnh trưởng Trương.

“Khúc Mịch! Tôi chính thức thông báo cậu được phục chức, mau tiếp nhận vụ án của Lãnh Thác!”

“Thật không tiện, tỉnh trưởng Trương! Bây giờ tôi không có mặt ở Nam Giang, hơn nữa tôi cũng không có ý định phục chức!” Câu trả lời của Khúc Mịch khiến mọi người ngẩn ngơ.

--- Tên nhóc này thật sự ngông cuồng, không những từ chối phục chức, mà ngay cả tỉnh trưởng cũng không nể mặt mũi!

--- Chỉ là một Đội trưởng đội hình sự nhỏ bé lại có thể kinh động đến tỉnh trưởng, đích thân gọi điện thoại, ghê gớm đến mức nào chứ? Hay là Khúc Mịch có bối cảnh không bình thường?

Mọi người thi nhau suy đoán.

Tỉnh trưởng Trương đầu dây bên kia thì nhức hết cả óc, Khúc Mịch quá cứng đầu, chẳng trách Cục trưởng Hoàng tức đến mức nhập viện vì anh, bây giờ thì đến phiên ông ta rồi.

“Khúc Mịch à! Đình chức là do dư luận thành phố ép buộc, chúng tôi làm vậy chính là muốn bảo vệ cậu. Tôi hiểu nỗi oan của cậu, chờ cậu về giải quyết xong vụ án này, tôi sẽ đến tận nơi an ủi cậu!” Tỉnh trưởng Trương nỗ lực dùng ngôn ngữ mềm mỏng nhất để nói chuyện với Khúc Mịch, “Sự việc nhóm Lục Ly phát hiện trong nhà Lãnh Thác thực sự quá kinh người, tôi tin chắc chính hắn là hung thủ gây ra ba vụ án. Thế nhưng hiện tại hắn không chịu nói nửa lời, chỉ đích danh muốn gặp cậu. Bây giờ cậu đang ở đâu, tôi cho xe đến đón!”

“Không vội! Tám giờ sáng ngày mai, khách sạn XX!” Dứt lời Khúc Mịch cúp máy.

Tất cả mọi người ở đây đều đã được sáng tỏ, ngay cả Tỉnh trưởng phải điều xe đến đón là hiểu.

“Nói chuyện đừng ra vẻ quá như vậy, nếu không ngay cả đường lui cũng không có!” Lão Đội trưởng nghiêm mặt.

Ai cũng biết tình khí nóng nảy của lão Đội trưởng, ông ta không phải thường xuyên mở miệng giáo huấn vãn bối, mà luôn ân cần dạy bảo. Không hợp mắt, không hợp tính, ông ta chẳng thèm để ý. Xem ra ông ta rất coi trọng Khúc Mịch, không phải là căm ghét như người ta nghĩ. Trong buổi tọa đàm, ông ta nhìn việc, không nhìn người.

Nhưng nghe xong, Khúc Mịch đáp trả: “Tại sao phải lùi? Trong từ điển của tôi cho phép thất bại nhưng vĩnh viễn không cho phép mình chạy trốn! Lùi một bước, tiến hai bước lại là chuyện tôi rất thích, thích hợp để đối phó hồ ly và ... thỏ trắng nhỏ!” Nói xong anh liếc mắt nhìn Dĩ Nhu đứng cách đó không xa.

Đêm nay Dĩ Nhu mặc rất đẹp, một chiếc đầm ren, cổ chữ V, lộ ra càn cò trắng hồng và xương quai xanh gợi cảm. Mái tóc được vén lên cao, phía

trên còn cài một chiếc kẹp mái đính ngọc trai, phối với đôi bông tai bằng ngọc trai trắng, đơn giản mà quý phái. Dưới chân là đôi giày cao gót, thiết kế bình thường nhưng rất thoải mái.

Có một người đàn ông đứng phía trước cô, dáng vẻ hình như ... muốn ‘thả dê’.

Khúc Mịch chau mày, dĩ nhiên bỏ lão Đội trưởng ở sau lưng, tiến về phía trước. Lão Đội trưởng hừ lạnh một tiếng, rồi bỏ đi chỗ khác.

Khúc Mịch đứng trước mặt, đưa mắt nhìn người đối diện từ trên xuống dưới, lên tiếng hỏi: “Vị đồng nghiệp đây cao không đến 1m72?!!”

Người đàn ông sửng người, không hiểu ý của Khúc Mịch là gì.

“Theo nghiên cứu, tình nhân có khoảng cách tách biệt nhau khoảng mười centimet thì ôm ấp và hôn là hình ảnh cực kỳ hoàn mỹ.” Dựa theo chiều cao của Tăng Dĩ Nhu là 1m65, cộng với đôi giày cao gót mấy centimet thì cô có chiều cao gần bằng người đàn ông trước mặt.

Không chờ anh ta mở miệng, Khúc Mịch nói tiếp: “Tuổi thọ trung bình của người đàn ông ngắn hơn so với phụ nữ, với những người đàn ông có cơ thể béo mập, thích hút thuốc cũng dễ mắc bệnh đột quỵ và ung thư phổi hơn.”

Nhìn người đàn ông kia cân nặng khoảng gần trăm ký lô, mập đến mức không thấy cần cổ ở đâu.

Người đàn ông đối diện cao thấp mập ốm thì có liên quan gì đến anh? Dĩ Nhu cau mày ngẫm nghĩ, còn người đàn ông kia thì càng lúc càng thêm mơ hồ.

Trông thấy anh ta nghe vẫn chưa hiểu, Khúc Mịch lại lắc đầu một cái: “Chỉ số IQ của bác sĩ Tăng rất cao, tốt nghiệp thạc sĩ. Tôi nghĩ, nếu muốn làm bạn trai của cô ấy, phải cao hơn mức của bác sĩ Tăng, hơn nữa không thể hờ dờ ... như heo!” Anh đưa mắt liếc qua bụng bia của anh ta.

Nói đến đây mà đôi phương còn không hiểu thì ngay cả heo cũng không

bằng! Người đàn ông đỏ mặt tía tai, có phần lúng túng, có phần tức giận, lại thêm chút ngượng ngùng.

“Xin hỏi anh là ai?” Vừa rồi anh ta chỉ lo quan sát người đẹp, nên không chú ý đến xung quanh.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng nhất là anh phải biết mình là ai!” Khúc Mịch hừ lạnh, “Vào trong, quẹo trái, trong phòng rửa tay có gương soi!”

“Anh nói thế nào đây? Anh là ai?” Trông thấy nhiều người nhìn về phía mình, anh ta càng sốt ruột.

Khúc Mịch tiến về phía trước một bước, lại nhìn anh ta từ trên xuống dưới: “Thứ nhất, tôi dùng miệng nói chuyện; thứ hai tôi là Khúc Mịch ... bạn trai cô ấy!”

Nghe mấy chữ cuối cùng, người đàn ông không một giây chần chừ bỏ đi một nước.

Người đàn ông này lại phá trận đào hoa của cô, không biết trong đầu nghĩ gì nữa.

“Tuy rằng tự em có thể giải quyết, nhưng tôi nghĩ thế này sẽ nhanh hơn!” Khúc Mịch nhìn thấu được suy nghĩ của Dĩ Nhu.

“Đội trưởng Khúc, anh không phải là trưởng bối của tôi, nên tôi thiết nghĩ anh không cần bận tâm đến những chuyện này.” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng: “Tôi là người trưởng thành, có năng lực phân biệt tốt xấu. Hơn nữa, người có thích hợp với tôi hay không chỉ có tôi mới có quyền kết luận! Mong anh sau này đừng quyết định thay cho tôi, tôi không thích!” Dứt lời cô rời khỏi phòng tiệc.

Cái này là giận rồi sao? Khúc Mịch mờ mịt. Đừng xem anh phân tích nghi phạm chuẩn xác như vậy, nhưng không thể nào nhìn thấu được trái tim của Dĩ Nhu. Người ta cũng nói phụ nữ là động vật khó hiểu nhất, câu nói này thật chính xác!

Không còn Dĩ Nhu, bữa tiệc này đối với anh mà nói chẳng có bất kỳ sức hấp dẫn nào. Anh theo cô ra ngoài, chợt phát hiện cô đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh!” Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch tiến về phía mình, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ừm!”

“Rốt cục tại sao Lãnh Thác bị tóm? Tất cả mọi chuyện là do anh sắp xếp?” Dĩ Nhu không ngốc, thoáng nghe qua liền phát hiện có vấn đề. Dựa theo những hiểu biết của cô về Khúc Mịch, anh không thể nào bị tên Lãnh Thác xoay mòng mòng. Đáng tiếc, lúc trước nghe Lục Ly nói, trong lòng cô lại cảm thấy cực kỳ lo lắng, nhìn Khúc Mịch đâu đâu cũng thấy dị thường, do vậy mới mất đi năng lực phán đoán.

“Không thể nói là tôi sắp xếp, mà sự việc chỉ tiến triển theo dự tính trong lòng bàn tay của tôi mà thôi!” Đối mặt với các câu hỏi của Dĩ Nhu, xưa nay anh biết được gì nói đó, không hề giấu diếm, “Từ khi Lãnh Thác lọt vào mắt tôi, tôi liền cảm thấy hắn hoàn toàn phù hợp với phác họa chân dung tội phạm. Trong quá trình điều tra, thâm nhập, tôi lại càng khẳng định hắn chính là sát thủ biến thái IQ cao.

Tuổi thơ của hắn nhất định đã trải qua kích thích, hoặc sinh trưởng trong một gia đình có hoàn cảnh dị dạng, mới khiến thần kinh hắn phát triển dị thường. Đến thời niên thiếu, việc mẹ hắn qua đời đã một lần nữa đả kích hắn.

Tôi hoài nghi thi thể của Lý Dục Phân không được chôn cất mà nội tạng được moi ra, biến thành xác ướp khô. Với Lãnh Thác, mẹ hắn không chết mà sống chung với hắn.

Cái chết của người vợ thứ hai Lãnh Văn Hải cũng rất kỳ lạ, có lẽ cũng có phần liên quan đến Lãnh Thác. Đường Ninh và Nghê Giai có gương mặt khá giống với Lý Dục Phân, vô tình lọt vào mắt Lãnh Thác, kích thích thần kinh của hắn.

Trong tiềm thức, hắn coi bọn họ là mẹ của hắn, không muốn trông thấy bọn họ già đi, rồi đối mặt với cái chết, nên hắn biến bọn họ thành cây khô, lưu lại vẻ đẹp của bọn họ, khiến hình ảnh của bọn họ tồn tại mãi mãi.

Ông Lãnh Văn Hải nhất định đưa bạn gái và hai đứa con di dân qua Canada, vứt bỏ hắn ở quốc nội, lại lần nữa đả kích hắn. Theo bản năng, hắn nghĩ mình vô năng nên ba hắn mới không thích hắn. Hắn muốn nhận được sự khẳng định từ mọi người, muốn ba hắn nhìn thấy được năng lực của hắn, do vậy hắn đã chọn cách thức này.”

Nghe xong, Dĩ Nhu cảm giác toàn thân khó chịu: “Có thể ... tất cả những điều này chỉ là suy đoán của anh.”

“Đúng, vì vậy tôi cần phải có chứng cứ chứng minh được những suy đoán này của tôi là chính xác.” Khúc Mịch gật đầu, “Hắn bị ba mình vứt bỏ, người thân duy nhất chỉ còn mẹ nên nhất định hắn sẽ đem thi thể Lý Dục Phân tại nơi ở của hắn. Điều tôi cần làm là phải tìm ra thi thể!”

“Vì muốn tìm ra bằng chứng, anh đã xin lệnh khám xét, cùng thuộc hạ đến truy quét nhà Lãnh Thác”, Dĩ Nhu tiếp lời, “Đáng tiếc, anh không phát hiện được gì. Lần thứ hai xin lệnh không có kết quả, nên anh chọn cách lén vào nhà họ Lãnh. Không ngờ Lãnh Thác cực kỳ thông minh, qua phản ứng của Lưu Tuấn đã đoán ra được ý đồ của anh, dễ dàng dụ anh vào bẫy.

Không! Ất hẳn anh cố tình để Lưu Tuấn theo dõi Lãnh Thác, cố tình lộ sơ hở, cố tình để hắn nghĩ anh lọt bẫy của hắn. Lãnh Thác phát tán đoạn băng anh lén vào nhà hắn, vừa khít trúng kế hoạch của anh. Tin anh bị đình chức lan truyền nhưng anh vẫn lo Lãnh Thác sẽ hoài nghi, nên mới đến tham dự buổi thảo luận ở thành phố Bắc Hải.

Để Lãnh Thác biết được hành tung của anh, anh cố tình đăng tải đoạn băng của lão Đội trưởng và hình ảnh của anh đang trong buổi tọa đàm lên mạng. Hết thầy đều rất hoàn mỹ! Lãnh Thác chứng kiến anh bị đình chức, bị mọi người xa lánh, không ở Nam Giang, hẳn chắc chắn sẽ buông lỏng cảnh giác.

Tuy nhiên, tôi vẫn nghi ngờ, làm sao anh có thể nắm được đuôi Lãnh Thác?

Hắn là một kẻ thông minh, tính cảnh giác rất cao, anh lục soát hai lần đều không có kết quả, tại sao lần này lại có bước đột phá?” Đứng nhìn Dĩ Nhu bị gã mập dầy đưa mà quên chú ý hành động của anh.

“Tôi điều tra được sinh nhật mẹ Lãnh Thác là vào ngày hôm qua, khoảng tám giờ tối, nhất định hắn tổ chức sinh nhật cho mẹ mình. Hơn nữa, tôi còn phát hiện lần trước hắn đi siêu thị mua rất nhiều nguyên vật liệu làm bánh.” Khúc Mịch giải thích cặn kẽ: “Lãnh Thác ở ngoại thành, ít khi ra ngoài, lại không qua đêm ở nơi nào khác. Do vậy, thi thể Lý Dục Phân sẽ phải ở trong đó, chỉ là chúng tôi chưa tìm ra mà thôi.

Vì lẽ đó, tôi cho Lưu Tuấn rút về, ra về đội hình sự như rồng mất đầu. Ngày sinh nhật Lý Dục Phân, tôi sắp xếp Lục Ly ẩn nấp quanh nhà Lãnh Thác, đợi đến khoảng tám giờ thì cắt điện nhà hắn.”

Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức phản ứng: “Sinh nhật chắc chắn sẽ đốt nến, căn cứ theo ánh nến sẽ biết thi thể Lý Dục Phân ở đâu.”

“Đúng! Dây điện bị cắt đứt, nhà họ Lãnh chìm trong bóng tối, không có phòng nào có ánh sáng.”

Dĩ Nhu chau mày: “Rồi sao? Không lẽ anh đoán sai?”

“Trên đất không có, vậy thì đương nhiên ở dưới lòng đất! Tôi cẩn thận nhớ lại từng chi tiết nhỏ nhất trong hai lần lục soát, chúng tôi quên mất --- Gara. Biệt thự nào cũng có tầng hầm, vậy thì, dưới gara, khả năng sẽ có tầng hầm chứ?

Trước đó tôi cũng đã nói Lục Ly liên hệ mới người chuyên mở khóa, đến khi mở cửa gara, quả nhiên bắt gặp Lãnh Thác từ dưới chui lên. Lối vào được thiết kế khá kín, nếu không phải tận mắt nhìn thấy Lãnh Thác bước ra, chắc chắn sẽ không tìm tới được cánh cửa này.”

À? Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ hứng thú, lại nghe anh nói tiếp: “Sáng mai, tỉnh trưởng Trương sẽ đưa chúng ta đến thẳng nhà họ Lãnh. Tôi nghĩ, ở đó rất cần một pháp y chuyên nghiệp. Lúc đó, em tận mắt nhìn thấy sẽ rõ ràng hơn tôi nhiều.”

“Tôi chỉ muốn hỏi anh một lần nữa, tất cả đều nằm trong dự liệu của anh, tất cả đều biến thành quân cờ của anh, có đúng không?”

Trông thấy Khúc Mịch gật đầu, không chờ anh giải thích, Dĩ Nhu đã đứng phắt dậy, bỏ đi.

Tức rồi, thật sự tức giận rồi! Khúc Mịch ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, tựa hồ cũng biết được mình mắc phải sai lầm rất lớn. Không nhớ vị cao nhân nào đã nói, phụ nữ ghét nhất là bị người yêu lừa dối.

Người yêu lừa dối? Cô ấy tức rồi? Khúc Mịch đột nhiên nở nụ cười.

-----oOo-----

Chương 83: Ai có bệnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người yêu tức giận phải làm gì? Khúc Mịch trở về phòng, tìm không ít phim truyền hình Hàn Quốc, tua nhanh, tạm dừng, lại tua nhanh, tập trung chủ yếu coi nam chính dỗ bạn gái mình như thế nào.

Trời mưa, đứng ngoài đường gào khóc cả giọng ‘Anh yêu em’, cái này không dùng được. Cho dù anh quẳng mặt mũi sang một bên nhưng ông trời cũng phải chịu phối hợp mới được. Bên ngoài trời đầy sao, dĩ nhiên là trời rảo khô.

Giả bệnh vờ đáng thương, chắc cái này là hệ liệt của vụ mưa xuống, không thích hợp.

Tặng hoa, tặng quà. Theo tình tiết của bộ phim, nữ chính rất tức giận, ném vào thùng rác. Sau đó nam chính tìm nữ chính giải thích, nữ chính không nghe chạy lăm lăm ra đường lớn không thèm nhìn xe cộ, nam chính lao ra lấy thân mình đẩy nữ chính lên vỉa hè, nam chính bị xe cán bay.

Rồi anh ta được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nữ chính không những tha thứ

mà còn thè thốt dùng cả đời mình để đổi lấy cho sự bình an của nam chính. Nam chính hôn mê tỉnh lại, hai người hạnh phúc mãi mãi.

Muốn làm hành động này cần phải có kỹ thuật chuyên nghiệp, hơn nữa hệ số nguy hiểm tương đối cao, không phải cùng đường thì không nên dùng.

Anh đổi sang một bộ phim truyền hình Hàn Quốc khác, đột nhiên có một đoạn lọt vào mắt anh, anh coi một hồi, đột nhiên cảm thấy sáng suốt hơn hẳn.

Sáng ngày hôm sau, Dĩ Nhu rời giường, rửa mặt, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

“Quái lạ! Sáng sớm thế này ... là ai vậy?”

Qua lỗ mắt mèo cô nhìn thấy một người phục vụ cùng xe đẩy thức ăn đứng bên ngoài.

Cô mở cửa, anh phục vụ đẩy nhanh đến: “Thưa cô, khách sạn phục vụ!”

Kỳ lạ, liếc mắt nhìn người đối diện đội mũ trắng, mặt đeo khẩu trang, khả năng sợ nước miếng làm ô nhiễm đồ ăn.

Dĩ Nhu cũng không quan tâm nữa.

Khách sạn này quả nhiên phục vụ chu đáo, khách trả phòng mà vẫn còn tặng một suất điểm tâm đặc biệt.

Anh phục vụ đẩy xe thức ăn lên phía trước, mời Dĩ Nhu ngồi xuống. Anh mở nắp đầy sáng bóng, mùi thơm tỏa hương ngào ngạt.

Mì qua cầu, canh súp cay, bánh cuốn, mì lạnh* ... những món này mà đầu bếp khách sạn làm ư?

“Món nào cũng bỏ cay, khẩu vị yêu thích của em!”

Dĩ Nhu chau mày, cô đứng dậy, lấy tay kéo khẩu trang người đối diện

xuống.

Khúc Mịch đắc ý, lộ mặt, tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của chính mình, bây giờ chỉ còn chờ dáng dấp cảm động của Dĩ Nhu mà thôi.

“Tôi chạy đi mấy nơi mua về đó!”

Không ngờ đến sắc mặt Dĩ Nhu cực kỳ xấu: “Mời anh đem mấy thứ này ra ngoài! Lập tức, ngay lập tức!”

Cái này đâu giống là cảm động ... Khúc Mịch ngẩn người.

“Đây là anh đang sỉ nhục trí thông minh của tôi!” Dĩ Nhu cực kỳ tức giận, “Tôi biết anh thông minh, biết bày mưu tính kế, lúc nào cũng toàn thắng. Có thể có đôi khi anh cũng buồn tẻ, nhưng không phải gặp ai anh cũng trêu chọc giải khuây, anh làm như vậy cảm thấy thú vị lắm sao?”

“Tôi chỉ muốn em hài lòng một chút ...”

Không chờ Khúc Mịch nói hết câu, Dĩ Nhu cắt ngang: “Giả bộ thất chí lừa gạt sự đồng cảm của tôi, lại bắt tôi đi theo anh đến Bắc Hải coi anh diễn trò, bây giờ anh giả trang người phục vụ xoay tôi vòng vòng. Tôi nghĩ, người thích thú là anh! Ngại quá, tôi muốn thay quần áo, mời anh ra ngoài!”

Khúc Mịch không còn cách nào khác là phải ra ngoài, đợi đến khi Tăng Dĩ Nhu đi ra thì trông thấy anh đang đứng dựa hành lang.

Dĩ Nhu không thèm chú ý đến anh, đi một mạch vào thang máy, anh vội đuổi theo, cửa thang máy sắp đóng, anh len người chui vào.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ, Tăng Dĩ Nhu nghiêm mặt, rõ ràng là không muốn nói chuyện. Khúc Mịch thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, chẳng biết phải mở lời thế nào để cô bớt tức giận.

Đột nhiên thang máy âm một tiếng, rơi tự do một đoạn, rồi khựng lại, đèn thang máy vụt tắt, không gian chìm trong bóng tối.

“Anh giờ trò?” Phản ứng đầu tiên của Dĩ Nhu là nghĩ Khúc Mịch lại ra tay với cô.

Đôi mắt với sự tin tưởng của Dĩ Nhu về mình chỉ còn là con số không tròn trĩnh, Khúc Mịch nở nụ cười khô sở: “Tôi không có bản lĩnh đến như vậy, không chế được cả thang máy!” Dứt lời thang máy đột nhiên lại xuống thêm một đoạn, sau đó tiếp tục dừng lại.

Khúc Mịch lấy điện thoại di động, chưa kịp mở ra đã nghe Tăng Dĩ Nhu bên cạnh bắt đầu thở hổn hển.

Anh vội vàng mở đèn pin trên máy, trông thấy sắc mặt Dĩ Nhu trắng bệch, miệng há lớn hít thở sâu.

“Tôi không sao, bị chứng hoảng sợ không gian kín!” Dĩ Nhu vẫn còn có thể tỉnh táo nói chuyện chứng tỏ cô vẫn không chế được.

Khúc Mịch mau chóng đỡ cô ngồi xuống đất, nhẹ xoa xoa lưng cô: “Chúng ta sẽ ra ngoài nhanh thôi, em đừng quá lo lắng.”

“Tôi biết!” Biểu hiện của Tăng Dĩ Nhu rất bình tĩnh, cô nỗ lực hít thở thật sâu để điều chỉnh.

Chứng sợ không gian kín trong tâm lý học được lý giải rằng nó có liên quan đến những người có chuyện không vui xảy ra trong quãng thời gian ấu thơ. Những điều không vui này ẩn sâu trong ký ức người bệnh, khi ký ức bị khơi gợi lại, thì cơn hoảng sợ cũng theo đó mà đến. Mặt khác, trong đời phải chịu một sự dả kích cực lớn cũng gây ra chứng bệnh này.

Khúc Mịch chưa từng gặp qua cha mẹ Dĩ Nhu, cũng chưa từng nghe cô nhắc đến. Không biết cô đã từng xảy ra biến cố gì, có phải đó chính là nguyên nhân khiến cô mắc chứng hoảng sợ này hay không?

“Trong thang máy không phải là không gian kín, có lỗ thông gió, người ở trong thang máy một khoảng thời gian dài cũng không ngộp thở!” Khúc Mịch cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng an ủi Dĩ Nhu, “Bây giờ em cảm giác không thoải mái chỉ là nguyên nhân tâm lý, em đã từng học tâm lý cũng

biết. Tôi đã ấn nút khẩn cấp, bên ngoài sẽ sửa thang máy ngay thôi.”

Dĩ Nhu gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng: “Không sao tôi có thể chịu nổi. Tật xấu này lâu lắm rồi không xuất hiện, tôi còn nghĩ mình đã khỏi hẳn.”

Ánh mắt Khúc Mịch lóe lên một chút, trong lòng anh cảm thấy đau xót.

Bên ngoài truyền đến tiếng hô lớn: “Bên trong có ai không?”

“Tôi cùng một cô gái bị nhốt trong này, cô ấy cảm thấy không khỏe, khả năng cần cấp cứu, phiền anh gọi 120, để nhân viên cấp cứu đợi sẵn ở bên ngoài.” Khúc Mịch trả lời rất rõ ràng: “Cô gái này mắc chứng hoảng sợ không gian kín, khi gọi điện thoại anh nhớ trình bày kỹ với nhân viên cứu hộ.”

Người bên ngoài đáp ứng, an ủi vài câu trấn an bọn họ.

Không lâu sau đó nhân viên kỹ thuật mở cửa thang máy, ánh mặt trời và không khí ngay lập tức tràn vào.

Khúc Mịch dìu Dĩ Nhu ra ngoài, Dĩ Nhu khá hơn một chút.

“Không sao! Tôi không cần đi bệnh viện, anh pha giúp tôi một ly café, tôi chỉ cần ngồi nghỉ một chút!” Dĩ Nhu kiên trì không đi bệnh viện, Khúc Mịch không còn cách nào khác phải nghe theo.

Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu qua ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, anh xoay người yêu cầu nhân viên pha cho cô ly café.

Nhấp vài ngụm café, sắc mặt Dĩ Nhu khá hơn hẳn. Cô nhìn đồng hồ: “Mau đi thôi, lái xe của tỉnh trưởng Trương vẫn đợi bên ngoài.”

“Em xác định mình không sao chứ?” Khúc Mịch nhìn chăm chăm cô, rồi lên tiếng hỏi.

“Ừm!” Cô gật đầu: “Anh là chuyên gia tâm lý học, anh cũng biết chứng sợ không gian kín này là thế nào. Đến đột ngột, qua đi cũng nhanh, chỉ cần rời

khỏi không gian gây sợ hãi là được. Hơn nữa bệnh tình không nghiêm trọng lắm, vẫn còn nằm trong tầm khống chế của tôi.”

“Được rồi!” Khúc Mịch muốn nói gì đó rồi lại thôi. Anh muốn về Nam Giang, lúc này để cô một mình anh cũng không an lòng.

Chúng sợ không gian kín chỉ là bệnh tâm lý, đến bệnh viện cũng dùng thuốc định thần, chi bằng để ‘bác sĩ tâm lý’ ở bên cạnh còn tốt hơn. Khúc Mịch tự nhận mình tinh thông tâm lý học, quyết định đi cùng Tăng Dĩ Nhu để tiện việc quan sát!

Tài xế do tình trường Trương phái đến đã chờ sẵn bên ngoài, nhưng Khúc Mịch không ra lệnh tài xế chạy về, mà lệnh cho anh ta lái xe đến cửa hàng bán bánh cuốn.

Lần trước anh đã đến cùng Dương Thâm một lần, nhớ tới Dĩ Nhu rất thích khẩu vị ở quán này.

“Chúng ta nên gấp rút quay về!” Ý Dĩ Nhu là mua món gì đó rồi ăn ở trên xe là xong.

Nhưng Khúc Mịch lại không như thế: “Ăn là phải ngồi đằng hoàng, hơn nữa phải ăn đồ nóng, tươi mới, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi.”

Đàn ông lớn thế này mà còn lập dị, Dĩ Nhu không còn cách nào khác là xuống xe cùng anh đi vào.

Ông chủ quán vẫn còn nhớ Dĩ Nhu, trông thấy cô, cười cười hỏi: “Đi với bạn sao? Bạn trai cô hôm nay không tới à?”

Bạn trai? Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức hiểu được ý của ông ta bạn trai là nói Dương Thâm.

Đại sư huynh mua bánh cuốn cho bạn gái, lừa quán người ta không biết bao nhiêu phần bánh cuốn rồi ... nên cô cũng không buồn cãi chính.

“À ... anh ấy đến thành phố Nam Giang công tác!” Dĩ Nhu ngồi xuống, nhìn hai đĩa bánh cuốn lại không muốn ăn, nên đi lấy cháo.

Bụng chén cháo quay về trông thấy Khúc Mịch xụ mặt, giống như ai nợ tiền anh vậy.

Người kiêu gì vậy? Nếu không phải vì sốt ruột vụ án, cô cũng chẳng thèm ngồi cùng xe, ăn cùng mâm với một người như anh.

Nghĩ đến chuyện anh coi cô như trò đùa, bây giờ còn chứng kiến bộ mặt này của anh, sắc mặt của Dĩ Nhu cũng biến chuyển.

Một bữa ăn cực kỳ nặng nề trôi qua, Dĩ Nhu rút ví, lấy tiền trả cho một đĩa bánh cuốn, “Tiền, miễn không ai thiệt hơn!” Dứt lời cô đứng dậy ra ngoài.

Dĩ Nhu ngồi bên cạnh tài xế, nhắm mắt dưỡng thần, Khúc Mịch nhìn cô qua kính chiếu hậu mấy lần, muốn nói gì đó với cô, nhưng lại nuốt trở vào.

“À! Anh không cần lái xe vào thành, trực tiếp đi thẳng đến vùng ngoại ô phía nam thành phố!” Sau đó anh gọi cho Lục Ly, lệnh anh ta nửa tiếng nữa đến nhà họ Lãnh.

Khúc Mịch suy tính thời gian rất chuẩn xác, nửa tiếng sau xe đến trước cửa nhà họ Lãnh.

Lục Ly và Lưu Tuấn đang ở quanh đó, trông thấy anh liền chạy đến.

“Đội trưởng Khúc! Người bên mình đã ở đây trông coi suốt 24h. Tầng dưới đất vừa mới phát hiện, không đụng chạm, thi thể và đồ vật bên trong cũng không dịch chuyển.”

Thi thể? Tầng Dĩ Nhu chau mày, lẽ nào thi thể Lý Dục Phân thực sự ở bên trong? Bà ta qua đời gần hai chục năm, hình dạng hiện tại sẽ như thế nào đây?

Khang Bình cũng đã chờ sẵn ở đây, anh ta đã theo Lục Ly xuống tầng hầm một lần, kiểm tra sơ bộ. Tuy nhiên, anh ta cũng chỉ là trợ thủ của Dĩ Nhu,

nhiều việc không dám tự tiện đưa ra kết luận, vẫn cần Dĩ Nhu tự tay xuất mã.

Khúc Mịch và Dĩ Nhu nhanh chóng tiến vào gara nhà họ Lãnh. Chiếc xe Morgan cổ, công cụ chạm khắc gỗ, không nhìn ra được cửa vào tầng dưới đất ở đâu.

Lục Ly đến một vật điêu khắc bằng gỗ, xoay theo chiều kim đồng hồ. Cùng với sự dịch chuyển của nó, bên tai đồng thời vang lên những tiếng âm âm. Mặt đất từ từ mở ra, lộ ra một cửa động khoảng sáu mét vuông.

~~~~~

Mì qua cầu: Đặc sản của vùng Vân Nam, Trung Quốc. Đầu tiên người ta sẽ bung lên cho bạn một tô canh nóng hổi với lớp mỡ gà béo ngậy, sau đó sẽ là những chiếc đĩa nhỏ xinh đựng vài miếng thịt gà, vài lát thịt heo và một chút rau, hành, một chút nấm đặc sản của Vân Nam. Tất cả được bày thành hình tròn trông như một bông hoa đang nở với nhụy hoa là một quả trứng vàng ươm, và một tô mì. Do đó còn lại là mì nấu với lẩu hoa)

Canh súp cay (麻辣烫) là một món ăn vặt có nguồn gốc từ món ăn của người Hán vùng Trùng Khánh Tứ Xuyên, còn gọi là canh đúng (冒菜). Đây là món ăn mang đậm hương vị văn hóa ẩm thực trường phái Tứ Xuyên. Canh thập cẩm cay là món hỗn hợp bình dân. Rau củ thịt cá đều được xiên đầy những que trúc, cho hết vào chung một nồi nước nóng.

-----oOo-----

Chương 84: Hai cỗ thi thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cửa dẫn xuống tầng hầm dưới lòng đất mở ra, Dĩ Nhu ngay lập tức ngửi thấy mùi formalin nhàn nhạt. Quanh năm công tác trong ngành pháp y, đối với mùi hương này cô cực kỳ quen thuộc. Không cần nhìn, cô dám cam đoan phía dưới nhất định có thi thể, hơn nữa đã bị xử lý qua.

Lục Ly xuống đầu tiên, Khúc Mịch đi tiếp sau, anh quay đầu nhìn Tăng Dĩ Nhu một cái: “Pháp y Tăng cô có thể không?”

Tăng hằm tối thui, trông hơi đáng sợ.

“Phía dưới có đèn, để tôi đi mở. Hai người từ từ rồi xuống!” Giọng Lục Ly từ phía dưới truyền lên.

“Không sao, tôi có thể!” Dĩ Nhu dĩ nhiên hiểu ý của Khúc Mịch muốn đề cập đến chứng hoảng sợ không gian kín của cô.

Cũng may anh không nói thẳng ra, thật lòng Dĩ Nhu không muốn để mọi người biết chuyện riêng tư của mình.

Khúc Mịch đứng trước mặt cô, không nhúc nhích, lát sau một tiếng tách vang lên, cả tầng hầm tỏa ánh sáng ấm áp.

Lúc này Khúc Mịch mới đi xuống, Dĩ Nhu theo sau anh. Dưới chân là chiếc cầu thang bằng gỗ, rắn chắc, không xập xệ như trong tưởng tượng, bên tai cũng chẳng hề nghe thấy tiếng kéo kẹt.

Đi hơn mười mấy bậc thang, Dĩ Nhu mới xuống được khu đất bằng phẳng. Cô giương mắt nhìn một lượt. Nơi đây không âm u như địa ngục trần gian, mà được bài trí giống như một ngôi nhà bình thường.

Chỗ cô đứng là phòng khách, có một bộ sofa tông màu ấm, trên bàn trà có khay trà và bánh ngọt. Phía trần có một chiếc đèn chùm trang trí. Phía tường đặt một chiếc tủ năm ngăn, nóc tủ trưng một bình hoa cắm mấy cây trầu bà.

Tỉ mỉ bố trí, chú trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất, mang đến cảm giác ấm áp thực sự của một ngôi nhà cho thấy gia chủ đã đặt nhiều tâm tư vào đó.

Mùi formalin truyền từ căn phòng phía bên phải phòng khách, Dĩ Nhu đi đến, nhẹ đẩy cửa phòng, đồ vật đập vào mắt khiến cô giật nảy mình.

Một bình pha lê lớn, trong suốt ngâm một thi thể em bé, đứa trẻ ấy tròn tròn

mắt nhìn ra cửa vừa khít đối diện với tầm mắt Dĩ Nhu, cô thật sự bị dọa sợ.

Hồi còn đi học, trong phòng thí nghiệm của trường không hiếm mấy thứ này, có điều ... đặt những thứ này không đúng chỗ thì quả thật khiến cho người ta không rét mà run.

Gian phòng này trang trí theo tông màu phấn hồng, giường thiết kế theo kiểu công chúa màn che màu hồng nhạt bằng lụa, cùng rất nhiều chiếc gối đáng yêu. Rèm cửa sổ in hình hoạt hình, bên cạnh là một tủ áo, mở ra bên trong có rất nhiều quần áo của bé gái.

“Trải qua kiểm nghiệm của pháp chứng chứng thực đứa trẻ đặt trong bình formalin này đã gần ba mươi năm. Bọn họ đã lấy mẫu xét nghiệm, vẫn chưa xác định được quan hệ thế nào với Lãnh Thác”, Lục Ly tiến đến giải thích, “Thi thể Lý Dục Phân trong phòng ngủ chính.”

Dĩ Nhu gật gù, mở cửa phòng ngủ chính, Khúc Mịch đang đứng quay lưng tựa cửa, trầm tư suy nghĩ.

Cô bước vào, trên giường có một người, không, phải nói là một cỗ thi thể.

Thi thể được đặt nằm thẳng trên giường, mặc áo choàng ngủ bằng ren trắng, mái tóc thật nằm rải rác trên gối, nhưng không có dấu hiệu bị rụng ra.

Khuôn mặt bà ta vì thiếu nước nên khô quắt, nhưng vẫn duy trì được ngũ quan hoàn chỉnh, khi còn sống, ắt hẳn bà là một mỹ nhân. Bàn tay lộ ra bên ngoài chỉ còn một lớp da bọc xương, móng tay được sơn bóng.

Trong hoàn cảnh như thế này có thể duy trì được một thi thể đạt đến trình độ như vậy, thì ngay cả nhà khảo cổ học cũng phải thán phục.

Dĩ Nhu đeo găng tay đụng nhẹ vào lớp biểu bì trên thi thể, phát hiện da người chết vẫn còn độ đàn hồi, chưa hoàn toàn biến thành khô. Hàm răng trong miệng bà ta đã long ra.

Dĩ Nhu từ từ cởi áo ngủ, kiểm tra toàn thân, phát hiện vùng ngực và bụng của thi thể có vết khâu lại sau vài cuộc giải phẫu.

Căn cứ tư liệu, Lý Dục Phân từng làm giải phẫu tim và phụ khoa, khả năng là hai lần giải phẫu đó lưu lại.

Vẫn chưa thấy vết thương trí mạng, màu sắc thi thể vẫn chưa phát sinh sự thay đổi bởi tác nhân hóa học, cơ bản có thể phán định người chết tử vong bình thường. Tuy nhiên, theo như tài liệu, Lý Dục Phân chết do ung thư cổ tử cung, cần tiến hành một bước nghiệm thi.

“Tôi sẽ phái người đưa thi thể này về, và cả thi thể đứa bé kia!” Khúc Mịch liếc toàn bộ căn phòng dưới đất, ngoại trừ hai bộ thi thể một lớn một nhỏ thì không thấy có phát hiện khác.

Còn lại hai phòng ngủ, một phòng là của Lãnh Thác, bên trong bài trí không ít đồ cá nhân chứng tỏ việc hấn sống ở đây.

Một phòng khác bài trí như phòng dành cho phụ nữ, không giống phòng cho trẻ, cả không gian tràn ngập bầu khí ấm áp và lãng mạn. Màu tím nhạt, thần bí mà cao quý, những vật trang trí chú trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất. Mở tủ quần áo, đều là những kiểu dáng mới nhất, kệ giày có mười lăm mười sáu đôi, toàn hàng hiệu.

Bên trong còn có một gian phòng thay quần áo nhỏ, đủ mọi kiểu mũ, mắt kiếng và tóc giả.

Chủ nhân căn phòng này là ai? Dĩ Nhu tự hỏi.

“Đội trưởng Khúc, căn cứ chứng cứ thu thập được, chúng ta chỉ có thể tố cáo Lãnh Thác tội tàng trữ thi thể. Nếu như luật sư bào chữa dựa trên góc độ là mẹ qua đời, hấn quá mức đau khổ, bị dẫn vật tâm lý ... thì e chúng ta lại bị uổng phí một phen.” Lục Ly lo lắng, biết rõ hung thủ là ai, nhưng không thể tìm ra được chứng cứ thuyết phục khiến ai nấy đều sốt ruột.

Khúc Mịch đi qua đi lại mấy căn phòng khá nhiều lần, anh mở cửa tất cả các phòng, đi từ nam đến bắc, rồi lại từ đông sang tây.

“Anh có cảm giác diện tích phòng dưới đất hình như co lại hay không?”

Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi Lục Ly.

Lục Ly lúc này mới chú ý đến diện tích toàn bộ không gian, hình như nhỏ hơn bên trên một chút. Diện tích hụt ở đâu rồi? Chẳng lẽ trong này còn có cánh cửa bí mật?

“Mọi người tìm kỹ một chút, quan sát xem có khối gạch hoặc vách tường nào khả nghi hay không!” Khúc Mịch ra lệnh.

Bảy tám người xúm nhau gõ gõ, đập đập, nửa tiếng sau, Hách Minh kinh ngạc thốt lên: “Phía sau này ...”

Khúc Mịch cùng mọi người tiến đến, trông thấy Hách Minh đang đứng trước một tấm gương khá lớn ở phòng Lãnh Thác.

Gian phòng này khá chói mắt, là do có một tấm gương như thế này đặt trên một mặt tường khiến nhất cử nhất động của người trong phòng đều phản xạ lên gương rất rõ, mang đến cảm giác không dễ chịu.

Khúc Mịch lệnh cho mọi người tháo tấm gương xuống, anh dùng sức gõ mạnh lên vách tường, quả nhiên bên trong là rỗng.

“Đội trưởng Khúc đề em đi tìm búa!” Vương Nhân Phủ vén tay áo xông pha.

Khúc Mịch lắc lắc đầu, anh tinh tế quan sát mỗi một vật trong phòng. Đột nhiên chiếc đèn tường trên vách thu hút sự chú ý của anh. Anh dùng tay lắc lắc, nghiêng tai lắng nghe, mọi người nín thở dõi theo chăm chú, khi anh đập vào chiếc đèn, rõ ràng có tiếng răng rắc phát ra.

Anh dùng sức xoay tròn đèn tường, tiếng răng rắc phát ra càng lớn, ngay lập tức vách tường xoay 180 độ, lộ ra không gian bên trong.

Dĩ Nhu nhìn qua vách tường, bên trong được trang bị như một phòng giải phẫu: đèn giải phẫu, giường chuyên dụng, dao, các loại dụng cụ tiêu độc, thuốc chích gây mê, băng gạc, cồn ... đầy đủ tất cả mọi thứ.

Bên trong nồng nặc mùi thuốc sát trùng, sạch sẽ, đồ đạc để rất ngăn nắp.

“Thông báo khoa pháp chứng cho người đến lấy mẫu vật chứng!” Khúc Mịch lập tức ra lệnh, nơi đây rất có thể là hiện trường án mạng đầu tiên, cần đo lường vết máu, tiến hành xét nghiệm, hi vọng có thể tìm ra manh mối.

Khúc Mịch và Dĩ Nhu về Đội hình sự trước, Lục Ly ở lại hiện trường đợi người khoa pháp chứng.

“Đội trưởng Khúc, Lãnh Thác trong phòng tạm giam, hiện tại có thể thẩm vấn được chưa?” Hách Minh lên tiếng hỏi, “Hắn không nói một lời, chỉ nói muốn gặp anh!”

“Chờ khoa pháp chứng có kết quả rồi nói. Chỉ cần tội tàng trữ thi thể đã có đủ điều kiện để hắn nằm yên trong phòng tạm giam.” Khúc Mịch quyết định đợi thêm một ngày, chờ đến khi có đầy đủ chứng cứ mới nói chuyện với hắn.

Dĩ Nhu giải phẫu nghiệm thi hai bộ thi thể nhanh chóng có kết quả, đứa trẻ tử vong là do mẹ mắc bệnh tiểu đường cao, lá phổi phát triển bất thường, đứa bé ra đời được mấy phút thì qua đời. Kết quả kiểm nghiệm của Lý Dục Phân cũng nằm trong dự liệu, ung thư cổ tử cung thời kỳ cuối, dẫn đến tử vong.

Đồng thời khoa pháp chứng cũng đã có kết quả kiểm nghiệm, chứng thực đứa trẻ ngâm trong formalin là con của Lý Dục Phân, em gái ruột của Lãnh Thác. Máu tại tầng dưới đất phát hiện có bốn loại nhóm máu khác nhau, trong đó có Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny, một loại tạm thời chưa có người bị hại phù hợp.

Khoa pháp chứng còn cần làm thêm một bước kiểm nghiệm DNA để xác thực một lần nữa ba nạn nhân có phải bị ngộ sát tại mật thất hay không.

Lãnh Thác bị tạm giam, qua ngày hôm sau có luật sư đến yêu cầu được bảo lãnh. Khúc Mịch cho biết hắn có tình nghi trong vụ án lớn, chứng cứ xác thực nên từ chối bảo lãnh.

Luật sư này là cố vấn pháp luật lâu năm của nhà họ Lãnh, sau khi Lãnh Văn Hải xuất ngoại, ông ta tiếp tục xử lý công việc có liên quan đến pháp luật cho Lãnh Thác, phí luật sư hàng năm được Lãnh Văn Hải trả đúng kỳ hạn qua tài khoản ngân hàng.

Lấy tiền của người ta, bây giờ nghe nói Lãnh Thác bị câu lưu không thể bảo lãnh, nên ngay lập tức gọi cho Lãnh Văn Hải ở Canada.

Nghe tin con trai bị bắt, Lãnh Văn Hải không về nước ... có thể ngay từ khi để Lãnh Thác ở một mình, ông ta đã có ý định vứt bỏ đứa con trai này.

Khúc Mịch đột nhiên cảm thông cho Lãnh Thác, trong lòng tồn tại một người mẹ suốt ngày ồm ồm đau đớn, một ông bố vô tình, chẳng trách tâm lý của hắn trở nên vẩn vơ.

Hai ngày sau tất cả kết quả đã có. Trong mật thất phát hiện đúng là vết máu của Đường Ninh, Nghê Giai và một người bị hại không rõ danh tính.

Nhìn kết quả này, Khúc Mịch khẽ chau mày.

“Lập tức thẩm vấn Lãnh Thác!” Anh muốn cùng Lãnh Thác tranh cao thấp.

Khúc Mịch tự nhận mình đủ thông minh, tội phạm có thể khiến anh phí tâm tư thế này không có mấy người. Giả như Lãnh Thác không phải là hung thủ giết người, cũng có khả năng trở thành bạn của anh!

-----oOo-----

Chương 85: Giao chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch quyết định thẩm vấn Lãnh Thác, anh tự thân xuất mã khiến trong lòng ai nấy đều có chút kích động. Lục Ly và Hách Minh theo vào, Vương Nhân Phủ và Kha Mẫn ở ngoài coi qua camera, Mạnh Triết nghe tin cũng quay về.

Mấy ngày nay Mạnh Triết vẫn đang tra vụ án của Thôi Minh, bận đến mức chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu. Vì Thôi Minh có địa vị xã hội nhất định nên anh ta gặp nhiều cản trở hơn so với tưởng tượng. Anh ta gầy đi thấy rõ, đôi mắt hoắm sâu, tựa như đã lâu không được ngủ ngon.

Tính tình anh ta cũng trở nên trầm tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy Lãnh Thác trước màn hình không phát điên như mấy lần trước.

Khúc Mịch vào trong, cặp mắt đang nhắm chặt của hắn hé mở nhìn anh nở nụ cười.

“Đội trưởng Khúc! Trong lòng tôi có nghi hoặc, hi vọng anh có thể giải đáp giúp tôi.”

“Đồng ý ra sức!” Khúc Mịch ngồi đối diện hắn, gương mặt không hề có một tia đắc ý, “Tuy nhiên, tôi nghĩ, anh đã sớm biết đáp án; chỉ là anh vẫn muốn nghe chính miệng tôi nói mà thôi.”

“Nếu như chúng ta không ở hai phía đối lập, tôi cho rằng chúng ta sẽ là bạn thân.” Lãnh Thác cả đời không có bạn bè, chơi thân lại càng không, vậy mà trong lời nói tinh táo nhất của hắn lại mang đến cảm giác vương vấn.

“Tôi chỉ muốn biết tên nhóc kia là anh cố ý sắp đặt ở cửa nhà tôi, không phải anh cố tình xông vào nhà tôi, bị tôi bắt được. Chuyện anh đình chức, tham gia hội thảo ... Tất cả đều nằm trong dự liệu của anh? Anh cố ý tỏ vẻ mắc lừa tôi để tôi lơ lửng phòng bị, bắt tôi phải ‘hiện hình’?”

Khúc Mịch gật gù: “Thật ra tôi còn chiêu cuối ... chỉ không ngờ anh lại bị mắc bẫy nhanh như vậy ... Đáng tiếc không dùng đến!”

Nghe đến đây sắc mặt của Lãnh Thác càng trở nên khó coi, nhưng ngay lập tức nở nụ cười: “Đội trưởng Khúc, anh đừng đắc ý quá sớm, tôi sẽ không chiều theo ý anh, cho anh biết được chân tướng!” Dứt lời hắn nhắm mắt, quyết định không nói một lời.

Khúc Mịch thấy thế chỉ cười gằn một tiếng, nếu anh đã quyết định thăm vãn Lãnh Thác, thì không thể để hắn không nói lời nào, anh thừa biện pháp.

“Thi thể mẹ anh đã tiến hành giải phẫu!” Khúc Mịch không nghi ngờ, giáng một đòn nặng cân, Lãnh Thác lập tức mở mắt.

Hắn kích động, đứng bật dậy, gào lớn: “Anh làm gì? Anh gọi cái gì là thi thể? Tại sao lại giải phẫu? Bà ấy còn sống, bà ấy chưa chết!” Dứt lời, hắn đưa tay muốn nắm cổ áo Khúc Mịch.

Hai tay hắn bị còng, thực hiện động tác như vậy không tiện, chiếc còng đã làm giảm sức lực của hắn; thế nhưng hắn vẫn hung hăng nhào đến Khúc Mịch.

Khúc Mịch đưa tay nắm lấy bàn tay của hắn, nghe các khớp xương vang lên răng rắc, hắn đau đến ứa nước mắt, nhưng hai mắt vẫn trợn trừng trừng nhìn Khúc Mịch.

“Em gái anh bị tình nghi phát tán những tấm ảnh có ảnh hưởng nguy hại đến công chúng lên mạng internet, còn bị khả nghi liên quan đến việc trợ giúp anh hại cô gái quốc tịch Trung Quốc là Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny!”

Nghe những lời Khúc Mịch nói, Lục Ly và Hách Minh ngẩn người ... Ý của anh là gì đây? Không lẽ người phụ nữ thần bí xuất hiện chính là em gái của Lãnh Thác? Nhưng Lãnh Thác chỉ có duy nhất một người em, còn đang ngâm trong dung dịch formalin. Lẽ nào ...

Lục Ly tỉ mỉ quan sát ngũ quan của Lãnh Thác, hơi nghi ngờ, anh ta lắc đầu một cái. Phụ nữ bây giờ chỉ cần trang điểm một chút thì ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra; tuy nhiên người phụ nữ kia vóc dáng không thấp bé, hình dáng cũng xinh đẹp như cô gái bình thường.

“Em gái tôi vô tội, nó không biết gì hết!” Tâm trạng Lãnh Thác ngày càng kích động, “Các người không được đụng vào nó!”

“Anh cho rằng quyền chủ động còn nằm trong tay anh sao? Nếu như tôi là anh, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống!”

Tâm tình Lãnh Thác cũng dần bình tĩnh lại, hấn ngồi xuống, gương mặt nhìn chằm chằm Khúc Mịch: “Tôi biết anh có chứng cứ buộc tội tôi, tôi chấp nhận chịu sự trừng phạt của pháp luật. Xin anh đừng làm tổn thương em gái tôi, con bé đã đủ đáng thương rồi.”

“Em gái anh đáng thương?” Khúc Mịch nở nụ cười: “Cô bé có nhiều quần áo, có mẹ và anh trai thương yêu, làm sao gọi là đáng thương cơ chứ?”

“Anh sẽ không biết, anh sẽ không biết! Tôi sẽ không nói cho bất cứ người nào, sẽ không nói cho bất kỳ một người nào.” Lãnh Thác tựa như lên án, lại giống như đang lằm bằm.

“Lãnh Noãn!” Khúc Mịch cao giọng gọi.

Không chỉ có Lục Ly và Hách Minh ngăn người, mà ngay cả Lãnh Thác cũng sững sờ, theo bản năng hấn thốt lên: “Lãnh Noãn đâu?”

“Lãnh Noãn ... coi đi!” Khúc Mịch phát một đoạn băng ghi hình, chính là một người phụ nữ cao ráo, bước vào tiệm internet, công bố bức ảnh nạn nhân trên mạng,

Lục Ly nhìn kỹ màn ảnh một lần nữa, phát hiện, kiểu tóc này rất giống với mái tóc giả ở nhà Lãnh Thác, quần áo trên người người phụ nữ cũng khá quen mắt, tầm mắt lại càng tập trung nhìn phía dưới chân của người phụ nữ. Rõ ràng mang giày thể thao, không hề hợp với bộ quần áo trên người.

“Lãnh Noãn, tại sao cô lại lấy bức ảnh nạn nhân gửi cho phóng viên các tòa soạn báo?” Khúc Mịch nhìn chằm chằm đôi mắt Lãnh Thác, ép hỏi.

Chỉ trông thấy Lãnh Thác nhìn màn hình, rồi đưa mắt nhìn Khúc Mịch, gương mặt mờ mịt: “Lãnh Noãn? Ai là Lãnh Noãn? Nó đâu rồi?”

“Ha ha ha ... Cô đã quên chính mình là ai sao?” Nụ cười của Khúc Mịch vang lên chói tai, anh chỉ vào hình ảnh người phụ nữ trên màn ảnh: “Nhìn vào gương coi đi!”

Lãnh Thác đột nhiên rùng mình, đôi mắt nhìn trùng trùng màn hình, một

lúc sau vẻ mặt mờ mịt biến mất mà thay vào đó là gương mặt quý dị.

Hắn đưa tay, vén tóc ra sau tai: “Đội trưởng Khúc, rốt cục chúng ta cũng gặp nhau!”

Nghe giọng hắn, Lục Ly sững sờ, Hách Minh kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Tên này rõ ràng là đàn ông, sao đột nhiên thanh âm biến thành giọng của phụ nữ, mang theo vài phần quyến rũ? Nhìn cử chỉ của Lãnh Thác, vẻ mặt lãnh diễm, một cái gờ tay nhắc chân cũng mang đầy ý nhị của người phụ nữ.

Tưởng tượng một chút nếu hắn đội tóc giả, mặc quần áo phụ nữ, thì rõ ràng chính là người phụ nữ trong băng ghi hình!

Đây là điển hình của nhân cách phân liệt! Lục Ly đúng là đã từng nghe qua, nhưng là lần đầu tiên chứng kiến tận mắt.

“Lãnh Noãn, cô ở quán trà coi kịch thấy đặc sắc không?” Khúc Mịch nhìn hắn ngoẹo cổ, thỉnh thoảng lại vén tóc ra sau mang tai.

“Cực kỳ đặc sắc!” Hắn nở nụ cười quyến rũ: “Đặc biệt là tên đầu trọc, làm quá đi mất, thích hợp cho đi đóng phim.”

“Không phải hắn làm quá mà là nhờ biên kịch xuất sắc!” Khúc Mịch cũng nở nụ cười: “Anh của cô là một nhà biên kịch tài ba!”

“Anh trai tôi không có liên quan, là do chúng nó không biết xấu hổ! Ý mình xinh đẹp muốn câu dẫn anh trai tôi. Hai anh em tôi từ nhỏ đến lớn bên nhau, anh và tôi là một thân thể duy nhất, bất luận người nào cũng không cướp được anh ấy. Những loại đàn bà muốn dụ dỗ anh trai tôi đều đáng chết, bọn chúng chỉ cần tiền của anh tôi thôi, tâm địa đen tối! Thế nhưng anh tôi rất thông minh sớm đã nhìn ra được tâm địa ác độc của hai người phụ nữ kia. Anh móc quả tim chúng ra, quả nhiên chỉ một màu đen!”

Lãnh Thác không những bị nhân cách phân liệt mà trong đó còn có một nhân cách yêu một nhân cách khác, thần kinh thực sự quả là ... phức tạp!

“Cô tận mắt trông thấy anh trai giết bọn họ sao? Hay là, anh trai cô chỉ đang lừa gạt cô, làm sao anh ta cam lòng giết những cô gái xinh đẹp đáng yêu như thế chứ?” Dĩ nhiên Khúc Mịch cố tình nói như vậy: “Trong mắt đàn ông ... cô ... không được cho là xinh đẹp. Là một người đàn ông anh ta hiểu mình cần lựa chọn thế nào!”

“Người nói bậy! Anh trai tôi yêu tôi nhất thế giới, ba không cần tôi, mẹ quanh năm đầu óc không thêm để ý, chỉ có một mình anh chăm sóc tôi. Anh nói chuyện với tôi, kể tôi nghe chuyện cổ tích, lại còn cùng tôi chơi trốn tìm. Anh gặp ai, xảy ra chuyện gì, tâm trạng thế nào cũng đều kể cho tôi nghe. Tôi rõ ràng tất cả mọi việc của anh ấy, biết suy nghĩ trong lòng anh ấy, anh ấy cũng hiểu tôi! Chúng tôi là xứng đôi nhất thế giới, chúng tôi vĩnh viễn ở bên nhau!” Nhìn dáng dấp của Lãnh Thác, nghe giọng hấn nói, Lục Ly phản cảm không chịu nổi, quay đầu sang một bên.

“Tất cả những điều này là những mong muốn đơn phương của cô.”

“Không phải, người không biết gì, đừng nói bậy!” Hấn khàn giọng, tranh luận: “Tôi nhìn thấy anh trai bỏ thuốc mê bọn chúng, sau đó đưa vào phòng phẫu thuật mổ bụng. Đặc biệt là con đàn bà xấu xa kia, dám cởi quần áo trước mặt anh trai, nó cũng xứng làm người mẫu cho anh tôi sao! Để chúng nó lẳng lơ, tôi nói anh nấu nội tạng của nó thành đồ ăn, ném trên đường cho chó hoang!”

Con mẹ đàn bà tóc ngắn, càng không biết xấu hổ, lại dám cũng anh tôi dùng bữa dưới nền! Nhìn nó ăn beefsteak, uống rượu vang, tôi thật hận không thể móc dạ dày nó ra! Nếu nó thích ăn như vậy, cho nó làm thức ăn trong nỗi lâu của người ta!”

“Bọn họ đều có ý dụ hoặc anh trai cô, bọn họ đều đáng chết. Còn Trương Đình thì sao, bà ta đâu thu hút anh trai cô!” Khúc Mịch truy hỏi, Lục Ly nghe đến đây thì cực kỳ căng thẳng.

“Trương Đình? Ai?”

“Vợ thứ hai của ba cô, mẹ kế!”

“À! Là bà ta!” Hấn nhìn không được, nở nụ cười: “Anh trai tôi cũng đâu giết bà ta, là bà ta tự rơi xuống lầu, ngã chổng vó chết tươi.”

“Một người mạnh khỏe, còn sống sò sò, làm sao có thể rơi xuống lầu, cô khẳng định không phải anh trai cô đây?”

“Mụ đàn bà ngu xuẩn đó đâu đáng để anh tôi ra tay. Là do mụ ta vô tình gặp được mẹ tôi còn sống, cãi nhau với ba tôi, kích động quá mức mới rớt xuống lầu. Bà ta ngã chết là may, chứ nếu không cái chết của bà ta e rằng còn thảm hại hơn! Ai bảo bà ta dọa báo cảnh sát, lại còn khẳng khẳng nói mẹ tôi chết rồi!” Gương mặt hấn lộ vẻ giận dữ.

“Được! Trương Đình không phải do anh trai cô giết, còn Dụ Khả Tâm thì sao?”

Dụ Khả Tâm là ai? Hách Minh và Lục Ly chưa từng nghe qua cái tên này.

“Đó là người đáng hận nhất!” Hấn nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên là người hấn hận đến thấu xương: “Mụ ta ỷ vào dáng vẻ hồ ly, câu dẫn ba tôi, lại còn dám lén lút sinh ra hai đứa nhỏ! Vốn dĩ là con đàn bà được ba tôi dưỡng ở bên ngoài, chẳng lo cơm ăn áo mặc, vậy mà một mực đòi vào nhà họ Lã trở thành Lã phu nhân. Mẹ tôi còn chưa chết mà dám can rở, đáng đời bị băm cho chó ăn!”

“Bà ta sinh ra hai đứa con, nên đến cửa đòi danh phận là vì bà ta có chỗ dựa mà chỗ dựa không phải ai khác, chính là ba cô!”

“Anh nói rất đúng, là do lão già hồ đồ mới bị mụ ta mê hoặc. Khi lão già phát hiện bà ta chết rồi, lớn tiếng quở trách anh trai, cuối cùng giết chết luôn con chó đã ăn thịt bà ta. Trong cơn nóng giận, lão vứt bỏ anh em chúng tôi, mang theo đứa con trai và con gái qua Canada. Bọn họ đi cũng tốt, từ nay về sau, tôi cùng anh trai và mẹ sống không bị ai ràng buộc!”

Thì ra tin đồn Dụ Khả Tâm theo chân Lã Văn Hải di dân qua Canada là không đúng mà là bị Lã Thác giết chết? Vậy nạn nhân không rõ trong mật thất kia, phải chăng chính là bà ta.

Lãnh Văn Hải chứng kiến con trai mình biến thành tên sát nhân biến thái giết người điên cuồng, biết con trai không cách nào cứu vãn, lại lo sợ hai đứa con còn lại bị giết nên mới đưa chúng di dân. Có câu ‘Hổ dữ không ăn thịt con’, tuy rằng nội tâm ông ta hoàn toàn tuyệt vọng với Lãnh Thác, nhưng dù sao cốt nhục tình thâm nên mới giúp con trai tiêu hủy chứng cứ, để tiền bạc cho hắn có tiêu cả đời không hết, sau đó bỏ đi.

Tuy nhiên, tất cả đều là suy đoán của bọn họ, bây giờ cần phải so sánh DNA của con gái Dụ Khả Tâm và DNA không rõ nguồn gốc kia mới có thể chắc chắn được đáp án.

“Anh trai cô mang tội giết người, sớm muộn cũng sẽ được đưa ra trước pháp luật, làm sao hai người tránh khỏi liên quan?” Lục Ly và Hách Minh không dám nói lời nào, bọn họ chưa từng gặp qua nghi phạm như thế này.

Khúc Mịch đúng là thành thạo điều luyện, một mặt khích tướng, một mặt nói theo hướng của hắn nhưng vẫn nắm quyền chủ động và tiết tấu.

“Anh trai không phạm pháp! Anh ấy làm cho những người phụ nữ đó trở nên đẹp hơn, để cho tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng được dung nhan mỹ lệ của bọn họ, bọn họ đáng lẽ ra phải cảm kích!”

“Ha ha ha! Một lúc thì cô nói mấy người đó câu dẫn anh trai cô nên bị giết, lúc khác thì lại bảo anh trai cô làm cho bọn họ trở nên xinh đẹp. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?” Khúc Mịch đưa tay gõ gõ lên mặt bàn: “Cô vẫn sống trong thế giới của chính mình, hoặc, đúng hơn, cô vốn dĩ sống trong thế giới của anh trai cô.”

“Anh có ý gì?” Hắn cau mày.

Khúc Mịch không lên tiếng mà lấy tấm gương đặt trước mặt hắn.

Hắn nhìn chính mình trong gương, phản ứng đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là mờ mịt.

“Anh là ai?” Khúc Mịch thấp giọng, “Lãnh Thác!”

Nghe thấy tên và thân thể này, hắn đột nhiên rung mình một cái, tựa như đã điều chỉnh tinh thần, thanh âm cũng trở về như bình thường.

“Đội trưởng Khúc! Tôi sẽ không nói gì hết, anh đừng vọng tưởng có thể khai thác được bất cứ chuyện gì từ miệng của tôi!” Tư duy Lãnh Thác dường như vẫn còn đình trệ trong khoảng thời gian Lãnh Noãn xuất hiện.

Thật thần kỳ! Lục Ly và Hách Minh nhìn chăm chăm, không nhìn được lên tiếng hỏi: “Anh thật sự không biết vừa rồi mình nói gì, làm gì sao?”

Lãnh Thác chau mày, rồi lập tức khịt mũi coi thường: “Thưa đội phó Lục, chẳng trách anh chỉ được mỗi cái danh xưng đội phó, còn não bộ đều thật sự đơn giản. Anh cho rằng chỉ cần một câu nói vừa rồi của anh mà khiến cho tôi khai nhận ư ... Hừm! Nực cười!”

“Anh không nói, nhưng, em gái anh đã bàn giao tất cả!” Khúc Mịch vừa nói vừa quan sát từng chi tiết nhỏ nhất trên gương mặt hắn.

“Em gái?” Lãnh Thác lại chau mày: “Đội trưởng Khúc lại học theo cách thâm văn thấp cấp như vậy ư? Ai cũng biết tôi chỉ có một người em gái cùng cha khác mẹ, bây giờ nó đang ở Canada!”

Hắn biểu hiện không giống như đang giả bộ; tuy nhiên, chớp mắt một cái, hắn lại quay trở về là Lãnh Thác, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Lãnh Noãn.

“Kha Mẫn, báo cho pháp y Tăng mang đồ vào!” Khúc Mịch quay sang camera ra lệnh.

Một lát sau, Tăng Dĩ Nhu mang một chiếc bình che kín vải trắng đi vào, Khúc Mịch mau chóng đứng dậy định nhận lấy, nhưng cô nhanh hơn một bước, đặt ở trên bàn.

Cô tháo tấm vải trong, đưa trẻ cuộn mình trong bình lộ ra.

“Qua kiểm nghiệm, đứa bé trong bình này chính là em gái ruột của anh. Khi anh năm tuổi, mẹ anh sinh ra em gái, nhưng cô bé sống không được mấy

phút, ngay cả khóc còn không có đã liền rời xa dương thế.

Mẹ anh không những vì sinh đứa bé này bị băng huyết, mà có mắc chứng trầm cảm sau sinh. Bà nhất định không chịu chôn đứa bé, hơn nữa còn khẳng khái con mình không chết. Ba anh để động viên bà nên đã dùng formalin ngâm đứa trẻ trong đây.”

Nghe Khúc Mịch nói, Lãnh Thác rơi vào trầm tư. Hắn không biện giải, đồng nghĩa với việc âm thầm thừa nhận.

“Ba anh nghe theo kiến nghị của bác sĩ, đề thuyên giảm bệnh tình của vợ mình, đề nghị anh thường xuyên đi với mẹ. Năm tuổi, căn bản anh chẳng biết thế nào là sống là chết, nghe theo mẹ và nghĩ rằng em gái trong bình còn sống. Loại suy nghĩ này ảnh hưởng suốt quãng đời thơ ấu, thiếu niên ... mãi cho đến khi mẹ anh qua đời. Anh tin tưởng sinh mệnh là vĩnh hằng, càng tin rằng anh có thể khiến cho sinh mệnh vĩnh hằng. Vì vậy, anh đã ướp xác mẹ mình.”

“Đội trưởng Khúc! Thế giới này có rất nhiều người không hiểu sự tình, vậy mà cứ một mực đưa ra kết luận người ta gọi đó là vô tri!” Ngữ khí Lãnh Thác đầy trào phúng: “Sinh mệnh tồn tại được coi là một loại vận động, mà loại vận động này chia ra làm hai loại: hoạt động và tinh thần. Khi chết có thể khiến con người ta ngừng các hoạt động cơ thể nhưng không thể ngưng hẳn hoạt động của tư duy. Mẹ tôi không chết, mỗi giờ mỗi phút bà vẫn ở bên tôi, giao lưu với tôi về phương diện tinh thần.”

“Vậy em gái anh đâu?” Khúc Mịch xoay nửa chiếc bình, để đôi mắt đứa bé chính diện với hắn.

“Đội trưởng Khúc, anh đang nói đùa sao?” Hắn cười gằn một tiếng: “Trong bình này nhìn là biết chỉ là thi thể trẻ con. Mẹ tôi mắc chứng trầm cảm sau sinh nên mỗi ngày đều cho rằng em gái tôi còn sống. Không lẽ Đội trưởng Khúc cũng đồng bệnh?”

Chứng hậu sản? Lục Ly theo bản năng liếc nhìn bụng Khúc Mịch, trong đầu tưởng tượng cái bụng của Khúc Mịch lớn dần lên, dĩ nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Vương Nhân Phủ lo việc vòng ngoài về, đi vào trong nói thầm bên tai Khúc Mịch một câu, anh gật gù.

“Lãnh Thác, chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát Cananda, đã lấy được DNA của Lãnh Lăng, phát hiện DNA không rõ nguồn gốc trong mật thất nhà anh hoàn toàn trùng khớp với cô ta, là quan hệ mẹ con. Hơn nữa phía Canada cũng không hề có ghi chép thông tin nhập cảnh của Dụ Khả Tâm. Bà ta đã chết mấy năm trước, hơn nữa còn là chết trong mật thất của anh!

Chúng tôi còn phát hiện DNA của Đường Ninh và Nghê Giai trong mật thất, chứng thực cái chết của hai nạn nhân đó có liên quan đến anh. Kết hợp với manh mối thu được ở trạm xe lửa phía Đông đủ để chứng minh anh có dính líu đến ít nhất hai vụ án này! Anh là một người thông minh, cho dù anh có chịu bàn giao hay không, kết quả đều giống nhau.”

Khúc Mịch bình tĩnh nói tiếp: “Nếu là anh, tôi sẽ khai nhận toàn bộ!”

Lãnh Thác nhú mày, ôm vai không nói lời nào, tựa như muốn chờ Khúc Mịch thuyết phục hẳn.

“Kế hoạch mưu sát cực kỳ hoàn mỹ, có thể so sánh với bất cứ những vụ án lớn nào trên thế giới. Đáng tiếc, anh im lặng không nói khiến giới trình sát hình sự không được mở mang tầm mắt. Anh là một nhà biên kịch dị thường, từ khoản thiết kế, đạo diễn đến diễn viên đều phát huy được trình độ cao siêu, vậy lại không nói ra để cho khán giả được thưởng thức!”

Lãnh thác cau mày, tựa hồ như đang trầm tư.

-----oOo-----

Chương 86: Chuyện xưa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lãnh Thác từ nhỏ không có bạn bè, mẹ bị trầm cảm nên quanh năm suốt tháng bị tiêm nhiễm vào trong đầu những quan niệm lệch lạc về nhân sinh

quan, sinh tử quan. Dưới cái nhìn của hắn, trong bình không phải ngâm thì thể trẻ con mà là sinh mệnh của em gái. Nó biết khóc, biết nói, biết cười, biết chơi cùng hắn.

Tuổi ấu thơ quý giá, tuổi thiếu niên đều trưởng thành trong hoàn cảnh như thế. Hắn chưa bao giờ ý thức được cuộc sống của hắn là sai lầm, dưới sự dẫn đường của mẹ hắn đã đi con đường không có lối thoát.

Mà những người bên cạnh xem ra rất bình thường thì đều không bình thường, bọn họ không để ý đến hắn, dùng ánh mắt kỳ quái ném về phía hắn, bao gồm cả b hắn. Mẹ chết rồi hắn càng thêm cô độc hơn, cho dù là việc giao lưu bất bình thường nhất thì cũng đã không ai còn ai chơi cùng hắn nữa rồi.

Mỗi ngày hắn quay về tâm sự với em gái ngâm trong bình, những khát khao trong nội tâm bị bức bách, giam cầm. Thế nhưng, hắn tuyệt nhiên chẳng giao lưu với người ngoài, thế giới tinh thần của hắn đầy rẫy dị dạng, máu tanh và bạo lực.

Ba hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, vứt bỏ hắn, cuối cùng đã thúc đẩy ra nhân cách phân liệt. Theo quan sát của Khúc Mịch, khi tâm trạng hắn hài lòng thì rất bình thường, tuy rằng tư duy hắn kỳ quái, nhưng hắn nhận biết được bản thân hắn, bài xích sự tồn tại của một nhân cách khác.

Khi hắn bị kích thích, tinh thần của hắn bắt đầu mất khống chế, tư duy rơi vào hỗn loạn, hắn ý thức được sự tồn tại của Lãnh Noãn, sẽ nói chuyện với nó, tâm sự với nó.

Khi tinh thần mất khống chế đến một mức nhất định, nhân cách của Lãnh Noãn sẽ tiến ra ngoài, chủ động điều khiển tư duy và hành vi của Lãnh Thác.

Đối với những người có nhân cách phân liệt, Khúc Mịch đã có nghiên cứu, vì vậy anh có thể khống chế được nhân cách của Lãnh Thác, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Lãnh Noãn tỉnh lại, cũng có cách làm cho cô ta rơi vào trạng thái ‘ngủ say’.

Nhìn biểu hiện điên cuồng của Lãnh Thác, thật ra vẫn nằm trong lòng bàn tay của Khúc Mịch.

“Anh có thể lựa chọn im lặng, đây là quyền lợi hợp pháp của anh!” Khúc Mịch bình tĩnh lên tiếng, “Thế nhưng, anh can tâm sao?”

Lãnh Thác rơi vào trầm tư, Khúc Mịch cũng không hỏi thúc, để hắn có thời gian suy nghĩ.

“Phải có phóng viên ở đây tôi mới khai!” Lãnh Thác đưa ra yêu cầu.

Khúc Mịch không do dự đáp ứng, lệnh cho Lục Ly liên lạc.

Ngay lập tức trong đầu Lục Ly nghĩ đến Hoắc Thê Ni, anh ta vội vàng chạy ra ngoài gọi điện thoại. Nhận được điện của Lục Ly, dĩ nhiên Hoắc Thê Ni cảm thấy kỳ lạ, hơn nữa ngữ khí của cô ta có phần khó chịu, cơn giận của cô ta vẫn chưa lắng xuống.

“Đội phó Lục có phải lại có bức ảnh kỳ lạ nào đó bị phát tán, hoài nghi tôi chụp?”

“Thưa ký giả Hoắc, không có chứng cứ nghi ngờ người khác là không đúng, tôi nhận lỗi, cô đại nhân đại lượng bỏ qua, đừng lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng!” Phụ nữ đứng thật thù dai, chẳng trách người ta nói tiểu nhân và phụ nữ là khó chơi nhất, “Lần này tôi gọi cho cô là có tin độc quyền rất lớn! Cô dùng tốc độ nhanh nhất đến đội hình sự, nếu không sẽ hối hận.”

Lục Ly vừa cúp điện thoại, Hoắc Thê Ni đã xuất hiện trước mặt anh ta.

Ánh mắt anh ta nghi hoặc nhìn Hoắc Thê Ni, cô ta cười cười: “Tôi nghe nói nghi phạm Lãnh Thác đã bị tóm, nên đã canh giữ trước cửa cảnh sát từ lâu rồi. Cũng không thiếu các phóng viên đang rình rập quanh đây hi vọng mọi được chút tin. Bọn họ trông thấy tôi có thể đi vào trong, khả năng đều thềm chảy nước miếng đây!”

“Căn cứ chứng cứ chúng tôi đang nắm được, cơ bản có thể xác định Lãnh Thác chính là sát thủ biến thái liên hoàn! Tuy nhiên chi tiết quá trình gây án

còn đang được thẩm vấn, hẳn yêu cầu phải có phóng viên hẳn mới chịu nói. Tôi nợ cô một lời xin lỗi, nên gọi cho cô!” Lục Ly giải thích.

“Họa hề phúc chi sở ỹ*, cô nhân đã nói là không sai.” Hoắc Thễ Ni hai mắt sáng rỡ, vẻ mặt cực kỳ phấn chấn, “Ý anh nói là tôi có thể tiến vào phòng thẩm vấn tham dự quá trình lấy lời khai của Lãnh Thác?”

*Họa là chỗ dựa của phúc

“Ừm! Mang máy chụp hình chưa? Còn cần cô chụp ảnh.” Vừa nói Lục Ly vừa đưa cô ta đến phòng thẩm vấn.

Tiến vào trong, Hoắc Thễ Ni ngay lập tức chú ý đến Lãnh Thác.

Quái gở, kiều ngạo chính là ấn tượng đầu tiên về hắn.

Lãnh Thác cũng đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, hình như không hài lòng lắm: “Cô là phóng viên?”

Hoắc Thễ Ni canh giữ ngoài cổng Cục cảnh sát đã một ngày một đêm làm sao khí sắc tốt cho được? Hơn nữa quanh năm suốt tháng chạy đi lấy tin đã quen những trang phục đơn giản. Đôi giày vải và bộ quần áo bình thường, trên vai đeo balo, tóc buộc đuôi ngựa, còn đeo chiếc mắt kính khiến cô ta càng thêm khó coi.

“Đây là thẻ phóng viên!” Hoắc Thễ Ni cảm giác được ánh mắt của hắn, trong lòng cô ta cũng không thoải mái, “Hoắc Thễ Ni, phóng viên tạp chí chiều Đại Dương, tôi cũng nhận được tấm ảnh của Đường Ninh và Nghê Giai anh gửi.”

“Tôi không gửi bất cứ thứ gì, tôi nghĩ trí nhớ của cô có vấn đề!” Rồi hắn quay sang hỏi Lục Ly, “Có thể tìm một phóng viên khác không?”

“Thưa anh Lãnh, hành động này của anh là một sỉ nhục rất lớn đối với phóng viên chúng tôi! Huống hồ chỉ tôi cho rằng phóng viên không phải là một nhà biên kịch, càng không phải là một đạo diễn. Chúng tôi hàng ngày viết nên sự thật, chỉ cần chuyện của anh đặc sắc, tôi nghĩ không cần bất cứ

người nào trau chuốt! Trừ phi ... Anh Lãnh đây chỉ muốn lấy lòng thiên hạ!” Không đợi Lục Ly đáp lời, cô ta giành nói trước.

Lãnh Thác chau mày: “Cô lấy máy chụp hình và bút ghi âm ra. Nhớ cho kỹ những lời cô vừa nói _ _ _ Nguyên văn những lời tôi tự thuật!”

Hoắc Thê Ni vội vàng kéo balo, ngồi xuống một góc, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của chính mình.

“Được rồi! Anh có thể kể rồi!” Khúc Mịch rót cho hắn một tách trà, lần nói chuyện này có thể khá lâu mới kết thúc, “Nói từ đâu đây? Từ tuổi thơ của anh đi, chúng tôi không ngại làm thánh giả.”

“Tuổi thơ của tôi? Chẳng khác biệt gì so với những đứa trẻ khác; hoặc cũng có thể nói, tôi chính là niềm mơ ước của bọn chúng. Mỗi ngày tôi có tài xế riêng đưa đến nhà trẻ, bên người lúc nào cũng có bảo mẫu, quần áo vô số, đồ chơi không thiếu!” Khóe miệng Lãnh Thác nở nụ cười, nụ cười ấy không phải đắc ý mà tràn đầy sự bi thương.

“Tôi không thích chơi với bọn chúng. Tôi chỉ thích nói chuyện về em gái, mẹ tôi luôn nói nó đáng yêu đến mức nào, ngoan ngoãn đến mức nào, xưa nay không bao giờ khóc quấy. Lúc đầu, bọn chúng còn ước ao, nhưng sau đó bọn chúng đột nhiên tùm tùm chỉ trích tôi. Bọn chúng kêu tôi nói dối, thật ra tôi không có em gái.

Tôi khóc lóc về nhà hỏi mẹ, tôi vẫn nhớ rõ ngày hôm ấy. Mẹ tôi tát mạnh vào hai bên má, kéo tai tôi lôi xềnh xệch đến một chiếc bình rất lớn, chỉ vào thì thê trẻ con: ‘Đây là em của con, con coi coi mắt nó đẹp thế này, nó đang nhìn con đó!’

Lúc đó tôi vô cùng sợ hãi, ngay cả khóc cũng không dám. Ba tôi ở bên ngoài xông vào, trông thấy mẹ tôi như vậy liền ôm chầm lấy tôi, rồi la mắng mẹ tôi mấy câu. Đến khi tôi quay trở lại phòng thì thấy mẹ nằm trên vũng máu trên giường, màu máu đỏ tươi đến chói mắt.

Lần ấy mẹ tôi chưa chết, vì phát hiện kịp thời nên cứu được tính mạng. Bác sĩ nói mẹ tôi mắc căn bệnh trầm cảm cực kỳ nghiêm trọng, không được

chọc bà ta tức giận, phải năng nói chuyện với bà. Ba tôi không dám nghịch ý bà nữa, luôn chiều bà.

Mẹ không thích tôi đi học, bắt tôi ở nhà bên bà cả ngày. Khi tâm tình bà tốt, bà dạy tôi chữ, dạy hát, dạy vẽ; khi cáu kỉnh bà tự thương tổn chính mình, tôi sợ nhưng chỉ biết khóc lớn gọi mọi người. Dần về sau tôi quen cảnh bà tự ngược, học được cách động viên bà, xử lý những vết thương đơn giản giúp bà.

Mẹ càng ngày càng ỷ lại tôi, không thể rời xa tôi. Mỗi khi lễ tết, bà lấy cho tôi nhiều quần áo rất đẹp, váy đầm đủ màu sắc, tóc giả, cột nơ, còn đi giày da màu phấn hồng. Ngày 1 tháng 5, bà tổ chức sinh nhật cho tôi, còn chụp một đồng hình lưu niệm.

Có đôi khi tôi bàng hoàng vì không biết rốt cục mình là ai. Hay giống như bà đã nói, em gái tuy nằm trong bình, nhưng nó biết hết mọi chuyện. Nếu không phải như vậy, tại sao đôi khi tôi còn nghe thấy tiếng của em gái?”

Hoắc Thê Ni cảm giác hơi khó chịu, Lý Dục Phân rõ ràng coi con trai mình là đứa con gái đã chết. Lâu ngày tạo thành sự mơ hồ về giới tính nơi Lãnh Thác, khiến tinh thần hẫng lệch lạc. Tuy cô ta không hiểu lắm về phương diện này, nhưng cũng có thể nhận ra được sự khác thường của Lãnh Thác.

“Con người xác thực rất vô tri, những gì chúng ta biết như muối bỏ biển. Đại não con người cũng rất phức tạp, chúng ta thấu hiểu rất ít về nó. Đã có một nghiên cứu chứng minh rằng, có đôi khi cơ thể của người đã chết, nhưng sóng điện não vẫn còn đang hoạt động. Chỉ là nó hoạt động rất yếu, tần suất không thể nào so được với người khỏe mạnh. Nhiều khi còn nghĩ nếu có người có tần sóng điện não bằng với người chết thì chắc chắn sẽ có thể giao lưu.” Ngữ khí Khúc Mịch ôn hoà, tựa như đang tán gẫu với bạn bè.

Lãnh Thác nở nụ cười gằn: “Quả nhiên anh là người có kiến thức! Nói chuyện với anh không phí sức, không cần lo lắng anh nghe không hiểu. Mấy người tự cho là mình thông minh kia thực chất đều là kẻ ngu dốt, nghe tôi nói vậy, e rằng chúng sẽ cười mỉa. Tôi nói với chúng nhiều rồi, nhưng chúng nó nghe không hiểu.”

“Thế nhưng, khi hoạt động sinh lý biến mất, sóng điện não xuất hiện trong khoảng thời gian không dài lắm. Em gái của anh vừa sinh ra đã tử vong, ngâm trong bình formalin. Anh xác định anh vẫn giao lưu với cô bé về mặt tinh thần?” Khúc Mịch lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên!” Hấn khẽ cau mày, “Nó tuy không thể nói chuyện nhưng vẫn hiểu tôi. Tôi thường kể chuyện cổ tích, hát cho nó nghe. Thường tâm sự với nó những việc xảy ra trong ngày. Chúng tôi giao lưu trên phương diện tinh thần, có những lúc chúng tôi không cần nói ra cũng hiểu được tâm ý của đối phương. Tôi nỗ lực để câu thông sóng điện não của em gái và mẹ, thử mấy lần, cuối cùng cũng thành công. Tuy nhiên, em gái hơi sợ mẹ, nên không thường đáp lời bà ấy. Nó là một cô bé bướng bỉnh, nhí nhảnh.”

“Em gái anh câu thông được với mẹ anh là khi nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

Dĩ nhiên, chính là từ lúc ấy Lãnh Thác bắt đầu phân liệt ra một nhân cách thứ hai, hơn nữa có đôi khi bị nhân cách ấy khống chế.

“Khoảng chừng mười tuổi!” Lãnh Thác rất phối hợp trả lời, “Một nhà ba người chúng tôi rất cao hứng. Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, sức khỏe mẹ ngày càng suy yếu. Cuối cùng, hoạt động thể chất dần dần biến mất, cuối cùng là đình chỉ.”

Nghe thấy hấn dừng từ ‘Hoạt động thể chất’, Khúc Mịch đã đoán được khúc sau hấn nói gì.

Quả nhiên, vì lý do này, hấn nhất định đòi lưu lại thi thể Lý Dục Phân, còn nhanh chóng xử lý để thi thể không phân hủy. Lãnh Văn Hải hết cách, không thể không bận tâm đến sự sống chết của đứa con trai, đành chấp nhận lưu lại thi thể Lý Dục Phân. Phòng trừ trường hợp bị truyền thông phát hiện, ông ta vội vàng cử hành tang lễ, thật ra trong quan tài Lý Dục Phân chỉ có một bộ quần áo.

“Anh cố tình bảo lưu thi thể của mẹ, vì anh tin tưởng mình có thể tiến hành giao lưu tinh thần với bà. Thế nhưng, chuyện này, ngoài anh ra, không có ai tin. Đặc biệt là bà mẹ kế Trương Đình. Khi bà ta phát hiện thi thể dĩ nhiên sẽ rất kích động, yêu cầu phải được xử lý, lại còn muốn báo cảnh sát. Trong

con kích động, bà ta ngã từ cầu thang, đập đầu xuống đất gây tử vong. Ba anh sợ chuyện xấu vỡ lở ra nên tuyên bố bà ta mắc bệnh cấp tính qua đời, còn sắp xếp cho người nhà bà ta xuất ngoại. Ông ta làm mọi cách bảo vệ anh, nhưng lại khiến cho anh mắc phải sai lầm trí mạng.”

Lãnh Thác gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Ông ta giấu giếm chân tướng không phải để bảo vệ tôi mà là vì sự nghiệp của ông ta. Hơn nữa, tôi không phạm sai lầm gì trí mạng,”

“Vậy Dự Khả Tâm xảy ra chuyện gì? Em gái anh nói là anh giết bà ta, còn đem thi thể của bà ta băm cho chó ăn!”

“Anh đừng nói bậy. Em gái tôi ngoại trừ mẹ, sẽ không nói chuyện với bất kỳ người nào khác.” Lãnh Thác khinh thường nhìn trừng trừng Khúc Mịch: “Tôi quyết định nói toàn bộ sự thật nên anh đừng dùng cách nói chuyện này với tôi, điều này khiến tôi cảm thấy trí thông minh của anh rất kém!”

Được rồi! Vào lúc này không được chọc giận hắn. Thời điểm hấn tỉnh táo tuy rằng biết mình có thể nói chuyện với em gái nhưng vẫn còn biết sử dụng khoa học để lý giải; nhưng một khi ý thức đã hỗn loạn, nhân cách Lãnh Noãn sẽ chiếm quyền chủ đạo. Khi ấy khẩu cung dĩ nhiên không có chứng cứ thuyết phục.

“Tôi biết ba tôi có đàn bà bên ngoài, đàn ông gặp dịp thì mua vui là điều rất bình thường, chỉ cần không quấy rầy cuộc sống của chúng tôi. Thế nhưng Dự Khả Tâm lòng tham không đáy, lén lút sanh ra hai đứa con, còn vọng tưởng thay thế được mẹ tôi. Bà ta đã phạm sai lầm rất lớn, không nên đến trước mặt tôi diễn võ dương oai, còn mắng tôi là biến thái.

Bà ta nói sẽ đem mẹ và em gái tôi ném vào lò hỏa thiêu, để bọn họ biến thành tro bụi. Tôi không cho phép bất cứ ai có thể tổn thương họ, Dự Khả Tâm chính là một mối họa. Tôi lợi dụng lúc bà ta không chú ý liền ra sức bóp cổ, trông thấy bà ta hai mắt trợn trắng, mặt từ trắng sang đỏ rồi cuối cùng tái nhợt.

Là thi thể mà còn xấu xí như vậy, lại còn cố gắng khuyên răn tôi. Tôi không muốn phí lời với bà ta nên giết bà ta chết. Tôi phân thân rồi ném ra sân cho

chó ăn. Nhìn bà ta bị chó ăn hết, rớt cục bên tai tôi chẳng còn tiếng ồn ào lúc ấy tôi mới hoàn toàn yên tâm.

Bà ta chết rồi còn không chịu yên, để ba tôi nói ra nói vào. Ba ghét bỏ ba mẹ con chúng tôi ra mặt, mang theo con cái của ông ta di dân. Vậy cũng tốt, mẹ con chúng tôi ba người không cần phải kiêng dè tâm tình của ai nữa. Chúng tôi có thể sống hạnh phúc bên nhau, vĩnh viễn không xa rời!”

Quá điên cuồng! Hoắc Thử Ni nghe đến cảnh hấn phân thân Dục Khả Tâm, lại còn ném cho chó ăn, cô ta không nhịn được buồn nôn.

-----oOo-----

Chương 87: Thẩm vấn thuận lợi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tất cả đều nằm trong dự liệu của mọi người, ngoại trừ Hoắc Thử Ni. Cô ta vừa ghi âm, vừa chụp ảnh, đôi khi ghi chú một số điểm quan trọng.

“Tôi cải tạo nhà ở ngoại thành một lần nữa. Hằng ngày bên mẹ và em gái, cuộc sống trôi qua bình dị, hạnh phúc.”

“Vậy tại sao anh lại giết Đường Ninh?” Mạnh Triết ở bên ngoài nghe Khúc Mịch hỏi câu này, anh ta bất giác nghiêm mặt, bàn tay vô thức cuộn chặt.

“Đường Ninh?” Lãnh Thác hơi sững người.

Giết người ta chết mà thậm chí còn không biết tên.

“Chính là cô gái anh đã gặp ở khách sạn Duyệt Lai!” Khúc Mịch nhắc.

“À! Là cô ta!” Lãnh Thác nở nụ cười: “Cô ta là một cô gái đáng thương, cũng là một cô gái may mắn!”

Khúc Mịch nghe vậy chỉ hừ lạnh một tiếng: “Anh nói đáng thương ý chỉ cô ta suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, may là gặp được anh?”

“Vẫn là Đội trưởng Khúc hiểu tôi!”

Bên trong hay bên ngoài phòng thẩm vấn đều rộn người với câu trả lời này của Lãnh Thác. Trông ánh mắt của hắn nhìn về phía Khúc Mịch lại tạo cho mọi người cảm giác có chút gian tình.

“Tôi muốn tính mạng của cô ta vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc đẹp nhất, khiến những kẻ phạm tội tử đều phải thán phục! Tôi giao cho cô ta sức mạnh vĩnh hằng, cô ta chính là người phụ nữ may mắn nhất!” Câu tạo nào của hắn quả nhiên không giống người bình thường.

Khúc Mịch tiếp lời: “Tại sao anh chọn Đường Ninh?”

“Tại sao?” Hắn sững sốt: “Tôi không nghĩ đến vấn đề này. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi liền nảy ra ý niệm đó. Đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt biết cười của cô ta, luôn có cảm giác đã từng quen biết.”

“Không phải đã từng quen biết, anh rất quen thuộc đôi mắt ấy. Anh không nhận thấy cặp mắt cô ta giống mẹ anh như đúc sao?”

Khúc Mịch từng bước dụ dỗ, nét mặt của Lãnh Thác khẽ biến, tựa như đang nhớ lại.

“Cô ta nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền rất đáng yêu, đuôi mắt cong lên, rất giống mẹ. Tôi còn nhớ mẹ rất thích mặc quần áo màu trắng, giống như bộ lễ phục mà tôi trông thấy trong thùng rác. Trên thế giới này, ngoại trừ mẹ thì chỉ còn cô ta mới xứng với bộ lễ phục ấy. Tôi dụ cô ta mang bộ lễ phục về, còn âm thầm theo dõi cô ta ở trường.

Ngày hôm sau, tôi chờ sẵn ở gần khu vực trường học, gần tối trông thấy cô ta một thân một mình đeo balo ra về. Tôi lái theo, đến khu chợ, đi xe không tiện nên đậu bên vệ đường. Tôi theo dõi cô ta, thấy cô ta dạo phố chọn giày, tôi nghĩ cô ta muốn phối với bộ lễ phục kia. Sau đó, cô ta nhận điện thoại, liền vội vàng trở về.

Khả năng là do không kịp thời gian nên cô ta chọn đi đường hẻm. Tôi biết

khu vực đó không có camera nên giả bộ vô tình gặp gỡ, nói muốn đưa cô về một đoạn. Gặp tôi, cô ta có vẻ rất vui, không đề phòng mà ngay lập tức đồng ý.

Tôi vừa lái xe, vừa nói chuyện phiếm, từ chuyện học hành, đến cuộc sống cho tới sở thích. Cô ta nói rất thích nghe nhạc cổ điển, tôi liền đáp nhà tôi có đĩa cổ của Beethoven và Mozart, hơn nữa còn có bản ‘Black Friday’ chưa qua cải biên. Cô ta là người thẳng tính, lại còn lớn gan, không biết sợ nên nhất định theo tôi về. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô ta chỉ hơi chần chừ một chút, rồi nói muốn đến nhà tôi nghe thử.

Tôi đưa cô ta về căn nhà ở ngoại ô, mở nhạc, để cô ta ngắm những sản phẩm điêu khắc của tôi. Tôi lấy rượu vang, tự tay nấu mì Ý và bò beefsteak, dĩ nhiên cũng bỏ vào ly rượu vang một chút thuốc mê. Cô ta uống hết ly, chưa đầy mười phút sau, không hơn không kém thời gian tôi đã định liệu, liền nằm nhoài ra bàn ngất xỉu. Tôi đưa cô ta xuống tầng hầm, đặt trên bàn mổ.”

Nghe đến đó sắc mặt Mạnh Triết thật sự rất khó coi. Anh ta vẫn cố gắng ẩn nhẫn, ánh mắt anh ta sắc như dao tựa hồ muốn băm Lãnh Thác thành trăm mảnh.

Tại sao Lãnh Thác lại có thể coi mọi chuyện nhẹ như mây gió? Đường Ninh chỉ mới hai mươi tuổi, thanh thuần, đáng yêu, cô bé tín nhiệm hẳn như vậy, còn có chút sùng bái. Vậy mà hắn lãnh khốc vô tình, nửa điểm áy náy cũng không có.

Khúc Mịch ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía camera, bắt gặp ánh mắt của Khúc Mịch, tâm tình Mạnh Triết đột nhiên bình phục trở lại.

“Anh không muốn để thi thể Đường Ninh bị phân hủy nên lấy nội tạng ra hết. Có điều ... tôi thật không hiểu vì sao anh đặt thi thể trên xe tải chở hàng? Chỉ vì muốn gây nên náo động, muốn thỏa mãn tâm lý vãn vẹo của em gái anh thôi sao?”

Lãnh Thác chau mày: “Tôi đã nói tất cả những thứ này không có liên quan đến em gái tôi! Tuy rằng chúng tôi câu thông bằng phương pháp không bình

thường, nhưng nó không hề ảnh hưởng đến hành vi của tôi. Thật ra, khi tôi đọc tin trên báo, cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Rốt cục ai đem nội tạng ấy đi rồi quăng trên xe tải, tôi thật sự rất muốn biết!”

Nhìn dáng vẻ của hắn cho thấy hắn không hề nhớ rõ những việc làm của Lãnh Noãn, hoặc có thể nói, ném nội tạng người không phải là Lãnh Thác!

“Chuyện nội tạng cứ để qua một bên. Bây giờ chúng ta nói tiếp việc ở cửa hàng quần áo!” Khúc Mịch không muốn kích thích Lãnh Thác, phòng trừ trường hợp nhân cách thứ hai bị phóng thích ra ngoài.

Lãnh Thác nở nụ cười trầm thấp, vẻ mặt đặc ý: “Tôi tạo hình cho cô ta một cách tỉ mỉ như vậy, dĩ nhiên muốn tìm chỗ tốt để biểu diễn. Tủ kính ở cửa hàng quần áo trên đường trung tâm, hằng ngày có không biết bao người tập nập qua lại, hơn nữa đây cũng là nơi cô ta yêu thích. Tôi vì cô ta đã trang điểm cực kỳ mỹ lệ, còn sơn móng tay, móng chân.

Chân cô ta rất đẹp, trắng nõn, mềm mại, mang bất cứ đôi giày nào cũng rất tuyệt. Bộ lễ phục khoác lên người cô ta như được thiết kế dành riêng cho cô ta vậy. Có lẽ thưởng thức âm nhạc nên tâm trạng cô ta được thả lỏng, khoe miệng vẫn mang theo ý cười, đầy ngọt ngào, như một Thiên sứ đang ngủ say.

Tôi mở cửa sau của cửa hàng quần áo, đặt cô ta vào trong tủ kính, rồi thu dọn. Cô ta đẹp hơn nhiều so với đám ma-nơ-canh ở đó. Tôi đứng chiêm ngắm rất lâu, sau đó chụp vài tấm ảnh. Tôi thầm nghĩ vẻ đẹp của cô ta sẽ được người người thán phục, tôi hưng phấn ngủ không yên!

Đáng tiếc, sự việc không như tôi mong đợi. Cửa hàng chưa mở cửa được bao lâu thì đã bị nhân viên phát hiện dị thường. Còn chưa có ai thưởng thức thì đám cảnh sát các người đã phong tỏa hiện trường, thậm chí chụp một bức ảnh cũng không cho. Đây là sai lầm của tôi, hối hận cũng không kịp.”

“Những người theo đuổi sự hoàn mỹ sẽ không chịu đựng được sự hối hận, tiếc nuối; vì vậy anh lại thiết kế lần mưu sát tiếp theo!” Khúc Mịch khẳng định, “Bây giờ kể về Nghê Giai đi!”

“Nghê Giai? Là sinh viên kiêm luôn việc người mẫu?” Hấn nắm bắt không kịp tên của nạn nhân, hấn chỉ chú ý đến vẻ đẹp của bọn họ.

“Anh thật sự quá hiểu tôi!” Hấn nhấp một ngụm nước, “Nguyên bản hoàn mỹ lại xuất hiện khuyết điểm, tôi không chịu đựng được. Trong lúc nội tâm tôi bức bối, tôi liền đọc được tờ giấy quảng cáo dán trên cột điện. Trên đó có hình một cô gái rất đẹp, đặc biệt là miệng cô ta, nở nụ cười thật cao quý. Nhìn cô ta, tôi đột nhiên nghĩ đến Nữ Oa. Trang điểm theo phong cách hiện đại không phù hợp với cô ta, cô ta chắc chắn không hề biết mị lực của mình nằm ở đâu.

Tôi bấm số điện thoại in trên tờ quảng cáo, sau đó hẹn gặp cô ta một lần. Cô ta phải mang chút hơi hướm cổ trang, quần short áo thun không hề thích hợp. Lần này, tôi sẽ thiết kế thật hoàn mỹ, bảo đảm sẽ rất đặc sắc.

Cô ta chọn làm người mẫu cho tôi vì cô ta nghĩ tôi là họa sĩ. Cô ta mặc y phục cổ trang tôi đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, để tôi trang điểm cô ta. Qua lớp trang điểm, nét đẹp phong tình của cô ta càng lộ rõ. Cô ta cầm nhánh liễu trong tay, nụ cười thập phần cao quý, thực sự quá hoàn mỹ!

Tôi muốn vẻ đẹp của cô ta đọng lại ngay thời khắc này, tôi tiêm thuốc vào cổ cô ta, sau đó đem cô ta vào phòng giải phẫu. Vẻ mặt điềm tĩnh, nụ cười cong lên, rất vừa vặn.

Da cô ta rất mỏng, dao giải phẫu nhẹ nhàng vạch một đường, nội tạng lập tức lộ ra. Tôi moi toàn bộ lục phủ ngũ tạng, rồi khâu lại, thừa dịp đêm đến đưa cô ta vào trong thành.

Tôi biết có buổi triển lãm tượng sáp kinh dị, đã cố tình ghé qua coi. Người tổ chức ở lầu trệt, chỉ có một người duy nhất, không có người làm. Những tượng sáp đặt ở lầu hai, cũng chẳng có người trông coi, cửa cũng không khóa.

Tôi đặt cô ta vào bên trong, còn phối hợp một ít tượng đất để hợp với tạo hình thần thoại Nữ Oa trong truyền thuyết. Để đề phòng ngã xuống, phía sau tôi đặt chiếc ghế dựa. Nhìn từ chính diện chỉ trông thấy một chiếc váy tà lớn. Ngay ông tay tôi kê một tảng đá nâng nhẹ tay cô ta lên, liếc mắt nhìn

cảm giác như đang nâng nhành liễu.”

“Làm xong tất cả, anh lại chụp ảnh?” Khúc Mịch thấy hắn dừng lại, nên hỏi tiếp.

“Đương nhiên!” Lãnh Thác dĩ nhiên cảm thấy câu hỏi này của Khúc Mịch quá ngớ ngẩn, “Một vật đẹp như vậy ai mà không muốn được thưởng thức! Hằng ngày tôi đứng ở quanh đó, coi người ra ra vào vào, còn có mấy người trẻ tuổi bàn luận. Một tuần sau, cuối cùng cũng có người phát hiện dị thường. Vụ triển lãm tượng sáp có tử thi bị lan truyền khiến ai nấy đều hoảng sợ. Trên mạng bàn tán xôn xao, gây nên náo động.” Nói đến đây gương mặt hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Nội tạng Nghê Giai anh xử lý thế nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

Nghe hai chữ ‘nội tạng’ hắn tiếp tục chau mày, lấy tay xoa xoa huyết thái dương.

“Tôi không biết, chắc là lại có người lấy trộm!” Vẻ mặt của hắn có chút thống khổ, nâng tách trà một hơi cạn sạch.

Nhìn lăm lăm chiếc tách một lúc, vẻ mặt của hắn mới thả lỏng một chút.

“Nội tạng người được đem đến nhà hàng lẩu, nghe nói đã hun qua, nhìn qua có thể suy đoán được hắn cũng có khuynh hướng biến thái. Đội trưởng Khúc, anh có năng lực tìm ra tôi, cũng sẽ tìm ra được người ăn cắp nội tạng!”

“Người kia tôi tìm được rồi, chờ đến khi nói xong việc Jenny, tôi sẽ gọi cô ta ra!” Khúc Mịch nhìn chằm chằm vào cặp mắt của hắn.

“Jenny?” Lãnh Thác vĩnh viễn không nhớ được tên của người bị hại.

Chưa chờ đến khi Khúc Mịch đáp lời, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra. Kha Mẫn bung nước vào: “Tôi châm trà, không quấy rối mọi người chứ?”

“Đặt xuống đó đi!” Khúc Mịch nhẹ giọng, quay đầu nhìn Lãnh Thác:

“Uống nước đi rồi nói tiếp!”

Lãnh Thác đột nhiên nở nụ cười: “Đội trưởng Khúc, tôi mệt rồi, không nói nữa!”

Khúc Mịch cau mày, trực giác nói cho anh biết Lãnh Thác đang ra vẻ.

“Được rồi! Ngày hôm nay tới đây thôi!” Khúc Mịch ngẫm nghĩ một chút rồi đáp ứng yêu cầu của Lãnh Thác.

Hoắc Thê Ni hơi ức chế, cảm giác không được thỏa mãn, cô ta nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài sẽ chạy thẳng về tòa soạn.

Khúc Mịch đứng lên, vừa bước đến cửa nghe Lãnh Thác gọi lại.

“Khúc Mịch!” Anh xoay người, tầm mắt hẩn mang theo vài phần khiêu khích: “Ngày mai sẽ có kinh hỉ dành cho anh!”

-----oOo-----

Chương 88: Kinh hỉ của Lãnh Thác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch lệnh cho cấp dưới áp giải Lãnh Thác về phòng tạm giam, khi hẩn lướt ngang qua người Khúc Mịch, chợt dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, rồi bỗng nhiên kê sát đầu lại gần.

“Anh cho rằng mình rất thông minh sao? Ha ha ha!” Khóe miệng hẩn nở nụ cười đầy ẩn ý, sau đó xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Khúc Mịch cau mày, nhìn bóng lưng của hẩn không nói một lời.

Mạnh Triết vẫn đứng ở gian ngoài, trông thấy Lãnh Thác đi ra, liền tiến về phía trước chặn đường hẩn.

Lãnh Thác ngạc nhiên, ngược đầu lên nhìn anh ta, còn Khúc Mịch lạnh lùng đứng một bên không lên tiếng. Tất cả đều nhìn về phía này, nét mặt đầy căng thẳng.

Mạnh Triết cuộn chặt tay thành nắm đấm, trán nổi gân xanh, con mắt bốc lửa ... cơn giận của anh ta đã lên đến đỉnh điểm.

Một lúc sau, anh ta thả lỏng cánh tay, dịch sang một bên. Lãnh Thác nở nụ cười xán lạn, còn liếc Mạnh Triết khịt mũi đầy khiêu khích.

Mạnh Triết cau chặt mi, anh ta quay đầu nhìn về phía Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc! Em có chuyện muốn báo cáo!”

“Đi vào nói!” Khúc Mịch ra lệnh.

Khúc Mịch tiến vào trong, đóng cửa.

Một cánh cửa, đặt Lãnh Thác hoàn toàn ở bên ngoài, vẻ mặt anh ta có chút chán chường.

Mạnh Triết báo cáo công việc mình đã làm, anh ta đang đối mặt với áp lực cực lớn, nhưng cũng đã có chút tiến triển trong việc điều tra Thôi Minh.

“Đội trưởng Khúc! Em nắm được chứng cứ chứng minh Thôi Minh cưỡng hiếp phụ nữ là chính xác, trong số đó còn có một đứa trẻ chỉ mới mười bốn tuổi. Người nhà nạn nhân bị uy hiếp, dù nỗ lực tìm mọi cách để bịt miệng họ. Bọn họ sợ thế lực của Thôi Minh. Em đã đến nhà nạn nhân, nhiều lần làm việc với bọn họ. Bọn họ đã biết Thôi Minh đã bị tạm giam, không được bảo lãnh, lúc này mới quyết định đứng ra vạch trần chân tướng.

Có một người còn để lại đoạn ghi âm, nội dung có liên quan đến việc cưỡng hiếp và những ngôn từ uy hiếp. Đã cho đứa trẻ kia đến khám bệnh, tuy nhiên kết quả xét nghiệm tinh dịch vốn dĩ phải được bảo lưu ở Cục cảnh sát thì không biết bị thất lạc từ lúc nào. Cũng may, mẹ đứa trẻ còn giữ lại quần lót sau khi con gái bị cưỡng hiếp, chứng thực thuộc về Thôi Minh.

Em cho rằng đã có đầy đủ chứng cứ giao Thôi Minh cho cơ quan Tư Pháp.”

“Được! Cậu làm rất khá!” Khúc Mịch vỗ vỗ vai anh ta, trong mắt chứa đầy sự khen tặng, “Cuối cùng cậu cũng đã trở thành một người cảnh sát hình sự thực thụ!”

“Đội trưởng Khúc, anh đồng ý giao Thôi Minh cho bên Tư Pháp?”

“Không! Tôi không nói vụ án, mà là hành động của cậu khi đối mặt với Lãnh Thác.” Khúc Mịch lên tiếng: “Còn vụ án Thôi Minh là do cậu toàn quyền phụ trách, nên làm gì do cậu quyết định.”

“Lãnh Thác! Hắn chính là tên biến thái, cầm thú! Nếu suy nghĩ kỹ lại, cũng vì Tiểu Ninh tin người quá mức nên hắn mới có cơ hội lợi dụng. Còn một người anh trai như em ... cũng có chút không đúng!” Mạnh Triết rất hối hận, thân là một cảnh sát hình sự tại sao không sớm cảnh báo em gái mình?

Lòng người hiểm ác, Đường Ninh từ nhỏ đã sống trong sung sướng, làm sao có thể hiểu được? Mạnh Triết không muốn để cô bé nhìn thấy mặt trái của xã hội nên chuyện công việc cũng không kể cho cô bé biết. Không ngờ đến đây lại chính là hại em gái mình!

Khúc Mịch thấy anh ta tự trách, liền lắc đầu: “Không phải Đường Ninh quá đơn thuần, quá tin vào người khác; cũng không phải người anh trai này không biết lo cho em, mà là hung thủ quá hung tàn. Hắn như một con sói đói, tập trung quan sát, theo dõi con mồi. Một khi đã tìm ra cơ hội, sẽ ra tay tàn nhẫn khiến chúng ta nửa đêm phản kháng cũng không có! Bị một người như hắn nhìn chằm chằm thì cho dù một người đàn ông thông minh cường tráng e rằng cũng phải nghe theo lời hắn.”

“Đội trưởng Khúc! Em thấy tinh thần Lãnh Thác không bình thường, nếu luật sư nắm vào điểm ấy, hắn sẽ thoát tội chết.” Mạnh Triết có chút giận dữ, pha thêm chút bất lực: “Một người như hắn có chết ngàn vạn lần cũng không đáng tiếc, ấy vậy mà có thể xuyên thủng qua khe hở của pháp luật, em cảm thấy không cam tâm.”

“Hắn sẽ phải nhận được sự trừng phạt đáng có!” Khúc Mịch giọng chắc

chấn.

Mạnh Triết cảm thấy mơ hồ, một bệnh nhân mắc bệnh tâm thần sẽ được cân nhắc tính cường chế giam cầm. Toàn bộ quá trình thẩm vấn Lãnh Thác, anh ta đã chứng kiến tận mắt, một kẻ tay mơ như anh ta cũng nhận ra hấn mắc chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng. Chỉ cần luật sư xin cho hấn giám định thần kinh là xong,

Thế nhưng, nghe giọng điệu của Khúc Mịch khẳng định như vậy, lời anh nói chưa bao giờ sai. Tuy nhiên ... lần này Mạnh Triết vẫn có chút hoài nghi.

Thẩm vấn Lãnh Thác đến quá giờ trưa, mọi người nghe hấn miêu tả quá trình giết người, mà giống như đang ngồi trên cùng một con thuyền, tâm tình lên lên xuống xuống. Để ý thấy tất cả đều chưa ăn uống gì nên Khúc Mịch cho mọi người tan ca sớm, ngày mai tiếp tục thẩm vấn.

Có điều ... chưa đợi được đến ngày hôm sau, mọi người đã được triệu tập khẩn cấp về đội hình sự.

“Lãnh Thác đã chạy trốn khỏi phòng tạm giam! Hấn còn để lại một tờ giấy.” Khúc Mịch thâm trầm lên tiếng.

Ai nấy sững sờ. Phòng tạm giam là nơi nào chứ, bao nhiêu nghi phạm đều được giam ở đây, chưa từng có ai có thể trốn ra. Vậy mà tên Lãnh Thác nói chạy là chạy, còn bỏ lại một tờ giấy, rốt cục hấn muốn làm gì.

--- Khúc Mịch! Tôi chờ anh đến!

Trên tờ giấy chỉ ghi đơn giản mấy chữ khiến mọi người lơ mơ ... Hấn có ý gì?

“Đồng nghiệp ở phòng tạm giam phát hiện Lãnh Thác chạy trốn, ngay lập tức thông báo cho chúng ta. Tôi đã cho bố trí tăng cường cảnh lực tại các chốt giao lộ, trạm xe lửa, sân bay, Lãnh Thác mọc cánh cũng không thoát khỏi thành phố Nam Giang! Tuy nhiên, hình như hấn không muốn bỏ trốn. Tôi nghĩ hấn muốn chơi trò chơi với tôi. Vậy để tôi chơi cùng hấn một lần

vậy!” Khúc Mịch không chút nào sợ hãi.

“Đội trưởng Khúc, tôi mới từ phòng tạm giam về. Lãnh Thác không biết dùng cách nào có thể dễ dàng mở tất cả các ổ khóa.” Lục Ly thở hồng hộc chạy xộc vào trong, “Có camera ghi lại quá trình hấn trốn thoát, tôi đã mang về đây rồi!”

“Được! Mau mở ra!” Khúc Mịch ra lệnh.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện gương mặt quen thuộc của Lãnh Thác. Trong tay hấn cầm một vật nhỏ, nhẹ nhàng tra vào ổ khóa vài lần, rồi mở cửa ra dễ như ăn cháo.

Hấn nghênh ngang đi thẳng khỏi phòng tạm giam, đến cửa còn quay đầu nhìn vào camera nở nụ cười. Trước cửa phòng tạm giam đậu sẵn một chiếc xe con không bảng số, hấn bước tới leo lên xe lái đi.

“Mỗi người trong phòng tạm giam như chết rồi vậy?” Hách Minh tức tối đập mạnh bàn: “Cứ tự nhiên để hấn ra ngoài thế sao, chúng ta bắt người mất bao nhiêu sức lực cơ mà?”

“Cậu nói đúng rồi! Đồng nghiệp trong phòng tạm giam tất cả đều ngủ say như chết. Qua kiểm nghiệm của phòng pháp chứng chứng thực hộp cơm của bọn họ bị bỏ thuốc mê.” Lục Ly tiếp lời.

Mọi thứ đều được lên kế hoạch, chẳng trách ngày hôm qua hấn lại nói với Khúc Mịch như vậy. Nếu tất cả kế hoạch đã được hấn an bài, vậy phải chăng hấn sẽ bỏ trốn không thấy tung tích. Trong lòng mọi người thêm phần lo lắng.

“Lập tức thu camera trên cung đường chiếc xe con có khả năng trốn thoát, nhất định phải tìm ra nó!” Khúc Mịch cùng tất cả mọi người đều bận đến gần sáng, rốt cục cũng tìm được nơi chiếc xe con xuất hiện. Qua camera trông thấy rất rõ Lãnh Thác xuống xe, một tiếng sau một người đàn ông đến lái xe đi.

Khúc Mịch lệnh cho dừng tại thời điểm xuất hiện người đàn ông, phóng to

gương mặt của hắn. Rõ ràng là người quen --- Luật sư của Lãnh Thác.

Luật sư nhanh chóng được triệu tập về cảnh cục. Hắn vẫn thản nhiên, còn có dáng vẻ kinh ngạc khi biết Lãnh Thác đào tẩu.

“Tôi nhận tiền người ta làm việc, hơn nữa chẳng phải là làm chuyện phạm pháp. Tôi không hề biết Lãnh Thác trốn được khỏi phòng tạm giam. Anh ta chỉ nói với tôi khoảng mười giờ đêm lái xe qua đó, rồi đến mười hai giờ thì đến đường Quảng Phúc lái xe về. Anh ta lúc nào cũng quái lạ nên tôi không hỏi nhiều, chẳng lẽ ở trong phòng tạm giam mà anh ta vẫn phạm pháp?”
Luật sư ngửi được mùi Lãnh Thác đào tẩu, hắn hơi giật mình, tỉnh trí: “Nếu các anh kiện tôi hiệp trợ kẻ tình nghi bỏ trốn, tôi sẽ tự bào chữa cho mình. Tôi nghĩ các anh không có đủ chứng cứ.”

“Anh có biết hiện tại Lãnh Thác ở đâu không?” Ai còn tâm tư bám chặt hắn không buông, trọng điểm bây giờ là tìm ra Lãnh Thác: “Anh ta còn có yêu cầu gì với anh không? Ví dụ như mua xe ô-tô, mua vé xe lửa, vé máy bay?”

“Không có! Hơn nữa tôi thật sự không biết Lãnh Thác ở đâu. Nếu tôi biết anh ta đào thoát chắc chắn sẽ không chuẩn bị xe cho anh ta. Tôi ngày hôm qua đến lấy xe tôi đã thấy kỳ lạ, không thấy người nào trong xe, cũng không biết anh ta muốn làm gì.” Luật sư giọng chắc nịch.

Lục Ly cau mày nhìn Khúc Mịch từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng, đưa mắt xin chỉ thị. Sau đó mới cho luật sư ra về.

Khúc Mịch ngồi trước cửa sổ, đốt điếu thuốc nhưng không hút mà nhìn nó từ từ cháy, hương thụ làn khói thuốc bông bênh lan tỏa.

“Mọi người nói xem vì sao Lãnh Thác trốn chạy?” Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tại sao? Vấn đề này đơn giản, vì mạng sống! Nghi phạm cộng bốn mạng người, không chết cũng chung thân, vậy thì có khác gì chết. Người ta là kẻ có tiền, muốn chạy trốn ra nước ngoài, thay họ đổi tên cũng có gì là khó!

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, Lục Ly chân chừ nói: “Hắn là người

yêu cầu hoàn mỹ, là người cực kỳ tự phụ, do vậy hiển nhiên không chịu thất bại. Đội trưởng Khúc đã lên một kế hoạch hoàn chỉnh bắt hấn, đối với hấn mà nói là không thể chịu được! Vì vậy hấn sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để thắng anh một lần, khiêu chiến với anh. Hơn nữa, người như hấn, tự nhận có thể không chế đại cục làm sao có thể để một người khác quyết định con đường đời của hấn sau này?”

Một tràng vỗ tay của Khúc Mịch vang lên: “Nói rất hay! Tôi nghĩ hấn sẽ cho tôi một vấn đề cực kỳ nan giải. Thú vị! Game start!”

Game??? Một lần nữa mọi người lại nhìn nhau, cảm giác đầu óc Khúc Mịch cũng không đúng lắm. Bọn họ lại liên tưởng đến chuyện Lãnh Thác đã nói có thể trở thành bạn bè của Khúc Mịch, trong lòng run lên một nhịp. Được rồi! Người ta là cao thủ, bọn họ tôm tép đứng ngoài lề hóng thôi.

“Nếu hấn hạ chiếu thư với tôi thì nhất định sẽ không bỏ đi. Báo cho đồng nghiệp ở trạm xe lửa, sân bay và giao lộ có thể thu đội!” Khúc Mịch ra lệnh: “Đưa bản đồ chi tiết của thành phố Nam Giang ra cho tôi, tôi muốn xem tỉ mỉ một chút!”

Lục Ly lập tức đi sắp xếp, mọi người mỗi mắt mong chờ.

-----oOo-----

Chương 89: Người suy tưởng*

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch mở tờ bản đồ chi tiết thành phố Nam Giang, đặt lên bàn, anh dùng bút vẽ lên đó một vòng tròn, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, bán kính một cây số.

Trên đường tròn đó có trạm xe lửa thành đông, cửa hàng bán quần áo ở đường Trung tâm, nhà hàng lẩu, khu triển lãm tượng sáp kinh dị.

Lục Ly lại thấy Khúc Mịch vẽ một vòng tròn tương tự, là nơi họ phát hiện ra thi thể của em gái Lãnh Thác. Không lẽ lần này Lãnh Thác chạy trốn có

quan hệ với đường tròn này?

“Đối với Lãnh Thác mà nói, bị người khác sắp xếp vận mệnh của mình thì sống còn khó chịu hơn là chết! Hắn cũng biết mình chẳng thể nào thoát chết, nên muốn tự thiết kế cái chết cho chính bản thân mình!” Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào bản đồ, ngón tay di chuyển theo từng điểm trên đường tròn.

Chính mình thiết kế --- Cái chết! Lãnh Thác nghĩ mọi biện pháp để chạy thoát khỏi phòng tạm giam ... chỉ là để đi chết?!!! Quả nhiên quá biến thái, người bình thường không thể nào lý giải nổi.

Chẳng trách Lãnh Thác luôn có một cảm giác nhớ nhung Khúc Mịch, e rằng người hiểu hắn trên cõi đời này chẳng có mấy ai.

“Cậu cảm thấy Lãnh Thác sẽ sắp xếp cho mình cái chết như thế nào?” Khúc Mịch hỏi Lục Ly và Lưu Tuấn đang ngồi bên cạnh.

“Khả năng sẽ là cái chết vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa sẽ khiến cho đại chúng náo động. Căn cứ quan điểm tốt đẹp của hắn về chuyện sinh tử, có lẽ hắn biến thi thể của mình thành một tác phẩm nghệ thuật!” Lưu Tuấn cướp lời, “Nhưng hắn sẽ không mổ bụng moi nội tạng của mình đấy chứ?” Nói đến đây, cậu ta đột nhiên run lên một cái.

Đại não Lưu Tuấn tưởng tượng cảnh Lãnh Thác cầm dao giải phẫu, vẽ mặt hưng phấn tự rạch bụng mình, sau đó lôi ruột ra khỏi bụng ... Trời ... Buồn nôn chết mất!

“Dựa theo y học thường thức, một người tự mổ bụng moi nội tạng thì không có cách nào tự xử lý phân khâu lại, chứ đừng nói đến việc có thể mặc lại quần áo đẹp hoặc trang trí hoa văn trên người!” Dĩ Nhu xuất hiện tại đội hình sự, cô muốn trả sách bài tập ở nhà của Đa Đa cho Kha Mẫn.

Cậu bé ở nhà Dĩ Nhu mấy ngày, Kha Mẫn đi đảo Bali mới quay về đón cậu bé. Nhìn dáng vẻ của cô ta, chuyến đi Bali lần này có thu hoạch không ít, trên bàn tay cô ta đeo chiếc nhẫn kim cương chói lóa, nụ cười trên mặt xán lạn hơn rất nhiều. Đa Đa cũng cực kỳ vui vẻ, nó nói ba mẹ nó rất thân mật.

“Tên Lãnh Thác còn chưa khai vụ án Jenny, không biết vụ này có ẩn tình gì. Hai vụ trước nội tạng đều bị lấy đi, chỉ có mình Jenny lại bảo lưu nội tạng chỉ không còn tử cung. Đứa con trong bụng Jenny rốt cục là của ai? Phải chăng đó là của Lãnh Thác?”

Nếu người phụ nữ đó là nhân cách phân liệt của Lãnh Thác, như vậy, buổi tối ngày hôm ấy người Jenny gặp là ai? Tôi đã cho tài xế taxi nhận dạng, nhưng anh ta nói vì người phụ nữ đội nón và đeo kính, nên anh ta nhìn không rõ!” Lục Ly cảm thấy Lãnh Thác cố tình không nói vụ án Jenny để quấy nhiễu Khúc Mịch kết án.

Kha Mẫn nghe xong sắc mặt cực kỳ khó coi: “Thôi đừng nói nữa, lần trước theo các cậu ra hiện trường, tôi mấy ngày liên tiếp đều gặp ác mộng, bây giờ tôi cũng phải mở đèn ngủ. Vừa đặt người xuống tôi lại tưởng tượng cảnh Jenny nằm trên giường ... ối ối ....” Cô ta dường như không thể chịu nổi, lấy tay vỗ vỗ ngực một cái.

Cặp mắt của Khúc Mịch liên tục nhìn chăm chăm vào bản vẽ, đột nhiên ngón tay của anh dừng lại ở một địa điểm không nổi bật.

“Nếu không thể tự xử lý độ phân hủy của thi thể, hẳn sẽ nghĩ ra biện pháp để bảo tồn tử thi của chính mình không bị thối rữa. Như vậy biện pháp tốt nhất chính là --- Tủ lạnh!”

Tủ lạnh? Lục Ly đến gần nhìn, trông thấy ngón tay anh chỉ vào một điểm nhỏ, bên cạnh có mấy chữ ‘Kho lạnh’. Ngón tay Khúc Mịch lại di động, chỉ về phía bệnh viện Nhân Ái.

Bên trong bệnh viện có nhà xác, các ngăn tủ chứa thi thể luôn được duy trì ở nhiệt độ âm mười mấy độ.

“Đây là hai điểm có khả năng nhất. Đi! Chúng ta mau đi xem xem!” Khúc Mịch đưa mọi người đến nhà xác bệnh viện Nhân Ái trước, bên đó không có bất thường.

Bọn họ lại cùng nhau đi kho lạnh. Vì thành phố Nam Giang là thành phố

biển, nên có rất nhiều sản phẩm hải sản, nhu cầu cần kho lạnh là rất lớn. Con hẻm ở gần đường Phúc Tây có cả một con phố đều là kho lạnh, nằm san sát nhau.

Khúc Mịch phân công mọi người đi điều tra, ngoại trừ ba gian không có mở cửa, còn lại đều không có khả nghi.

Hai trong ba gian đó đã tìm được chủ nhân, mở cửa kiểm tra. Còn kho lạnh kia nằm chính giữa, hàng xóm hai bên đều nói không thấy chủ nhà, họ còn cho biết từ khi buôn bán đến giờ cũng chẳng thấy mở cửa lần nào.

Khúc Mịch tìm người sửa khóa, mở cửa kho lạnh. Một luồng khí lạnh phả vào mặt mọi người, mở cửa phía gian trong, tất cả đều giật mình.

Bên ngoài trời nóng bức khó chịu, nhưng bên trong lạnh thấu xương, răng va vào nhau kêu lập cập. Đợi đến khi nhìn thấy rõ ràng bên trong, thì không chỉ răng mà toàn thân đều run bần bật.

Bên trong có một tượng điêu khắc. Một người đàn ông khỏa thân cường tráng, khom lưng ngồi trên một tảng băng lớn, tay phải kê vào hàm, miệng cắn tay của mình. Đôi mắt yên tĩnh nhìn xuống mặt đất, nét mặt đầy trầm tư, phảng phất nỗi thống khổ, bi ai.

“Lãnh Thác!” Có người không nhịn được, thốt lên kinh ngạc.

Mái tóc của hắn đã kết băng, toàn thân không có vết thương, xem ra là đông chết. Một nơi lạnh đến mức này, lại ngồi trên tảng đá lớn, không nhúc nhích, mặc cho mình chết cứng. Ất hẳn chỉ có mình hắn, duy trì tạo hình ... Bởi mới nói không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Khúc Mịch bước qua kiểm tra cẩn thận, hắn đã không còn hơi thở. Nhìn dáng vẻ, có lẽ hắn từ trại tạm giam đi thẳng đến đây. Trong điều kiện nhiệt độ như thế, mặc áo khoác bông cũng còn không chịu nổi chứ đừng nói để cơ thể trần truồng.

Tên này đúng thật sự quá tàn nhẫn, ngay chính cả bản thân mình cũng không nường tay! Lục Ly lắc đầu một cái, đi quanh thi thể một vòng.

“Đây chính là cái chết hoàn mỹ của hấn?”

“Đội phó Lục! Cái này gọi là ‘Người Suy Tưởng’, nguyên là một trong những Cánh cửa địa ngục nằm trong bộ Thần Khúc của Dante; được nhà điêu khắc Rodin sử dụng để làm hình ảnh tượng trưng cho Dante. Ông yêu thương nhân loại, khó có thể đưa ra được phán quyết cuối cùng cho những tội nhân kia, ông loay hoay với sự đồng tình, khiến ông rơi vào thống khổ và nỗi trầm tư vĩnh hằng.” Lưu Tuấn đứng một bên lên tiếng giải thích, “Không ngờ một kẻ như Lãnh Thác với dáng vẻ nho nhã hào hoa, lại mang theo một chút u buồn. Thân hình cũng rất chuẩn, bụng sáu mũi hoàn mỹ, cơ bắp ở cánh tay. Quả nhiên đẹp như tạc. Chẳng trách hấn đem mình biến thành một tư thế điêu khắc, nếu như có đủ thời gian để làm phần đầu thì cực kỳ hoàn mỹ.”

Khúc Mịch lệnh cho người mời pháp y và pháp chứng đến, sau đó nhấn mạnh thêm một câu, “Nhắc bọn họ mặc áo bông; nếu pháp y Tăng không rảnh thì nói Tiểu Khang qua!”

Điện thoại gọi đi, chỉ một lúc sau Dĩ Nhu và Lâm Thụy đã có mặt. Khúc Mịch khẽ cau mày: “Pháp y Tăng, để Tiểu Khang kiểm tra là được rồi. Em muốn bồi dưỡng trợ thủ của mình, hãy cho cậu ta có cơ hội rèn luyện.”

“Đội trưởng Khúc! Tôi không phải thuộc hạ của anh, Khang Bình lại càng không!” Dĩ Nhu lạnh lùng lên tiếng, rồi bước ngang qua Khúc Mịch.

Nhìn thi thể Lãnh Thác, Dĩ Nhu ngẩn người. Trên đường đến đây, cô tưởng tượng ra đủ mọi loại dáng dấp tử vong của Lãnh Thác, nhưng hình ảnh trước mắt này đã vượt xa năng lực tưởng tượng của cô.

“Nghệ thuật hoàn mỹ!” Lâm Thụy mở miệng thán phục: “Cũng là đàn ông, tôi cũng cảm thấy xấu hổ về vóc người của mình so với hấn, ngay cả dũng khí cũng không bằng.”

“Đúng thật sự quá can đảm. Hấn phải duy trì tư thế này ít nhất là sáu tiếng đồng hồ mới mất đi tri giác rơi vào hôn mê. Trong thời gian sáu tiếng đó, hấn chịu sự dày vò mà người thường không thể nào hình dung nổi. Hơn nữa

...” Dĩ Nhu rút đôi bao tay nhìn chăm chăm thi thể Lãnh Thác mấy lần:
“Vóc dáng cũng rất tuyệt!”

“Khụ! Khụ! Pháp y Tăng nếu đã kiểm tra xong xin mời ra ngoài!” Khúc Mịch tiến tới, chặn tầm mắt của Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu không nói lời nào, công việc của cô đã hoàn tất. Không nghi ngờ, nạn nhân chết là do nhiệt độ quá thấp. Tuy nhiên, dựa theo trình tự, cô cũng phải tiến hành giải phẫu thi thể.

Vì bên trong kho lạnh nhiệt độ rất thấp nên tử thi đông cứng. Khi chuyển thi thể Lãnh Thác ra ngoài dĩ nhiên không thể đặt nằm trên băng ca, mà vẫn duy trì tư thế của hắn.

Không ít người tò mò tụ tập xung quanh kho lạnh, bọn họ nghe nói bên trong có người chết nên chạy qua hóng chuyện.

Lãnh Thác chết rồi có thể an tâm mà nhắm mắt, tạo hình của hắn đã được mọi người nhìn thấy rất rõ ràng, lại còn được chụp ảnh.

“Đội trưởng Khúc ....”

Khúc Mịch vung tay với Vương Nhân Phủ ra hiệu cho anh ta không cần ngăn cản hành động chụp ảnh của dân chúng. Lãnh Thác muốn dùng tính mạng của mình làm ra một kiệt tác cho mọi người chiêm ngắm ... anh sẽ tác thành cho hắn một lần!

Dân chúng chứng kiến cảnh tử thi có một tạo hình kỳ quái, lại còn khoa thân nên đua nhau bàn tán. Có người nói là chết vì tình, có người nói là do nợ nần nên bị lột sạch quần áo. Bên cạnh có một ông lão đang cầm tờ báo, lớn tiếng gào lên: “Là hắn! Tên sát thủ biến thái Lãnh Thác!”

Người bên cạnh nghe thấy đều đến gần nhìn, liếc tờ báo rồi ngó lại thi thể một chút, tất cả đều cực kỳ kinh ngạc.

Lập tức có người đăng ảnh lên mạng khiến cho dân mạng được dịp xôn xao. Trên mạng mọi loại giả thiết được đưa ra; có người cho rằng cái chết của

Lãnh Thác là một nghệ thuật, dùng tính mạng của mình tạo ra một tuyệt tác. Không ít người đến bàn luận, đều công nhận đó là một trong những thi thể đẹp nhất từ trước đến nay.

Còn có người đăng thêm ảnh của Đường Ninh và Nghê Giai ở phía dưới, phong Lãnh Thác là đại sư trong nghệ thuật hiện đại.

“Rốt cục hử dùng cái chết của mình để chứng minh cho sự tồn tại của chính mình!” Khúc Mịch đọc xong các bình luận trên internet, sắc mặt nghiêm nghị.

“Đội trưởng Khúc! Mọi người trong đội hình sự đã cực khổ rồi! Lãnh đạo trong thành phố nghe nói vụ án sát thủ liên hoàn đã được phá, ngay lập tức gọi điện thoại đến động viên, còn có nhờ tôi chuyển lời khen tặng đến các anh chị! Nói chung lần này đã giữ được mặt mũi cho đội hình sự. Không chỉ có phá được án mạng liên hoàn, còn phá được vụ án cách đây hai mươi năm, dùng thời gian ngắn nhất bắt được tội phạm.” Cục Trưởng Hoàng xuất viện không về nhà mà trực tiếp đến thăm đội hình sự.

Xem ra tinh thần ông ta rất phấn chấn, cực kỳ cao hứng: “Mau mau hoàn tất báo cáo, sau đó mở cuộc họp công báo!”

Gương mặt Khúc Mịch bình thản: “Cục Trưởng Hoàng, hiện tại mở cuộc họp công báo tin tức có hơi sớm!”

“Hơi sớm?” Cục trưởng Hoàng sững người, không hiểu đầu đuôi.

~~~~~

AUGUSTE RODIN, nhà điêu khắc người Pháp (1840-1917) đã chọn địa ngục trong THẦN KHÚC của DANTE làm chủ đề cho tác phẩm điêu khắc vĩ đại CÔNG ĐỊA NGỤC.

NGƯỜI SUY TƯỞNG chính là hình ảnh của Dante, nhà thơ đang trầm tư trước số phận những nhân vật của mình trên công địa ngục, tượng trưng cho lòng tin và hy vọng vào con người, đồng thời cũng là sức mạnh của trí tuệ

Chương 90: Giả bộ tình nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cục Trưởng Hoàng nghe Khúc Mịch nói không thể kết án, bản thân ông ta cảm thấy kỳ lạ. Hung thủ đã nhận tội, tất cả các chứng cứ đều xác thực, hung thủ cũng --- Sợ tội, tự sát. Tuy rằng nói như vậy có hơi miễn cưỡng; thế nhưng, hung thủ tự sát là sự thật, hắn không thích bị tạm giam. Người biến thái tự nhiên cũng có những suy nghĩ khác tất cả mọi người, ai quan tâm ý nghĩ của hắn!

“Vụ án Jenny có vài điểm đáng ngờ, hơn nữa Lãnh Thác cũng chưa nhận tội, chúng ta không có chứng cứ.” Lục Ly cũng không đồng ý như vậy liền kết án, anh ta tham gia toàn bộ quá trình thẩm vấn Lãnh Thác, anh ta cảm thấy việc Lãnh Thác nói với Khúc Mịch hai từ ‘kinh hỉ’ không phải chỉ là cái chết đơn giản như vậy.

Cục Trưởng Hoàng cau mày: “Ba ngày, nhiều nhất tôi chỉ có thể cho mọi người thêm ba ngày. Vụ án này vất vả lắm mới phá được, không được nó càng ngày càng thêm rắc rối. Không thương lượng gì hết!” Thái độ ông ta khá kiên quyết, bổ sung thêm một câu rồi rời đi.

Khúc Mịch ngồi trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đột nhiên điện thoại anh reo lên. Anh bước ra ngoài nhận điện. Anh đi không thấy quay trở lại, đến giờ tan ca, mọi người không còn cách nào khác liền tan sở như thường ngày.

Bọn họ đi đến sân của Cục cảnh sát, nhìn từ đằng xa đã thấy Khúc Mịch và Dĩ Nhu đứng nói chuyện.

--- Trời! Cục Trưởng Hoàng cho thời gian ba ngày, vào lúc này Đội trưởng Khúc làm sao còn có tâm trạng đi của gái? Lưu Tuấn đưa mắt nhìn đầy tò mò, liền bị Lục Ly lôi đi.

“Đội trưởng Khúc! Vụ án có điểm đáng ngờ thì đi tìm manh mối, anh tìm tôi có ích lợi gì?” Dĩ Nhu tỏ vẻ khó chịu, không muốn nói chuyện với anh.

“Pháp y Tăng, tôi cần sự giúp đỡ của em.” Khúc Mịch giọng đầy nghiêm túc: “Có thể lôi ra chân tướng vụ án hay không đều dựa vào em!”

“Dựa vào tôi?” Dĩ Nhu tỏ vẻ nghi ngờ, không hiểu ý anh nói là gì.

“Em xem cái này một chút!” Khúc Mịch mở điện thoại di động, bấm vào một tin nhắn đưa cho cô xem.

Dĩ Nhu cầm lấy đọc, gương mặt cô nghiêm túc hơn, sau đó liếc xuống dưới một chút, lông mày cau chặt.

“Tin tức này làm sao anh có được?” Căn bản Dĩ Nhu cũng không tin.

“Em còn nhớ bạn trên mạng của Đường Ninh hay không?” Khúc Mịch hỏi, Dĩ Nhu gật đầu: “Tôi có mời anh ta gia nhập đội hình sự. Anh ta cũng có chút hứng thú nhưng anh ta sợ mình khó được người khác coi trọng nên muốn cống hiến được gì đó đã rồi tính. Vừa vặn tôi cũng muốn điều tra sự việc của Jenny nên nói anh ta tìm cách xâm nhập vào hệ thống của các khách sạn trên đảo Bali, điều tra danh sách khách đến thuê phòng. Trong những danh sách đó, anh ta phát hiện ra cái này.”

“Có thể tin được không?” Dĩ Nhu vẫn còn rất nghi ngờ.

“Tôi dùng tên của người đó gọi điện thoại cho khách sạn, lấy lý do làm rơi điện thoại ở bên đó. Phục vụ khách sạn vội vàng xem lại ghi chép, sau đó giao cho quản lý xử lý. Phía khách sạn nhận lỗi với tôi, còn hỏi tôi có thể đền bù bằng cách nào. Thái độ này của khách sạn chứng minh một vấn đề rất rõ ràng, chính là người đó đã từng ở đó!”

Khúc Mịch là người làm việc luôn rất cẩn thận, làm sao anh có thể không đi khảo chứng? Dĩ Nhu biết câu hỏi mình hơi ngốc nhưng vẫn không nhịn được phải lên tiếng hỏi, cô hi vọng có được đáp án cho bản thân mình.

“Cái này cũng không đủ để chứng minh tính xác thực của vấn đề, dù sao

bọn họ không ở chung một phòng, tôi nghĩ ... Hoặc có thể ... chỉ là trùng hợp?!!” Dĩ Nhu biết ngữ khí của cô lúc này cũng chẳng mang một chút cương quyết nào.

“Không phải là không có khả năng này!” Khúc Mịch phá án từ trước đến giờ không buông tha những chi tiết dù là nhỏ nhất, “Tuy nhiên lúc em nghiệm thi, em không cảm thấy Jenny thiếu món đồ gì sao?”

Thiếu? Không phải toàn thân cô ta đều trần truồng, không mặc quần áo sao? Khoan khoan ... Dĩ Nhu nhớ lỗ tai, cổ, và ngón tay có đeo đồ trang sức, sau khi hoàn tất kiểm tra, người nhà cô ta đã lĩnh về.

“Lắc tay!” Hai người đồng thanh thốt lên.

Khúc Mịch gật gù: “Hai lần gặp Jenny đều trông thấy cô ta đeo một chiếc lắc tay. Tôi bắt đầu đọc những bài báo đưa tin về cô ta, phát hiện từ khi từ đảo Bali trở về, lắc tay đó cô ta luôn đeo trên người. Ngày cô ta bị sát hại, trang sức không hề bị tháo ra, vậy tại sao không thấy lắc tay chứ?”

Dĩ Nhu trầm tư. Thi thể là do hàng xóm và bảo vệ tòa nhà phát hiện, có khả năng bọn họ lấy không? Không! Nếu như tham, sẽ không chỉ lấy mỗi chiếc lắc tay.

Hoặc là, hàng xóm phát hiện thi thể trước, vào lấy chiếc lắc, sau đó giả bộ đi tìm bảo vệ và quản lý? Không được, giả thiết này cũng bị Dĩ Nhu gạt bỏ. Nếu như cô ta đi vào phòng trước, lúc phát hiện thi thể sẽ sợ hãi tột độ, trong lúc lấy chiếc lắc nhất định sẽ lưu lại dấu tay hoặc dấu vết trên thi thể. Nhưng khoa pháp chứng không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi, do vậy không có khả năng này.

“Hàng xóm của Jenny là điển hình của một bà thím cay nghiệt, kiêu ngạo, luôn ý thức mình ưu việt hơn những người khác. Năng lực kinh tế của cô ta rất mạnh, mắc bệnh ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ không lấy đi chiếc lắc tay!” Khúc Mịch nhìn thấu được hoài nghi của cô, nhẹ giọng giải thích.

“Như vậy còn có ai có khả năng lấy đi chiếc lắc mà thân không biết quý không hay?” Dĩ Nhu lẩm bẫm, “Không lẽ hung thủ lấy?”

“Đúng! Chiếc lắc tay ấy có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt với hung thủ. Tìm ra chiếc lắc, chính là tìm ra được hung thủ?” Khúc Mịch khẳng định.

“Ý của anh là ... Để tôi ...”

“Không!” Khúc Mịch cắt ngang lời cô, “Là chúng ta!”

Dĩ Nhu suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được! Tôi cũng muốn nhanh chóng kết thúc vụ này, hơn nữa trợ giúp cảnh sát phá án cũng là nghĩa vụ của mỗi công dân, huống chi tôi còn là một pháp y!”

“Tốt lắm! Đi thôi!” Khúc Mịch lái xe, đưa Dĩ Nhu đến trung tâm thương mại.

Liếc thấy Dĩ Nhu nhăn trán, anh lạnh lùng lên tiếng: “Mua trang phục tình nhân. Chúng ta giả bộ xuất hiện là một đôi tình nhân, như vậy mới hợp tình hợp lý, khiến bọn họ buông lỏng cảnh giác!”

Nhất định phải thế sao? Không chờ Dĩ Nhu đặt câu hỏi, Khúc Mịch tiếp lời: “Đây thuộc về công tác phục vụ phá án, toàn bộ chi phí sẽ do đội hình sự chi trả.”

Nhìn thấy anh mang theo dáng vẻ nghiêm túc giải quyết công việc chung, Dĩ Nhu không còn cách nào khác, đành phải nghe theo anh.

Hai người đi thang máy lên tầng lầu ba, trên đó có không ít các cửa hàng có thương hiệu nổi tiếng trong và ngoài nước.

Bước ra khỏi thang máy là cửa hàng chiếm diện tích khá lớn, trang trí rất xa hoa. Bộ ghế sofa bằng da thật, nhân viên tư vấn xinh đẹp, đơn đĩa chào mời.

“Chào anh chị! Mời anh chị vào tham quan cửa hàng của bên em. Mời anh chị ngồi, để em giới thiệu mấy thiết kế mới nhất. Nếu như không hài lòng có thể chọn cái khác.” Nhân viên tư vấn cầm khay cà phê và nước trái cây đến, còn có một đĩa bánh nho nhỏ.

Phục vụ chu đáo như vậy phỏng chừng quần áo ở đây cũng không phải là rẻ. Dĩ Nhu liếc nhìn giá trên một móc quần áo ... bốn chữ số, thật sự quý đến chết người.

Một lát sau nhân viên tư vấn kéo một giá treo quần áo qua.

“Chị đây có làn da trắng, mặc màu gì cũng hợp. Tuy nhiên chị thiên về khí chất lãnh diễm, mặc trang phục trắng càng tô thêm nét phiêu dật, mặc màu tím mang lại vẻ huyền bí, mặc màu đen thì bổ sung cho nhau, mặc sắc đỏ tạo nên độ tương phản mãnh liệt, lôi kéo ánh nhìn của đối phương, mặc sắc màu âm trầm lại thêm vài phần ôn nhu ...”

Khúc Mịch khoát khoát tay, cắt ngang lời cô ta. Anh đứng dậy, lấy ngón tay gảy gảy mấy bộ quần áo.

“Cái này, cái này, cái này ... Đều không thích hợp!”

Cô nhân viên đang dự tính đưa tay lấy những bộ anh chọn, nghĩ rằng là những bộ anh muốn Dĩ Nhu thử. Ai ngờ câu cuối cùng của anh khiến tay cô ta run lên một cái, thế nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười: “Vậy anh đây chắc chắn có yêu cầu trang phục riêng. Bên em về rất nhiều loại mới, phiền anh dời bước qua bên này chọn cho chị.”

Cô ta không dám giới thiệu đông dài, duy trì nụ cười trên môi.

“Anh thật có mắt nhìn, đây là bộ trang phục thiết kế có giới hạn của cửa hàng chúng em. Em dám cam đoan khắp thành phố Nam Giang không có cái thứ hai. Hơn nữa, nhà thiết kế này của bên em đã từng đoạt giải quốc tế, trang phục lấy hoa sen làm nguồn cảm hứng, đặc biệt rất thích hợp với khí chất của chị ...”

“Nếu thích hợp như vậy, tại sao cô không lấy ra ngay từ đầu!” Khúc Mịch không khách sáo.

Nhân viên tư vấn không dám nói rằng cô ta sợ hai người mua không nổi, nên chỉ cười cho qua chuyện.

Dĩ Nhu nhìn chiếc váy lông không có tay, quá bình thường chẳng có gì lạ ... vậy mà giá hơn năm ngàn đồng?

Có đội hình sự chi trả, nên cô cứ an tâm vào phòng thay đồ. Khi khoác áo lên người, Dĩ Nhu mới cảm thấy sự khác biệt, chẳng muốn cởi ra. Váy lông được lót bằng vải tơ tằm, mềm mại, thoáng khí, mặc trên người ôm khít vào da, lộ ra đường cong nữ tính, hai bên ngực trang trí những dây leo nhỏ càng tô đậm vòng eo thon gọn.

Đơn giản, tao nhã, chất liệu tự nhiên ... Quả nhiên hàng hiệu có khác.

“Trang phục này thật giống như thiết kế dành riêng cho chị vậy, nếu chị không mua thực sự là tổn thất cực kỳ to lớn của chúng em. Em chỉ là một nhân viên tư vấn nhỏ, chứ nếu là chủ chắc sẽ mang bộ này tặng chị luôn quá!”

“Tặng không cần! Giúp tôi chọn một bộ hợp với bộ váy này, số đo cô có thể nhìn ra!” Khúc Mịch lạnh lùng.

Một lát sau nhân viên tư vấn lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản. Khúc Mịch giống như một chiếc móc áo vậy, mặc gì cũng thấy đẹp. Chỉ một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, khoác lên người anh, đều mang khí chất cao lãnh. Dĩ Nhu cho rằng anh chẳng cần phải tốn tiền mua quần áo mắc tiền làm gì, mua đại một cái áo mặc vào cũng ổn.

Mua quần áo xong, hai người lái xe đến khu Century Washington. Chạy qua khu Hoa viên Kim Đế chưa đến mười phút, Khúc Mịch dừng xe.

Khúc Mịch khẽ cau mày. Jenny ở Hoa viên Kim Đế, còn nhân vật khả nghi của Khúc Mịch lại sống ở khu Century Washington, từ vị trí cho thấy bọn họ hình như cũng có chút liên hệ.

Khúc Mịch đậu xe, liếc cô một chút. Cô khẽ chần chừ, rồi rút điện thoại di động.

“Alo! Chị Kha Mẫn, tôi là Dĩ Nhu, tôi muốn đến thăm Đa Đa.” Dĩ Nhu nhẹ giọng: “Ok! Chị và bé ở nhà? Được! Vậy chúng tôi qua đó!”

Kha Mẫn khẳng định đã báo cho bảo an, khi hai người nói muốn đến nhà 2016 lô B, bảo an liền lập tức cho vào.

Hai người đứng trước cửa, chưa kịp bấm chuông đã thấy cánh cửa mở ra.

Đa Đa hưng phấn đứng trước mặt bọn họ: “Dì Tăng! Chú Khúc! Rốt cục hai người cũng đến rồi!”

“Rốt cục là có ý gì?” Dĩ Nhu nhéo nhẹ chóp mũi cậu bé, cười cười hỏi.

“Chú Khúc gọi cho cháu nói sẽ cùng dì Tăng qua thăm cháu. Hai người cùng nhau đến đây là lần đầu tiên đó nhé!” Đa Đa nhí nhảnh, liếc nhìn hai người từ trên xuống, sau đó tặc lưỡi nhận xét, “Ngày hôm nay hai người mặc trang phục tình nhân!”

Về mặt Dĩ Nhu cứng đờ, nhanh chóng nở nụ cười: “Tiểu quý, từ sáng đến tối đầu óc nghĩ toàn những chuyện lung tung?”

“Dì và chú Khúc có chuyện ‘lung tung’?” Cặp mắt Đa Đa sáng rỡ.

Dĩ Nhu lắc đầu bất lực, con nít bây giờ trưởng thành sớm hơn bình thường, rất khó chơi.

“Đa Đa! Không biết lễ phép gì hết! Mau mời khách vào nhà đi con!” Kha Mẫn bùng đĩa hoa quả từ trong bếp ra ngoài, mời bọn họ vào trong.

Dĩ Nhu đứng ở huyền quan đôi dép, nhìn thấy chính giữa sàn nhà là một bể cá. Mặt kính cường lực, phía dưới là những hòn đá cuội nhiều kích cỡ, còn có hải tinh, tôm hùm, cua, san hô và tảo biển.

Liếc mắt nhìn lên phòng khách được bày trí lãng mạn và ấm áp, có thể nhìn ra được gia chủ dụng tâm trang trí.

“Chị Kha Mẫn! Nhà chị thật ấm áp!” Dĩ Nhu tiến vào phòng khách, ngồi xuống.

“Trùng tu mất mấy năm ... Bây giờ nhìn ra có nhiều nơi thấy không hài lòng!” Kha Mẫn cười cười, “Tuy nhiên tất cả đều do tự tay chị làm, đều chứa rất nhiều cảm tình. Đa Đa thích nhất là hồ cá, lúc đó hưng phấn lắm. Ba Đa Đa muốn bán nhà nhưng chị không nỡ. Con người chị cô hủ, có chút hoài cổ, thứ gì dùng một thời gian dài đều không nỡ vất đi.”

“Tại sao lại muốn bán nhà!” Khúc Mịch nghe người khác nói chuyện đều tóm đến một điểm không giống người thường.

Kha Mẫn ngẩn người, nhưng ngay lập tức trả lời: “Trường học cấp hai thành phố là tốt nhất, chúng tôi sớm đã mua căn nhà gần trường để Đa Đa đi học thuận tiện. Mấy năm qua đang cho thuê!”

“À! Anh rẽ đâu rồi chị?” Dĩ Nhu nhận quả táo từ tay Kha Mẫn, thuận miệng hỏi.

“Anh ấy vừa rồi còn ở nhà, trợ lý gọi điện thoại đến nói công ty có chuyện ... anh ấy liền vội vã rời khỏi nhà!” Kha Mẫn nở nụ cười sáng lạn: “Anh chị đi đảo Bali nên công ty cũng nhiều việc. Hôm cuối tuần lại còn đưa Đa Đa đi công viên Disney, kỳ này e rằng việc chất thành núi!”

“Chú Khúc! Trong phòng cháu có bản Iron Man mới nhất, cháu đưa chú đi coi!” Đa Đa lôi Khúc Mịch vào phòng.

Dĩ Nhu và Kha Mẫn ở phòng khách nói chuyện phiếm, tâm trạng Kha Mẫn dường như rất tốt, tổ chức bà tám bắt đầu hoạt động trở lại.

“Dĩ Nhu! Chị còn tưởng em và Đội trưởng Khúc ... Hóa ra là chuyển sang hoạt động bí mật. Em yên tâm, quay về đội chị không ba hoa.”

“Bọn em ... cứ tạm thời xem thế nào!” Dĩ Nhu có vẻ không tự nhiên cho lắm.

“Còn then thùng!” Kha Mẫn kéo kéo tay Dĩ Nhu, “Váy này Đội trưởng Khúc mua cho em sao? Kiểu này chỉ có Yên Sa mới có, hơn nữa còn rất quý. Đội trưởng Khúc là giáo sư đại học, nghe nói còn viết sách nên kiếm được rất nhiều tiền. Chị thấy quần áo Đội trưởng mặc toàn là hàng hiệu,

nhất định kinh tế khá giả. Dĩ Nhu! Mắt nhìn người của em rất chuẩn!”

“Mắt nhìn của chị Kha tốt hơn nhiều, anh rề quá mức ưu tú!” Dĩ Nhu đem câu chuyện chuyển sang Triệu Xuyên, “Năm đó không có ai coi trọng anh chị, chị vẫn một mực đi theo anh ấy. Bây giờ chứng minh được quyết định khi ấy của chị là cực kỳ chính xác!”

“Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, lúc đó chị cũng không nghĩ đến có ngày hôm nay. Bây giờ suy nghĩ một chút những năm tháng kia thật cực khổ, bản thân mình vượt qua chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng chị biết có một chuyện chính là ba Đa Đa không có tiền nhưng chị vẫn nguyện theo anh ấy, kết hôn với anh ấy không phải vì tiền!” Kha Mẫn dạt dào cảm xúc.

Cô ta vừa dứt lời thì điện thoại vang lên. Dĩ Nhu vội nói muốn đi vệ sinh, Kha Mẫn chỉ cho cô.

Dĩ Nhu tiến vào trong toilet, bên trong rất sạch sẽ và khô ráo, chứng tỏ Kha Mẫn là một người nội trợ siêng năng.

Cô mở ngăn tủ bồn rửa tay, có ba bộ vệ sinh cá nhân, màu xanh lam ắt hẳn là của Triệu Xuyên.

Dĩ Nhu nhanh nhẹn rút bao tay lấy một chút vật chất trên đầu bàn chải. Cô tìm cây lược, lấy đi vài sợi tóc ngắn, tất cả đựng trong túi plastic.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Dĩ Nhu sắp xếp gọn gàng, nhân nút xả cầu.

“Dĩ Nhu! Cần giúp gì không em?” Giọng Kha Mẫn.

“Không sao! Tôi xong rồi đây!” Dĩ Nhu mở vòi rửa tay, rút một chiếc khăn lau tay rồi ném trong thùng rác, sau đó mở cửa.

“Chị sợ em không tìm ra, kết cấu nhà chị không ổn lắm!” Kha Mẫn đứng ở cửa, liếc mắt nhìn vào trong, “Đi ... đi ... ra phòng khách ngồi chơi. Chị làm cơm tối. Ba Đa Đa không về ăn cơm kịp rồi, em và Đội trưởng Khúc ở lại ăn cùng với chị!”

“Không phiền chị, bọn tôi cũng về thôi!” Dĩ Nhu liếc nhìn về hướng phòng Đa Đa.

Khúc Mịch nghe thấy động tĩnh cũng từ trong bước ra.

“Tôi cũng có việc về Cục, chúng ta về nào!”

“Là vụ án sao?” Kha Mẫn mở miệng hỏi: “Không phải Cục Trưởng Hoàng cho chúng ta trong vòng ba ngày kết án sao? Bây giờ còn hai ngày ... có phải có manh mối gì mới?”

“Người biết chuyện duy nhất là Lãnh Thác đã chết rồi, chi tiết cái chết của Jenny không có ai biết. Viết báo cáo kết án này cần phải dày tâm suy nghĩ, ba ngày quá gấp gáp.” Khúc Mịch cau mày.

“Thì ra Đội trưởng Khúc muốn dành thời gian viết báo cáo kết án, tôi còn tưởng vụ án của Jenny có nội tình gì?” Nụ cười trên môi Kha Mẫn ngày càng rạng rỡ: “Lại còn tưởng phải tăng ca để điều tra vụ án, bây giờ thì có thể yên tâm nghỉ đông rồi!”

Dĩ Nhu ngẩn người: “Chị Kha Mẫn muốn xin nghỉ đông?”

“Ừm! Đa Đa sắp được nghỉ rồi, chị và anh rể muốn đưa nó đi chơi!” Kha Mẫn xoa xoa đầu con trai, ánh mắt đầy dịu dàng.

Dĩ Nhu gật đầu chào sau đó cùng Khúc Mịch ra về.

Lên xe, Khúc Mịch lập tức rút điện thoại: “Khoa trưởng Lâm, ngại quá lại bắt anh tăng ca!”

Dĩ Nhu nghe thấy vậy liền rút hai chiếc túi ra: “Một là lấy được trên bàn chải đánh răng của Triệu Xuyên, hai là tóc trên cây lược. Đội trưởng Khúc anh có phát hiện gì không?”

“Rất nhiều!” Khúc Mịch vừa lái xe vừa nói, “Trò chuyện với Đa Đa tôi biết được một số tin tức. Thứ nhất, gần đây Triệu Xuyên thay đổi rất nhiều, từ

một người ngày nào cũng tăng ca đột nhiên trở thành người đàn ông yêu thích ở nhà chăm sóc vợ con. Thứ hai, anh ta đang muốn bán nhà chuyển đi nơi khác sống. Thứ ba, thói quen thường ngày của anh ta có thay đổi, thích mở đèn đi ngủ.”

“Chờ đã! Kha Mẫn nói từ khi nhìn thấy thi thể của Jenny liền rất sợ, ngày nào cũng phải mở đèn mới ngủ được!” Dĩ Nhu ngắt lời anh.

“Trẻ con không nói dối!” Dĩ Nhu đồng ý với quan điểm của Khúc Mịch, trái lại chuyện này cũng chẳng có gì lớn, hai vợ chồng ngủ chung một phòng, ngày nào cũng để đèn ngủ, đứa bé sẽ không biết được ai là người sợ hãi.

“Thứ tư, Kha Mẫn thường gọi cho ba mẹ nói kỳ nghỉ đông này sẽ về thăm nhà một chuyến. Đã nhiều năm trôi qua, cha mẹ cô ta không chấp nhận Triệu Xuyên, cô ta thật lòng muốn được cha mẹ tha thứ. Thứ năm, Triệu Xuyên mở cho Đa Đa một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, dường như chờ đến năm Đa Đa mười tám tuổi sẽ dùng.” Khúc Mịch tiếp lời.

Dĩ Nhu trầm tư một lúc, những chuyện này cho rằng khả nghi sẽ là khả nghi, nghĩ nó bình thường thì nó bình thường. Vợ chồng vì tương lai của con có cuộc sống thoải mái, muốn tích cực hàn gắn mối quan hệ gia đình, những chuyện này cũng nằm trong phạm vi tư duy bình thường.

Thế nhưng, sắp xếp tất cả mọi chuyện một cách dày đặc và gấp gáp như thế khiến cho người ta có cảm giác như đang lo hậu sự! Trong lòng Dĩ Nhu có dự cảm xấu. Trước mắt cô hiện ra gương mặt đáng yêu ngây thơ của Đa Đa, cô bất giác cuộn chặt nắm tay.

Hai người dừng xe trước đội hình sự, Lâm Thụy đã chờ sẵn ở khoa Pháp chứng. Anh ta tiến hành xét nghiệm những vật chứng bọn họ vừa đem về, hai người cũng ở đó chờ kết quả.

Bọn họ vẫn chưa ăn tối, Khúc Mịch đã gọi thức ăn ngoài, xem bao bì là được đặt từ một quán ăn có tiếng. Mở hộp thức ăn, bên trong có một phần sủi cảo, be bé, bên trên không nhiều không ít vừa khít mười tám nếp gấp, lớp vỏ mỏng, từ bên ngoài đã có thể nhìn thấy màu hồng hồng của nhân

bánh, là thịt và tôm.

Trong một chiếc hộp khác là phần rau bày rất đẹp, dưa leo cắt thành từng miếng dài, măng tây, còn có su hào muối chua.

Bên cạnh là một bình giữ nhiệt lớn, nước nóng bốc hơi nghi ngút. Là nước canh rong biển trứng, người kỹ sẽ thấy có thêm mùi dầu vừng.

“Đây là bình giữ nhiệt tôi nói bọn họ mua, tiền tính cả vào phần thức ăn. Chưa từng được sử dụng, em cứ an tâm uống!” Khúc Mịch thấy Dĩ Nhu ngày thường chỉ ăn cơm hộp, nên hôm nay gọi thêm canh cho cô, “Bánh sủi cảo và canh ở đây rất ngon, em nếm thử!”

Dĩ Nhu ừ một tiếng, mặc dù bụng đói, thức ăn bày ra trước mặt đều rất tinh tế nhưng cô cảm thấy vô vị.

Cô ăn hai miếng sủi cảo, uống mấy ngụm canh, liền nói no không ăn nữa.

“Tôi vẫn cảm thấy phương diện giao tế của em có vấn đề, không ngờ em và đứa bé ở chung lại nhanh có cảm tình như vậy.”

Tăng Dĩ Nhu nhíu mày: “Đội trưởng Khúc, tôi thấy anh mắc bệnh nghề nghiệp rồi. Tuy rằng anh là chuyên gia tâm lý học nhưng không phải lúc nào cũng thấy người khác có bệnh. Tôi cho rằng là phạm nhân dù ít dù nhiều đều có những khúc mắc trong lòng, ngay cả anh cũng vậy thôi.”

“Em không ý thức được ý niệm của chính bản thân mình là có vấn đề sao?” Khúc Mịch không đồng tình với quan điểm của cô. “Bệnh tâm lý phải cần trình độ không chế, đây không phải là trạng thái bình thường gì.”

Anh muốn nói nữa nhưng Lâm Thụy cầm kết quả kiểm nghiệm đi vào: “Đội trưởng Khúc, vật chứng anh đưa đã có phát hiện. Tóc trên người Jenny ở hiện trường và tóc này thuộc về cùng một người!”

“Thật sự là Triệu Xuyên sao?” Dĩ Nhu kinh ngạc thốt lên.

“Lập tức bắt người!” Khúc Mịch nhanh chóng liên lạc Lục Ly để anh ta cùng cấp dưới trực tiếp đến thẳng khu Century Washington.

-----oOo-----

Chương 91: Ai là hung thủ?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu lần thứ hai quay trở lại Century Washington, nhấn chuông cửa, lần này người mở cửa là Triệu Xuyên. Anh ta dĩ nhiên nghe Kha Mẫn kể lại hai người đã tới chơi, bây giờ quay lại không chỉ có hai người mà còn thêm mấy người nữa, vẻ mặt anh ta lộ ra chút nghi hoặc, tỉ mỉ nhìn lại, trong lòng khẽ sợ hãi.

“Là ai vậy?” Thanh âm của Kha Mẫn từ sau vọng ra.

“À! Chị Kha Mẫn!” Dĩ Nhu bước lên đằng trước: “Tôi thấy phía dưới tiểu khu có một sân nhỏ, mấy đứa trẻ hay ra đó chơi, tôi muốn mang Đa Đa xuống đó.”

Kha Mẫn còn đeo tạp dề từ nhà bếp bước ra, nhìn nhóm người trước mắt, lại nghe Tăng Dĩ Nhu nói vậy, cô ta nhất thời hiểu chuyện.

“Đa Đa ... con xuống chơi với dì Tăng, người lớn nói chuyện một chút!” Kha Mẫn để Dĩ Nhu đưa con trai đi.

“Đội trưởng Khúc! Ý của anh là gì đây?” Triệu Xuyên dĩ nhiên không vui vẻ.

“Triệu Xuyên, hiện tại hoài nghi anh có liên quan đến cái chết của Jenny, mời anh về Cục hợp tác điều tra.” Lục Ly giải thích, “Đã biết nhau từ lâu, tôi khuyên anh nên thành thật khai báo.”

“Không! Mời hai vợ chồng về điều tra!” Lời của Khúc Mịch nói ra khiến tất cả đều ngẩn người, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hiểu rõ ràng.

Kha Mẫn là thành viên đội hình sự, có tham gia vào việc tra án của Jenny, không loại trừ khả năng cô ta mật báo. Căn cứ điều lệ cảnh sát, Kha Mẫn phải tiếp nhận thẩm vấn, nếu như đúng là như vậy sẽ phải chịu phạt.

Cùng là đồng nghiệp nên Kha Mẫn và Triệu Xuyên không cần còng tay, xe cảnh sát cũng tắt còi hụ. Đa Đa chơi dưới lầu cũng không biết ba mẹ đã bị bắt.

Khúc Mịch gọi cho Tăng Dĩ Nhu báo cho cô chăm sóc Đa Đa.

Trở về cảnh cục, hai người ngay lập tức bị tách riêng để thẩm vấn. Lục Ly nhìn Khúc Mịch đi về phía phòng thẩm vấn thứ hai, liền vội vàng gọi anh lại: “Đội trưởng Khúc, Triệu Xuyên ở phòng một.”

“Tôi biết, anh phụ trách đi!” Khúc Mịch không quay đầu lại mà tiến thẳng vào phòng thứ hai.

Một kẻ tình nghi lớn như vậy lại để cho anh ta chủ thẩm! Được rồi! Bản thân anh ta cũng không phải chưa từng trải qua vụ án lớn, thẩm vấn thì thẩm vấn.

Dĩ nhiên trong lòng Triệu Xuyên có bí mật, từ khi tiến vào phòng đã rũ đầu xuống. Anh ta nghe thấy tiếng mở cửa, giương mắt nhìn là Lục Ly và Vương Nhân Phủ ... Anh ta thở phào nhẹ nhõm một cái.

“Sao vậy? Thấy không phải là Đội trưởng Khúc hỏi cung thì anh cho rằng mình có cơ hội lợi dụng sao?” Lục Ly nhìn ra được biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt anh ta. Lục Ly ngồi xuống đối diện Triệu Xuyên, “Chúng tôi đã tìm ra được chứng cứ vô cùng bất lợi với anh, có thể chứng minh anh và nạn nhân Jenny có quan hệ mật thiết, có khả năng rất lớn là hung thủ giết chết cô ta!”

“Tôi không có giết người! Làm sao tôi có thể giết chết cô ta được chứ!” Nghe những lời này anh ta vội vàng gân cổ trả lời, đỏ mặt tía tai, khá kích động.

Lục Ly hừ lạnh một tiếng: “Cô ta mang thai con của anh, muốn dùng cái

thai này ép anh phải ly hôn và cưới cô ta! Anh liền nảy sinh ý định giết người có đúng không?”

Triệu Xuyên nghe thấy chữ ‘con’, thoáng chút thông khổ: “Đội phó Lục đang nói đùa đúng không. Triệu Xuyên tôi cho dù là con chó cũng không giết hại con ruot của mình. Tôi thừa nhận mình có quan hệ bất chính với Jenny --- Hơn nữa cô ta còn mang thai, là thai đôi! La thai đôi đó! Tên Lãnh Thác khôn khiếp, hấn quá biến thái, ngay cả phụ nữ có thai cũng không buông tha, lấy thai nhi trong bụng của Jenny đi!”

“Hiện tại chưa thể chứng thức cái chết của Jenny có phải là do Lãnh Thác ra tay hay không!” Lục Ly theo dõi từng cử chỉ của Triệu Xuyên.

“Nếu không phải hấn thì là ai???” Triệu Xuyên càng ngày càng kích động, nếu chuyện anh ta cố gắng che dấu bị bại lộ thì không cần phải ẩn dấu tâm tình của chính mình: “Nếu như cho rằng tôi thật sự giết người, vậy có nghĩa là ngoại trừ Lãnh Thác không còn có người nào khác! Tên này quả thật biến thái, đáng đời bị giam dưới mười tám tầng địa ngục. Hấn không chỉ giết người mà còn uy hiếp tôi, khiến tôi mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, đang ngủ cũng gặp ác mộng phải tỉnh giấc.”

“Uy hiếp anh? Xảy ra chuyện gì, mau khai cho rõ!” Lục Ly chau mày, cảm thấy sự việc càng ngày càng phức tạp.

Triệu Xuyên phục hồi tâm trạng, cặn kẽ khai báo.

Vốn dĩ anh ta và Jenny quen biết nhau qua một hoạt động tuyên truyền. Jenny biết được anh ta là tổng giám đốc công ty lớn nên rất chủ động, còn Triệu Xuyên khá thích vóc dáng và khuôn mặt đẹp của cô ta. Hai người như Thiên Lôi đụng địa cầu, chẳng bao lâu thì ‘va vào nhau’.

Bởi vì Jenny là nhân vật của công chúng, còn Triệu Xuyên gặp dịp thì chơi nên hai người tuân thủ nghiêm quy tắc giữ bí mật. Triệu Xuyên còn mua một căn nhà ở ngoại thành để hai người vụng trộm.

Sau đó, Jenny phát hiện mình mang thai, cô ta không chịu phá thai, cố sinh ra cho bằng được. Cô ta đi bệnh viện tư nhân xét nghiệm mới biết đó chính

là thai song sinh.

Kha Mẫn sau khi sinh Đa Đa thì mắc bệnh nặng nên không thể sinh con. Triệu Xuyên làm ăn càng ngày càng lớn, anh ta vẫn cho rằng mình có quá ít con cái. Nghe nói sắp được hai bé gái sinh đôi, anh ta rất vui. Jenny là minh tinh, chỉ muốn lên sinh con để tiếp tục sự nghiệp, cô không tin dựa vào đàn ông thì có thể cả đời vô ưu vô lo.

Suy nghĩ này hợp với Triệu Xuyên, anh ta đáp ứng sẽ nuôi đứa trẻ, anh chuyển giao chủ sở hữu ba bất động sản qua danh nghĩa của Jenny, còn lập di chúc gia sản chia đều cho ba đứa con.

Tất cả mọi việc đều được thương lượng rất rõ ràng, Jenny cũng từ chối khá nhiều công việc, thông báo với công ty cô ta muốn đi nước ngoài du học một năm, chỉ còn chờ Triệu Xuyên chuyển giao bất động sản và lập di chúc.

Không ngờ đến vào thời điểm mấu chốt, Jenny đột nhiên bị giết, đứa con trong bụng bị moi ra không biết vứt ở chỗ nào.

“Anh nói muốn sang tên bất động sản và lập di chúc?” Lục Ly hỏi: “Chuyện này có ai biết không?”

“Không ai biết. Tôi nhờ luật sư cố vấn đến các phòng ban hỏi thăm thủ tục liên quan. Bọn họ cho biết muốn sang tên phải có sự đồng ý của cả hai vợ chồng ký tên. Chuyện này không thể để Kha Mẫn biết nên tôi quyết định mua ba căn hộ để tên Jenny. Tôi tự mình đi coi nhà, đã thỏa thuận xong xuôi ... Ai ngờ ...”

“Lần cuối cùng anh nhìn thấy Jenny là khi nào?” Lục Ly hỏi tiếp.

“Ngay trong buổi tối cô ấy bị sát hại!” Triệu Xuyên ủ rũ, cúi đầu: “Chúng tôi hẹn hò ở biệt thự ngoại thành, sau đó tôi đưa cô ta về trước cửa Hoa viên Kim Đê.”

“Sau đó thì sao?” Lục Ly nhắc thấy thần sắc anh ta có chút bất thường, cảm giác có vấn đề: “Nếu muốn chứng minh anh không phải là hung thủ, biện pháp duy nhất chính là nói thật, còn nếu không tôi cũng không thể giúp

được anh!”

“Tôi khai, nhưng tôi chỉ yêu cầu được bảo mật. Các anh ngàn vạn lần đừng kể lại cho Kha Mẫn!”

Thật sự là kỳ lạ, vụ trộm với Jenny đến mức có con riêng còn không sợ vợ biết ... vậy còn chuyện gì mà phải bảo mật?

“Căn cứ quy định, nếu chứng thực anh không phải là hung thủ, anh có quyền yêu cầu bảo mật tất cả nội dung đã được khai trước đó!” Tuy rằng không thích anh ta nhưng Lục Ly vẫn phải tuân theo quy định pháp luật.

Triệu Xuyên nghe thế mới dám nói tiếp.

Thì ra, Triệu Xuyên không chỉ có Jenny là tình nhân, anh ta cũng qua lại với một người phụ nữ làm ăn. Mọi quan hệ của họ là đôi bên cùng có lợi, người phụ nữ kia cũng có gia đình nên hai người chỉ đến với nhau vì nhu cầu.

“Chuyện này ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ hủy hoại cả hai gia đình; hơn nữa, hạng mục tôi đang đầu tư hiện nay cũng bị lỗ dở, đây là toàn bộ gia nghiệp của tôi!” Triệu Xuyên nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Hiềm nghi anh là hung thủ vẫn chưa thể xóa bỏ, không bài trừ khả năng anh cấu kết cho lời khai. Bây giờ, kể cho chúng tôi nghe chuyện anh bị uy hiếp. Chuyện gì đã xảy ra?” Lục Ly nhướn mày, chứng kiến sắc mặt Triệu Xuyên tồi tệ hơn.

“Giết người chính là Lãnh thác, vì chẳng có người nào có thể làm ra được việc biến thái và tẻ nhạt như hắn!” Triệu Xuyên gằn giọng, “Hắn đem bức ảnh gửi vào hòm thư của tôi, bên trong là thi thể của Jenny, còn có thai nhi đầm máu. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng đầu, tứ chi nhỏ bé của chúng!” Tay anh ta run lên cầm cập, vẻ mặt hoảng loạn.

Hai tay của anh ta đan vào tóc, lắc đầu đầy đau xót: “Tôi không dám hồi tưởng. Cảnh tượng máu tanh ấy liên tục xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Thậm chí tôi còn nghe tiếng hai đứa nhỏ gào lên thê lương ‘Ba ơi! Cứu

con!’, nửa đêm đều giật mình tỉnh giấc.”

“Những bức ảnh đó đang ở đâu?”

“Xóa!”

“Xóa!” Lục Ly cho rằng hành động này của anh ta hơi kỳ lạ, không hợp với lẽ thường.

“Khi ấy là Kha Mẫn phát hiện mấy tấm hình đó. Cô ấy bị dọa đến suýt chút nữa thì té xỉu. Tôi cũng bị dọa sợ. Tôi cảm thấy sự tình không thể che giấu nên kể hết cho vợ. Sau khi nghe xong Kha Mẫn gào lên khóc, tôi không ngừng năn nỉ cô ấy tha thứ, quỳ xuống cầu xin và thế không bao giờ phạm lại sai lầm này. Chúng tôi đến với nhau là vì tình yêu, cô ấy quyết định bỏ qua chuyện cũ.

Cô ấy nói Đội trưởng Khúc cho rằng hung thủ là tên biến thái, hấn khẳng định biết được mối quan hệ của chúng tôi nên mới gửi mấy tấm hình để đe dọa. Mục đích khiến tôi hoảng sợ không sống nổi. Cô ấy xóa ảnh cho tôi, còn nói sẽ không có chuyện gì. Quả nhiên, hung thủ không gửi ảnh đến nữa nhưng tôi thì sợ đến vỡ mật, không dám nói với người khác, chỉ có khi ở bên cạnh Kha Mẫn mới có cảm giác an toàn.

Chưa đến hai ngày, mọi người phái Kha Mẫn đi Bali tra việc của Jenny. Tôi lo quan hệ của mình và Jenny lộ ra nên muốn cùng đi với Kha Mẫn. Đến đó, chúng tôi chẳng đi điều tra gì hết, tôi để Kha Mẫn gọi điện thoại nói dối là Jenny đi đảo Bali một mình, không có đàn ông nào.

Mọi người đều tin, khi Lãnh Thác bị tóm cũng không đề cập quan hệ của tôi và Jenny. Hấn còn tự sát ở kho lạnh. Tôi cho rằng chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc, vừa yên lòng thì không ngờ mọi người lại tìm đến cửa. Làm sao? Lẽ nào người giết chết Jenny lại là một người khác? Không! Chính là Lãnh Thác, chỉ có hấn mới tàn nhẫn và biến thái như vậy!”

“Chúng tôi cần thời gian chứng minh lời khai của anh nên tạm thời chưa thể thả người!”

“Đội phó Lục, anh đã đồng ý với tôi không tiết lộ chuyện tôi có tình nhân khác!” Triệu Xuyên dặn lại một lần nữa.

Lục Ly liếc anh ta đầy khinh bỉ: “Anh nhất định cũng không kể cho Kha Mẫn nghe chuyện muốn mua nhà cho con riêng và chuyện lập di chúc đúng không?”

Triệu Xuyên lúng túng ra mặt, lập tức cúi gằm đầu.

Lục Ly để Vương Nhân Phủ đi điều tra, không lâu sau đã có tin. Tối hôm đó khi Triệu Xuyên đưa Jenny đến trước Hoa viên Kim Đế thì đến nhà tình nhân ở qua sáng hôm sau.

Họ có dự án khá lớn ở thành phố Đông Cảng, sáng sớm hai người cùng nhau lên máy bay ba ngày sau mới quay về.

Vương Nhân Phủ đã điều tra camera ở khu nhà của tình nhân Triệu Xuyên, cũng qua bên công ty hàng không kiểm chứng, chứng minh những gì Triệu Xuyên khai là thật. Nếu là như vậy anh ta không có thời gian giết người. Tóc trên người Jenny khả năng khi hai người quan hệ thì dính trên quần áo và lưu lại.

Lục Ly cũng đến nhà Triệu Xuyên kiểm tra máy vi tính, không tìm thấy bất kỳ tấm ảnh nào trong hòm thư của anh ta. Bọn họ tìm người khôi phục những email bị xóa, tạm thời vẫn chưa có kết quả. Lục Ly gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch, Khúc Mịch lệnh cho anh ta đưa máy vi tính của Triệu Xuyên về Cục cảnh sát.

Phía bên phòng thẩm vấn Kha Mẫn cũng khá thuận lợi, Kha Mẫn bàn giao quá trình lấy chuyện công làm việc tư của mình.

Khi cô ta quét dọn ở thư phòng phát hiện máy tính Triệu Xuyên nhận được một email khá kỳ lạ. Không có thông tin người gửi, tựa lá thư chỉ ghi hai chữ ‘Kính hi’. Cô ta vội vàng mở ra xem, không có nội dung chỉ có tập tin đính kèm. Sau khi tải xong, mở ra thì xem được hai tấm ảnh cô ta cực kỳ sợ hãi hét toáng lên.

Triệu Xuyên nghe thấy động tĩnh liền chạy vào, trông thấy ảnh thì sắc mặt tái nhợt. Tại sao ảnh của Jenny lại gửi cho chồng mình? Hơn nữa còn có ảnh của thai nhi, tấm ảnh này người trong đội hình sự không hề có.

Kha Mẫn là phụ nữ, chồng quá phận, ít nhiều cô ta cũng có cảm giác. Bây giờ nhìn những tấm ảnh trước mắt thế này, lại chứng kiến bộ dạng này của chồng, trong lòng cô ta đã rõ được phần nào. Không chờ ép hỏi, Triệu Xuyên đã chủ động khai nhận quan hệ của chính mình và Jenny.

Là phụ nữ, chú trọng nhất là tình cảm xưa. Hơn nữa Kha Mẫn đi theo Triệu Xuyên từ cuộc sống cực khổ cho đến bây giờ giàu có khá giả, có một đứa con trai thông minh như Đa Đa, dĩ nhiên sẽ cho anh ta một cơ hội.

Cô ta không chỉ tha thứ cho Triệu Xuyên mà trong thời điểm anh ta sợ hãi nhất còn an ủi anh ta, tận lực che giấu mối quan hệ của anh ta và Jenny.

“Tôi tin Triệu Xuyên không giết người, anh ta vẫn đi công tác ở ngoài tỉnh nên vốn dĩ không có thời gian giết người!” Kha Mẫn tin tưởng chồng mình nên mới trợ giúp anh ta.

Nghe Kha Mẫn khai, Khúc Mịch không nói tiếng nào. Anh tựa lưng vào thành ghế, vẻ mặt biến đổi không ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm Kha Mẫn.

“Anh ta thì không nhưng chị thì có!”

Kha Mẫn ngẩn người ... Lời này của Khúc Mịch khiến cô ta kinh ngạc: “Ý của anh là nghi ngờ tôi?”

“Đúng! Chị có động cơ và thời gian giết người. Hơn nữa, chị cũng hiểu rõ quá trình gây án cụ thể của Lãnh Thác nên mô phỏng khá giống. Tuy nhiên, chung quy cũng chỉ là bắt chước nên có trăm ngàn sơ hở!” Khúc Mịch hừ lạnh một tiếng: “Sự đố kỵ đã ăn mòn đầu óc của người phụ nữ luôn tự cho mình vì con có thể đánh đổi tất cả mọi thứ. Ngủ ngốc! Đáng thương! Đáng thương!”

Sắc mặt Kha Mẫn thoáng biến trong một giây, sau đó duy trì lại bình

thường.

“Tôi thừa nhận biết mối quan hệ của Triệu Xuyên và Jenny, tôi hận không thể giết chết con tiện nhân ấy! Đáng tiếc, nó chết rồi! Đội trưởng Khúc! Tôi biết anh là cao thủ suy lý, thế nhưng không thể nào nhìn ai cũng là hung thủ.

Lãnh Thác trốn khỏi phòng tạm giam, dùng cái chết để tuyên chiến với anh. Hắn cố ý không khai chi tiết cái chết của Jenny là muốn anh bị mắc bẫy. Giết người không phải là tội nhỏ, anh không thể đem tội danh ấy đổ lên đầu hai vợ chồng chúng tôi. Hơn nữa, tôi là thuộc cấp của anh, là đồng nghiệp, là một cảnh sát hình sự!”

Khúc Mịch rút điện thoại, lệnh đưa người nào đó vào trong. Một lúc, cửa phòng thẩm vấn mở ra, một người đàn ông cao to bước vào.

Trong nháy mắt nhìn thấy người ấy, ánh mắt Kha Mẫn lóe lên một cái, dĩ nhiên hai người họ biết nhau.

“Cô Triệu, tuy rằng nghĩa vụ của tôi là bảo mật tin tức khách hàng, nhưng cảnh sát phá án tôi buộc phải phối hợp. Chuyện cô nhờ tôi theo dõi chồng cô, điều tra chồng cô tôi đã bàn giao hết với cảnh sát!”

Kha Mẫn không nói lời nào, Khúc Mịch xua tay cho người đàn ông ra ngoài.

“Đúng là tôi đã biết chuyện này từ lâu! Tôi chỉ giả vờ không biết, cố gắng nghĩ cách lấy lại trái tim của Triệu Xuyên. Tôi không tin tình cảm hơn mười năm sương gió của chúng tôi lại không chống lại được cám dỗ bên ngoài. Jenny là con hồ ly tinh, chỉ vì tiền của Triệu Xuyên mà thôi, nó có yêu đương gì đâu.

Giữa lúc tôi đã hết cách, thì con đàn bà ấy chết rồi! Triệu Xuyên nhận được bức ảnh của Lãnh Thác, anh ta bị dọa sợ. Anh ta cầu xin tôi tha thứ, quỳ xuống, còn thề thốt không tái phạm. Anh ta kể lại phút giây hạnh phúc của chúng tôi trước đây, rồi vẽ lên tương lai một nhà ba người của chúng tôi sau này. Tôi vốn dĩ không muốn mất đi anh ta nên làm bộ mới biết được sự thật,

còn rộng lượng tha thứ cho anh ta.

Anh ta xem qua bức ảnh vô cùng sợ hãi, mỗi tối đều không thể ngủ ngon. Tôi an ủi anh ta, mỗi ngày đều chăm sóc cho anh ta. Tháng ngày tựa như quay trở về mấy năm trước đây, thời điểm anh ta không có nhiều tiền nhưng có thời gian bên tôi. Tình cảm chúng tôi lại như keo sơn, tôi rất vui vì quyết định của mình.”

“Chị nói dối!” Khúc Mịch lạnh lùng lên tiếng: “Nếu như Triệu Xuyên chỉ là quá phận, giải thích này của chị tạm thời chấp nhận được. Đáng tiếc, anh ta không chỉ quá trớn mà còn có con riêng. Hơn nữa còn mua nhà, còn lập di chúc. Như vậy, đụng đến lợi ích của Đa Đa.

Mấy năm qua công việc của Triệu Xuyên bận rộn, xã giao ngày càng nhiều, về nhà ngày càng ít. Tình cảm của chị và anh ta cũng nhạt dần; hơn nữa chuyện anh ta bên ngoài chè chén, chị không thể không biết. Thật ra, chỉ cần Triệu Xuyên không ly hôn để đứa trẻ có một mái ấm hoàn chỉnh, chị chấp nhận mất nhắm mắt mở.

Đáng tiếc anh ta làm lớn chuyện, Jenny mang thai song sinh, không chỉ uy hiếp hôn nhân của chị, mà còn ảnh hưởng đến lợi ích của Đa Đa. Chị cứ suy tư mãi, vẫn chần chừ do dự. Chỉ sau khi một sự việc phát sinh đã khiến chị hạ quyết tâm.”

Kha Mẫn cắn môi: “Đội trưởng Khúc! Tôi chứng kiến anh thăm vấn phạm nhân, cũng biết cách anh đối phó với bọn họ!” Nghĩa bóng rõ ràng, cô dễ dàng nhìn ra được ám chỉ của Khúc Mịch.

“Tôi không muốn đầu tâm lý với chị!” Khúc Mịch lắc đầu: “Từ ngày bắt đầu hoài nghi chị tôi đã bắt tay vào việc tìm kiếm chứng cứ. Không có chứng cứ tôi không bắt người. Bởi vì tôi không muốn vu oan cho thuộc hạ mình, đồng nghiệp của mình. Tôi hi vọng chị trong sạch! Đáng tiếc ...”

Nghe đến đây ánh mắt Khúc Mịch lóe lên một cái.

“Ngày chị xảy ra tai nạn xe chúng tôi đã coi băng ghi hình, và có phát hiện động trời. Khi chị lái xe đạp điện sắp đến ngã rẽ thì có một chiếc xe con

đứng đầu đèn đỏ phía trên, bên trong có hai người. Một người phụ nữ trang phục cao quý không biết nói gì đó với người đàn ông, còn hôn lên má anh ta một cái. Ngay lúc ấy chị té ngã, đúng lúc đèn chuyển màu xanh, chiếc xe con lao đi. Người trong xe là ai, chị nhìn ra được rõ ràng hơn tôi.”

Sắc mặt Kha Mẫn ngày càng khó coi, đôi bàn tay phía dưới gầm bàn vô thức cuộn chặt thành nắm đấm, hiển nhiên muốn khắc chế tâm tình của mình.

-----oOo-----

Chương 92: Cát bụi lắng xuống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng là Khúc Mịch không hù dọa Kha Mẫn, anh xác thực nắm rất nhiều chứng cứ, điều mà anh vừa đề cập chỉ là một phần nhỏ trong số đó.

“Nếu như bây giờ chị khai thật, có thể được khoan hồng, chị hiểu luật!” Khúc Mịch lạnh như băng, nghĩ đến cùng là đồng nghiệp nên anh cũng không ra tay tàn nhẫn như thường thấy.

Kha Mẫn chớp chớp mắt, nhìn ra được nội tâm cô ta đang giãy dụa. Lát sau, cô ta vẫn cố chấp lắc đầu một cái: “Tôi không giết người! Tôi thừa nhận mình nói dối, lợi dụng chức quyền tìm hiểu, tiết lộ những tin tức của vụ án. Hơn nữa ở đảo Bali, tôi xác nhận mình không đi điều tra vụ án của Jenny để che giấu chuyện cô ta và Triệu Xuyên, tôi nói dối với anh.”

Cô ta là điển hình của người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Khúc Mịch không khỏi lắc đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một chàng trai xa lạ bước vào, cậu ta đeo mắt kính gọng đen, mặc áo sơ mi, nút áo cài đến sát cổ. Áo sơ mi bỏ vào trong quần, dây thắt lưng đã khá cũ hình như dùng mấy năm rồi. Phía dây lưng có một chùm chìa khóa. Chân đi giày thể thao, điển hình của một trạch nam.

“Đội trưởng Khúc! Em đã tiến hành khôi phục máy vi tính của Triệu Xuyên tìm email đã bị xóa. Tuy nhiên không phát hiện gửi bất kỳ tấm ảnh nào hết!” Cậu ta đặt laptop lên bàn, “Thế nhưng trong ổ D phát hiện những tấm ảnh này, Đội trưởng Khúc nhìn coi!”

“Điều này nói lên được điều gì?” Khúc Mịch vừa nhìn những tấm ảnh vừa hỏi.

“Nói rõ những tấm ảnh này vốn dĩ là ở trong máy vi tính, không phải dùng email gửi đến!”

Khúc Mịch gật đầu, nhìn thông tin tấm ảnh có ngày, hỏi tiếp: “Đây là ngày chụp, hay đây là ngày lưu vào?”

“Tất nhiên là ngày lưu vào máy tính!” Ngày 20 tháng 5, đúng là một ngày sau hôm Jenny chết.

Hung thủ giết chết Jenny, chụp ảnh, còn lưu vào máy tính Triệu Xuyên. Ngày đó Triệu Xuyên chưa về nhà, tiếp xúc laptop chỉ có hai người --- Kha Mẫn và Đa Đa. Vậy rốt cục ai là người lưu ảnh vào đây, đáp án không cần nói cũng biết.

“Đội trưởng Khúc! Tôi còn phát hiện những tấm ảnh này là dùng QQ trên điện thoại đồng bộ với tài khoản QQ trên máy tính, là từ máy XX8856.”

“XX8856!” Khúc Mịch nhẹ giọng lặp lại, “Tôi nhớ đến điện thoại chị vừa mua là loại này.” Nói xong anh đưa tay ra.

Kha Mẫn không còn cách nào khác buộc phải rút điện thoại, trong lúc đặt lên bàn, tay cô ta run lên một cái, điện thoại di động rớt xuống đất.

Màn hình vỡ nát, Kha Mẫn nhặt lên, bấm bấm vài cái: “Ngại quá! Hình như không mở được rồi!”

“Không sao! Chỉ cần máy vẫn còn, tôi có thể khôi phục được tất cả các dữ liệu.” Chàng trai cầm điện thoại lên, giọng tự tin.

Kha Mẫn biến sắc, thoáng chút bối rối.

“Cô Thành, phiền cậu. Đợi xong việc tôi sẽ giới thiệu cậu với mọi người trong đội.”

Chàng trai này tên Cô Thành, tên trên mạng ‘Người chứng kiến’.

Cậu ta bước ra ngoài thì đồng nghiệp khoa pháp chứng tiến vào. Bọn họ tiến hàng lấy mẫu DNA, Kha Mẫn có hơi chống cự.

“Bàn chải đánh răng và tóc trên cây lược đã được lấy là vật chứng, qua xét nghiệm chứng thực tóc trên cây lược và tóc trên người Jenny hoàn toàn trùng khớp. Bàn chải đánh răng là của Triệu Xuyên, nhưng cây lược là dùng chung.” Sắc mặt Kha Mẫn tái nhợt, tay cô ta run run.

“Chị có lựa chọn, cơ hội cuối cùng cho chị!” Khúc Mịch nhìn cô ta chăm chăm.

Cô ta vẫn cố chấp lắc đầu một cái, lựa chọn im lặng. Theo như Khúc Mịch phân tích, tính cách của cô ta vốn dĩ rất cố chấp, đụng phải khó khăn cũng không đi ngược lại cá tính của mình; do vậy khi đối mặt với sự phản bội, cô ta mới lựa chọn thủ đoạn cực đoan như vậy.

“Chị gặp Triệu Xuyên và tình nhân công khai thân mật, tìm thám tử theo dõi điều tra, phát hiện anh ta không chỉ có một tình nhân, thêm vào đó còn tra ra được anh ta muốn phân chia tài sản, lập di chúc gây bất lợi cho Đa Đa. Vì vậy, chị có động cơ giết người!”

“Nhưng tôi không có thời gian giết người!” Kha Mẫn vẫn cố giãy dụa, “Vào lúc ấy tôi gặp tai nạn xe, nằm viện, không thể đến Hoa viên Kim Đê giết người. Hơn nữa, tôi không biết lái xe, cũng không có xe, nếu đi bộ từ bệnh viện đến Hoa viên Kim Đê, còn giết người ít nhất phải mất năm tiếng. Mà tôi đang truyền nước biển, mỗi bốn tiếng phải thay một bình, y tá bệnh viện có thể chứng minh cho tôi. Nếu như tôi đi xe buýt hoặc taxi, sẽ có người nhớ đến tôi, mọi người cứ việc điều tra.”

Khúc Mịch nghe Kha Mẫn nói thì thở dài: “Do đó nên trước đây tôi chỉ

hoài nghi, vì không nghĩ ra điểm này. Mãi cho đến một ngày, tôi đi loanh quanh khu vực gần trạm xe lửa nhìn thấy một ông lão cho thuê xe đạp, lúc bấy giờ mới rõ ràng mọi chuyện.

Chị là cảnh sát hình sự nên biết được manh mối, và phương hướng điều tra, do vậy sẽ không đi taxi gần bệnh viện. Chị đi từ cửa sau bệnh viện, qua một con đường, đến một con hẻm nhỏ, không có máy thu hình và thường xuyên có taxi đậu. Chị chọn một chiếc chạy đến Hoa viên Kim Đế, ở đội hình sự chị đã biết được số của Jenny, cố tình tìm bộ trang phục khá giống với Lãnh Thác.

Thời điểm Đường Ninh chết, là mặc lễ phục của Jenny, theo cô ta suy diễn thì mình mới là đối tượng hung thủ chọn lựa. Chị nắm điểm này nên trong điện thoại chị nói rằng hung thủ chọn cô ta là mục tiêu kế tiếp nên cảnh sát phải chị đến bảo vệ cô ta. Cô ta dĩ nhiên biết hai từ ‘Kha Mẫn’, xuất phát tâm lý nhất định cô ta sẽ để chị vào trong, hơn nữa còn ăn mặc thật đẹp.

Jenny ở trước mặt chị toát lên vẻ cao sang, quyền quý, cùng ánh mắt miệt thị chị, cô ta không hề biết đó chính là nguồn gốc khiến cái chết của cô ta đến nhanh hơn. Chị nhìn vẻ mặt cô ta, tưởng tượng ra tình cảnh cô ta cùng chồng chị, nên không do dự mà hạ thủ. Chị chọn lúc Jenny không chú ý bỏ chút thuốc mê vào trong nước uống, sau đó mở bụng, nguy tạo hiện trường giết người liên hoàn.

Nếu như tôi đoán không sai, màu vẽ trên cơ thể Jenny chính là của Đa Đa? Tôi nhớ mỗi cuối tuần chị đều đưa Đa Đa đi học vẽ ở Cung thiếu nhi. Hoa văn trên người của Jenny rất hời hợt, vừa nhìn thì biết chỉ là trình độ vẽ nhập môn.

Chị thu dọn hiện trường, chụp ảnh, trong tủ quần áo của Jenny chị tìm thấy bộ quần áo cô ta từng mặc trên TV, thay quần áo của mình và tử cung của nạn nhân cất vào vali da. Sau đó chị lấy thẻ trong điện thoại di động của Jenny, mở điều hòa đến mức thấp nhất. Trước khi rời đi chị cũng không khóa cửa phòng, chị muốn mọi người nhanh chóng phát hiện ra thi thể, muốn khi Triệu Xuyên trở về sẽ có ‘Kinh hỉ’.

Chị nguy trang thành Jenny, ra khỏi cửa tiểu khu bắt một chiếc taxi, cố ý

ngồi bên cạnh tài xế coi đoạn băng ghi lại phỏng vấn của Jenny. Tài xế tự nhiên nhận lầm chị là Jenny, điều này đã đạt đến mục đích của chị, thời gian tử vong của Jenny mơ hồ lại càng thêm nhiều loạn suy nghĩ của chúng tôi.

Chị xuống xe ở trạm xe lửa, thuê một chiếc xe đạp ở đó, sau đó chạy về bệnh viện. Khoảng bảy giờ chị ra khỏi bệnh viện, hơn mười một giờ quay trở về, có dư thời gian. Chị ung dung thay quần áo, cất vào vali nhỏ, sau đó bỏ vào vali lớn của mình.

Chính vì thế nên ngày chị xuất viện, vali chị mới nặng như vậy. Chị còn nói đùa với bác sĩ, mỗi lần nằm viện là như dọn nhà, ý nói mình kỹ tính. Kế hoạch của chị đã vẹn toàn nhưng đến khi về nhà lưu ảnh thì có sai sót.”

“Đội trưởng Khúc! Đã tìm thấy bức ảnh!” Cố Thành đi vào phòng thẩm vấn một lần nữa, mang laptop, cắm thẻ nhớ. Trên màn ảnh đặt hai tấm hình, một là bức ảnh chụp thi thể Jenny rất đẹp, e rằng không có tấm nào chụp cô ta đẹp hơn tấm này.

Một tấm khác nhìn kinh khủng hơn nhiều, chỉ một màu đỏ tươi, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đầu và tứ chi của thai nhi.

Khúc Mịch lệnh cho Cố Thành dừng hình ảnh ở trên thi thể Jenny: “Trên ảnh chụp, Jenny đeo một chiếc lắc tay, đây là chiếc lắc chồng chị mua từ đảo Bali về. Hai người mỗi người một cái, lần đầu tiên gặp Jenny ở đội hình sự chị đã hoài nghi, bởi Triệu Xuyên nói vòng tay này trong nước không có, là hàng nổi tiếng của nước ngoài, hơn nữa là hàng rất quý hiếm.

Triệu Xuyên biết chị không thích đeo đồ trang sức vì sợ làm việc nhà rồi đánh rơi mất. Chị lại là điển hình của một bà nội trợ kiểu mẫu, ít coi tin tức giải trí, nên lại càng không gặp Jenny. Nhưng anh ta ngàn vạn lần không ngờ đến, qua một bộ lễ phục mà hai người gặp nhau. Chị nhìn thấy Jenny sắp chết mà vẫn đeo lắc trên tay nên hận thù càng thêm sâu. Dựa vào lúc thăm dò hiện trường, nhân lúc mọi người không để ý chị lấy đi chiếc lắc.”

“Tôi chẳng làm gì cả!” Sòng chết Kha Mẫn cũng không thừa nhận.

Sắc mặt cô ta trắng bệch có thể nhìn ra được sự kiên trì. Tính cách như

Khúc Mịch đã phân tích, đụng phải việc khó cũng không lùi bước. Trước mắt trong đầu cô ta chỉ có một ý nghĩ ‘Kế hoạch của mình vẹn toàn như vậy, Khúc Mịch chỉ có thể suy lý, anh ấy không có chứng cứ xác thực. Chỉ cần mình không nhận tội thì những chứng cứ Khúc Mịch nắm được căn bản là không thể định tội’.

“Tôi chẳng lấy chiếc lắc tay nào cả, cũng không đi Hoa viên Kim Đế, càng không giết người mổ bụng lấy thai nhi.”

Thấy cô ta mạnh miệng, Khúc Mịch lắc đầu, thấp giọng nói với Cô Thành một câu. Cô Thành ra ngoài, sau đó quay trở về cùng một ông lão, chính là ông chủ cho thuê xe đạp ở trạm xe lửa.

“Tôi nhớ ra cô! Chính cô ta là người đã bỏ ra năm trăm đồng thuê xe, sau đó không trả lại.” Ông lão nói giọng chắc nịch, “Chiếc xe đạp đó không đáng giá, năm trăm đồng cũng đủ mua chiếc xe mới nên tôi không giận, chỉ cảm thấy kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Khúc Mịch hỏi lại.

“Đúng! Những người thuê xe thường là học sinh hoặc là những khách du lịch từ nơi khác đến. Tôi nhìn cách cô ta ăn mặc và khẩu âm, không phải là học sinh, cũng chẳng phải là ngoại địa. Lúc đó, cô ta rất gấp, móc ra năm trăm đồng, ngay cả giá thuê cũng không hỏi, lấy chiếc xe gần nhất mà đi. Tôi đuổi theo cô ta muốn đưa biên lai, kính râm cô ta rơi mất, tôi nhìn thấy khóe mắt cô ta có một nốt ruồi. Cô ta nhanh chóng nhặt kính lên, rồi vội vàng chạy đi. Sau đó cô ta không trả xe, cũng không lấy lại tiền thế chấp, tuy nhiên chiếc xe vẫn được tìm thấy.

Việc này kể ra thật may mắn. Tôi đi thăm người bạn cũ nằm viện, ở cửa sau bệnh viện thì nhìn thấy chiếc xe của tôi. Phía trên xe có đánh ký hiệu riêng của cửa hàng chúng tôi nên không thể nhận nhầm.

Tôi nghĩ người ta đưa tôi năm trăm, tôi vẫn còn cầm trên tay, thăm bạn xong thì tôi đi ra nhà để xe đợi đến trời tối cũng không gặp, không còn cách nào khác là tôi dắt xe về; thế nhưng, mãi đến tận bây giờ cũng không thấy cô ta đến đòi tiền.”

“Cô ta đến thuê xe đạp của ông là khoảng mấy giờ?”

“Khoảng chừng mười một giờ!” Ông lão khẳng định: “Lúc ấy bọn tôi sắp dọn hàng, cô ta là vị khách cuối cùng.”

“Tôi không đi qua trạm xe lửa nào hết, ông lão đây nhất định tuổi già hoa mắt nhìn lầm. Không thể nào chỉ dựa vào lời khai của ông ta thì cho rằng tôi từng ra ngoài, đây là vu khống! Ông lão à, ông nhìn cho thật kỹ, nếu như nhận sai người, ông phải chịu hoàn toàn trách nhiệm! Giết người không phải tội nhỏ, ông biết câu nói này của mình ảnh hưởng đến tôi thế nào không?” Kha Mẫn nhìn chằm chằm ông lão, vẻ mặt nghiêm túc. Đừng nhìn thấy ngày thường cô ta bình dị, gần gũi, một khi đã nóng giận thì khí thế còn gấp ngàn lần người thường.

Nghe thấy vậy, ông lão liền rút vai: “Có thể đèn đường mờ mờ tôi không nhìn rõ, mắt tôi cũng yếu!”

Lời khai của ông lão trước sau không giống, Khúc Mịch cũng không có bất kỳ biểu hiện khó chịu nào.

Anh cho ông lão ra ngoài, nhìn Kha Mẫn rồi nói: “Tóc lưu lại trên người Jenny là của chị, chị có thể cho rằng ngày đó đến hiện trường vô tình lưu lại. Điện thoại trong bức ảnh, chị có thể nói là người khác gửi cho chị xem. Ông lão chứng thực chị thuê xe đạp ở trạm xe lửa, sau đó ông ta tìm thấy xe ở cửa sau bệnh viện chị lại nói ông lão mắt mờ nhận lầm người, tất cả đều chỉ là trùng hợp. Nếu như tìm ra chiếc lắc tay của Jenny thì chị không còn gì để nói đúng không? Trên lắc nhất định lưu lại vết máu của Jenny và vân tay của chị.”

Vẻ mặt Kha Mẫn hoang mang hơn hẳn: “Không ... Anh không tìm được ... tôi không có cầm ...” Cô ý thức được mình lỡ lời, biện giải yếu dần.

“Tôi nghe Đa Đa nói, ngày lễ của mẹ, chị gửi biếu mẹ mình một chiếc lắc tay. Cậu bé nghe chị gọi điện thoại về nhà, nói chiếc lắc đó là mua ở nước ngoài, hơn một ngàn đồng. Tôi nghĩ, chị sẽ không tặng chiếc lắc của Jenny cho mẹ mình, dù sao cũng nằm trên tay người chết. Chiếc lắc gửi đi chính

là của chị, còn chị giữ lại cái của Jenny. Cho dù Triệu Xuyên có nhìn thấy, cũng không nghi ngờ vì hai chiếc lắc giống nhau như đúc.”

“Đội trưởng Khúc! Khoa pháp chứng đưa kết quả kiểm nghiệm đến!” Lục Ly cầm báo cáo đi vào, liếc nhìn Kha Mẫn đầy ẩn ý, đáy mắt của anh ta có chút khiếp sợ, nghi vấn, còn có một tia thương hại.

Khúc Mịch nhận kết quả, liếc mắt nhìn, sau đó đặt lên bàn: “Chính chị đọc đi. Chúng tôi đã tìm thấy chiếc lắc trong nhà của chị, trên đó có vết máu của Jenny và vân tay của chị. Mặt khác, trong một chiếc vali du lịch lớn cũng phát hiện dấu máu, qua xét nghiệm, là máu của Jenny. Bây giờ --- Bằng chứng đã chất chồng như núi.”

Kha Mẫn cầm báo cáo tay run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, toàn thân vô lực, xụi hủn trên ghế.

Một lúc lâu sau cô ta mới mở miệng nói: “Tôi nhận tội, những lời anh nói đều là sự thật. Tuy nhiên tôi có một yêu cầu, trước khi vào trại tạm giam, tôi muốn gặp mặt Triệu Xuyên một lần!”

Khúc Mịch gật đầu, lệnh cho Lục Ly đưa Triệu Xuyên vào. Triệu Xuyên đã được thả nhưng không về mà đợi Kha Mẫn, từ trước đến nay anh ta không hề nghĩ tới hung thủ giết người là vợ của mình.

“Tại sao lại nói tôi vào? Không phải Kha Mẫn ra rồi chúng tôi cùng về sao?” Thấy Lục Ly đưa mình vào phòng thẩm vấn thì không hiểu.

Lục Ly không biết nên đáp lời thế nào, anh ta thực sự không thể mở miệng nói cho Triệu Xuyên rằng Kha Mẫn là hung thủ. Kha Mẫn trong văn phòng như người chị cả của cả đội, quét dọn vệ sinh, bung trà rót nước, bình thường còn thu xếp đối tượng gặp mặt cho mấy cậu độc thân. Một hình tượng người phụ nữ truyền thống, thiện lương như vậy làm sao có thể ra tay tàn nhẫn như thế?

Triệu Xuyên tiến vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy Kha Mẫn rất khác lạ, như biến thành một người khác, thấy anh ta đi vào cô ta liền nở nụ cười, là nụ cười khinh miệt.

“Tôi không muốn để con biết mẹ nó là người mang tội giết người; vì vậy, sau khi anh rời khỏi đây, ngay lập tức về nhà đưa nó đi, càng xa càng tốt, mãi mãi không quay trở lại!” Kha Mẫn bình tĩnh: “Từ sau khi giết Jenny, tôi biết mình sẽ có ngày này, chỉ không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy. Tôi còn muốn chăm sóc Đa Đa đến lớn, nhìn nó vào đại học, kết hôn, sinh con, khi ấy chết cũng nhắm mắt. Hiện tại ... Nguyện vọng duy nhất chính là mong nó quên tôi!”

Người mang tội giết người? Giết Jenny? Đại nã Triệu Xuyên xoay chuyển, anh ta nhìn chằm chằm Kha Mẫn, rồi quay đầu nhìn Khúc Mịch.

“Sao? Dọa sợ?” Kha Mẫn cười khanh khách.

“Kha Mẫn! Em đang khó chịu nên nói mê sảng phải không?” Anh ta đi đến nắm lấy tay Kha Mẫn, “Ngay cả giết gà em còn không dám nhìn, làm sao có thể giết người được chứ? Có người bức cung em, em đừng sợ!”

“Người mà anh đang nói đến nếu là cô gái của hơn mười năm về trước thì đúng. Khi đó tôi còn là viên ngọc quý trên tay ba tay mẹ, chuyện gì cũng không phải đụng vào. Nhưng từ khi kết hôn, mọi việc đều tự thân làm, nấu cơm, giặt đồ, quét nhà lau cửa, đốt lò, học cách cần kiệm, mỗi ngày chỉ dám chi năm hào mua mớ rau nát, bắt đầu biết mưu mẹo.

Tôi còn nhớ sinh nhật của anh vào một năm nào đó, tôi cẩn thận mua một con gà. Vì muốn tiết kiệm hai đồng làm gà mà tôi mang về nhà làm thịt. Nhìn con gà con bị trói chặt chân, giãy dụa, tôi thật sự không thể xuống tay. Do dự rất lâu, tôi mới nhắm mắt một dao chặt xuống, dòng chất lỏng ấm áp lần đầu tiên bắn lên mặt tôi. Thì ra giết gà rất đơn giản, làm cá càng chẳng có gì phức tạp, chỉ cần đập chết là được.

Anh biết làm sao tôi có thể giết con tiện nhân, con hồ ly tinh ấy không?”

Nhìn gương mặt Kha Mẫn cực kỳ dữ tợn, như ác quỷ khiến Triệu Xuyên run lên một cái.

Cô ta nắm chặt lấy bàn tay Triệu Xuyên đang cố gắng vùng vẫy thoát ra,

trầm giọng: “Rất đơn giản, đánh thuốc mê cô ta, sau đó dùng hết sức đâm thẳng vào ngực, rạch một đường mở ổ bụng. Tôi lấy thai nhi trong tử cung ra, rồi dùng mũi dao đâm vào để khâu lại. Đâm bên trái, đâm bên phải, như vá tít cho anh vậy. Năm đó không phải anh thường nói đường may của tôi rất chỉnh tề sao, may xong thì giống y như mới? Khi đó tôi nghĩ nếu anh chứng kiến cảnh tôi khâu bụng cô ta, chắc cũng có cảm giác như vậy.

Hai thai nhi ấy lớn rồi, bộ phận sinh dục cũng nhìn rõ. Người ta nói con trai giống mẹ, con gái giống bố, không biết chúng nó lớn lên sau này sẽ giống ai. Tôi nhớ anh đã từng nói, không thể sinh con không quan trọng, trên đời này anh chỉ cần một đứa là được rồi. Vì vậy, tôi xử lý bọn chúng.”

“Cô ... cô điên rồi ...” Triệu Xuyên sợ hãi, lần đầu tiên mới biết được người phụ nữ nằm cùng giường với mình lại đáng sợ như vậy.

Anh ta muốn thoát khỏi tay Kha Mẫn, nhưng không hiểu sao lực của cô ta lại mạnh đến thế.

“Điên? Tôi điên thế nào được!!! Anh có biết tôi xử lý bào thai song sinh ấy như thế nào không?” Kha Mẫn ngửa đầu cười lớn, ánh mắt tràn đầy hưng phấn và cuồng loạn, “Tôi rửa sạch nó, đem cắt thành từng miếng, bỏ trong máy xay. Xay nhuyễn cho thêm chút gia vị rồi làm nhân sủi cảo. Anh còn nhớ không? Anh ăn rất ngon miệng, còn khen tôi nấu ăn ngày càng ngon. Không phải tay nghề tôi được nâng cao mà là thịt của con anh --- ăn rất ngon!”

‘Oe! Oe!’ Trong nháy mắt Triệu Xuyên cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều muốn nôn ra ngoài, anh ta ngồi thụp xuống đất, gào thét: “Cô ... Biến thái!”

“Biến thái? Ha ha ha.... Tôi biến thái cũng là do anh bức! Tôi cho anh biết, Triệu Xuyên, nếu như anh dám phân chia tài sản của Đa Đa, tôi biến thành quỷ cũng đi tìm anh. Hì hì ... Sủi cảo ăn ngon không?” Kha Mẫn vừa khóc vừa cười, bộ dạng như người điên.

Triệu Xuyên bị cô ta dọa cho hoảng sợ, muốn bỏ chạy nhưng hai chân cứ mềm nhũn vô lực, đứng cũng không đứng lên nổi. Hắn nôn mọi thứ trong bụng ra, nôn đến mức mặt xanh mặt vàng, yết hầu nóng như lửa đốt.

“Tôi sẽ xuống Địa ngục, có điều ... tôi sẽ chờ anh ở đó!” Kha Mẫn đứng lên, ngồi xổm trước mặt anh ta: “Triệu Xuyên, tôi sẽ cho anh sống không bằng chết. Chỉ cần anh còn sống một ngày, anh sẽ mãi mãi nhớ đến bức ảnh đầm máu kia, nhớ đến khoảnh khắc đã ăn con của mình! Ha ha ha ... Hu hu hu ...”

Triệu Xuyên lăn lộn, chạy vọt ra khỏi cửa, gào thét, thần trí trở nên vô định.

Khúc Mịch đứng dậy, lắc đầu một cái: “Chị yên tâm tôi sẽ cho Triệu Xuyên đi giám định tinh thần, tìm một nơi để anh ta sám lỗi. Tôi cũng sẽ sắp xếp cho Đa Đa xuất ngoại, sẽ nói phái chị đi công tác, chấp hành nhiệm vụ bí mật. Với khối tài sản của Triệu Xuyên, cho dù cả đời cũng không lo.”

“Cám ơn!” Ngữ khí Kha Mẫn đầy thê lương.

“Thật ra, tiền nhiều đến mức nào cũng không đánh đổi được tình yêu. Tôi nghĩ, nếu cho cậu bé lựa chọn, nó sẽ bỏ tiền bạc mà theo chị!” Khúc Mịch cảm thấy tiếc cho Kha Mẫn, bi ai cho Đa Đa.

Một cậu bé chín tuổi, trong một ngày mất đi cả cha lẫn mẹ, là một chuyện bi ai đến mức nào! Nếu nói cho cậu bé biết sự thật dĩ nhiên sẽ vượt xa khỏi mức chịu đựng của nó. Tất cả cứ chờ đến khi cậu bé lớn rồi tính sau.

-----HẾT QUYỀN 3: Nghệ Thuật Hoàn Mỹ-----

-----oOo-----

Chương 93: Tổ tình khác người

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

QUYỀN 4 CÁNH CỬA ĐỊA NGỤC

Edit: TDT - Beta: Queenie_Sk

-----‘Đừng tùy tiện mở bất kì cánh cửa nào, bởi vì rất có thể nó thông với địa phủ!’ -----

Triệu Xuyên đã bị hù dọa đến mức điên loạn. Khúc Mịch tìm người giúp anh ta giám định thần kinh rồi đưa vào bệnh viện tâm thần.

Tiếp đó, Khúc Mịch ủy thác cho luật sư xử lý toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của Triệu Xuyên và Kha Mẫn, phát hiện bọn họ có tổng cộng bốn bất động sản, một cửa hiệu và một chiếc xe con. Trên thực tế, công ty của Triệu Xuyên chỉ là một cái vỏ trống rỗng, ngoại trừ các khoản cho vay, vẫn còn nợ hơn một triệu. Mặt khác, hai người đã mở một tài khoản tiết kiệm hơn hai triệu cho Đa Đa tại một ngân hàng ở Thụy Sĩ, chờ đến khi Đa Đa đủ mười tám tuổi thì có thể sử dụng.

Trong trại tạm giam, Kha Mẫn không gặp mặt bất cứ ai, cũng không cho Khúc Mịch báo tin cho người nhà. Cô muốn tận lực giấu giếm tin tức, càng kín kẽ càng tốt.

Theo ý của cô, luật sư đóng cửa công ty, bán hai bất động sản và ô tô để trả hết nợ nần, số tiền dư thì gửi vào tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ, hai căn hộ còn lại cùng với cửa hiệu cho thuê thì dùng để chi trả tiền học và phí sinh hoạt của Đa Đa ở nước ngoài.

Khúc Mịch giúp để Kha Mẫn gọi điện cho Đa Đa một lần. Kha Mẫn nói với Đa Đa, vì đề điều tra một vụ án có tính chất xuyên quốc gia, cô phải nằm vùng, không thể liên lạc với người nhà, hơn nữa cũng không thể tiết lộ cơ mật. Vì độ an toàn, phía cơ quan sẽ đưa cậu bé ra nước ngoài học tập. Kha Mẫn dặn dò Đa Đa phải ngoan ngoãn học hành, chú ý chăm sóc bản thân, nếu có chuyện gì thì nhớ liên lạc với chú Khúc Mịch.

Đa Đa dĩ nhiên sẽ hỏi về ba, Kha Mẫn lại phải gạt cậu bé, nói rằng cũng chính vì an toàn nên cha mẹ giả bộ ly hôn, tạm thời hai cha con không thể gặp mặt nhau.

Đa Đa chỉ là một đứa trẻ chín tuổi nhưng thường ngày được xem nhiều hình

ảnh cảnh sát bắt tội phạm, nên nó không hề nghi ngờ lời nói của mẹ mình, trái lại còn cảm thấy cực kì hưng phấn.

Khúc Mịch giúp bọn họ liên hệ với một trường học dành cho con em quý tộc ở Châu Âu. Ở đó là trường thực hiện mô hình quản lý khép kín, ngoại trừ Đa Đa thì không có một đứa trẻ châu Á nào. Không biết Đa Đa có thể nhanh chóng thích nghi với môi trường ở trường học mới hay không, Khúc Mịch lấy danh nghĩa của mình nhờ giáo viên trong trường và người quen trông nom chăm sóc nó.

Sau khi thu xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, Kha Mẫn xin được nhanh chóng thi hành án tử hình.

Thời khắc Đa Đa bước lên máy bay cũng chính là lúc Kha Mẫn bị xử bắn.

Một tiếng súng vang vọng nơi pháp trường, hết thảy mọi thứ đều kết thúc!

Một tháng sau...

“Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng chưa đi làm lại, cũng không liên lạc được.” Khang Bình nói đi nói lại lần thứ ‘n’

Sau khi vụ án của Kha Mẫn kết thúc, Dĩ Nhu cũng xin nghỉ đông. Chẳng ai biết cô đã đi đâu, cũng không một ai có thể liên lạc với cô.

Mỗi ngày Khúc Mịch đều ghé qua phòng làm việc của Dĩ Nhu, còn đúng giờ hơn cả việc quét thẻ điểm danh ở chỗ làm.

Vụ án của Kha Mẫn khiến thành viên trong đội hình sự đều cảm giác ngột ngạt, cảm xúc đè nén, thêm vào đó tâm trạng của Khúc Mịch cũng không tốt bầu không khí của văn phòng càng thêm u ám.

“Các đồng chí, để gia tăng cảnh lực cho đội hình sự, cấp trên đặc biệt điều đến ba thành viên mới, hai người trong đó các đồng chí đã biết, chính là hai người thường xuyên hỗ trợ chúng ta: Lưu Tuấn và Cố Thành. Ngoài ra còn có một cô gái rất tài năng, tuy mới chỉ tốt nghiệp năm nay nhưng đã đạt thành tích tốt nhất trong lịch sử của Đại học Cảnh sát từ trước đến giờ. Hơn

nữa, cô ấy theo chuyên ngành dấu vết học*, đúng là nhân tài mà đội hình sự chúng ta rất cần!”

Dấu vết học? Lục Ly nghe xong đột nhiên nhớ tới một người, con gái Vương Hải Ba* hình như cũng học tại Đại học Cảnh sát, năm nay cũng vừa vắn tốt nghiệp.

-- Vương Hải Ba là người phóng viên bị cha Lãnh Thác hại phải chuyển đi nơi khác sinh sống.

“Tiểu Vương, mau vào đi!” Cục trưởng Hoàng nhìn ra ngoài cửa, vẫy vẫy tay. Ngay sau đó, một cô gái trẻ tiến vào.

Dung mạo của cô ta rất bình thường, chính là kiểu con gái nếu ném vào đám đông thì sẽ bị người ta quên mất sự tồn tại. Y phục trên người cô ta rất gọn gàng sạch sẽ nhưng có thể nhìn ra đó không phải là một của năm nay. Cả người cô không có lấy một món đồ nữ trang, tóc cũng chỉ dùng một sợi chun màu đen buộc thành kiểu đuôi ngựa, vô cùng đơn giản.

“Vương Hải Ba là gì của cô?” Lục Ly nhìn kĩ các đường nét trên mặt của cô gái trẻ, mơ hồ nhìn ra một vài điểm tương đồng.

“Tôi là Vương Tịnh, Vương Hải Ba là cha của tôi.” Cô gái trẻ thoáng nở nụ cười đáp lại, lộ ra lúm đồng tiền bên má trái.

Lưu Tuấn và Cố Thành đã có bàn làm việc của mình từ trước, còn Vương Tịnh, Lưu Ly sắp xếp cho cô ta ngồi ở vị trí của Kha Mẫn.

Lúc vào phòng, Khúc Mịch loáng thoáng nghe được khúc sau của câu chuyện, Khúc Mịch khẽ đưa mắt liếc nhìn Vương Tịnh, hỏi: “Học dấu vết? Chẳng phải nên vào Khoa pháp chứng sao? Vào đội hình sự làm gì?”

“Đội trưởng Khúc, là tự tôi xin vào làm việc trong đội hình sự.” Vương Tịnh đứng dậy, thẳng thắn đáp lại: “Bất cứ sự xê dịch nào cũng sẽ làm cho sự vật bị biến đổi. Mặc dù kĩ thuật lấy chứng cứ của Khoa pháp chứng rất khoa học nhưng cũng không thể đảm bảo trăm phần trăm vật chứng không bị nhiễm bẩn, hơn nữa có một số manh mối cần khảo sát tại hiện trường. Vì

muốn tiếp cận hiện trường trước tiên nên tôi quyết định xin vào đội hình sự.”

“Đội trưởng Khúc, cô ấy là con gái của Vương Hải Ba.” Lục Ly nhắc nhở.

Khúc Mịch nhìn Vương Tịnh một cái, không nói thêm, xem như ngầm đồng ý việc cô ta lưu lại nơi này.

“Ba người các cậu lại đây!” Khúc Mịch chỉ vào ba người mới, ra lệnh.

Cả ba đưa mắt nhìn nhau, đi tới trước mặt Khúc Mịch. Hiện tại cũng không có vụ án nào, không biết Khúc Mịch sẽ giao nhiệm vụ gì cho họ.

“Trong vòng ba ngày phải tìm được tin tức về người này, nếu không thì rời khỏi đội hình sự cho tôi!” Khúc Mịch ném qua một tờ giấy, bên trên viết vài thông tin vụn vặt.

“Tăng Dĩ Nhu, hai mươi lăm tuổi, nghề nghiệp pháp y, địa chỉ gia đình...”

“Đội trưởng Khúc, đây không phải là pháp y Tăng sao?” Lưu Tuấn khó hiểu, lên tiếng hỏi.

“Cô ấy chính là nhiệm vụ của các cô cậu. 72 giờ sau, tôi muốn được nhìn thấy kết quả. Bắt đầu tính giờ!” Nói xong, Khúc Mịch còn cường điệu nhìn nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

Ba người thoáng nhìn nhau. Lưu Tuấn nói trước: “Chia ra hành động, tìm được manh mối lập tức gọi điện! Nhớ kỹ, đây là bài tập của cả ba chúng ta, cùng hợp tác mới có thể qua cửa!”

Lục Ly đưa mắt nhìn Lưu Tuấn đầy tán thưởng, chàng trai này rất có tiềm năng. Cậu ta nhanh chóng đưa ra được phán đoán, phân tích tâm lý của đối phương và đồng nghiệp, hơn nữa còn có năng lực lãnh đạo nhất định.

Chỉ có điều, dùng ba người bọn họ để điều tra tung tích của pháp y Tăng, việc này được tính là —— lạm dụng chức quyền để mưu lợi cá nhân!

Cố Thành mở máy vi tính, Lưu Tuấn đi tìm Khang Bình, Vương Tịnh thì đến nhà Dĩ Nhu tìm manh mối.

Nửa tiếng sau, bọn họ có phát hiện.

“Đội trưởng khúc, tôi đi tìm Khang Bình để nghe ngóng tình hình. Anh ấy cho biết pháp y Tăng không đề cập đến việc mình đi đâu, khi nào thì trở về, chỉ thông báo xin nghỉ một tháng. Ngoài ra cô ấy còn dặn Khang Bình, có mấy báo cáo đợi cô ấy trở lại sẽ tự tay viết. Những điều này cho thấy bác sĩ Tăng không hề có xu hướng mất tích, cô ấy chỉ đơn giản là đi nghỉ phép ở đâu đó mà thôi.”

“Tôi cũng tới xem qua nơi ở của pháp y Tăng, cửa sổ buồng rèm đóng chặt, trên cửa ngoại trừ chuông cửa ra thì những chỗ khác đều phủ một lớp bụi mỏng. Điều này chứng tỏ có người đến tìm nhưng cô ấy không có ở nhà. Bên cạnh đó tôi đi dò hỏi nhân viên quản lý tòa nhà bọn họ cho biết pháp y Tăng đã thanh toán tiền điện nước trước một tháng. Việc này cũng cho thấy cô ấy không phải đi luôn không trở lại.”

“Tôi lên mạng tìm qua thông tin tài khoản của pháp y Tăng cho thấy ba mươi ngày trước cô ấy đặt một vé máy bay online đi Canada!”

Nghe Cố Thành báo cáo, Khúc Mịch khẽ nhún mày. Mấy việc này anh cũng biết, thế nhưng then chốt ở chỗ đến nơi nào của Canada, bao giờ trở về?

“Mặt khác, em cũng xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của hãng hàng không, tìm ra được một đoạn ghi âm giữa nhân viên hàng không và pháp y Tăng. Trong đoạn băng có đoạn pháp y Tăng hỏi chuyến bay quay về ba mươi ngày sau. Do đó, theo phân tích của ba chúng tôi...”

Khúc Mịch đột nhiên đứng bật dậy, lúc đi tới cửa liền ném lại một câu: “Các cô cậu đã đạt yêu cầu!” Sau đó thì mất dạng.

Khúc Mịch chạy xe như bay, vừa đến dưới nhà Dĩ Nhu đã thấy cô xách vali bước xuống khỏi taxi.

“Đội trưởng Khúc, sao anh lại ở đây? Lại có vụ án lớn nào sao?” Tinh thần

của cô rất tốt, tựa như kỳ nghỉ phép này cô đã rất vui vẻ.

Khúc Mịch tiến tới nhận hành lý, nghiêm mặt: “Lên lầu rồi nói!”

Có vụ trọng án nào xảy ra sao? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Dĩ Nhu liền vội vàng bước lên lầu mở cửa.

“Pháp y Tăng, mỗi một chữ tôi nói sau đây đều vô cùng quan trọng, xin cô nghiêm túc lắng nghe!” Khúc Mịch ngồi ở trên ghế salon, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt ở trên đùi, bộ dáng thận trọng trước nay chưa từng có, dường như còn mang theo một chút căng thẳng.

Vẻ mặt của Dĩ Nhu cũng vì đó mà trở nên nghiêm túc. Cô đặt cốc nước trên bàn trà, ngồi đối diện với Khúc Mịch.

“Tôi biết nhân sinh quan, thế giới quan của mình không giống với mọi người, tính cách cũng khó ưa, thậm chí còn khiến người ta chán ghét. Tôi không cho đó là điều đáng vui mừng gì, nhưng cũng không cho rằng đó là điều đáng hổ thẹn. Hoàn cảnh sống của mỗi người đều khác nhau, chúng ta không có quyền lựa chọn, chỉ có thể chấp nhận nó. Hơn nữa, tính cách của mỗi người đều được định hình từ thời thơ ấu và niên thiếu, rõ ràng đây không phải là lỗi của tôi.

Ở Mỹ, tôi đã làm trắc nghiệm kiểm tra chỉ số IQ, 145. Nhưng điều đó cũng không giúp cho cuộc sống của tôi đặc sắc hơn, trái lại còn khiến tôi càng thêm cô độc. Hết năm này qua năm khác, tôi quen sống một mình, việc giao tiếp với xác chết và tội phạm dường như thoải mái và dễ dàng hơn. Tôi thiếu thốn tình thân, không có tình bạn, cho đến giờ càng chẳng có hi vọng cao xa gì về tình yêu.

Nhưng khi ở bệnh viện tâm thần, lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của em, vùng dưới đồi của tôi sản sinh ra dopamine, cuộn cuộn không ngừng. Sau khi mộng tỉnh lần thứ nhất trong thời kỳ trưởng thành đến giờ, hàng năm tôi tiếp xúc khoảng hơn hàng vạn người phụ nữ trẻ tuổi, trong mười bảy năm để tôi có thể phát sinh cảm giác không thể nào tự mình kiềm chế nổi chỉ chiếm 2/1.000.000

“Nói cách khác, lượt dopamine lần thứ 2/1.000.000 kế tiếp sản sinh ra sẽ có cơ hội phân bố vào mười bảy năm sau, hơn nữa chưa hẳn điều này sẽ phát sinh. Tôi nhận thấy đây là một cơ may khó cầu, không có gì lại không nắm bắt lấy nó. Qua một tháng cô nghỉ phép, tôi đã suy nghĩ rất kỹ càng, hiện tại quyết định của tôi đã được cân nhắc một cách rất thận trọng.”

Năm nay Khúc Mịch ba mươi tuổi, nghĩa là, lần đầu tiên anh mộng tỉnh là lúc mười ba tuổi, thật đúng là trưởng thành sớm. Nghe Khúc Mịch nói, Dĩ Nhu âm thầm tính toán một chút.

“Pháp y Tăng, em nghe vẫn không hiểu sao?” Thấy đối phương không hề có chút phản ứng, anh nhú mày hỏi lại.

“A! Đội trưởng Khúc dậy thì quá sớm!”

Đây không phải là trọng điểm có hiểu không! Khúc Mịch biết chỉ số EQ của mình thấp, nhưng không ngờ người nào đó lại còn có chỉ số EQ thấp đến mức không tưởng tượng nổi thì đúng là sâu nào.

“Pháp y Tăng, bây giờ tôi đang thổ lộ với em! Tôi đối với em ... Nhất kiến chung tình!”

-- Nhất kiến chung tình: chỉ những người chung thủy, không bao giờ thay đổi chủ kiến.

Oái!

Dĩ Nhu khẽ cau mày, một lát sau mới mở miệng nói: “Đội trưởng Khúc, tôi vô cùng cảm tạ sự ‘Nhất kiến chung tình’ của anh. Tôi cũng là một người có thói quen sống cô độc một mình, tuy nhiên tôi không giống với anh. Tôi cực chán ghét cá tính của chính mình. Tôi đã dần tìm cách thích nghi với môi trường tập thể, cố gắng sửa đổi để cho sinh hoạt của mình hợp với ‘quần chúng’ hơn. Nhưng, tôi vẫn cần một không gian riêng của mình, nếu có người muốn tiến vào không gian ấy, tôi sẽ có cảm giác không an toàn, thậm chí rất khó chịu!

Tôi đồng ý với quan điểm của anh, tình yêu chính là thứ được sinh ra do tác

dụng hóa học của dopamine. Dopamine sẽ mang đến một loại ‘cảm xúc mạnh mẽ’, khiến cho người ta nảy sinh một loại ảo giác cho rằng tình yêu mãi mãi cuồng nhiệt. Đáng tiếc, cơ thể của chúng ta không có tài nào liên tục tiếp nhận thứ nhân tố kích thích này. Nói cách khác, một người không thể nào duy trì ở mức tim đập nhanh, mãi mãi ở trong tình trạng cao trào.

Đó là lí do mà đại não không thể làm gì khác hơn ngoài việc xóa bỏ những ý niệm này trong đầu, để cho những thành phần hóa học kia tồn tại dưới sự kiểm soát của nó, theo quá trình trao đổi chất tự nhiên. Quá trình này thông thường sẽ kéo dài từ một năm rưỡi đến ba năm. Cùng với sự suy giảm rồi biến mất hoàn toàn của dopamine, tình cảm mãnh liệt gì đó cũng do vậy mà trở nên bình lặng.”

“Khi dopamine biến mất, đội trưởng Khúc sẽ không cảm thấy xác suất 1/2.000.000 của mình có bao nhiêu may mắn nữa. Nếu tình yêu mà đội trưởng Khúc theo đuổi tồn tại dưới sự tác động của dopamine, và anh cảm thấy hạnh phúc với tình yêu ấy; vậy thì, tôi, với thân phận là một bác sĩ bán chuyên nghiệp, có thể nói với anh rằng: ăn nhiều chocolate, uống cà phê, hoặc là trở thành một con nghiện, đều có thể giúp anh có được thể nghiệm tương tự.”

“Pháp y Tăng, em đang coi thường chỉ số IQ của tôi?” Khúc Mịch hơi hơi thả lỏng người một chút: “Đại não của chúng ta có cấu tạo không giống nhau, cùng lượng chất dopamine nhưng nó như một cái chìa khóa vạn năng có thể cùng lúc mở ra rất nhiều ổ khóa, căn cứ vào tình hình vị trí khác nhau mà nảy sinh ra những phản ứng hóa học khác nhau. Mùi vị của chocolate nói cho đại não biết chúng ta đang ăn. Cảm nhận về tình yêu nhắc cho đại não chúng ta biết chúng ta đã rơi vào bẫy tình, đồng thời cũng thúc giục chúng ta tiến hành giao phối, dùng hành động này để sản sinh ra con cháu đời sau.

Khi dopamine tăng lên không ngừng, chúng ta khát khao yêu thương và được yêu thương, tận sức hưởng thụ vị ngọt của ái tình. Thời điểm dopamine trở nên bình lặng, chúng vẫn cứ tiếp tục vì ái tình mà dâng hiến và nỗ lực, không rời không bỏ.”

“Đội trưởng Khúc, có thể tôi không hiểu rõ tình yêu là gì; thế nhưng, khi

một người phụ nữ không hề ngại ngùng khi bàn luận với một người đàn ông về dopamine, mộng tinh, giao phối, tính toán xác suất, thì dopamine của cô ta nhất định sẽ không tiết ra trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

Khúc Mịch khẽ cau mày, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Đội trưởng khúc, anh vẫn chưa rõ sao?” Lúc này đến phiên Dĩ Nhu hỏi lại.

“À, em đang từ chối tôi.” Anh hiểu được lời cô nói. “Tuy nhiên, em hãy cho phép mình cân nhắc một chút xem sao. Dù sao người có thể nói chuyện ăn ý với em như thế này cũng không có nhiều. Tôi sẽ là một người bạn tốt, biết ... nấu những món đơn giản, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, cũng có thể tập giặt giũ quần áo...”

“Ngại quá, tôi không cho rằng chúng ta nói chuyện ăn ý với nhau. Hơn nữa tôi không cần một —— nam bảo mẫu!” Dĩ Nhu đứng lên, rõ ràng có ý tiễn khách.

Khúc Mịch đành phải cáo từ, ủ rũ giống như một con gà trống bị đánh bại. Cho tới tận bây giờ, Dĩ Nhu vẫn chưa từng thấy bộ dạng ủ oải chán nản như thế này của anh. Không lâu trước đây, ngay cả khi tạm thời bị đình chỉ công tác, anh cũng vẫn rất kiêu ngạo.

Một người kiêu ngạo như vậy lại bị mình từ chối thẳng mặt không chút lưu tình, có khi nào sẽ bị đả kích lớn không? Dĩ Nhu đột nhiên hơi hối hận, cẩn thận suy nghĩ lại xem những lời mình vừa nói có quá đáng lắm hay không.

Nhưng lại nhớ đến chuyện anh coi cô như trò đùa, chút tự trách kia liền biến mất hoàn toàn.

Tiến Khúc Mịch ra cửa, Dĩ Nhu trở về phòng thoải mái tắm rửa một lượt, sau đó vui người trên giường, ngủ một giấc thật ngon.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng réo lên bên tai khiến cô giật mình tỉnh giấc. Mơ mơ màng màng nhận điện, nghe thấy bên trong truyền đến một câu ‘phát hiện tử thi’, cô liền lập tức tỉnh táo trở lại.

Dĩ Nhu cúp điện thoại, vội vàng rửa mặt, thay quần áo, mười lăm phút sau vọt ra khỏi cửa, đi thẳng đến hiện trường phát hiện ra án mạng.

Sắc mặt Khang Bình tái nhợt chờ ở bên ngoài tiểu khu, thấy cô chạy đến liền hỏi: “Pháp y Tăng đã ăn sáng chưa?”

Thấy Dĩ Nhu lắc đầu, anh lại nói thêm: “Cũng may đỡ phải nôn ra toàn bộ!”

Thức ăn trong bụng anh ta đã ói ra sạch sành sành, bây giờ chỉ còn có thể nôn khan.

Dĩ Nhu chau mày, bắt đầu tò mò với hiện trường sắp được chứng kiến.

[*] – Vùng dưới đồi (Hypothalamus): là một cấu trúc thuộc não trung gian, nằm quanh não thất ba và nằm chính giữa hệ thống viền (limbic). Thực nghiệm cũng cho thấy choline, dopamine, serotonin ... do các hệ thống các nhau của vùng dưới đồi tiết ra.

[*] – Dopamine – hóa chất hạnh phúc: là một loại hóa chất đặc biệt trong cơ thể khiến "nạn nhân" của thần tình ái không cưỡng lại được tình yêu. Trong não bộ, chất dopamine rất hiếm. Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, tình trạng “phờn phơ”, ham muốn và khoái lạc. Việc tăng cao hoạt chất này có thể dẫn đến các cảm giác tưởng thưởng, khiến “khổ chủ” khó mà từ bỏ tình yêu. Chúng hoàn toàn gây nghiện giống như việc sử dụng cocaine vậy. Và mọi hành động tạo nên hứng thú như ăn một mẩu chocolate, làm tình, nghe một khúc nhạc, thắng một trò chơi... đều làm tăng tiết dopamine.

-----oOo-----

Chương 94: Ác mộng trở lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần đầu tiên Dĩ Nhu trông thấy Khang Bình ói đến mức này, nên càng thêm hứng thú với hiện trường trong căn hộ. Cô làm nghề pháp y này đã lâu như vậy nhưng chưa có tình huống nào khiến cô phải nôn mặt xanh mặt vàng.

Cô bước nhanh lên lầu, một luồng mùi vị quen thuộc xông vào mũi, mùi máu tanh xen lẫn một mùi hương kỳ lạ! Lục Ly đứng ở cửa, sắc mặt khó coi, nhìn thấy cô thì chỉ vào căn hộ ở phía Đông.

Một căn nhà lầu kiểu cũ, một tầng ba hộ, án phát ở căn hộ 101. Cửa mở ra, Lưu Tuấn đang hỏi thăm hàng xóm ở hai hộ kế bên.

Dĩ Nhu đeo găng tay mang thùng y cụ tiến vào.

Bước vào trong là một phòng khách nhỏ kiêm phòng ăn, giữa hai chiếc sofa đơn là chiếc bàn trà nho nhỏ, một người đàn ông ngửa mặt lên trời, nằm ngã trên mặt đất, trong tay nắm một chiếc túi nilon, miệng túi mở rộng, trong túi là sữa đậu nành và bánh quẩy.

Trán của nạn nhân rõ ràng bị một vật gì đó hình dạng như cái chày đập hõm xuống, hai màu đỏ trắng xen lẫn vào nhau, ắt hẳn là máu và óc. Nhìn gương mặt nạn nhân đã không còn nhận ra mũi, mắt, miệng, tất cả chỉ còn là đám thịt nhầy nhụa đầy máu.

Cách đó không xa là một con chó lớn, dây xích vẫn còn trên cổ, đầu cũng bị đập nát bét, trông rất kinh khủng.

Dĩ Nhu cảm giác lồng ngực có hơi khó chịu, cô hít sâu hai lần.

“Thực sự quá hung tàn!” Lục Ly từ ngoài bước vào, “Pháp y Tăng, bên trong phòng ngủ càng không thể nhìn nổi.”

Dĩ Nhu chưa kiểm tra thi thể nam giới ở phòng khách, mà đi thẳng đến phòng ngủ chính. Khúc Mịch đứng trước cửa phòng ngủ, cũng lần đầu tiên phá lệ cô trông thấy anh cau mày ở hiện trường vụ án.

Anh quay đầu nhìn thấy Dĩ Nhu bước tới, anh muốn nói điều gì đó nhưng

Tăng Dĩ Nhu lại đẩy anh ra.

Tình huống trong phòng hoàn toàn bày ra trước mắt cô, nhìn thấy mà giật mình!

Người phụ nữ mặc áo ngủ nằm ở cửa, toàn bộ gương mặt không nhìn ra đáng vẻ, một vũng máu lớn trên nền đất.

“Cẩn thận phía trước!” Khúc Mịch thấp giọng nhắc nhở.

Sắc mặt Dĩ Nhu tái nhợt, cô đưa mắt nhìn phía trước thi thể, một con mắt đang lẳng lẳng nhìn cô. Ánh mắt ấy tràn ngập lo âu và hoảng sợ, còn có thêm mùi vị của chết chóc.

Bên cạnh là thi thể của một con mèo, đầu và thân thể hình thành trong một góc độ quỷ dị, hình như bị vặn cổ. Góc tường có hai vũng máu thịt be bét, nhìn kỹ là xác của hai con mèo con mới sinh.

Máu bắn tung tóe trên tường, phía trên còn dính chút lông mèo.

Tủ ở trong phòng bị mở ra hết, quần áo và chăn bị lục tung lên, mùi khai nồng từ trong tỏa ra.

Dĩ Nhu chậm rãi bước tới, Khúc Mịch nhìn thấy hai chân của cô hình như đang run lên.

Cô có điểm bất thường! Khúc Mịch khá hiểu rõ Dĩ Nhu, tình cảnh máu tanh như vậy sẽ khiến cô không thoải mái, nhưng cũng không đến nỗi làm cho cô --- hoảng sợ!

Khúc Mịch vội vàng tiến gần, trông thấy cô liếc mắt nhìn tủ áo, đột nhiên lấy hai tay bịt chặt lỗ tai hét ầm lên.

Tất cả mọi người ở trong hay ở ngoài đều bị tiếng hét này làm kinh ngạc ngây người, Lưu Tuấn từ bên ngoài chạy vào trông thấy sắc mặt Dĩ Nhu trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt mông lung, đứng lơ ngơ một chỗ.

“Dĩ Nhu, em sao vậy?” Khúc Mịch nhắc thấy thần trí của Dĩ Nhu không tỉnh táo, tựa như phải chịu kích thích rất lớn.

Anh ôm chặt eo Dĩ Nhu, không ngờ đến cô hét càng to hơn, còn khua ta khua chân đầm đá loạn xạ, há miệng thật lớn cắn mạnh vào bờ vai của anh.

Khúc Mịch không dám ra tay sợ sức mạnh sẽ làm cô bị thương, chỉ còn cách chịu đựng để cô tùy ý cắn xuống, anh dùng tay vỗ nhẹ sau lưng cô động viên.

Nhưng sự va chạm của anh cũng không làm giảm bớt trạng thái hoảng loạn của Dĩ Nhu; trái lại, Dĩ Nhu phản ứng còn kịch liệt hơn trước. Hai mắt cô nhắm nghiền, thân thể mềm oặt, từ từ ngã xụi xuống.

“Nhanh quay đầu xe!” Khúc Mịch nói lớn với Lưu Tuấn, ôm lấy Dĩ Nhu chạy ra ngoài.

Lưu Tuấn đang sững sờ cũng choàng tỉnh vội chạy ra ngoài, quay đầu xe, mở cửa sẵn chờ.

Một chiếc xe cảnh sát hú còi liên tục, lái thẳng về bệnh viện, tiến vào phòng cấp cứu nói rõ bệnh trạng với bác sĩ.

“Đo huyết áp, làm điện tâm đồ, thử máu, chụp CT não bộ.” Bác sĩ kéo mí mắt Dĩ Nhu kiểm tra.

Khúc Mịch chau mày: “Bác sĩ! Có phải nên đánh thức người bệnh dậy trước không?”

“Tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ? Không kiểm tra tìm ra nguyên nhân bệnh nhân ngất mà đã tiêm thuốc lung tung, xảy ra chuyện anh phụ trách được không? Mau ra nộp tiền, đừng chậm trễ, nếu như bệnh tình bệnh nhân chuyển biến xấu, anh cũng đừng trách chúng tôi không kịp thời cứu chữa!” Bác sĩ giọng thiếu kiên nhẫn.

“Mau gọi viện trưởng các anh qua đây!”

“Tìm ai cũng không có tác dụng, tôi làm như vậy không trái quy tắc nghề y. Anh muốn trách cứ chuyện gì cũng được, tuy nhiên tôi cho anh biết, trách xong thì tôi vẫn phụ trách chữa cho bạn gái anh!” Ý tứ của bác sĩ rất rõ ràng, bệnh nhân là do anh ta phụ trách, trừ phi Khúc Mịch chuyển viện, còn nếu không thì hết cách. Đến lúc nguy cấp, làm căng chỉ bất lợi với bệnh nhân, thúc thời một chút, duy trì mối quan hệ mới là người thông minh.

Khúc Mịch rút điện thoại, bấm một dãy số, “Uông Vũ! Phòng cấp cứu!”
Dứt lời anh ngắt điện.

Chỉ một lát sau, một người đàn ông mặc áo blouse bộ dạng hấp tấp xuất hiện trước cửa phòng cấp cứu. Trông thấy Khúc Mịch anh ta khẽ giật mình, “Là cậu thật sao? Sao vậy Gây họa rồi à? Tớ nói rồi mà lão xử nam nguy hiểm nhất, nguy hại xã hội, nguy hại gia đình, nguy hại ...”

“Coi bạn gái tôi, hình như cô ấy bị kích thích quá độ nên ngắt xiu!” Khúc Mịch không để ý đối phương ăn nói lung tung, kéo cổ áo anh ta đến trước mặt giường bệnh, “Cô ấy là pháp y, vừa rồi ở hiện trường án mạng đột nhiên hét lớn, phát điên, sau đó té xiu. Tuy rằng hiện trường có chút ghê rợn nhưng cô ấy có tác phong làm việc chuyên nghiệp không dễ bị ngắt xiu. Do vậy tôi nghĩ, cô ấy ngắt là vì nguyên nhân khác.”

“Đo huyết áp, làm điện tâm đồ, thử máu, chụp CT não bộ.” Uông Vũ kéo mi mắt Dĩ Nhu, cũng nói ra câu tương tự.

Anh ta nhìn Khúc Mịch cau mày, liền ngay lập tức bổ sung, “Coi dáng vẻ cậu quan tâm bạn gái của cậu kìa, những chuyện kiểm tra này chắc chắn sẽ không khiến cậu yên tâm. Theo kinh nghiệm của tớ là do cô ấy bị kích thích nên ngắt, sẽ mau chóng tỉnh lại. Tuy nhiên nguyên nhân bị ngắt xiu phải chờ cô ấy tỉnh lại mới biết, tình huống gớm ghiếc gì đó chỉ là một phần. Cậu phân tích rất đúng, là một pháp y chuyên nghiệp chắc chắn không đến nỗi yếu đuối như vậy. Tôi hoài nghi ... Bạn gái cậu có tiền sử bệnh tâm lý đúng không?”

“Cô ấy mắc chứng bệnh sợ không gian hẹp và có trở ngại giao tiếp nhẹ.” Khúc Mịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Uông Vũ nghe xong, trầm tư một chút, “Xem ra trong lòng cô ấy có điều bất thường. Cứ kiểm tra thể chất của cô ấy trước xem có vấn đề gì không rồi nói tiếp.”

Khúc Mịch gật đầu, nhìn chăm chăm bác sĩ lấy máu, đo huyết áp, làm điện tâm đồ.

Kết quả cho thấy tất cả đều bình thường, chụp CT cũng không phát hiện bất thường. Về thể chất khá khỏe mạnh, như vậy chỉ còn cân nhắc vấn đề tâm lý.

“Khúc Mịch! Phương diện tâm lý cậu là chuyên gia, hình như không cần tớ hỗ trợ.” Uông Vũ nở nụ cười, “Tớ thấy chỉ là cậu lo lắng quá thôi, chờ đến khi cô ấy tỉnh lại có thể xuất viện được rồi.”

“Ừm! Cậu đi được rồi!” Khúc Mịch ngồi bên cạnh giường, chờ Dĩ Nhu tỉnh lại.

“Khúc Mịch! Lâu lắm rồi không gặp, không muốn ôn chuyện với tớ sao? Lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta là cách đây ba năm rồi. Tớ còn tưởng người bạn duy nhất trên cõi đời này của cậu là tớ cũng đã bị vứt bỏ ...”

“Cậu rất phiền!” Khúc Mịch thấp giọng, “Người bệnh cần yên tĩnh!”

“Được! Tớ ngậm miệng!” Anh ta không nói nữa, rút điện thoại bấm bấm trên màn hình vài cái. Điện thoại di động Khúc Mịch báo có tin nhắn đến.

Khúc Mịch liếc một cái không trả lời; một lát sau tiếng chuông báo lại vang lên.

Anh chau mày, đứng dậy, đi đến trước mặt Uông Vũ, kéo cổ áo anh ta tống ra khỏi cửa, sau đó đóng cửa lại.

Dĩ Nhu đang nằm trên giường, dường như bị tiếng động đánh thức. Cô mở mắt nhìn xung quanh một lúc, sau đó ngồi dậy.

“Em tỉnh rồi? Bây giờ cảm thấy thế nào?” Khúc Mịch vội vàng đi đến.

Dĩ Nhu thấy anh tiến đến gần cô, rõ ràng có chút chống cự, thân thể hướng sát về phía thành giường.

“Tôi không sao! Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi!” Sắc mặt Dĩ Nhu trắng bệch, nói chuyện uể oải.

Thái độ của cô rất kiên quyết, kết quả kiểm tra cũng không vấn đề nên Khúc Mịch đành chiều theo ý cô, đưa cô về nhà.

Dĩ Nhu không muốn Khúc Mịch ở lại, nhưng nói thế nào Khúc Mịch cũng không chịu đi. Dĩ Nhu không còn khí lực nói nhảm với anh, nên mặc kệ, còn cô về phòng ngủ đóng cửa lại.

Dĩ Nhu mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một lọ thuốc, bao bì toàn tiếng Anh. Cô uống một viên, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, trước mắt đen kịt một màu, lại rất yên tĩnh, cô còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của chính mình.

Cô cố gắng nín thở, còn dùng tay bịt chặt miệng lại, một cảm giác sợ hãi bao phủ trong lòng. Trong không u tối đó có một vệt ánh sáng, cô hướng về phía ánh sáng, đến gần nhìn, mắt hoàn toàn đỏ ngầu!

Một cái búa lớn liên tục nện xuống đầu, xuống mặt người đang ngã trên nền đất, dòng máu bắn tung tóe, hình như còn có thịt nát bắn ra.

“Meoooo~~~~”

Một tiếng mèo kêu vang.

Cô trông thấy một bàn tay lớn nắm cổ con mèo, bàn tay khác vịn mạnh một cái, con mèo không còn kêu lên tiếng nào, bàn tay kia lại vung lên ném nó vào góc tường, rồi phá lên cười ha hả.

Máu tươi tung tóe, máu bắn trên tường như những cánh hoa quái dị, âm u. Tiếng cười kia sồn tóc gáy, như âm thanh của ác quỷ.

Xoạt!!! Mắt mèo như ngọc thạch bắn thẳng về phía Dĩ Nhu. Cô ghen giọng, gào lớn.

Khúc Mịch đang nấu cháo trong bếp nghe tiếng kêu rên thê thảm của Dĩ Nhu, lập tức chạy đến trước phòng ngủ ra sức gõ cửa.

“Dĩ Nhu! Mau mở cửa!” Anh gõ mấy lần cũng không thấy có phản ứng, anh dùng chân đạp mạnh. Đến lần thứ ba thì cửa mở tung, chứng kiến Dĩ Nhu hai mắt nhắm nghiền nhưng không ngừng rít gào và lắc mạnh đầu. Mặt cô đầy mồ hôi, hình như mơ ác mộng. Rốt cục ác mộng ấy kinh khủng đến nhường nào mới dọa cô, biến cô thành bộ dạng này?

Khúc Mịch chạy vội sang, lay bờ vai gọi cô dậy. Một lát sau anh mới thấy Dĩ Nhu từ từ mở mắt, tiếng kêu cũng ngừng lại.

“Năm mơ sao? Đừng sợ, mơ đều là giả!” Anh nhẹ giọng an ủi.

“Không! Anh không hiểu!” Dĩ Nhu thống khổ lắc đầu một cái, “Đã lâu không mơ cơn ác mộng này, hôm nay sao vậy?”

Cô thường mơ ác mộng? Khúc Mịch nhú chặt mi.

-----oOo-----

Chương 95: Tổn thương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch đánh thức Dĩ Nhu, lấy cho cô một ly sữa nóng, nhìn cô uống hết. Cảm giác vừa rồi Dĩ Nhu ngủ rất mệt. Cô nằm đó, nhắm mắt ngủ, giấc mộng đáng sợ như hình với bóng kia lại xuất hiện, hơn nữa còn khủng khiếp hơn.

Dĩ Nhu chìm sâu trong cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại, cô cảm thấy bản thân mình rơi vào địa ngục. Lặp đi lặp lại nhiều lần, cô tự nói với mình là nằm mơ, phải tỉnh lại nhưng không thể.

Hình tượng ác ma ngày càng rõ ràng, tiếng cười quỷ dị đầy hung phấn của hắn như con sâu chui rúc vào đầu Dĩ Nhu. Đầu cô muốn nổ tung, ngực bị đè nén đến mức nghẹt thở. Cô sắp chịu không nổi, cảm giác được mình cách cái chết càng ngày càng gần.

Đột nhiên một thanh âm trầm thấp mà bá đạo vang lên. Thanh âm ấy như có ma lực dẫn dắt ý thức của Dĩ Nhu.

--- Dĩ Nhu, hít sâu! Nào theo tôi. Hít, thở, hít, thở. Được! Em làm tốt lắm! Bây giờ em xoay người lại nơi đó có một cánh cửa, phía sau cánh cửa ấy là ánh mặt trời xán lạn, bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bênh, còn có một dòng suối trong vắt. Đẩy cửa bước ra nào!”

Cô được dẫn dắt, trong nháy mắt đẩy cửa ra, ánh đèn dịu dịu xuất hiện trước mắt, cô tỉnh lại.

Dĩ Nhu cả người thấm đẫm mồ hôi, như hư vô, gương mặt trắng xám không một giọt máu. Cô lấy tay chống xuống giường ngồi dậy, lấy chân đạp lên người.

“Tôi mở nước cho em, em nên đi tắm trước!” Khúc Mịch không hỏi gì, anh nhìn ra được cô có ẩn khuất trong lòng, có thể nói đó cũng là ‘Bệnh’.

Trước đây anh đã từng nói Dĩ Nhu mắc chứng trở ngại giao tiếp nhẹ, lại phát hiện cô sợ không gian hẹp. Bây giờ liên hệ lại với nhau, bệnh tâm lý của Dĩ Nhu tương đối phức tạp; hơn nữa, căn bệnh của cô đã có từ rất lâu.

Không biết cô đã từng trị liệu qua chưa hay tự dựa vào chút kiến thức về tâm lý học để điều giải. Tuy rằng cô có học qua tâm lý học nhưng không chuyên; thêm vào đó, căn bệnh không đứng ở phương diện khách quan nên không thể trị tận gốc.

Ngày hôm nay ở hiện trường án mạng, nhất định có việc gì đó đã kích thích đến ‘bóng đen’ mà cô cố gắng giấu kín nên cô mới có biểu hiện như vậy. Ác mộng là tín hiệu nói cho biết trong tiềm thức của cô những sự việc không muốn nhớ đến đã bị kích thích, hoặc giả như nó một lần nữa thức

tĩnh và mạnh hơn trước rất nhiều.

Lần này, Dĩ Nhu không cố chấp từ chối, tuy nhiên cô không muốn Khúc Mịch tiếp xúc quá gần cô, tựa như nội tâm rõ ràng có chút chống cự tiếp xúc với người khác.

Khúc Mịch nhìn cô tiến vào trong phòng vệ sinh đóng cửa, anh tựa người vào cửa đóng tai nghe động tĩnh bên trong.

Nghe trộm mỹ nữ tắm rửa là một hành động khiến cho con người ta mặc sức tưởng tượng viển vông, thế nhưng anh lại cau mày đầy nghiêm nghị.

Quá năm phút, bên trong vẫn không có động tĩnh dị thường, Khúc Mịch mới đi ra balcon, rút điện thoại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía nhà tắm.

“Lục Ly, tình hình thế nào?”

Nghe Lục Ly báo cáo xong, anh mới lên tiếng: “Trễ một chút sẽ mở cuộc họp qua webcam, mọi người cứ thăm dò sơ bộ trước!”, rồi lệnh cho Cố Thành nghe điện thoại.

“Cố Thành, giúp tôi điều tra một người!” Anh dừng lại một chút: “Tăng Dĩ Nhu, hai mươi lăm tuổi, làm pháp y ba năm. Là pháp y chuyên nghiệp của Viện Pháp Y Bắc Hải, còn lại không rõ. Mười phút sau báo lại kết quả!”

Chưa đến mười phút, điện thoại Khúc Mịch đổ chuông. Anh không chờ đợi được, gấp gáp nhận điện, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Cố Thành.

“Đội trưởng Khúc! Tư liệu pháp y Tăng không nhiều, em chỉ tra được một phần nhỏ!” Câu này của cậu ta khiến Khúc Mịch khẽ cau mày, rồi tiếp tục nghe cậu ta nói: “Pháp y Tăng là người thành phố Nam Hải, nhà ở khu thành Tây. Trước năm mười tuổi chị ấy được mệnh danh là thần đồng, sáu tuổi đã học lớp ba, đọc, múa, vẽ, kỳ thi nào cũng đạt được giải cao. Ba của chị là huấn luyện viên sư tử biển, mẹ là công chức, gia cảnh khá tốt, trong nhà chị ấy được cưng chiều như một cô công chúa nhỏ.”

“Năm mười tuổi xảy ra chuyện gì?” Khúc Mịch cảm thấy suy đoán của mình khá đúng.

“Năm lên mười, ba mẹ chị ấy bị ngộ sát tại nhà, em đã tìm ra được chi tiết vụ án năm đó ...” Cô Thành khẽ do dự, “Hiện trường cái chết của ba mẹ chị ấy và hiện trường án mạng ngày hôm nay rất giống nhau, trong nhà nuôi hai con chó cũng bị vạ lây cổ chết, trên tường có nhiều vết máu.

Khi đó, chị ấy trốn trong tủ quần áo nên tránh được một kiếp, người báo án vẫn là pháp y Tăng. Bởi vì do tận mắt nhìn thấy ba mẹ bị ngộ hại, lại chứng kiến cảnh tượng bi thảm, pháp y Tăng chịu đủ kích rất lớn. Chị ấy gào khóc không ngừng, không cho một ai đến gần, không dám ngủ!

Sau đó, pháp y Tăng được ông bà đón qua Canada nuôi, tư liệu về sau không tra ra được. Mãi đến tận tám năm sau khi từ Canada trở về, pháp y Tăng thi vào Học viện y thành phố Nam Giang. Nếu như muốn tra thêm, cần có thời gian!”

“Vây thân nhân của cô ấy đâu?” Khúc Mịch lên tiếng.

“Ông bà ngoại chị ấy vì cái chết của người con gái duy nhất và con rể đau buồn nên cũng lần lượt qua đời. Pháp y Tăng còn một người chú, là bác sĩ tâm lý ở Canada, bằng kép tâm lý học và y học thuộc đại học XX”, Cô Thành tiếp lời, “Pháp y Tăng cũng không có bất kỳ liên hệ gì với người bà con xa, học phí đều do tự mình lấy học bổng và làm công chi trả. Căn nhà ở thành Tây vẫn bỏ trống, mười năm nay chưa có ai vào đó ở.”

“Tôi biết rồi, cậu gửi hồ sơ năm đó vào email của tôi.” Khúc Mịch cúp điện thoại, liếc mắt nhìn đồng hồ, Tăng Dĩ Nhu đã tám hơn hai mươi phút.

Anh bước nhanh đến cửa phòng vệ sinh, khẽ gõ cửa: “Pháp y Tăng, cũng đủ rồi, ngâm nước lâu dễ bị cảm mạo.”

“Ừm!” Một lát sau, cửa mở, Dĩ Nhu mặc bộ quần áo ở nhà, tóc bịt kín bằng mũ trùm tắm.

Ngày nắng nóng mà mặc kín như vậy lại còn giữ khoảng cách với anh, đây là điển hình cho trạng thái tiềm thức tự mình đóng kín và tự bảo vệ.

Khúc Mịch vẫn duy trì khoảng cách nhất định với cô, muốn cho cô được thả lỏng một chút.

“Đội trưởng Khúc, đội hình sự rất bận, anh về đi, tôi có thể tự chăm sóc cho mình!” Sắc mặt Dĩ Nhu vẫn khó coi như vậy: “Làm lỡ công việc của anh lâu như vậy, thật ngại quá! Hơn nữa, cảm ơn anh!”

Nhìn cô bình tĩnh nói ra những câu này khiến tim Khúc Mịch đau đớn.

Cô vẫn trôi buộc mình trong tâm tình ngọt ngào, nhìn điệu bộ như mây như gió nhưng nội tâm lại bị dày vò. Chẳng trách cô thường độc lai độc vãng, chẳng trách cô không thích khi thấy anh tiếp xúc gần gũi, chẳng trách ngoại trừ văn phòng và nhà cô hiếm khi đi đâu. Trong tiềm thức, cô từ chối tiếp xúc với tất cả mọi người.

Thời thơ ấu sống trong một cuộc sống hạnh phúc, ‘nhà’ không thể nghi ngờ đó chính là nơi ấm áp nhất. Nhưng một ngôi nhà như vậy lại biến thành hiện trường của một tên đao phủ, thơ ấu của cô đã phải chịu đựng đến mức nào.

Trong một ngày cô mất đi ba và mẹ, tận mắt chứng kiến đầu của hai người cô yêu thương nhất bị đập nát bét, loại kích thích này đã hủy diệt tất cả.

Năm đó cô trốn trong tủ quần áo, tránh được một kiếp. xuyên qua khe hở của tủ quần áo cô chứng kiến hành vi điên cuồng của hung thủ. Căn cứ thân hình và trang phục, đại não của cô phát ra tin tức đó là người đàn ông. Vì vậy, nhiều năm qua cô đều giữ khoảng cách rất lớn với đàn ông, với phụ nữ và trẻ em thì không như vậy, đó cũng chính là nguyên do tại sao cô rất hợp với Đa Đa.

Khúc Mịch có hơi hối hận, anh đã liều lĩnh tiếp cận cô, không biết đã mang đến cho Dĩ Nhu bao nhiêu gánh nặng! Cô cố gắng khắc chế nỗi thống khổ không có ai hiểu được, không có ai để chia sẻ!

“Pháp y Tăng, em không nên vô tình như thế chứ?!” Ngỡ khí Khúc Mịch đầy oan ức: “Tôi vì em loay hoay cả buổi trời, ngay cả nước cũng chưa uống. Đến giờ này thức ăn cũng nấu xong, em lại bắt tôi bụng đói ra về. Sao em có thể ích kỷ như vậy, chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân!”

Ích kỷ? Chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân? Lần đầu tiên Tăng Dĩ Nhu nghe thấy có người đánh giá mình như vậy, trong lòng hơi khó chịu, cô cau mày.

Vẫn chưa tẹt lăm! Khúc Mịch thầm sung sướng, ít ra cô còn nghe vào lời của anh nói, nếu cô vẫn chú ý lời anh nói chứng tỏ cô vẫn chưa hoàn toàn đóng kín cánh cửa nội tâm.

Khúc Mịch vào bếp dọn cơm, nhìn thấy cô đứng đó thì bắt chuyện: “Pháp y Tăng, ngồi đi!”

Đây rốt cuộc là nhà của ai, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của căn nhà này?

“Đây là nhà của em, em là chủ, có phải nên nhiệt tình chiêu đãi vị khách này chẳng?” Khúc Mịch múc cho cô chén cháo, bốc khói nghi ngút: “Em nếm thử, lần này tôi cho thêm nấm hương và tôm khô, rất ngon.”

Mùi cháo xen lẫn mùi thơm của nấm và tôm khô. Liếc nhìn tô cháo, một màu trắng đặc sánh, hòa cùng màu đỏ của tôm, màu nâu đen của nấm, xanh xanh của hành lá, không cần thử cũng biết là rất ngon.

Thấy Dĩ Nhu ngồi xuống múc một muỗng, ánh mắt Khúc Mịch tràn ý cười.

Cháo ăn rất ngon, nhưng Dĩ Nhu không có khẩu vị. Ăn một muỗng thì không có tâm trí ăn thêm muỗng nữa, cô thả muỗng xuống bàn.

Khúc Mịch chẳng khuyên nhủ gì, chỉ nói: “Bắt đầu từ bây giờ em có thể thả lỏng mình trước mặt tôi. Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, khóc, cười, mắng, giận dữ ... Không cần khắc chế tâm tình của mình!”

“Đừng nghĩ rằng anh là chuyên gia tâm lý học tội phạm rồi có thể tùy tiện kết luận. Tôi không phải phạm nhân của anh!” Dĩ Nhu cau mày,

“Tôi nói rồi, không gian của tôi không muốn cho người khác đi vào!”

“Rất tốt! Em biểu đạt nội tâm cực kỳ bất mãn với tôi! Thật ra có rất nhiều cách giao tiếp giữa người và người, nói ra sự bất mãn của bản thân với đối phương cũng là một trong số đó. Mỗi ngày giả bộ mỉm cười, giả bộ nhã nhặn, giả bộ tốt bụng cũng không khiến cho cuộc sống của em tốt đẹp hơn!”

“Đừng nỗ lực phân tích quá sâu thế giới nội tâm của tôi, tôi cũng đã từng học tâm lý sẽ không dễ mắc lừa anh!” Dĩ Nhu rõ ràng chống cự với anh nhiều hơn một chút, giọng lạnh như băng: “Tôi thừa nhận mình có chứng ngại tâm lý, thế nhưng tôi có thể tự mình giải quyết! Bây giờ, cơm cũng đã ăn xong, mời Đội trưởng Khúc về cho!”

“Tự mình giải quyết? Em có thể giải quyết cái gì? Em chỉ làm cho nó càng thêm hăm sâu không thể thoát. Nếu như em có thể giải quyết, thì khi chứng kiến cảnh tượng tương tự sẽ không ngất xỉu, sẽ không gặp ác mộng. Em căn bản không biết nên làm gì? Em tự cho mình có thể sống chung với nó, nhưng thật ra em đang tự dần vật, tâm trạng ngột ngạt, một khi vượt qua khả năng chịu đựng của em, em sẽ ngã quỵ không cách nào chữa khỏi. Xin lỗi! IQ của em rất cao, nhưng mức độ cảm xúc của em chỉ dừng ở năm ... mười tuổi!”

Nghe đến đây sắc mặt Dĩ Nhu càng khó coi, quan sát kỹ sẽ thấy ngón tay cô không ngừng run rẩy.

Cô giơ tay lên, chỉ ra cửa, cắn chặt răng, miệng phát ra một chữ: “Cút!”

“Tốt!” Khúc Mịch dĩ nhiên không giận mà còn lấy làm mừng, “Em có thể mắng tàn nhẫn hơn một chút!”

Nhìn gương mặt anh nở nụ cười với lúm đồng tiền đã đẩy cơn giận của Dĩ Nhu lên cao. Cô lấy gối tựa lưng ném về phía Khúc Mịch.

“Đáng tiếc ... Không trúng!” Khúc Mịch né người, gối rơi xuống sàn nhà, vẻ mặt anh có vẻ khoái bị ăn đòn thế này.

“Anh ...” Dĩ Nhu càng tức, lấy hộp giấy, áo khoác ... tất cả những thứ

trong tầm tay đều ném qua.

“Pháp y Tăng, nhìn dáng vẻ vận động của em rất yếu, lần nào ném cũng không trúng!” Khúc Mịch hình như chơi rất vui, tay nắm hộp khăn giấy, tay đỡ áo khoác ...

Dĩ Nhu vớ tách trà trên khay, trong nháy mắt ném đi đó cô mới thấy hối hận ... Đáng tiếc đã quá trễ!

Chiếc tách hướng tới, Khúc Mịch tránh không kịp, nó bay thẳng lên trán anh, rồi rơi xuống nền nhà, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Một giọt, hai giọt, ba giọt ... máu từ trán Khúc Mịch chảy xuống!

Dĩ Nhu hoảng hồn, vội vàng lấy thùng sơ cứu với đầy đủ: cồn, thuốc đỏ, bông, băng ...

Cô lấy bông thấm chút cồn rồi lau máu trên trán Khúc Mịch. Máu tươi được lau sạch, vết thương vẫn chảy máu nhưng vết thương không lớn lắm. Cô thấm chút thuốc cầm máu rồi dùng băng gạc băng lại.

“Pháp y Tăng, có lưu lại theo không?” Giọng Khúc Mịch lo âu.

“Không đâu! Chỉ là vết thương ngoài da!” Dĩ Nhu mở miệng xin lỗi, “Xin lỗi! Tôi nhất thời không khống chế được tâm trạng ...”

“Không quan trọng lắm. Tôi đã nói rồi, đối mặt với tôi, em hoàn toàn có thể là chính mình!” Khúc Mịch cắt ngang lời của cô, “Nếu không để cho chắc ... hay là tôi viết một bức di thư, trên đó nói rõ cho dù bị em giết chết cũng là tôi tự nguyện!”

Rầm!! Dĩ Nhu đóng mạnh thùng sơ cứu, lườm anh một cái rồi đi.

Khúc Mịch sờ sờ miếng băng vải trên trán, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn. Tuy rằng vết thương có đau, lúc lau cồn rất rát; tuy nhiên, động tác của Dĩ Nhu rất nhẹ nhàng, ngón tay cô vô tình chạm nhẹ lên da Khúc Mịch khiến tim anh nhảy nhót, hưng phấn.

Anh không phải là người ở bất cứ chỗ nào, bất cứ hoàn cảnh nào cũng là sắc lang, tâm lý thấy hưng phấn chỉ là một phần nhỏ do tác động sinh lý mang lại, cái chính là Dĩ Nhu đã chủ động gần cận anh. Phân tích từ góc độ tâm lý học, cô chính là đang từ từ tiếp thu Khúc Mịch. Đây là hoạt động của tiềm thức mà ngay cả cô cũng không ý thức được. Vết thương này ... Đáng giá!

-----oOo-----

Chương 96: Tôi giúp em!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu cất thùng sơ cứu rồi quay lại thì trông thấy Khúc Mịch bung hai ly sữa nghi ngút khói từ trong bếp ra.

Anh đúng thật chẳng khách sáo, hoàn toàn coi đây là nhà mình.

“Lấy sữa thay rượu, biểu đạt sự áy náy với tôi!” Anh đưa cho Dĩ Nhu một ly, thấy cô không nhận lại cau mày nói tiếp, “Đầu tôi vẫn còn hơi choáng đây ... phải có người nào đó nên chịu trách nhiệm chứ nhỉ?”

“Chịu trách nhiệm? Quá lắm chỉ để lại một vết thương rất nhỏ!” Dĩ Nhu nhận ly sữa, hương thơm của sữa ngào ngạt kích thích vị giác của cô. Trong bụng trống rỗng, vừa rồi tiêu tốn không ít thể lực nên bây giờ cô cảm giác hơi đói bụng.

Tức giận cũng chỉ làm cho cơ thể càng thêm khó chịu, cô ngồi trên sofa, nhấp một ngụm sữa. Bọt sữa dính đầy môi, cô lè lưỡi liếm một vòng như một con mèo con khát sữa.

Khúc Mịch ngồi đối diện cô, vừa thưởng thức cô uống sữa, vừa mở máy vi tính lên. Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên khiến tinh thần nhanh chóng được thả lỏng.

Dĩ Nhu thả dép, ngồi xếp bằng trên sofa, cảm giác uể oải đã giảm đi rất

nhiều.

“Anh vẫn coi tôi là bệnh nhân?” Uống hết ly sữa, cô mở miệng hỏi: “Nếu như tôi nghe không lầm nhạc khúc này đều được các bác sĩ tâm lý sử dụng trong thời điểm trị liệu.”

“Giống như em đã nói, con người dù ít dù nhiều cũng có điểm không khỏe mạnh. Giới hạn giữa bệnh nhân và người bình thường là một khoảng cách mơ hồ, người có bệnh hay không có bệnh không một ai dám tùy tiện kết luận.”

“Nếu nói như vậy, anh đang muốn rút ngắn khoảng cách với tôi, nỗ lực muốn tôi mở rộng cánh cửa lòng mình!” Dĩ Nhu dĩ nhiên hiểu rất rõ các động tác trị liệu tâm lý.

“Không! Bài này mở cho tôi nghe. Em biết tôi đã ở bệnh viện tâm thần ba năm.” Chuyện này Khúc Mịch nhắc đi nhắc lại không chỉ một lần, “Tôi ở đó ba năm, tự giam cầm mình, buộc mình phải trải nghiệm một thế giới của người dị thường.

Sau đó tôi rốt cục cũng thành công, ban ngày tràn ngập ảo giác bên tai luôn có người xì xào bàn tán; buổi tối khi nhắm mắt sẽ gặp ác mộng, liên tiếp có cảm giác mình sẽ chết, trong giấc mơ mình sẽ không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng, tôi thậm chí sợ nhắm mắt. Không phải không thừa nhận tôi có thể phá vỡ trạng thái hỗn loạn kia, trấn định bước ra ngoài đã có tác dụng then chốt.”

“Ý của anh là tinh thần dị thường của tôi phải dùng thuốc?” Dĩ Nhu lộ ra vẻ khó chịu.

“Không, ý tôi là em nên cần ngoại lực trợ giúp. Ngoại lực này chính là bệnh viện trị liệu chuyên nghiệp, giao lưu cũng một bác sĩ chuyên nghiệp, tâm sự cùng bạn bè.”

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết!” Dĩ Nhu ôm hai vai, trong lòng rõ ràng rất mâu thuẫn, ngữ khí khá cố chấp.

“Em có thể giải quyết?” Anh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Dĩ Nhu thêm vài phần coi thường: “Nếu em có thể tự mình giải quyết, thì sẽ không ngất ở hiện trường án mạng. Bình thường em xem ra rất bình thường, chỉ hơi lạnh lùng một chút, sinh hoạt đơn giản và khô khan một chút, nhưng trên thực tế em chống cự việc giao tiếp với người khác. Chuyện năm đó khiến em đối với mọi người, đặc biệt là đàn ông tiếp xúc ở cự ly gần là cực kỳ kinh hoàng, sự kinh hoàng ấy đã thâm nhập vào máu huyết của em ...”

“Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! Tôi thừa nhận tôi làm trái anh bị thương là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Nếu như anh cảm giác không khỏe có thể đi bệnh viện, chi phí tôi trả. Tuy nhiên, anh đừng vì chuyện này, dựa vào sự áy náy của tôi là có thể trắng trợn không kiêng nể, mặc sức hươ tay múa chân chuyện của tôi.

Tôi không biết làm sao anh có thể biết được chuyện năm đó, cũng không rõ anh biết được bao nhiêu. Thế nhưng anh không phải là người trong cuộc, không có quyền bàn luận. Tôi khỏe cũng được, điên cũng được, những chuyện này không có quan hệ với anh!” Dĩ Nhu ngắt lời anh, sắc mặt tỏ ra rất khó chịu.

Từ trước đến giờ cô không dám nhớ lại chuyện năm ấy, nghe Khúc Mịch đề cập, ác mộng lại muốn dâng trào. Chuyện này khiến cô càng thêm sợ hãi, ngón tay vô thức run rẩy không tài nào khống chế.

Khúc Mịch liếc nhìn bàn tay của cô, anh mở hòm thư QQ, mở email Cố Thành vừa gửi: “Tăng Phàm, Lâm Như, ngày 20 tháng 1 năm 2005, bị sát hại cùng một lúc tại nhà riêng. Con gái của bọn họ, Tăng Dĩ Nhu, trốn trong tủ áo nên tránh được đại nạn. Tuy nhiên sự sợ hãi khiến tinh thần cô không được bình thường, biểu hiện là không nói được, phát điên, có khuynh hướng bạo lực, Sau đó được chú đưa qua Canada tiếp nhận trị liệu, mãi cho đến khoảng tám năm trước mới trở về thành phố Nam Giang.”

“Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!” Cô dùng tay bịt chặt hai tai, vẻ mặt thống khổ, lắc đầu lia lịa.

“Em nhất định phải nghe!” Khúc Mịch chạy sang nắm lấy cổ tay cô, ép cô nghe tiếp: “Hai vợ chồng Tăng Phàm và Lâm Như bị hung khí hình búa

đánh vào đầu nhiều lần trực tiếp tử vong. Hung thủ ra tay cực kỳ tàn ác, ngay cả chó cũng không buông tha. Hơn nữa hắn còn dùng tay vặn cổ chó, dùng lực mạnh ném đầu chó lên tường khiến mắt của chó văng ra ...”

“A a a ~~~ Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy, tại sao???” Dĩ Nhu rít gào, đôi mắt trợn trắng, rồi ngất xỉu.

Khúc Mịch ôm cô vào trong ngực, đẩy mắt đầy đau xót. Anh khẽ thở dài, đặt Dĩ Nhu nằm trên sofa.

Chờ đến khi Dĩ Nhu từ từ tỉnh lại, ánh mắt thương cảm của anh biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh và lạnh nhạt.

“Tình trạng bây giờ của em căn bản là không thể tiếp tục công việc pháp y chứ đừng nói là tìm ra hung thủ giết ba mẹ em!” Câu nói này của Khúc Mịch khiến ánh mắt Dĩ Nhu thần thờ.

“Em từng được khen là cô bé thần đồng khi còn nhỏ. Năm đó em đạt thành tích 100 điểm khi thi vào Học viện Nam Giang. Sau khi tốt nghiệp, học thêm chương trình pháp chứng, cuộc sống đại học có chút khó khăn, nhưng lại từ chối không ít nơi làm việc tốt mà cố ý lưu lại thành phố Nam Giang làm pháp y.

Em vẫn vừa làm việc vừa tôi luyện chính mình, khắc phục sự hoảng sợ khi nhìn thấy máu, thi thể và hung thủ. Em hi vọng qua sự nỗ lực của mình có thể tìm ra hung thủ giết ba mẹ mình. Nhưng em có lẽ chẳng bao giờ ngờ đến khi nhìn thấy hiện trường án mạng có chút quen thuộc thì nửa điểm lực chống đỡ em cũng không có, em yếu đuối hơn nhiều so với dự đoán của mình.

Em tự nhận bóng ma tâm lý trong lòng em đã cách em rất xa, nhưng chúng nó vẫn như rắn độc chiếm giữ nội tâm em, chưa bao giờ rời đi! Dĩ nhiên, phương pháp trị liệu của em trước đây không đúng. Nếu như em cứ cố chấp như vậy thì cả đời em đừng mong tìm ra hung thủ.”

Tâm tình Dĩ Nhu dần dần tỉnh táo lại, cô trầm tư rất lâu, một lát sau mới lên tiếng hỏi: “Anh có biện pháp giúp tôi?”

“Ừm! Có thể!” Khúc Mịch trả lời chắc chắn, không nửa điểm do dự.

“Được!” Tăng Dĩ Nhu gật đầu, “Tôi sẽ phối hợp với anh thật tốt. Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu!”

Nhìn thấy cô chịu tiếp nhận trị liệu của mình, Khúc Mịch thở phào nhẹ nhõm. Trước đó anh chỉ nắm được khoảng ba phần trăm khả năng thuyết phục được Dĩ Nhu, anh cũng chưa tính được nếu Dĩ Nhu cứ khăng khăng cố chấp thì mình sẽ làm gì. Lần thứ nhất trong đời anh thấy mình bất lực trước một bệnh nhân mắc bệnh tâm lý; hoặc là, có thể nói trong lòng anh vì có tình cảm nên đó mới là nguyên nhân trói chân trói tay anh.

Anh rút điện thoại: “Alo, dì Trần, là tôi. Dì giúp tôi thu dọn đồ đạc cá nhân và laptop, sau đó chuyển phát đến ‘Căn hộ 402, Lô B, Khu cư xá BB, đường AA’. Uhm! Đúng rồi, thời gian này tôi sẽ không ở nhà, chị tạm nghỉ, một tuần qua dọn dẹp nhà một lần, không đổi!” Dứt lời anh ngắt điện thoại.

Giương mắt nhìn Dĩ Nhu cau mày, anh tỏ vẻ bất lực: “Tình huống của em rất phức tạp và phiền phức, phải luôn quan sát tình hình của em, kịp thời điều chỉnh phương án trị liệu khi cần! Tôi dùng chữ ‘Trị liệu’ em sẽ không thấy phản cảm chứ? Em yên tâm tôi sẽ giữ bí mật, đây là tổ dưỡng cơ bản của một chuyên gia tâm lý.”

Dĩ Nhu không trả lời coi như đồng ý, cô đã quyết định tiếp nhận Khúc Mịch trị liệu, đành phó mặc cho anh vậy.

Anh quả nhiên bắt đầu dẫn vật cô: “Đầu tiên phải thay đổi toàn bộ trang trí căn nhà của em. Em coi bộ sofa này đi, sắc màu u ám lại nặng nề, rất bất lợi cho việc điều tiết tâm trạng. Em nhìn giấy dán tường này đi, xám xịt một màu, nhìn là thấy phiền chán. Còn có rèm cửa, bàn trà, chiếc tivi cũ rích này nữa ... Chiếc giường vừa nhỏ vừa cứng, nằm trên đó một đêm sẽ đau nhức hết lưng. Đổi! Đổi hết toàn bộ!”

Trời trời ...muôn cô phá sản sao?!!! Thật không biết ai mới là người không hợp mắt, bản thân cô ở đây lâu như vậy cảm giác rất thoải mái mà.

“Vì em ngất trong khi đang công tác, do vậy, thuộc về tai nạn lao động. Tất cả những cái này được chi cho mục đích khám chữa bệnh!”

Này này ... đây có phải làm tham của công không?!!

“Đội trưởng Khúc! Anh qua nhà bếp và nhà tắm coi có chỗ nào không hài lòng, có thể tùy tiện thay mới.”

“Được!” Dĩ Nhu chỉ nói đùa, không ngờ anh lại rất nghiêm túc.

“Sửa chữa thì quá tốn nhân lực và vật lực, chỉ cần thay mới một vài dụng cụ. Máy nước nóng đã sử dụng mấy năm rồi, không an toàn, nhất định phải đổi. Dầu gội đầu, sữa tắm cũng không được, phải đổi, đổi hết!”

Khúc Mịch đi một vòng quanh bếp, rồi quay sang mở máy vi tính gọi Dĩ Nhu qua coi dụng cụ nhà bếp.

“Đơn giản, kiểu dáng Châu Âu, xa hoa, hay món tầm trung ... Em thích loại nào?” Anh nghiêm túc hỏi.

Được rồi! Nếu phải thay đổi chỉ ít cũng phải là thứ mình thích mất công bản thân ở lại thấy khó chịu.

“Cái này được!” Dĩ Nhu chỉ vào một chiếc sofa màu be.

“Mẫu mã có vẻ lỗi thời!”

“Cái này rất tuyệt!” Dĩ Nhu lại chỉ vào kiểu sofa mới nhất.

“Màu sắc nổi quá!”

“Cái này!”

“Nhìn là biết ngồi không thoải mái.”

“Cái này!”

“Thợ khéo sẽ làm ra sản phẩm tinh xảo, nhìn sơ là biết công ty nhỏ gia công rồi. Em cẩn thận chọn một chút!”

“Anh thích là tốt rồi!” Dĩ Nhu mệt mỏi.

“Làm sao được .. Thay đổi nội thất là vì muốn em được thoải mái, dĩ nhiên phải dựa vào sở thích của em!”

“Vậy lấy cái này đi!” Dĩ Nhu chọn đại một cái.

Khúc Mịch cau mày: “Chiếc sofa khó coi thế này mà em tính đặt ở phòng khách?”

...

“Pháp y Tăng, em qua chọn tivi.”

“Quên đi, tùy anh!” Dĩ Nhu tựa vào sofa đọc sách, đầu không ngẩng lên.

Chọn sofa mất gần một tiếng đồng hồ, cái cô chọn thế nào anh cũng bắt lỗi, cuối cùng vẫn theo chủ ý của anh.

“Như vậy làm sao được, quan trọng là em thích, tôi chỉ đưa ra ý kiến!”

“Cái này!” Dĩ Nhu liếc mắt một cái, dùng ngón tay chỉ vào.

“Không được! ...#\$”

“Cái này!”

“Không được! %^*~~”

...

Dĩ Nhu hoàn toàn không nói gì, ánh mắt nhìn đồng hồ treo tường, thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt đã mười giờ tối.

Cô vốn dĩ còn tưởng rằng sau khi ngắt xiu tại hiện trường án mạng, mỗi giây mỗi phút trôi qua với cô sẽ là sự dày vò. Không ngờ có Khúc Mịch ở đây ồn ồn ào ào, thời gian trôi qua thật nhanh.

Cạch!

Khúc Mịch đóng laptop lại: “Em nên đi ngủ, bảo đảm ngủ đủ giấc là cơ bản nhất.”

Ngủ? Dĩ Nhu không muốn gặp lại ác mộng, cảm giác sợ hãi xông thẳng vào tim. Khúc Mịch nói rất đúng, sự sợ hãi này đã ăn sâu vào xương tủy, chỉ cần cô ngủ say nó lại thức tỉnh! Dĩ Nhu không biết nên làm gì, đêm tối là thời khắc đáng sợ nhất.

“Em biết thôi miên có thể nâng cao chất lượng giấc ngủ.” Khúc Mịch nở nụ cười, “Và tôi có nghiên cứu rất sâu về thôi miên.”

“Tôi đã hoàn toàn miễn dịch với thôi miên, có lẽ sẽ không có tác dụng.” Năm đó Dĩ Nhu tiếp nhận trị liệu tại Canada, mỗi ngày đều phải tiến hành thôi miên mới có thể ngủ.

Phương pháp thôi miên ngày càng nâng cao, hiệu quả càng ngày càng kém. Lâu dần, bất kỳ phương pháp nào cũng không có tác dụng. Cũng may nhờ chú của Dĩ Nhu hướng cô theo học tâm lý học, cô từ từ khắc chế được tâm tình của mình, mới dần dần thoát khỏi những cơn ác mộng.

Lần này bệnh cũ tái phát bản thân cô cũng không thể khắc chế, e rằng thôi miên cũng không làm nên chuyện.

“Phương pháp thôi miên của tôi rất đặc biệt, hơn nữa hiệu quả rất cao!” Khúc Mịch giọng chắc nịch.

Anh để Dĩ Nhu nằm dài trên giường, đốt một cây nến thơm, ánh sáng dịu dịu tràn ngập không gian mang lại cho cô cảm giác ấm áp.

Anh ngồi yên bên cạnh giường, mở di động chọn một khúc nhạc êm dịu: “Từ từ nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp. Hít sâu ba lần, thả lỏng tâm tư. Em

tưởng tượng mình đang nằm trên bãi cát, ánh mặt trời, sóng biển, bọt nước, ...”

Còn nói cách thôi miên đặc biệt, đây không phải kiểu cũ rích sao. Ánh đèn nhẹ dịu, âm nhạc êm dịu, rồi hít vào thở ra, rồi tưởng tượng tình cảnh.

Dĩ Nhu có hơi thất vọng nhưng vẫn thuận theo anh nhắm mắt lại. Trước mắt đen kịt một màu, nào có ánh mặt trời gì chứ, lại còn bãi cát, bờ biển Vô nghĩa!

Nhưng mà, cô thật sự buồn ngủ, hai mí mắt nhú lại, đầu óc trống rỗng, thanh âm của Khúc Mịch dần mờ hồ rồi biến mất. Bốn phía rơi vào tĩnh lặng, cô cảm giác cả thế giới chỉ còn mình cô.

Cô không ngừng nhắc mình: ánh mặt trời, bãi cát, bờ biển nhưng xung quanh vẫn là bóng tối, chỉ còn lại tiếng hít thở của cô. Cô sợ cảm giác này, hình như trong bóng tối ấy đám quái thú đang ẩn nấp đâu đó rình mò cô, bất cứ lúc nào cũng sẽ xông ra cắn xé cô, nuốt chửng cô.

Đột nhiên bốn phía truyền đến những thanh âm ‘Thùng, thùng thùng thùng’ ... giống như có ai đó dùng vật gì đập vào vách tường.

Ý nghĩ này khiến Dĩ Nhu giật mình: “Tĩnh lại, tĩnh lại! Đây chỉ là mộng!” Cô biết mình đang nằm mơ, khi nhận ra mình đang nằm mơ thì đồng nghĩa với việc ác mộng ngày càng hung bạo.

Cô nỗ lực nhấc tay đưa chân, để cho bản thân tỉnh lại, thoát khỏi cơn ác mộng. Nhưng ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, trên người cô như có một tảng đá rất lớn chèn ép, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Thanh âm kỳ lạ ấy càng ngày càng gần, bóng dáng người đàn ông cao lớn dần dần hé lộ. Tim Dĩ Nhu muốn vọt lên cuống họng, sờn gai ốc khắp người.

“Không cần sợ! Đây cũng chỉ là giấc mơ! Hắn sẽ không làm gì mình!” Dĩ Nhu liều mạng tự nói với bản thân, sự sợ hãi ngày càng lan tỏa, thẩm thấu vào từng bộ phận cơ thể cô, thấm vào từng lỗ chân lông.

Âm chỉ cho tâm lý của mình không chút hữu hiệu, cảm giác sợ hãi ngày càng mãnh liệt, cô muốn kêu lên, thoát ra, nhưng cô đang trong giấc mơ của chính mình, không thể làm được gì.

Ai cứu được mình, cứu mình bây giờ.

“Dĩ Nhu, đừng sợ!” Một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, “Tối và sáng chỉ cách nhau một cánh cửa, chỉ cần mở cánh cửa kia ra, ánh mặt trời sẽ bao phủ lên cơ thể em.”

Cửa? Cửa ở đâu? Cô chỉ thấy bóng đen bủa vây bốn phía, không nhìn ra bất kỳ ánh sáng nào. Cô hình như nghe thấy tiếng ai đó đang cười, tiếng cười đó tràn đầy hưng phấn và biến thái.

Cô sợ, cực kỳ sợ hãi, dây thần kinh căng ra đến cực độ. Cánh cửa duy nhất có thể cứu cô chưa xuất hiện, cô không thể nhúc nhích, tay chân lạnh lẽo, cái chết càng ngày càng đến gần!

Bỗng nhiên có một bàn tay, vượt qua không gian u tối. Bàn tay Dĩ Nhu ngay lập tức được bao trùm, cảm giác ấm áp vây lấy bàn tay cô, một sức mạnh vô hình truyền đến.

“Theo tôi!” Thanh âm trầm thấp, mang theo ngữ khí êm ái khiến cô an tâm.

Dưới sự dẫn dắt của bàn tay ấy cô từ từ di chuyển thân thể, cách đó không xa có một cánh cửa cũng như bàn tay ấy, xuất hiện một cách đột ngột.

“Dĩ Nhu! Đẩy ra, đẩy cửa ra!” Âm thanh cổ vũ cô.

Cô đuổi bàn tay còn lại, dùng sức đẩy mạnh một cái. Cửa mở, tia sáng mặt trời chiếu lên gương mặt cô. Dĩ Nhu chưa từng bao giờ cảm nhận được ánh sáng mặt trời lại dịu dàng đến thế, ấm áp và thân thiết đến thế, cô vô thức hít sâu một hơi.

“Rất tốt! Em làm tốt lắm! Ánh mặt trời soi chiếu thật dễ chịu, em nhắm mắt lại, tận hưởng hương vị của ban mai. Nếu như em cảm thấy tốt hơn rồi thì

có thể nằm xuống, dưới vòm trời trong xanh là bãi cỏ xanh ngắt. Em yên tâm, cánh cửa kia em đã đóng kín. Chỉ cần em đừng tự tay đẩy cửa đi vào thì nó vĩnh viễn chỉ là một cánh cửa.”

Bàn tay to lớn ấy vẫn nắm lấy tay cô, truyền cho cô sức mạnh vô hạn, cũng khiến cho tâm hồn cô dần dần bình ổn.

Nhìn biểu hiện khôi phục sự tĩnh lặng của Dĩ Nhu, bàn tay nắm chặt dần dần buông lỏng, khóe miệng còn lộ ra vẻ mỉm cười, Khúc Mịch mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Anh nắm tay Dĩ Nhu, bàn tay còn lại vén nhẹ lọn tóc rơi lòa xòa trước trán, nhìn chăm chăm vào vàng trán trơn bóng.

Lát sau, anh đứng dậy, chậm rãi cúi người. Ngay khi môi anh sắp sửa chạm vào trán Dĩ Nhu thì điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Lúc này thật sự anh muốn mắng người. Anh vội rút điện thoại, ấn nút tắt chuông vì sợ đánh thức Dĩ Nhu. Liếc nhìn màn hình, thì ra là Lục Ly. Khúc Mịch bấy giờ mới nhớ ra anh đã nói tối nay mở cuộc họp nên nhanh chóng nhắn tin lại.

“Đem kết quả mọi người thu thập được chuyển qua cho tôi, mười phút sau tôi gửi ý kiến qua!”

-----oOo-----

Chương 97: Ngược đãi mèo con

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ Nhu ung dung tỉnh giấc, vừa mở mắt đã nhìn thấy Khúc Mịch nửa ngồi nửa nhào người bên giường nhắm mắt ngủ. Một tay anh nắm lấy tay cô, tay kia vẫn đặt trên bàn phím laptop.

Thì ra bàn tay dẫn dắt cô trong giấc mơ là có thực!

Dĩ Nhu từ từ rút tay mình ra, anh vẫn không nhúc nhích, hình như ngủ rất say. Nửa nằm nửa ngồi như vậy sẽ rất nhức lưng. Thế nhưng, trông anh ngủ ngon lành thế này, Dĩ Nhu không biết có nên đánh thức anh hay không.

Laptop đang ở chế độ chờ đột nhiên bật sáng, liếc nhìn màn ảnh khiến Dĩ Nhu cứng đờ người.

Thông tin nạn nhân và ảnh: ba mươi hai tuổi, chết trong phòng khách tại gia. Theo kiểm nghiệm sơ bộ là do một hình khí hình chùy sắt tấn công vùng đầu gây tử vong. Đầu bị lõm thành hình tròn bất định, đường kính hai centimet, óc vỡ nát. Khuôn mặt bị bầm dập, sống mũi, xương gò má, hàm dưới xuất hiện nhiều chỗ bị gãy xương. Hàm bị mất mười sáu chiếc răng, năm chiếc dưới sofa, hai chiếc rơi chệch trong cổ họng, một chiếc kẹt trong cổ họng, còn tám chiếc vẫn chưa tìm thấy, nghi ngờ là nằm trong thực quản hay dạ dày, cần phải giải phẫu mới nắm được chi tiết.

Bên cạnh là một tấm hình, nhưng cô chưa kịp mở ra xem thì có một bàn tay đưa tới, khép laptop lại.

“Tư liệu nội bộ của đội hình sự, không thể truyền ra ngoài!” Khúc Mịch tỉnh từ lúc nào, đáy mắt anh vương đầy tơ máu, bằng chứng cho việc ngủ không ngon giấc.

“Anh sợ tôi bị kích thích sao!” Dĩ Nhu rõ ràng dụng ý của anh, “Tuy nhiên, nếu quyết định đối mặt, tôi sẽ tận lực khắc phục.”

“Tiến từ từ, đừng quá gấp gáp. Bây giờ tôi là bác sĩ trị liệu của em, em phải nghe theo sự sắp xếp của tôi.” Khúc Mịch lên tiếng.

“Được!” Dĩ Nhu biết một điều phải tin tưởng bác sĩ trị liệu mới có thể giúp ích cho bệnh tình của mình.

“Về phía Cục cảnh sát, tôi đã xin nghỉ phép cho em, sáng em nghỉ ngơi một chút, trưa tôi quay về tiếp tục trị liệu!” Khúc Mịch vội vã rửa mặt, đi nhà bếp hâm cháo.

Tối hôm qua anh đã để cháo vào nồi áp suất, đặt giờ. Bây giờ mở nắp nồi,

mùi cháo tỏa hương nghi ngút.

“Dưa cải trong tủ lạnh hết rồi, em làm thêm một ít, ăn khá ngon!” Khúc Mịch vừa húp cháo vừa nói, “Trưa em tùy tiện xào hai món là được, tối chúng ta nấu ngon một chút!”

Dĩ Nhu thuận miệng đáp ứng, sau đó ngay lập tức cảm giác sai sai. Sao câu nói của anh giống như chồng nói với vợ, có hơi chút ... ám muội!”

“Tôi qua đội hình sự. Đi trước đây!” Khúc Mịch lấy một tờ giấy lau miệng, vội vàng đứng dậy.

Đi đến cửa, vừa đi giày vừa nói: “À đúng rồi, có việc phiền em. Đồ đạc ngày hôm qua đã chuyển đến, đặt trong hai chiếc vali này, nhờ em giúp thu dọn một chút.”

Dĩ Nhu nhìn vào hai chiếc vali đặt ở huyền quan, nói thầm trong lòng: Mang theo bao nhiêu đồ đạc qua đây, hai chiếc vali to kèn. Càng tiếp xúc với Khúc Mịch nhiều, Dĩ Nhu càng cảm thấy anh phiền phức, soi mói, lại chuyên quyền độc đoán.

Cô mở ra hai chiếc vali, đồ đạc bên trong muôn màu muôn vẻ. Quần áo ở nhà, áo ngủ, đồ lót, bút tất, vệ sinh cá nhân, tất cả được xếp gọn gàng trong một chiếc vali. Vali kia chỉ có sách, nhét đầy sách.

Dĩ Nhu nhìn thoáng qua, có tản văn, du ký, y học, trinh sát hình sự, nhiều nhất là sách tâm lý, trong đó có hai bộ do Khúc Mịch là tác giả, cô rút một quyển ngồi trên sofa đọc.

Cùng lúc này, Khúc Mịch đã có mặt ở phòng họp nhỏ của đội hình sự; ngoài Lục Ly, Vương Nhân Phủ, Hách Minh, Lưu Tuấn, Cố Thành, còn có một nữ cảnh viên duy nhất, Vương Tịnh.

Quan sát thấy sắc mặt của Khúc Mịch không tốt, nên ai nấy không dám hó hé.

“Tôi đã đọc kết quả thảo luận của mọi người ngày hôm qua, cũng đưa lại ý

kiến của mình. Sáng sớm hôm nay, phòng pháp chứng đã đưa kết quả kiểm nghiệm đến, chúng ta họp một chút để vạch ra phương hướng điều tra.” Khúc Mịch vừa dứt lời, cánh cửa phòng họp mở ra.

Một người tiến vào, đứng nghiêm, giơ tay chào theo đúng quy chuẩn cảnh sát: “Cảnh sát hình sự Mạnh Triết, đã hoàn thành xong nhiệm vụ Đội trưởng giao, hiện tại xin về đơn vị!”

“Tôi nghe Cục Trưởng Hoàng nói muốn chuyển cậu làm đồn trưởng, sao cậu không đi?” Mạnh Triết vượt qua tất cả áp lực, tận lực trong vụ án của Thôi Minh, được cấp trên khen ngợi.

Thôi Minh là đại biểu của thành phố, hấn vi phạm pháp luật cũng có liên quan đến nhiều người, vì vậy thị trưởng Trương tiến hành họp hội nghị lãnh đạo thành phố khẩn cấp. Đầu tiên khen ngợi Mạnh Triết, sau đó buộc những lãnh đạo có liên quan đến vụ của Thôi Minh từ chức.

Với biểu hiện lần này của Mạnh Triết, Cục Trưởng Hoàng điều anh xuống phía đồn công an để rèn luyện thêm hai năm. Đây chính là muốn đề bạt anh ta, cứ như vậy, tiền đồ của anh ta chắc chắn còn sáng lạn phía trước.

“Tôi là một cảnh sát hình sự, xung phong ở tuyến đầu!” Mạnh Triết lớn tiếng, “Hơn nữa tôi không có hứng thú với chức quyền, tôi chỉ muốn tự tay mình bắt tội phạm.”

“Ừm, ngồi xuống!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng.

Mạnh Triết ngồi xuống, lấy khỏi cặp xách các tư liệu có liên quan đến vụ án.

“Mọi người nhìn qua kết quả mới nhất mà phòng pháp chứng vừa đưa qua, sau đó phát biểu ý kiến riêng của mình.” Khúc Mịch nhấp một ngụm trà định thần.

Mạnh Triết mở miệng nói đầu tiên: “Em chưa đến hiện trường, khả năng đưa ra nhận xét không hoàn toàn chuẩn xác. Căn cứ bức ảnh và kết quả kiểm nghiệm của phòng pháp chứng có thể cho thấy hung thủ là một kẻ rất

tàn nhẫn, hơn nữa còn có xu hướng ngược đãi. Hắn hoàn toàn có thể cho một phát súng, hoặc một dao để nạn nhân tử vong tại chỗ nhưng hắn liên tục đánh lên mặt và đầu khiến nạn nhân hoàn toàn biến dạng.

Sau đó hắn dùng hung khí hình chùy bằng sắt đánh mạnh vào đầu chó khiến mắt con chó văng ra.

Nữ chủ nhân, Vương Tuệ nghe động tĩnh bên ngoài, đi ra liền bị hung thủ chặn ở cửa. Cô ta muốn chạy về phòng, khóa trái cửa, nhưng hung thủ dùng sức chống cửa, khiến cho nữ chủ nhân ngã trên nền đất, đầu đập vào sàn nhà bất tỉnh. Lúc này hung thủ dùng hung khí đánh mạnh vào đầu Vương Tuệ khiến cô ta tử vong tại chỗ.

Con gái của Vương Tuệ, Vương Tiểu Nhã, sáu tuổi, bị hung thủ phát hiện trốn trong tủ quần áo, liền bị vặn gãy cổ, nhét quần áo vào miệng. Vương Tiểu Nhã gãy xương gáy, nhưng nguyên nhân cái chết là do nghẹt thở. Căn cứ bức ảnh chụp hiện trường cho thấy nguyên nhân khiến cô bé bị nghẹt thở là do quần áo nhét trong miệng.

Những đồ đặc quý giá như: đồ trang sức, tiền mặt, điện thoại di động bị cướp sạch, nhiều tiền hại mệnh. Hung thủ lấy hết đồ đặc có giá trị nhưng không đi ngay mà nắm lấy con mèo trong phòng ngủ, lấy tay vặn cổ mèo, nắm đuôi quật mạnh nó vào tường. Ngược đãi mèo mẹ, hắn tiếp tục tiến tới hai con mèo con đang run rẩy dưới nền đất, tàn nhẫn giẫm đạp nát đầu và bộ phận sinh dục.”

“Nhìn bộ dáng này của cậu cho thấy hôm qua đã ‘làm hết bài tập’.” Lục Ly nghe Mạnh Triết nói xong thì gật gù. Tuy Mạnh Triết không đến hiện trường nhưng mô tả lại hiện trường rất chính xác, “Hung thủ không lưu lại bất kỳ vân tay, nhưng để lại dấu giày. Đến đây, Vương Tịnh sẽ báo cáo tiếp, cô ấy đã tiến hành phân tích dấu giày.”

“Hiện trường lưu lại rất nhiều dấu giày, số 46. Căn cứ độ đậm nhạt của dấu vết cho thấy hung thủ cao trên 1m85, thể trọng khoảng 95kg, quen sử dụng tay trái.”

Nhìn vết chân có thể nhìn ra được chiều cao, và cân nặng, không có gì kỳ

lạ, nhưng có thể nhìn ra được thuận tay nào? Vương Nhân Phủ dĩ nhiên không tin cho lắm.

“Hung thủ đúng là thuận tay trái!” Hách Minh tán đồng: “Cửa phòng ngủ có dấu tay máu, vì hung thủ đeo găng tay nên không lấy được vân tay, nhưng căn cứ ngón tay để lại có thể cho biết hung thủ dùng tay trái đẩy cửa.”

“Hung thủ cầm hung khí bằng tay phải, dùng tay trái đẩy cửa, cái này nói lên được hung thủ thuận tay trái?” Vương Nhân Phủ đưa ra nghi vấn.

“Vương Tuệ cao 1m65, 65kg, hơn nữa khi đó cô ta đang rơi vào trạng thái khủng hoảng, sức mạnh sinh tồn khiến con người có khí lực mạnh hơn gấp nhiều lần. Trong tình huống như vậy, hung thủ có thể dùng một tay đẩy cửa, còn đẩy được Vương Tuệ ngã trên đất. Điều này chứng tỏ bàn tay đó của hắn phải ra lực rất lớn, hơn nữa phải là tay thuận.” Lời giải thích của Hách Minh được mọi người tán đồng.

Khúc Mịch đưa ra kết luận: “Hung thủ cao trên 1m85, cân nặng khoảng 95kg, thuận tay trái. Hắn quanh năm lao động tay chân, trình độ văn hóa không cao. Cá tính nhu nhược, không dám phát sinh tranh chấp với người khác, có thể ngay cả một đứa trẻ cũng không dám phản kháng.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, anh nói tiếp: “Nhìn hắn đối xử với người lớn, trẻ nhỏ, chó hay mèo đều ra tay rất hung ác, không cho bọn họ cơ hội phản kháng, điều này cho thấy hắn cho rằng bọn họ có tính uy hiếp đến hắn. Hành động của hắn với hai con mèo con là nội tâm bạo lực được phát tiết, tiến hành dần vật tàn ác.”

“Đội trưởng Khúc, hắn chỉ cần dùng chân đạp đầu của mèo con, còn bộ phận sinh dục?” Hách Minh lên tiếng hỏi, “Nhưng tại sao hắn giẫm vào bộ phận sinh dục của mèo con? Lẽ nào hắn có khuynh hướng biến thái?”

“Theo tôi quan sát, hung thủ có mối thù sâu nặng đối với động vật, đặc biệt là chó và mèo. Tôi hoài nghi hắn đã từng bị động vật tổn thương qua, hơn nữa còn làm mất đi – năng lực. Mọi người xem lại bản án mười lăm năm trước, chính là vụ án sát hại cha mẹ pháp y Tăng.” Khúc Mịch mở laptop, để Cố Thành phát trên màn hình lớn.

Mọi người chú ý vào màn hình phát hiện hai vụ án có nhiều điểm tương tự, đặc biệt hung khí và phương thức gây án giống nhau như đúc. Hơn nữa, chó mèo nuôi trong nhà cũng bị giẫm chết tươi, bộ phận sinh dục cũng bị giẫm nát. May là năm đó pháp y Tăng trốn được trong tủ quần áo nên tránh được đại nạn.

“Tôi cho rằng hung thủ của cả hai vụ án này là một người, thêm vào đó, theo như Đội trưởng Khúc nói hung thủ rất chú ý đến bộ phận sinh dục. Giẫm nát bộ phận sinh dục động vật là điểm mấu chốt, chúng ta cần phải chú ý.” Lục Ly cẩn thận phân tích, “Hai vụ án cách nhau mười lăm năm, vì vậy tôi suy đoán hung thủ nằm trong độ tuổi từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi.”

“Trong vòng mười lăm năm, hung thủ chỉ gây ra hai vụ án, như vậy động cơ hãm phạm tội là ngẫu nhiên chăng? Kinh tế khó khăn là nguyên nhân khiến hãm phạm án lần thứ hai? Em luôn cảm thấy có ẩn tình trong này.” Ý kiến này của Lưu Tuấn khiến mọi người phải suy nghĩ.

-----oOo-----

Chương 98: Giường ba người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đội hình sự được tiếp thêm ‘máu’: Lưu Tuấn có khả năng thiên phú trong phương diện trinh sát hình sự, Cố Thành cao thủ IT, Vương Tịnh giỏi về dấu vết. Coi như cũng ổn thỏa đâu vào đấy, Khúc Mịch bây giờ như hổ mọc thêm cánh.

Anh nghe xong ý kiến của mọi người về vụ án thì rất tán thành.

“Có người chứng kiến hay không? Người nào chịu trách nhiệm lấy khẩu cung của hàng xóm, người báo án có gì khả nghi không?”

Lưu Tuấn vội vàng lên tiếng: “Chúng ta không có nhân chứng, người báo án chính là hàng xóm tên Lý Cương. Thời gian án phát vào khoảng năm giờ

sáng, nạn nhân Đồng Huy dắt chó đi tản bộ rồi mang bữa sáng về nhà, ắt hẳn hung thủ theo vào từ lúc này.

Vì còn quá sớm nên hàng xóm cũng chưa ai thức giấc. Vợ chồng nhà Đồng Huy tình cảm cũng không được tốt cho lắm, thường hay cãi nhau, trong nhà nuôi một con chó và một con mèo, còn có hai con mèo con, nên bình thường nhà cửa chẳng mấy khi yên tĩnh. Vì vậy lúc đó, hàng xóm nghĩ vợ chồng lại cãi nhau nên không ai để tâm.

Sau đó thì thanh âm ồn ào im bật, bấy giờ bọn họ mới cảm giác khác thường. Đồng Huy cãi nhau với vợ một hồi là động thủ, có lần còn đánh cho bà vợ nhập viện. Mỗi khi vợ ông ta bị đánh là vừa gào vừa khóc, hàng xóm không lúc nào được yên.

Lý Cương ra ngoài đổ rác tò mò liếc vào trong nhìn, ngay lập tức trông thấy Đồng Huy nằm trên vũng máu, anh ta vội vàng báo cảnh sát.

Em đã hỏi thăm các hộ lân cận, lời khai cũng giống nhau. Bọn họ sống trong khu dân cư cũ, lâu đời nên không có bất kỳ biện pháp an ninh nào, không những không có camera mà ngay cả bảo vệ của tiểu khu cũng không. Tiểu khu chỉ có ba tòa nhà, không có tường rào và cổng. Xung quanh là các lán trại tập trung, dân lao động nhập cư cũng khá nhiều, hoàn cảnh rất phức tạp.

Ngày hôm qua bọn em đi điều tra cả nửa ngày, mọi người đều khai không nhìn thấy kẻ khả nghi. Em ra khu chợ gần hiện trường, ông chủ bán sữa đậu nành và bánh quẩy quen biết Đồng Huy, ông ta nói sáng nào Đồng Huy cũng ra đây mua bữa sáng. Hôm đó như thường ngày, anh ta lại đây mua bánh quẩy và sữa, khi ra về còn dặn ông chủ ngày mai cho thêm nhiều sữa đậu nành hơn một chút, cũng không thấy có gì khác thường.”

“Lán trại tập trung?” Khúc Mịch khẽ lặp lại, đọc lại vụ án của gia đình họ Tăng mười lăm năm trước, trong tư liệu cảnh sát có ghi rõ: nhà họ Tăng vừa được xây mới, nằm ở ngoại thành, xung quanh là các khu phố cổ, đi lên trên khoảng một ngàn mét có một công trường mới khai phá.

“Đội trưởng Khúc! Nếu cho rằng hung thủ là người làm việc lao động tay

chân, không có trình độ văn hóa, vậy có khi nào là công nhân công trường?” Lục Ly lớn mật đưa ra giả thiết, “Thế nhưng, không bài trừ khả năng là người quen gây án; hoặc hung thủ có thù oán sâu nặng với gia đình bọn họ, giết chết cả gia đình tiện tay cướp luôn tài sản. Tôi có kiến nghị một mặt bài tra quan hệ gia đình, mặt khác qua công trường và khu nhà cho thuê để tìm coi có người nào tình nghi hoặc có điểm đặc thù giống với hung thủ.”

“Ok! Vụ án này do cậu phụ trách, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào!” Khúc Mịch giao vụ án cho Lục Ly.

“Đội trưởng Khúc ... tôi ...”

“Không cần thiết phải khiêm tốn vì nó chỉ thể hiện mình ra vẻ và vô năng! Anh đã từng xử lý qua nhiều vụ án, và có năng lực này. Tôi có chuyện quan trọng, tuy nhiên nó cũng có liên quan đến vụ án này nên phải luôn báo cáo tiến triển của vụ án cho tôi.”

Việc quan trọng, lại còn có liên quan đến vụ án này? Mọi người nghe xong ai nấy đều lơ mơ không rõ.

Tuy nhiên hành động của Khúc Mịch luôn có đạo lý của riêng mình, Lục Ly không còn cách nào khác đành phải gật đầu đáp ứng. Chỉ là ... trong lòng anh ta có cảm giác rất bồn chồn. Vụ án mười lăm năm trước không lưu lại nhiều manh mối. Trong tài liệu chỉ ghi chép bác sĩ Tăng từng trốn trong tủ quần áo, nhưng vì quá kinh hãi nên không nói được, tinh thần bị chấn động nên không thể khai ra được tình hình lúc đó, còn không nhìn thấy hoặc nhớ được hình dáng đặc thù của hung thủ.

Đem vụ án năm đó và vụ án hiện tại liên hệ với nhau không chỉ không giúp ích được gì mà còn khiến vụ án càng thêm phức tạp. Anh ta cảm nhận được trọng trách của mình rất lớn, áp lực không hề nhỏ.

“Đội trưởng Khúc, tôi muốn đến gặp pháp y Tăng tìm hiểu tình huống một chút, anh xem ...” Người bên ngoài không biết, nhưng Lục Ly biết rõ Tăng Dĩ Nhu chiếm vị trí thế nào trong lòng Khúc Mịch. Chuyện năm đó đã đả kích Dĩ Nhu rất nhiều, ngay tại hiện trường án mạng còn ngất xỉu, nhìn như

vậy cũng đủ biết cô ấy chưa hoàn toàn buông bỏ. Không biết thời điểm này nhắc lại chuyện xưa có tạo thêm thương tổn cho Tăng Dĩ Nhu hay không.

Lục Ly không dám tùy ý nên xin ý kiến của Khúc Mịch.

“Tìm hiểu tình huống thì được, nhưng bây giờ tình trạng sức khỏe của cô ấy không cho phép!” Quả nhiên, Khúc Mịch không đồng ý, “Tôi biết ở Canada pháp y Tăng còn một người chú ruột, tang sự năm đó của ba mẹ Tăng Dĩ Nhu đều do người này xử lý. Anh có thể gọi điện thoại hỏi thăm ông ta một chút, tìm hiểu tình hình cụ thể. Còn về phía pháp y Tăng thì cứ từ từ, khi nào có thể lấy khẩu cung tôi sẽ thông báo sau.”

Nghe ý tứ của anh, anh tựa như đã xác định quan hệ với pháp y Tăng. Ngày đó chính mắt Vương Tĩnh nhìn thấy tại hiện trường Khúc Mịch ôm pháp y Tăng chạy ra ngoài, nét mặt cực kỳ lo lắng, xem ra quan hệ khá thân thiết.

Đôi mắt to đen, sáng lấp lánh của Vương Tĩnh phảng phất chút thất vọng. Cô ta học ở Đại học Công An đã từng nghe không ít lần cái tên ‘Khúc Mịch’, anh chính là nam thần trong lòng các nữ sinh ở đây. Ngày cô ta mới vào trường, trường học còn mời Khúc Mịch đến diễn thuyết. Cô ta còn nhớ rõ ngày hôm ấy bầu không khí rất sôi nổi, cô ta bị đẩy tuột ra phía sau, chỉ có thể nghe được giọng ‘nam thần’, không thể nhìn rõ mặt.

Lần này cô nhất quyết xin vào đội hình sự một phần nguyên nhân cũng là vì Khúc Mịch. Có thể sớm chiều đứng cùng một chiến tuyến với nam thần là chuyện hạnh phúc nhường nào.

Vậy mà ‘nam thần’ bây giờ đã có chủ, khiến lòng cô ta có hơi khó chịu. Dĩ nhiên cô ta chẳng có ý nghĩ phát triển tình cảm với Khúc Mịch, chỉ giấu kín trong lòng; vậy mà ... cô ta không biết pháp y Tăng có đặc điểm nào hơn người lại có thể bắt được trái tim của nam thần.

Giờ khắc này Dĩ Nhu đang ngả người trên sofa, cầm trên tay quyển sách tâm lý học. Nhà bếp đã được dọn dẹp gọn gàng, trên bàn có phân dưa cải muối, nồi cơm đang nghi ngút khói, trên thớt đã cắt sẵn măng, nấm hương và họ, còn có trứng đã được quấy tan.

Khúc Mịch mở cửa bước vào nhìn Dĩ Nhu đang lười biếng ngồi trên sofa đọc sách, ánh mặt trời soi chiếu toàn bộ không gian phòng khách, trong bếp mùi gạo thơm tỏa hương, anh chợt cảm thấy hạnh phúc, khóe miệng bắt giắc nở nụ cười.

“Á! Mười một giờ rồi sao! Tôi còn chưa nấu ăn!” Dĩ Nhu nghe động tĩnh liếc nhìn ra cửa, sau đó đưa mắt nhìn lên đồng hồ.

Cô đặt sách lên bàn.

“Ừm! Quyển sách này là quyển chuyên ngành, rất thích hợp với những người có sẵn nền tảng tâm lý học như em đọc.” Khúc Mịch nói giọng nghiêm túc, không có chút nào đùa giỡn.

“Bởi vì quá chuyên ngành nên nó hơi khô khan.” Dĩ Nhu vào trong bếp: “Lượng tiêu thụ chắc chắn không cao, không phải anh phải tự ra tiền chứ?”

Khúc Mịch vào phòng ngủ khách thay quần áo, sau đó qua phòng tắm rửa tay rửa mặt rồi mới trở ra ngoài. Anh tựa người vào khung cửa nhà bếp, đưa mắt nhìn Dĩ Nhu đang xào rau: “Trong vòng một tháng bán ra được mười ngàn bản, sau đó ấn bản thêm ba lần nữa, em nói xem có cần phải bỏ tiền túi ra không?”

Một tháng bán ra hơn mười ngàn bản, một năm hơn hai mươi ngàn bản ... Đúng là bán sách nuôi thân ... Dĩ Nhu biết Khúc Mịch không nói khoác.

Không lâu sau Dĩ Nhu đã làm xong cơm nước, Khúc Mịch giúp cô bày lên bàn ăn.

Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng không nói tiếng nào. Ăn xong, Khúc Mịch nhận phần rửa chén.

Dĩ Nhu lo tay chân anh vụng về đánh vỡ chén đĩa nên đứng tựa cửa giám sát.

“Nước tẩy rửa có quá nhiều chất hóa học, nếu sử dụng thường xuyên sẽ có tác hại đến sức khỏe, đặc biệt là nam giới --- sẽ bị giảm lượng t*ng trùng!”

Khúc Mịch mở nước hết cỡ, nhưng lực nước chảy không cách nào có thể đánh bay được dầu mỡ.

Dĩ Nhu lấy bình nước tẩy rửa trong ngăn kéo: “Luận phá án, anh là chuyên gia, nhưng việc nhà thì chỉ là tay mơ. Các chất tẩy rửa ngày nay đều được điều chế từ thực vật, đây là loại sản phẩm được điều chế từ bắp, tuyệt đối không có chất hóa học. Tôi đã xét nghiệm qua rồi!” Nói xong cô đổ một ít vào trong ống thoát bồn rửa.

Ít bọt, không có mùi gay mũi nhưng đi dầu mỡ khá hiệu quả. Quả nhiên việc nội trợ phải có phụ nữ mới được.

Dọn dẹp xong nhà bếp, Khúc Mịch ngồi trên sofa nghỉ ngơi.

“Đi thôi! Chúng ta đi coi đồ gia dụng!”

Dĩ Nhu ngẩn người, gia dụng gì chứ ??? Không phải hôm qua đã mua online rồi sao?

“Ngày hôm qua chỉ là tham khảo thôi, vẫn nên đi quan sát thực tế, phải sờ tận tay!” Khúc Mịch đứng dậy, “Tôi để ý thấy gần nhà em có tòa nhà thương mại khá lớn, chúng ta qua đó. Phải mau chóng thay đổi lại không gian sống, nó có trợ giúp rất lớn trong việc trị liệu cho em!”

Nghe thấy anh đề cập đến chuyện trị liệu Dĩ Nhu còn có thể cự tuyệt sao? Không còn cách nào khác phải đành theo Khúc Mịch ra ngoài.

Khu thương mại cách nhà cô không xa, nên bọn họ đi bộ. Mặc trang phục đơn giản, nhàn nhã tản bộ.

Đã tính toán từ trước nên hai người đi thẳng lên lầu ba, là nơi bán các sản phẩm có tiếng trong và ngoài nước, giá cả không rẻ nhưng chất lượng cao.

“Thưa anh! Hôm nay anh đến đây thật may mắn, ngày hôm nay là ngày chúng tôi mừng kỷ niệm sinh nhật ba năm, các sản phẩm đều được giảm giá ba mươi phần trăm.” Nhân viên tư vấn nhiệt tình giới thiệu: “Bộ sản phẩm gồm giường lớn 2m*2m2, hai tủ đầu giường, đèn đầu giường. Ngoài ra còn

có sofa và bộ kệ tivi, cùng bàn trà.

Công ty còn có thêm tủ quần áo 3m*2m5, bộ bàn ăn bốn người. Nhìn hai anh chị đây chắc là sắp kết hôn, rất nhiều cặp đôi mới cưới đều đặt loạt sản phẩm này, vừa có lợi lại rất đẳng cấp, hơn nữa dùng rất bền.”

“Chúng tôi ...”

“Em coi tính đàn hồi chiếc nệm này thế nào?” Khúc Mịch cắt ngang lời Dĩ Nhu, “Thử được không?”

“Dĩ nhiên được ạ. Anh nằm xuống thử, vừa mềm, vừa êm. Hơn nữa thiết kế dựa trên tiêu chuẩn Châu Âu, đã tính toán rất kỹ độ cong của sống lưng nên khi nằm sẽ đạt được trạng thái thoải mái nhất. Ngủ trên chiếc giường này, anh và chị nhà chắc chắn sẽ chìm trong mộng đẹp.”

Khúc Mịch ngồi xuống, nhún nhún vài cái, gật gù.

“Vậy thì bộ này! Nhưng tôi muốn giao hàng ngày hôm nay, nếu không được tôi đi cửa hàng khác.”

Nhân viên tư vấn chân chừ một chút, cô ta liên lạc với kho xưởng, một lát sau thông báo trong vòng một tiếng nữa đồ đạc sẽ chuyển đến tận nhà.

“Một mình tôi ngủ trên chiếc giường lớn thế này quả thật lãng phí.” Dĩ Nhu nhìn giá. Tuy không phải bỏ tiền túi nhưng cũng không nên quá đáng, đúng không?

“Ai nói một mình em ngủ?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Trời ... Ý gì đây? Chẳng lẽ anh muốn thừa dịp, mặt ngoài là giúp cô trị liệu nhưng bên trong là đang chiếm tiện nghi của cô?!!!

-----oOo-----

Chương 99: Thẩm thấu

Khúc Mịch lên tiếng giải thích cho Dĩ Nhu chuyện mua giường đôi lớn để tránh cô có cảm giác anh bước chân vào nhà cô là có ý đồ xấu ... Đây rốt cuộc là lý do chữa bệnh hay nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô ... Vẫn không biết được!

“Em đừng nghĩ theo kiểu não tàn, tôi là người biết giữ tiết tháo.*” Khúc Mịch tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Dĩ Nhu, “Dựa theo tình huống bây giờ của em không thích hợp ngủ một mình, mà tôi không thể ngồi nghỉ suốt được. Thật ra, nếu như tôi muốn làm gì, em hình như chẳng có năng lực phản kháng. Em yên tâm, đàn ông chỉ thích phụ nữ ngoan.” Dứt lời anh đi thẳng về hướng khu điện gia dụng.

*Tiết tháo: Hành vi giữ đúng lễ nghĩa

Ý gì? Dĩ Nhu đuổi theo, bỗng nhiên cô chợt nghĩ ra ‘Ngực lớn nhưng không có não’ ... Khốn kiếp! Là gián tiếp chê cô ngực lép sao?

Dĩ Nhu nhìn bóng lưng Khúc Mịch bĩu môi một cái. Cô ưỡn thẳng lưng, cúi đầu nhìn ngực của mình. Không đến mức lồi lõm quá, cơ mà nhìn cũng có chút da chút thịt, so với mấy cô bắt áo ngực làm việc quá sức thì tốt hơn nhiều.

“Tivi không cần quá lớn, thế nhưng phải có độ phân giải cao, âm thanh trung thực, tốt nhất có kết nối Wifi, đảm bảo đường truyền mạng tốt.” Dĩ Nhu giận hờn, cô không cần phải bỏ tiền, dứt khoát phải tuyển thứ ngon lành nhất.

“Ừm!” Khúc Mịch nghiêm túc gật đầu, “Nhà em thiết kế đã nhiều năm, bố cục không hợp lý. Dựa theo phòng khách mà tính, thì 43inches thì đủ rồi. Cô giới thiệu giúp chúng tôi loại tivi có tính năng kết nối mạng.”

Không lâu sau đó, bọn họ chọn được một loại tốt nhất, hàng sẵn có, có thể lắp đặt trong ngày.

“Cùng nhãn hiệu tivi chọn thêm cho chúng tôi một cái máy giặt, tủ lạnh,

điều hòa, tất cả đều phải là đời mới nhất.”

Khúc Mịch đặt thêm bếp và máy hút mùi, bồn cầu có chức năng khử trùng và loại bỏ vi khuẩn, máy nước nóng kết hợp vòi sen, còn mua thêm drap trải giường và gối.

Mấy thứ này cộng lại phải hơn mấy trăm ngàn, so ra còn toàn vẹn hơn cả một người chuẩn bị kết hôn.

Tiếp đó hai người đi xuống siêu thị lâu một mua một chút đồ tẩy rửa. Nhìn mấy món đồ Khúc Mịch ném vào trong giỏ hàng, Dĩ Nhu thoáng cau mày. Anh căn bản không nhìn nhãn hiệu và thành phần, chỉ căn giá cao là đủ.

“Sáng ăn rau rồi, buổi tối làm thêm thịt đi. Thịt kho tàu nhé?” Khúc Mịch không khách sáo nói, “Làm thêm một tô canh cá.”

Dĩ Nhu vốn còn mang một bụng cảm kích vì anh chủ động trợ giúp cho cô, không lấy đồng nào phí khám bệnh ... Nhưng xem ra hiện tại anh đang coi nhà cô là căn tin miễn phí.

Như vậy cũng được, đỡ phải khiến Dĩ Nhu áy náy vì nợ ân tình!

“Miếng thịt này không được!” Dĩ Nhu giành lấy, trả miếng thịt về vị trí cũ, “Thịt kho tàu phải có mỡ nhưng không ngán, vừa vào miệng lập tức tan ra mới ngon, như vậy yêu cầu chất lượng thịt rất cao. Nên chọn thịt ba rọi, hơn nữa phải còn lớp da. Một lớp da, một lớp thịt mỡ, một lớp thịt, ăn vào sẽ thấy được sự khác biệt. Đây, miếng này!”

“Chị đây chắc chắn tay nghề nấu nướng rất chuyên nghiệp, anh nhà thật sự có phúc!” Bà bán thịt cười cười nói, “Miếng thịt này rất ngon, để tôi cắt cho anh chị!”

Dĩ Nhu muốn giải thích mối quan hệ của hai người nhưng bà bán thịt đã đi bắt chuyện với khách hàng khác.

“Một người bạn trai hoặc một người chồng như tôi khiến em cảm thấy lúng túng, thậm chí có phần xấu hổ sao?” Khúc Mịch khẽ cau mày, giọng không

vui.

“Không đến nỗi lúng túng và xấu hổ, chỉ là không vui về gì; vì dù sao cũng bị người ta hiểu nhầm.” Dĩ Nhu nhìn dáng vẻ của Khúc Mịch phản chiếu trên chiếc gương, thấy anh không đứng bất động không nói lời nào thì đúng là một người đàn ông khó có thể với đến.

“Thật sao? Chuyện này đối với tôi xem như là một lời phê bình!” Khúc Mịch luôn luôn tự cao tự đại, nghe cô nói vậy anh chẳng thể vui vẻ.

Quả nhiên, đụng đến chuyện này khiến cho con người ta cảm thấy rất khó chịu.

Hai người lúc đi thì tay không, khi về lại ôm một túi lớn túi nhỏ. Khúc Mịch vẫn rất ga-lăng, hai tay xách hai túi nặng trĩu, không cần Dĩ Nhu hỗ trợ.

Khi hai người về đến nhà thì bên cửa hàng cũng giao hàng đến. Tài xế và nhân viên giao hàng khiêng hàng lên nhà và lắp đặt, chưa đến một tiếng đồng hồ thì hoàn tất.

Bên phía thương trường đang có chương trình ‘Thu cũ đổi mới’, do vậy Khúc Mịch để họ chở đồ cũ về.

Nhóm này vừa đi lại có nhóm khác kéo đến, thì ra Khúc Mịch gọi người đến thay giấy dán tường.

“Thưa anh, sản phẩm giấy dán tường anh chọn là loại tốt nhất của chúng tôi. Chất liệu giấy này làm từ nguyên liệu thân thiện môi trường, không độc, giá cả có hơi cao nhưng siêu tốt!

Những loại giấy bình thường sau khi dán lên cần phải được để thông thoáng một thời gian rất dài, khi mùa đông đến mùi ẩm mốc rất khó chịu. Người lớn thì không nói nhưng con nít sức đề kháng còn yếu chắc chắn không ổn, ở lâu sẽ nhiễm bệnh.

Em thấy nhà anh chị tuy không có trẻ em, chuyện này càng phải lưu ý hơn,

dùng giấy dán tường kém chất lượng ảnh hưởng rất lớn đến phụ nữ đang mang thai. Anh đây nhìn sơ là biết là một người thành đạt, chị nhà thật xinh đẹp, chắc chắn sẽ sinh ra những đứa con kháu khỉnh, dễ thương.” Trưởng nhóm xum xoe giới thiệu với gia chủ.

Mới đầu Khúc Mịch nghe còn có phần khó chịu, nhưng càng về sau càng thấy hài lòng, còn gợi ý bắt chuyện với bọn họ.

Mấy người làm việc tay chân nhanh nhẹn, miệng nói tay làm. Gỡ giấy cũ, đo đạc dưới sự chứng kiến của Khúc Mịch, sau đó dán giấy mới. Bọn họ dùng công cụ chuyên nghiệp, không hề nghe thấy tiếng ồn.

Dĩ Nhu lấy nước trái cây mang ra cho bọn họ: “Các anh nghỉ tay uống nước.”

“Cám ơn chị Khúc!” Người trưởng nhóm tháo găng tay cười cười đáp lời.

Chị Khúc?!!! Danh xưng này khiến Dĩ Nhu ngẩn người, há miệng muốn giải thích nhưng không biết phải mở lời thế nào ... Giải thích với những người xa lạ thì được gì? Nói hai người cùng ở chung một mái nhà chỉ là quan hệ đồng nghiệp, hay chẳng lẽ lại nói là quan hệ bệnh nhân bác sĩ? Quên đi, Dĩ Nhu cũng chẳng quan tâm.

“Thế nào? Thích màu sắc và hoa văn này không?” Khúc Mịch nở nụ cười hỏi dò ý Dĩ Nhu, đương nhiên là tâm trạng anh đang rất hưng phấn.

Màu vàng nhạt kết hợp với những bông hoa liti màu hồng nhạt. Thanh lịch, ấm áp, nhìn thật thoải mái.

“Ánh mắt Đội trưởng Khúc luôn rất tốt!”

“Sự thỏa mãn của bác sĩ Tăng chính là sự tưởng thưởng cao nhất đối với tôi!”

“Đội trưởng Khúc”

Phì phì ~ ~ ~

Anh trưởng nhóm cười đến mức suýt phụt nước ra ngoài: “Vợ chồng anh chị xung hô thật đáng yêu!”

Đáng yêu??? Dĩ Nhu không hề cảm thấy như vậy, cô thu dọn ly tách trở vào trong nhà bếp.

“Mọi người làm rất tốt, tôi bồi dưỡng mỗi anh thêm một trăm đồng.” Khúc Mịch đang cao hứng, boa thêm năm trăm.

“Ui cha! Thật sự cảm ơn anh Khúc!” Anh nhóm trưởng ngó ý cảm ơn, “Gặp được chủ nhà như anh thật may mắn. Chúng tôi nhất định sẽ làm nhanh chóng, anh cứ yên tâm.”

Có thêm tiền, mọi người làm càng hăng say, chưa đầy hai tiếng toàn bộ căn phòng đã hoàn tất. Bọn họ còn quét dọn sạch sẽ, thu dọn tất cả rác rưởi.

“Không hổ danh là cửa hàng được đánh giá cao nhất trên mạng. Phục vụ thật chu đáo!” Khúc Mịch ngồi trên sofa, vừa uống trà vừa thưởng thức thành quả tân trang căn phòng của mình.

Dĩ Nhu ngồi bên cạnh đang chơi game trên chiếc tivi mới mua. Màn hình 43 inches, chơi đánh bài poker* thật đã nghiền.

Cô nghe Khúc Mịch nói chuyện không khỏi trợn mắt, chọn mẫu giấy giá cáo nhất, còn bồi dưỡng thêm năm trăm, làm sao có thể phục vụ không chu đáo?

“Em đang chơi cái gì?” Thấy cô không lên tiếng, Khúc Mịch đến gần nhìn, “Đánh bài không thể hiện được chỉ số IQ, quá đơn giản!”

“Đội trưởng Khúc thử xem?” Dĩ Nhu đưa con chuột qua cho anh.

Anh hứng hờ tiếp nhận. Hai ván đầu, anh dĩ nhiên thua. Cái này mà nói là quá đơn giản???

Không chờ Dĩ Nhu có thời gian lên tiếng chế nhạo ván thứ ba tình huống

đổi ngược, Khúc Mịch từ từ chiến thắng.

Một lát sau, hai người bỏ chạy. Anh đổi thành một bàn, chưa đến hai mươi phút, chỉ còn một mình anh một cồi. Một tiếng sau, anh ảo não bỏ chuột sang một bên: “Thật sự không có kích thích, không có đối thủ thật sự quá cô quạnh!”

Dĩ Nhu trông thấy anh đổi tên nick của cô thành ‘Độc cô cầu bại’ thì không thốt nên lời.

Thật ra chẳng khó dự đoán anh sẽ toàn thắng. Ván bài là cố định, đầu óc anh phản ứng cực nhanh, ra bài gì, còn bài gì anh tính toán rõ rõ ràng ràng. Hơn nữa từ cách ra bài của đối phương, anh có thể tính toán được hần còn giữ lá bài nào.

Dĩ Nhu nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ. Cô đi nấu cơm, Khúc Mịch chủ động qua giúp.

Thịt ba chỉ cắt thành những khối vuông, đảo sơ với nước màu đường, ngay lập tức đổi sang màu vàng nâu óng ánh khiến người ta thèm nhỏ dãi, sau đó chế nước xâm xấp mặt thịt, mở lửa lớn: “Anh dùng muống vớt bọt đổ đi, cái đó đều là máu và chất bẩn. Rồi cho gia vị, mở lửa nhỏ, bốn mươi phút sau nêm lại gia vị là xong.” Nhìn Khúc Mịch ở trước mắt cô vương tay vương chân, cô tìm chuyện đơn giản cho anh làm.

Cá đã được siêu thị làm và rửa sạch, Dĩ Nhu lấy ra một phần, cắt nhỏ, thả vào nồi nước sôi cùng các nguyên phụ liệu, đun nhỏ lửa.

Mùi canh cá thơm phức, quện với mùi rau thơm, nhấp một ngụm ... không khỏi tặc lưỡi.

Một phần cơm trắng nóng dẻo, một miếng thịt kho tàu cùng một chén canh Mùi vị ... Thật sự đừng bàn đến!!!

Khúc Mịch ăn một tô cơm lớn, uống hết chén canh, còn không nỡ buông đũa.

Nhìn cơm canh mình nấu có người ngồi ăn sạch sành sanh, Dĩ Nhu có cảm giác đặc biệt thành công. Nghĩ lại thời gian trước đây một mình một người, tự nấu tự ăn, thấy thật sự vô vị.

-----oOo-----

Chương 100: Uống trà sữa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xong bữa tối, Dĩ Nhu ở trong bếp rửa chén đĩa, Khúc Mịch ngồi sofa coi tivi. Anh đưa mắt nhìn về phía nhà bếp, khóe miệng nở nụ cười.

“Được rồi! Đi thôi!” Thấy Dĩ Nhu bước ra, anh tắt tivi, đứng dậy.

“Đi đâu?” Dĩ Nhu nghi hoặc hỏi.

“Tôi thấy phía trước có một công viên nhỏ, rất thích hợp đi tản bộ sau bữa tối.”

Dĩ Nhu ở đây mấy năm nhưng chưa bao giờ đi qua công viên đó. Sáng sớm chiều tôi đi dạo mát ... không phải là chuyện của người già sao? Cô tình nguyện ở nhà đọc sách, không muốn đi.

“Vận động sẽ nâng cao thể chất. Hơn nữa em khá chống cự với những nơi đông đúc, chuyện này vừa hay có ích cho việc trị liệu cho em. Đi ra ngoài, tiếp xúc với những người xa lạ em sẽ phát hiện vẫn còn nhiều người tốt.”

Nếu là việc liên quan đến trị liệu, cô không còn cách nào khác phải theo anh.

Mùa hè, tối khá trễ, bên ngoài ánh dương vẫn soi chiếu, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều có người người đang hóng mát, thư giãn.

Chưa đến mười phút hai người đã đến công viên, phía ngoài cổng khá náo nhiệt, các bà các mẹ đang học khiêu vũ, tiếng nhạc khá âm ỉ ... Hai người không thích ồn ào nên đi thẳng sâu vào phía trong.

Dưới bóng cây, một nhóm người đang chơi cờ, cách đó không xa một nhóm thanh niên chơi đá cầu, ở khúc quanh có mấy ông bà lão đang chơi đàn nhị, hát hò quảng. Phía quảng trường tụ tập mấy đứa trẻ đang trượt patin ... tiếng cười tiếng nói không ngừng.

Đối diện quảng trường là một vùng đồi nhân tạo, đỉnh đồi xây một mái đình nhỏ, xung quanh là bãi cỏ xanh mướt, vẫn còn một nhóm công nhân đang làm cỏ.

Thanh niên, học sinh thích hóng gió ở đó nhất, tùm năm tùm ba chơi đùa, tâm sự.

Ở một góc công viên chính là ‘Thiên Đường Trẻ Thơ’, là nơi vui chơi cho trẻ, nhưng giá cả cũng không rẻ: câu cá một phút một đồng, ngựa gỗ ba phút mười đồng ... ở đó mà chơi trên một tiếng, chắc chắn tiêu gần một hai trăm đồng là cái chắc.

“Con nít bây giờ bị hiện đại làm hư rồi!” Khúc Mịch không tán thành cách thức giáo dục trẻ thế này, “Nếu để cho chính chúng nó lựa chọn, chúng nó sẽ thích chơi đùa hòa cùng thiên nhiên mà không bị ràng buộc, hay là, thích vừa chơi vừa nhìn đồng hồ bấm giờ. Hơn nữa, trò chơi cùng tiền bạc có quan hệ thế nào được cơ chứ. Vậy mà em coi đi ... Hiện tại nếu không có tiền, quyền lợi chơi đùa của lũ trẻ cũng bị mất.”

“Tuổi thơ của anh so với chúng cũng khổ đâu kém!” Dĩ Nhu đã từng nghe anh kể về tuổi thơ của mình, ngoại trừ đọc sách, đọc sách thì chẳng còn gì, càng khô khan và vô vị hơn.

“Tôi không giống!” Khúc Mịch không hề do dự, đáp trả: “Từ trước đến giờ thiên tài chẳng có gì lạ ... Ông trời ban cho họ trí tuệ hơn người, vậy thì họ sẽ không lãng phí.”

Đúng là người tự luyện! Mặc dù những lời anh nói là sự thật nhưng không thể khiêm tốn một chút sao? ‘Khích lệ’ vẫn nên để người ngoài nói ra thì tốt hơn.

Hai người vừa tản bộ vừa nói chuyện, đột nhiên một cậu bé chạy vọt đến.

“Cẩn thận!” Khúc Mịch nhanh tay lẹ mắt, kéo cánh tay Dĩ Nhu, ôm cô vào lòng, xoay một vòng.

Cậu bé thấy mình sắp va vào người trước mặt liền nhanh chóng chuyển hướng, mắt trọng tâm té vào trong bụi cỏ, cũng may không bị thương nhưng bị một phen giật mình, ly kem vừa mua cũng bị rơi mất.

Dĩ Nhu chạy qua nâng cậu bé dậy, phủi bụi trên người. Cậu bé là đứa trẻ tham ăn nhìn ly kem trên cỏ muôn khóc.

“Đề đi mua cho con ly khác!” Dĩ Nhu nhìn bên cạnh có xe đẩy bán đồ uống, liền dắt cậu bé qua.

Chọn một ly kem như của cậu bé, Dĩ Nhu nhìn quần áo há hốc mồm --- Cô không mang theo tiền. Ánh mắt nhìn cậu bé liếm láp ly kem ... cô đành đưa mắt cầu cứu Khúc Mịch.

“Ông chủ! Làm ly giống như vậy cho cô ấy!” Khúc Mịch chỉ vào một cặp đôi đang châu đầu vào nhau uống trà sữa trân châu, “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm đồng!”

Khúc Mịch mò trong túi một lúc lâu sau mới lấy ra được tờ mười đồng, hai tờ một đồng và mấy đồng xu.

Hai người vợ vét mãi mới ra được chút tiền ... kể ra cũng có hơi mất mặt.

Cậu bé phấn khởi chạy đi, còn Dĩ Nhu nhận ly trà sữa trân châu từ tay ông chủ.

Cô đã quên mất lần cuối cùng uống trà sữa trân châu là từ lúc nào, mùi thơm thơm, vị beo béo, tình cờ ăn phải hạt trân châu mềm mềm, dai dai. Tuy rằng hương vị không còn ngon được như hồi còn bé nhưng vẫn rất tuyệt.

“Pháp y Tăng, thế nào?” Đi hai bước, Khúc Mịch quay đầu lại hỏi.

“Ừm ... Rất ngon!” Dĩ Nhu hút một cái, trà sữa trân châu có bỏ thêm đá, trời nóng hạ nhiệt, “Quý hơn nữa là để anh phải chờ!”

Đi được thêm hai bước, Khúc Mịch kêu nóng, hai người ngồi nghỉ chân trên băng ghế dưới gốc đại thụ.

“Khát quá!” Khúc Mịch nhẹ giọng nhắc, lưỡi liếm môi một cái.

Dĩ Nhu đẩy ly trà sữa qua: “Anh uống đi, chỉ không có ông hút thôi, vì ông hút tôi đã dùng qua ...”

“Tôi đều kiểm tra sức khỏe hàng năm, lại là người biết chú ý vệ sinh; hơn nữa tôi không chê đồ em đã dùng qua. Vốn dĩ tôi chỉ mua cho em uống, em mới uống mấy ngụm, tôi chỉ cần nhấp một ngụm lại sợ em ghét bỏ ... Nhưng thật sự tôi vừa nóng vừa khát ...” Anh nói cẩn thận từng ly từng tí.

Một người luôn đặt mắt cao hơn đầu, lạnh lùng bá đạo lại có thể nói được những lời đáng thương như thế, Dĩ Nhu lập tức ra bộ đáng trọng nghĩa: “Không sao! Anh cứ uống đi, tôi không chê anh!”

“Em sẽ không vì chuyện tôi đã uống một hớp thì sẽ không uống nữa chứ?”

“Ừm!” Dĩ Nhu đưa ly nước về phía anh.

Khúc Mịch không nói nữa, cúi đầu ngậm ống hút, hút một cái.

“Ngon thật! Rất mát!” Anh nở nụ cười thỏa mãn, đẩy ly lại về phía Dĩ Nhu: “Pháp y Tăng, em uống tiếp đi!”

Dĩ Nhu chần chừ một chút, định rút khăn tay ra lau ống hút, liền trông thấy anh cắn môi, giọng đầy oan ức: “Pháp y Tăng, em thật sự là ghét bỏ tôi, có đúng không?”

“Không có ...”

“Tôi nói thật là tôi đều kiểm tra sức khỏe định kỳ hàng năm, một ngày đánh răng ba lần, súc miệng sạch sẽ, cẩn thận ...”

“Tôi uống, tôi uống!!!” Dĩ Nhu không thể chịu được dáng vẻ một người đàn ông bị cả thế giới vứt bỏ, vội cúi xuống uống một ngụm.

Không khó uống như cô tưởng tượng ... chỉ là vị trà sữa trân châu không giống vừa rồi cho lắm ...

“Nơi này phong cảnh thật đẹp!” Khúc Mịch tinh thần phấn chấn.

... Muốn uống thêm một hóp trà sữa nữa, còn không?

“Tôi còn tưởng anh sẽ nói phong cảnh tự nhiên là đẹp, chỉ là có thêm dấu vết đào bới của công nhân.”

Một lát sau.

“Pháp y Tăng, tôi lại khát!”

Dĩ Nhu đưa ly nước qua, anh cúi đầu uống một ngụm, lại đẩy sang trước mặt Dĩ Nhu để cô uống.

Hai người tôi một ngụm, anh một ngụm, chẳng mấy chốc ly trà sữa đã thấy đáy.

“Em muốn uống gì?” Đôi tình nhân ngồi ghé bên cạnh, chàng trai ôm lấy cô gái, hôn một cái rồi mở miệng hỏi.

“Em cũng muốn uống trà sữa trân châu. Anh xem đi người ta uống đáng yêu biết bao nhiêu!” Cô gái nhìn về phía Dĩ Nhu và Khúc Mịch, ánh mắt ao ước.

Đáng yêu? Dĩ Nhu chẳng thấy đáng yêu một chút nào, tuổi trẻ bây giờ chả hiểu nổi.

“Pháp y Tăng, bên trong còn một viên trân châu, không thể lãng phí!” Khúc Mịch cầm ly nước để Dĩ Nhu hút.

Không ngờ anh lại biết tiết kiệm như vậy, Dĩ Nhu hút hết viên trân châu cuối cùng, nhìn Khúc Mịch ném ly trà sữa vào trong thùng rác.

Mặt trời xuống núi, sắc trời dần tối, đám người trong công viên cũng thưa thớt dần, hai người bọn họ cũng chuẩn bị ra về.

Vừa đến cổng tiểu khu điện thoại của cả hai người rung lên cùng một lúc. Theo như âm thanh có thể đoán được là tin nhắn điện thoại hay tin nhắn QQ.

Thời nay không chỉ có người trẻ mà ngay cả người có tuổi cũng chơi QQ.

Dĩ Nhu rút di động nhìn tin nhắn QQ của mình, là Khang Bình gửi.

Cô mở tin ra đọc, là một tấm hình, chính là ảnh chụp cảnh cô và Khúc Mịch đang cùng nhau ăn viên trân châu cuối cùng. Phía dưới còn có nhiều bình luận: cái gì mà hình ảnh duy mỹ nhất, cách thức uống trà sữa đáng yêu nhất

Tình huống gì đây? Dĩ Nhu cau mày, ai tốt vậy, chụp ảnh rồi còn gửi cho bạn?

--- Khang Bình, chuyện gì vậy? Làm sao có được ảnh này?

Dĩ Nhu nhắn tin lại cho Khang Bình. Khang Bình trả lời ngay:

--- Chị Tăng, là bạn em chuyển cho xem. Bọn họ đang tìm người mẫu để quảng cáo trà sữa trân châu, em nhìn thấy là chị và Đội trưởng Khúc. Nhưng tấm ảnh này xác thực rất đẹp, rất chân thật, rất tình cảm ... Hai người trước nay còn che che giấu giấu, lần này bị lộ rồi nhé!

Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch cũng rút điện thoại nhìn vào màn hình, biết chắc anh cũng xem được tấm ảnh này.

“Cái này có tính là xâm phạm quyền cá nhân hay không?” Dĩ Nhu vừa nói vừa nhớ đến một cô gái luôn nhìn về phía hai người bọn họ khi này, ắt hẳn là tấm hình do cô ta chụp.

Thanh niên bây giờ rất thích chụp ảnh rồi khoe trên mạng ... Chụp hình mình được rồi, tại sao phải chụp người khác.

“Nếu như em muốn truy cứu tôi sẽ lệnh cho Cố Thành tìm ra được người đăng tấm ảnh này, sau đó em kiện lên tòa, tố cáo đối phương xâm phạm quyền chân dung và đòi tư cá nhân, có thể đưa ra yêu cầu bồi thường tổn thất tinh thần” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời.

Quên đi ... Chuyện lớn chuyện nhỏ động chút là lên tòa? Việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không mới có thể sống an nhiên.

“Thật ra mà nói ... chỉ là hiểu lầm, em và tôi đều là người độc thân, có xảy ra chuyện yêu đương cũng không có gì ghê gớm. Đợi đến khi việc trị liệu kết thúc, chúng ta không còn tiếp xúc nhiều thì bọn họ lại đồn chúng ta chia tay thôi. Tất cả sẽ trở về như ngày đầu.”

Dĩ Nhu gật gù ... Không như thế thì còn thế nào? Cô cũng đâu thể đi giải thích với từng người; hơn nữa, cô chẳng là nhân vật có tiếng tăm gì, chẳng đáng làm loạn cả giới mạng. Chỉ có điều nghe Khúc Mịch giải thích cô vẫn cảm giác có điểm bất thường, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

-----oOo-----

Chương 101: Điện thoại của chú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về đến nhà, Khúc Mịch thò tay vào túi lấy chìa khóa cửa, tờ năm mươi đồng rơi xuống đất.

Thấy thế Dĩ Nhu cau mày hỏi: “Không phải là anh còn tiền sao?”

“Đúng! Tôi đâu nói mình chỉ mang theo mười lăm đồng. Tuy nhiên ly trà sữa trân châu rất lớn, ông chủ lại còn cho nhiều hơn một chút. Tôi nghĩ một mình em uống nhất định không hết!” Khúc Mịch ra về là đó là chuyện đương nhiên, rồi mở cửa nhà đi vào.

Rồi rồi ... Đã nói cô không được dùng tư duy người bình thường nghĩ cho anh được mà!

Việc đầu tiên vào nhà là Dĩ Nhu đi tắm, Khúc Mịch vào trong bếp cắt trái cây. Điện thoại di động của anh vang lên, liếc nhìn màn hình, là Lục Ly gọi. Anh ra ngoài ban công trò chuyện, tiện thể hút thuốc: “Nói đi, tôi nghe!”

“Tôi đã gọi cho chú của pháp y Tăng, hiểu được một vài chuyện. Ông ta có nhắc đến một chi tiết nhỏ, khi pháp y Tăng khóc lóc tỉnh giấc từ cơn ác mộng, đều hét to ‘Tay trái’. Sau đó, ông ta làm một đợt trị liệu cho pháp y Tăng thì cô ấy không nói nữa. Về sau, ông ta có hỏi pháp y Tăng nhưng cô ấy nói cô ấy không nhớ Đội trưởng Khúc, anh xem ...” Lục Ly hơi do dự.

“Điều này cho thấy tay trái của hung thủ lưu lại ấn tượng sâu sắc cho pháp y Tăng, có thể hấn dùng tay trái cầm búa hoặc là tay trái của hấn không giống với người bình thường. Anh trước tiên điều tra những việc khác đi, việc này chờ sau này nói tiếp. Pháp y Tăng bây giờ không thể chịu được đả kích, nên vẫn chưa thể cho cô ấy tham dự vào.”

“Vâng!” Đầu dây bên kia Lục Ly gật gù, “Mặt khác, chúng ta cũng đã điều tra các mối quan hệ của gia đình họ Tăng và nhà họ Đồng không phát hiện có bạn bè chung, thậm chí là kẻ thù.

Thế nhưng, bên phía Đồng Huy, hấn là tay chơi bời, nghe nói còn nợ bọn cho vay lãi cao để đi đánh bài. Đợt tết còn bị chủ nợ rượt đuổi, ở trước cửa nhà hấn còn bị bọn chúng dùng sơn đỏ viết từ ‘Chết’ dọa gia đình Đồng Huy đến mức Tết cũng không dám ở trong nhà.

Đồng Huy và vợ sau đều là những người tái hôn, Vương Tiểu Nhã là con riêng của bà vợ sau.

Con của Đồng Huy và người vợ trước là con trai, tuổi tác cũng khoảng độ năm tuổi, bằng tuổi với Vương Tiểu Nhã. Nguyên nhân hai vợ chồng ly hôn vì thời gian đó Đồng Huy gian díu với người vợ sau này. Hắn luôn tìm cách đánh người vợ cũ, bà ta không chịu được nên ly hôn rồi dắt con trai bỏ đi.

Tôi còn hỏi thăm được căn hộ của Đồng Huy vốn dĩ là do người nhà vợ trước bỏ tiền ra mua, sau khi ly hôn cha và anh vợ đánh đến cửa, kinh động cảnh sát. Sau đó bọn họ ngầm hiệp thương, giải quyết thế nào thì không biết.”

“Thăm dò bên phía công trường có kết quả gì không?” Khúc Mịch hình như không có hứng thú với bối cảnh lằng nhằng của nạn nhân, “Chuyện gia đình nhà họ Đồng nhờ cảnh sát khu vực hỗ trợ. Anh cùng vài anh em trong đội đặt trọng điểm vào đám công nhân làm công hoặc những người không có công ăn việc làm. Vụ án mười lăm năm trước và vụ án lần này có rất nhiều điểm chung, anh đi thăm dò thêm ở mấy khu ngoại thành vừa được xây dựng lại.”

“Được! Tôi hiểu rồi!” Lục Ly đáp lời rồi ngắt điện thoại.

Khúc Mịch vừa trở lại phòng khách liền nghe thấy tiếng điện thoại của Dĩ Nhu reo lên, màn hình hiển thị là cuộc gọi đường dài từ Canada.

Anh do dự một chút rồi nhận điện: “Chào chú Tăng, cháu là Khúc Mịch ... bạn trai của Dĩ Nhu!”

Đâu đây bên kia rơi vào yên lặng, dĩ nhiên là có chút bất ngờ: “Sao trước nay tôi không nghe Tiểu Nhu nói có bạn trai? Khúc Mịch ... cái tên này nghe quen quen.”

Thanh âm của chú Tăng trầm ấm, vừa nghe là có thể tưởng tượng được là một người đàn ông cao lớn.

“Thật ra ngay cả cô ấy cũng không biết người bạn trai này”, Khúc Mịch cười khỏ, “Chú cũng biết tính tình Dĩ Nhu, mặt EQ của cô ấy khá thấp, hơn nữa có phần chống cự lại người khác. Do những việc phát sinh khi còn bé

đã tạo nên thương tổn không nhỏ ... Cháu nghĩ vết thương này của cô ấy vẫn chưa lành hẳn.”

“Tiểu Nhu đâu?” Chú Tăng đột nhiên hỏi.

“À! Bọn cháu ra ngoài tản bộ, cô ấy vừa về là đi tắm. Chú cũng biết cô ấy mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, từ nơi đông người trở về, ngoài việc thay quần áo đều phải tắm rửa sạch sẽ.” Khúc Mịch lắng nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, đoán được Dĩ Nhu cũng không ra ngoài ngay được.

“Ra bộ cậu khá hiểu tính cách của Tiểu Nhu!” Chú Tăng đáp lời: “Tiểu Nhu cho cậu ở chung nhà, còn cùng cậu đi tản bộ, xem ra nó cũng tiếp nhận cậu. Cậu cũng biết Tiểu Nhu rất khổ, nó luôn đóng kín nội tâm của mình, không dám nhìn nhận chuyện anh tôi và chị dâu qua đời. Đặc biệt cái chết của ông bà nó cũng phần nhiều ảnh hưởng đến tâm lý.

Tôi vừa nghe nói ở thành phố Nam Giang phát sinh thảm án diệt môn, thủ pháp gây án giống như vụ sát hại anh trai và chị dâu của tôi. Hơn nữa cũng có một đứa trẻ trốn trong tủ quần áo, nhưng không may mắn như Tiểu Nhu. Tôi lo nó không chịu được, nếu như tâm trạng nó suy sụp, chỉ sợ không thể chữa trị được.”

“Chú yên tâm, cháu vẫn ở bên cạnh cô ấy! Bây giờ tâm tình cô ấy rất ổn định, hơn nữa đang dần dần chuẩn bị đối mặt với những chuyện xảy ra năm đó, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.”

“Tôi chỉ sợ tình tình nó nóng nảy, lại sốt ruột muốn tìm ra hung thủ giết cha mẹ, nhất định sẽ ép buộc bản thân.” Giọng chú Tăng đầy lo âu: “Xem ra tôi phải về nước một chuyến, nhanh nhất cũng phải hết tuần sau, tôi cần phải sắp xếp chuyện bên này. Trong một tuần này, cậu cố gắng đừng để Tiểu Nhu tiếp xúc với những chuyện có liên quan đến án mạng, chờ tôi trở về rồi nói!”

Nghe thấy chú Tăng quay về, Khúc Mịch khẽ nhún mày. Anh không phải muốn cản trở chuyện họ hàng gặp nhau, chỉ có điều Dĩ Nhu không dễ dàng tiếp nhận anh vào nhà; nếu như chú Tăng về, anh chắc chắn bị đập trở lại, cơ hội tiếp xúc với Dĩ Nhu sẽ mất hết.

Hơn nữa phương pháp trị liệu của chú Tăng có chút bảo thủ, cứ lảng tránh chuyện của Dĩ Nhu không phải là chuyện tốt, anh không đồng ý.

“Chú Tăng! Nếu là chú, cháu sẽ không sốt ruột quay về!”

Chú Tăng nghe nói vậy thì sửng người: “Cậu thanh niên ... vì sao?”

“Bởi vì phương án trị liệu của chú không thích hợp với Dĩ Nhu, lại còn phải bỏ tất cả công việc để quay về lại càng là quyết định không sáng suốt.”

“Nghe cậu nói vậy, ý là Tiểu Nhu có thể tìm được một chuyên gia tâm lý tốt hơn? Tôi nói cho cậu biết không một chuyên gia tâm lý nào có thể hiểu rõ tình hình của Tiểu Nhu hơn tôi, không có chuyên gia tâm lý nào có thể hiểu thấu cảm thụ của Tiểu Nhu hơn tôi. Con bé tin nhiệm tôi, việc này đặc biệt quan trọng với một chuyên gia tâm lý!” Chú Tăng đương nhiên không vui với câu nói vừa rồi của Khúc Mịch.

“Nhưng theo cháu được biết, tám năm trước phương pháp trị liệu của chú với Dĩ Nhu cũng không thành công cho lắm.”

“Cậu thanh niên ... còn trẻ đừng quá ngông cuồng, đặc biệt là nói chuyện với trưởng bối!” Rõ ràng là chú Tăng đã nổi giận.

Ông ta không biết ở đâu lòi ra một người đàn ông, tự nhiên nhận điện thoại của cháu gái, còn ở cùng nhà với cháu gái. Vốn dĩ ông ta chỉ lo lắng bệnh tình của cháu mình, bây giờ phải lo thêm chuyện cháu gái bị đàn ông xấu lừa.

“Chú đừng tức giận, là một bác sĩ tâm lý thời khắc cần giữ tinh tảo là chuyện quan trọng nhất!” Khúc Mịch bình tĩnh giải thích: “Chú xem, chỉ cần liên quan đến Dĩ Nhu, chú đặc biệt có những suy nghĩ chủ quan. Cháu biết chú là tiến sĩ tâm lý học, đã từng là thầy của Tiến sĩ Nhâm của đại học XXX, đã từng có rất nhiều bài diễn thuyết mang đầy tính học thuật. Bài phát biểu ‘Thí Nghiệm Nghiên Cứu Khuynh Hướng Không Chế Của Con Người’ của chú ngày đó, cháu đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, bị thuyết phục rất cao.”

Có câu nói ‘Ngàn xuyên vạn xuyên không qua được câu nịnh nọt’, nghe mấy câu này chú Tăng cũng nguôi giận được phần nào, ông ta nghi hoặc: “Nghe cậu nói vậy hình như có nghiên cứu qua tâm lý học. Cậu học chuyên ngành tâm lý à? Tốt nghiệp ở đâu?”

“Cháu tốt nghiệp chuyên ngành tâm lý, đại học YY!”

“Đại học YY?” Chú Tăng suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: “Dương Hoài Cẩn là thầy của cậu à? Cậu tên gì?”

“Cháu tên Khúc Mịch, thầy Dương là ân sư của cháu!”

“Đúng rồi! Chẳng trách tôi nghe tên cậu thấy rất quen tai. Năm đó Dương Hoài Cẩn đề cập tên cậu với tôi rất nhiều lần. Anh ta nói đi dạy nhiều năm như vậy mới gặp được một thiên tài tâm lý học như cậu. Máy bài phát biểu của cậu tôi cũng đã đọc qua, rất hay, rất có tiền đề!”

Khúc Mịch nở nụ cười: “Chú Tăng, bây giờ chú đã có thể an tâm giao Dĩ Nhu cho cháu chưa? Về phương diện tâm lý học cháu chưa hẳn là người xuất sắc nhất, nhưng là người thích hợp nhất với pháp y Tăng. Cháu sẽ thường xuyên báo cáo tình hình của Dĩ Nhu, bất cứ lúc nào chú cũng có thể về đây.”

“Được rồi!” Im lặng một lúc, chú Tăng mới đồng ý ... Ông ngẫm nghĩ thật kỹ thì thấy Khúc Mịch nói rất có lý.

Vì có liên hệ huyết thống, hơn nữa cả nhà họ Tăng bây giờ chỉ còn lại ông ta và Dĩ Nhu, do đó không tránh khỏi việc lo lắng thái quá. Năm đó, Dĩ Nhu quay về thành phố Nam Giang làm pháp y, ông nhất quyết không đồng ý, nhưng do Dĩ Nhu kiên trì, ông đành xin theo về nước một năm, thấy Dĩ Nhu phát triển bình thường mới dám quay trở lại Canada.

Năm nào ông ta cũng thu xếp về nước hai lần, khi Dĩ Nhu nghỉ phép, còn bắt cô qua Canada. Ba năm qua, tận mắt chứng kiến công tác của Dĩ Nhu ổn định ông mới dần dần yên tâm.

Vậy mà ... ai có thể ngờ ... một chuyện bi thảm sắp bị cả thế giới lãng quên thì một vụ thảm án diệt môn tương tự lại xuất hiện.

Khi ông ta nghe cảnh sát hình sự gọi qua, ngay lập tức ông nóng hết ruột gan. Trạng thái của ông bây giờ thật sự không thích hợp làm bác sĩ cho Dĩ Nhu. Quá nhiều ràng buộc tình cảm sẽ khiến cho tất cả những phán đoán của ông ta mang tính chủ quan và chứa nhiều tình cảm, chuyện này tuyệt đối không có lợi với Dĩ Nhu.

Khúc Mịch là môn sinh của Dương Hoài Cần, có tín nhiệm rất lớn trong các lý luận chuyên ngành.

“Nghe ý cậu nói vậy ... hình như rất thích Tiểu Nhu ... Nếu đã thế, cậu có chắc chắn mình đủ khách quan để đánh giá bệnh tình con bé chứ?” Chú Tăng hỏi ngược lại.

“Chú yên tâm, cháu hoàn toàn tách riêng được chuyện cá nhân và công việc!” Khúc Mịch hoàn toàn tự tin, “Năm đó cháu từ nước ngoài trở về, vì để thấu hiểu được suy nghĩ của những người mắc bệnh tâm thần mà tự giam mình trong viện tâm thần ba năm. Trong ba năm, một người không có bệnh cũng thành có bệnh, rồi từ có bệnh chuyển biến thành khỏi hẳn, cháu hoàn toàn có thể khắc phục biến hóa tâm tình của mình. Bản thân còn có thể xử lý được, cháu nghĩ, mình có đủ khách quan giải quyết bệnh tình của Dĩ Nhu.”

“Được rồi! Tôi đồng ý giao Tiểu Nhu cho cậu!” Trầm mặc một lúc lâu, chú Tăng rốt cục cũng đồng ý.

“Chú yên tâm, chờ mọi chuyện ở đây kết thúc, cháu sẽ đưa Dĩ Nhu qua Canada thăm chú!”

Cuộc trò chuyện không ngắn, Khúc Mịch vừa cúp điện thoại, Dĩ Nhu cũng từ trong nhà tắm bước ra.

“Làm gì vậy?” Dĩ Nhu trông thấy anh đứng ở ban công, thuận miệng hỏi,

Khúc Mịch cất điện thoại di động vào túi: “À! Nhận điện thoại, chú gọi

đến!”

À ... Chú của người ta gọi qua ... mình là người ngoài không tiện hỏi nhiều.

-----oOo-----

Chương 102: Ác mộng cùng giường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tốc độ tắm rửa của Khúc Mịch cực nhanh, mười lăm phút sau đã xong xuôi sạch sẽ. Nhìn anh mặc đồ ngủ bước đến, bỗng dung Dĩ Nhu có cảm giác căng thẳng, tim đập thình thịch ... Chẳng lẽ cô và anh thật sự phải ngủ cùng một mái nhà. Lần này và lần trước không giống nhau. Chiếc giường lớn đặt trong phòng ngủ chính, đồ dùng trên giường đều là đồ mới ... Nghĩ thế nào cũng thấy giống giường tân hôn.

Khụ! Khụ! Dĩ Nhu ho khan vài tiếng, hơi dịch người về phía đầu sofa.

Khúc Mịch ngồi ở một đầu khác, để một khoảng trống ở giữa, nhờ khoảng cách này khiến cho Dĩ Nhu cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Mỗi người cầm trên tay quyển sách, hai người chẳng ai nói ai tiếng nào.

Khúc Mịch nhìn có vẻ rất chăm chú, nhưng nếu Dĩ Nhu chú ý kỹ sẽ phát hiện từ đầu đến cuối anh chẳng lật lấy một tờ.

Nửa tiếng, một tiếng ... Khúc Mịch khép sách lại, đứng lên: “Mười giờ rồi, theo Tây Y hay Trung y mà nói, quá mười một giờ con người sẽ không thể tiến vào trạng thái ngủ say, dễ khiến cho cơ thể mệt mỏi.”

“Ồ!” Dĩ Nhu cắn cắn môi, khép sách lại.

Cô tiến vào phòng ngủ, thấy Khúc Mịch không theo vào thì chạy vội lên giường trùm chăn.

Một lát sau, Khúc Mịch cầm ly sữa ấm vào trong: “Trời nắng nóng em cuộn mình trong chăn không sợ bị cảm nóng sao? Nào, uống sữa rồi ngủ.”

Dĩ Nhu ngoan ngoãn ngồi dậy, mắt cũng không dám ngược lên nhìn Khúc Mịch, nhận ly sữa rồi uống, vòng vèo: “Thật ra ... Tôi có thể ... À ... Nếu không anh qua phòng ngủ khách kê giường qua đây?” Cô vốn định nói mình có thể ngủ một mình, vừa nhớ đến những cơn ác mộng liền đánh tan ý nghĩ đó.

Khúc Mịch nhìn chiếc giường lớn chiếm hai phần ba diện tích phòng ngủ: “Đúng là có thể kê chiếc giường đơn kia vào đây; thế nhưng phòng ngủ này nhỏ, hai chiếc giường chắc chắn phải kê sát vào nhau mới có lối đi. Như vậy có khác bây giờ là bao chứ? Hơn nữa chiếc giường ấy cũ rồi, tôi ngủ chắc chừng mấy lần là gãy.”

Chiếc giường đó là chủ nhà cũ để lại, vì phòng ngủ khách không có máy khi dùng nên cô cũng không thay giường mới.

“Hơn nữa tiền của nhà nước không được lãng phí, cái gì tính toán là phải tính toán, tiết kiệm thì phải tiết kiệm. Chiếc giường này có thể nằm được cả ba người, hai chúng ta nằm đây dư sức.”

Vào lúc này lại nhớ đến chuyện cân nhắc việc xài ngân khó quốc gia, sao ban ngày khi quẹt thẻ thì suy nghĩ ấy chạy đi đâu rồi? Nhìn bộ dáng anh tiêu tiền, ai nhìn vào cũng cho rằng là con nhà giàu đây!

Dĩ Nhu lấy con gấu bông to một mét sáu đặt vào chính giữa: “Đây là quà chú tôi mua tặng, nó vẫn làm bạn với tôi suốt. Tôi quen có nó ngủ bên cạnh.”

“Ừm!” Khúc Mịch không nói gì, nằm xuống bên phía còn lại của gấu bông.

Chiếc giường này quả là rất lớn, hai người, một con gấu mà vẫn còn rất rộng.

Đèn ngủ tỏa ánh sáng dịu dịu, trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, Dĩ Nhu thậm chí có thể nghe tiếng hít thở của mình và Khúc Mịch.

Điều này khiến Dĩ Nhu cảm thấy lúng túng, tim đập không còn theo quy luật, lưỡi miệng khô khốc.

“À ...” Cô muốn tìm đề tài tâm sự: “Chú và dì đã trở về rồi sao?”

“Chưa! Khi nào họ về tôi báo cho em biết!” Nghe tiếng Dĩ Nhu, Khúc Mịch xoay người lại. Thật ra có con gấu bông ở giữa thế này cũng đỡ ngượng ngùng, tránh bốn mắt nhìn nhau đầy lúng túng.

Dĩ Nhu nghe anh trả lời như vậy thì không biết phải nói tiếp thế nào, cô luôn có cảm giác câu nói này kỳ lạ. Nhưng thật sự cô chẳng biết phải tìm đề tài gì, chợt nhớ ra Khúc Mịch đã từng kể cho cô ba mẹ anh sẽ sớm quay về nước nên mới thuận miệng hỏi một chút.

Khi họ quay về, Khúc Mịch sẽ tự nói cho cô biết để làm gì cơ chứ? Cô quan tâm làm gì? Dĩ Nhu thầm nói trong lòng, cô cảm thấy người như Khúc Mịch thật sự khó tán gẫu, giống như hai người không cùng một tần số.

Tuy nhiên, đề tài là do cô khơi mào, nên đành phải đồng ý: “Được! Đến lúc đó mời chú và dì cùng ăn cơm.” Người ta giúp cô trị liệu không công, trưởng bối về cô cũng nên biểu hiện sự lễ phép.

“Ừm!” Thanh âm của Khúc Mịch xen lẫn chút sung sướng, “Ba tôi không uống rượu, không hút thuốc, thế nhưng một vài trường hợp đặc biệt ông sẽ dùng chút vang đỏ. Chuyện ăn uống cũng chẳng soi mói. Có lẽ do quanh năm suốt tháng ông bà tiếp xúc thế giới động vật hoang dã, nên không có hứng thú với thịt thà; nhưng họ cũng không quá cực đoan, cũng chẳng phản đối người khác ăn. Chỉ là phần lớn thời gian họ sống trong thế giới cùng động vật nên thân cận với bọn chúng. Em yên tâm, họ chắc chắn sẽ thích em!”

“Ồ!” Chỉ một bữa cơm ... có cần giải thích trình trọng như thế không!

Khúc Mịch im lặng một chút rồi tiếp lời: “Thật ra, quãng thời gian tôi ở với họ không dài. Khi còn bé là do ông bà ngoại nuôi dưỡng, đến năm ba tuổi mới về ở với họ. Công việc của họ rất bận, nghĩ đi nghĩ lại chắc ba người

chúng tôi ở với nhau cũng không quá một ngàn ngày.”

Dĩ Nhu trầm thờ dài ... Một đứa trẻ có đầy đủ cha mẹ cũng chưa chắc đã chiếm được hết tình yêu thương của cha mẹ mình.

Cô đã từng suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nếu ba mẹ cô không bị ngộ sát, vậy cuộc sống hiện tại của cô sẽ như thế nào đây? Khắc định cô nhất định sẽ không quá lạnh lùng như bây giờ, sẽ không quái gở, thậm chí là có bệnh.

Cô biết tính tình của mình không giỏi giao tiếp, cô muốn hòa mình vào xã hội, có thể tiếp xúc với những người đàn ông xa lạ, nhưng điều đó lại khiến cô có cảm giác không thoải mái, rất sợ hãi. Cô không ngừng tự nói bản thân, có những khi cả đêm ngủ không yên giấc, mãi cho đến tận bây giờ ... Cô sống thật khổ sở.

Sự xuất hiện của Khắc Mịch khiến cho thần kinh căng thẳng sắp đứt lìa của cô được giãn ra. Ở trước mặt anh, cô cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Khắc Mịch biết quá khứ của cô, nhìn thấy cô suy sụp, thậm chí chứng kiến cơn ác mộng cô đã cố gắng ẩn giấu nhiều năm. Ở trước mặt Khắc Mịch, cô không cần phải che giấu điều gì.

“Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về mẹ đó chính là hát ru. Nhớ thời điểm tôi từ nhà ông bà ngoại về ở với ba mẹ, vì đã quen nên tôi khóc nháo đòi ông bà suốt không chịu ngủ. Ba mẹ không có cách nào giải quyết, mẹ liền vỗ vỗ rồi hát ru.

Khi mẹ tôi hát, hàng xóm sát vách thực sự nghe không vào nên qua trách cứ, do vậy mẹ không hát nữa. Tôi càng khóc nháo, gào khóc đòi ông bà ngoại, khóc đến khi mệt thì ngủ thiếp đi. Liên tiếp như vậy hai ngày, mấy ngày sau tôi đã ngủ ngoan hơn. Từ ngày ấy mẹ tôi không bao giờ hát ru nữa nhưng ký ức đó chưa hề phai nhạt trong tôi.”

“Hàng xóm nghe không vào nên trách cứ?” Dĩ Nhu ngẩn người.

“Bởi vì thật sự rất khó nghe!” Khắc Mịch giải thích, “Ngũ âm của mẹ tôi không chuẩn, hát không theo nốt nhạc.”

“Nhưng đối với một đứa trẻ đang hoảng sợ, đang đau đớn thì đó vẫn là sự an ủi tốt nhất.” Không biết Dĩ Nhu nhớ đến chuyện gì, rơi vào trầm tư.

“Đề tôi hát cho em nghe một bài!” Khúc Mịch bỗng nhiên lên tiếng.

Hả??? Anh biết hát? Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy hứng thú.

"I talk to you as to a friend

I hope that' s what you' ve come to be

It feels as though we' ve made a mends

Like we found away eventually..."

*The Perishers – Sway: Một trong những bản soundtrack cho game The SIM2

Giọng của anh trầm ấm vang lên, giai điệu hơi xa lạ, nhưng lại mang đến cho người nghe một cảm giác thư thái. Không ngờ anh hát tiếng Anh lại hay như vậy.

Dĩ Nhu nhắm mắt thưởng thức, ý thức dần dần mơ hồ, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Dĩ Nhu, Khúc Mịch ngừng lại, cẩn thận từng li từng tí nhắc bỗng con gấu bông lên.

Anh đưa mắt nhìn Dĩ Nhu đang say giấc, liếc qua con gấu bông đáng ghét muốn ném nó đi ... nghĩ kỹ lại, anh đành thả nó trên sàn nhà.

Khúc Mịch nhích nhích vào giữa một chút, sát về phía Dĩ Nhu, nghiêng người ngắm cô ngủ.

Làn mi cong dài, làn da dưới ánh đèn dịu dịu càng thêm trắng nõn, đôi môi phơn phớt hồng khiến anh không thể nhìn được chỉ muốn hôn lên đó một

cái.

Dĩ Nhu um um vài tiếng, lông mày khẽ nhú, bắt đầu trở mình không yên.

Anh vội nắm lấy tay Dĩ Nhu, bàn tay kia nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, động tác nhẹ nhàng như dỗ một cô bé.

“I don' t wanna hurt you

I don' t wanna make you sway

Like I know I' ve done before

I will not do it anymore

I' ve always been a dreamer

I 've had my head among the clouds ...”

Anh nhẹ giọng bên tai Dĩ Nhu, hàng lông mày cô từ từ thả lỏng, hô hấp bình ổn.

Anh không hiểu vì sao Dĩ Nhu lại gặp ác mộng, nhưng từ trạng thái cho thấy đang từ từ tốt lên. Nhìn những phản ứng tích cực của Dĩ Nhu, anh cảm thấy tự tin với việc trị liệu cho Dĩ Nhu thêm vài phần.

Cánh tay Khúc Mịch rất dài, giữa anh và Dĩ Nhu vẫn còn một khoảng trống, nhưng mùi hương của Dĩ Nhu vẫn vây hãm lấy anh.

Thơm thơm, ngọt ngọt, một mùi hương khoan khoái, không thể giải thích mùi hương thế nào nhưng ở người phụ nữ khác không hề có. Khúc Mịch khép mắt, chỉ cần dựa vào mùi hương này, anh có thể nhận ra Dĩ Nhu.

Anh cảm thấy rất kỳ diệu, vấn đề này không thể dùng khoa học để giải thích. Khi anh nằm trên giường bệnh ở bệnh viện tâm thần, lúc Dĩ Nhu bước vào, anh tựa như trông thấy cả người Dĩ Nhu phát sáng. Trong nháy mắt ấy anh cảm giác một thứ gì đó ngủ say trong anh tỉnh giấc, vì vậy anh

không hề do dự đồng ý nhậm chức Đội trưởng đội hình sự.

Phải chăng ... Đây gọi là tình yêu!

Bỗng dưng Dĩ Nhu hướng về phía lồng ngực của anh, đầu chôn vào trong ngực anh, trong miệng nỉ non câu gì đó, nghe không rõ.

Tim anh đập nhanh, trong cơ thể anh có thứ đang khe khẽ biến hóa, không thể kiềm chế được.

“Triệu Tiên Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương ...” Anh nhắm mắt lẩm nhẩm đọc bách gia tính*, nhắm đi nhắm lại ba bốn lần, cảm giác khó chịu mới đỡ hơn được một chút.

*Bách gia tính – Họ của trăm nhà: văn bản ghi lại những họ phổ biến của Trung Quốc, thời gian đầu là 411 họ, sau tăng lên 504 họ gồm 444 họ đơn và 60 họ kép. Hiện nay, đã tăng lên 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.

Thì ra làm Liễu Hạ Huệ không hề dễ. Khả năng mấy người phụ nữ đó không hợp với khẩu vị của Liễu Hạ Huệ, hoặc có thể phát xuất từ bản thân Liễu Hạ Huệ ... cũng là người vô năng.

Sáng hôm sau, Dĩ Nhu thức giấc, nhìn mình đang ôm con gấu bông, còn Khúc Mịch nằm nghiêm chỉnh ở bên kia.

Anh là người rất nghiêm túc ... thế nhưng sao trông anh có vẻ uể oải thế kia?

Khúc Mịch mở mắt, vành mắt thâm đen, con ngươi còn mang đầy tơ máu.

“Anh mơ ác mộng?” Dĩ Nhu hỏi.

“So với ác mộng còn đáng sợ hơn nhiều!” Khúc Mịch thở dài, “Cái này ... quả thật là đòi mạng!”

Làm sao? Dĩ Nhu nghi hoặc, không lẽ anh mất ngủ? Dĩ Nhu hiểu mất ngủ thống khổ đến mức nào, cô là người từng trải qua chuyện này.

Nhìn dáng vẻ của anh ... chắc là không quen ngủ giường lạ.

“Anh ngủ thêm một chút đi. Tôi đi làm bữa sáng.” Dĩ Nhu không có thói quen ngủ nướng, tỉnh giấc là lập tức rời giường, muốn nằm thêm cũng không được.

“Ừm!” Khúc Mịch ngáp một cái, rồi lại nhắm mắt ngủ.

Anh nằm thêm mười phút, thức dậy rửa mặt, bước ra khỏi phòng đã ngủ thấy mùi hương thơm thoang thoang.

Dĩ Nhu đang nhàn nhã uống café trong bếp, trên đĩa là hai miếng bánh mì nướng, bên cạnh còn có hai phần bánh bao. Trong nồi trứng đã luộc chín, nồi bốc khói nghi ngút.

Mùi thơm bánh mì trộn lẫn với mùi café khiến cho bụng anh réo lên ùng ục.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên người Dĩ Nhu tỏa ánh sáng ấm áp, Khúc Mịch tựa người vào thành cửa nhìn chăm chăm Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn thấy Khúc Mịch, cô nở nụ cười: “Anh uống một tách chứ?”

“Được!” Anh điều chỉnh tâm trạng, “Đừng cho đường, cảm ơn!”

“Anh cũng thích uống café nguyên chất sao?” Dĩ Nhu rót một tách cho Khúc Mịch.

Khúc Mịch nhận lấy uống một hớp, gật gù: “Café đắng bên ngoài, ngọt hậu, thêm đường sẽ phá mùi vị của nó, tôi không thích.”

“Anh cùng ăn điểm tâm đi!” Dĩ Nhu lấy bánh mì, trứng luộc để trên bàn.

Cô nhìn thấy Khúc Mịch kẹp trứng giữa hai miếng sandwich, cô hơi sững sốt, sau đó cười cười.

“Xem ra chúng ta còn có nhiều thói quen giống nhau.” Cô nói, “Ở Canada, tôi cũng thích tự mình làm sandwich.”

“Thời gian còn rất dài, em sẽ dần dần phát hiện chúng ta ở chung rất thích hợp!” Khúc Mịch cắn một miếng bánh, cảm giác cực kỳ phấn chấn.

Ở chung? Chắc là ý nói hai người ở cùng một nhà.

Khúc Mịch không nói nữa, Dĩ Nhu không tiện hỏi nhiều tựa như cô đang suy nghĩ gì đó.

-----oOo-----

Chương 103: Giặt quần áo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ăn xong điểm tâm, Khúc Mịch lại chủ động gánh việc rửa chén đĩa. Động tác của anh thuần thục hơn trước rất nhiều, rửa chén xong anh xoay qua lau kệ bếp và máy hút mùi.

“Tôi đi qua đội hình sự một chuyến chắc chiều mới về. Trưa không cần nấu cơm cho tôi, nhưng ở một mình không được phép bỏ bữa. Quần áo dơ tôi để trong rổ trong phòng tắm, giặt xong thì ủi qua một chút!” Anh vừa xỏ giày vừa nói nên không để ý đến sắc mặt càng ngày càng khó coi của Dĩ Nhu, rồi mở cửa đi làm.

Thái độ gì đây? Quả thật là coi cô là bảo mẫu rồi Dù thế nào đi chăng nữa cũng phải thêm từ ‘Phiền cô’, ‘Xin lỗi’, ‘Cám ơn’ chứ.

Dĩ Nhu tức muốn nổ phôi, cô mở cửa phòng tắm nhìn rổ đồ dơ chất đầy quần áo của Khúc Mịch: áo ngủ, quần áo mặc nhà, quần ... đã đành, lại còn thêm cả quần lót và vớ ...

Quên đi ... quên đi. Giặt thì giặt, cô ở nhà cũng không có việc làm. Để thời gian rảnh nhiều quá càng khó chịu hơn.

Khúc Mịch đến phòng làm việc, nhóm người Lục Ly đều đã đi điều tra, trong văn phòng chỉ còn Cố Thành và Vương Tịnh.

“Đội trưởng Khúc, anh đến rồi!” Vương Tịnh trông thấy Khúc Mịch thì vội vàng đứng lên chào hỏi, “Anh ăn sáng chưa? Ở đây có bánh bao. Nếu như anh không thích để em chạy ra ngoài mua cho anh!”

“Cố Thành, cậu vào đây một chút!” Khúc Mịch không thèm liếc nhìn Vương Tịnh, để lại câu nói cho Cố Thành rồi vào phòng họp.

Wang Jing chôn chân tại chỗ, cắn cắn môi, vành mắt ngấn nước.

Cố Thành không đành lòng, đi về phía cô ta lặng lẽ lên tiếng: “Đội trưởng Khúc ghét nhất người ta lấy lòng, đặc biệt là con gái. Chỗ của tôi có tư liệu chi tiết về Đội trưởng Khúc, lát nữa gửi cho cô một phần.” Anh ta là cao thủ IT, không có chuyện gì làm thì tìm kiếm thông tin của các đội viên đội hình sự, nhất là Khúc Mịch.

Tư liệu của Khúc Mịch trên internet là nhiều nhất, đặc biệt là trang thông tin của Đại học Công an. Vụ án Lãnh Thác đã viết về một Khúc Mịch vì diều. Anh được tôn là nam thần cao lãnh, được tất cả các nữ sinh yêu thích.

Wang Jing đâu phải chưa từng đọc những thông tin về anh trên mạng, chỉ là ... được tiếp xúc với nam thần ở khoảng cách gần như thế cô ta đương nhiên có phần hưng phấn quá mức.

Trên mạng nói rất đúng, tính tình Khúc Mịch lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức lãnh khốc vô tình. Anh không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của bất cứ ai, thích làm gì thì làm, hơn nữa tư duy cũng khác người bình thường.

Thế nhưng, hình như những cái đó hoàn toàn không đúng, ít nhất chính cô ta chứng kiến chuyện của Khúc Mịch và vị pháp y kia. Tuy nói pháp y Tăng cũng là phụ nữ xinh đẹp diễm lệ, là một mỹ nữ, nhưng Khúc Mịch cũng đâu phải là người ham mê sắc đẹp. Nghe nói pháp y Tăng là một vị pháp y xuất sắc, hay là do bọn họ cùng nhau làm việc, tiếp xúc nhiều nên mới sản sinh tình cảm.

Vương Tịnh tự nhận mình là người tinh thông dấu vết học, lại làm việc cùng văn phòng với anh, nên chắc chắn cô ta có ưu thế hơn pháp y Tăng. Cô ta không tin Khúc Mịch có thể vĩnh viễn coi thường sự tồn tại của cô ta.

Cố Thành theo Khúc Mịch vào phòng họp nhỏ, trông thấy anh đang mân mê điện thoại di động.

“Cậu xem giúp tôi chiếc điện thoại này có thể giống như máy vi tính cài đặt QQ, chat và nhận email không.” Anh đưa di động cho Cố Thành.

Cố Thành nhận lấy: “Màn ảnh 5.5 inches, bộ nhớ 16G, bộ vi xử lý quad-core, hoàn toàn có thể dùng như một chiếc máy vi tính. Để em giúp anh cài vài phần mềm, đồng bộ với máy vi tính. Dùng điện thoại tiện hơn nhiều, chờ đến khi anh dùng quen sẽ không muốn dùng máy vi tính nữa.”

Đừng thấy Khúc Mịch là cao thủ phá án, phân tích tội phạm, thật ra trong phương diện máy tính chỉ là một chàng ngốc. Thời đại nào rồi chứ, cầm chiếc điện thoại đời mới nhất nhưng chỉ dùng nghe gọi mà thôi.

“Được rồi!” Chỉ trong chốc lát Cố Thành đã cài đặt xong.

Khúc Mịch tiếp nhận, thử thử một chút. Một lát sau điện thoại vang lên tin báo có email.

Anh mở ra xem, là thông tin bệnh án của Tăng Dĩ Nhu mà chú Tăng gửi đến. Bên trong nêu rõ chi tiết bệnh trạng và tình hướng trị liệu của Dĩ Nhu, còn có những kiến nghị của chú Tăng.

Khúc Mịch đọc rất chăm chú. Dĩ Nhu từ năm mười tuổi đến năm mười bảy tuổi, suốt bảy năm ròng rã cô đều sống trong hoảng sợ và đấu tranh.

Bảy năm, cô không dám tiếp xúc với bất kỳ ai, không thể ngủ, không phân biệt ban ngày hay ban đêm. Đêm xuống đọc sách, suy nghĩ, cố gắng để đầu óc mình làm việc. Cô vốn dĩ là người thông minh, trong bảy năm, cô đọc qua rất nhiều sách vở, tuy không đến trường những kiến thức thu thập được không thể đếm hết. Nhiều trường đại học ở Canada và Mỹ đặc cách cho cô vào học, nhưng cô lại quyết định quay về thành phố Nam Giang học pháp y.

Trong bảy năm qua cô đọc nhiều nhất là sách tâm lý học, tâm thần học và y học. Cô dựa vào sức mạnh của chính mình khắc chế bóng đen và hoảng sợ.

Bị thương tổn nặng nề đến mức đó, vậy mà cô vẫn có thể đứng lên, đồng thời không hề từ bỏ việc tìm kiếm hung thủ sát hại cha mẹ mình. Cô là một người phụ nữ kiên cường và đáng được kính nể!

Giờ khắc này, trong lòng Khúc Mịch càng cảm thương cho cô hơn. Anh không thể nào tưởng tượng được, một cô gái mỗi đêm đều rơi vào trong hoảng loạn, cô bé ấy sẽ bất lực đến mức nào, tuyệt vọng đến mức nào.

Tuy Dĩ Nhu đã áp chế được nỗi sợ hãi nhưng cô không thể có biện pháp để có một cuộc sống của người bình thường. Cô bài xích tiếp xúc với người lạ, bảy năm, không đi thư viện, không đi karaoke, không đi quán bar. Theo bản năng lảng tránh mọi thứ, tất cả những nơi có ánh sáng tối và đông đúc.

Không triệt để giải quyết được bóng ma tâm lý trong lòng, không triệt để chiến thắng sự hoảng sợ trong lòng cô, vậy thì cô không thể nào hòa mình với cuộc sống của người bình thường.

“Cố Thành, cậu đặt giúp tôi hai vé xem phim lúc tám giờ tối!” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

“Vâng!” Cố Thành lấy điện thoại ra, “Đội trưởng Khúc, loại phim nào ạ? Chỗ ngồi ra sao?”

Khúc Mịch nghe xong suy nghĩ một chút: “Khụ khụ ... Phim tình cảm.”

“Em biết rồi!” Cố Thành nhanh chóng đặt hai vé, trùng hợp là rạp chiếu phim cách nhà của Dĩ Nhu khá gần.

“Đội trưởng Khúc!” Cửa phòng họp mở ra, Lục Ly cùng mọi người đi vào, “Tôi đang tính gọi điện thoại cho anh, chúng ta đang chuẩn bị mở cuộc họp phân tích vụ án cần Đội trưởng Khúc suy xét thêm.”

“Vụ án này là do anh phụ trách, manh mối cũng là do anh điều tra, tôi chỉ

đưa ra ý kiến dựa trên manh mối của mọi người, điều kiện tiên quyết chính là manh mối của mọi người phải chuẩn xác.”

Khúc Mịch ngồi xuống để mọi người tự họp, anh chỉ dự thính.

Lục Ly chủ trì hội nghị, anh đề Mạnh Triết nêu ý kiến trước.

Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ cùng nhau đi điều tra ở các hộ dân sống trong lán trại, công nhân nhiều, lại không cố định nên tình huống rất phức tạp, các bước điều tra của họ liên tục gặp khó khăn.

“Trải qua hai ngày bài tra, các hộ dân sống trong các lán trại mặc dù là dưới danh nghĩa của nhà nước nhưng thực chất là do một công ty bất động sản quản lý. Bọn họ có hai đội thi công xây dựng: một nhóm người phụ trách phá dỡ lán trại, một nhóm phá dỡ những nhà lâu cũ.

Hai đội này có đội ngũ nhân viên cố định, bọn em đã điều tra nhưng không phát hiện ai khả nghi. Lấn cải tạo khu lán trại kỳ này rất lớn, nhân lực của hai đội không đủ, nên họ phải đi tìm không ít nhân công thời vụ. Tiền lương kết toán mỗi ngày, họ tên là gì cũng không biết, hôm nay cần năm người, ngày mai cần tám người, số lượng cũng không cố định, những người có thể bài tra cũng không có vấn đề.”

“Nói cách khác là không có manh mối?” Lục Ly thấy Mạnh Triết gật đầu thì anh ta khẽ cau mày.

“Bọn em bên này cũng không thuận lợi.” Lưu Tuấn cùng tổ với Hách Minh chủ yếu điều tra phía bên khu nhà cũ của nhà họ Tăng, “Hàng xóm của nhà họ Tăng đều đã lần lượt rời đi, chỉ còn một hộ những chẳng hỏi được gì. Manh mối bọn họ cung cấp còn không tỉ mỉ bằng ghi chép trong hồ sơ vụ án, hơn nữa manh mối cũng chẳng có giá trị gì.”

“Xem ra chỉ có mình tôi tìm ra được điểm trùng hợp nhưng không biết có được coi là manh mối hay không. Tôi phát hiện, công ty tiến hành khai phá khu lán trại và khu nhà cũ ở ngoại thành năm đó là cùng một công ty bất động sản.”

Câu này của Lục Ly khiến hai mắt Khúc Mịch sáng lên: “Nói tường tận hơn một chút!”

“Công ty bất động sản Kim Hâm, thành lập năm 1990, khi ấy vốn đầu tư chỉ năm mươi ngàn. Đầu tiên bọn họ mua lại khu đất trống, năm sau mảnh đất ấy nằm trong diện đền bù giải tỏa để tu bổ đường quốc lộ, công ty được bồi thường hơn năm trăm ngàn.

Bọn họ dùng năm trăm ngàn này, đi vay ngân hàng thêm năm triệu khai phá tiểu khu ngoại thành. Sau đó, công ty liên tiếp xây dựng thêm mấy tiểu khu xa hoa, càng làm càng lớn. Từ ban đầu công ty chỉ có một đội thi công nhỏ, bây giờ phát triển thành một công ty lớn, có đội ngũ kiến trúc sư thiết kế, có đơn vị thi công ...

Lão tổng của Kim Hâm lại càng là một nhân vật huyền thoại, nghe nói ông ta lập nghiệp từ việc mua vé số, là một người phóng khoáng, trượng nghĩa, không có trình độ văn hóa, nhưng đầy nhiệt huyết và may mắn. Đừng nhìn khối tài sản mấy trăm triệu của ông ta, khi đến công trường ông ta vẫn cùng công nhân ngồi trên nền đất tán gẫu, dùng cơm. Từ xưa đến nay ông ta không khát nợ tiền công công nhân, từng nhận được Giải thưởng Công Ty Ưu Tú.”

“Đội trưởng Khúc, em đột nhiên nảy ra suy nghĩ ...” Nghe xong Lưu Tuấn bỗng nhiên lên tiếng, “Vụ án của gia đình họ Tăng là mười lăm năm trước, có khi nào thân phận và địa vị của hung thủ trong mười lăm năm nay đã có sự chuyển biến? Phương hướng điều tra của chúng ta là nông dân, công nhân lên thành thị lập nghiệp ... phương hướng này phải chăng cần điều chỉnh cho thích hợp?”

“Cậu đang hoài nghi lão tổng của công ty Kim Hâm? Lấy thực lực kinh tế và địa vị của ông ta không cần đột nhập cướp của giết người.” Hách Minh không đồng ý với ý kiến này của Lưu Tuấn.

“Hiện tại xác thực không có bất kỳ manh mối nào hoài nghi ông ta. Tuy nhiên, vụ án gia đình họ Tăng và gia đình họ Đồng chắc chắn là do một người gây nên. Chúng ta tra xét lâu như vậy chỉ tìm ra một điểm tương đồng duy nhất chính là công ty bất động sản Kim Hâm. Đã như vậy, việc

thâm nhập điều tra là tất yếu. Chúng ta không được phép loại trừ bất kỳ độ khả thi nào, hiện thực đều vượt xa tưởng tượng của chúng ta.” Câu này của Lưu Tuấn khiến Hách Minh ngậm miệng.

Khúc Mịch gật đầu đưa ra chỉ thị: “Nếu đặt trọng tâm là công ty Kim Hâm, vậy không chỉ điều tra con người này, mà tất cả những người có quan hệ với ông ta đều phải bài tra. Lưu Tuấn nói rất đúng, thời gian mười lăm năm đủ để thay đổi một người. Mọi người nên lưu ý, hình dáng đặc thù bất biến còn thân phận và địa vị kẻ tình nghi thì cần phải xét lại. Hôm nay tôi rảnh rồi sẽ đi công ty Kim Hâm một chuyến. Lục Ly anh đi cùng tôi.”

-----oOo-----

Chương 104: Lần đầu xuất hiện manh mối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch cùng mọi người đến thẳng công ty bất động sản Kim Hâm, đứng dưới cao ốc văn phòng mọi người không khỏi trầm trồ.

Tòa nhà hai mươi một tầng, là trụ sở của toàn những công ty lớn, một mình công ty bất động sản Kim Hâm nằm ở ba tầng cao nhất, ngoại trừ văn phòng làm việc, công ty dành hẳn một tầng làm nơi thư giãn cho công nhân viên dùng để tập gym.

Nằm trên trục đường trung tâm, tại một cao ốc xa hoa thuê cả ba tầng, thực lực kinh tế của công ty quả không nhỏ.

Mọi người đi thang máy lên thẳng tầng mười chín, một cô nhân viên tiếp tân xinh đẹp đứng trước quầy, nhìn thấy khách đến liền nở nụ cười chuyên nghiệp. Thế nhưng khi nghe họ là cảnh sát hình sự muốn đến gặp Kim tổng thì ngay lập tức chuyển sang thái độ lạnh lùng.

“Thật ngại quá! Vì các anh không có hẹn trước, nên tôi phải hỏi ý kiến. Nếu như Kim tổng không có việc mới có thể gặp mặt mọi người. Mời các anh

ngồi chờ!” Dứt lời cô ta ấn điện thoại gọi cho thư ký của Kim Hâm.

“Rất xin lỗi! Bây giờ Kim tổng đang có cuộc họp, một tiếng sau mới xong!”

Vậy thì chờ! Công ty lớn tiếp đãi khá hậu hĩ, nào là trà nước bánh trái, có đầy đủ.

Một tiếng sau, cửa phòng khách mở ra, một người đàn ông với nước da ngăm đen, khá điển trai bước vào.

Ông ta mặc chiếc áo thun không cổ bình thường, chiếc quần kaki, dưới chân đi đôi giày vải kiểu Bắc Kinh xưa. Ông ta cầm chiếc điện thoại Nokia đời cũ, cũ đến mức có rơi xuống đất cũng bị lao công coi là rác quét đi mất.

Khúc Mịch vẫn quan sát ông ta, ánh mắt hẹp dài mang theo vài phần sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi dày, nhìn là biết thuộc dạng người hay nói, nhìn đáng vẻ trẻ hơn nhiều so với độ tuổi sáu mươi của ông ta.

“Tôi nghe nói đội hình sự đến tìm hiểu tình hình, vừa rồi có một cuộc họp quan trọng đang tiến hành được một nửa nên để mọi người chờ lâu!” Giọng của ông ta vang lên sang sảng: “Vị này chắc là Đội trưởng ... Tôi đến trễ. Mọi người có gì cứ hỏi, nếu biết tôi sẽ trả lời không giấu diếm.”

“Kim tổng đúng xuất khẩu thành văn!” Khúc Mịch nở nụ cười.

“Ha ha ha. Người nào mà không biết tôi là Kim Hâm thô kệch, có thể giàu lên chỉ nhờ vào ba mẹ đặt một cái tên tốt, Kim chính là vàng.” Ông ta ngửa đầu cười, “Mấy năm qua theo người ta giao thiệp nên biết ăn biết nói, học được vài câu nho nhã. Nói lên thật khó chịu, nghe cũng thấy chói tai, nhưng có thể gạt người nước ngoài. Bọn họ cho rằng đây chính là quốc túy* Trung Quốc, đặc biệt sùng bái.”

*Quốc túy: tinh túy văn hóa dân tộc.

“Tôi nghe nói Kim tổng là người trúng vé số độc đắc.” Khúc Mịch bắt đầu cảm thấy có hứng thú: “Năm 1999 mà trúng năm mươi ngàn, không phải là con số nhỏ.”

“Đúng đúng. Khi ấy, toàn bộ cánh phóng viên ở thành phố Nam Giang chen nhau đến phỏng vấn tôi, ngay cả mấy huyện lân cận cũng đưa tin. Tiền còn chưa đến tay thì thân thích đã đến vay mượn. Tôi chẳng thể không cho mượn, bao nhiêu tiền đầu tư vào đất đai.

Tôi chẳng phải là người đọc sách, lúc đó chỉ nghĩ đem tiền biến thành thứ không mất giá, mà cũng chẳng ai vay mượn, không ngờ lại kiếm được lời lớn! Lúc này tôi mới nhớ ra ngày trước có một thầy bói đoán mệnh cho tôi nói tôi mạng kim thích hợp làm việc với đất đai. Tôi vốn là một tên nghèo, suy đi nghĩ lại liền quyết định làm liều. Thoắt một cái đã mười lăm năm.”

Nói đến con số này, ánh mắt Lục Ly lóe lên một cái.

“Kim tổng kết hôn chưa? Con cái lớn rồi chứ?” Khúc Mịch chuyển đề tài, đột nhiên hỏi chuyện riêng tư của Kim Hâm, “Nếu không tiện Kim tổng có thể không nói, có điều ... chúng tôi vẫn tra ra được.” Cuộc sống riêng tư của Kim Hâm kín như bưng, mười lăm năm qua không hề có một tin tức nhỏ về vấn đề này.

Kim Hâm im lặng một chút: “Tuy rằng tôi không muốn chuyện riêng bị soi mói, nhưng nếu nó có thể giúp ích cho các anh tra án, thì có thể nói. Tuy nhiên, trước khi kể tôi cần hỏi một câu, mọi người đến tìm tôi để điều tra chuyện gì? Mọi người điều tra tôi để làm gì?”

“Gần đây có một vụ án rất rùm rộ, trải qua điều tra, cũng có liên quan đến vụ án mười lăm năm trước.” Khúc Mịch cũng không ản giấu, bởi có giấu cũng không được, “Khi hai vụ án phát sinh, đều có công ty của ông thì công gần đó. Theo chúng tôi phân tích, khả năng nghi phạm là công nhân của công trường.”

“À! Thì ra mọi người muốn điều tra công nhân công ty. Cái này thì dễ, để tôi lệnh cho thư ký đem toàn bộ tư liệu mang qua. Mọi người tìm tôi là đúng rồi, tôi tuy thô kệch nhưng rất cẩn thận. Nhiều năm qua như vậy nhưng tất cả các đội thi công xây dựng đều có ghi chép, đồng thời lưu lại danh sách công nhân viên, cho dù là công nhân thời vụ, tôi cũng yêu cầu phải cung cấp thẻ căn cước.”

Đây là một tin tốt. Một lát sau, cô thư ký chân dài đem danh sách đến. Một sập giấy dày, có vài tờ đã ố vàng và hư hại.

Lục Ly nhận lấy, lật lật xem một lượt. Bên trên có ngày, có tên, phía sau là số thẻ căn cước.

“Kim tổng, bây giờ ngài phải đến sân bay đón một vị khách rất quan trọng.” Cô thư ký lên tiếng nhắc nhở, “Thời gian hạ cánh chỉ còn nửa tiếng, từ đây đến sân bay mất khoảng hai mươi lăm phút.”

“Được! Ngày hôm nay nói đến đây thôi. Cảm ơn Kim tổng giúp đỡ chúng tôi. Xin chào!” Khúc Mịch đưa mọi người rời đi.

Lên xe Khúc Mịch lấy điện thoại gọi cho Cố Thành: “Nghĩ biện pháp tra ra bối cảnh gia đình Kim Hâm, càng chi tiết càng tốt.”

“Đội trưởng Khúc, anh cho rằng lão Kim Hâm này có vấn đề?” Lục Ly không nhìn ra điểm bất thường, hơn nữa độ tuổi và các chi tiết không phù hợp với phác họa chân dung của Khúc Mịch.

“Tạm thời tôi không thấy có điểm gì. Nhưng hình như ông ta không thích nói về gia đình mình, tôi luôn cảm thấy có vấn đề. Nếu hiện tại không có manh mối thì điều tra cái này.” Khúc Mịch nhìn ra bên ngoài, gương mặt trầm tư.

Lục Ly gật gù, lật tới lật lui tài liệu trong tay. Anh ta tìm thấy ngày phát sinh án mạng nhà họ Tăng và họ Đồng xuất hiện tên một người. Anh ta lại kiểm tra ghi chép trước và sau ba ngày xảy ra vụ án, một cái tên lọt vào mắt anh ta.

“Vương Đại Tráng!” Anh ta đọc lên, lập tức gọi cho đồn cảnh sát khu vực để họ hỗ trợ điều tra người này.

Trên mặt sau có thông tin thẻ căn cước, phía đồn cảnh sát nhanh chóng có tin tức.

Vương Đại Tráng, ba mươi lăm tuổi, trình độ văn hóa tiểu học, không nghề nghiệp, nhà ở số 107 phố Hương Đông, ngoại thành.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta có cần qua đó một chuyến không?” Lục Ly xin chỉ thị.

“Anh quyết định đi!” Khúc Mịch nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Ly lệnh cho Lưu Tuấn lái xe về phía ngoại thành, nhanh chóng đến được nơi cần đến.

Phố Hương Đông nằm ở ngoại thành, trực thuộc thành phố, cách trung tâm thành phố Nam Giang khoảng mười cây số. Tuy là huyện ngoại thành nhưng cũng có nhà lầu, biệt thự mini. Đường phố thẳng tắp, hai bên có cửa hàng mua bán tập nập, khá náo nhiệt.

Nhà Vương Đại Tráng rất dễ tìm. Ngôi nhà ba tầng lầu mới xây, bên ngoài còn cát đá, tầng một tầng hai đã hoàn tất, tầng ba vẫn còn đang xây dở. Trong sân có một chiếc xe máy mới tinh vẫn chưa có biển số.

Theo tư liệu của Kim Hâm và phía đồn cảnh sát cung cấp, Vương Đại Tráng lao động tay chân, quanh năm vẫn đi làm công ở mấy công trường gần đó. Chuyển cát, xi-măng, gạch, ... chỉ cần có tiền là làm. Lúc công trường không có việc hẳn liền tìm công việc thời vụ.

Là một người ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội lại có một căn nhà tốt thế này Nhìn thôi cũng thấy nghi ngờ.

Sân nhà chưa xây xong, trong sân có một con chó đen giữ nhà. Nó nhìn thấy người lạ, ra sức sủa lớn, nhe nanh gầm gừ.

Trong nhà nghe động tĩnh liền chạy ra, trông thấy bọn họ thì ngẩn người.

“Các người tìm ai?” Bước ra là một người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ bó sát, môi son chưa tô xong, tóc còn rối, dĩ nhiên là khá vội vàng.

Âm điệu của cô ta the thé, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Vương Đại Tráng có ở đây không? Chúng tôi là cảnh sát hình sự, muốn tìm hiểu vài chuyện.” Lục Ly vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh.

Chưa đợi người phụ nữ trả lời, một người đàn ông từ trong đi ra, liếc nhìn nhóm người Lục Ly, sau đó quay sang người phụ nữ: “Tôi về, ngày mai quay lại.” Dứt lời, người đàn ông leo lên xe máy phóng đi.

Con chó không sủa người đàn ông, coi bộ là khách quen.

“Đội hình sự?” Người phụ nữ chau mày: “Mọi người vào trong nói!” Nói xong mục ta xoay người uyển chuyển đi trước dẫn đường.

Bước vào cửa chính là phòng khách, bên trong có sofa và bàn trà, đối diện là tivi và máy vi tính, phía trong là tủ trà. Đồ đạc chỉ ở mức trung bình. Thế nhưng, một căn nhà thế này, còn trang trí này nọ e rằng ba mươi ngàn cũng không đủ.

“Đồng chí cảnh sát, có phải tên ma quỷ nhà tôi lại bị ai bắt nạt?” Vừa mời mọi người ngồi mục ta vừa nói mấy câu kỳ lạ.

“Một gã vô dụng, nhìn tướng tá to con, từ sáng đến tối mới kiếm được vài đồng bạc, ngay cả một tên oắt con cũng có thể cười lên đầu lên cổ! Tôi mù mới gả cho hắn, cuộc sống quá mức cực khổ.” Mục ta mặc kệ đối phương là ai, bắt đầu mở miệng oán than, “Nhớ năm đó thấy hắn thật thà, dù sao cũng đỡ hơn tay chồng vũ phu trước đó. Ai ngờ, hắn không phải thật thà chất phác mà là nhu nhược, chẳng làm được chuyện gì, nhìn thấy hắn chỉ muốn đạp cho một phát.”

“Bây giờ anh ta ở đâu?” Lục Ly đưa mắt nhìn phòng ngủ, chần gôi toán loạn, có người mới nằm qua.

“Hắn còn đi được đâu? Không phải ở công trường thì mấy nơi lao động thời vụ. Cả đời chẳng có tiền đồ, nằm mơ mới hi vọng hắn giàu có.” Mục bữu môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

“Anh ta không giàu thì làm sao có thể xây được căn nhà to thế này?” Lưu

Tuấn nhìn cô ta chăm chăm.

“Hừm!” Mụ ta khịt mũi, “Cái nhà này là của tôi, một phen tiền cũng không liên quan đến hần.”

“Chị kinh doanh gì?” Lục Ly nghe Lưu Tuấn hỏi câu này thì cười thâm.

Mụ ta ngẩn người, lắp bắp trả lời: “Thì làm ăn nhỏ thôi!”

Làm ăn nhỏ gì chứ, phải nói là kinh doanh không cần vốn!

-----oOo-----

Chương 105: Có vấn đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Ly làm cảnh sát hình sự nhiều năm, tiếp xúc không biết bao nhiêu loại người, nhìn là biết vợ của Vương Đại Tráng chẳng phải là người an phận thủ thường, làm ăn nhỏ là làm cái gì. Nhìn tên đầu trâu mặt ngựa vừa rời đi, chắc chín phần là nhân tình của mụ ta.

Tên Vương Đại Tráng là kẻ nhu nhược, vợ đem nhân tình về nhà, còn hần thì đi kiếm tiền, phù hợp với tính cách của nghi phạm mà Khúc Mịch đã phác họa.

“Chị tìm lý do gọi Vương Đại Tráng trở về, đừng nói chúng tôi tìm anh ta.” Lục Ly không muốn nghe vợ Vương Đại Tráng nói chuyện, liên miêng quả trách chồng mình là rác rưởi, thực chất là ghét hần kiếm không được bao nhiêu tiền.

“Cái này dễ!” Lý Hồng gọi điện thoại cho Vương Đại Tráng, nói với hần đã làm xong cơm nước, kêu hần về, đặt điện thoại xuống mụ ta nói tiếp: “Tên rác rưởi này từ sáng đến tối chỉ cần ăn thôi, chỉ cần có thịt thì trời sập cũng quay về.”

“Con chó ngoài kia là ai nuôi?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đại Tráng nuôi!” Lý Hồng trả lời: “Chẳng biết nhặt ở đâu được con chó hoang, lúc mới về khắp người toàn bộ chết, ghẻ lở. Đại Tráng không chê bẩn thỉu, mỗi ngày đều tắm rửa, chăm sóc nó, nuôi được một năm mới được thể này. Bây giờ là người gác cổng trung thành, đây trời mà lỏng một chút, người lạ vào là nó cắn chết.”

“Anh ta rất thích vật nuôi?” Lục Ly truy hỏi.

“Hắn rất kỳ lạ, chỉ thích chó, chó xấu xí cỡ nào cũng không chê. Nhưng thấy mèo là sợ, đàn ông lớn tướng thế rồi mà sợ mèo ... Quả thật lập dị!” Lý Hồng chẳng hề tán đồng với lão chồng mình một chút nào, thanh âm không hề che giấu sự căm ghét và khinh bỉ.

Nghe mục ta kể vậy, hai mắt Lục Ly sáng lên, kiềm chế sự kích động trong lòng, anh ta quan sát xung quanh.

“Xin hỏi có thể nhờ nhà vệ sinh được không?”

Lý Hồng chỉ chỗ cho Lục Ly, đi xuyên qua nhà khách đi về phía cửa sau, toilet nằm ở sân sau. Lục Ly đi qua nhà khách, gian sau là nhà bếp, không có gì bất thường.

Anh ta đẩy cửa sau, bước xuống bậc tam cấp, trông thấy một túi nilon đen, bên trong là rác sinh hoạt.

Lục Ly bước qua, lượm cành cây dưới đất, gảy gảy.

Đột nhiên một chiếc hộp đựng trang sức bằng nhung đen lọt vào mắt anh ta. Anh ta cẩn thận cầm lên, lấy chiếc túi vật chứng, cất vào trong, rồi lại đưa mắt thăm dò tứ phía.

Một lúc lâu sau, Lục Ly mới quay trở lại phòng khách. Anh ta vừa ngồi xuống thì nghe tiếng chó sủa.

Cộp cộp cộp! Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo một người đàn ông to con đi vào: “Vợ ơi! Ngày hôm nay lại ăn thịt sao? Là

ngày gì?”

Hắn có vẻ rất hứng thú vừa đi vừa la, đến phòng khách nhìn những người lạ mặt, tay chân nhất thời lúng túng, đứng chôn chân tại chỗ.

“Mấy vị đây là cảnh sát đội hình sự, tìm anh có việc!” Lý Hồng lườm hắn một cái.

Vừa nghe hai chữ cảnh sát, sắc mặt hắn trở nên hoảng loạn, tay không ngừng vò vò vạt áo.

“Anh là Vương Đại Tráng?” Lục Ly đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Hắn gật đầu lia lịa, lắp bắp: “Tôi ... Tôi không làm chuyện gì xấu!”

“Không làm chuyện xấu anh nói cũng không được, chúng tôi buộc tội anh cũng không được, tất cả đều phải có chứng có cứ. Mấy ngày trước, tức là vào ngày 15, khoảng năm giờ đến sáu giờ sáng anh đang ở đâu? Làm gì?” Lục Ly hỏi hắn.

Hắn càng ra sức vò vạt áo, liếc vợ mình, lắp bắp trả lời: “Tôi ... tôi ở nhà ... nằm nghỉ!”

“Đúng ... Cái này tôi có thể chứng minh!” Lý Hồng vội cướp lời: “Anh ta vốn dĩ đang làm việc ngoài công trường, vừa đến nơi thì kêu đau bụng, đồng nghiệp đưa anh ta về. Các anh không tin có thể đi điều tra, người đưa anh ta về tên Lưu Hiểu, cũng là công nhân của công trường.”

“Nói cụ thể thời gian. Mỗi một lời khai của anh chị đều trở thành chứng cứ, nếu như nói dối phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!” Lục Ly yêu cầu Lưu Tuấn lấy sổ ra ghi chép lời khai.

Vương Đại Tráng càng run sợ hơn, Lý Hồng đúng là mụ đàn bà không sợ phiền phức: “Bọn tôi đều là dân đen, pháp luật gì gì đó không hiểu! Chúng tôi không ăn cắp, ăn trộm, mấy người đừng hòng hù dọa được tôi. Hôm đó, trời vừa sáng Đại Tráng đã ra công trường, khoảng hơn sáu giờ thì trở về.”

“Đau bụng sao không đi bệnh viện?”

“Đau bụng có phải là bệnh đâu, ăn uống vớ vẩn thì bụng đau! Từ sáng đến tối không kiếm ra tiền, chỉ việc nhỏ mà phải đi bệnh viện? Anh ta uống chút nước, nằm một giấc, ị một phát, là hết!” Lý Hồng đành đá đáp trả.

Lưu Tuấn cau mày, viết lời khai thế nào đây? Viết như mụ ta nói thì không văn vẻ, nhưng theo quy định pháp luật buộc phải viết y những lời Lý Hồng nói.

“Hai người đọc qua một chút, nếu không có vấn đề thì ký tên vào!” Lục Ly hỏi thêm vài câu, sau đó đưa bản khẩu cung cho Lý Hồng.

Mụ ta ký tên, Vương Đại Tráng bắt chước mụ ta, làm theo. Hai người viết nét dọc nét ngang, nhìn là biết không được học qua mấy lớp.

Đi qua sân, con chó thấy Vương Đại Tráng, vâng lời nằm yên một chỗ, đuôi ngoe nguẩy, bộ dáng rất ngoan ngoãn.

“Con chó này rất thông minh!” Khúc Mịch lên tiếng.

Nhắc đến chó tâm trạng Vương Đại Tráng tỉnh táo hơn hẳn. Hắn ngồi chồm hổm trên nền đất, ôm cổ con chó, con chó lè lưỡi liếm liếm mặt hắn.

“Tại sao anh không thích mèo!”

“Ngày trước tôi từng bị mèo cào, hơn nữa mèo kén ăn, lại còn không trung thành. Nhà ai mà có đồ ăn ngon là chạy tới, không nuôi được.” Vương Đại Tráng nói chuyện lưu loát hơn vừa rồi khá nhiều, vẻ mặt cũng có chút thần thái.

“Ồ!” Khúc Mịch gật đầu, đột nhiên lại hỏi: “Lần cuối cùng anh ăn thịt là hôm nào?”

“Là ngày 15 ...” Vương Đại Tráng bật thốt lên, nói xong hắn len lén nhìn Lý Hồng, rồi cúi gầm đầu.

“Mọi người thấy thế nào?” Quay lại xe, Khúc Mịch lên tiếng hỏi.

Người suốt từ nãy đến giờ không nói tiếng nào, Mạnh Triết có ý kiến trước: “Em đã quan sát cẩn thận, nhà họ Vương không phải mới xây sửa năm nay. Tuy nhiên thiết bị gia dụng trong nhà là mới mua, em nhìn thấy hóa đơn mua hàng còn đặt ở dưới bàn trà. Như vậy có thể thấy gần đây nhà này mới thu vào được không ít tiền, ít nhất cũng hơn hai chục ngàn.

Vương Đại Tráng chỉ là công nhân, tiền lương là tính theo ngày, hẳn không thể ngay lập tức có một số tiền lớn như thế, trừ phi là trúng xổ số. Lý Hồng tuy rằng có đường kiếm tiền riêng, nhưng chỉ dựa vào sắc đẹp và mách lới moi tiền từ đàn ông chỉ là vài trăm lẻ, sẽ không có người nào hào phóng với cô ta như vậy. Vì vậy, em cho rằng hai vợ chồng Vương Đại Tráng có khả nghi.”

“Tôi đồng ý!” Lục Ly gật gù: “Vương Đại Tráng cao một mét tám, nhìn giày hẳn mang khoảng số bốn mươi lăm, khá khớp với dấu giày chúng ta phát hiện tại hiện trường. Hơn nữa, hẳn là kẻ nhu nhược, sợ mèo, là công nhân, không có trình độ văn hóa. Chứng cứ ngày phát sinh án mạng của hẳn cũng có khả nghi, đột nhiên đau bụng ... Trong này có ẩn tình!”

“Thêm vào đó, ngày hôm đó vợ hẳn lại làm thịt cho hẳn ăn, rất khả nghi. Lý Hồng là mẹ đàn bà cay nghiệt, chẳng yêu thương Vương Đại Tráng, xem thường và ghét bỏ hẳn. Ngày hôm đó Vương Đại Tráng đau bụng trở về, rõ ràng dạ dày không khỏe nhưng cô ta lại nấu thịt. Vợ chồng nhà bọn họ rõ ràng có chuyện vào ngày 15, em cảm thấy có liên quan đến án mạng nhà họ Đồng!” Lưu Tuấn giọng khẳng định.

Lục Ly lấy chiếc hộp trang sức ra: “Nhà họ Đồng bị giết, trong nhà hầu hết các tài sản có giá trị đều bị cướp hết sạch. Căn cứ họ hàng và hàng xóm cho biết, vợ của Đồng Huy có một bộ trang sức gồm: một chiếc dây chuyền một lượng rưỡi, một vòng tay bốn chỉ, và một viên chiếc nhẫn khoảng bảy phân vàng có chạm khắc ... nhưng không thấy.

Trong túi rác ở sân sau nhà họ Vương tôi tìm thấy một hộp trang sức, có khả năng đã từng để một món đồ trang sức nào đó, nhưng theo tôi quan sát Lý Hồng không đeo bất kỳ nữ trang nào. Mang cái này về kiểm chứng, kết

quả sẽ nhanh chóng thu được thôi!”

Phát hiện này khiến mọi người thêm phần phân chấn, nhưng Khúc Mịch lắc đầu phủ quyết: “Vương Đại Tráng khá phù hợp với chân dung tôi đã phác họa nhưng hẳn không phải là hung thủ! Tuy hẳn rất ghét mèo, nhưng không hề có dấu hiệu hành hạ động vật, việc này có thể thấy rõ qua việc hẳn nuôi chó. Tuy nhiên, đúng theo như lời các cậu phân tích, vợ chồng bọn họ có biểu hiện rất đáng ngờ, phải truy tra.”

Xe nhanh chóng quay về Cục cảnh sát, vừa khít là thời gian nghỉ trưa.

“Đội phó Lục, bên này còn chỗ!” Nhóm Khúc Mịch vừa vào thì Vương Tịnh vẫy vẫy tay với họ.

Trong cùng một phòng ban, mỹ nữ tự nhiên sẽ không thể cự tuyệt, Mạnh Triết nhanh chóng đi qua.

“Đội phó Lục, em còn tưởng mọi người ăn ở ngoài rồi. Nếu biết các anh về sớm như vậy thì sẽ lấy cơm giúp. Hôm nay có món bắp cải xào khá ngon, nhưng có lẽ đã hết rồi.” Vương Tịnh liếc nhìn Khúc Mịch một cái, rồi quay sang nói chuyện với Lục Ly.

Sáng nay đã hứng phải đòn lạnh nhạt của Khúc Mịch, cô ta không dám tự mình rước lấy nhục.

“Chạy về đây đúng giữa trưa, thôi kệ coi như có một chút manh mối, đỡ một chuyến công không.” Lục Ly đột nhiên nhớ ra Vương Tịnh khá thạo trong dấu vết học, anh ta lôi hộp trang sức ra: “Cô có thể lấy được dấu vết, định hình được món trang sức đã từng được đặt trong này không?”

Vương Tịnh cầm chiếc hộp lên, quan sát một chút: “Chiếc hộp trang sức này cũng thường thấy, bên trong có bọt xốp, nếu như là trang sức đặt đã lâu ở trong chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Để em cố gắng hết sức coi sao.”

Đừng nhìn biểu hiện nào tàn của Vương Tịnh trước mặt Khúc Mịch, thật ra trong công việc cô ta là người thận trọng, không hàm hồ. Cô ta ăn vội phần cơm trưa, rồi quay về văn phòng, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã có kết quả.

“Đội trưởng Khúc, anh xem!” Cô đem bức mô phỏng món đồ trang sức cho Khúc Mịch xem.

Là một chiếc nhẫn, mặt trên là chữ Phúc.

Lục Ly đứng bật dậy: “Vợ Đồng Huy có một chiếc nhẫn y như vậy. Đội trưởng Khúc, tôi kiến nghị lập tức bắt Vương Đại Tráng!”

“Được! Theo ý anh!” Nếu đã giao quyền cho anh ta, Khúc Mịch không có ý định xen vào quá nhiều.

Lục Ly mau chóng dẫn cấp dưới quay lại ngoại thành, bắt Vương Đại Tráng.

-----oOo-----

Chương 106: Ghen

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Ly cùng cấp dưới đi bắt Vương Đại Tráng, ghé đại một cửa hàng nào đó mua chút đồ ăn, ăn trưa trên xe.

Lục Ly giải hai vợ chồng về Cục, hai người bị tách ra thẩm vấn riêng. Lấy lời khai của Vương Đại Tráng khá thuận lợi, vừa nhìn thấy cảnh sát hấn sợ đến mức toàn thân run rẩy, không cựa bức cung đã khai nhận toàn bộ. Lý Hồng tuy mạnh miệng nhưng dù sao cũng chỉ là phụ nữ, trông thấy tình hình trước mắt cũng sợ hãi, thành thật khai nhận.

Thì ra, ngày hôm đó Vương Đại Tráng vẫn đi làm như thường ngày, đau bụng nên tìm chỗ đi đại tiện. Toilet của công trường cách đó rất xa nên hấn tìm đại một cái nương nào đó để giải quyết. Không ngờ dưới nương phát hiện một chiếc túi nilon, hấn mở túi thì nhìn thấy bên trong là dây chuyền và vòng tay bằng vàng, cùng với một chiếc hộp trang sức hình trái tim.

Hấn vừa mừng vừa lo, dáo dác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới lên

bỏ vào trong áo. Hấn ôm bụng về lại khu làm việc, xin quản lý cho phép hấn nghỉ. Vừa vặn có mặt Lưu Hiểu, anh ta có nhã ý muốn đưa hấn về nhà. Vương Đại Tráng là người không khéo ăn nói, nghĩ không ra cách cự tuyệt nên đồng ý cho Lưu Hiểu đưa mình về.

Hai vợ chồng đều khai nhận giống nhau, Lục Ly cũng tìm Lưu Hiểu xác minh, chứng thực lời khai của Vương Đại Tráng là thật. Ngoài ra, ở công trường còn có ba người có thể chứng minh lời khai của hấn. Đúng thật hôm đó hấn có mặt ở công trường, chưa đầy năm phút thì kêu đau bụng và được Lưu Hiểu đưa về. Sau khi họ rời đi thì làm gì không ai biết.

“Từ công trường về đến phố Hương Đông đi xe máy mất khoảng nửa tiếng. Theo lời khai của người quản lý, hai người bọn họ rời đi lúc năm giờ rưỡi. Lưu Hiểu lấy xe máy đưa Vương Đại Tráng trở về, Lý Hồng khai nhận hấn về nhà lúc sáu giờ. Tuy nhiên, bọn họ thật sự về nhà khi nào thì cần phải kiểm chứng.” Lục Ly lệnh cho Vương Nhân Phủ đến phố Hương Đông một chuyến, hỏi thăm hàng xóm nhà Vương Đại Tráng.

“Những đồ trang sức đó đâu?” Khúc Mịch không tham dự vào lần lấy lời khai chỉ nghe Lục Ly báo cáo lại.

“Đồ trang sức được Lý Hồng bán tại một cửa hàng nữ trang trong nội thành. Vì không có giấy tờ nên bán không được giá, chỉ được mười lăm ngàn. Cô ta lấy năm ngàn mua đồ gia dụng và cửa sổ mới. Tôi đã phái Lưu Tuấn đi thăm dò theo đường này, sẽ nhanh có kết quả thôi. Vợ chồng Vương Đại Tráng hiện tại đang trong phòng tạm giam. Mặc dù hấn không có liên quan đến vụ án nhưng cũng bị buộc tội mua bán tang vật.

Vương Đại Tráng khai khoảng 5 giờ 20 phút hấn nhặt được đồ trang sức, lúc đó không phát hiện bất cứ người nào, đồ trang sức được chứa trong chiếc túi nylon đựng rác bình thường màu đen. Lý Hồng bán trang sức xong cũng vứt cái túi đó đi, ắt hấn không còn tìm ra được nữa. Tôi lập tức đưa Vương Đại Tráng đến nơi hấn đã nhặt được tang vật, hy vọng sẽ phát hiện được chút manh mối.”

“Ừm! Đây là một đầu mối trọng yếu, mọi người cố gắng tiếp tục truy tra, có tin tức gì mới thì gọi điện cho tôi.” Khúc Mịch nhìn đồng hồ, đứng lên rồi

đi.

“Đội trưởng Khúc, anh đi thăm dò manh mối khác sao?” Vương Tịnh thấy Khúc Mịch đi khỏi thì vội vàng đuổi theo sau, “Hiện tại mấy món đồ trang sức là đầu mối vô cùng quan trọng. Nếu tìm được người ném những món đồ này có thể tìm hiểu được ngọn nguồn, khóa chặt nghi phạm! Đội trưởng Khúc, tôi cho rằng việc này anh cũng nên đi cùng.”

Khúc Mịch đột nhiên đứng lại, xoay phắt người ra đằng sau. Vương Tịnh đứng phía sau anh sợ đến mức vô thức thối lui vài bước.

“Đội trưởng Khúc ...” Cô ta giương mắt, cẩn thận từng li từng tí quan sát ánh mắt lạnh tanh của Khúc Mịch, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Hai ngày tiếp xúc với Khúc Mịch, cô ta cảm thấy Khúc Mịch quá lắm chỉ cao ngạo, lạnh lùng, không thích nói chuyện với người lạ, không nghĩ đến anh lại ... ‘Khủng bố’... như vậy! Hai từ nay đột nhiên xuất hiện trong đầu Vương Tịnh, cô ta cho rằng đây là từ miêu tả khá chính xác, đồng thời trong nội tâm cô ta dấy lên chút bất an.

“Cô tên ...” Khúc Mịch không nhớ rõ tên cô ta, chỉ nhớ là họ Vương.

“Vương Tịnh!” Cô ta hơi thất vọng, ngay cả tên cô ta là gì nam thần cũng không nhớ.

“Ừm!” Chẳng biết Khúc Mịch có lưu tâm hay không, anh chỉ ừ một tiếng: “Với tư cách là một cảnh sát hình sự, tối thiểu nhất phải biết phục tùng! Nếu như ngay cả điểm này cô cũng không làm được thì mời cô chuyển qua tòa nhà đối diện công tác.” Nói xong anh đưa tay chỉ đến văn phòng khoa pháp chứng, rồi đi thẳng không hề quay đầu lại.

Vương Tịnh cắn cắn môi, một bụng ủy khuất, vẻ mặt như đưa đám quay trở lại phòng làm việc. Lục Ly không nói tiếng nào, chỉ lắc đầu, thầm nghĩ: Cô ta đúng là ghé con không sợ cạp, lại dám đi trêu gan Khúc Mịch.

Đừng nhìn Lục Ly thô kệch, thật ra anh ta cũng nhìn ra được cô gái nhỏ Vương Tịnh này có ý với Khúc Mịch. Thế nhưng, anh ta cảm thấy mọi tâm

tư của Khúc Mịch bây giờ đã đặt hết lên người pháp y Tăng, những người phụ nữ khác e rằng đều không hợp mắt.

Với tư cách là một Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Khúc Mịch chính là người xuất sắc nhất, ưu tú nhất; tuy nhiên, với tư cách là một người yêu lại không ỏn. Khúc Mịch nói chuyện lạnh như băng, chưa bao giờ biết dỗ dành phụ nữ, làm việc quỷ dị, không giống người thường, có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, là người rất khó có thể ở chung. Không biết pháp y Tăng ở cùng với anh thì thế nào đây? Lục Ly thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta cũng rất hoài nghi tiêu chuẩn chọn người yêu của mấy cô gái thời này. Một người đàn ông âm áp như ánh mặt trời thì không tìm, chỉ lao vào mấy người lãnh khốc vô tình. Cái này không phải là tự ngược sao?

“Đội phó Lục, lâu rồi không gặp!” Một thanh âm đột nhiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Ly.

Lục Ly giương mắt nhìn, thì ra là Hoắc Thê Ni. Đúng là lâu lắm rồi không gặp.

“Cô vào đây bằng cách nào?” Bên ngoài cổng có bảo vệ dĩ nhiên sẽ không cho phóng viên vào.

Hoắc Thê Ni rất quen thuộc nơi đây, cô ta ngồi xuống cười cười: “Tôi nói vào đây tìm bạn trai, anh bảo vệ liền cho vào ngay. Xem ra, ở đây đàn ông độc thân quá nhiều, nên khi nghe có bạn gái kiếm thì mấy người đó liền cho vào mà không cần đăng ký.”

Cổng bảo vệ của Cục Cảnh Sát rất nghiêm ngặt, bọn tội phạm hung hãn cũng chẳng dám bén mảng. Tuy nhiên, Hoắc Thê Ni lại khác, trong vụ án Lãnh Thác, cô ta đã được đội phó đội hình sự chọn đặc quyền lấy tin. Cũng nhờ chuyện này mà tổng giám chế đã cho cô ta phụ trách hoàn toàn mảng pháp luật của báo Đại Dương.

Lần sau, Lục Ly sẽ dặn dò gác cổng kiên quyết không thể để Hoắc Thê Ni vào nữa.

“Đội Phó Lục, chúng ta là người quen cũ, có thể lộ chút tin nội bộ không?”
Hoắc Thê Ni nở nụ cười ranh mãnh.

Lục Ly cau mày: “Nếu cần tôi tự nhiên sẽ nghĩ đến Hoắc đại phóng viên đầu tiên. Còn bây giờ phiền cô đi về cho. Đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi.” Dứt lời, anh cùng Lưu Tuấn đi ra ngoài.

Hai người đi thẳng đến công trường của Vương Đại Tráng, Lưu Tuấn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn kính chiếu hậu.

“Đội phó Lục, bạn gái của anh đuổi theo phía sau!”

“Nói bậy bạ gì đó!” Lục Ly cau mày, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Thê Ni đang lái xe gần máy đuổi theo đằng sau, tốc độ ngang bằng với xe ô-tô: “Queo vào đường cao tốc, cắt đuôi cô ta, ngàn vạn lần đừng để cô ta tìm đến được công trường. Không thể để cho giới truyền thông xen vào làm hỏng hết chuyện!”

Lưu Tuấn đạp chân ga tăng tốc, mau chóng bỏ xa Hoắc Thê Ni. Lúc đầu, anh ta chỉ cố tình châm chọc Lục Ly, nhưng nhắc đến công tác anh ta liền nghiêm túc trở lại.

Bọn họ cùng Vương Đại Tráng xác nhận lại vị trí nhặt được món đồ trang sức, nhưng ngoài việc nằm ở nơi đồng không mông quạnh, ngoài ra không có phát hiện mới. Kết quả này khiến mọi người hơi thất vọng, nhưng Vương Nhân Phủ và Mạnh Triết lại có tin tốt.

Hàng xóm Vương Đại Tráng xác nhận thấy hấn và Lưu Hiểu trở về nhà khoảng sáu giờ, vì vậy, bọn họ không có khả năng là hung thủ sát hại một nhà ba người.

Mặt khác, Mạnh Triết cũng đến cửa hàng nữ trang, tìm được chiếc vòng tay, còn dây chuyền và nhẫn đã được đánh ra làm một kiểu trang sức mới, không có vết tích. Anh ta chỉ còn cách đem vòng tay về giao cho khoa pháp chứng kiểm nghiệm.

Lục Ly gọi cho Khúc Mịch báo cáo tình hình, Khúc Mịch chỉ đáp lại: “Đã

biết!” Sau đó cúp máy.

“Giáo sư Dương, hình như bên khoa pháp chứng của anh rất nhiều việc, nhưng trái lại, tôi thấy anh rất nhàn nhã.” Khúc Mịch vừa vào nhà đã trông thấy Dương Thâm ngồi trên sofa, tay đang bưng tách café nói chuyện với Dĩ Nhu. Việc Dương Thâm có mặt ở đây khiến Khúc Mịch khó chịu.

Anh và Tăng Dĩ Nhu mới thân mật hơn được một chút. Không ngờ Dương Thâm xuất hiện quá sớm khiến anh mất hứng.

Dương Thâm cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tựa như chẳng thèm để ý ngữ khí xa cách và địch ý của Khúc Mịch.

“Chính vì bận quá mà bây giờ tôi mới có thể đến thăm Dĩ Nhu!” Anh ta nhấp một ngụm café. “Hai ngày nay tôi rất nhớ Dĩ Nhu, cũng lo lắng cho sức khỏe và tâm trạng của cô ấy. Hiện tại nhìn thấy rồi mới yên tâm, cô ấy vẫn là một người phụ nữ kiên cường.” Dứt lời anh quay sang nhìn Dĩ Nhu.

“Nấu cơm chưa? Mời giáo sư Dương ở lại ăn cơm!” Mặt mày cau có, Khúc Mịch hận không thể tổng cổ Dương Thâm ra ngoài.

“Đúng! Đại sư huynh ở lại ăn cơm!” Dĩ Nhu đứng lên, “Hai người nói chuyện đi, tôi đi làm thêm chút đồ ăn!”

“Làm thêm? Em không ngờ giáo sư Dương lại đến nên nấu ít hủ?” Khúc Mịch hướng về phía nhà bếp nói lớn.

Dương Thâm liền đứng lên: “Tôi không ăn cơm đâu, phải về Cục tăng ca. Hai người biết đó, gần đây nhiều việc, đồng nghiệp vẫn còn đang phải làm việc.”

“Ăn xong rồi đi không được sao?” Dĩ Nhu nghe thấy thế liền chạy khỏi nhà bếp, giữ chân Dương Thâm.

Dương Thâm nhất định không chịu, Khúc Mịch tiễn anh ta xuống lầu.

“Anh hãy chăm sóc tốt cho Dĩ Nhu. Chuyện năm đó khẳng định ảnh hưởng

rất lớn đến cô ấy. Tôi biết anh là chuyên gia trong lĩnh vực tâm lý, sẽ có trợ giúp rất lớn cho cô ấy. Tôi quen biết Dĩ Nhu nhiều năm như vậy, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy cô ấy rơi lệ, chớ nói chi là suy sụp. Cô ấy luôn nở nụ cười, thích đọc sách, tính tình ôn hòa. Nhưng tôi có cảm giác nội tâm cô ấy không phải như vậy. Xảy ra chuyện này, tôi mới biết cô ấy đã từng trải qua tổn thương lớn đến mức nào. Tôi bất lực, chỉ còn cách nhờ vào anh!” Dương Thâm chân thành lên tiếng.

“Xem ra anh thật sự rất thích cô ấy!” Khúc Mịch hừ lạnh một tiếng.

“Anh đừng tức giận với tôi ...”

“Nhảm nhí!” Lần đầu tiên Khúc Mịch cắt lời thô lỗ, cắt ngang anh ta: “Tôi không tức giận với anh, nhất là chuyện về Dĩ Nhu. Tôi chưa từng suy nghĩ có người dám tranh dành Dĩ Nhu với tôi, có một số việc đã được định sẵn. Giáo sư Dương, cảm ơn sự quan tâm của anh với Dĩ Nhu. Tuy nhiên, từ đây về sau thì không còn cần thiết, bởi vì tôi không vui!” Sau đó, quay đầu đi thẳng.

-----oOo-----

Chương 107: Xem phim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch mặt mày tối xầm đi lên lầu, vừa đến cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt. Đẩy cửa vào, hình ảnh Dĩ Nhu đang bận rộn rộn trong bếp lọt vào tầm mắt. Nhìn trên ghế sofa hai chiếc gối ôm tình nhân, đối diện là khung ảnh hai người lần đầu tiên chụp chung, trên bàn trà là hai tách nước và hai chiếc laptop một đen một trắng.

Tâm trạng anh tốt hơn hẳn, Dương Thâm đâu phải kẻ ngốc mà không nhìn ra được ý nghĩa của chúng. Nếu chỉ đơn giản là quan hệ bệnh nhân – bác sĩ, hoặc quan hệ đồng nghiệp, chắc chắn sẽ không có những thứ này.

Toàn bộ thế giới đều nhìn ra anh dụng tâm với Dĩ Nhu, Dĩ Nhu cũng dần dần tiếp nhận anh, chỉ có chính chủ là không hề biết!

Khúc Mịch nhìn Dĩ Nhu, miệng nở nụ cười, bước đến hỏi: “Cần giúp gì không?”

“Hả ... Nhanh như vậy đã lên rồi sao? Không nghe thấy động tĩnh, làm tôi giật mình!” Dĩ Nhu vỗ vỗ ngực: “Tôi còn tưởng lâu lắm anh mới lên!”

Lần nào gặp mặt Dương Thâm cũng nồng nặc thuốc súng. Một người như ánh mặt trời, một người như dòng sông băng, trời sinh đối nghịch, tựa như mãi mãi không thể sống chung trong hòa bình.

Dĩ Nhu thấy Khúc Mịch có ý muốn đưa Dương Thâm xuống lầu là biết rõ anh muốn gây sự. Dù sao hai người bọn họ sẽ không đánh nhau nên cứ để Khúc Mịch làm theo ý anh ấy. Hai người đàn ông lớn già đầu mà vẫn như trẻ con, nghĩ sao cũng thấy buồn cười.

“Anh ta cố ý dành thời gian đến thăm em, tôi tiễn khách, tận lực của một gia chủ!” Khúc Mịch vừa dọn chén đĩa vừa trả lời.

Nói hay ghê ... ai biết anh có chủ ý quỷ quái gì. Nhưng sao nghe đi nghe lại vẫn có chỗ sai sai Có một người muốn đảo khách thành chủ. Dương Thâm là khách, anh cũng là khách!

“Ăn cơm thôi!” Dĩ Nhu chẳng muốn so đo với Khúc Mịch, anh là người không bình thường.

Hai người ngồi đối diện nhau, hai chén cơm, một đĩa rau xào, một món cá chép chưng tương, một đĩa dưa cải muối chua và một chén canh soup.

Dĩ Nhu thành thói quen, ăn xong thì để Khúc Mịch rửa chén, còn cô đứng tựa cửa nhìn anh, đứng đó chuyện trò.

“Lần cuối cùng em xem phim là khi nào?” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng hỏi.

Xem phim? Dĩ Nhu chau mày suy nghĩ ...

Năm mươi tuổi trải qua biến cố đó, hình như cô không dám đi rạp chiếu phim. Lần cuối xem phim là lúc nào nhỉ? Đầu óc cô bay về mười lăm năm về trước, vào hôm sinh nhật cuối cùng của cô.

Ba mẹ mua cho cô một chiếc bánh kem nhân xoài mà cô yêu thích, ông bà nội ngoại cũng đến ăn cơm. Tối đến, cô được ba mẹ dắt đi xem phim hoạt hình mới nhất tại rạp.

Cô còn nhớ rất rõ đó là phim ‘Bạch Tuyết’, cô còn diện một chiếc váy trắng và một đôi vớ trắng mỏng, như một tiểu công chúa trong truyện cổ tích.

Cổ tích mãi mãi là cổ tích, đạo lý này sau này cô mới hiểu. Mẹ kế của công chúa bạch tuyết tuy ác độc nhưng không man rợ, không giết người tựa như quỷ sứ ác ma, mà thủ pháp của bà ta nhẹ nhàng, hiền lành.

Nhìn biểu hiện của Dĩ Nhu ban đầu ngưng trọng, tiếp theo là sự thống khổ, Khúc Mịch vội nói: “Tôi mua hai vé xem phim, lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Hả??? Xem phim? Dĩ Nhu giật mình, gương mặt lập tức tỏ vẻ sợ hãi.

“Dung nhập là bước đầu tiên phải vượt qua!” Khúc Mịch nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, “Nếu như em cho rằng tiến độ này quá nhanh, có khó khăn thì tôi tôn trọng ý kiến của em.”

Dĩ Nhu nhìn dịu dàng nhưng thực chất là một người có tâm lý quật cường, nếu như cô quyết định làm việc gì thì nhất định sẽ không lùi bước! Quả nhiên, nằm trong dự liệu của Khúc Mịch, cô hơi do dự một chút, sau đó gạt đầu đồng ý.

Hai người nhanh chóng xuống lầu, đi bộ về phía khu trung tâm thương mại gần nhà. Bác gái sống tầng một trông thấy bọn họ thì cười cười chào hỏi: “Hai cháu lại đi tản bộ à?”

“Hôm nay chúng tôi đi xem phim!” Khúc Mịch nở nụ cười đáp lời, còn nhiệt tình hàn huyên: “Bác Tiểu Bình trông càng ngày càng trẻ khỏe ạ!”

“Hai cháu cũng nhìn ra sao? Ha ha ha ... Tập thể dục mỗi ngày, sống vui

vẻ. Già rồi không như mấy đứa tìm lăng mạn dưới trăng. Nhìn đôi vợ chồng trẻ này, bác thật sự rất hâm mộ, giá mà thời gian có thể quay trở lại thì tốt quá!”

Dĩ Nhu tuy sống ở đây đã nhiều năm, nhưng cô chỉ ru rú trong nhà, ngoại trừ đi làm thì không hề ra ngoài đường, không làm quen với hàng xóm ở đây. Thế nhưng, hàng xóm lại biết cô rõ mồn một. Bác gái trông thấy hai người hôm qua cùng nhau đi bách bộ ở công viên, hôm nay lại cùng nhau từ trong nhà đi ra nên nghĩ hai người là vợ chồng mới cưới.

Không cho Dĩ Nhu có cơ hội giải thích, bác gái đã đi thẳng một mạch, hướng về phía ông già phía trước gọi lớn: “Ông ơi! Tôi ở đây, chúng ta mau đi nhanh thôi, hôm nay hơi trễ rồi!”

“Hai bác lớn tuổi như vậy mà còn yêu thương nhau được như thế mới thật sự khiến cho người ta hâm mộ.” Nghe bác gái nói, Khúc Mịch vui đến mức cười không ngậm được miệng, nói thẳng ra anh chính là người đàn ông tốt, Dĩ Nhu thật sự có phúc.

Dĩ Nhu muốn triệt để giải thích, nhưng căn bản người ta không cho cô xen vào nói, rồi lại tựa như cơn gió cùng ông chồng bay đi mất.

Được rồi! Cũng chẳng phải bằng hữu thân thích, đóng cửa lo chuyện nhà mình, kệ bọn họ vậy, có thể bớt đi chút phiền phức.

Trong khu cư xá này có nhiều ông bà lão sống ở đây đã mấy chục năm, bọn họ về hưu không có việc làm. Ngoài việc tập thể dục, làm việc nhà thì mọi việc trong tiểu khu lại rõ như lòng bàn tay.

Khi Dĩ Nhu mới dọn đến không lâu, bác nhà đối diện đến thăm, còn giới thiệu cho đối tượng cho cô, về sau còn có người hang hái quan tâm lo cả chuyện chung thân đại sự cho cô. Dĩ Nhu phải nói đã có bạn trai, bọn họ mới tha cho. Nhưng Dĩ Nhu luôn độc lai độc vãng, chẳng thấy có ông đàn ông nào ra vào, thì bọn họ tiếp tục bàn luận sau lưng cô.

Còn có một bác gái nhiệt tình hỏi thăm cô rất cặn kẽ đến mức cô cứng miệng không thể đáp lời. Có thời điểm, cứ thấy mấy bà đứng ở cổng tiểu

khu là cô phải đi đường vòng.

Sau này tốt rồi, cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn yên tĩnh!

Tâm trạng Khúc Mịch tốt hơn rất nhiều, bước chân của anh dồn dập hơn, hai người chẳng bao lâu đã đến khu thương mại, lên thẳng rạp chiếu phim ở lầu năm.

7 giờ 45 phút, Khúc Mịch đến quầy lấy vé. Nhìn thoáng qua tên phim ‘Có giỏi thì yêu em’* ... Ừm! Không tệ rất thích hợp cho tình nhân.

*Có giỏi thì yêu em - 有种你爱我 – One night Stud, diễn viên chính Trịnh Khải – Giang Nhất Yển. Bộ phim nói về Tả Tiểu Hân là một người phụ nữ xinh đẹp, thành đạt trong công việc. Cô chỉ muốn sống độc thân, không muốn lấy chồng nhưng khao khát có một đứa con.

Hai người tiến vào trong, tìm chỗ ngồi xuống. Cố Thành làm việc thật lạnh lợi, nhanh nhẹn, vị trí cậu ta chọn không tồi.

Đèn bên trong phòng chiếu vẫn chưa tắt, có vài ba cặp đôi cũng bước vào. Khúc Mịch nhìn bọn họ cầm phân bắp rang và coca thì nhíu mày. Vậy là đến coi phim hay là cùng nhau đi ăn thứ ‘thực phẩm rác rưởi’ vậy? Quá trẻ con.

Một lát sau, đèn từ từ tối dần, chung quanh vang lên những tiếng ‘rắc rắc’, ‘chùn chụt’. Khúc Mịch khó chịu đưa mắt nhìn đôi tình nhân ngồi bên cạnh. Cậu thanh niên dứt bắp rang cho cô bạn gái cực kỳ thân mật. Lại quay đầu ra sau, đôi tình nhân khác đang chụm đầu cùng nhau uống ly nước ngọt.

À! Thì ra mấy món này không phải để ăn mà để thỏa mãn ở góc độ tình cảm! Khúc Mịch đột nhiên tỉnh ngộ.

“Tôi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay!” Khúc Mịch hạ giọng nói với Dĩ Nhu.

Tên đã tắt nên Dĩ Nhu hơi lo lắng, trông thấy Khúc Mịch đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng cô thấp thỏm không yên. Cũng may chỉ khoảng năm phút

anh đã trở lại, trong tay là một phần bắp rang lớn và một ly coca.

Anh nhét phần bắp vào trong ngực Dĩ Nhu, để ly Coca lên thành ghế.

“Ăn một vài thứ sẽ giúp em phân tán sự chú ý!” Anh lên tiếng giải thích.

À! Ra vậy ... Dĩ Nhu đưa tay bốc vài miếng bắp rang. Giòn giòn ngọt ngọt, quả nhiên tâm trạng thả lỏng hơn khá nhiều.

Cô bắt đầu chú ý lên màn ảnh, vừa xem phim vừa thò tay lấy bắp rang.

Ồ!!!! Chạm phải bàn tay, Dĩ Nhu khẽ run lên một cái, quay đầu sang là Khúc Mịch, cô mới bót căng thẳng một chút.

Bộ phim chiếu được một phần ba, phần bắp rang vơi đi một nửa, đôi khi Dĩ Nhu cũng chạm phải tay Khúc Mịch. Mới đầu có hơi sợ, rồi xấu hổ, sau đó từ từ cảm thấy quen dần.

Ăn nhiều dĩ nhiên khát nước, cô cầm ly Coca, hút một ngụm, rồi đặt lại trên thành ghế. Đợi đến khi hết sạch ly nước, Dĩ Nhu mới phát hiện, thật ra chỉ có một cái ống hút duy nhất. Ặc!!! Vậy Khúc Mịch uống thế nào??? Thôi thôi được rồi, dù gì hai người cũng đã từng uống chung một ly trà sữa.

Bộ phim rất nhẹ nhàng, có vài đoạn hài hước, có vài đoạn nêu bật được tâm lý nhân vật. Dĩ Nhu cảm nhận bộ phim rất hay, thích hợp để thư giãn sau công việc. Hơn nữa, ngồi trong rạp chiếu phim không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của cô.

Có nhiều khi cô không muốn đi làm, không muốn được hưởng thụ cuộc sống, bởi vì có vài chuyện cô cảm thấy rất khó đối mặt.

Hết phim, hai người một trước một sau ra ngoài. Bên ngoài trắng sáng gió mát thổi đến, thật sự quá thư thái. Còn có nhiều sạp hàng chưa dọn, không ít người trẻ tuổi còn đứng ở sảnh, bàn bàn luận luận bộ phim vừa xem.

Một buổi tối nhàn nhã đi dạo trên đường, Dĩ Nhu cảm thấy thật dễ chịu.

“Phụ nữ đến độ tuổi nào đó thì hôn nhân hay không không còn quan trọng, có con mới là việc trọng yếu!”

“Hả???” Khúc Mịch sững người, lập tức hỏi: “Thế nào? Em muốn chưa kết hôn đã sinh con?”

“Tôi không đủ dũng cảm như Giang Nhất Yên!”

“Giang Nhất Yên? Là ai ... Bạn của em?” Khúc Mịch buồn bực hỏi.

“Tôi đang nói tình tiết trong phim. Anh không có cảm giác như thế sao?” Dĩ Nhu trừng mắt liếc anh, “Giang Nhất Yên diễn rất hay, lúc ra ngoài ai ai cũng khen cô ta diễn tốt đó!”

Khúc Mịch làm gì quan tâm đến bộ phim. Nhìn nghiêm chỉnh thế, nhưng ngoại trừ bàn tay người phụ nữ trong túi bắp rang, và ống hút cô ấy vừa uống thì không còn trông thấy gì hết cả.

“Hả? Đẹp không? Tôi không biết!” Anh lên tiếng: “Tôi chỉ cảm thấy cô ta có tố chất tâm lý, cả bộ phim dài như vậy cô ta khóc chiếm một phần ba, đau khổ chiếm một phần ba, còn lại là suy sụp.” Tuy anh không quan tâm tình tiết nhưng vẫn nghe lọt tai nhưng đoạn hội thoại.

“Không phải anh đang xem phim mà đang nghiên cứu tâm lý!” Dĩ Nhu hét nói nôi.

Thôi thì ngược lại vì trị liệu anh đã rất tận trách.

-----oOo-----

Chương 108: Tiết lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về đến nhà việc trước nhất của Dĩ Nhu là đi tắm. Xem phim, tản bộ dưới trăng, đã lâu lắm rồi cô chưa từng được thư thái như vậy, toàn thân như được nạp thêm năng lượng.

Cốc cốc cốc!

Khúc Mịch đứng ở bên ngoài phòng tắm gõ cửa: “Khụ khụ! Chú của em gọi điện thoại!”

Dĩ Nhu hơi xấu hổ, khẽ nhú mào. Tự dưng chú cô ở Canada lại gọi điện thoại qua, lại nghe được tin gì rồi chẳng? Dĩ Nhu chỉ còn một người thân duy nhất là chú, tha hương nơi xứ người, cô không muốn chú phải lo lắng cho mình.

Cô vội khăn tắm, hé ra một khe nhỏ. Một cánh tay nhỏ bé, thon dài vươn ra, trên ngón tay còn đọng đầy bọt nước.

“Đội trưởng Khúc!” Đợi một lúc vẫn không thấy người bên ngoài có phản ứng, cô nhẹ giọng gọi.

“À À ... Của em đây!” Điện thoại nhét vào lòng bàn tay của Dĩ Nhu. Cánh tay cầm được điện thoại thì rút nhanh về, cánh cửa vội khép lại.

Khúc Mịch đứng tựa vào tường, cảm giác toàn thân nóng bừng bừng, tim đập nhanh không theo quy luật. Anh không muốn biến mình thành kẻ nghe lén, nhưng đôi chân đã không còn nghe theo lệnh của đại não. Anh cho rằng mình là người tự chủ cao, nhưng từ lúc vào ở chung nhà cùng Dĩ Nhu, tự chủ của anh càng ngày càng bị khiêu chiến.

Tiếp cận Dĩ Nhu anh càng lúc càng nảy sinh tính ỷ lại, nhiệt huyết trong anh bắt đầu sôi trào. Hormone dopamine mạnh hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày mình lại trở thành một cảm thú như thế, biến anh thành con người hoàn toàn khác.

Phía sau truyền đến tiếng nói chuyện rất rõ ràng của Dĩ Nhu: “Chào chú, sao chú lại gọi cho cháu lúc này?”

Chú Tăng cười cười: “Tiểu Nhu đi xem phim rồi hả?”

Ồ! Tại sao chú Tăng lại biết? Ất hẳn Khúc Mịch vừa mới kể. Tiếp điện thoại của người ta, lại còn trả lời, người đàn ông này thật sự không còn coi bản thân mình là khách nữa rồi.

“Chú Khúc, người vừa nhận điện là bác sĩ tâm lý của cháu!” Dĩ Nhu giải thích.

Nửa đêm nửa hôm, một người đàn ông có mặt ở nhà cô, còn đang trong lúc cô tắm rửa lại tiếp điện thoại của cô ... Dù cho ai đi chẳng nữa chắc chắn cũng sẽ hiểu lầm.

“Chú biết rồi!” Ngữ khí của chú Tăng mang theo vài phần vui mừng.

Rốt cục chú Tăng và Khúc Mịch đã trò chuyện với nhau được bao lâu rồi mới chuyển cho cô? Bọn họ đã nói với nhau những gì?

“Tiểu Nhu!” Chú Tăng cảm nhận được cô cháu gái mình đang chìm trong suy tư, ông thở nhẹ một tiếng, “Cậu thanh niên tên Khúc Mịch này tuy có hơi cao ngạo nhưng thật sự là người có bản lĩnh. Đợi đến khi chú về nước, cháu sắp xếp cho chú gặp cậu ấy.”

“Gặp anh ấy?” Dĩ Nhu vô thức hỏi ngược lại: “Làm gì ạ?”

“Nha đầu ngốc! Ha ha ha!” Chú Tăng phá lên cười.

Cái này có gì đáng buồn cười đâu cơ chứ? Hơn nữa câu hỏi của cô đâu có ngớ ngẩn.

“Thôi! Bên cháu đã khuya rồi. Hôm nay chắc hẳn cháu mệt rồi, ngủ sớm, mộng đẹp!” Dứt lời, chú Tăng nhanh chóng cúp điện thoại.

Không có chuyện gì ư? Cúp máy rồi? Cuối cùng là chú Tăng gọi cho cô làm gì?

QQ vang lên âm báo, Dĩ Nhu mở ra xem, phát hiện Khúc Mịch mới đăng status mới.

Là một tấm ảnh hai vé xem phim cùng với dòng trạng thái ‘Có giỏi thì yêu em’.

Phía dưới là vô số bình luận và like. Tài khoản QQ của chú Tăng là dễ nhận biết nhất Tăng Tắc. Điểm này khá giống với Khúc Mịch, tên QQ của anh cũng là tên thật.

Chú Tăng: Xem phim với ai?

Cháu của chú! - Dòng trả lời của Khúc Mịch.

Bọn họ có QQ từ khi nào? Không phải, vậy là bọn họ luôn liên lạc với nhau hay sao?

Dĩ Nhu tắm xong thì mặc áo ngủ đi ra, Khúc Mịch vẫn đang đứng tựa vào tường. Vừa thấy cửa phòng tắm mở, anh chạy vọt vào trong, đóng xầm cửa lại.

Mắc như thế sao?

Dĩ Nhu quay trở lại phòng khách, trông thấy laptop của Khúc Mịch đang mở. Cô nhìn lướt qua, là những dòng tiếng Anh quen thuộc, email có đuôi là của Canada* đã thu hút sự chú ý của cô.

*đuôi email: ví dụ như @yahoo.com.vn là email của Việt Nam, @ là của Anh ...

Cô biết rõ đây chính là địa chỉ email của chú Tăng, cô đưa tay click mở nội dung bức thư. Là bệnh án của cô tại Canada.

Dĩ Nhu nhìn ngày tháng, thì ra ngay sau hôm cô ngất xỉu, Khúc Mịch đã liên lạc với chú Tăng.

Anh vì trị liệu cho cô đã có một sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Có lẽ anh đã vì cô làm còn nhiều chuyện hơn thế.

Khúc Mịch tắm nước lạnh đi ra, sau này e rằng anh phải thường xuyên làm bạn với nước lạnh rồi.

Anh ngồi trên sofa, thấy Dĩ Nhu đang bung lại một đĩa trái cây. Một đĩa táo đã được cắt gọt gọn gàng.

“Muộn như vậy mà còn ăn trái cây không tốt cho dạ dày.” Khúc Mịch nói.

Dĩ Nhu lại bung thêm hai ly sữa: “Uống cái này, vừa hâm lại đó, còn ấm. Hay anh có muốn tôi hâm nóng thêm một chút?”

Khúc Mịch cảm giác hành động của Dĩ Nhu kỳ lạ, giống như đang nịnh bợ vậy.

“Thật ra là tôi muốn cảm ơn anh!” Giọng thành khẩn, Dĩ Nhu nói tiếp: “Mặc kệ bệnh tình của tôi có khỏi hay không, tôi đều rất cảm ơn sự quan tâm của anh!”

“Tôi thật sự rất quan tâm. Không chỉ hao tổn tâm trí nghiên cứu lại bệnh án của em, còn tỉ mỉ viết ra một quá trình trị liệu thích hợp với em nhất, đồng thời dựa vào phản ứng của em để kịp thời chỉnh lý. Một ly sữa, mấy miếng táo còn con ... Phần hậu lễ này có nhẹ quá không đây?”

Lời nói đầy cảm kích của Dĩ Nhu đã tan thành mây khói. Người đàn ông này vốn dĩ mở miệng luôn khiến đối phương lâm vào trạng thái kích động.

Hai người uống hết ly sữa thì vào phòng ngủ.

Chuyện gì trải qua một lần thì sau đó cũng thành quen. Dĩ Nhu đã quen với việc ‘cùng giường không cùng gối’ với Khúc Mịch, vừa đặt lưng nằm xuống là có thể ngủ ngay.

Có Khúc Mịch ở đây cô không còn sợ hãi khi đêm xuống, cũng không còn sợ ác mộng ngày đêm dây dưa. Bởi vì cô biết rõ, Khúc Mịch sẽ cứu cô khỏi ác mộng ấy, cho dù ác ma có hung tàn cỡ nào cũng không phải là đối thủ của Khúc Mịch.

Không biết từ khi nào, Dĩ Nhu đã tín nhiệm Khúc Mịch vô điều kiện, còn có thêm phần sùng bái mà có lẽ ngay cả cô cũng không ý thức được.

Bóng đen dần vây quanh Dĩ Nhu, ác mộng một lần nữa lại ập đến. Dĩ Nhu không sợ hãi. Cô cảm giác được bàn tay của Khúc Mịch đang dẫn cô xuyên qua đêm tối để hưởng thụ ánh mặt trời.

Ngắm Dĩ Nhu ngủ say sưa, khóe miệng Khúc Mịch lộ ra nụ cười sùng nịnh.

Anh thích trong đêm tối yên tĩnh suy nghĩ, thời điểm này đầu óc anh nhạy bén hơn ban ngày rất nhiều.

Bản án của gia đình họ Tăng và họ Đồng hiển nhiên do cùng một hung thủ gây ra, cùng đột nhập cướp của giết người, thủ pháp giống nhau, rất tàn ác, còn hành hạ động vật đến chết.

Tên hung thủ cần bắt!

Thế nhưng vì sao trong vụ án nhà họ Đồng hung thủ lại vứt bỏ đồ trang sức? Rất rõ ràng, hắn không hề quan tâm đến số tiền mười mấy ngàn đồng kia. Hoặc có thể, món đồ trang sức hắn vứt bỏ để đổi lấy một thứ còn đáng giá hơn rất nhiều. Vậy món đồ hắn đổi lấy là gì?

Là mạng! Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Khúc Mịch. Hung thủ cắp đồ trang sức nhưng đành phải vứt bỏ, ắt hẳn có người điều khiển hắn.

Đồ trang sức đặt trong chiếc túi nilon đựng rác thông thường, hơn nữa cũng không chôn hay dùng vật gì che đậy. Điều này cho thấy địa điểm vứt bỏ tang vật không phải là nơi hung thủ đã chọn lựa từ trước. Nói cách khác hung thủ đi khỏi nhà họ Đồng thì đi qua cái mương đó. Phải chăng hắn muốn tự mình đi thăm dò một phen.

Khúc Mịch hạ quyết tâm sáng hôm sau sẽ điều tra. Thế nhưng ngày hôm sau, tiếng đập cửa ầm ầm và tiếng la hét đã đánh thức anh dậy.

Dĩ Nhu nhìn qua lỗ mắt mèo, trông thấy ba bốn người túm tụm, trên tay là máy ảnh và micro, hình như là phóng viên.

Rầm rầm rầm!

“Cô Tăng, chúng tôi đến phỏng vấn, hi vọng cô có thể mở cửa!”

Phỏng vấn? Cô có cái gì để phỏng vấn sao? Dĩ Nhu khẽ giật mình, trong lòng cảm thấy rất bức mình.

“Tôi không muốn tiếp nhận phỏng vấn!” Dĩ Nhu từ chối thẳng thừng.

Ngoài cửa là phóng viên, đầu ngại khó: “Cô Tăng, chúng tôi là phóng viên báo pháp luật muốn phỏng vấn về vụ án mười lăm năm trước của ba mẹ cô. Nghe nói vụ án giết một nhà ba người mấy ngày trước đây rất giống với vụ án cách đây mười lăm năm, hẳn là do cùng một người gây nên. Hai gia đình thiệt mạng chỉ còn mình cô sống sót, cô có thể kể chi tiết lại được không?”

Dĩ Nhu cau mày, ngoài cửa phóng viên vẫn tiếp tục bô lô ba la: “Cô Tăng! Cô Tăng có nghe rõ chứ ạ? Có phải cô nên cung cấp manh mối cho cảnh sát không? Thủ pháp của kẻ sát nhân cực kỳ hung tàn, phải giúp cho cảnh sát phá nhanh vụ án, người dân mới có thể an tâm.”

Khúc Mịch đi đến, nhẹ nhàng kéo cô ra, sau đó mở cửa ra ngoài, rồi đóng ngay cửa lại.

“Nơi đây là nơi ở tư nhân, các người làm như vậy là trái pháp luật, mời mọi người nhanh chóng rời khỏi đây!” Khúc Mịch nghiêm mặt, giọng nói đầy uy nghiêm khiến bọn họ không dám nhìn thẳng.

Phóng viên là người đã từng tiếp xúc với đủ mọi loại người trong xã hội, trông thấy Khúc Mịch là biết anh là người không phải bình thường, không dễ động vào.

“Xin hỏi anh có quan hệ với cô Tăng như thế nào ạ?” Một nữ phóng viên cẩn thận từng li từng tí, lên tiếng hỏi.

“Sáng sớm mặc đồ ngủ từ bên trong bước ra, các cô cậu cho rằng mối quan hệ của chúng tôi là sao!” Khúc Mịch trịnh trọng đáp lại: “Cô thân là một

phóng viên, lại đi hỏi một câu ngốc nghếch như vậy, xem ra nào bộ không hề phát triển.”

Nữ phóng viên bị chế nhạo mặt trắng bệch, cô ta ngượng ngùng lui về sau rồi chạy mất. Những người khác thấy Khúc Mịch không dễ đối phó, liền cũng nôi gót theo nhau xuống lầu. Tuy nhiên, họ đâu dễ dàng từ bỏ, mà đứng dưới lầu theo dõi.

Tại sao đang yên lành lại có phóng viên đến? Hơn nữa còn rất rõ ràng chỉ tiết vụ án.

Chưa đợi Khúc Mịch gọi điện thoại thì Lục Ly gọi đến.

“Đội trưởng Khúc, Hoắc Thử Ni của tập san báo chiếu Đại Dương đã viết một bài báo liên quan đến vụ án diệt môn ấy!” Thanh âm Lục Ly tràn ngập sự áy náy: “Là tôi thất trách lại để lộ cơ mật. Đội trưởng Khúc, anh xử lý tôi đi!”

Lục Ly không phải là người dễ phạm sai lầm như vậy, trong này nhất định có ẩn tình.

Quả nhiên Khúc Mịch đoán trúng, Hoắc Thử Ni chuốc say Lục Ly, lên lấy điện thoại của anh ta coi. Trong đó có ghi chép các cuộc họp của đội hình sự cùng với những kiến nghị và phân tích về vụ án.

-----oOo-----

Chương 109: Đối mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch vừa ngắt điện thoại Lục Ly, Lưu Tuấn liền gọi đến.

“Đội trưởng Khúc có thể dừng xử phạt đội phó Lục hay không?” Anh ta đang biện hộ cho Lục Ly, “Ngày hôm đó Hoắc Thử Ni đến đội hình sự muốn lấy tin, còn chạy xe motor đuổi theo phía sau xe của bọn em. Em lại nghĩ cô gái này có ý với đội phó Lục nên muốn giúp cô ta một chút, em lái

xe chậm lại để cho cô ta có thể theo kịp. Về sau đội phó Lục nói với em không được phép để cánh truyền thông biết được tin tức vụ án, em mới tăng tốc bỏ xa cô ta, ai ngờ cô ta lại bị tai nạn xe.

Ngày hôm sau cô ta gọi cho đội phó Lục nói là bị chấn động não nhẹ. Đội phó Lục áy náy nên đến thăm, không hiểu sao lại uống say. Ngẫm lại nhất định cô ta đã giở trò, có kế hoạch từ trước. Người phụ nữ ấy quả không đơn giản, lừa được cả bọn em.”

“Bọn em? Việc này cậu cũng có phần mà còn dám mở miệng xin xỏ cho người khác?!!” Khúc Mịch lạnh lùng, Lưu Tuấn sợ đến mức không dám nói thêm tiếng nào.

Dĩ Nhu đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng, là sự việc có liên quan đến cô, cô không muốn giữ im lặng. Mặc kệ quyết định của Khúc Mịch là gì, cô muốn nói rõ lập trường của mình.

“Đội phó Lục là con người kiên quyết, nhưng bản chất của anh ta vẫn là người sống tình cảm. Hoắc Thê Ni là một người phụ nữ mạnh mẽ, là một phóng viên chuyên nghiệp, giỏi nắm bắt nhược điểm của người khác. Nếu những ghi chép của cô ta không đúng sự thật, tự nhiên đại chúng sẽ không nghe theo. Về phần đội phó Lục, anh ta sơ sẩy cũng do hoàn cảnh.”

“Lần đầu là do hoàn cảnh, lần thứ hai là ngu xuẩn!” Khúc Mịch đáp lời: “Trong công việc Lục Ly là người nghiêm cẩn, chuyên tâm, chịu khó chịu khổ. Nhưng anh ta cũng là người dễ mềm lòng, không chống đỡ được nước mắt và phụ nữ mời rượu. Đây chính là khuyết điểm trí mạng của anh ta. Trước đó là Lưu Uyển Như, bây giờ là Hoắc Thê Ni; nếu như anh ta vẫn không vượt qua được khuyết điểm này, công việc của anh ta coi như chấm hết.”

“Nghe như lãnh đạo đang làm công tác tổng kết cuối năm cho cấp dưới.” Dĩ Nhu lần đầu tiên phát hiện anh là một người theo truyền thống và nghiêm túc như vậy: “Được rồi! Việc của lãnh đạo, để lãnh đạo giải quyết. Anh nói là tập san chiều Đại Dương đúng không? Không biết siêu thị dưới lầu có bán hay không?”

“Dưới lầu có đám phóng viên canh giữ, em đừng xuống.” Khúc Mịch đang truy cập trang web nào đó, thấy cô tới gần liền khép laptop lại.

Ánh mắt Dĩ Nhu lóe lên một cái, cô vào phòng tắm rửa mặt, đi ra vẫn thấy Khúc Mịch đang ngồi trước máy vi tính, cô quay sang nhà bếp.

“Nhưng cũng không thể nào không ra khỏi nhà. Anh xuống lầu mua một bịch muối, tiện thể coi thử đám phóng viên nhàm chán ấy đi chưa.” Dĩ Nhu nghiêng người nói vọng ra ngoài phòng khách.

Cô nghe thấy tiếng Khúc Mịch ừ một tiếng, sau đó là âm thanh đóng cửa. Cô vội vàng ra khỏi nhà bếp, máy tính Khúc Mịch vẫn đang ở màn hình chờ.

Cô chân chừ một chút, duỗi cánh tay, bàn tay khẽ run, cô do dự không biết có nên đụng vào con chuột hay không.

Nhìn bàn tay càng ngày càng gần con chuột, tim cô cũng đập nhanh hơn. Khi ngón trỏ sắp click một cái, có một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay cô.

“Tôi nhớ trong bếp còn một bịch muối còn mới!” Khúc Mịch thấp giọng nói, tay cũng không thả ra.

“Tức thời giả ngu sẽ khiến cho đối phương cảm thấy thoải mái hơn nhiều đó!” Dĩ Nhu cảm giác khi đứng trước mặt anh cô luôn là một người ngốc, chỉ số IQ luôn biến thành trứng vịt.

“Đây là việc tôi muốn tự mình nói với em!” Anh ngồi xuống bên cạnh Dĩ Nhu: “Trong đó là ảnh chụp chính diện ba mẹ em bị sát hại, nếu như em xác định muốn xem, có tôi bên cạnh sẽ giúp em khá hơn một chút. Em nghĩ kỹ chưa?”

Dĩ Nhu tất nhiên lại do dự, nội tâm đấu tranh kịch liệt. Một lúc lâu sau cô mới trịnh trọng gạt đầu, nhìn ra được cô đã suy nghĩ rất kỹ càng.

Anh buông tay cô ra, ánh mắt vẫn nhìn chằm Dĩ Nhu, nhìn những biểu hiện nhỏ nhất trên khuôn mặt cô.

Dĩ Nhu chậm rãi click chuột, chờ máy tính bật sáng. Lọt vào tầm mắt cô là tiêu đề tin tức, điều này khiến các dây thần kinh của Dĩ Nhu trở nên khẩn trương hơn một chút. Cô thật sự không biết nếu như trông thấy ảnh thẩm sát ba mẹ mình thì bản thân sẽ có phản ứng gì.

Nhìn phản ứng Dĩ Nhu không biến chuyển nhiều lắm, Khúc Mịch thăm thở phào nhẹ nhõm, xem ra người can đảm tự mình đẩy nhanh tốc độ vẫn chưa xuất hiện hệ quả xấu.

Trong tin tức nêu lên những điểm giống nhau trong hai vụ án nhà họ Đồng và họ Tăng, dùng ngôn từ rất chuyên nghiệp, tựa như ghi chép trong cuộc họp của cảnh sát. Thế nhưng, sự thật là sự thật, hơn nữa giọng văn rất khách quan, Dĩ Nhu thừa nhận phạm vi tin tức này.

Bài báo khá dài, khoảng mười trang, bắt đầu trang thứ năm là hình ảnh. Tay Dĩ Nhu run lên, đầu tiên là ảnh chụp vụ án nhà họ Đồng. Bởi vì khi ấy Dĩ Nhu còn ở hiện trường, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên có thể tiếp nhận chuyện này.

Tám tiếp theo là một tấm ảnh chụp khá cũ, sắc mặt Dĩ Nhu nhất thời trắng bệch, cả người cô run lên, nhớ đến buổi sáng sớm của mười lăm năm về trước. Cô trông thấy một cô bé tóc cột đuôi ngựa, hai chân trần đứng trong vũng máu.

Cô bé mặt trắng bệch như tờ giấy, tràn đầy hoảng sợ và cuồng loạn. Cô bé cầm điện thoại ở tủ đầu giường, hình như cô bé gọi cho 110.

Cô bé đột nhiên hét toáng lên trong điện thoại rồi ngã trên mặt đất.

“Dĩ Nhu! Dĩ Nhu em tỉnh lại đi!” Khúc Mịch nhìn ánh mắt hoảng loạn của Dĩ Nhu, thần sắc bất an, tựa như đang đắm chìm trong thế giới riêng, không thể thoát ra được.

Anh nắm lấy hai vai Dĩ Nhu, không ngừng gọi tên cô.

Một lát sau, đáy mắt đã có tiêu cự, nước mắt không thể không ché lẫn dài

trên má.

Khúc Mịch ôm cô vào trong lòng, nhẹ tay vỗ vỗ lưng cô: “Khóc lên đi, khóc lên sẽ dễ chịu hơn!”

Anh đã đọc bệnh án của cô ba lần bốn lượt, phát hiện ra điểm kỳ lạ. Đó chính là khi cô suy sụp không hề nhỏ một giọt nước mắt, ngay cả khi ông bà nội ngoại qua đời cũng không khóc.

Trải qua một thời gian dài, cô đã hoàn toàn che dấu cảm xúc chân thật của mình. Cứ để cho cô bộc lộ sự đau đớn một lần, sẽ giúp ích cho việc trị liệu cho cô.

Dĩ Nhu dường như đã tìm được chỗ tháo nước, nước mắt tích góp hơn mười lăm năm trời thì nhau tuôn chảy.

Khúc Mịch không nói lời nào, cứ để cô khóc thật thoải mái, phía trước ngực bị nước mắt cọ thấm ướt đầm một mảng.

Không biết qua bao lâu, khóc đến mức mệt lả, mắt cũng không mở lên nổi. Khúc Mịch bế cô lên, Dĩ Nhu ngay cả giấy dũa cũng không có, vẫn còn nước nở.

Nhìn Dĩ Nhu co rúc trong ngực mình, như một con mèo bị vớt bỏ, nội tâm Khúc Mịch càng đau đớn. Anh biết trải qua biến cố gia đình lớn như vậy, nội tâm Dĩ Nhu rất thống khổ, nỗi đau xót mà không ai có thể hiểu được, chỉ có thể một mình cô cảm nhận.

Dĩ Nhu khóc đến toàn thân vô lực, cô ngủ say, trong lúc mơ mơ màng màng, bên tai cô truyền đến âm thanh của Khúc Mịch.

“Tất cả những bất an, uất hận, đau khổ, sợ hãi đều đã trôi theo những giọt nước mắt. Từ nay về sau cuộc sống của em sẽ tràn ngập ánh sáng mặt trời, sẽ không còn ai tổn thương em. Chỉ còn lại những người quan tâm em ở bên cạnh em! Ngủ đi, tỉnh giấc mọi chuyện sẽ tốt đẹp.”

Khúc Mịch ngồi bên cạnh ngắm Dĩ Nhu say ngủ, anh nắm chặt bàn tay Dĩ

Nhu, đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi. Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, anh khẽ cau mày.

Dĩ Nhu ngủ thấy mùi thức ăn, bừng tỉnh giấc, cô cảm giác bụng cô đang biểu tình, réo ừng ục. Nước mắt bao nhiêu năm được khơi thông, khó trách có cảm giác như bị tiêu hao toàn bộ sinh lực.

Cô vào phòng tắm rửa mặt, nhìn đôi mắt sưng vù của mình, không khỏi than thầm: “Xấu quá!”

“Pháp y Tăng, nếu không nhìn vào mắt em thì trông em cũng ... Khá được mắt đó!” Thanh âm treu gheo của Khúc Mịch vang lên.

Dĩ Nhu nghiêng đầu, Khúc Mịch đang tựa cửa đứng đó, vẻ mặt chọc tức cô.

Khá được mắt??? Ý nói cô cô căn bản không phải là người phụ nữ đẹp, sau này nhìn lâu miễn cưỡng mới được mắt ... Anh luôn biết cách mắng người không cần dung đến lời lẽ thô tục, miệng lưỡi cực kỳ cay nghiệt.

“Tâm trạng tôi đang rất tồi tệ, anh có thể làm trái lương tâm một lần mà bót miệng đi không!” Dĩ Nhu bĩu môi, bước khỏi phòng nhà tắm.

Trên bàn ăn đã có sẵn cháo, rất tốt cho đường tiêu hóa, có lợi cho việc phục hồi cơ thể, nhưng cô thật sự không muốn ăn. Trong giờ phút này cô cảm thấy cuộc sống của cô thật vô vị. Mỗi ngày ngoại trừ Cục Cảnh Sát, về nhà, cùng lắm là đi siêu thị mua đồ nhu yếu phẩm. Từ giờ trở đi cô phải làm mới bản thân, trải qua một cuộc sống nhiều màu sắc.

“Có cách nào tránh đám phóng viên kia không? Tôi muốn ra ngoài ăn!” Dĩ Nhu thương lượng với Khúc Mịch.

“Tôi xuống lầu thu hút sự chú ý của bọn họ. Em cải trang ra ngoài, đi theo cửa hông của tòa nhà. Theo như tôi quan sát, taxi thường đậu ở đó. Ra ngoài em lên thẳng xe, chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại.” Anh quả nhiên mắc bệnh nghề nghiệp, quan sát kỹ càng các khu vực lân cận toàn nhà.

Dĩ Nhu thay váy, mặc bộ quần áo thể thao, đội mũ lưỡi trai, buộc tóc đuôi

ngựa, đi giày thể thao, đeo balo.

Da cô trắng hồng, ăn mặc kiểu này trông y như một học sinh cấp ba, nhìn thế nào cũng không giống với một nữ pháp y lạnh lùng.

Khúc Mịch xuống lầu trước, thấy đám phóng viên không hề né tránh.

“Các anh tổng cộng có mấy người?” Nhìn sơ sơ hình như thiếu mấy người nên anh lên tiếng hỏi: “Tôi có vài điều muốn nói nên cần đầy đủ.”

Đám phóng viên nghe thấy thế thì tỉnh táo hẳn, lập tức gọi điện thoại, chỉ một lát sau một vài phóng viên trốn trong góc khuất đều có mặt đầy đủ.

“Thưa anh, có phải anh phát ngôn thay cho cô Tăng Dĩ Nhu?”

“Tôi là Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự, Khúc Mịch. Tôi đại diện cho Cục Cảnh Sát cảnh cáo mọi người: thân phận hung thủ chưa xác định, có thể khả năng sẽ tiếp tục gây án. Hồ sơ chưa được giải quyết, hung thủ chưa bị bắt giam thì tất cả mọi vấn đề liên quan đến bản án không thể công bố. Tôi hi vọng các anh cũng không được phép quấy rối những nhân vật có liên quan đến vụ án. Nếu để tôi còn trông thấy các anh theo dõi pháp y Tăng, chúng tôi sẽ kiện các anh cản trở tư pháp công chính!” Khúc Mịch trịnh trọng lên tiếng, “Tốt rồi! Giải tán!”

Anh ấy là Khúc Mịch? Là người đã từng giải quyết vụ án nhà họ Lê, vụ án Lãnh Thác??? Bao nhiêu phóng viên hẹn trước để được phỏng vấn mà chưa bao giờ nhìn thấy tướng mạo của anh. Trên mạng có người chụp trộm hình của anh, nhưng chỉ là chụp từ xa, rất mờ.

Nghe hai chữ ‘Khúc Mịch’, đám phóng viên cặp mắt sáng rỡ như ong vỡ tổ đuổi theo Khúc Mịch.

Sáng sớm Khúc Mịch trong bộ đồ ngủ xuất hiện trước cửa nhà Tăng Dĩ Nhu, hơn nữa, từ trong lời của anh cho thấy mối quan hệ này không phải bình thường. Pháp chế nhằm đảm bảo cho những người có liên quan đến vụ án không bị báo thù nhưng thôi chuyện có tin về Khúc Mịch e rằng có cả đồng người muốn biết.

Dĩ Nhu trốn ở cửa, quan sát không thấy có phóng viên mới đi ra ngoài từ cửa hông. Đúng như Khúc Mịch nói, ở cửa đậu sẵn một chiếc taxi, cô lên xe gọi cho Khúc Mịch.

“Tôi đến quán sushi ở vòng xoay chờ anh, mười lăm phút nhé!”

Mười lăm phút sau, Khúc Mịch đẩy cửa quán ăn, trông thấy Dĩ Nhu đang đưa tay nhìn đồng hồ, cười cười.

“Thời gian chuẩn xác!” Anh ngồi xuống, “Hôm nay nhờ có sự trợ giúp của tôi, em phải mời chứ nhỉ???”

“Tôi mời, tôi mời. Anh chỉ cần dọn sức ăn là được!” Dĩ Nhu đưa tay rót hai ly trà, chế mù tạt vào đĩa.

Trên băng chuyền bày những đĩa sushi nhiều tinh xảo. Vừa ăn vừa nhìn đầu bếp đứng bên trong đang cuộn sushi, cảm giác rất thoải mái.

Thấy Dĩ Nhu không ngừng lấy những đĩa sushi nhiều sắc màu đặt lên bàn, Khúc Mịch không nhịn được liền nói: “Tuy là em mời nhưng tôi cũng không thể ăn hết được chỗ này.”

“À! Cái này tôi lấy cho mình. Tôi đâu biết khẩu vị của anh ra sao, anh tự chọn vẫn tốt hơn.” Nói xong cô gấp một miếng sushi, chấm mù tạt cho vào trong miệng, cay cay thật đã ghiền.

Nhìn cô chấm nhiều mù tạt như vậy Khúc Mịch mở miệng khuyên nhủ: “Ăn cay quá, ăn nhiều quá không tốt cho dạ dày!”

“Khi còn bé để được bố mẹ và thầy cô yêu thích, tôi chưa từng dám bỏ học, không dám không làm bài tập, không dám ham chơi.

Đến khi tốt nghiệp đại học, vì để có một công việc tốt, vì để có lương cao, vì địa vị xã hội, không dám lười biếng, không dám nghỉ ngơi, không dám đắc tội với người khác, không dám sa đọa.

Đến khi có thể sống được đúng với sở thích của mình một lần, chỉ e lúc đó đã già vô lực.” Dĩ Nhu cảm khái: “Từ nay về sau tôi muốn được sống thoải mái. Ăn uống vừa để thỏa mãn dạ dày, vừa để thỏa mãn tâm trạng.”

Được rồi! Khúc Mịch không khuyên nữa, nhìn cô chăm mù tạt, anh cũng cảm thấy bỏng dạ dày. Anh không thể ăn cay, bằng không sẽ bị đau bao tử.

Dĩ Nhu ăn cay đến mức nước mắt dàn giụa.

“Xin chào chị!” Đột nhiên quản lý quán đi đến, trong ngực ôm một con rối, “Đây là con rối thiết kế riêng cho quán của chúng tôi. Hôm nay dành tặng cho khách hàng may mắn, còn được tặng thêm một thẻ giảm giá 80%.”

“Thật sự quá may mắn!” Dĩ Nhu nhận món quà bất ngờ.

Cô gái trẻ ở bàn bên cạnh nói sang: “Con rối đáng yêu quá! Chọn lựa vị khách may mắn theo hình thức nào?”

“Xin chào chị, chúng tôi căn cứ một thời gian cố định, độ cao của những chiếc đĩa trên bàn thực khách quyết định giải thưởng.”

Câu trả lời của anh quản lý khiến Dĩ Nhu bật cười, Khúc Mịch cũng vô thức nở nụ cười.

Hai người rời khỏi quán sushi, Dĩ Nhu no căng bụng. May là hôm nay cô mặc bộ đồ này chứ nếu mặc váy thì thật khó coi.

“Tản bộ chứ?” Khúc Mịch hỏi ý cô, thấy cô gật đầu mới tiếp lời: “Từ đây đi bộ khoảng mười phút sẽ đến công trường gần gia đình họ Đồng. Mương nước ở phía Tây công trường là nơi chúng ta phát hiện đồ trang sức của nạn nhân Vương Tuệ.”

“Hung thủ ném đồ trang sức ở đó chứng tỏ trên đường tẩu thoát hần nhất định đi qua chỗ này, hoặc đó là nơi hần quen thuộc, biết rõ có ít người lui tới. Nếu như sợ bị người khác phát hiện hần phải chôn trang sức xuống chứ, nhưng hần lại ném lại. Điều này chứng tỏ sau khi hành hung, đào tẩu thì vút lại.

Nhưng suy luận như vậy cũng không đúng, hắn đã cướp đồ trang sức, vậy tại sao lại muốn vớt lại? Chẳng lẽ sợ mọi người truy tìm được hắn? Cả thành phố có biết bao nhiêu cửa hàng trang sức, cảnh sát muốn tra ra ngọn nguồn dĩ nhiên sẽ gặp không ít khó khăn, tiêu tốn rất nhiều thời gian và cảnh lực. Hơn nữa, nếu cần tiền, hung thủ chỉ cần sang thành phố Lâm là có thể bán được.

Nếu suy đoán như vậy, hung thủ giết người vì tiền là rất thấp. Như vậy, khả năng duy nhất chính là --- Báo thù!” Dĩ Nhu dùng suy luận logic để phân tích.

“Không! Còn có một loại nữa!” Khúc Mịch khẽ nở nụ cười: “Trên đời có một loại sát nhân ra tay tùy ý, tại một thời điểm nào đó, suy sụp tinh thần đã kích thích hắn giết người. Sau khi hắn khôi phục lại bình thường, hắn lập tức phải nghĩ ra cách che dấu tội trạng của mình. Do vậy, hắn mới vớt bỏ tang vật, mục đích là phân tán sự chú ý của chúng ta.”

“Ý anh nói hung thủ mắc bệnh tâm lý biến thái?”

“Vẫn chưa đạt đến trình độ biến thái, chỉ có thể nói hắn có vương mắc tâm lý. Hơn nữa, theo sự phân tích của tôi, căn bệnh của hắn có liên quan đến những vật nuôi, đặc biệt là chó mèo.” Khúc Mịch vừa đi vừa nói: “Hắn có thể sinh hoạt như một người bình thường, có lẽ người biết được bệnh tình của hắn không có mấy ai. Cho nên, sau khi hắn gây án, hắn nhanh chóng khôi phục như ngày thường, lập tức nghĩ đến hủy chứng cứ. Vụ án Lãnh Thác em cũng đã thấy rõ, người đó mới gọi là biến thái! Tên hung thủ này không giống như vậy, cho dù hắn ở trạng thái bình thường hay khi suy sụp hắn đều biểu hiện sự nhu nhược, nhát gan.”

Dĩ Nhu đồng tình với Khúc Mịch. Ba mẹ cô là người tốt tính, trên lý thuyết sẽ không có kẻ thù. Đối với một hung thủ cần tiền thì sẽ không ra tay ác độc như vậy: nạn nhân đã ngã trên mặt đất còn không buông tha, lấy búa gỗ liên tục vào đầu, con chó con trong nhà thì bị hành hạ đến chết ... Điều này mà nói không hợp lý.

Đang thảo luận thì hai người đã đến công trường. Có thể nghe thấy tiếng

máy móc rầm rừ đằng xa, một vài công nhân đầu đội mũ bảo hộ làm việc trên cao.

Xe cầu đang xới đất, mấy lán trại cách đó không xa đã được phá hủy, đang chuẩn bị rời đi nơi khác.

“Đồng Huy bị ngộ sát sau khi đi chợ sáng về nhà. Hung thủ khả năng đã theo đuôi anh ta, sau đó đột nhập giết người.” Khúc Mịch và Dĩ Nhu vào khu chợ sáng.

Chợ sang đã vắng, chỉ còn lại rác sinh hoạt, bảng hiệu được làm từ những tấm tôn.

Căn cứ theo khẩu cung, hai người nhanh chóng tìm được quầy hàng bán sữa đậu nành. Từ nơi này đi đến nhà họ Đồng phải xuyên qua khu lán trại và công trường. Phải chăng Đồng Huy đã bị theo dõi từ đây?

Dọc theo con đường, bọn họ đến nhà họ Đồng, sau đó đi về hướng nương nước phía tây công trường. Hai con đường hai hướng khác nhau, hơn nữa còn đi khá vòng vèo.

Khi đến gần khu nương nước bắt gặp một người mặc trang phục công nhân. Hai tay hắn rút túi quần, nhìn thấy Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch, hắn khẽ sững sờ.

Nơi đây phần lớn là công nhân và dân cư quanh vùng, nhìn cách ăn mặc và khí chất của Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu dĩ nhiên không phù hợp với người ở đây.

“Nghe nói ở đây có người nhặt được trang sức, mấy ngày nay có không ít người đến tìm vận may. Hai người cũng đến tham gia náo nhiệt sao?” Hắn cười hắc hắc.

“Đúng vậy!” Khúc Mịch trả lời hắn.

“Vậy hai người đi tay không một chuyến rồi!” Hắn lắc lắc tay: “Làm sao có chuyện ngày nào cũng có người ném? Hơn nữa kẻ nhặt đồ trang sức đã bị

cảnh sát bắt rồi. Nói không chừng hẳn chính là hung thủ giết một nhà ba mạng, rồi cướp trang sức đó!”

“Vậy anh đến đây làm gì?” Khúc Mịch cố tình hỏi.

“Đi tè!” Hấn không hề thẹn thùng: “Công trường có nhà vệ sinh công cộng nhưng xa, mấy hộ gia đình sống trong lán trại đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác. Mấy người công nhân chúng tôi qua đây đi vệ sinh, đường ngắn, tiết kiệm thời gian, làm được nhiều việc.”

Khúc Mịch gật gù rồi hỏi tiếp: “Các anh là công nhân chuyên phá dỡ và xây dựng các công trình căn hộ lớn à?”

“Năm nay chỉ phá dỡ, chính thức xây dựng có lẽ năm sau. Nghe nói là chính phủ không duyệt chi ngân sách, bên Kim Hâm thì còn tồn đọng mấy công trình lớn, tạm thời chưa có phương hướng cho công việc ở đây.”

“Ông anh có vẻ biết nhiều chuyện nhỉ?” Ngờ ngợ Khúc Mịch mang theo vài phần khiêu khích.

“Anh hai à! Anh đừng coi thường người khác chứ!” Hấn cao giọng đáp lại: “Mấy hôm trước đoàn cán bộ nhà nước và chủ tịch Kim Hâm đến thị sát, tôi là người theo sát bên cạnh đây. Đừng nhìn tôi ăn mặc xuềnh xoàng mà đánh giá, tôi là nhân viên cao cấp ở công trường, cũng có chút chức vị. Làm nghề này đã hai chục năm, chuyện gì cũng nắm trong lòng bàn tay. Năm đó chủ tịch Kim Hâm trước khi lập nghiệp còn xum xoe trước mặt tôi. Vậy mà, hiện tại người ta đã lên như điều gặp gió, còn tôi cứ dậm chân tại chỗ, bây giờ lại phải luôn quan sát sắc mặt của ông ta. Mẹ nó, ngẫm nghĩ thế nào cũng không nén được giận! Được rồi! Không nói chuyện vớ vẩn với mấy người, công việc tôi còn đang dang dở đây!”

“Ông anh Liên hệ cách nào đây?”

“Tôi có danh thiếp!” Hấn nhanh nhẹn móc một tấm danh thiếp, tên và chức vụ là một chuỗi dài, “Anh hai, sau này có mối lái gì cứ tìm tôi. Dọn nhà, phá dỡ nhà ở, lợp mái, lắp đặt thiết bị, tìm công nhân thời vụ tôi đây thâu hết!”

Bây giờ có tiền cái gì cũng có, một người thế này cũng có cả danh thiếp riêng.

Khúc Mịch cất danh thiếp, nhìn hắn đi về phía công trường.

“Người này có khả nghi?” Dĩ Nhu nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ hắn ta sẽ cung cấp không ít manh mối!” Khúc Mịch nói một câu đầy ẩn ý: “Chúng ta vừa đi qua công trường, nơi đó có khoảng mười người đang làm việc. Nói cách khác, những người này cũng thường xuyên đến mừng nước này. Như vậy, hung thủ là một người trong số đó hoặc là hắn nắm rõ tình huống ở đây nên muốn giá họa? Đi thôi, tôi đưa em về trước.”

Khúc Mịch lái xe đưa Dĩ Nhu trở về, những phóng viên đã không còn tụ tập ở dưới lầu.

-----oOo-----

Chương 110: Trừng phạt nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu về nhà, không có phóng viên mai phục, hai người cùng nhau lên lầu. Dĩ Nhu đi tắm, thay quần áo ở nhà.

“Qua đây uống café!” Khúc Mịch đặt ly café trên bàn trà.

Cô vừa lau tóc vừa đi qua, ngồi xếp bằng trên sofa.

Cô nói cảm ơn rồi kéo chiếc laptop về phía mình, máy vẫn chưa tắt, click con chuột một cái, màn hình sáng lên.

Ba Dĩ Nhu nằm quay lưng trên sàn nhà, gáy bị nện vỡ nát, sàn nhà có một vũng máu lớn.

Nỗi thống khổ trong lòng chưa từng được giảm bớt, nhưng Dĩ Nhu dùng lý

trí để đối mặt. Cô hít sâu một hơi tăng thêm sức. Tấm thứ hai là ảnh của mẹ cô ở cửa phòng ngủ, ngay góc tường là một vũng máu be bét, nhiều đến mức không thể nhìn ra được thi thể của con chó con.

Làm pháp y nhiều năm nhưng cô luôn tự viện cho mình lý do để không lấy được chi tiết vụ án của ba mẹ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tình cảnh ba mẹ mình bị giết và chi tiết vụ án.

“Trong email của tôi có hồ sơ chính thức của án mạng, em muốn đọc không?” Khúc Mịch nhẹ giọng hỏi. Thấy Dĩ Nhu gật đầu, anh mới mở email.

Dĩ Nhu đưa mắt nhìn, bên dưới tấm ảnh là kết quả kiểm nghiệm của pháp y. Mỗi một tấm hình, mỗi một từ ngữ đều là nhát dao đâm thẳng vào tim cô.

Sắc mặt cô trắng bệch, đáy mắt ngấn nước. Trông thấy cô cắn chặt bờ môi, Khúc Mịch biết cô đang cố gắng khắc chế, nhẫn nhịn và dằn vò.

“Em không cần tự ép mình như vậy!” Khúc Mịch đau lòng, “Thật ra, tâm lý của em đã tốt hơn rất nhiều. Thời gian còn dài, em cứ từ từ, đừng bó buộc mình, trái lại không tốt.”

“Không! Sớm muộn cũng phải đối mặt. Tôi đã trễ bảy năm, nếu như sớm vượt qua chướng ngại tâm lý, có thể đã sớm bắt được hung thủ, một nhà ba người họ Đồng đã không bị sát hại.” Dĩ Nhu cảm giác áy náy và tự trách.

“Em là người bị hại, em không thể nghĩ như vậy, tất cả không phải là lỗi của em.” Khúc Mịch chỉ muốn ôm Dĩ Nhu vào lòng.

“Tôi muốn qua nhà cũ!” Quyết định này của Dĩ Nhu khiến Khúc Mịch giật mình, rồi lại trầm lo lắng.

Tuy hiện tại Dĩ Nhu tựa như rất kiên cường, dũng cảm đối mặt, tích cực phối hợp trị liệu, thoát nhìn tình hình có vẻ rất lạc quan. Nhưng khúc mắc của cô quá sâu, đã trải qua một thời gian dài, không phải có thể dễ dàng xóa bỏ. Căn nhà cũ là hiện trường án mạng, cô đến đó nhất định ‘tức cảnh sinh tình’, chuyện xảy ra năm ấy sẽ như được tái hiện trước mắt cô. Cảnh tượng

máu tanh sẽ đả kích cô rất lớn, Khúc Mịch sợ cô không chịu nổi!

Tuy việc làm này có lợi cho việc lần ra các manh mối cho vụ án, nhưng Khúc Mịch không dám lấy sức khỏe của Dĩ Nhu ra đánh cược.

“Em muốn đi tôi không phản đối, nhưng cần phải có tôi đi cùng!” Khúc Mịch chau mày, suy nghĩ một chút rồi nói, “Mấy ngày nay công việc tôi hơi bề bộn, em tạm thời chờ tôi một chút. Khi nào đi được tôi sẽ thông báo với em.”

Dĩ Nhu gật đầu, thật ra trong lòng cô cũng không nắm chắc, không thể tưởng tượng được cô sẽ phản ứng ra sao khi nhìn lại cảnh cũ.

Hồ sơ vụ án cô coi đi coi lại nhiều lần, cùng Khúc Mịch nghiên cứu khá lâu.

“Anh nói vì sao sau mười lăm năm hẫng lại phạm án lần nữa?” Dĩ Nhu hỏi Khúc Mịch.

“Tôi nói rồi, người biết hẫng mắc bệnh tâm lý là rất ít, cuộc sống của hẫng có thể rất bình thường. Hẫng nhất định đang tiếp nhận trị liệu, không bài trừ việc đang dùng thuốc để khống chế. Vì đột nhiên hưng thủ bị kích thích, hoặc quên uống thuốc khiến cho bệnh hẫng tái phát.”

Nghe anh giải thích, Dĩ Nhu gật gù, vừa tính nói tiếp thì điện thoại của anh vang lên.

“Đội trưởng Khúc! Có người báo án phát hiện bãi rác ngoại ô thành phố phát hiện một bộ hài cốt!” Âm thanh khá lớn nên Dĩ Nhu cũng có thể nghe thấy.

Vừa nghe hai chữ ‘ngoại ô’, Dĩ Nhu đột nhiên rùng mình.

“Được! Tôi đến ngay!”

“Tôi cũng đi!” Dĩ Nhu cả quyết. Khúc Mịch do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Hai người lập tức xuất phát tiến về vùng ngoại ô. Trên đường Khúc Mịch gọi điện cho Lục Ly: “Bây giờ chúng ta nắm được những thông tin gì?”

“Tình huống cụ thể vẫn chưa rõ, nhân viên thu dọn và vận chuyển rác phát hiện. Bãi rác đang trong quá trình tiến hành phân loại rác, phân hủy và chôn lại. Trong lúc đang đào hồ thì đào được bộ hài cốt, bọn họ liền mau chóng báo cảnh sát.”

“Ừm!” Khúc Mịch tăng tốc.

Hai người nhanh chóng đến bãi rác khu ngoại ô. Ở ngoài có đậu hai chiếc xe cảnh sát, đã giăng đường cảnh giới, xa xa có vài người đang khoa tay múa chân.

“Pháp y Tăng, chị cũng đến!” Khang Bình nhìn thấy Dĩ Nhu có hơi sững sốt một chút, vội đưa găng tay y tế qua.

Dĩ Nhu lắc đầu: “Cậu làm đi. Tôi chỉ tò mò đến xem thôi!”

Lần này là phát hiện bộ hài cốt, do vậy không thể vắng mặt Dương Thâm. Từ đằng xa anh ta đã trông thấy Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu xuống xe, anh ta gật đầu chào rồi lại cúi xuống làm việc.

Lục Ly đang lấy lời khai của công nhân đã phát hiện ra thi thể, khi ấy anh ta đang dùng máy đào để xới đất, xung quanh cũng có vài công nhân chứng kiến.

Bộ hài cốt được chôn sâu khoảng ba mét, máy xới mấy lần mới lộ ra bộ hài cốt này.

Khang Bình nhảy xuống hố, tỉ mỉ kiểm tra: “Theo như độ hóa cốt của thi thể, nạn nhân đã tử vong cách đây ít nhất là mười năm. Xương sọ không hoàn chỉnh, có vết lõm và vết rách, có thể là khi còn sống bị vật nặng đá thương. Những vị trí khác không phát hiện dị thường. Căn cứ xương chậu và tỉ lệ xương tay chân, cơ bản có thể xác định nạn nhân là nam giới.”

“Giáo sư Dương, phục hồi hài cốt cần bao nhiêu ngày?” Khúc Mịch hỏi.

“Phòng pháp chứng vừa có một hệ thống giúp cho việc phục hồi hài cốt, chỉ cần nhập số liệu của các phần xương, sẽ nhanh khôi phục được dáng vẻ khi còn sống của người chết.” Dương Thâm hoàn toàn tự tin: “Ba ngày là đủ rồi!”

“Vâng!” Khúc Mịch gật đầu, sau đó lệnh cho Cố Thành lập danh sách những người mất tích mười năm trước, đợi đến khi có kết quả kiểm nghiệm cụ thể sẽ xác định số năm chuẩn xác.

Khúc Mịch đứng ở trên cao, đưa mắt quan sát bốn phía. Bãi rác nằm trên bãi đất trống khá lớn, nơi đây cách xa khu dân cư, cách đó năm trăm mét là một ngọn núi cao, bình thường ngoại trừ công nhân công tác, còn không thì không có người.

“Mười mấy năm trước ở đây cũng là bãi rác sao?” Khúc Mịch thấy Lục Ly đi đến, liền lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Bãi rác này thành lập theo kiến nghị của thành phố, đã được hơn hai mươi năm rồi. Nhưng khi mới thành lập thì diện tích rất nhỏ, nơi phát hiện thì thể vốn dĩ là vùng đất hoang, khoảng năm năm trước mới được khai phá để chứa rác sinh hoạt cho đến bây giờ.”

Không biết thân phận nạn nhân, hiện tại chẳng có thể tra cứu được bất kỳ điều gì, có thể nói là không hề có manh mối.

Khúc Mịch cùng mọi người trở về đội cảnh sát hình sự, Dĩ Nhu xuống xe ở siêu thị ven đường.

“Mua chút thịt bò và rau, tôi muốn ăn lẩu!” Khúc Mịch quen ra lệnh trong công việc nên giọng điệu của anh lúc này cũng chẳng khác gì mấy, “Tôi nhìn thấy trong tủ bếp có lẩu điện và một chút gia vị, hình như tháng sau hết hạn rồi!”

“Ừm!” Dĩ Nhu liếc nhìn Lưu Tuấn và Vương Tịnh, đành phải nể mặt đáp ứng anh.

Nhìn Dĩ Nhu đi rồi, Lưu Tuấn mới cười cười nói: “Tình cảm của pháp y Tăng và Đội trưởng Khúc thật tốt, thật khiến người người cảm thấy hâm mộ. Pháp y Tăng cũng được coi là người đẹp có tiếng trong Cục cảnh sát, lúc chị ấy cùng Đội trưởng Khúc xuống xe nhìn như trong mấy bộ phim thần tượng. Tuyệt đẹp!”

“Vậ ư?” Khóe môi Khúc Mịch khẽ nhếch, nở nụ cười đắc ý, rõ ràng là câu nói khiêm tốn ... nhưng người khác có thể nghe ra được sự thích thú của anh.

“Đội trưởng Khúc anh minh thần võ, khí thế hơn người, còn đẹp hơn mấy nam chính trong phim gấp nhiều lần. Một người đàn ông tốt như vậy, xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn!” Vương Tịnh ngồi phía sau đột nhiên lên tiếng.

Lời này có ý gì? Chẳng phải rõ ràng muốn nói pháp y Tăng không xứng với Đội trưởng Khúc! Sắc mặt Lưu Tuấn khẽ biến, anh ta đưa mắt quan sát nét mặt của Khúc Mịch.

Theo kính chiếu hậu Khúc Mịch nhìn chằm chằm Vương Tịnh không nói tiếng nào. Nhiệt độ trong xe giảm hẳn xuống âm độ, khiến ai nấy lạnh xương sống.

Vất vả lắm mới nhìn được đến Cục Cảnh Sát, Lưu Tuấn nhanh chân lên xuống xe, trong lòng thầm trách Vương Tịnh.

Nghe nói Đội trưởng Khúc đã sớm ở chung ở pháp y Tăng, chỉ là bọn họ không hề công khai mà thôi. Vì lần pháp y Tăng chịu sự đả kích đến mức té xỉu, Khúc Mịch mới không thêm quan tâm đến ánh mắt của mọi người. Hôm pháp y Tăng ngất, Đội trưởng Khúc tựa như đã thay đổi thành một người khác. Có mù cũng nhìn ra pháp y Tăng chiếm vị trí thế nào trong lòng anh, tuyệt đối là vị trí quan trọng nhất!

Cô nhóc kia đến đội hình sự chưa lâu, vẫn không biết tình tình của Khúc Mịch. Anh ta cố gắng lắm mới kiếm được chuyện để nịnh nọt Khúc Mịch lại bị cô ta phá hủy hoàn toàn.

Khúc Mịch đưa xe vào bãi đậu, anh xuống xe, đợi một lát, sau đó khóa cửa xe, rời đi.

“Này!” Trông thấy Khúc Mịch thật sự rời đi, Vương Tịnh vừa gõ gõ cửa sổ, vừa quát.

Cô ta có ý định ở riêng với Khúc Mịch nói một vài lời, cố tình ngồi trên xe không xuống. Không ngờ Khúc Mịch coi cô như vô hình. Nói gì thì nói cô cũng là phụ nữ ... Anh không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao?

Vương Tịnh vừa then vừa tức, vội gọi cho Khúc Mịch.

Một lúc lâu sau Khúc Mịch mới nhận máy: “Là Vương Tịnh đúng không? Đặt nhiều tâm tư vào chuyện phá án, việc tra tìm dấu vết sẽ giúp ích được nhiều cho đội hình sự! Hôm nay phát hiện ra bộ hài cốt là bị người nào giết? Nghĩ ra thì gọi cho tôi, đúng thì được thả!” Dứt lời anh ngắt máy.

Lưu Tuấn còn đang nghi hoặc không hiểu tại sao Vương Tịnh không quay về cùng Đội trưởng Khúc. Nghe Khúc Mịch nói như vậy, chẳng lẽ Vương Tịnh đã bị anh nhốt lại? Vậy là nhốt ở đâu? Không phải là ...

“Cân nặng bốn trăm ký, nữ giới, độ tuổi 23. Bị nhốt trong không gian kín sẽ chịu đựng được bao lâu? Đúng rồi không gian khoảng ba, dung tích khoảng ba mét khối.”

Khúc Mịch những lời này khiến Lưu Tuấn giật mình, lập tức hiểu chuyện, thì ra cô nha đầu Vương Tịnh bị Đội trưởng Khúc nhốt trong xe.

“Cái này cần tính toán một chút, có hơi phức tạp. Liên quan đến hàm lượng dưỡng khí, khả năng hô hấp của con người trong một phút. Nếu như khi bị nhốt không lâu, thì sẽ chịu được lâu hơn. Thế nhưng, việc này cũng có liên quan đến thể chất của người đó ...”

“Từ ba đến sáu tiếng!” Cố Thành bấm bấm vài cái trên điện thoại, sau đó ngay lập tức trả lời: “Thể chất người yếu thì trong vòng ba tiếng sẽ xuất hiện dấu hiệu choáng váng, hoa mắt, khó thở. Còn người có thể chất mạnh

hơn sẽ chịu được gấp đôi, có người có thể kiên trì được khoảng sáu tiếng đồng hồ.”

Khúc Mịch nghe xong gật đầu, Lưu Tuấn đưa ngón cái về phía Cố Thành, anh ta chỉ chỉ máy tính: “Baidu??? Hèn gì cậu nghĩ ra được!”

“Vậy cậu hỏi ‘baidu’ giúp Vương Tịnh thử coi bộ hài cốt phát hiện ngày hôm nay là do ai giết?”

Cố Thành nghe xong mặt trắng bệch.

“Tôi nói thật!” Khúc Mịch nói với lại một câu, “Không phải nói giỡn!”

Lục Ly thấy thế liền nở nụ cười, trong văn phòng có thêm mấy người trẻ tuổi không khí trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nạn nhân rốt cục là ai? Tại sao bị giết? Người đã chết nhiều năm bây giờ mới bị phát hiện, vụ án này xem chừng khó điều tra hơn. Vụ án nhà họ Đồng không có đầu mối, giờ thêm bộ hài cốt, anh ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Khoa pháp chứng cũng đã đưa báo cáo xét nghiệm, Lục Ly tranh thủ đưa cho Khúc Mịch coi trước. Trên đó có viết, chiếc vòng tay thu được rất nhiều vân tay, bốn dấu vân tay nguyên vẹn bao gồm của Vương Đại Tráng, Lý Hồng, chủ cửa hàng trang sức, còn một vân tay không rõ.

Khúc Mịch lệnh cho Cố Thành đem so sánh với kho vân tay, nhưng trong cơ sở dữ liệu cũng không có dấu vân tay trùng hợp. Nói cách khác, hung thủ chưa từng có ghi chép phạm tội.

Xem ra manh mối đến đây lại đứt, vụ án nhà họ Đồng lại rơi vào cục diện bế tắc.

“Hiện tại manh mối có tính đột phá chỉ còn lời khai của pháp y Tăng!” Lục Ly vốn dĩ không muốn đề cập, nhưng đây là sự thật. Tất cả các manh mối của vụ án đều đi vào ngõ cụt, bây giờ chỉ còn từ phía pháp y Tăng mà thôi.

Năm ấy, cô trốn trong tủ quần áo, chính mắt chứng kiến hung thủ sát hại ba mẹ của mình. Nếu như cô có thể nhớ kỹ và miêu tả được tình hình lúc đó, bản án mới có sự đột phá.

Khúc Mịch chỉ ừ một tiếng, khiến ai nấy không đoán ra được tâm tư của anh.

Một lát sau Khúc Mịch lấy ra một tấm danh thiếp, “Tìm người này nói chuyện thử, đừng để lộ thân phận cảnh sát.”

Lục Ly tiếp nhận, đọc sơ qua, cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Tạm thời còn không biết có thể tra ra được đầu mối gì không. Thế nhưng người này hình như biết rất rõ Kim Hâm. Hơn mười năm trước Kim Hâm giàu có nhờ vào việc mua sỏ xổ, từ đó phát lên nhờ may mắn. Lần trước chúng ta gặp mặt, tôi cảm giác hắn có bí mật. Hung thủ và công trường có liên quan, vậy chúng ta cứ bắt đầu từ đây!”

“Được!” Lục Ly cầm danh thiếp rồi rời đi.

Một lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh nhìn màn hình rồi nhận máy: “Nói!”

“Hung thủ hắn là có quen biết với nạn nhân, hơn người nhất định là có chủ mưu giết người.”

“Nói lý do!” Khúc Mịch gõ gõ lên mặt bàn.

Đầu dây bên kia Vương Tịnh vội vã lên tiếng: “Nạn nhân bị chôn ở nơi hoang vắng, không có người. Hung thủ cố ý đào thật sâu đã chỉ rõ hắn không muốn cho người khác phát hiện thi thể. Cảnh sát chúng ta thường từ thân phận của người bị hại bắt đầu tiến hành điều tra, hung thủ sợ lộ nên mới làm như vậy.

Vết thương ở vùng xương sọ là do một hung khí sắc bén va chạm mà tạo thành, điều này nói lên rằng hắn đã chuẩn bị sẵn hung khí. Vị trí miệng vết thương là sau gáy tử thi, nghĩa là khi ấy nạn nhân quay lưng về phía hung

thủ, điều này chứng minh nạn nhân không hề đề phòng hấn. Tổng hợp những điều đó em đã có kết luận như trên.”

“Được! Đạt tiêu chuẩn!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Đạt tiêu chuẩn? Vương Tịnh nhăn nhó. Cô ta phải nghĩ đến nát óc mới tìm ra được nguyên nhân, còn tưởng sẽ được khen ngợi ... Trong lòng cô ta bây giờ hội đủ cảm xúc u sầu, mất mát và thất bại.

--- Á!!! Đội trưởng Khúc chưa thả mình ra mà!!!!

-----oOo-----

Chương 111: Bạn cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ hài cốt được đưa đến Viện Địa Chất thực hiện phương pháp trắc định Cacbon 14*, kết quả nhanh chóng thu được, chứng minh bộ hài cốt đã được mười lăm năm, thời điểm tử vong nạn nhân khoảng bốn mươi tuổi. Thêm vào đó, xương ngón chân của nạn nhân khác hẳn với người bình thường, có dấu vết đã từng trải qua giải phẫu. Không bài trừ trường hợp nạn nhân có sáu ngón, sau đó bị cắt mất một ngón.

Phương pháp định tuổi bằng đồng vị phóng xạ sử dụng (14C) để xác định tuổi của vật liệu hay mẫu có chứa cacbon với độ tuổi lên tới 60.000 năm. Kỹ thuật này do nhà hóa lý Willard Libby và cộng sự phát minh năm 1949, trong khi ông là giáo sư tại Đại học Chicago.

Lại là mười lăm năm, con số này thật kỳ diệu!

Cô Thành mở rộng tra tìm danh sách những người mất tích, tổng cộng có ba người có chiều cao, giới tính và độ tuổi tương đồng.

Khúc Mịch lật xem tư liệu của bọn họ: một người mắc bệnh tâm thần đi lạc; còn hai người còn lại ra ngoài làm việc rồi mất liên lạc từ đó.

“Liên hệ gia đình bọn họ trước, tình huống thế nào nói sau!”

Kết quả đã có: người mắc bệnh thần kinh đi lạc đến nay vẫn chưa có tin tức, một người làm việc ở nước ngoài đã trở về, còn người kia cũng chẳng có chút thông tin.

“Lý Đại Niên, bốn mươi tuổi, cao 1m75.” Khúc Mịch nhớ kỹ: “Người thân của ông ta đến rồi chứ?”

Mạnh Triết từ bên ngoài trở về cùng với một người phụ nữ trung niên, bà ta ăn mặc nghèo nàn, gương mặt đầy nếp nhăn. Trong tư liệu có ghi rõ, vợ của Lý Đại Niên nhỏ hơn ông ta ba tuổi, vậy bà ta năm nay 52. Thế nhưng nhìn vẻ ngoài trông bà ta già như người 60 tuổi.

“Dương Quế Trân?” Khúc Mịch hỏi dò.

“Vâng!” Bà ta vội vàng gật đầu, thần sắc thoáng lộ chút lo âu.

Khi Mạnh Triết thông báo bà ta đến Cục Cảnh Sát, chỉ nói rõ là có tin của Lý Đại Niên, không hề đề cập đến việc hài cốt.

Nghe nói bà Dương Quế Trân này là điển hình của một bà nội trợ nông thôn, chồng không có tin tức, bà ta một mình nuôi lớn hai đứa con. Mấy năm nay chịu không ít khổ cực, bây giờ hai đứa con đã thành gia lập thất, cuộc sống của bà ta mới khá lên một chút.

Theo lẽ thường mà nói, một người phụ nữ không tái giá, nghe thấy tin tức về người chồng đã mất tích cả mười mấy năm trời, dù ít dù nhiều cũng phải có chút vui vẻ. Nhưng biểu hiện của bà ta không bình thường, ngay cả Lục Ly cũng nhìn ra.

“Hình như bà không thích Lý Đại Niên trở về!” Khúc Mịch không nói vòng vo: “Ở bãi rác khu vực ngoại thành chúng tôi phát hiện một bộ hài cốt, hoài nghi là chồng của bà, Lý Đại Niên.”

Nghe thấy Lý Đại Niên đã hóa thành tro cốt, nét mặt của Dương Quế Trân rõ ràng thả lỏng không ít, điều này càng khẳng định suy đoán của Khúc

Mịch.

“Đã nhiều năm như vậy, sống không thấy người, chết không thấy xác, tôi đã đoán hẳn nhất định đã chết ở bên ngoài rồi!” Thanh âm bà ta vang lên ồm ồm, phảng phất đã trải qua một cuộc sống tra tấn, dày vò: “Chết cũng tốt, trở về chỉ khiến con trai con gái tôi sống không được yên ổn.

Lý Đại Niên rất thích đánh bạc, mọi thứ đáng giá trong nhà đều theo lá bài của hắn mà bay mất. Hắn còn dám đi bán máu để có tiền, bao nhiêu máu cũng muốn rút hết. Tôi khuyên hắn một lần, hắn đánh tôi một lần. Cuối cùng hắn còn muốn bán cả con gái, lúc này tôi mới sợ hãi tranh cãi với hắn một phen.

Lần này tôi không chịu đựng nữa, cũng chịu đủ rồi. Tuy nhiên, dù sao tôi cũng chỉ là phụ nữ, đánh không lại hắn. Con gái tôi giận quá lấy cây đánh hắn, hắn bỏ chạy. Bắt đầu từ khi ấy cũng không thấy hắn quay trở về.

Không trở lại rất tốt, ba mẹ con chúng tôi tuy khổ cực, nhưng tâm an. Tôi báo cảnh sát, cũng đăng báo ly hôn với hắn. Không phải là do tôi muốn tái giá, mà tôi không muốn cùng hắn chung sống những ngày tháng đau khổ. Chớp mắt đã mười lăm năm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Sáng nay nhận được điện thoại, nghe nói có tin của hắn, tâm trạng tôi rất rối. Con gái tôi làm ăn cũng có chút tiền của, lỡ hắn trở về lại hung hăng đòi tiền đòi bạc coi như xong. Tôi sợ nhất tính bài bạc của hắn nhiều năm không đổi, ở bên ngoài nợ nần chồng chất Đây chẳng phải lại rước thêm phiền cho bọn nhỏ sao?

Bây giờ nghe nói hắn đã biến thành tro cốt, nội tâm không phải không có cảm xúc. Tuy hắn chẳng phải kẻ tốt lành, nhưng dù sao cũng là ba tụi nhỏ, ngày cha mẹ chồng mất, hắn cũng không được nhận mặt ... Thôi coi như là đoàn tụ ở dưới đó vậy. Haiizzza, sớm nghe khuyên nhủ thì đâu đến nỗi chết thảm như thế này.”

Dương Quế Trân nói lan man dài dòng, như cái đài phát thanh mở lên là nói không ngừng. Có lẽ do cuộc sống cơ cực cũng khiến bà ta trở thành người như vậy.

“Vẫn chưa thể xác định bộ hài cốt đó có phải là của Lý Đại Niên hay không, ông ta có đặc điểm đặc biệt gì không?”

“Một người hóa thành tro cốt thì nốt ruồi, vết sẹo chắc chắn không còn nhìn thấy rồi.” Dương Quế Trân lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “À! Đúng rồi! Trước lúc xem mắt, bà mới có nói với tôi, khi hấn ra đời thì ngón chân có sáu ngón, liền lấy dao cắt đứt nó, nên người bình thường cũng không nhìn ra, cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống. Về sau khi tôi lấy hấn, có để ý, thật sự là không nhìn ra... Không biết nếu là hài cốt có thể nhìn thấy được không?”

Người chết là Lý Đại Niên.

“Lý Đại Niên thường thường đi chung với ai? Ngày hấn rời khỏi nhà có gì đặc biệt không?” Mạnh Triết đã biết thân phận người bị hại, liền truy vấn.

“Chuyện của hấn, hấn không cho phép tôi xen vào, bạn bè ra sao cũng không kể. Người đến nhà tìm hấn cũng chỉ là người trong thôn.” Dương Quế Trân nhớ lại: “Ngày hôm chúng tôi đánh nhau là khoảng bảy giờ tối, tivi đang có chương trình thời sự, tôi nhớ rất rõ. Hấn thấy tôi được cả con trai con gái giúp sức thì không làm được gì, thở phì phì rồi bỏ đi. Liên tiếp mấy ngày sau cũng không thấy bóng dáng của hấn, tôi cũng không để ý, hấn đi đánh bài vài ba hôm không về là chuyện bình thường. Hơn nửa tháng cũng không thấy, cha mẹ chồng tôi luống cuống, đi tìm trưởng thôn, khi ấy mới báo cảnh sát.”

“Người trong thôn thường đến tìm ông ta có những ai? Càng chi tiết càng tốt.”

Dương Quế Trân nói tên vài người, Mạnh Triết cho vài người đi thăm dò, trong số đó có người tên lão Quách là có hiềm nghi lớn nhất.

Sau khi Lý Đại Niên mất tích chưa đến một năm, cả nhà hấn trốn khỏi thôn, không biết đi đâu. Lão Quách cũng là kẻ cờ bạc, vì trộm cướp tài sản nên bị tổng giam một năm tù.

Thêm vào đó, có thôn dân cho biết ngày Lý Đại Niên mất tích trông thấy hắn nói chuyện với lão Quách trước cổng thôn, sau đó cùng đi với nhau.

Khúc Mịch lệnh cho Cố Thành đăng nhập số thẻ căn cước, không mất bao lâu đã tìm ra tung tích của hắn.

Lão Quách từng dùng thẻ căn cước đăng ký lắp đặt mạng internet, còn thanh toán bằng chi phiếu, thông tin không chỉ có điện thoại mà còn có cả địa chỉ.

Hắn sống ở nội thành, còn rất gần Cục Cảnh Sát. Mạnh Triết ra ngoài chưa đầy nửa tiếng đã đưa được người về.

“Anh cảnh sát à! Tôi không làm việc trái pháp luật!” Lão Quách khoảng 50 tuổi, mặt nhìn hơi gian, qua cách ăn mặc, thời gian qua hắn sống cũng khá khá.

Căn cứ theo tư liệu Cố Thành điều tra trên mạng, lão Quách hiện tại đang kinh doanh cửa hàng kim khí, công việc làm ăn khá tốt. Trong nhà chỉ có một đứa con trai duy nhất, đã tốt nghiệp trường đại học Bắc Hải, và đang đi làm.

“Bây giờ thì ông rất yên phận, nhưng quay về mười lăm năm trước mà nghĩ!”

Nghe Mạnh Triết nói vậy, sắc mặt hắn khẽ biến, “Anh cảnh sát, tôi trước kia mê bài bạc, nhưng sớm đã cai được rồi!”

“Vậy tại sao phải âm thầm bỏ trốn khỏi thôn Hoa Sơn, ngay cả thân thích cũng không báo?”

“Lúc trước là do bài bạc tôi vay nặng lãi, nên im lặng bỏ trốn trong đêm.” Hắn vội vã giải thích: “Bọn người ấy chuyện gì cũng dám làm, tôi làm sao dám nói cho họ hàng thân thích để bọn họ chịu liên lụy? Tôi đến thành phố nương tựa bạn bè, nhờ sự giúp đỡ của ông ta mở cho tôi cửa hàng nên mấy năm nay sống mới tốt hơn. Tôi hàng năm đóng thuế đầy đủ, không phạm pháp, không làm trái pháp luật. Không tin các anh cứ đi điều tra, tôi tuy thế

nhưng biết giữ phép tắc.”

“Ngày ba tháng giêng vào mười lăm năm trước, ở cổng thôn ông gặp Lý Đại Niên, hai người đã nói chuyện gì? Đi đâu?”

Hắn chau mày tựa như phải cố gắng hết sức để nhớ lại: “Qua lâu quá nên tôi thật sự không nhớ ra. Nhưng khẳng định chẳng phải việc lớn. Chúng tôi cùng nhau đi vào thành phố, hắn nói muốn thử thời vận nên chúng tôi tách ra. Sau khi Lý Đại Niên báo mất tích, cảnh sát cũng đã tìm tôi điều tra.”

Khúc Mịch lệnh cho Cô Thành đi thăm dò, chẳng mấy chốc đã có một phần khẩu cung.

Anh lật lật xem một lúc, rồi hỏi: “Ban đêm mà đi tìm bạn bè trong thành phố đi ăn cơm? Các người ăn uống đến nửa đêm rồi ngủ ở nhà bạn của ông. Bạn của ông tên Kim Tân?”

“Vâng! Cảnh sát cũng đã tìm bạn tôi xác nhận, ông ta còn ký tên trên bản khẩu cung nữa.” Lão Quách đáp lời.

“Người bạn tên Kim Tân này rất có tiền?” Khúc Mịch hỏi tiếp: “Cửa hàng của ông là do ông ta bỏ vốn?”

“Ông ta cũng chẳng giàu có, nhưng trọng nghĩa. mấy năm lo bạn rạn kiếm tiền, cũng không còn liên lạc, bây giờ thì không còn liên hệ gì nữa!” Hắn cố gắng tìm cách lảng tránh.

“Bạn của ông đối với ông rất trọng nghĩa, bản thân không có tiền nhưng sẵn sàng xuất tiền mở cửa tiệm cho bạn mình. Một người nhận được ân huệ lớn đến mức đó, vậy mà cuối cùng cũng chẳng còn liên hệ ... Ông thật đúng là vong ân phụ nghĩa!” Khúc Mịch nói thẳng thừng.

Hắn xấu hổ đến mức cúi gằm đầu, không biện giải thêm bất cứ lời nào.

“Kim Tân, Kim Hâm ...” Khúc Mịch lâm bẫm, đột nhiên lên tiếng: “Ông chủ bất động sản Kim Hâm cũng có tên Kim Hâm”

“Trùng tên thôi ...” Ông ta cắt ngang lời Khúc Mịch, “Người ta là ông chủ lớn, làm sao có thể kết giao với tôi.”

Vừa dứt lời, Lục Ly từ ngoài trở về.

“Đội trưởng Khúc, có biến. Tên Hồ Dũng kia quả nhiên biết được vài thông tin không biết có trợ giúp gì cho vụ án không.” Anh ta rót ly nước đầy, uống ừng ực, sau đó lại tiếp lời: “Hồ Dũng là người làm nghề này từ rất sớm, biết và liên hệ với khá nhiều thương nhân trong ngành xây dựng, nhất là liên hệ với Kim Hâm lâu nhất. Thì ra Kim Hâm không phải là tên thật, mà là Kim Tân. Sau khi đăng ký mở công ty, hắn mời cao nhân xem qua, mới đổi tên Kim Tân thành Kim Hâm.”

Cô Thành nghe không hiểu, Khúc Mịch liếc lão Quách một cái, thoáng nở nụ cười: “Ông giải thích một chút đi!”

Sắc mặt lão Quách trắng bệch, quanh co một lúc mới nói: “Người ta bây giờ là ông chủ lớn, dĩ nhiên không muốn nhắc đến quá khứ nghèo kiết xác. Tôi tự hiểu nên không bao giờ dám nói là quen biết ông ta. Anh cảnh sát, cái này không tính là phạm pháp chứ?”

-----oOo-----

Chương 112: Trúng thưởng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão Quách đầu tiên nói không biết Kim Hâm, gặp chuyện thì tìm trăm ngàn có.

Năm đó, hắn và Lý Đại Niên cùng nhau vào thành phố, hết lần này đến lần khác đều là đến gặp Kim Hâm. Không cần nghĩ cũng hiểu ra bên trong có chuyện ẩn giấu.

“Chủ tịch Kim làm việc, ít xuất hiện. Nhìn vào cách ăn mặc của ông ta có thể nhìn ra ông ta luôn nhớ rõ xuất thân của mình. Anh hùng không hỏi xuất xứ, ông tránh né không nói về giao tình giữa hai người, e rằng là có ẩn ý

khác!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng: “Nói đi! Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió. Có một số việc giấu diếm cũng chẳng được, ông không nói, chúng tôi cũng có cách để tra ra. Chúng tôi đã phát hiện thi thể của Lý Đại Niên tại bãi rác khu ngoại thành.”

“Ông ta chết rồi?” Nghe đến đây lão Quách giật mình, “Ông ta chết như thế nào? Ai hại ông ta? Khi hai chúng tôi tách ra ông ta còn khỏe mà!!!”

Bộ dạng của hắn không giống như đang diễn kịch, xem ra cái chết của Lý Đại Niên không có liên quan gì đến hắn.

“Lý Đại Niên bị đánh trúng sau gáy, sau khi chết bị chôn sâu dưới đất. Không ngờ mười lăm năm sau ông ta vẫn còn có thể lộ ra dưới ánh mặt trời, điều này cho thấy không có việc gì có thể chìm trong bóng tối. Giết người thì đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, là thời điểm báo ứng rồi!”

“Tôi thật sự không làm chuyện có lỗi với ông ta, không sợ ông ta đến tìm tôi!” Lão Quách ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vẻ mặt lộ ra vẻ lúng túng khiến ai nấy đều cảm thấy cực kỳ khả nghi.

“Năm đó ông cùng ăn uống với Kim Hâm ... phải chăng Lý Đại Niên cũng ở đó? Ba người các ông vốn dĩ là chiến hữu chiếu bạc, lại còn là bạn nhậu!” Khúc Mịch nói giọng cả quyết.

Nghe xong hai mắt hắn lóe lên một cái, không dám giương mắt đối mặt với Khúc Mịch, do dự một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

“Đúng là ba người chúng tôi biết nhau, hơn nữa còn là quen nhau trên bàn nhậu.” Bởi vì có liên quan đến mạng người nên hắn không dám nói dối, “Tôi và Đại Niên chơi với nhau từ khi còn cưỡi truồng tắm mưa, lớn lên thì cùng nhau chơi đánh bài. Sau này quen biết Kim Tân, người này là công nhân cho một công trường trong thành phố. Kim Tân là người trọng nghĩa khí, chỉ cần chúng tôi vào thành phố tìm ông ta, ông ta luôn thết đãi cơm rượu tử tế. Chỉ có bà vợ ông ta là khó chịu, nhưng ông ta có thể trị được.”

“Đừng làm nhảm, đây không phải là chỗ để ông nhớ lại những hồi ức chẳng có mấy may tác dụng.” Mạnh Triết cảnh cáo hắn, “Tranh thủ thời gian khai

báo, đêm hôm Lý Đại Niên mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi ba người cùng nhau ngồi uống rượu. Lý Đại Niên càu nhàu chuyện vợ và các con đều xem thường mình, cũng chỉ vì do ông ta không có tiền. Cả năm vận đen, đánh ván nào thua ván đó. Chờ đến khi hắn có tiền rồi, hắn sẽ ... không bao giờ trở về nhà nữa, ở bên ngoài sống cho thanh thoi!”

Kim Tân nghe ông ta kể vậy thì lấy ra hai mươi đồng, nói đi mua vé số, nếu trúng thưởng thì ba chúng tôi chia nhau. Đối diện nhà họ Kim có một quầy bán vé số nhỏ, chúng tôi mua tổng cộng mười tờ, sau đó lại quay về uống rượu.”

“Năm đó Kim Tân nhờ trúng số mà có vốn lập nghiệp ... phải chăng là do xỏ số lần này? Trên lý thuyết, các người đồng ý chia đều, vậy vì lý do gì Lý Đại Niên mất tích, còn ông chỉ được trợ giúp một chút?” Mạnh Triết nắm được trọng điểm, “Hay là các người phân chia không đồng đều, sau đó giết chết Lý Đại Niên. Kim Hâm lấy chuyện này uy hiếp ông, chỉ cho ông một số tiền nhỏ?”

“Không có! Tôi không có giết Đại Niên! Chúng tôi là anh em đã nhiều năm, làm sao tôi có thể làm ra loại chuyện đó? Mặc dù tôi ham mê cờ bạc, nhưng ngay cả giết chó giết gà còn không dám nhìn, chớ nói chi đến giết người!” Lão Quách vội vàng phủ nhận.

“Vậy thì là do Kim Hâm giết người, còn ông hỗ trợ chôn xác. Ông ta uy hiếp ông, còn nói ông là đồng phạm nên ông mới giấu diếm chân tướng. Kim Hâm lấy tiền bịt miệng ông, còn cắt đứt mối quan hệ với ông.”

“Đó không phải là sự thật! Chúng tôi không giết người, Đại Niên nhất định là bị mấy tên trộm cắp giết chết!” Lời Lão Quách nói khiến mọi người chấn động, Lý Đại Niên nghèo không có một đồng, ai lại đi cần tiền của hắn?

Lời khai tiếp theo của lão Quách làm mọi người càng thêm kinh hãi ... Lại một lần nữa khiến cho tình tiết vụ án càng thêm rối rắm.

“Khi ấy chúng tôi mua mười tờ vé số, mở thưởng lúc mười hai giờ khuya.

Chúng tôi uống rượu ngồi chờ, nói chung chúng tôi không quan trọng việc thắng giải, chỉ nói mấy chuyện ngoài lề. Chúng tôi cũng thường hay mua xổ số, dựa vào việc trúng số mà phát tài chỉ đều coi như một giấc mộng mà thôi.

Không ngờ mười hai giờ mở thưởng chúng tôi lại trúng một cái giải đặc biệt, một cái giải nhất, tổng cộng là một trăm năm mươi ngàn. Lúc đó tôi còn tưởng mình say quá rồi nghe lầm. Sau đó, chúng tôi qua quầy xổ số xác nhận lại lần nữa, lúc này mới biết trúng được giải lớn. Bởi vì số tiền quá lớn nên chúng tôi phải cầm thẻ căn cước lên tỉnh nhận giải, vì vậy mọi người quay trở về nhà Kim Tân. Có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống chúng tôi hưng phấn đến mức ngủ không yên, lại khai thêm một chai rượu uống mừng.

Không biết uống bao nhiêu, say bí tỉ. Hôm sau tỉnh lại chỉ còn tôi và Kim Tân, không thấy Lý Đại Niên đâu. Chạy đi tìm mấy tờ vé số, giải đặc biệt không thấy đâu, chỉ còn tờ giải nhất là năm mươi ngàn.

Đại Niên làm như vậy thật sự không đúng. Tiền mua xổ số là Kim Tân bỏ ra, chia cho ông ta một phần ba ông ta còn không chịu. Có tiền là nhất, nhưng con người phải có lương tâm, đừng quá tham lam! Thế nhưng hắn cũng không đến nỗi quá bất lương, còn để lại năm mươi ngàn cho Kim Tân.

Tôi cùng Kim Tân lên tỉnh, đi dạo loanh quanh công ty xổ số một vài ngày, cuối cùng đến kỳ hạn mới nhận được tiền. Nghe nói phần giải đặc biệt không có người đến nhận, lúc đó tôi với Kim Tân rất bực mình vì tại sao Đại Niên cầm vé mà không chịu đi lãnh thưởng. Bây giờ ngẫm lại, chắc lúc đó lão ta đã bị hại rồi.

Cái này thật đúng là ông trời trừng phạt, đừng lấy những thứ không thuộc về mình, cho dù lấy được cũng mất mạng! May là lúc trước tôi không học theo ông ta, bằng không chắc không còn được như ngày nay.”

Nghe hắn cảm thán, Mạnh Triết liền hỏi: “Vậy là ông không cầm mấy đồng tiền trúng thưởng kia? Kim Hâm không chia cho ông sao?”

“Tôi vốn dĩ không có ý định lấy!” Lão Quách đáp lời: “Ngay lúc Kim Tân

nói ba người chia đều, tôi đã nói rõ tôi không cần. Tiền mua vé số không phải tiền của tôi, bạn bè cái được nhiều nhất chính là coi nhau như anh em, làm sao có thể yêu cầu được ăn đồng chia đều? Xảy ra chuyện của Đại Niên lại càng khiến tôi không có mặt mũi nhận số tiền đó. Kim Tân bắt tôi phải cầm một ngàn, còn dặn nếu có khó khăn cứ đến tìm ông ta.

Về sau tôi bị bọn cho vay nặng lãi ép trả nợ, không thể không đưa gia đình trốn khỏi thôn. Tôi không dám nương nhờ bà con nên vào thành phố tìm Kim Tân. Lúc ấy, ông ta vừa được đền bù một số tiền lớn. Gặp tôi, ông ta quả nhiên không quên lời hẹn, lấy năm ngàn mua một căn nhà mặt tiền cho tôi làm cửa hàng.

Tôi kinh doanh vài năm, buôn bán cũng có lời chút ít. Trong những năm đó, Kim Tân càng làm càng phát đạt, dần dần trở thành tầng lớp giàu có. Tôi thật sự không cùng đẳng cấp nên không còn liên lạc.”

“Sau khi Lý Đại Niên mất tích, tại sao ông lại đồng lõa với Kim Hâm cho lời khai giả?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đúng! Đây mới là trọng điểm.

Lão Quách trả lời: “Lý Đại Niên cầm tờ vé số trị giá một trăm ngàn bỏ trốn, Kim Tân mắng ông ta không trọng nghĩa khí, còn nói Đời này không muốn thấy mặt hoặc nghe thấy ba chữ ‘Lý Đại Niên’. Khi cảnh sát đến tìm tôi, vì không muốn liên lụy đến Kim Tân nên mới phải nói dối. Cảnh sát tìm Kim Tân để xác minh tình huống, ông ta cũng nói không quen biết Lý Đại Niên, đêm đó chỉ có hai người chúng tôi uống rượu cùng nhau.”

“Ông có biết cho lời khai giả là phạm pháp không?” Mạnh Triết quan sát thấy bộ dạng của ông ta không phải nói dối.

“Tôi đâu có học hành, cũng chẳng đọc sách, làm sao biết được mấy chuyện đó! Tôi chỉ thấy mình không làm chuyện xấu. Hơn nữa, Kim Hâm thật sự không muốn nhắc đến Lý Đại Niên, ông ta lại tốt với tôi nên tôi đành phải nói dối. Nhưng tôi thật sự không biết Lý Đại Niên đã chết, tôi không có giết người! Còn có thể đảm bảo cho Kim Tân!

Tửu lượng Kim Tân không tốt như tôi! Hôm đó cao hứng, lại ở nhà ông ta nên ông ta uống rất nhiều. Khi tôi tỉnh lại, ông ta vẫn còn mê man, vất vả lắm mới dựng được ông ta dậy!”

“Người nhà Kim Hâm đến khi nào thì phát hiện Lý Đại Niên mất tích?”

“Hôm đó tôi có uống chút rượu, lại đi mua vé số, rồi quay về nhà uống tiếp. Vợ Kim Tân khó chịu lắm nhai vài câu. Ông ta không thích liền thượng tay hạ chân, đánh cho bà ta bỏ về nhà mẹ ruột. Không có đàn bà anh em chúng tôi uống phần khích hơn hẳn.” Lão Quách có vẻ rất coi trọng Kim Hâm, “Đàn ông mà, phải mạnh như vậy. Chứ như Đại Niên bị vợ đánh phải trốn khỏi nhà, mạnh miệng vậy thôi chứ sợ vợ.”

“Hình như Kim Hâm còn có con trai. Mười lăm năm trước, khi đó cậu ta khoảng hơn hai mươi tuổi đúng không?” Cuộc sống riêng của Kim Hâm khá kín tiếng, chỉ có cậu con trai duy nhất này là lộ diện. Nghe nói đã sớm lấy vợ sinh con. Là một đứa con trai không có năng lực, tất cả đều dựa vào Kim Hâm, cũng chẳng thích tranh quyền đoạt vị.

Lão Quách nghe vậy thì lắc đầu: “Con trai lớn của ông ta đã lấy vợ, sinh được một đứa cháu trai. Thằng con của Kim Tân từ nhỏ hiền như bụt, chẳng nói chuyện với ai. Mẹ nó chết từ nhỏ, người vợ sau của Kim Tân thì suốt ngày đánh đập thằng nhỏ.

Hôm đó Kim Hâm đánh vợ, tôi chỉ nghe loáng thoáng bà ta trở vào phòng trút giận lên thằng bé, đánh nó kêu lên oai oái rồi xách túi bỏ đi.

Kim Hâm làm bữa chửi rửa, rồi cho nó lên bàn ăn chung, Hôm ấy tâm trạng của Lý Đại Niên cực kỳ tốt còn trêu thằng bé, ép nó uống hớp rượu. Nó uống xong ngã lăn quay ... Tôi và Kim Hâm đưa nó ra sau phòng, nó ngủ say như chết.

Đã nhiều năm không gặp, bây giờ nó đã xấp xỉ bốn mươi, được hơn ngày xưa rất nhiều.”

Lục Ly liếc Khúc Mịch, cũng không khác biệt cho lắm về thông tin Hồ Dũng đã cung cấp về gia đình nhà Kim Hâm: Kim Hâm mất vợ, để lại một

đứa con năm tuổi. Vợ sau không sinh con, đối xử với đứa con riêng của Kim Hâm cũng không tốt, thuận tay là đánh, là mắng. Sau này khi Kim Hâm phát tài, bà ta mới tốt với đứa nhỏ một chút.

Đứa con trai của Kim Hâm thật sự bất tài, học hành không giỏi, tính cách không tốt, không lấy được lòng người khác. Trái lại đứa cháu trai lại thông minh lanh lợi, Kim Hâm rất thích. Ông ta thường xuyên nhắc nó trước mặt người quen, còn nói tài sản sau này sẽ để lại cho cháu trai.

-----oOo-----

Chương 113: Quan hệ vệ chồng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong Lão Quách nói, Khúc Mịch lại một lần nữa đem người chạy đến văn phòng công ty Bất động sản của Kim Hâm. Trên xe, Lục Ly nghe báo cáo chi tiết bên phía Hồ Dũng thì có thêm thông tin.

” Người vợ hiện tại của Kim Hâm là vợ hai?” Khó trách Khúc Mịch lại hỏi như vậy, vừa rồi Lão Quách còn nói vợ Kim Hâm đáng ghét, tình cảm với Kim Hâm không tốt đẹp. Hơn nữa trong lời nói của Lão Quách có thể nghe ra rằng người phụ nữ này thô tục, kém hiểu biết, chắc chắn không bỏ qua.

Mấy năm nay, việc làm ăn của Kim Hâm càng ngày càng phát triển, chuyển mình thành xu hướng của giới thượng lưu. Ông ta li hôn rồi tái hôn là chuyện bình thường, ngược lại mãi chung thủy lại khiến người ta cảm thấy có chút kì quái.

” Ừ. Kim Hâm mỗi lần tham dự tiệc đều không đi cùng vợ, bên ngoài đều đồn rằng vợ chồng họ chỉ là trên danh nghĩa. Tuy vậy Kim Hâm là người có trách nhiệm tình cảm, dù nhớ thương tình cũ cũng không li hôn với vợ. Người vợ đầu của ông ta cũng bị bệnh mà chết, nghe Hồ Dũng nói rằng bị chứng trầm cảm mà nhảy sông tự vẫn. Danh tiếng bên ngoài của Kim Hâm rất tốt, không có các loại tin đồn có tình nhân hay nuôi tiểu tam ở bên ngoài.

” Ông ta chỉ có một người con sao?” Khúc Mịch tiếp tục hỏi.

Lục Ly gật đầu, “ Kim Chí Thành, năm nay 30 tuổi, vợ là Diệp Hồng, kém anh ta 5 tuổi, làm trợ lý ở văn phòng bất động sản của Kim Hâm. Họ có 1 đứa con 5 tuổi, tên là Kim Phẩm Nguyên, học ở Nhà trẻ quốc tế tư lập, nghe nói học phí một năm lên đến mười mấy vạn“.

Vợ hiện tại của Kim Hâm là Sử Phụng Yến, còn chưa học xong ở tiểu học, trước buôn bán ở chợ để kiếm sống, sau này hoàn toàn ở nhà làm phu nhân. Sử Phụng Yến mắc bệnh phụ khoa nghiêm trọng, nhiều năm rồi không thể sinh con. Tất cả thông tin về Kim Hâm đều phản ánh, ông ta là một người cẩn trọng trong phương diện đời sống riêng tư, cũng không có con riêng.”

Đây cũng xem như là chuyện hiếm có, kẻ có tiền bây giờ, người nào không ba thê bảy thiếp, các con không cùng một mẹ. Chỉ cần cỏ động gió lay là xảy ra đại chiến tranh đoạt gia sản.

Vẫn đang nói chuyện thì họ đã đến phía dưới tòa nhà văn phòng công ty bất động sản của Kim Hâm. Lưu Tuấn vừa tìm được chỗ đỗ xe, đột nhiên một chiếc xe xa xỉ đỗ ngay phía trước.

Cửa xe mở, bước ra là một người phụ nữ trung niên thấp béo ăn mặc lộng lẫy. Nhìn diện mạo và dáng vẻ của bà ta áng chừng hơn kém 50 tuổi. Có thể nhìn ra, bà ta rất chăm chú đến ngoại hình, nhưng có thể vì nền tảng quá kém nên khi nhìn vào dáng lẽ ở tuổi này phải là hình ảnh đoan trang phúc hậu, nhưng ngược lại lại tạo cảm giác lố mẫm, thô thiển.

” Chị, đợi một chút!” Người đàn ông lon ton phía trước thay bà ta mở cửa xe đón lấy chiếc túi xách, còn nâng cách tay bà ta.

Người phụ nữ vẻ mặt hằn học, cắn răng nghiêng lợi quát mắng: “ Nếu như mày dùng công sức nịnh hót lúc này vào làm việc, thì sao khiến anh rể chương mắt được? Không tranh giành cái gì, suốt ngày thừa nước đục thả câu, ngày cả tao cũng không muốn quản mày nữa rồi!”

”Chị à, căn bản không phải em không muốn thăng tiến mà là anh rể không cho em cơ hội. Lại nói đến lần cải tạo khu dân cư đợt này, em đề xuất

không ít phương án khả thi, anh rể đáng lẽ không nên để người khác làm. Đề án người khác đưa ra cũng được thôi, nhưng chẳng phải nên để người của mình quản lí sao. Anh rể lần nào cũng nghe người ngoài, tin tưởng người ngoài, anh ấy từ trước đến nay chưa từng xem em là em vợ!” Thanh âm của người đàn ông kia không nhỏ còn mang giọng điệu ầm ức. “Chị, chị ở nhà họ Kim bao nhiêu năm như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao. Nể mặt chị, đáng lẽ anh rể không nên đối xử với em như thế!”

” Ai nói tao không có công lao? Không có Sử Phượng Yến tao, Kim Hâm hẳn sao có được vị thế hôm nay!” Sử Phượng Yến hất tay em trai, tức giận tiến vào công ty.

Bà ta đến trước sảnh công ty, lại gặp đúng người mới tới không biết bà ta, kiên quyết chặn lại.

” Công ty này của nhà họ Kim, một nửa là của Sử Phượng Yến tôi, cô là gì mà dám ngăn cản tôi? Cả năm nay tôi không đến công ty, thế nào lại tuyển dụng loại yêu tinh như này!” Bà ta hùng hùng hổ hổ tiến vào công ty, tiến thẳng vào phòng chủ tịch.

Lúc vào nhân viên gặp đều cúi đầu chào không dám ngăn cản. Bà ta một mạch đến cửa phòng làm việc của chủ tịch, ngay cả cửa cũng không gõ, tự đẩy cửa tiến vào.

Kim Hâm đang nghe cấp dưới báo cáo công việc, nghe thấy một tiếng “bịch”, ngẩng đầu lên lại là vợ mình không khỏi chau mày.

” Có chuyện gì về nhà nói!” Ông ta không nhin được xua tay.

” Về nhà nói? Ông suốt ngày bận bịu ở công ty, làm gì có lúc nào rảnh rỗi về nhà?” Sử Phượng Yến không chút sợ hãi Kim Hâm, liền ngồi xuống xô-pha, “Giao công trình cải tạo khu dân cư cho Thanh Hải, tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Kim Hâm nghe xong mày càng nhíu chặt, yêu cầu nhân viên ra khỏi phòng làm việc.

Cửa bị đóng lại, Khúc Mịch bọn họ bị cản lại ở bên ngoài. Nhân viên trong công ty đều nhìn thấy họ đi phía sau Sử Phượng Yến vào, còn tưởng rằng họ là người bà chủ mang theo, không ai dám đến dò hỏi.

Họ chẳng nề hà mà đứng ở cửa phòng nghe. Tiếc là tấm cửa quá dày không thể nghe thấy bất cứ động tĩnh nào trong phòng.

Đột nhiên trong phòng truyền ra chút âm thanh âm ỉ, ngay sau đó là tiếng thét giận dữ của Kim Hâm.

” Tôi thấy bà rảnh rồi quá mức rồi, đôi lại là tôi đối với bà không có nửa điểm tốt đẹp. Nếu chỉ trông chờ vào mấy cọng tỏi khô nhà bà thì đến nước già cũng không có mà uống. Bà nói cho Sử Thanh Hải biết, làm việc ở trong công ty này, tôi cũng chỉ xem như đang nuôi loại phế vật thôi, đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa! Mấy năm nay bà sắm sửa cho bên nhà bà không ít, nhà, xe, tiền bạc, cũng đủ để cho bọn họ có cuộc sống không lo chuyện cơm áo. Kim Hâm tôi nói là giữ lời, chỉ cần tôi sống tốt, tôi sẽ không để các người phải lo nghĩ, bà nghe không hiểu sao?”

” Ông to tiếng như vậy làm gì?” Sử Phượng Yến cũng không chịu yếu thế, giọng gần lên càng gay gắt “ Lời này phải nói ngược lại, tôi sống tốt, ông mới có thể tốt được! Số tiền mang về nhà mẹ đẻ đó là phần tôi phải được mang về, không ai có thể ngăn cản!”

”Nếu bà ép tôi, cùng lắm chúng ta cá chết lưới rách! Lúc đó, không có nhà cao cửa rộng, không có người hầu kẻ hạ, không có nhiều tiền để mua đồ hiệu thỏa thích, bà vẫn còn bị chị em bạn bè thân thích chê cười. Bà nghĩ lại những ngày này mà vẫn có thể tiếp tục làm việc này thì tôi sẽ không ngăn cản bà!”

Quả nhiên, lời của Kim Hâm trấn áp được bà ta. Con người đều giống nhau, vì tằn tiện nên khi giàu dễ tiêu hoang, quen tiêu hoang rồi khó lòng tằn tiện. Nhớ lại những ngày trải qua khó khăn ấy, còn phải chịu ánh mắt chế giễu của chị em bạn bè, Sử Phượng Yến sống không bằng chết.

Thật ra bà ta biết em trai không có chí khí, không có bản lĩnh gì cả nhưng vẫn muốn có được quyền lợi. Thực tập sinh muốn vào công ty quơ tay cũng

được cả đồng, Sử Thanh Hải lại dựa vào quan hệ mà được làm phó quản lý bộ phận quảng cáo, căn bản là không thể đảm đương. Chỉ là suy cho cùng đó cũng là em trai bà ta, bà ta còn không giúp đỡ hẳn thì người ngoài càng không coi hẳn ra gì.

Nhưng lời của Kim Hâm cũng có lý, việc của công ty mà giao vào tay người em trai này, ngay cả bà cũng không thể yên tâm. Nếu như công ty phá sản, tháng ngày ăn sung mặc sướng của bà ta và người nhà chẳng phải kết thúc sao. Kiểu tiêu tiền của bà, Kim Hâm coi như mất nhắm mắt mở, bà ta cũng không muốn phải quay ra trở mặt thái quá.

” Tôi vừa nhìn trúng một chiếc túi bằng bạc, khoảng hơn 20 vạn, ngay ở tầng 5 toà Tân thế giới“.

Kim Hâm nghe xong biết được chẳng qua bà ta cần tiền, bỏ ra tờ chi phiếu 20 vạn. Bà ta cầm tờ chi phiếu đi ra, nhìn thấy mấy người Khúc Mịch bọn họ cho rằng đến gặp Kim Hâm nói chuyện làm ăn.

” Chủ tịch Kim, chúng ta lại gặp mặt rồi” Khúc Mịch gõ gõ lên cánh cửa đang mở “ Lần này chúng tôi đến gặp ông để hiểu rõ hơn về một vụ án mạng, hi vọng ông phối hợp.”

”Án mạng?” Kim Hâm vừa rồi bị bà vợ làm âm ỉ, vốn dĩ tâm tình đã không tốt, nghe thấy có án mạng càng phát bực.

”Ông có quen biết Lý Đại Niên không?” Khúc mịch hỏi thẳng vào việc chính.

Anh nhìn chăm chăm vào mặt Kim Hâm, thấy ánh mắt Kim Hâm có chút động, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình thường, “ Ông ta chết rồi sao? Tôi còn cho rằng ông ta đang ở nơi nào đó sống những ngày yên ổn.”

” Sao ông lại có suy nghĩ như vậy? Tại sao lúc đầu ông lại nói với cảnh sát không quen biết Lý Đại Niên? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vào buổi tối 15 năm trước kia?”

Kim Hâm đứng lên, tự mình rót nước cho mọi người, “ chuyện 15 năm

trước, tôi vốn dĩ cho rằng sẽ không có cơ hội nhắc lại. Bấy giờ tôi hận Lý Đại Niên không nói chuyện nghĩa khí, lại còn cầm vé số mà rời đi, nên thề rằng sẽ không bao giờ nhắc đến cái tên này nữa. Vừa vặn không được bao lâu thì cảnh sát tìm đến tận cửa, Lão Quách đương nhiên phải nhận việc cùng Lý Đại Niên ngồi uống rượu, mua vé số trúng thưởng. Dù sao tôi cũng không muốn nhắc đến ông ta, nên cũng nói giống như vậy. Đồng chí cảnh sát, Lý Đại Niên có sao lại chết vậy? Chẳng phải nói rằng mất tích sao?”

” Chúng tôi phát hiện một bộ hài cốt ở khu đổ rác ngoại thành, qua quá trình chứng thực nhận biết được chính là hài cốt của Lý Đại Niên. Đầu bị vật nặng đập trúng dẫn đến tử vong, và bị chôn trong hố. Nếu không phải khu đổ rác tiến hành xử lý chôn sâu rác, đoán chừng cũng không thể phát hiện thi thể của ông ta.”

” Chẳng trách vé số trúng giải đặc biệt kia không có ai đến nhận, thì ra ông ta bị người ta giết hại. Nhưng tại sao hung thủ lại phải giết ông ta cơ chứ? Chẳng lẽ biết vé số trong tay ông ta? Bình thường Lý Đại Niên đã là kẻ hay huênh hoang, không có chuyện gì cũng ba hoa, trúng được 100 vạn đến miêng rồi mà còn không biết giữ. Người xưa luôn nói rằng có của không khoe khoang, không phải không lí.” Kim Hâm vừa nói vừa lắc đầu tiếc nuối. Tôi ghét nhất là người làm huynh đệ mà không có nghĩa khí, lúc đó nổi giận cũng không được. Hiện giờ nghĩ lại, quả thật sống chết có số, phú quý do trời.”

” Suy nghĩ của chủ tịch Kim linh hoạt phù hợp với việc kinh doanh, có điều suy luận phá án còn quá kém!” Khúc Mịch cười không giải thích thêm.

” Năm đó Lý Đại Niên mất tích tổng cộng có 3 người ở đó, ông, Lão Quách, còn có cả con trai ông. Chúng tôi muốn gặp Kim Thành Chí để nói rõ hoàn cảnh bấy giờ. Phiên chủ tịch Kim liên hệ giúp.”

” Con trai tôi ra nước ngoài nghỉ dưỡng rồi, tạm thời không về kịp, hơn nữa tình trạng sức khỏe của nó không thích hợp bị phiền nhiễu. Thật sự xin lỗi.” Kim Hâm không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt “ tối đó con trai tôi bị chuốc rượu, là lần đầu tiên uống rượu, lại còn là loại rượu trắng độ mạnh, bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ. Tôi nghĩ, đối với sự việc xảy ra ngày hôm đó nó không có chút ấn tượng nào.”

” Nghỉ dưỡng? Quý công tử không khỏe ở đâu ư?” Khúc Mịch truy hỏi.

Kim Hâm nghe xong thờ dài, “ Vón dĩ đây là chuyện riêng tư của tôi, tôi không muốn nói nhiều. Tuy nhiên đã liên quan đến án mạng, tôi không thể không khai báo qua. Chí Thành sinh ra mắc chứng tự kỉ nhẹ, mẹ nó cũng vì việc này mà mắc chứng trầm cảm sau sinh, sinh xong không được mấy năm thì nhảy sông tự vẫn. Sau đó bệnh tình của nó cũng dần chuyển biến tốt, nhưng mỗi năm vẫn cần phải ra nước ngoài nghỉ dưỡng, hơn nữa có một trung tâm điều trị ở Toronto(1) có nghiên cứu sâu về chứng tự kỉ.”

” Chủ tịch Kim, có thể cho tôi cách thức liên hệ với trung tâm điều trị ở Toronto được không?”

Kim Hâm ngay lập tức đáp ứng, viết ra địa chỉ và số điện thoại.

Toronto: thành phố ở Nhật Bản

-----oOo-----

Chương 114: Thâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc Mịch chờ mọi người ra khỏi văn phòng chủ tịch, trước mặt một cô gái trẻ đi tới, mặc áo choàng dài, ngũ quan xinh đẹp, khí chất xuất chúng.

Cô gái nhìn mấy người ánh mắt thoáng chốc nghi hoặc, đi lướt qua rồi còn quay lại nhìn một lượt, bấy giờ mới tiến vào văn phòng của Kim Hâm.

” Người đẹp, người vừa bước vào phòng chủ tịch là ai vậy?” Mạnh Triết chặn lại gặng hỏi một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa.

Được một soái ca khí chất bức người gọi là người đẹp, rồi còn chặn lại ở góc tường, làm sao không có cảm giác bích đông (1) cho được?

” Cô ấy là trợ lí giám đốc bộ phận tiêu thụ Diệp Hồng, cũng là con dâu của

chủ tịch“. Rõ ràng cô nàng có chút then thùng, khi nói không dám nhìn Mạnh Triết.

” Diệp Hồng?” Mạnh Triết lặp lại, cậu ta không nghĩ rằng vợ của Kim Chí Thành lại xinh đẹp như vậy, không có khí chất nữ cường, nhưng tỏa ra thần thái ngây thơ yếu đuối không thể chối từ, khiến cánh đàn ông khuất phục.

Cậu đã nhìn qua tấm ảnh của Kim Chí Thành, đáng đáp tầm thường, ánh mắt có phần chân thực, nhìn ra ngay là một người không thông minh. Đầu năm nay, con gái thật ham tiền hám lợi, tiêu chuẩn chọn chồng chỉ có một – TIỀN!

Mạnh Triết nói có phần tiếc nuối: “ Rau sạch đều để nuôi heo cả rồi!”

” Đúng. Những người khác sau lưng cũng toàn nói như vậy...” Cô gái nói được một nửa thì vội vàng ngưng lại, dường như cảm thấy mình đã lỡ lời.

Mạnh Triết nhìn thấy dáng vẻ này liền khẽ cười “ Cô gái, em quả nhiên thẳng thắn đến mức đáng yêu. Giờ nghỉ trưa hôm nay, không biết tôi có vinh hạnh mời em uống một tách cà phê không? Bên đường đối diện có một nhà hàng cơm Tây, trang trí rất lãng mạn.

Không biết do vẻ ngoài đẹp trai của Mạnh Triết, hay vì việc trước đó cậu cùng Sử Phụng Yên đi ra từ phòng chủ tịch, cô nàng chần chừ phút chốc rồi khẽ gật đầu.

Khúc Mịch bọn họ trở về đội hình sự trước, hơn một giờ chiều thì mới thấy Mạnh Triết trở về.

” Đội trưởng Khúc, phải thanh toán cho tôi bữa cơm này.” Cậu lấy ra hóa đơn thanh toán của nhà hàng cơm Tây kia.

” Cậu đi tán gái còn bắt cả đội trả tiền?” Lục Ly vỗ vai cậu rồi liếc nhìn tờ hóa đơn, “ Nói xem cậu tìm được thêm manh mối gì? Bữa cơm này tổng hơn 200 nhân dân tệ, thật không rẻ nha!”

” Hồng Diệp gia cảnh nghèo khó, 6 năm trước tốt nghiệp từ một trường đại

học loại II nộp đơn vào Kim thị làm lễ tân. Sau này, cô ấy cùng Kim Chí Thành có ý với nhau, ban đầu Kim Hâm không chấp thuận, nhưng một năm sau đó cô ấy mang thai, Kim Hâm lúc này đành phải đồng ý để cô ấy bước vào nhà họ Kim. Con người Diệp Hồng không chịu thua kém, sinh hạ cho nhà họ Kim đứa cháu đích tôn Kim Phẩm Nguyên, địa vị lúc này mới được nâng lên một chút. Nhà mẹ đẻ vốn dĩ nghèo hèn cũng theo đó mà được đổi đời, mẹ cô ấy bị bệnh tim đã được đưa ra nước ngoài làm phẫu thuật, em trai hiện đang du học Nhật Bản. Hiện tại cô ấy là phó quản lý bộ phận tiêu thụ. Người công ty đều nói chức tổng giám đốc chi nhánh mới của công ty không ai thích hợp bằng cô ấy.”

” Làm việc giỏi không bằng gả được cho gia đình tốt, quả nhiên là có lí” Mạnh Triết tiếp tục nói. Tuy rằng bố chồng xuất thân bản hàn, người chồng cũng chẳng có bản lĩnh gì, nhưng người ta vẫn là muốn gả vào nhà giàu. Mẹ chồng là người thô lỗ, quan hệ với con chồng cũng không tốt, tất nhiên cảm thấy đối với người con dâu này cũng chẳng có vẻ gì tốt đẹp.

Hơn nữa cái thứ tình yêu này, chẳng qua là một hồi phản ứng hóa học, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Kim Chí Thành nhanh chóng chán ghét cô ấy, tình cảm hai người đâu sao cũng không tốt hơn được. Cũng may công việc thăng tiến, lại có con trai bên cạnh, nên lúc này chưa phải li hôn.”

” Cô bé kia là người mới đến, sao cô ấy có thể biết được nội tình vậy?”
Hiển nhiên với việc như này mọi người vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi.

” Tiểu Vương từng thấy trên tay Diệp Hồng có vết máu đọng, khi đó Diệp Hồng đeo một chiếc vòng ngọc để che đi, khi vào toilet rửa tay không cẩn thận để lộ ra. Hơn nữa Tiểu Vương còn nghe thấy Diệp Hồng gọi điện thoại, nghe giọng điệu có vẻ đang cãi lộn với chồng. Diệp Hồng vừa gọi điện vừa khóc, nói rằng con trai mình đáng thương làm sao. Tiểu Vương biết chuyện quan trọng – từ trước đến nay chưa từng nói ra với người khác.” Mạnh Triết nói về tin tức này không khỏi khiến tất cả sững sờ, nói thế nào cũng chẳng có liên quan với án mạng.

Vương Tịnh nghe xong thấy trong lòng xúc động, con gái thích nhất là buôn chuyện kiểu này. Có điều cô sợ Khúc Mịch sẽ phê bình, chỉ còn cách kìm nén cảm xúc đang dấy lên trong lòng. Trải qua hoàn cảnh bị nhốt trong

xe lần trước, theo bản năng cô luôn duy trì khoảng cách với Khúc Mịch. Nam thần hãy cứ để ngắm vọng từ xa thì tốt hơn, đặc biệt là loại cảm xúc này không nên thể hiện ra ngoài, chỉ số thông minh cao cũng không thể lí giải nổi người này.

” Đội trưởng Khúc, đã liên lạc với trung tâm trị liệu ở Toronto rồi. Họ không chịu để lộ thông tin của bệnh nhân. Tôi nói rõ mình là cảnh sát, đang điều tra án mạng, thái độ của bọn họ mới tốt hơn một chút. Nhưng họ nói rằng đây là vấn đề quy tắc, họ không thể tiết lộ. Tôi đành phải đổi cách khác, tìm đến trang web chính thức của họ, căn cứ vào ip mà thâm nhập vào mạng lưới nội bộ, cuối cùng đã tìm được ghi chép về trị liệu của Kim Thành Chí.” Cô Thành quả nhiên là cao thủ vi tính, ngay cả mạng lưới phục vụ nước ngoài cũng dễ dàng xâm nhập.

” Thế nào? Không bị tóm chứ? Cái này liên quan đến khu vực quốc tế, xảy ra chuyện gì cấp trên không thể bảo vệ cho cậu được.” Lục Ly lo lắng hỏi cậu.

Cô Thành gật đầu, “ Giải quyết trọn trong 2 phút, dù là ai cũng đều không có cách truy ra được vị trí của tôi. Hơn nữa các đơn vị bệnh viện và quân sự không giống nhau, chỉ cần không phải cố ý gây hại, thì cũng chẳng có người chú ý tới. Chỉ có điều, dữ liệu thu được không có ghi chép về xuất cảnh của Kim CHí Thành, có lẽ là sử dụng máy bay cá nhân, thế nên thời gian xuất nhập cảnh không thể xác định.”

” Ừm “ Khúc Mịch gật đầu. nghiêng đầu hỏi Lục Ly “ Án mạng của Lý Đại Niên anh có cách nhìn thế nào?”

” Lý Đại Niên năm đó mất tích, có 4 người khả nghi, Lão Quách, Kim Hâm, Kim Chí Thành còn có cả Sử Phượng Yến. Trước mắt, có Lão Quách và Kim Hâm tiếp nhận điều tra, tạm thời vẫn chưa tìm được manh mối. Nếu như họ vì phân chia tiền thưởng không đều, không nhất thiết chỉ có một mình Lý Đại Niên chết. Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy việc không có ai đến nhận một vạn tiền thưởng có vấn đề, nếu như vì tiền bạc, sao lại xảy ra tình huống này? Kim Chí Thành đang ở Nhật Bản, tôi nghĩ rằng nên đến gặp Sử Phượng Yến để biết cụ thể hơn về hoàn cảnh lúc đó.”

Khúc Mịch gật đầu tán đồng, “ Anh cùng Mạnh Triết, Lưu Tuấn và tôi đi một chuyến đến nhà Kim Hâm, những người khác tan ca”.

Nhà họ Kim ở khu biệt thự cao cấp nằm ở trung tâm thành phố, bảo an gác cổng nhìn thấy giấy chứng minh cảnh sát thì cho qua.

Bọn họ đỗ xe ở trước tiểu khu mất vài phút đi vòng thì tìm được cánh cửa biệt thự ghi “ Kim Phủ”.

Căn biệt thự 3 tầng thấp thoáng sau lớp cây xanh, hoa cỏ, cỏ trong sân được cắt tỉa gọn gàng, vòi phun nước và hòn non bộ tinh xảo. Trên cây treo chiếc đu dây, gần đó là cột bóng rổ nhỏ nhỏ. Một thằng bé mặc áo mai ô, quần đùi đang ngồi trên đu dây vui vẻ, đưa dây cho cậu bé là một người phụ nữ khoảng tầm 50 tuổi, nhìn có vẻ như là người giúp việc nhà họ Kim.

” Tiểu thiếu gia, đến giờ ngủ trưa rồi”.

” Bác đẩy cháu cao thêm một chút, cao thêm một chút!” Cậu bé không ngừng hô lên, cố gắng níu lại trên đu dây.

” Ai yo, tiểu thiếu gia, cậu đừng nghịch nữa, nguy hiểm lắm!” Người giúp việc bị dọa đến xanh mặt, sau đó ôm lấy cậu bé, “ nếu như chẳng may bị ngã sẽ không được chơi nữa đâu! Mau cùng tôi quay về tắm rửa, sau đó uống sữa rồi đi ngủ nào.”

” Cháu không muốn” Cậu bé ngay tức khắc gào lên, vừa dùng tay đâm vào lưng người giúp việc, vừa dẩy dụa không ngừng.

Đu dây lắc mạnh, cậu bé từ trên ngã xuống. May thay người giúp việc vừa kịp ôm lấy cậu bé, hai người cùng ngã lộn trên cỏ, cậu bé nằm gọn trong lòng người giúp việc, ngay cả một cọng tóc cũng không bị thương tổn.

Cậu bé tự mình đứng dậy, nhanh chóng chạy vào trong căn biệt thự. Người giúp việc chống tay trên đất đứng dậy, chân khập khiễng vừa đuổi theo vừa gọi.

Xem ra cháu đích tôn này nhà họ Kim rất bướng bỉnh, là đứa trẻ không

được quản giáo tốt. Điều này cũng khó trách, Kim Hâm yêu thương cháu trai, nhiều lần trong các cuộc họp khác nhau đều muốn để lại gia sản cho cháu trai, luôn cung chiều hết mức.

Lưu Tuấn đứng ấn chuông, không lâu sau người giúp việc già chậm rãi mở cửa. Bọn họ lúc này phát hiện, người giúp việc nhà Kim Hâm ăn bận chỉnh tề.

Xác minh thân phận cảnh sát, người giúp việc yêu cầu bọn họ chờ một chút để vào xin ý kiến chủ nhân. Lại một lúc sau, bà quay lại để bọn họ vào bên trong.

Khi vào trong biệt thự nhà Kim Hâm, tầng một là phòng khách được trang hoàng lộng lẫy, Sử Phượng Yên đang ngồi trên chiếc sofa được thiết kế theo phong cách châu Âu.

Khác ở chỗ bà ta mặc trên mình bộ đồ ở nhà, nhưng cũng là loại cao cấp, trang sức cũng được thay một bộ khác.

”Là các cậu sao?” Bà ta nhìn Khúc Mịch cảm thấy quen mắt, nhận ra đã gặp ở công ty. Khúc Mịch là kiểu gây chú ý như vậy, hiếm có người nào gặp qua một lần mà không nhớ được.

Khúc Mịch hướng về phía bà ta gật đầu, “ Bà Kim, chúng tôi đến để hỏi về cái chết của Lý Đại Niên.”

Sử Phượng Yên nghe xong sắc mặt có chút biến đổi, nâng chén trà nhấp vài ngụm, đặt xuống rồi hỏi: “ Lý Đại Niên mà các cậu nói, có phải là cái người nào đó mất tích cách đây 15 năm không?”

Thấy Khúc Mịch gật đầu, bà ta lại nói: “ Tôi vốn cho rằng lão ta cầm vé số chạy mất, hiện tại đổi đời sống cuộc sống sung sướng rồi.”

” Bà biết về sự việc liên quan đến vé số?” Khúc Mịch nghe xong liền truy hỏi, “ Cùng ngày đó 12 giờ mở thưởng, không phải tầm 10 giờ bà đã về nhà mẹ đẻ sao?”

” Ài, nhà mẹ đẻ tôi nghèo bần đến nỗi cơm ăn còn là vấn đề. Về rồi còn phải nhìn sắc mặt của anh trai, chị dâu, nên rạng sáng ngày thứ hai tôi đã trở về nhà rồi. Kim Hâm và Lão Quách đang nói về chuyện vé số, tôi bấy giờ mới biết chuyện trúng thưởng. Tên Lý Đại Niên kia thừa dịp họ say, dĩ nhiên cầm vé số độc đắc chạy mất. Tục ngữ nói đúng lắm, gia hòa vạn sự hưng (2), câu nói này sao mà đúng như vậy. Nếu không phải Kim Hâm và tôi đánh lộn, tôi chạy về nhà mẹ đẻ, tên Lý Đại Niên cũng chẳng thể cầm vé số chạy mất.” Sử Phụng Yên đối với việc này có vẻ vẫn còn giữ trong lòng, có thể là vì một vạn kia đi, bây giờ chẳng còn nghèo đói, nhưng đối với 15 năm trước của Sử Phụng Yên quả là con số lớn.

” Bà và Kim Hâm tại sao lại cãi nhau? Lại còn đánh Kim Chí Thành?”

” Thời gian đó trong nhà không có tiền, ông ta ra ngoài làm thợ mộc kiếm được không ít, nhưng phần lớn đều để uống rượu, đánh bạc. Tôi kiếm tiền nuôi gia đình, lại còn phải nuôi con trai ông ta, trong lòng có thể không tức giận sao? Buổi tối hôm đó vốn dĩ tôi chỉ định nói vài câu, thế mà ông ta lại đem lũ bạn bè chó má đến uống rượu, lại còn cả gan mua vé số. Tôi thấy thế không thể nhìn mà làm bầm mấy câu, ông ta liền tát tôi. Quay vào trong phòng ngủ gấp quần áo, đứa trẻ kia phát bệnh lại đẩy ta ngã xuống đất. Tôi tức giận còn chưa nguôi, liền tay tát liên tiếp hai cái vào mặt thằng nhỏ. Thằng nhỏ đến là lì lợm, đánh nó hai cái nó liền cào cấu tôi. Căn bản chẳng có gì to tát, bố nó nghe thấy tiếng động lại trách móc tôi, tôi ôm lấy bọc túi quần áo đi mất.”

” Chứng tự kỉ không có khuynh hướng bạo lực, bệnh của Kim Thành Chí có chút bất thường.” Khúc Mịch nhìn thẳng vào bà ta.

Bà ta nhú mày, vẻ không nhẫn nhịn được, “ Ai mà biết, lúc nào cũng càu nhàu. Chứng tự kỉ cái gì chứ, tôi thấy có mà bệnh thần kinh! Năm nay uống thuốc khổng chế cũng đỡ hơn nhiều, số lần phát bệnh càng ngày càng ít. Nó kết hôn sinh con, đứa bé không bị di truyền, thật là chuyện may mắn. Chỉ là bệnh của nó dường như càng ngày càng nặng, luôn trốn ở trong phòng ngơ ngẩn, thỉnh thoảng lộ ra ánh mắt dọa người, bố nó nếu như không đưa nó đi bệnh viện, tôi có lẽ chẳng dám về nhà.”

” Sao vậy? Bà sợ rằng cậu ta làm gì bà sao?” Mạnh Triết ngay từ đầu không

có cái nhìn tốt đẹp về người phụ nữ này “ Cậu ta hai mươi năm còn muốn ở gần bà mà đánh, trong lòng khẳng định có thù hận. Nếu như đột nhiên ra tay, bất ngờ đánh bà, thì thật sự là muốn lấy mạng!”

” Chính vậy đây! Tuy là lúc đánh nó tôi không dùng mấy sức lực, cũng chẳng phải để dạy dỗ nó, nhưng nó có bệnh không hiểu được. Nó lớn lên đã ngu ngốc, ăn hết cơm hết gạo cũng chẳng làm việc gì, cả người đều lộ ra có sức lực, tôi không thể không phòng trước.”

” Kim Chí Thành từng đã thương người sao?”

Nghe được lời Khúc Mịch nói bà ta có chút sững sốt, ngẫm một hồi mới nói: “ Nó không đánh người, ngược lại chỉ thét chói tai khắp nơi.”

” Kim Chí Thành đi Nhật bản vào thời gian nào?”

” Mồng 3 tháng 2, tôi nhớ rất rõ. Ngày đó cũng là ngày hội từ thiện tôi hoạt động. Vì chuyện này mà tôi còn đến muộn nữa.” Sử Phượng Yến nhanh chóng trả lời. “ Nó không muốn đi, còn bị bố nó mắng một trận, cuối cùng cưỡng chế đưa đi.”

” Bà nói Kim Chí Thành vẫn luôn bệnh như vậy, vậy cậu ta cùng Diệp Hồng quen biết thế nào? Lại nói sao có thể yêu đương đây?”

” Kim Hâm chỉ có một đứa con trai như vậy, đương nhiên muốn bù đắp một chút. Mấy năm đó, ông ta thấy con mình bệnh tình đã có tiến triển tốt hơn, thì đưa vào công ty học tập, rèn luyện. Vừa đúng khoảng thời gian Diệp Hồng nộp đơn vào công ty được nhận, hai đứa cứ vậy mà quen nhau. Hừ, con gái bây giờ, đứa nào cũng thích tiền như vậy sao? Không được bao lâu, tình cảm bọn họ cũng tốt đẹp lên, lại còn có thai. Đợi sinh được cháu nội, Kim Hâm mang đứa bé về. Ông ta xem con trai là kẻ bắt tài ngu ngốc, cũng chẳng cưỡng cầu nữa. Kim Chí Thành âm thầm rời khỏi công ty, Ngày ngày ở nhà không biết làm gì. Người khỏe chứ vậy còn sinh bệnh, huống chi là người vốn dĩ đã có bệnh.”

” Tình cảm vợ chồng bọn họ ra sao?”

” Còn có thể sao nữa! Cô ta gả vào vì tiền, hiện giờ đã đạt được rồi thì tự nhiên cũng cảm thấy mãn nguyện, còn có cái gì không thể nhận được? Cô ta là cam tâm tình nguyện!”

Lời này nghe ra được thâm ý, xem ra tình cảm đôi vợ chồng này giống như lời Mạnh Triết nói, cũng không phải kiêu hãnh hòa.

Nhưng mạnh Triết luôn cảm thấy Diệp Hồng này không giống người hám tiền, mà là cô gái nhu thuận, trên người có vài phần khí chất thoát tục. Tuy nhiên con người thời buổi này thật sự không thể dựa vào cái nhìn trước mắt, những cô gái trên đường ăn mặc váy bó sát, 10 người thì có 9 người là con cái nhà lành. Những người này là những cô gái xinh đẹp tóc xõa ngang vai, ngẩng mặt với đời, phần lớn cũng là loại tình nhân bên ngoài của người ta.

Ra khỏi nhà lên lên xe, Khúc Mịch hỏi mọi người “ Mọi người nghĩ thế nào về lời giải thích của Sử Phượng Yến?”

Nghe những lời này của anh có nghĩa trong lời giải thích kia có sai sót, ba người nhất thời không dám nói lung tung.

(1) bích đông: hành động một người ép người kia vào tường bằng tay.

(2) Gia hòa vạn sự hưng: gia đình hòa hợp, yên ấm thì mọi việc mới hưng thịnh.

-----oOo-----

Chương 115: Lão hàng xóm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc mịch dẫn người đi Kim gia đối Sử Phượng Yến tiến hành rồi dò hỏi, từ Kim gia ra tới.

Ba người lẫn nhau nhìn liếc mắt một cái, Lưu Tuấn trước hết mở miệng, “Sử Phụng Yên cùng Kim Hâm cách nói nhưng thật ra tương đồng, chợt vừa nghe không có gì lỗi hỏng, bất quá tẻ cân nhắc cân nhắc là có thể cảm giác ra không thích hợp.”

”Không đúng chỗ nào?” Khúc mịch cố ý hỏi.

”Sử Phụng Yên là cá biệt tiền xem đến thực trọng người, sinh hoạt, dưỡng con riêng đều là năng tránh dùng tới tiền, cái này làm cho nàng thực tức giận. Mua xổ số tiền là Kim Hâm ra, nhưng hạng nhất thưởng một trăm vạn lại bị Lý Đại Niên mang đi. Lấy nàng cá tính cùng đối tiền tài khát vọng trình độ, vừa không đuổi theo, cũng không báo nguy, này liền không hợp với lẽ thường.”

”Ân, người phỏng đoán rất có đạo lý.” Rục rờ tán đồng gật gật đầu, “Khó trách Khúc Đội coi trọng tiểu tử người, quả nhiên là có chút bản lĩnh.”

”Ta cảm thấy Kim Hâm đối Sử Phụng Yên thái độ cũng có vấn đề, tựa hồ là có chút kiêng kị. Ta tưởng, có phải hay không Kim Hâm đã làm cái gì chuyện xấu, có nhược điểm ở trong taynàng, cho nên mới lần nữa chịu đựng nhượng bộ. Một cái không thể sinh con, vừa không xinh đẹp lại không ôn nhu, còn nơi chốn cho hắn thêm phiền nữ nhân, có cái gì đáng giá hắn trước sau như một đâu?

Giả thiết một chút, có lẽ Lý Đại Niên chính là bị Kim Hâm giết, hoặc là Kim Hâm trốn thuế lậu thuế hối lộ quan viên, còn có chính là Kim Hâm lợi dụng công ty tẩy tiền đen, sau lưng làm trái pháp luật hoạt động, dù sao hắn khẳng định là làm chuyện xấu, hơn nữa chứng cứ ở Sử Phụng Yên trong tay!” Lưu Tuấn bị kích lệ, có vẻ có vài phần đắc ý, lại tiếp theo suy đoán lên.

”Người không thích hợp làm hình cảnh, đảo thích hợp làm biên kịch!” Khúc mịch lạnh lùng mà nói, Lưu Tuấn nghe xong không dám lại khoe khoang, lại nghe thấy khúc mịch chuyện vừa chuyển, “Bất quá hiện thực vĩnh viễn so phim truyền hình muốn xuất sắc! Người phỏng đoán đều có khả năng, chỉ là chúng ta yêu cầu chứng cứ.”

”Khúc Đới, căn cứ Sử Phụng Yên lý do thoái thác, có thể khẳng định Diệp Hồng cùng Kim Chí Thành cảm tình không tốt. Ta tưởng hẳn là cùng Diệp Hồng nói nói chuyện, nói không chừng sẽ có điều phát hiện.” Mạnh Triết đưa ra cái kiến nghị, “Hơn nữa ta hoài nghi Kim Chí Thành căn bản là không phải cái gì bệnh tự kỷ, hẳn hoạn tinh thần phương diện bệnh tật khả năng tính khá lớn! Ta hỏi qua Cố Thành, Toronto kia cơ cấu không chỉ có nghiên cứu bệnh tự kỷ, cô độc chứng, còn chuyên môn nghiên cứu các loại tâm lý cùng tinh thần phương diện bệnh tật.

Ta nhìn bọn họ đối nhật ký trị liệu Kim Chí Thành, thuốc an thần trấn tĩnh là chủ yếu, căn bản là không giống như là trị liệu bệnh tự kỷ. Mà tâm lý cùng tinh thần phương diện bệnh tật giống nhau đều là hậu thiên hình thành, Kim Hâm lại nói con trai mình là trời sinh bệnh tự kỷ, hẳn vì cái gì muốn dấu diếm diếm này đâu? Ta tưởng này trong đó khẳng định có nguyên nhân.”

Khúc mịch nghe xong trầm tư một chút, nói: “Người đi tra tra năm đó ở tại Kim gia phụ cận lão hàng xóm, xem bọn hắn đối Kim Chí Thành sự tình biết nhiều ít.”

Mạnh Triết gật gật đầu, lập tức xuống xe, đánh cái xe taxi liền đi lão nội thành.

Kim Hâm bọn họ nguyên lai trụ địa phương đã phá bỏ và dời đi nơi khác, đại bộ phận người đều dọn đi rồi, muốn tìm được bọn họ có chút không dễ dàng.

Mạnh Triết tìm được quán hạt kia một mảnh xã khu, còn hảo, bọn họ còn giữ lại mười lăm năm trước cũ hồ sơ. Mặt trên kỹ càng tỉ mỉ ghi lại Kim Hâm tả hữu hàng xóm tên họ, điện thoại. Căn cứ này đó tư liệu, Mạnh Triết yêu cầu địa phương đồn công an hiệp trợ, thực mau liền tra được bọn họ hiện tại địa chỉ cùng liên hệ phương thức.

”Năm đó các người liền ở tại Kim Hâm gia bên cạnh, đối nhà hắn sự tình biết nhiều ít?” Tả hữu hàng xóm đều phải dọn trở lại lâu, vừa vặn ở tại lâu trên lầu dưới, đảo đồ phải Mạnh Triết nhiều đi một chuyến.

”Kim Hâm? Đại phú hào Kim Hâm?” Vương trường thắng hơn sáu mươi tuổi, thanh âm to lớn vang dội lớn giọng, một bên trườ thuốc lá rời vừa nói, “Đều nói này ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ta chỉ nhìn nhân gia gặp may mắn, tự mình liền ở Hà Đông đãi mau cả đời.”

”Vương ca, nhân gia xui xẻo thời điểm chúng ta cũng không tao bao lớn tội. Nghĩ như vậy trong lòng liền cân bằng, như thế nào đều là cả đời, bình bình đạm đạm liền hảo!” Một cái khác hàng xóm tuổi hơi nhỏ một ít, là cái nhỏ gầy lão nhân.

”Lão Lưu, ngươi rốt cuộc là cái người làm công tác văn hoá, nói chuyện luôn là lộ ra triết lý, nghe làm nhân tâm thoải mái.” Vương trường thắng sang sang cười, “Ta đời này không phát tài lại cũng không tai họa bất ngờ, bình bình an an cả đời, ta thỏa mãn! Cảnh sát đồng chí, người thượng tuổi liền thích lái nhái, ngươi đừng để ý a.”

”Nghe các ngươi ý tứ trong lời nói, Kim Hâm trong nhà giống như tao quá tai họa bất ngờ?” Mạnh Triết miễn cảm mà bắt giữ đến bọn họ nói chuyện trung khả nghi chỗ.

Vương trường thắng gật gật đầu, “Người sống cả đời cuối cùng đều là vì con cái có tiền đồ, nhưng Kim Hâm nhi tử sinh hạ tới liền bệnh. Kim Hâm mang con trai đi bệnh viện lớn chạy có một thời gian, hình như là nói không hiệu quả, yêu cầu không ít tiền. Hắn khi đó nơi nào tốn tiền, liền không trị, sau lại tức phụ nhi bởi vì cái này nhảy sông đã chết.”

”Con của hắn đến rốt cuộc là bệnh gì?”

”Không biết bệnh gì, dù sao là thai mang đến. Hắn có thể là sợ hãi người khác nói xấu, ai hỏi đều không nói.” Vương trường thắng lắc đầu, “Hắn bình thường hảo bài bạc, ta lại phiền cái này, cho nên cùng hắn đi lại đến không thể nào gần như.”

”Hắn tức phụ nhi bởi vì hài tử có bệnh cả ngày khóc lóc nỉ non, có một lần ở nhà thất cổ, may mắn ta nghe thấy động tĩnh mới đúng lúc đem nàng cứu tới. Lúc ấy nàng còn oán trách ta, không nên xen vào việc người khác. Nói chính mình nhi tử không thể hảo hảo làm người, đều là nàng mang thai thời

điểm ăn không nên ăn đồ vật.” Lão Lưu đổi chuyện này ẩn tượng phi thường khắc sâu.

”Nàng mang thai thời điểm ăn cái gì?”

”Hắn là chuyên thai hoàn, một thời gian rất thịnh hành.” Lão Lưu hồi ức, “Kim Hâm đặc biệt trọng nam khinh nữ, hắn tức phụ nhi mang thai thời điểm liền phi nói muốn nam hài. Vì xác định hài tử là nam hay là nữ, còn có ý mang tức phụ nhi làm rất nhiều lần kiểm tra, trung y, Tây y đều xem qua. Lúc ban đầu mấy tháng, Kim Hâm thường phiền muộn, nhưng sau lại tâm tình trở nên vui vẻ hơn, này ai đều có thể nhìn ra tới. Hắn còn nói chính mình nhất định sẽ có con trai, trước tiên thỉnh đoàn người uống rượu mừng.”

”Kim Hâm cùng hắn tức phụ nhi chính miệng nói ăn qua chuyên thai hoàn?”

”Này thật không có, bất quá đoàn người đều nói như vậy. Hài tử hình như là sinh non, ở đi bệnh viện trên đường liền sinh. Trong thành bệnh viện nhìn hài tử không lưu, trực tiếp đưa đến tỉnh thành đại bệnh viện đi. Sau lại, chúng ta mới nghe nói hài tử sinh hạ tới liền có bệnh.”

Vương trường thắng bổ sung, “Kim Hâm thấy nhi tử như vậy, liền càng thêm cả ngày không hảo hảo làm việc, trừ bỏ bài bạc chính là bài bạc. Vốn dĩ liền không có gì trong nhà càng thêm nghèo, hắn tức phụ nhi tự sát quá hai ba thứ, cuối cùng rốt cuộc đã chết. Nàng xong hết mọi chuyện, đáng thương chính là hài tử. Quán trước chẳng ra gì mẹ kế, suốt ngày bị đánh, còn không bằng trong nhà miêu cầu có địa vị.”

Mạnh Triết nghe đến đó ngăn ra, vội vàng truy vấn, “Miêu cầu làm sao vậy? Người kỹ càng tỉ mỉ nói nói.”

”Kim Hâm tức phụ dưỡng một con sủng vật cầu, cả ngày ôm vào trong ngực hiềm lạ thực. Có một lần, Kim Chí Thành đem tiểu cầu lạp xưởng ăn vụng, liền ăn nàng một đốn đánh.”

”Kim Hâm mặc kệ sao? Liền nhìn nhi tử bị nàng ngược đãi?”

”Thấy liền quản, nhưng hấn cả ngày ở bên ngoài bài bạc, mấy ngày không trở về nhà cũng là chuyện thường. Hấn cái kia tức phụ ở toàn bộ tiểu khu lợi hại nổi danh, không lý đều có thể biện ra ba phần tới. Hơn nữa Kim Hâm không thể nào kiếm tiền, toàn dựa nàng làm công dưỡng gia, khí thế tự nhiên là cao không đứng dậy.

Kim Chí Thành cũng sẽ không cáo trạng, cùng hấn ba ba không thể nào thân cận, cả ngày một câu không có. Chúng ta đều là mỗi người sống cuộc đời riêng, hưởng hồ việc nhà vốn dĩ liền nói không rõ, ai có thể quản đâu. Đáng thương hài tử, ở nhà địa vị liền tiểu cầu đều không bằng a.” Vương trường thắng một bên nói một bên lắc đầu.

”Kia chỉ cầu sau lại thế nào?” Mạnh Triết đột nhiên hỏi cái kỳ quái vấn đề.

Cầu? Vương trường thắng cùng lão Lưu hai người hai mặt nhìn nhau, một lát mới nói: “Có thể là chết già, bằng không chính là tặng người.”

Nhìn dáng vẻ bọn họ đối cái kia cầu kết cục cũng không biết, có lẽ chính như bọn họ lời nói, cái kia cầu vận mệnh tựa như mặt khác cầu giống nhau, không có gì đặc biệt địa phương.

”Các người đối Kim Hâm trung xử số sự tình thấy thế nào?” Mạnh Triết lại hỏi.

”Đây chính là chúng ta cái kia tiểu khu nhiều ít năm nói chuyện say sưa đại tin tức.” Lão Lưu cười trả lời, “Năm mươi vạn giải thưởng lớn phóng tới hiện tại đều không phải cái số lượng nhỏ, hơn nữa Kim Hâm dùng kia số tiền làm tài chính khởi đầu, giá trị con người phiên thượng gấp trăm lần. Khu chung cư cũ cải tạo công trình chính là bọn họ công ty gánh vác, ta còn thấy Kim Chí Thành kia hài tử, nhìn tiền đồ nhiều. Có tiền chính là không giống nhau, hiện tại y học như vậy phát đạt, quốc nội không được liền đến nước ngoài trị, không có trị không hết bệnh!”

”Cái này tiểu khu là khi nào kiến?”

”Có bảy năm.”

Nói cách khác, Kim Chí Thành ở không có nhận thức Diệp Hồng kết hôn phía trước, hẳn bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp hoặc là chữa khỏi, có thể giống người bình thường giống nhau công tác.

”Kim Chí Thành phát bệnh thời điểm cái dạng gì?”

”Loạn kêu gọi bảy, khắp nơi trốn, còn không cho bất luận kẻ nào tới gần.” Lão Lưu trả lời, “Bất quá hẳn sợ hãi Sử Phụng Yến, vừa thấy nàng xách theo gậy gộc liền sợ tới mức giống ném hồn tiểu miêu.”

Mạnh Triết nghe xong trong lòng càng thêm buồn bực, này rõ ràng không phải bệnh tự kỷ bệnh trạng. Hẳn lại hỏi bọn họ một ít vấn đề, vẫn chưa được đến hữu dụng tiêu điều. Mười mấy năm trước cái kia ban đêm đến tột cùng đã xảy ra cái gì, trừ bỏ đương sự ai đều không rõ ràng lắm.

”Có chuyện gì nhớ tới liền cho ta gọi điện thoại, 24 giờ đều khởi động máy.” Mạnh Triết lưu lại liên hệ phương thức đi rồi.

Hắn ra tiểu khu, vội vàng cấp Cố Thành gọi điện thoại, thỉnh hẳn hỗ trợ tra tra hai mươi lăm năm trước chuyển thai hoàn sự kiện, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.

Không đợi hắn lái xe rời Hình Cảnh Đội, Cố Thành bên kia đã có rồi kết quả.

Chuyển thai hoàn, là cái vô lương đại phu phát minh, bên trong có đại lượng giống đực kích thích tố. Hắn tuyên bố, chỉ cần ăn chuyển thai hoàn một cái đợt trị liệu, là có thể làm thai phụ trong bụng hài tử thay đổi giới tính, hơn nữa là biến thành nam hài!

Lúc ấy có không ít người tin tưởng, ăn xong lúc sau liên tiếp tuôn ra có em bé sinh hạ tới giới tính mơ hồ, còn có trường hai bộ sinh sản hệ thống, không thể không tiếp thu giải phẫu.

Lòng đầy căm phẫn gia trưởng đem cái kia đại phu tố cáo, hắn bị bắt vào tù bị phán ba mươi năm, mấy năm trước bởi vì biểu hiện hảo trước tiên phóng

thích.

Mạnh Triết nghe xong tinh thần chấn động, không bài trừ Kim Chí Thành trời sinh bộ phận sinh dục dị dạng khả năng. Nhưng hắn rõ ràng đã kết hôn sinh con, này lại nên như thế nào giải thích đâu?

Hắn là Kim Hâm bỏ tiền cấp nhi tử làm làm cho thắng giải phẫu, làm hắn có thể giống người bình thường giống nhau sinh hoạt.

P/s: M.n ơi từ chap này trở đi 1 số tình tiết, câu nói mình cũng ko biết phải dịch sao cho chuẩn, mình thì chưa có kinh nghiệm khoảng này nên mọi người có góp ý đoạn nào thì cho mình biết nha

-----oOo-----

Chương 116: Ở chung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Khúc Mịch nghĩ đến việc khi về sẽ cùng Dĩ Nhu ăn lẩu, trong lòng có chút hưng phấn. Anh cố ý đi siêu thị mua vài lon bia, hai người cùng uống thả lỏng một chút, cùng nhau nói ra điều trong lòng, khoảng cách hắn sẽ kéo gần hơn.

Anh nhớ tới mình ra tra cứu trên mạng cách tìm hiểu con gái(có lẽ anh ý lên mạng search, mình k hiểu đoạn này cho lắm), trước hết chia con gái thành vài loại. Anh cảm thấy Dĩ Nhu là kiểu người có EQ thấp, trên mặt tình cảm dường như không nhận ra tình cảm rõ ràng bằng mắt thường, bởi vì trong lòng bị thương tổn, theo bản năng bài xích đàn ông tiếp cận theo phương diện ấy.

Theo đuổi loại con gái này ám chỉ là vô ích, nếu muốn chỉ có biện pháp chui vào thế giới của cô, mắng không đi, đánh cũng không đi, chặt chẽ chiếm giữ. Đợi cho cô thành thói quen, sẽ không có cách nào rời khỏi mình nữa!

Tưởng tượng đến cảnh Dĩ Nhu không thể nào cách xa mình, Khúc Mịch nhìn không được cười ra tiếng.

"Tôi đã trở về!" Anh mở cửa đi vào, đã thấy Vương Tịnh từ phòng bếp đi ra, trên người còn mặc tạp dề. Trên sofa ở phòng khách có đến mấy người quen thuộc, chính là đám Lục Ly vừa mới tách ra trước đó.

Khúc Mịch chau mày, hiển nhiên có chút khó hiểu, có chút khó chịu.

"Pháp y Tăng gọi điện mời chúng tôi tới đây ăn lẩu, nghe nói cũng không lãng phí lắm, còn náo nhiệt." Lưu Tuấn đi qua cầm lấy bia trong tay anh, "Chúng tôi cũng mua rượu và đồ uống đến đây."

"Ừm. " Anh hừ một tiếng, thay đôi dép lê đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Vương Tịnh thấy anh đi vào phòng ngủ chính, liền hiểu rõ, không khỏi cắn cắn môi. Xem ra điều bọn họ nói đều là sự thật, hai người là quan hệ người yêu với nhau, hơn nữa còn đã ở chung.

Cô nhận được điện thoại của Lục Ly, nói pháp y Tăng mời tất cả thành viên trong đội cảnh sát đến nhà ăn cơm, phản ứng đầu tiên là muốn từ chối. Nhưng cô nghĩ không biết vị pháp y Tăng này có gì đặc biệt tốt hơn người, liền vội vàng đáp ứng chạy sang đây.

Nhìn thấy Dĩ Nhu mặc quần áo ở nhà, tóc rối tung, cô cảm nhận căn bản không giống với người cùng mình làm việc ở cơ quan. Pháp y tăng ở nhà rõ ràng thiếu đi vài phần lạnh lùng như băng, tránh người ngàn dặm như ở ngoài.

Bọn Lục Ly cũng lục tục đến đây, bởi vì có mỗi cô là nữ, cho nên chủ động đến phòng bếp hỗ trợ.

Nhìn thấy Dĩ Nhu tay chân nhanh nhẹn đem các loại rau xanh rửa sạch, sau đó sắp lên mâm rất đẹp mắt, cô không khỏi âm thầm cảm thán trong lòng.

Những lá rau cải cúc, được xếp gọn gàng trên đĩa trắng, trên phiến lá màu

xanh còn dính bột nước. Ngọn cây cải dầu được đặt hướng vào giữa mâm, giữa mâm bày quả thánh nữ màu đỏ tươi.

(T.T mình không biết quả thánh nữ là quả gì)

Một mâm rau củ đầy đủ màu sắc, mỗi đĩa có một loại rau củ khác nhau, khoai tây, đậu mâm, mộc nhĩ, ngó sen cắt lát, nấm kim châm.

Nhất là mấy cây cải thìa và cải dầu mà pháp y Tăng cầm trong tay, trông rất ngon miệng.

Thịt được thái lát xếp ngay ngắn trong đĩa hình chữ nhật, miếng nào ra miếng đấy, mỗi miếng đều được thái đều đặn, tươi mới trông rất ngon mắt, nhìn qua nhất định là thịt chất lượng cao.

Thời điểm Khúc Mịch đi vào, Dĩ Nhu đang rửa tôm.

Đem những con tôm tươi đi bóc vỏ, bỏ đi chỉ tôm, băm nhỏ. Tầm ướp thêm rượu gia vị, muối ăn, trứng, bột mì khuấy đều. Sau đó bỏ vào khuôn có hình dạng khác nhau. Vương Tịnh từ phòng khách đi vào, thấy Dĩ Nhu đem khuôn tôm đã chín bày lên đĩa. Bỏ khuôn đi, tôm đủ loại hình dáng hiện lên trước mắt.

"Thật đáng yêu!" Cô nhin không được khen ngợi, chỉ vào miếng tôm hình con cá nhỏ, "Lát nữa biết làm thế nào bây giờ? Không ăn thì thật thèm, ăn vào lại không nổi! Pháp y Tăng, chị cũng không cần làm đẹp thế này chứ?"

Dĩ Nhu thấy thế nở nụ cười, thấy rằng trên người cô ấy vẫn còn một chút tính trẻ con. Rõ ràng lúc mới tới có vài phần không được tự nhiên, giờ này nhưng lại hứng khởi như thế.

"Có phải Đội trưởng Khúc đã trở về? Lưu Tuấn, vào đây giúp tôi xếp bàn ăn đi."" Dĩ Nhu kêu một tiếng, Lưu Tuấn đã đứng dậy đi vào luôn.

Nhà của Dĩ Nhu diện tích không lớn lắm, phòng bếp và phòng ăn không có vách ngăn. Bàn ăn cũng là loại gấp, bình thường không mở ra thì là chiếc bàn nhỏ, đủ cho hai người ngồi ăn.

Lưu Tuấn đi qua bỏ khăn trải bàn ra, đem bàn ăn mở ra, sau đó Cố Thành đi đến giúp. Hai người mang bàn ăn ra phòng khách, mang hết ghế dựa trong nhà ra, hơn nữa có cả sofa, vừa vặn có thể ngồi xuống.

Khúc Mịch thay quần áo, tắm xong rồi mới ra.

"Em gọi mấy người họ đến đây làm gì?" Anh vào phòng bếp, thừa dịp người bên ngoài không chú ý, nhỏ giọng nói thầm với Dĩ Nhu.

"Anh không phải thường nói, tiếp xúc với nhiều người rất có lợi đối với bệnh của tôi đấy sao." Dĩ Nhu cũng không có dừng tay, chuẩn bị mang nồi ra, "Vốn là tôi gọi điện cho Đại sư huynh, không nghĩ tới anh ấy có việc gấp phải đến Bắc Hải."

"VẬY SAO." Khúc Mịch hừ một tiếng, nghe không biết là vui mừng hay tức giận.

"ĐỂ TÔI LÀM NỐT CHO, EM VÀO NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT ĐI. Mấy tên tiểu tử này cùng một loại, chỉ biết ăn mà không biết làm. Đồ ăn nhiều như vậy tất cả đều là em làm sao? Nếu biết em mời khách, tôi đã trở về sớm hơn giúp em rồi." Khúc Mịch thấy trên bàn đủ loại món ăn đĩa to đĩa nhỏ, không khỏi chau mày.

"Vương Tịnh cũng giúp làm không ít mà." Dĩ Nhu nở nụ cười rồi nói tiếp, "Lưu Tuấn và Cố Thành mua rượu và gia vị, cũng phải chạy lên chạy xuống mấy lần."

Khúc Mịch cầm lấy con dao trong tay Dĩ Nhu, "Em chỉ tôi đi, tôi làm cho!"

"Thôi, vẫn nên để tôi làm cho." Dĩ Nhu sợ anh biến nó thành một đồng lõa xộn, ngược lại mình phải làm lại lần nữa.

"Làm sao? Em sợ tôi không làm được?" Khúc Mịch tự tin nói, "Tôi chính là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp đấy!"

Phụt ~ Dĩ Nhu nghe xong nhin không được nở nụ cười, lời này hình như

dùng để nói đến mấy cô gái mà.

Vương Tịnh đi vào lấy bát đĩa, thấy hai người vai kề vai, lúm đồng tiền trên mặt Dĩ Nhu nở như hoa, Khúc Mịch ngoái đầu lại híp mắt cười với cô ấy. Cảnh tượng kia cực kì giống trong phim thần tượng, hài hòa đẹp mắt.

Cô ta thấy trong lòng mình ê ẩm, lại âm thầm thở dài. Nam thần yêu đương, mà người yêu không phải mình, cảm giác này so với thất tình còn khó chịu hơn.

"Choang!! " Một âm thanh chói tai phát ra dọa Dĩ Nhu nhảy dựng, quay đầu nhìn lên, hóa ra Vương Tịnh không cẩn thận làm rơi một cái bát.

"Cẩn thận!" Dĩ Nhu thấy cô ngồi xồm xuống tay không nhặt mảnh bát vỡ, vội vàng nhắc nhở, nhưng lại chậm mất một bước.

Mảnh bát xệt qua tay Vương Tịnh, liền chảy máu.

Dĩ Nhu vội chạy qua, che lại miệng vết thương, để cho Khúc Mịch đi lấy hòm thuốc.

"Miệng vết thương không sâu, không có mảnh bát nào dính ở trong, đừng sợ!" Dĩ Nhu rất nhanh liền xem xét qua miệng vết thương, an ủi Vương Tịnh một chút.

Khúc Mịch mang hòm thuốc tới, mở ra, lấy ra thuốc khử trùng. Dĩ Nhu nhận lấy, thuận thực khử trùng vết thương, lại đổ thêm một chút thuốc khử trùng lên đó.

"Hiện tại trời quá nóng, băng bó vết thương càng dễ nhiễm trùng. Cũng may miệng vết thương không sâu, sẽ mau lành thôi. Lát nữa lúc ăn cơm đừng ăn cay, hải sản cũng ăn ít thôi." Dĩ Nhu dặn dò cô vài câu.

"Tôm của tôi!" Vương Tịnh còn nhớ thương đến món tôm, "Cái này khỏi cần phân vân rồi, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn."

Cô gái này đúng là có chút tâm địa, nhưng Dĩ Nhu lại không có chán ghét

cô ta.

Dĩ Nhu bảo cô ta đi ra phòng khách nghỉ ngơi, tự mình đi dọn mấy mảnh bát.

"Đề tôi, em cách xa một chút." Khúc Mịch tranh lấy việc, "Cẩn thận không đứt tay, cũng không phải chuyện đùa!"

Cũng không cần nghiêm trọng như vậy. Vết thương của Vương Tịnh cũng chỉ xẹt qua một ngón tay thôi mà!

Khúc Mịch thu hết các mảnh vỡ, đem bỏ vào thùng rác, sau đó lại kiểm tra kĩ càng trên sàn nhà một lần nữa.

"Buổi sáng em thường đi chân không vào phòng bếp để uống cà phê, có mảnh nhỏ cũng không được."

Dĩ Nhu liếc mắt nhìn Vương Tịnh còn đứng ở một bên góc phòng bếp, cảm thấy được lời này nghe có chút mập mờ, cô ấy sẽ không hiểu lắm chứ.

Nhìn thấy hai người đối với nhau như cặp vợ chồng nhỏ mới tân hôn, có loại cảm giác ngọt ngào. Lại nghe thấy ý trong lời Khúc Mịch, quan hệ của hai người hẳn là rất thân mật khăng khít.

Vương Tịnh cô đơn từ phòng bếp đi ra, mấy người trên sofa còn đang mân mê di động.

"Đội trưởng Khúc." Mạnh Triết đến cuối cùng, lại tìm Khúc Mịch để báo cáo tình hình điều tra.

"Vừa ăn vừa nói." Khúc Mịch gọi mọi người giúp để bày bàn ăn, bật bếp để ăn lẩu.

Chỉ chốc lát sau, mọi người liền ngồi quanh bàn ăn. Trên bàn bày hai nồi lẩu, một nồi thường, một nồi cay.

"Ăn lẩu cũng cần chú trọng thứ tự." Họ Vương là người sành ăn, nhắc tới

món ngon là nếp nhần trên trán đều nổi lên,"Trước tiên là nhúng thịt, đặt vào trong nồi nước lẩu, mười giây sau thì vớt ra. Thời gian quá lâu sẽ khiến thịt chín quá, vị không ngon. Nước lẩu nhúng thịt xong ngọt vị thịt, sau đó ta bỏ thêm rau xanh vào, hương vị lại càng ngon. Sau đó nhúng thêm thịt, rau xanh cùng thịt trộn lẫn với nhau, hương vị lại có điểm khác. Cuối cùng bỏ nốt mấy thứ còn lại vào, chà chà, hương vị ngon tận đầu lưỡi. Tóm lại, nhất định phải theo trình tự thịt, rau, thịt, trình tự tuyệt vời!"

"Lúc đến ăn cơm cậu đã nghĩ ra rồi phải không, nói chuyện nghiệp như vậy. Vậy sao thời điểm phá án, miệng lại cứ như hũ nút vậy. Lục Ly nhìn không được cười mắng anh ta một câu," Ăn mỗi nồi lẩu mà còn phiền phức như vậy, tùy ý đi."

Khúc Mịch thả một miếng thịt vào, dùng đũa gấp lấy, cách vài giây thì lật mặt lại, thấy thịt chín tái thì gấp ra. Bỏ vào bát Dĩ Nhu.

Khi hai người bọn họ cùng ăn cơm, Khúc Mịch thường xuyên sẽ gấp đồ ăn cho cô, vài ngày như thế, Dĩ Nhu đã thành thói quen.

Mọi người cùng nhau trao đổi ánh mắt, đều làm bộ như không thấy, cũng không có nghe gì.

Dĩ Nhu cảm thấy được không khí không đúng cho lắm, ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt mọi người đều hướng về mình, nhất thời có chút xấu hổ đỏ mặt, vội vàng cúi đầu xuống che dấu.

"Các cậu cứ tự nhiên đi, hôm nay nhất định phải ăn cho tận hứng." Khúc Mịch thấy thế khóe miệng mang theo nụ cười, giống như chủ nhà đứng ra tiếp đãi khách.

Anh đưa cho mỗi người một lon bia, riêng Dĩ Nhu thì đưa cho cô một hộp sữa.

Dĩ Nhu thấy Vương Tịnh biến sắc, vội vàng đưa cho cô một hộp, còn đem cả nước trái cây mở ra, "Cô thích uống cái gì?" Chính mình dù sao cũng là chủ nhà, nơi này lại có một vị khách nữ, thế nào thì cô cũng phải chăm sóc cho tốt.

"Tôi uống giống bọn họ!" Vương Tịnh cũng cầm một lon bia, "Phụt" thoáng cái đã mở ra, "Ăn lâu không uống bia thì thật không thú vị."

"Đồng ý!" Họ Vương nghe xong giơ ngón tay cái lên, "Lúc này cô mới không phụ mỹ thực. Vì quan điểm của chúng ta giống nhau, mời cô một ly!" Nói xong uống trước một hụm lớn.

Wang Jing cũng không chịu yếu thế, uống một ngụm, rất có vẻ nữ trung hào kiệt.

Editor: Chương này có nói về đồ ăn mình edit k dk mượt lắm, mọi người thông cảm nha ^^

-----oOo-----

Chương 117: Rượu thêm can đảm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Một chén rượu lót bụng, không khí trở nên sinh động lên. Mạnh Triết cả ngày không được ăn tử tế, dồn sức mà ăn một chút, sau đó mới báo cáo tình hình cho Khúc Mịch.

"Chính mẹ đẻ của Kim Chí Thành nói rằng đứa con mình sinh ra không thể nào thành người bình thường, lại có lời đồn là bà ấy uống thuốc chuyển thai lúc mang thai anh ta. Tôi đoán chừng Kim Chí Thành có bệnh tật trong việc sinh con, sau đó chữa trị mới khỏi hẳn. Hơn nữa anh ta từ nhỏ đến lớn đều bị Sử Phụng Yến ngược đãi, còn phải từng sống cùng con chó nhỏ, thời gian dài sinh sống trong môi trường ấy, hẳn là sẽ có tâm lý vặn vẹo. Sẽ thể hiện ra phần nộ, hung tàn, từ từ trở thành hành vi ngược đãi và giết những động vật nhỏ."

"Ý của cậu là Kim Chí Thành chính là hung thủ của vụ án diệt môn?" Nghe Mạnh Triết kết luận một cách đơn giản rõ ràng như vậy, Lục Li nghi hoặc

hỏi, " Căn cứ vào vài câu nói liền suy đoán như thế, có vẻ như có chút qua loa. Hơn nữa cậu đã quên một điểm trọng yếu!"

"Cùng lúc cả nhà họ bị giết, Kim Chí Thành đã đến Toronto trị bệnh. Kim Hâm khẳng định biết bệnh tình của con mình, cho nên tới bây giờ cũng không có dừng quá trình trị liệu lại, anh ta vì phát bệnh mà giết người thì có thể khả năng rất nhỏ." Lưu Tuấn bổ sung.

Mạnh Triết nghe xong lâm vào trầm mặc, một lát sau mới nói: "Tôi cảm thấy được Kim Chí Thành rất khả nghi, tôi sẽ tận lực tìm được được manh mối."

"Thật ra đã tìm được manh mối rất có ích." Vương Tịnh uống một ngụm bia xong nói, cô thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, liếc mắt nhìn Dĩ Nhu một cái rồi tiếp tục nói, "Mười lăm năm trước cũng có vụ án diệt môn tương tự hiển nhiên là cùng một hung thủ gây ra. Pháp y Tăng chính là nhân chứng sống duy nhất ở vụ án đó, chỉ cần chị đi đến hiện trường vụ án xem một chút, tôi nghĩ nhất định sẽ có manh mối quan trọng!"

Lời cô vừa ra khỏi miệng, trong phòng lập tức yên lặng, ánh mắt mọi người đều đảo quanh trên người Khúc Mịch và Dĩ Nhu.

Về mặt Khúc Mịch thoáng cái tối sầm lại, mây đen che phủ tựa như lập tức có thể nổi trận lôi đình. Vương Tịnh không dự đoán được anh sẽ có phản ứng lớn như vậy, dáng vẻ say rượu liền vơi đi một nửa, sợ tới mức co rụt đầu lại không dám giương mắt lên.

"Thật ra tôi cũng đã đi qua!" Dĩ Nhu nhẹ giọng nói.

Mọi người đều sửng sốt, ánh mắt Khúc Mịch trở nên sâu thẳm, "Khi nào? Em đi một mình?"

"Buổi chiều hôm nay, một mình tôi đến. Căn nhà trông có vẻ cũ nát đi rất nhiều, bài trí bên trong vẫn giống như trong trí nhớ. Đáng tiếc....." Dĩ Nhu tạm dừng một chút, tiếc hận nói, "Về án mạng mười lăm năm trước, tôi thấy có rất nhiều điểm giống nhau ở bản ghi chép của vụ án lần này."

"Không phải nói là sẽ đi cùng nhau sao?" Trong lời nói của Khúc Mịch thế nhưng mang theo trách cứ.

"Lần sau cùng đi." Dĩ Nhu thản nhiên nói.

Lần sau? Mọi người nghe xong đều có chút nghi hoặc, Khúc Mịch lại cau mày.

"Tôi dự định sẽ nhờ anh thôi miên, thử xem xem có thể nhớ được gì hay không." Dĩ Nhu nói hết sức thoải mái, "Tôi cuối cùng cảm thấy được quá khứ của mình không hoàn chỉnh, dường như thiếu cái gì."

Khúc Mịch nhớ tới một chi tiết trong bệnh của cô, lúc ấy Dĩ Nhu cùng chú đi Canada trị liệu, sẽ gặp ác mộng mà bừng tỉnh dậy, sau đó khóc hô to "Tay trái" các loại nói. Sau lại nhờ kết quả của việc trị liệu, cô thấy cũng sẽ không hô to cái từ kia nữa.

Anh một mực hoài nghi, Dĩ Nhu đã thấy được đặc điểm quan trọng của hung thủ, đoán chừng là đối với tay trái có liên quan. Nhưng anh cũng không dám dùng phương pháp thôi miên kích thích tiềm thức của Dĩ Nhu, anh sợ Dĩ Nhu sẽ không chịu nổi mà sụp đổ mất. Phương pháp này, ngay cả nghĩ anh cũng không nghĩ qua!

"Không được!" Anh lập tức phản đối đề nghị của Dĩ Nhu, "Tôi là bác sĩ điều trị của em, tôi sẽ căn cứ vào tình hình của em để đưa ra quyết định. Từ giờ trở đi, em không thể tùy ý đi đến nhà cũ, thêm đó là không cho phép tùy ý đồng ý đối với chuyện thôi miên chính mình! Tôi sẽ tìm được hung thủ sát hại bố mẹ em, không cần em hỗ trợ." Giọng anh biểu thị mệnh lệnh, vô cùng nghiêm túc.

"Ăn cơm đã, chuyện này nói sau đi." Rất rõ ràng, trên bàn cơm không thích hợp tiếp tục thảo luận này đề tài. Cô biết tính tình của Khúc Mịch, nói chuyện luôn luôn là nói được thì làm được, cũng không cho phép người khác làm trái lại. Thế nhưng cô tin tưởng có thể thuyết phục được Khúc Mịch, trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, cô dần dần hiểu được tính cách của Khúc Mịch.

"Được, ăn nhanh đi, thịt cũng đã chín lắm rồi." Mạnh Triết một bên lên tiếng giảng hòa, "Hôm nay là pháp y Tăng mời khách, cô vì bữa này bận rộn hơn nửa ngày. Tôi đề nghị chúng ta cùng nhau kính pháp y Tăng một ly, pháp y Tăng, chị uống sữa là được rồi." Cho anh ta mấy lá gan, cũng không dám mời Dĩ Nhu uống rượu.

Mọi người đang ngồi đều nâng chén, Dĩ Nhu uống một ngụm sữa, những người khác cũng theo uống một ngụm. Vương Tịnh rốt cuộc vẫn là con gái uống một chút đã có chút say.

Trên mặt cô rõ ràng hơi đỏ ửng, lại mở thêm một lon bia, đứng lên hướng Dĩ Nhu nói: "Pháp y Tăng, tôi không nghĩ tới chị cũng dám một mình trở về nhà cũ ấy. Một ly này tôi kính chị, chị cứ tùy ý là được rồi." Nói xong không đợi người khác ngăn cản đã uống một ngụm lớn.

Uống hết một lon bia, cô hẳn là đã rất say, đến đứng cũng bắt đầu lung lay, nói chuyện cũng không được lưu loát.

Cô một tay chống bàn, quay sang Khúc Mịch bên kia, "Đội trưởng Khúc, anh biết không?"

Khúc Mịch chau mày, vẫn chưa nói gì, hiển nhiên là không nghĩ đến việc cùng một con ma men nói chuyện phiếm. Hơn nữa Vương Tịnh này thường hay gây chuyện, đặc biệt là nhắm vào Dĩ Nhu, điều này làm cho anh rất không hài lòng!

"Vương Tịnh, cô uống say rồi. Tôi đưa cô ra phòng khách nằm một chút, xong sẽ làm một chút canh giải rượu cho cô uống." Dĩ Nhu thấy tình hình không đúng, sợ Khúc Mịch kia mở miệng ra mà nói điều gì khó nghe.

Cô đứng lên, đi sang đỡ lấy Vương Tịnh.

"Pháp y Tăng, chị biết không? Vương Tịnh không để cho cô đỡ, vung khỏi rồi hỏi cô vấn đề tương tự.

Nha đầu kia thật là say không hề nhẹ, tóm lấy ai liền hỏi.

"Pháp y Tăng, chị nhất định là không biết." Cô tự mình quyết định, "Tôi thật ra không phải chán ghét chị, chỉ là có chút hâm mộ ghen tị! Đội trưởng Khúc của chúng tôi là nam thần của tất cả nữ sinh trường cảnh sát chúng tôi, anh ấy lại cố tình đi thích chị. Tôi không hiểu tại sao, chị có chỗ nào xuất sắc? Thế nào mà khiến Đội trưởng Khúc đổi với các cô gái khác đều mang vẻ mặt khinh thường?"

"Đội trưởng Khúc, anh nhất định không biết." Cô lại uống một ngụm, trên mặt xuất hiện vẻ ai oán. "Tôi biết tất cả về anh, anh thích nhất là rau cải, món ăn mặn thích nhất là hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), màu trang phục ưa thích là đen trắng, ghét nhất bị người khác khoa tay múa chân, ưu điểm lớn nhất là ngoại hình xuất sắc, chỉ số thông minh cao, từ nhỏ đến lớn đều là học bá (học giỏi), ở phương diện điều tra từ trước tới nay chưa hề có sai sót....."

Cô một hơi nói vài phút nói hết ưu điểm của Khúc Mịch, đây là "Lớn nhất" hay sao? Thật không biết ngữ văn của cô là ai dạy.

"Khuyết điểm của anh —— trước mắt còn không có phát hiện ra." Sự sùng bái của Vương Tịnh đối với Khúc Mịch quả là mù quáng, "Anh ấy là nam thần của tôi, có thể mỗi ngày cùng với nam thần làm việc cùng một nơi, tôi hưng phấn đến nỗi hít thở không thông. Con người hoàn mỹ như vậy, tại sao lại có chủ cơ chứ? Tôi không hy vọng xa vời có thể sánh đôi bên Đội trưởng Khúc, trở thành bạn gái của anh ấy. Nhưng có lẽ anh ấy sẽ có thể để mắt đến tôi nhiều hơn một chút, nói một câu khích lệ, cho tôi một câu cổ vũ!"

Tôi ở trước mặt anh ấy cũng chỉ như người vô hình, một chút cảm giác tồn tại cũng không có. Anh ấy là một người bá đạo, một bạo quân độc tài, vậy mà lại nhốt tôi ở trên xe. Từ nhỏ đến giờ, tuy rằng điều kiện trong nhà không dư dả, nhưng bố mẹ vẫn đem tôi trở thành bảo bối. Tuy rằng bộ dạng tôi không tính là xinh đẹp, nhưng cũng là thanh tú động lòng người, trong trường học không ít nam sinh theo đuổi tôi. Anh ấy như thế nào lại đối xử với tôi như vậy, lòng tôi thật ủy khuất khó chịu! Tôi rất khó chịu a!"

Vương Tịnh ủy khuất đỏ mắt mà nói, nước mắt đảo quanh. Những lời này nghẹn ở trong lòng cô vài ngày, bây giờ nhờ rượu nói hết ra, cảm giác trong

lòng thoải mái hơn.

Đây là cái tình huống gì? Nam thần là cái ý gì? Là thâm thương trộm nhớ hay sao? Lục Ly nhìn Khúc Mịch, biểu hiện anh không hờn giận, lại nhìn sang Dĩ Nhu, vẻ mặt hứng thú.

Những người khác tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không biết làm thế nào cho phải.

Còn chưa ai nói chuyện, chỉ thấy Vương Tịnh tiến đến cái bàn, cả người hướng đến nó nhưng lại trượt chân.

May mà khi cô ngã họ Vương mau tay nhanh mắt, lập tức bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô đứng lên.

"Tại sao lại uống nhiều như vậy chứ?" Họ Vương mở miệng quở trách.

"Đưa cô ấy đến phòng khách đi." Dĩ Nhu đi vào bếp rót một ly mật ong, cho Vương Tịnh uống hết. Nhìn thấy cô nằm xuống ngủ, lúc này mới từ phòng khách đi vào"

Sắc mặt Khúc Mịch rất khó coi, Mạnh Triết rất hiểu điều tiết không khí, anh cười ha hả rồi nói: "Nhà Pháp y Tăng trang trí như vậy thật đẹp, xem ra là rất có thưởng thức, rất cao cấp."

"Đều là Đội trưởng Khúc chọn giúp." Lời Dĩ Nhu là nói thật, nhưng vào tai mọi người nó lại thay đổi ý nghĩa.

Cái phòng ở này cũng đã trang hoàng xong, là sắp muốn kết hôn hay sao? Bây giờ này mọi người cũng hiểu đôi chút, biết rằng trang hoàng nhà cửa ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của của đứa trẻ. Phòng ở thì mới sửa sang, trong vòng hai năm không thích hợp cho trẻ con ở. Nếu hai người bọn họ tính kết hôn, sinh đứa nhỏ, cũng không nên sửa nhà vào lúc này nha?

Tiến độ của hai người thật là nhanh a! Xem ra đội cảnh sát lại có việc vui rồi đây.

Khúc Mịch nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, sắc mặt hơi chút dịu đi, "Mấy thứ này đều là tôi cùng pháp y Tăng thương lượng rồi mua."

Thương Lượng? Nói ra nhưng thật ra dễ hiểu, cũng chẳng khác nói là theo quyết định của Dĩ Nhu đi!

Vừa bị Vương Tịnh náo loạn một hồi, mọi người hiển nhiên đều không có hứng ăn. Bọn họ bỏ hết nguyên liệu vào nồi, rồi ăn hết sạch.

Nhiều người ăn như vậy, bát cũng xếp thành chồng nhỏ. Cũng may có Lưu Tuấn và Cố Thành, họ Vương đều là ba người trẻ tuổi, bọn họ làm việc tay chân nhanh nhẹn, chỉ sau chốc lát liền rửa hết chồng bát. Nhưng dù sao bọn họ cũng là đại nam nhân, làm việc không cẩn thận, nhất là dọn dẹp phòng bếp. Nhìn thấy phòng bếp như bãi chiến trường, Dĩ Nhu không thể không xắn tay áo lên dọn dẹp.

Bọn Lục Ly cùng nhau rời đi, Vương Tịnh ngủ say như chết, đành phải để cô qua đêm ở đây.

Khúc Mịch vào phòng bếp hỗ trợ thì bị Dĩ Nhu đuổi ra ngoài, cái gì để vào đâu anh cũng không biết, làm được một chút lại hỏi một câu, còn không bằng Dĩ Nhu tự mình làm.

"Điều Vương Tịnh nói hôm nay em đều nghe thấy được?" Khúc Mịch ở lại phòng bếp không đi, vừa nhìn Dĩ Nhu làm việc vừa hỏi.

"Ân."

Thấy cô không có phản ứng gì, Khúc Mịch lại hỏi: "Em nghĩ như thế nào?"

"Ân?" Trên sàn gạch men sứ phòng bếp vài ngày không được rửa sạch, ở khe hở có vết bẩn. Cô dùng búi rửa dính thuốc tẩy, ngồi xuống trên mặt đất cẩn thận cọ.

Thấy cô rõ ràng nói cho có lệ, Khúc Mịch vẽ mặt bình tĩnh đi ra khỏi phòng bếp.

Dĩ Nhu căn bản là không có nghe rõ anh hỏi cái gì, vừa định bảo anh nói lại lần nữa, ngẩng đầu lên lại phát hiện người đã đi mất rồi.

Thật là một con người kỳ quái, nói còn chưa hết đã đi mất!

-----oOo-----

Chương 118: Lại có án mạng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Dĩ Nhu đem phòng bếp dọn dẹp sạch sẽ, rồi đi thu dọn phòng khách. Khúc Mịch đang ngồi tựa lưng vào sofa, đôi chân dài vắt lên, trong tay cầm quân cờ tướng không ngừng vân vê.

"Anh nâng chân lên một chút." Dĩ Nhu đi đến trước mặt anh, thấy anh không nhúc nhích tí nào thì nhú mồm.

Anh hừ lạnh một tiếng, tựa hồ rất lười nhúc nhích, không tình nguyện dịch ra một chút.

Dĩ Nhu cầm cây lau nhà vừa lau, vừa bảo anh dịch ra, anh lại chỉ xê ra được có một chút. Làm như thế vài lần, Dĩ Nhu có chút tức giận.

Cô một tay cầm cây lau nhà một tay chống vào eo, nghiêm túc nói: "Đội trưởng Khúc, tuy rằng anh là vì giúp tôi chữa bệnh nên mới đến nhà của tôi ở. Bất quá, dù sao đây cũng là nhà của tôi, có một số việc vẫn còn theo y hệt thói quen của tôi. Tôi không trông cậy vào anh có thể quét tước vệ sinh, chỉ cần anh phải phối hợp duy trì!"

"Đội trưởng Khúc, thì ra anh ở nhà của pháp y Tăng để chữa bệnh?" Còn không đợi Khúc Mịch nói chuyện, một thanh âm bỗng phát ra.

Vương Tịnh không biết khi nào lại từ phòng ngủ đi ra, vừa vặn nghe thấy hai người nói chuyện, nhin không được vui sướng trong lòng chen vào nói.

Kỳ thật cô đã sớm tỉnh, thừa dịp hai người không chú ý đi xem qua hai cái phòng ngủ và phòng vệ sinh xem xét tỉ mỉ một lần.

Cô phát hiện đồ của Khúc Mịch phần lớn được để ở trong phòng ngủ chính, giường ngủ rất lớn, ở giữa đặt một con gấu bông rất lớn. Trên giường đặt hai bộ chăn đơn, có cảm giác như riêng rẽ nhau.

Trong ngăn tủ ở toilet đặt hai bộ đồ dùng rửa mặt, thoạt nhìn không giống như kiểu người yêu với nhau. Ở giỏ giặt quần áo chỉ có quần áo của Dĩ Nhu, thùng rác thì sạch sẽ, không có cái mà cô tưởng tượng các loại gì đó.(ai biết gì gì đó là cái gì không:)))

Cô cảm thấy hai người này không giống như kiểu nam nữ ở chung trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt cho lắm, ngược lại càng giống như bạn bè ở chung với nhau dưới một mái nhà. Nhưng sô pha lại là kiểu cho đôi lứa yêu nhau, trên bàn lại có chén đôi tình yêu, trên bàn trà lại có bút ký yêu đương là thế nào?

Vương Tịnh đang nghi hoặc ở trong lòng, chợt nghe thấy Dĩ Nhu nói, thì ra là hai người thật không phải đang ở chung!

"Cô tỉnh." Dĩ Nhu thấy cô ta đi ra thì hỏi, " Có đau đầu không? Tôi lấy cho cô chén nước ấm."

"Pháp y Tăng, chị không cần lấy đâu, tôi không sao. Tôi hầu như không uống rượu, đã uống thì lại uống nhiều, hơn nữa uống say sẽ nói năng lung tung. Tôi chưa nói cái gì quá phạm chứ?" Vương Tịnh cười, ngoài mặt thì tỏ vẻ hối lỗi, bên trong thì rất vui sướng.

Nha đầu kia thật đúng là kỳ quái, không biết trong lòng cô nghĩ cái gì.

"Cô không....." Dĩ Nhu còn chưa nói xong, chỉ thấy Khúc Mịch lôi máy điện thoại ra.

Anh mở một đoạn ghi âm, bên trong truyền đến tiếng của Vương Tịnh khi say rượu, đúng là lời mà khi nãy cô ta nói, tuy rằng không được đầy đủ

nhưng cũng đủ hiểu phần lớn vấn đề.

Ách! Anh ấy khi nào thì làm cái này?Người đàn ông này không chỉ có nói năng cay nghiệt, tâm còn rất sâu.Con gái nhà người ta say rượu hướng anh thổ lộ, anh không những sắc mặt không thay đổi, còn ghi âm chế nhạo người ta.

Vương Tịnh đối với những điều mình nói không nhớ rõ cho lắm, nghe thấy đoạn ghi âm thì nhớ lại hết. Mặt của cô đỏ như thiêu như đốt, tưởng tượng đến tất cả mọi người trong đội cảnh sát đều nghe được, hận không thể tìm cái hố mà chui vào.

Cô ngay cả lời chào cũng không kịp nói, hốt hoảng từ trong nhà Dĩ Nhu đi ra ngoài.

"Như vậy đối với cô ấy có chút quá đáng." Dĩ Nhu thấy Khúc Mịch có chút tàn nhẫn, sau này vẫn đi làm cùng một chỗ, mỗi ngày cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy, điều này làm cho tiểu cô nương làm sao mà chịu được!

"Quá đáng?" Khúc Mịch nghe thấy lời cô thì chau mày, vẻ mặt không vui, "Vậy tôi phải đối với cô ta như thế nào? Lấy thân báo đáp?"

"Không nhất thiết phải yêu nhau, anh cũng thật quá cực đoan.Các người về sau ở văn phòng sẽ thường xuyên gặp mặt, như vậy sẽ thật xấu hổ. Anh cứ làm bộ như mình không biết, về sau thời điểm ở chung bảo trì khoảng cách, cô ấy là một cô gái thông minh khẳng định có thể nhận ra.

"Tôi không cảm thấy thế nào xấu hổ, nếu cô ta cảm thấy xấu hổ là việc của cô.Làm người trưởng thành, cần phải có trách nhiệm đối với những lời mình đã nói! Mà tôi, không có nghĩa vụ phải giúp cô ta chùi dít."Khúc Mịch lạnh lùng nói.

Dĩ Nhu không khỏi nhúu mày,"Anh chưa bao giờ để ý đến tâm tình người khác sao?"

"Tất nhiên có!"Anh thẳng thắn nhìn chằm chằm Dĩ Nhu, "Tôi chỉ để ý đến tâm tình người mà tôi quan tâm, đối với người tôi không thèm để ý, tôi sẽ

không lãng phí thời gian, tinh lực cùng cảm tình. Tôi không phải loại người bạc tình, lại càng không phải là một người thừa thãi tình cảm, tôi sẽ không thể nào đối tốt với mỗi cô gái có hảo cảm với tôi được. Em hiểu chưa?"

Nói cái gì vậy chứ, thật là quanh co! Dĩ Nhu nghe được có chút choáng váng đầu óc, giống như hiểu mà gật đầu lại lắc đầu không hiểu.

"Tôi xác định." Khúc Mịch không trông cậy vào việc cô nghe hiểu được, mặc kệ cô thật không biết, hay là giả bộ, bây giờ vẫn chưa đến thời điểm để nói rõ ràng.

Vương Tịnh bày tỏ cảm tình với anh, anh nhìn Dĩ Nhu nhưng nửa điểm phản ứng cũng không có, trong lòng anh, anh thật tức giận. Nhưng tỉnh táo lại suy nghĩ, đúng là bởi vì Dĩ Nhu ngốc nghếch trên mặt tình cảm, theo đuổi lâu như vậy nửa điểm hiệu quả đều không có.

Bây giờ, anh ở lại trong nhà của Dĩ Nhu, cùng cô nằm trên một chiếc giường. Thời điểm gặp ác mộng, cô luôn tin tưởng y lại vào anh. Cô vẫn không biết rằng mình đang bắt đầu tiếp nhận anh, hơn nữa đã thích ứng với cuộc sống chung gồm hai người. Đây nhất định là dấu hiệu tốt, hơn nữa càng ngày sẽ càng tốt.

Tưởng tượng đến ngày ấy, trong lòng Khúc Mịch thông suốt hẳn.

"Em nghỉ một chút đi, để tôi dọn dẹp cho." Anh đứng lên, cầm lấy cây lau nhà bắt đầu lau, "Lúc nữa thì đem dép lê trên chân đôi đi, tôi phải dọn sạch cho hết."

Vừa rồi còn một bộ dạng như ai nợ tiền mình, chỉ chớp mắt liền sinh khí dồi dào.

Dĩ Nhu quả thật mệt mỏi, ngồi lên ghế sofa nghỉ ngơi một bên nhìn anh quét dọn, "Đội trưởng Khúc, cây lau nhà phải giặt đi một lần sau đó lau nhà thêm một lần nữa." Cô yêu cầu.

Khúc Mịch nghe xong làm theo, còn tỉ mỉ lau sạch sẽ góc của mấy cái tủ. Anh lại còn rửa dép lê của hai người thật sạch sẽ, rồi phơi ở trên ban công.

Nhìn thấy một lớn một nhỏ, một đỏ một xanh, hai đôi dép được đặt song song ở dưới nắng, Khúc Mịch đột nhiên cảm thấy bức tranh này thật âm áp.

"Tôi đi pha cà phê." Dĩ Nhu gọi anh qua.

Khúc Mịch ngồi trên sofa hoạt động hai cánh tay, dù sao cũng chưa từng làm việc nhà, ngẫu nhiên dọn dẹp quét tước một chút liền cảm thấy mệt mỏi.

"Tôi thấy anh bây giờ rất tỉnh táo." Dĩ Nhu thấy anh uống không ít rượu, vậy mà lời nói và hành động của anh vẫn rất bình thường, "Tôi muốn nói với anh —— về bệnh tình của tôi."

Khúc Mịch nghe xong chau mày, anh hiểu ý của cô.

"Tôi nghĩ sẽ nhờ anh thôi miên tôi ở nhà cũ!" Ngữ khí của cô phi thường kiên định, chân thật đáng tin.

Khúc Mịch biết tính cách của Dĩ Nhu, bề ngoài thoát nhìn dịu dàng, nhưng trong lại vô cùng quật cường. Nếu ý cô đã quyết, không ai có thể làm cho cô hồi tâm chuyển ý.

Buổi tối cô có thể ngủ an ổn, cũng có thể đi đến nơi nhiều người hay không gian hẹp. Hôm nay ban ngày cô lại còn một mình đi đến nhà cũ, cảm xúc dường như rất ổn định. Đối với tình huống hiện tại của cô, lại có Khúc Mịch ở bên cạnh, rất có thể thôi miên được. Nếu phát hiện điều khác thường, có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

"Được rồi." Khúc Mịch suy nghĩ một lúc rồi mới đồng ý, "Đi ngủ sớm một chút đi, duy trì tinh thần, ngày mai chúng ta đi đến nhà cũ của em."

Dĩ Nhu nghe thấy anh đáp ứng thì rất cao hứng, chính là kế hoạch đã bị thay đổi, ngày hôm sau, một cuộc điện thoại quấy nhiễu lộ trình của họ.

"Đội trưởng Khúc, lại xảy ra án mạng!" Ngữ khí Lục Ly qua điện thoại mang vài phần ngưng trọng và cấp bách.

Khúc Mịch nghe xong không khỏi chau mày, cảm thấy án mạng lần này khẳng định không đơn giản. Quả nhiên, lời Lục Ly nói tiếp làm cho anh có chút kinh ngạc.

"Người chết là người anh biết, là Kim Hâm! Còn có vợ ông ta là Sử Phụng Yên." Lục Ly tạm dừng một chút rồi nói tiếp, "Địa điểm xảy ra án mạng là ngay tại biệt thự của Kim gia, hiện trường vụ án so với vụ án diệt môn không sai biệt lắm. Tôi cảm thấy được vẫn là dừng nên cho pháp y Tăng đi, cô ấy sẽ bị kích thích."

Tắt điện thoại, Khúc Mịch chần chờ một chút, vẫn là nói thật với Dĩ Nhu.

"Tôi muốn đi!" Dĩ Nhu kiên trì muốn đi.

"Được rồi." Anh đành phải đáp ứng, "Nếu em cảm thấy không thoải mái thì nói ra."

Khúc Mịch lái xe mang theo Dĩ Nhu thẳng đến biệt thự của Kim gia, đến cửa liền thấy xe cảnh sát đang đỗ ở bên ngoài.

Bọn họ vừa mới xuống xe, người của đội pháp chứng cũng đã tới. Lục Ly từ trong đi ra, nói đơn giản một chút tình hình hiện trường.

Trong khi nói chuyện, mọi người cùng đi vào trong. Vẫn là đại sảnh tráng lệ, nhưng lần này tràn ngập mùi máu tanh. Kim Hâm nằm trên sô pha, gáy bị đập nát, trên sô pha màu trắng bị nhiễm đỏ một mảng, trên sàn nhà còn có một vũng máu lớn đã khô. Trên mặt đất có hai hàng dấu chân dính máu, dọc theo cầu thang lên lầu hai.

"Em cảm thấy thế nào?" Khúc Mịch luôn quan sát Dĩ Nhu bên cạnh, thấy sắc mặt cô ngưng trọng nên nhẹ giọng hỏi.

Dĩ Nhu gật gật đầu, "Tôi không sao, lên lầu hai xem một chút. Tôi sợ....."

Khúc Mịch biết suy nghĩ của cô, nếu hung thủ là cùng một người, như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua một người, chính là cháu trai đích tôn

năm tuổi của Kim gia.

Hai người đi cẩn thận tránh dấu chân dính máu đuổi theo phương hướng của nó cho đến phòng ngủ trên lầu hai. Sử Phụng Yên nằm ở ngay cửa phòng ngủ, chết còn thê thảm hơn so với Kim Hâm.

Bà ta mặc một cái váy ngủ màu trắng, toàn thân lại là màu đỏ, chỉ có thể nhìn ra được chút hình dạng. Mặt bà ta hướng nằm trên mặt đất, ngũ quan hoàn toàn biến dạng, cả khuôn mặt bị đập đến nát bét. Cẩn thận nhìn, thì trông mắt của bà ta đã không còn, hỗn hợp máu và não chảy đầy trên mặt đất.

Ngực bị cắm một con dao găm sáng loáng, cổ, ngực, cánh tay, bụng và đùi nhìn qua đều thấy vết thương do dao gây nên.

Xem ra hung thủ ngoài việc sử dụng gậy thép, còn dùng cả dao găm. Không biết hẳn có phải hung thủ vụ diệt môn thẳng cấp, hoặc có thể là một người khác!

Cạnh chân Sử Phụng Yên có một vệt máu thịt lẫn lộn, cẩn thận nhìn ra, nguyên lai là thi thể của một con chó con.

Con chó con cổ bị vặn gãy, trên vách tường lưu lại dấu vết va chạm qua. Cơ quan sinh dục ở bên dưới bị cắt đứt, nhưng lại được đặt ở bên cạnh.

Khúc Mịch cau mày, tiến lên xem hạ thể của Sử Phụng Yên, cũng có dấu vết bị dao găm gây nên. Nơi đó bị chém vào nhỏ vun, nhìn không ra đã trúng bao nhiêu dao!Meoxuxu

Dĩ Nhu sững sốt một trận, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô đi đến tủ quần áo ở trước mặt, chần chờ một chút rồi mở ra, bên trong trừ bỏ quần áo vẫn là quần áo, cô rõ ràng thở phào một hơi.

Khang Bình nhận được thông báo chạy lại đây, Dĩ Nhu tiếp nhận hộp dụng cụ từ tay anh.

-----oOo-----

Chương 119: Hiện trường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Kim Hâm và Sử Phụng Yến, vợ chồng hai người chết thảm ở nhà, điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Người phát hiện thi thể chính là người giúp việc của Kim gia, vốn là bà ta đã được nghỉ việc về nhà, nhưng lại quay lại lấy đồ để quên. Vừa vào cửa liền thấy thi thể Kim Hâm, sợ tới mức thất kinh vội vàng chạy đi báo án. Đợi cảnh sát đến đây, mới biết trên lầu còn có hai cỗ thi thể -- một người một chó.

Người bảo mẫu kia chỉ nhìn thấy thi thể của Kim Hâm liền sợ hãi không nhẹ, nghe nói trên lầu còn có người chết, sợ tới mức tầng lầu cũng không dám đi.

Vương Tịnh đang ở tầng một an ủi người bảo mẫu, chờ cảm xúc của bà ổn định để lấy khẩu cung.

Lục Ly dẫn theo người đi chụp ảnh, sau đó đội pháp chứng cũng theo lấy bằng chứng, Dĩ Nhu ở trên tầng hai khám nghiệm thi thể của Sử Phụng Yến.

Khúc Mịch một mực ở bên cạnh nhìn, khi thấy Dĩ Nhu có thể bình tĩnh làm việc thì hơi chút yên lòng.

"Nữ giới, tuổi không rõ, thân cao một mét sáu mươi hai, bước đầu kiểm tra nghi ngờ là bị gậy sắt đánh vào đầu chấn thương não dẫn đến tử vong. Ngực cắm một con dao găm, chuôi dao màu xám, mặt trên có khắc hoa, thân dao lộ ra bên ngoài cơ thể khoảng một cm. Gáy người chết, cánh tay, bụng và đùi tổng cộng có tất cả mười sáu vết thương lớn nhỏ, nông sâu không giống nhau.

Hạ thể có vết cắt nghiêm trọng, có nhiều vết thương khác nhau. Mặt người chết bị đánh nhiều lần bằng gậy sắt, ngũ quan không thể nhận ra, con mắt bị

móc khỏi hốc mắt hiện chưa tìm thấy, để có kết quả rõ ràng cần trở về giải phẫu mới có thể kết luận.

Con chó bên cạnh xác chết căn cứ vào màu sắc lông, có thể nhận định là một con thú cưng, cụ thể còn chờ kiểm tra. Đầu con chó lõm xuống biến dạng nghiêm trọng, toàn bộ móng bị vũ khí sắc bén cắt sạch, có thể là dao găm các loại.

Về phần có phải là cùng dao cắm trên ngực người chết không, cần kiểm tra cụ thể mới có thể biết. Mặt khác, bộ phận sinh dục của con chó bị cắt đứt, căn cứ vào hướng miệng vết thương, khả năng là bị tay kéo rời ra, sau đó mới dùng vũ khí sắc bén cắt đứt."Thanh âm của Dĩ Nhu vô cùng bình tĩnh, nhưng Khúc Mịch vẫn thấy cô thỉnh thoảng có chút run rẩy ở phía sau có lẽ cô muốn che dấu, áp chế đi một tia sợ hãi trong lòng.

Thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, vô cùng đẫm máu. Sử Phượng Yến đã bị hấn giết chết bằng một cú đánh, thế nhưng hấn lại đâm thêm mười sáu nhát dao lên người nạn nhân, cuối cùng lại còn phá hủy hạ thể của người chết. Hung thủ lại hành hạ một con vật vô tội đến chết, trái ngược với vụ án diệt môn Đồng gia, thủ đoạn từng bước cao hơn.

Chỉ là thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa này, đoán rằng khi gây án hung thủ đã vô cùng tàn nhẫn, người dân thành thị bình thường có lẽ cũng không thể làm ra như vậy. Hơn nữa đã từng tự mình trải qua, mà hung thủ chỉ còn cách Dĩ Nhu một cánh cửa***!

*** Lúc án mạng mười lăm năm trước xảy ra Dĩ Nhu mười tuổi đang trốn trong tủ quần áo.

Cô sợ hãi thì có thể hiểu được, nó rất bình thường! Nếu mà cô biểu hiện vô cùng bình tĩnh, vô cùng trấn định, thật sẽ làm Khúc Mịch lo lắng.

Khám nghiệm xong thi thể trên tầng hai, Dĩ Nhu lại xuống đến phòng khách ở tầng một.

So với Sử Phượng Yến, cái chết của Kim Hâm có thể gọi là thoải mái hơn.

"Ông ta bị gậy sắt đánh trúng gáy chết ngay tại chỗ, trên cơ thể không có một vết thương nào."Khám nghiệm thi thể Kim Hâm cực kỳ đơn giản.

"Về phần có bị trúng độc hay không hoặc bị bỏ thuốc nào đó, còn cần phải giải phẫu mới có thể biết được."Cô vừa nói vừa tháo găng tay.

Đồng nghiệp của Đội pháp chứng đang tìm chứng cứ, Lục Ly đã sớm lên tầng trên thăm dò qua, còn chụp được ảnh.

"Có thông báo người nhà không?"Anh kêu Hách Minh," Đứa con của người chết đang ở Toronto, chỉ có thể báo tin cho con dâu là Diệp Hồng."

"Đang liên hệ qua. Di động Diệp Hồng tắt máy, công ty bên kia cô ta không có đi làm."Hách Minh vẫn cố gọi điện, mong nhanh chóng tìm được Diệp Hồng.

Tâm trạng người giúp việc cơ bản đã ổn định, Vương Tịnh đang lấy khẩu cung của bà ta.

"Bình thường ở Kim gia có tổng cộng mấy người giúp việc?"Biệt thự lớn như vậy, chỉ có hai người Kim Hâm và Sử Phụng Yến ở thật là có chút kỳ quái, thời điểm án mạng xảy ra tại sao lại không có ai ở đây?

Người giúp việc vội vàng trả lời:"Ông chủ nói rằng sẽ đi công tác vài ngày, bà chủ thì hẹn chị em đi nước Pháp mua sắm đồ, liền cho tất cả chúng tôi nghỉ. Tôi muốn về quê thăm thằng con và vợ con nhà nó, đột nhiên nghĩ đến thiếu phu nhân cho cháu trai tôi một ít đồ chơi mà tiểu thiếu gia không cần nữa, liền vội trở lại đây lấy."

"Các người đều nghỉ, Kim Phẩm Nguyên (cháu Kim Hâm) ai trông?"

"Tiểu thiếu gia được thiếu phu nhân đưa về nhà mẹ đẻ, hàng tháng tiểu thiếu gia sẽ qua nhà bà ngoại ở hai ngày.

Thiếu phu nhân phải làm quản lí trong công ty, dọn đến ở nhà trọ gần công ty. Trong nhà không có ai, cho nên chúng tôi mới được nghỉ."Bà ta trả lời.

Vương Tịnh nghe xong dừng bút trong tay một chút,:"Diệp Hồng không phải là phó giám đốc của bộ phận tiêu thụ trong tổng công ty sao?"

"Mấy ngày hôm trước mới được thăng chức thành tổng giám đốc, nghe nói thiếu phu nhân rất có năng lực, mới vào làm, đã nhận được rất nhiều hạng mục lớn."Người giúp việc nhắc tới Diệp Hồng thì liền nói nhiều hơn,"Thiếu phu nhân vô cùng tốt bụng, đối với người giúp việc chúng tôi luôn khách khí. Hơn nữa thời điểm còn ở trong biệt thự, rất chịu khó làm việc, chỉ cần rảnh rỗi liền làm việc nhà, một chút tự cao tự đại cũng không có. Bữa sáng của tiểu thiếu gia đều là do thiếu phu nhân làm, quần áo cũng là cô ấy giặt, chăm sóc rất cẩn thận.

Ngày lễ tết còn có cả lì xì cho chúng tôi, mà lại còn rất rộng rãi."

Là một cô gái xinh đẹp có khả năng lại còn hiền lành lương thiện, nghe tựa hồ thật hoàn mỹ a. Tuy nhiên bề ngoài càng là cô gái hoàn mỹ không chút sót mẻ, bên trong lại càng mực nát không chịu nổi! Đây là ý nghĩ trong lòng của Vương Tịnh, cô đôi khi cảm thấy chính mình có chút yêu bản thân mình quá, chính là thấy không ai có thể ưu tú bằng mình, nhất là nữ nhân!

"Cô Diệp Hồng kia còn thu mua được cả lòng người." Cô cười nhạt,"Cô ấy trừ bỏ lúc đi làm thì chính là chăm đứa nhỏ, bình thường có bảo mẫu giúp đỡ, đây cũng xem như không hẳn là có tài đi! Đúng rồi, các người khi nào thì rời đi, Diệp Hồng khi nào thì chuyển đi? Cô ấy có chìa khóa biệt thự không?"

Người giúp việc kia hiển nhiên không thích nghe lời nói của Vương Tịnh, ngữ khí trở nên không kiên nhẫn," Thiếu phu nhân là đêm qua chuyển đi, những người khác cùng rời đi ngày hôm qua. Tôi là định năm giờ sáng hôm nay thì đi, tính bắt ô tô về quê. Đến bến xe ngay cả vé cũng mua rồi, đột nhiên phát hiện quên mấy thứ đồ, liền nhanh trở về lấy."

"Nói cách khác bà là người cuối cùng rời đi?"

"Đúng vậy."

"Bà vì muốn kịp bắt xe về mà đi lúc năm giờ sáng, tới bến xe rồi nhưng vì

một món đồ chơi cũ nên quay lại." Vương Tịnh phân tích kĩ chi tiết, mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn bà ta.

"Cô có ý gì?" Người giúp việc kêu lên," Cô nghi ngờ tôi giết ông chủ, bà chủ sao? Tôi ngồi xe công cộng mà đi, còn có cả vé xe, cô có thể đi kiểm tra! Món đồ chơi này đều là được mua ở nước ngoài về, tiểu thiếu gia mới chỉ chơi qua có một lần, vẫn còn rất mới! Tôi một tháng mới trở về nhà thăm con cháu, không có quà tặng nó thì sao được. Tôi thấy cô tuổi không lớn, chắc vừa mới đi làm đi! Phá án cũng đừng có nói năng lung tung, nếu không phải mấy người cảnh sát không có kĩ năng như cô, thì tội phạm giết người cũng không có chạy đầy đường gây loạn!"

"Bà nói ai không có khả năng?"

"Cô cất lời tôi làm cái gì? Mấy ngày hôm trước tất cả báo chí đều viết về vụ án diệt môn nhà họ Đồng, chính là cả người lẫn chó mèo đều đã chết. Dân chúng chúng tôi không phải cái gì cũng không biết, muốn lừa gạt cũng không gạt được đâu! Tôi nói chính là đến phá án cũng không phá được, cục cảnh sát đều là mấy người như cô, có thể phá án mới là lạ!"

"Bà....."

"Vị đại tỷ này, cô uống chén nước cho bớt giận. Đây là đội viên mới tới chỗ chúng tôi, lần đầu tiên tham gia phá án, có thể phương thức đặt câu hỏi có chút không đúng." Lục Ly đi đến, đưa cho bà giúp việc một ly nước ấm, lại đưa ánh mắt qua nhìn Vương Tịnh một cái.

"Cậu này nói chuyện còn dễ nghe được chút." Bác gái giúp việc nghe thấy Hác Minh gọi mình là đại tỷ, trong lòng cảm thấy chút thoải mái, tiếp nhận ly nước uống một ngụm.

"Đại tỷ, cô nói tất cả báo chí đều viết về án mạng Đồng gia?"

"Đúng vậy." Người giúp việc lại uống một ngụm nước," Trong nhà luôn có mấy tờ báo, ông chủ có thói quen vừa xem báo vừa ăn bữa sáng. Ngày đó tôi dọn bàn ăn, thấy mặt trên báo in chữ rất lớn về một án mạng, tin tức viết đều là về Đồng gia. Nhất là tờ báo chiều Đại Dương, viết càng rõ ràng hơn,

còn nói là cùng một hung thủ với án mạng mười lăm năm trước."

Lục Ly nghe xong cảm thấy được có chút kỳ quái, " Ông chủ của bà bình thường thích đọc loại báo nào?

"Ông chủ bình thường đọc rất nhiều báo tài chính, nhưng vài ngày nay ai mà không bàn luận về án mạng này?"

Nghe thấy lời người giúp việc, cảm giác kỳ quái trong lòng Lục Ly lại càng lớn.

"Đại tỷ, đêm qua có chuyện gì đặc biệt xảy ra không? Cô thử nhớ kĩ lại một chút xem."

"Đặc biệt?" Bà ta nghe thấy lời này thì cẩn thận nhớ lại, sau đó lắc đầu, vừa nhớ lại vừa nói," Không có việc gì đặc biệt. Thời điểm dùng bữa sáng ông chủ nói phải đi công tác mười ngày nửa tháng, bà chủ đã nói ở Paris nước Pháp có mấy loại mỹ phẩm, muốn đi mua sắm vài loại. Ông chủ nghe xong có chút mất hứng, nhưng thiếu phu nhân nói vài câu, sắc mặt ông chủ mới dịu đi một chút.

Đến lúc tôi xuống, mới thấy bọn họ nói, ông chủ cho chúng tôi nghỉ. Khi nào trở về, nghe phu nhân nói, khoảng mười ngày. Tôi xin phép đi ra ngoài mua đồ chơi cho cháu trai, thiếu phu nhân nghe thấy liền đem mấy thứ đồ chơi tiểu thiếu gia không thích ra cho tôi."

"Lời nói của thiếu phu nhân trong nhà này rất có trọng lượng?"Lục Ly hỏi.

"Thiếu phu nhân rất tốt, sinh con trai, đại thiếu gia lại như vậy. Dù sao bà chủ cũng không để ý, nếu ông chủ không thiên vị một chút, lòng của cô lại càng ủy khuất. Hơn nữa bố chồng cũng rất thương con dâu, ông chủ chúng tôi tính tình nóng nảy, lúc ông tức giận cũng chỉ có con dâu mới dám nói chuyện cùng ông ấy, ông cũng chỉ có nghe lời khuyên của con dâu."

"Đại thiếu gia như vậy? Là thế nào? Ánh mắt Lục Ly chợt lóe lên liền hỏi.

"Không có gì, chính là thân thể không tốt thường xuyên ra nước ngoài tĩnh

duờng."Lời nói của bà ta rõ ràng có chút dấu điểm, nhất định bà biết cái gì đó.

Lục Ly thấy thế nói:" Bà biết cái gì thì nói ra đi, có lẽ sẽ trợ giúp đôi với việc phá án. Hơn nữa hiện tại Kim Hâm và Sử Phụng Yến đều đã chết, có lẽ bà cũng không thể tiếp tục đi làm ở đây. Chúng tôi cũng không phải phóng viên, sẽ không đi nói chuyện lung tung. Nếu có ích cho phá án chúng tôi sẽ đi kiểm chứng, không thì cũng nghe một chút, bà cứ nói đi sẽ không có việc gì."

Nghe thấy lời của Lục Ly, ánh mắt người giúp việc lóe lên,"Kỳ thật đều là chúng tôi cùng nhau nói mấy chuyện lung tung không căn cứ sau lưng họ, cũng không có gì quan trọng lắm."

-----oOo-----

Chương 120: Ân tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Người giúp việc dường như biết điều gì đó, nhưng không có nói ra. Lục Ly khuyên nhủ bà, bà ta lúc này mới do dự nói.

"Một năm trước tôi đến làm, lúc ấy phu nhân đã nói, trong cái nhà này không thể nhiều chuyện, không thể tò mò lắm chuyện, sau khi ra ngoài cũng không thể nói chuyện trong nhà cho bất kỳ kẻ nào! Trước đó, có không ít người bị đuổi việc rồi. Bởi vì tiền lương ở đây cao gấp hai lần ở nhà khác, cho nên tôi cũng không muốn bị đuổi.

Thiếu gia, thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia ở trên tầng ba, mỗi ngày tôi đi lên quét tước một lần. Đến buổi tối, giúp việc chúng tôi chỉ có thể làm việc ở tầng một, không thể tùy ý lên tầng. Sau đó, tôi thấy thiếu gia ngủ ở thư phòng của mình, thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia ngủ trong phòng ngủ, quan hệ của bọn họ có chút kỳ quái."

Hai người vợ chồng trẻ, ngẫu nhiên cãi nhau tạm thời ngủ riêng rất bình thường, rốt cuộc có điểm gì kỳ quái?

"Quần áo của thiếu gia đều ở thư phòng, hơn nữa ở trong thùng rác ở thư phòng có rất nhiều "áo mưa". Trong nhà lại không có người phụ nữ khác tới, ông chủ lại không có ở tầng ba, khẳng định là thiếu gia dùng. Tôi cũng biết bây giờ vợ chồng trẻ có tư tưởng cởi mở chú ý an toàn, nhưng bên trong "áo mưa" kia lại không có cái gì, nhưng chắc chắn là đã dùng qua, tôi còn nhìn thấy không chỉ một lần.

Hơn nữa tính tình của thiếu gia cũng rất quái lạ, nghe thấy cậu ta nói chắc chắn là lại chửi bới trách mắng người. Cậu ấy suốt ngày ở trên lầu, có đôi khi thì cùng ông chủ đi khảo sát công trường, có vẻ như không có bạn bè gì, càng không có giao thiệp ngoài xã hội. Theo tôi nghĩ thiếu gia không giống với kẻ có tiền chút nào, còn có cảm giác rất âm trầm."

Bà nhìn thấy mặt Lục Ly đầy nghi hoặc, nhin không được giải thích:" Tiểu tử, cậu cũng trông cũng hai mươi bảy tuổi rồi, không lẽ ngay cả cái này lại không hiểu sao? Có vợ còn ngủ riêng, tự mình động thủ giải quyết, vậy mà "áo mưa" dùng qua cũng chẳng thấy gì, đây không phải có bệnh sao? Tôi nghe bọn họ nói, thân thể thiếu gia không khỏe, hàng năm đều phải đi nước ngoài chữa bệnh. Bệnh viện nước ngoài chắc chắn không được tiện nghi cho lắm, mà tiền chi trả thì như nước, cuối cùng cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn. Thiếu phu nhân cũng thật đáng thương, hàng ngày đều là một cô gái mỹ lệ tài năng, lại phải sống cảnh chăn đơn gối chiếc."

"Ý bà là Kim Phàm Nguyên không phải là con ruột của Kim Chí Thành?" Nghe lời bà ta, Lục Ly hiển nhiên nghi ngờ.

"Điều ấy làm sao có thể!" Người giúp việc thất thanh kêu lên,"Gia nghiệp Kim gia lớn như vậy, đứa cháu trai duy nhất nếu không là máu mủ, ông chủ sẽ chịu thừa nhận sao? Tiểu tử, cậu không thấy phim truyền hình thường diễn thế này à, nhà giàu hơi một tí là đã đi xét nghiệm ADN rồi!

Hoàn cảnh gia đình Thiếu phu nhân không tốt, vốn dĩ ông chủ và bà chủ cũng không đồng ý để cô vào cửa, cô có thai đứa nhỏ mới có thể kết hôn. Tôi nghĩ nếu không phải chắc chắn đứa nhỏ trong bụng cô ấy là của Kim

gia, hôn sự này cũng sẽ không thể xảy ra rồi. Hơn nữa vẻ ngoài tiểu thiếu gia trông rất giống cậu chủ, ngay cả thói quen ăn uống cũng không khác là mấy, vừa nhìn qua cũng thấy được là bố con."

"Không phải bà vừa nói Kim Chí Thành có bệnh ở phương diện kia sao?" Cũng không phải Lục Ly suy nghĩ nhiều, tất cả đều là bà nói ra.

"Tôi bảo cậu không hiểu đúng là không hiểu thật, kỹ thuật bây giờ cái gì không làm được? Nghe nói nước ngoài còn có thể chữa được tất cả. Kim gia lại có nhiều tiền như vậy, thì sinh một đứa cháu trai lại quá dễ dàng!" Người giúp việc vừa nói mắt tròn trăng, dường như cảm thấy Lục Ly thật quê mùa.

Bà làm giúp việc ở Kim gia, thật đúng là mở rộng tầm mắt, về quê kể chuyện, ai ai cũng vô cùng hâm mộ.

Người xưa có câu, Tể tướng trước cửa bảy phẩm quan!(ý muốn nói ở cạnh nhà giàu nên cũng được thơm lây) Bà thấy ở Kim gia một năm còn hơn mười năm học đọc sách, cái khác không kể đến, việc ăn, uống, là lần đầu tiên trông thấy.

"Tôi nghe nói Kim Chí Thành mắc chứng uất ức."

Người làm nghe thấy vậy dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, "Nếu giải thích là không thể về phương diện kia, mặt mũi Kim gia cũng mất hết! Hơn nữa dường như mọi người cũng giống tôi, nghi ngờ huyết thống của tiểu thiếu gia. Chứng uất ức này nói ra cũng phải ai cũng biết, người làm như chúng tôi đây một chữ cũng không dám hé răng.

Nhưng mà tính tình của cậu chủ lại trở nên tệ hơn, cũng có thể là bị bệnh. Người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đàn ông nào gặp phải việc này cũng sẽ sinh ra bệnh thôi. Nếu không, có thể nghĩ như thế nào, phương diện kia không được như ông chủ đi, nói như thế qua biến thái chứ."

Nghe lời bà nói ngày càng thô lỗ không chịu được, Lục Ly vừa định muốn dừng lại, lại bị lời nói kế tiếp của bà cắt ngang.

"Tôi nhìn thấy ngực của thiếu phu nhân có vết cắn, hơn nữa lại rất lớn, không phải dấu vết của đứa con cắn!"

"Bà thấy lúc nào?" Lục Ly vội vàng hỏi.

"Buổi chiều hôm ấy tôi đi quét dọn vệ sinh, ai ngờ thiếu phu nhân trở về thay quần áo để dự tiệc tối. Tôi không biết, liền đẩy cửa đi vào luôn, liếc mắt thì thấy vết cắn trước ngực thiếu phu nhân. Lúc ấy thiếu phu nhân bị hù dọa không nhẹ, vội vàng lấy tay che ngực. Tôi làm bộ như chưa nhìn thấy cái gì, chạy nhanh ra ngoài.

Ngày hôm sau, Thiếu phu nhân nhân lúc không có ai cho tôi vài bộ quần áo, nói là cho tôi mang về cho con dâu. Tôi hiểu ý của cô ấy, giả bộ nói tiểu thiếu gia tình cờ tức giận cắn cô. Cô ấy nghe tôi nói như vậy, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng rất nhiều.

Tôi không dám nói với ai, sợ bị đuổi việc. Ngày nay tìm việc không dễ dàng, đừng nói là tôi lại là người đàn bà nông thôn đã có tuổi lại không có học thức cao. Hơn nữa ở đây tiền lương cao, ăn ở đều được nuôi, ngày lễ tết còn được thưởng lì xì.

Tiểu tử, lát nữa thiếu phu nhân đến, cậu ngàn vạn lần đừng có nói là tôi nói, họ còn chưa có trả tiền lương tháng này cho tôi đâu!"

Lục Ly gật gật đầu, đưa cho bà xem khâu cung rồi kí tên.

Đúng lúc này, ở cửa truyền đến tiếng giày cao gót, Lục Ly ngẩng đầu nhìn, thấy Diệp Hồng đang đi vào.

Hôm nay cô mặc bộ váy công sở sẫm màu, tóc búi cao, khuôn mặt trang điểm tinh xảo. So với lần trước gặp, có dáng vẻ của một người phụ nữ có địa vị hơn.

"Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì xảy ra vậy?" Thi thể của Kim Hâm đã được đưa đi, nhưng vết máu trên sơ pha, sàn nhà thì vẫn còn, như cũ vẫn nồng nặc mùi máu tanh.

Diệp Hồng ra sân bay tiếp đón một đoàn khách quan trọng, vừa trở lại công ty thì nghe thư ký nói cảnh sát gọi điện tới. Cô gọi lại vào dãy số vừa này, là Vương Nhân Phủ nghe máy. Vương Nhân Phủ chỉ nói Kim Hâm và Sử Phượng Yến đã xảy ra chuyện, bảo cô mau trở về Kim gia. Dọc đường đi, Diệp Hồng cũng đoán ra là xảy ra chuyện gì.

"Bố chồng và mẹ chồng cô đã bị sát hại!" Khúc Mịch từ trên tầng đi xuống nói, "Thi thể bố chồng cô đã được chở đi, thi thể mẹ chồng cô vẫn còn ở trên tầng, cô có muốn lên xem không?"

Diệp Hồng nghe thấy thế thì sắc mặt lập tức trắng bệch, miệng cô lắp bắp, "Tại sao lại có thể như thế? Tại sao lại như thế?" Cô ta không nói muốn xem, hay không muốn xem, cả người dường như mù mịt và sợ hãi.

Trên tầng cảnh sát nâng cáng xuống, tuy rằng đã che khăn trắng ở trên, nhưng có thể nhìn thấy hình dáng người, hơn nữa có lờ mờ vết máu thấm qua.

Cơ thể của cô ta rõ ràng bắt đầu run rẩy, tay vịn vào tường mới có thể đứng vững.

Bỗng nhiên, tấm khăn trắng bị mắc vào tay vịn cầu thang, khuôn mặt biến dạng máu me của Sử Phượng Yến bị lộ ra. Chỗ cô ta đứng đúng lúc có thể nhìn thấy rõ ràng, sau đó cô sợ hãi kêu lên thất thanh rồi lập tức ngất xỉu.

Vương Tịnh đứng ngay bên cạnh, cô ta không lên tầng, lần đầu tiên nhìn thấy thi thể của Sử Phượng Yến, cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt không biết phải làm gì. Tuy nói cô ở trường đại học đã nhìn qua đủ loại mô hình, năm cuối thực tập cũng đã nhìn thấy thi thể trong nhà xác. Thế nhưng cũng không có đáng sợ dữ tợn như vậy, càng không đầm máu như thế.

Đọc ghi chép vụ án và việc trực tiếp ra hiện trường là hai chuyện khác nhau, đối với bản ghi chép lạnh lẽo toàn chữ, nếu không có sức tưởng tượng phong phú thì cũng không thể nghĩ ra được.

Lần đầu tiên trực tiếp tham gia phá án, là bài học rất tốt đối với Vương

Tịnh. Vẫn luôn coi mình vô cùng xuất sắc, nhưng vừa tiếp xúc với án mạng chân thực, cô mới hiểu được kiến thức mình có vẫn còn thiếu rất nhiều. Hơn nữa, hung thủ so với suy nghĩ của cô còn độc ác tàn nhẫn hơn rất nhiều, tử vong ngay tại bên người!

"Còn đứng ngẩn đây làm gì? Nhanh đến đến giúp một tay, đỡ cô ấy sang bên kia đi." Lục Ly gọi cô một tiếng lớn, cô bây giờ mới giật mình đi qua giúp.

Hai người đỡ Diệp Hồng ngồi trên ghế, Lục Ly dùng sức ấn vào nhân trung của cô, thấy cô tỉnh lại mới bảo Vương Tịnh đi lấy nước.

"Vừa nãy..... Là mẹ chồng tôi?" Diệp Hồng uống mấy ngụm nước, cảm xúc mới ổn định được một chút. Giọng nói cô vẫn còn run rẩy, tưởng tượng lại cảnh tượng vừa nãy nhìn thấy trong lòng vẫn còn hoảng sợ.

"Phải." Khúc Mịch đi tới, "Cô Diệp, nếu thuận tiện tôi muốn lấy khẩu cung của cô."

Diệp Hồng chau mày, đôi mắt róm róm nước mắt, chân chừ một lúc rồi gật gật đầu, "Được! Tôi cũng hy vọng các anh nhanh chóng tìm ra hung thủ."

"Quan hệ giữa cô Diệp và chồng của cô- Kim Chí Thành như thế nào?" Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào mắt cô rồi hỏi.

Cô ta dường như không ngờ Khúc Mịch lại hỏi về vấn đề này, sững sốt một chút rồi mới nói: "Việc này với án mạng có liên quan sao?"

"Cô Diệp, có quan hệ hay không tôi sẽ điều tra, cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được." Giọng nói của Khúc Mịch không hề có một chút ôn tồn nào.

Diệp Hồng chân chừ một lúc, yêu cầu chỉ muốn nói chuyện riêng với Khúc Mịch. Khúc Mịch đồng ý, rồi theo cô đi đến phòng bếp.

"Quan hệ giữa tôi và Kim Chí Thành vẫn luôn không tốt, sau khi có tiểu Nguyên thì quanh năm ở riêng." Về mặt Diệp Hồng có chút cô đơn, "Thân

thể anh ấy không tốt, tính tình lại có chút quái gở. Tôi vài lần nói vài câu quan tâm, anh ấy lại nghĩ là tôi ghét bỏ anh; hờ hững, anh ta lại nghi ngờ tôi ngoại tình. Cho nên chúng tôi ở cùng sẽ cãi nhau, tôi lại không muốn âm ỉ, anh ấy thì nói cũng không giỏi, nhiều lần toàn là chiến tranh lạnh. Mức độ ngày càng nhiều, thì trở thành ở riêng."

"Kim Chí Thành có tật xấu gì không?"

Vấn đề Khúc Mịch đưa ra lần này còn gay gắt hơn vấn đề trước, khiến cho Diệp Hồng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên cô cũng biết, kể cả cô không nói, cảnh sát cũng có thể điều tra được.

"Nhà tôi so với người khác thì rất khó khăn, học đại học cũng là nhờ vào học bổng, trong nhà còn có cả em trai đang đi học. Trong lúc học đại học tôi vẫn đi làm thêm, sau khi tốt nghiệp vào Kim thị tiền lương cũng đưa hết cho nhà. Tiếc là, nhà nát còn thấm mưa mà! (đã nghèo lại còn bệnh tật). Tim mẹ tôi không tốt phải phẫu thuật ngay, đối với tôi hơn mười vạn tiền chữa bệnh là một con số trên trời. Bố tôi trước đây bị tai nạn lao động, một tháng chỉ có không đến một ngàn tiền lương hưu, em trai tôi thì bỏ học đi làm. Anh bảo, tôi có thể làm gì đây?"Diệp Hồng nhớ lại quãng thời gian khó khăn kia, trong lòng vẫn còn chua xót.

Cái cảm giác tuyệt vọng này, cô có chết cũng không quên được.

"Sau đó, có một người đứng ra, ông ta nói có thể giúp tôi xử lý tất cả mọi việc. Tôi như người sắp chết chìm dưới biển, giúp đỡ một chút còn có thể cứu mạng tôi, huống hồ lại là người có thể đưa tôi từ địa ngục lên thiên đường! Tham sống là bản năng của mỗi con người, tôi phải nắm chặt cơ hội này. Nhưng tất cả không hề giống với điều tôi tưởng tượng trước đó."

Vẻ mặt Diệp Hồng đau khổ, trong mắt hiện lên một tia ai oán.

-----oOo-----

Chương 121: Tiến triển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: meoxuxu

Khúc Mịch nghe Diệp Hồng kể lại chuyện trước kia, cũng không có cắt đứt, nhìn thấy Diệp Hồng vẫn tỏ thái độ thờ ơ.

"Tôi nên phải chúc mừng cô, bây giờ đã làm giám đốc chi nhánh rồi. Nghe nói cô vừa mới nhận được một hạng mục rất lớn, quả nhiên là rất có năng lực." Khúc Mịch chuyển đề tài, bỗng nhiên nói đến chuyện công việc.

Diệp Hồng dường như không nghĩ anh sẽ nói đến chuyện này, sững sốt một chút rồi nói một tiếng "Cảm ơn". Trong phòng bếp bỗng nhiên rơi vào im lặng, khiến cho Diệp Hồng cảm thấy có chút không được tự nhiên,

Cô đã đi làm được sáu năm, đầu tiên là làm thư kí, sau đó là trợ lý tổng giám đốc bộ phận tiêu thụ, bây giờ là giám đốc chi nhánh công ty, đã gặp qua rất nhiều loại người, tự cảm thấy là người biết ứng xử tốt. Nhưng trước mặt vị đội trưởng đội cảnh sát này, có vẻ như là một người rất khó thân cận, cô không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng anh ta, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này rất nguy hiểm!

"Bây giờ nói đến việc trước khi án mạng xảy ra đi." Khúc Mịch đột nhiên mở miệng, "Hãy nói hết những điều cô biết."

"Buổi sáng ngày hôm qua bố chồng tôi trong bữa ăn có nói muốn đi khảo sát hạng mục ở đảo Bali, việc này tôi đã sớm biết, đây là quyết định của công ty sau khi họp bàn. Mẹ chồng tôi nghe thấy thế xong cũng bảo muốn đi Paris mua đồ, nói là tất cả bạn bè của bà đều đi cùng.

Tôi vừa mới được bổ nhiệm chức giám đốc chi nhánh công ty, địa chỉ ở khu phố sầm uất, cách nơi này hơi xa. Đúng lúc mẹ tôi gọi tới, bảo muốn nhìn thấy cháu ngoại. Tôi quyết định ra nhà trọ ở, đưa thằng bé đến nhà mẹ tôi một vài ngày.

Ăn xong bữa sáng, tôi nhờ thím Vương giúp thu dọn hành lý, bảo tài xế trở đến chỗ trọ luôn, còn tôi tự mình lái xe đến công ty đi làm. Tiểu Nguyên được xe của trường đưa đến nhà mẹ tôi, sau khi tới mẹ tôi mới gọi điện cho tôi.

Đêm qua tôi tăng ca ở công ty đến rạng sáng, trở về nhà trọ ngủ một chút, sáng sớm đã phải đi đón khách ở sân bay. Buổi sáng hôm nay vừa vào công ty, chợt nghe thư ký nói cảnh sát gọi điện tới. Tôi vội vàng gọi lại, đồng nghiệp của anh bắt máy, chỉ nói là có chuyện xảy ra bảo tôi nhanh quay về biệt thự, Ai nghĩ rằng.....

Bây giờ ngẫm lại một chút, tất cả đều là ông trời đã sắp đặt. Nếu tôi với tiểu Nguyên không đi, không biết bây giờ có còn sống không nữa. May mà hôm qua mẹ tôi lại gọi điện, tôi cũng không nghĩ sẽ chuyển đi luôn như thế. Nếu tôi và tiểu Nguyên không đi, tất cả người làm sẽ không nghỉ việc, ba mẹ chồng tôi cũng sẽ không....." Cô ghen ngào nói không nên lời.

"Con cô ban ngày ở nhà trẻ, buổi tối năm giờ mới có thể về đến nhà. Cô tăng ca rất thường xuyên, nghe người làm nói, sớm nhất tám giờ cô mới trở về. Tại sao cô lại có thể chắc chắn là bố mẹ chồng cô bị sát hại vào lúc sau tám giờ đêm qua?" Ánh mắt Khúc Mịch có chút sắc bén.

"Không phải sao?" Diệp Hồng nghi ngờ hỏi lại, "Lúc hơn bảy giờ tôi vẫn còn gọi điện thoại cho bố chồng tôi, báo cáo tình hình công ty."

"Vậy sao? Mẹ chồng cô muốn đi Paris mua sắm, bố chồng cô có chút không đồng ý, là cô nói giúp sao? Cho người làm nghỉ là ý của ai?" Khúc Mịch cũng không có nói gì về câu trả lời của cô ta, mà tiếp tục hỏi.

"Bố chồng tôi là một con người cuồng công việc, ông ấy khởi đầu từ hai bàn tay trắng, vì vậy đối với công việc rất cố gắng, mà còn sống rất tiết kiệm. Mẹ chồng tôi vậy mà tiêu tiền như nước, vì thế bao giờ cũng cãi nhau với ông. Lúc tôi mới được cưới vào, bố chồng tôi cũng không phải hoàn toàn bằng lòng, nhưng dần dần thì mới thay đổi. Ông dường như vừa ý thái độ của tôi, cũng đồng ý coi tôi là con dâu. Cho nên ông rất ít khi phản bác lại lời nói của tôi.

Nhà chúng tôi hàng năm đều sẽ cho người làm nghỉ, cả nhà đi đây đó nghỉ ngơi. Nhưng năm nay Chí Thành không có ở đây, cho nên cũng không có ai nói đến việc cho người làm nghỉ phép. Đúng lúc trong nhà cũng không có ai, nên tôi nói nhân cơ hội này cho người làm nghỉ. Nếu tôi có thể ngờ được chuyện xảy ra ngày hôm nay, thì tôi tuyệt đối sẽ không đưa ra đề nghị như vậy!" Nói đến việc này, mặt Diệp Hồng hiện lên sự hối hận, áy náy.

Khúc Mịch cũng không có nói gì, lời giải thích của Diệp Hồng có vẻ như vẽ rắn thêm chân (kiểu nói thừa í), anh hỏi tiếp: "Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cô không thông báo cho Kim Chí Thành sao?"

"Báo cho anh ta thì không báo còn hơn. "Diệp Hồng bắt đầu dĩ thử dài, " Dù sao các anh điều tra cũng sẽ biết, tôi cũng không che giấu nữa. Chí Thành anh ấy có bệnh khó nói, cảm thấy rất tổn thương tự tôn đàn ông, cho nên cũng không nói cho ai biết. Việc này trước khi kết hôn tôi đã biết, gả cho anh ấy là tôi cam tâm tình nguyện. Trước khi kết hôn anh ấy cũng không có để ý như vậy, nhưng sau này lại suy nghĩ rất nhiều, dẫn đến tính cách kỳ quái.

Bố chồng tôi ngay lập tức đưa anh ấy ra nước ngoài chữa bệnh, gần như năm nào cũng phải đi đến mấy tháng, ổn định được chút thì về. Đối với người ngoài không dám nói là đi chữa bệnh, chỉ nói là đi nghỉ ngơi. Tháng hai năm nay, anh ấy lại có chút bất thường, dựa vào thuốc cũng không thể khống chế được bệnh của anh ấy. Bố chồng tôi liền đưa anh đến Toronto, ở đây có viện điều dưỡng, là nơi chữa bệnh tâm lý tốt nhất.

Tôi có điều muốn nhờ Đội trưởng Khúc. Trước khi vụ án mạng của bố mẹ chồng tôi được phá, tôi không muốn nhận thi thể của họ về. Bởi vì tình hình Chí Thành không được khả quan, hiện tại không thể xử lý tang sự. Anh ấy dù sao cũng là đứa con duy nhất của bố mẹ chồng tôi, nếu không có mặt ở đám tang, mọi chuyện sẽ rất lộn xộn. Tôi không thể không cân nhắc đến dư luận, không thể không để ý đến hình tượng của công ty.

Chuyện của bố mẹ chồng tôi một khi bị truyền thông biết được, đăng báo, hay lên TV, cổ phiếu công ty sẽ có biến động, khó có thể lường trước được tổn thất. Vì chuyện của bố mẹ chồng tôi cũng rất buồn, nhưng vào lúc này tôi muốn khắc phục thật tốt hậu quả xảy ra, không chỉ vì riêng tôi mà còn vì

tiểu Nguyên!"

"Cô đã liên lạc với viện điều dưỡng Toronto sao?" Khúc Mịch nghe cô nói tình hình Kim Chí Thành không tốt, cho nên mới hỏi như vậy.

Diệp Hồng lắc đầu, " Bên đây quản lý vô cùng chặt chẽ, vẫn luôn là bố chồng tôi tự mình liên lạc. Nếu tình huống Chí Thành mà trở nên tốt, họ sẽ gọi điện thông báo, bố chồng tôi sẽ cho người đi đón. Nếu Kim Chí Thành không trở về, chắc hẳn bệnh tình vẫn còn không ổn định. Lát nữa tôi sẽ gọi điện qua thử xem, xem tình hình Chí Thành thế nào, rồi sẽ quyết định làm gì tiếp theo!"

Lời của cô ta vừa dứt, Cố Thành từ bên ngoài đi vào, "Đội trưởng Khúc, có phát hiện mới."

"Về Kim Chí Thành?" Khúc Mịch thấy anh gật đầu, liền nói, " Nói tại đây luôn đi."

"Tôi tìm thấy trong di động của Kim Hâm một dãy số ở Toronto, gọi sang thì đúng là viện điều dưỡng kia. Bọn họ chỉ biết số điện thoại chứ không nhận ra giọng tôi, cho rằng tôi là Kim Hâm. Bọn họ nói, phòng bệnh bên kia, nếu cần lúc nào cũng có thể nhận bệnh nhân."

Diệp Hồng nghe thấy lời này chau mày, ngay lập tức quay sang, vẻ mặt lầy làm kinh ngạc, " Nói như vậy thì Chí Thành không có ở đó sao? Vậy bố chồng đưa anh ấy đi đâu?"

"Xem là như vậy. Theo suy đoán của cô thì Kim Chí Thành có thể ở đâu?"

Diệp Hồng suy nghĩ rất lâu sau đó lắc đầu, " Tôi cũng không biết. Vì sao lại như thế này, tại sao có thể như vậy?" Cô lặp lại hai câu, rõ ràng là có chút sợ hãi.

"Cô Diệp, cô có ảnh chụp của Kim Chí Thành không? Tôi nghĩ, trước tiên phải tìm được anh ta đã!"

Khúc Mịch đưa ảnh chụp Diệp Hồng cung cấp cho Cố Thành, để anh ta

công bố tìm kiếm trên mạng, hy vọng người gặp qua Kim Chí Thành có thể thông báo với cục cảnh sát.

Khúc Mịch lại điện thoại cho Diệp Hồng, yêu cầu cô sắp tới không thể ra khỏi nội thành, tùy lúc có thể gọi đến.

Liên tục những vụ án giết người tàn bạo xảy ra, Cục trưởng Hoàng vô cùng xem trọng, tham gia cả cuộc họp nhỏ của đội cảnh sát.

"Trước tiên tôi muốn nói vài câu." Cục trưởng Hoàng uống một ngụm nước rồi nói, "Tôi biết thực lực của đội hình cảnh, các cậu đều là người xuất sắc nhất, phá được vô số án mạng. Bất luận là dạng tội phạm nào, đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay các người. Có điều mấy năm gần đây, tỉnh Nam Giang của chúng ta tội phạm ngày càng gia tăng, khiến lãnh đạo vô cùng để ý."

Năm trước có vụ Mã gia, đầu năm nay vợ chồng Lê gia bị sát hại, ngay sau đó là Lãnh gia, bây giờ thì lại liên tiếp thảm án diệt môn. Kim gia có ảnh hưởng không nhỏ trong thành phố, án mạng này sẽ gây nên xôn xao dư luận. Trong lúc còn chưa bị tiết lộ, trước khi bị lãnh đạo quở trách, các cậu nhất định phải bắt được hung thủ!"

Lục Ly nghe xong chau mày, "Cục trưởng Hoàng, chúng tôi chỉ phá án bắt người, về phần xảy ra nhiều vụ án chúng tôi thế nhưng cũng không thể không chế được. Hơn nữa bắt tội phạm là chức trách của cảnh sát, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức, đối với việc có bị lãnh đạo quở trách hay không chúng tôi cũng không quan tâm!"

Anh ta là người tính tình thẳng thắn, kể cả đối với Cục trưởng Hoàng, cũng không nói chuyện quanh co lòng vòng.

"Vậy các cậu đã có manh mối gì rồi?" Cục trưởng Hoàng xụ mặt hỏi, "Án mạng Đồng gia cũng xảy ra hơn nửa tháng, hung thủ còn chưa bắt được, còn tiếp tục gây ra án mạng! Hắn là muốn tuyên chiến với cảnh sát chúng ta, là cười nhạo chúng ta vô dụng! Còn cả bộ xương phát hiện ở bãi rác, việc điều tra như thế nào?"

"Tạm thời vẫn chưa có manh mối gì có giá trị, chúng tôi vẫn đang điều tra. Bộ xương là Lí Đại Niên, năm ấy là bạn tốt của Kim Hâm. Cái chết của ông ta và vụ án giết hại vợ chồng Kim Hâm không thể điều tra riêng rẽ, tôi đề nghị cần phải cùng một lúc điều tra." Nhắc tới manh mối, Lục Ly sợ rằng không đủ. Án mạng điều tra lâu như vậy, không những không có chút tiến triển nào, mà hung thủ còn tiếp tục giết người. Cũng như lời Cục trưởng Hoàng nói, hung thủ rất càn rỡ!

Cục trưởng Hoàng nghe thấy thì chau mày, vỗ bàn một cái nói: " Tôi mặc kệ các cậu điều tra như thế nào, tôi chỉ muốn kết quả! Kết quả!"

"Hừ." Khúc Mịch từ đầu chưa nói câu nào hừ lạnh một tiếng," Cục trưởng Hoàng, nếu muốn kết quả ông nên trở về văn phòng chờ, đừng đứng ở chỗ này làm mất thời gian quý giá của chúng tôi. Án mạng này chúng tôi nếu không phá được, ông có nói bao nhiêu lời, đập bàn bao nhiêu cái cũng không có ai có thể phá án được! Mọi người vì án mạng này, còn ở lại công trường, đi điều tra tất cả hộ gia đình sống ở đó, công việc cũng rất nhiều. Bọn họ đã rất vất vả, nhưng còn ông Cục trưởng, ông mỗi ngày chỉ việc ngồi trong văn phòng uống trà ngồi mát."

"Khúc Mịch, tôi dù gì cũng là lãnh đạo của cậu, trước mặt mọi người, cậu cũng nên giữ cho tôi chút mặt mũi chứ. Tôi chẳng qua có chút sốt ruột, giọng điệu có nặng hơn một chút. Thôi được rồi, các cậu còn bận, chú ý sức khỏe. Các cậu ở ngoài làm gì tôi cũng không quản nữa."

Cục trưởng Hoàng theo thói quen phong cách lãnh đạo, nói chuyện cũng là như ra lệnh. Thực ra thì ông sốt ruột, sợ án mạng này kéo dài quá lâu, gây hỗn loạn và ảnh hưởng xấu đến xã hội.

Ông cũng biết tính tình Khúc Mịch, không dám nổi giận với anh. Nếu nhờ mà vị đại thần này vung tay mặc kệ, chỉ sợ đến lúc đó ông ta thân là Cục trưởng còn phải đến mà năn nỉ người ta, lúc ấy đừng nói là mặt mũi, có chết cũng đành phải vậy.

Ông còn an ủi đoàn người vài câu, sau đó mới rời đi.

Nhìn thấy ông ta rời đi, Khúc Mịch và mọi người bắt đầu họp nghiên cứu vụ án.

-----oOo-----

Chương 122: Phân tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Chỉ với hai câu nói Khúc Mịch đã khiến Cục trưởng Hoàng phải bỏ đi, thật sự là đến một chút mặt mũi cũng không cho. Lục Ly cũng chỉ dám nói mấy câu trước mặt Cục trưởng Hoàng, chứ không dám nặng lời như vậy.

Anh là do cục cảnh sát tuyển chọn, khác hẳn với Khúc Mịch. Nghề chính của anh là giáo sư đại học, chỉ cần dựa vào việc nghiên cứu khoa học là có thể có một cuộc sống vẻ vang rồi. Nghe nói bộ sách Khúc Mịch viết về nghiên cứu tâm lý tội phạm đã được tái bản lần thứ tư rồi, mỗi lần ít nhất một trăm nghìn cuốn sách, có rất nhiều giảng viên đại học dùng nó để làm tài liệu giảng dạy.

Lục Ly cũng không hiểu nổi, tại sao Khúc Mịch từ bỏ công việc nhàn nhã để tiếp nhận công việc cực khổ ở sở cảnh sát chứ? Muốn kiếm tiền? Hay là muốn thăng quan tiến chức? Cũng không phải!

"Đội trưởng Khúc, anh đọc báo cáo khám nghiệm tử thi này đi." Dĩ Nhu đã khám nghiệm qua tử thi ở hiện trường, ngay sau đó lại trở về tiến hành giải phẫu, cuối cùng viết ra được bản báo cáo này.

Khúc Mịch mang ghế dựa bên cạnh mình sang, ý bảo Dĩ Nhu ngồi xuống, sau đó đưa chiếc cốc trong tay cho cô, "Tôi chưa uống đâu, vừa mới pha thôi."

Dĩ Nhu quả thật có chút khát, hơn nửa ngày bận rộn, ngay cả nước cũng chưa uống. Cô uống vài ngụm, buông cốc xuống rồi mới nói câu " Cảm ơn".

Nhìn thấy động tác hai người rất tự nhiên thân mật, Lục Ly dường như hiểu ra được vài điều.

Trước đây khi đi gặp Khúc Mịch ở bệnh viện tâm thần, Cục trưởng Hoàng cố tình bảo anh mang theo pháp y Tăng, xem ra, mỹ nhân kế có hiệu quả.

Đừng nhìn thấy Cục trưởng Hoàng cả ngày ngồi văn phòng uống trà đọc báo, ngược lại ông là một người giỏi bày mưu tính kế, rất giỏi mang tính quyết định khác hẳn với vẻ ngoài. Lãnh đạo chính là lãnh đạo, chỉ cần chỉ tay dùng người, còn mình thì thanh nhàn ngồi chơi.

Vương Tịnh nhẹ cắn môi, trên mặt rõ ràng hiện lên một tia phức tạp. Cô ta trong lúc vô tình nghe thấy chuyện Khúc Mịch chuyển đến ở nhà Dĩ Nhu là để chữa bệnh cho cô, cũng đã nói cho những người khác trong đội biết, nhưng không có ai tin, còn bảo là cô ta nói hươu nói vượn(nói năng xằng bậy) có ý đồ không tốt.

Hai người rõ ràng không phải kiểu quan hệ nam nữ kia, vậy mà lại hết lần này tới lần khác có hành động thân mật như vậy, còn ra thể thống gì chứ!

Chắc hẳn pháp y Tăng sử dụng thủ đoạn gì đó, cố ý muốn quân lấy Đội trưởng Khúc, làm vẻ như có quan hệ thân mật. Khiến cho các cô gái khác không thể tiếp cận được Đội trưởng Khúc, sau đó cô sẽ ấy cứ như vậy mà trở thành bạn gái thật sự của Khúc đội trưởng! Nhìn qua có vẻ như thật đơn thuần, một Bạch Liên Hoa thật sự.

***Bạch Liên Hoa (hoa sen trắng): chỉ người giả vờ trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Vương Tịnh len lén cười khẩy một cái, lại vội cúi đầu, không dám để cho ai nhìn thấy. Cô ta còn là người mới, quan hệ với đồng nghiệp không thể thân thiết được như pháp y Tăng, cô không muốn bị xa lánh.

"Pháp y Tăng đặc biệt đánh dấu những phần quan trọng, mọi người hãy đọc đi, kết hợp với báo cáo kết quả khám nghiệm hiện trường của khoa pháp chứng nữa, sau đó nói lên suy nghĩ của mình." Khúc Mịch lật tới lật lui bản

báo cáo trên bàn, chỉ sau chốc lát đã đọc xong.

Dĩ Nhu tinh tế nhìn thấy mọi người lúc thì nhíu mày, khi thì lâm vào trầm tư.

Sau một lúc, mọi người mới đọc hết đến tờ cuối của bản báo cáo.

"Tôi có ý kiến, án mạng của Lí Đại Niên và vợ chồng Kim Hâm nên cùng lúc điều tra. Ba người bọn họ mười lăm năm trước bởi vì mua xổ số mà thắng nên mới liên quan đến nhau, không lâu sau khi chúng ta phát hiện được hài cốt của Lí Đại Niên, vợ chồng Kim Hâm liền bị giết, chắc chắn việc này có liên quan với nhau." Từ đầu Lục Ly đã có ý kiến này," Người duy nhất biết rõ chân tướng năm đó chỉ còn lại Kim Chí Thành, trước mắt hắn vẫn mất tích, chúng ta vẫn đang tìm kiếm. Tôi cảm thấy, tìm được Kim Chí Thành, sẽ tìm được manh mối của vụ án Lí Đại Niên. Vụ án mạng vợ chồng Kim Hâm cũng sẽ có đột phá, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng."

"Tôi cảm thấy Diệp Hồng là tình nghi lớn nhất, mấy án mạng lần này không phải cùng một hung thủ, chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi! Diệp Hồng tiến vào Kim gia hẳn là như chim sẻ hóa phượng hoàng. Theo tôi biết, Kim Hâm vốn là muốn cưới một cô gái con một của ông chủ nhỏ cho con trai mình, tuy rằng dòng dõi so với Kim gia kém hơn một chút, nhưng vẫn có thể vào cửa. Mà Sử Phượng Yến vốn định mang đứa cháu gái ấy vào cửa, để củng cố thêm địa vị của mình ở Kim gia. Về sau sinh đứa nhỏ, có một nửa huyết mạch của Sử gia nhà họ, gia sản lớn như vậy không hoàn toàn thuộc về bà ta cũng không sao.

Dưới tình huống như vậy, có thể hiểu được tình cảnh Diệp Hồng tiến vào Kim gia. Sau đó lại sinh con trai, cô ta làm việc vô cùng xuất sắc, thái độ của Kim Hâm mới dần dần thay đổi. Nhưng Sử Phượng Yến từ đầu đến cuối căm ghét Diệp Hồng, đối xử với cô ta không hề thân thiện. Tôi nghĩ, cô ta có đầy đủ động cơ để giết người! Hơn nữa, hung thủ đặc biệt căm thù Sử Phượng Yến, thời điểm bà ta đã chết, còn liên tiếp dùng dao đâm.

Có thể nghĩ như thế này, trước một ngày Diệp Hồng biết bố chồng mình đi công tác, thúc đẩy việc đi Paris của mẹ chồng. Cô ta còn đưa đứa con đi,

bản thân mình thì dọn ra ngoài ở, lại cho tất cả người làm nghỉ. Dưới sự sắp đặt tỉ mỉ của cô ta, trong biệt thự chỉ còn mỗi hai vợ chồng Kim Hâm. Như thế, cô ta mới có cơ hội để xuống tay.

Vì nguy tạo thành án diệt môn liên hoàn, cô ta cố tình dùng gậy sắt. Vừa hay cô ta lại phần nộ mất đi lý trí, dồn sức cầm lấy gậy sắt mà đánh. Giết chết vợ chồng Kim Hâm, cô ta giết cả một con chó nhỏ. Cô ta đọc báo tìm hiểu chi tiết vụ án mười lăm năm trước..... cùng với án diệt môn Đồng gia, cô ta muốn bắt chước làm nguyên như vậy." Ý kiến của Vương Nhân Phủ được Hắc Minh bổ sung, anh cho rằng biểu hiện của Diệp Hồng khá kỳ quái, nhưng Kỳ quái ở chỗ nào thì không thể nói ra được.

Mạnh Triết nghe xong lắc đầu, "Tôi tán thành việc Diệp Hồng có điểm khả nghi, nhưng mà cô ta chắc chắn không phải là hung thủ! Bởi vì cô ta tăng ca ở công ty, còn trở lại nhà trọ, buổi sáng lại còn đi đón khách ở sân bay, đều có bảo vệ nhìn thấy hoặc cctv quay được, cô ta cũng không có nói dối mấy việc này! Thời gian tử vong của vợ chồng Kim Hâm là vào khoảng mười hai giờ đêm qua, cô ta không có thời gian để gây án.

Hung thủ hiển nhiên biết rất rõ kết cấu bên trong biệt thự, sau khi giết chết Kim Hâm ở phòng khách, trực tiếp đi lên phòng ngủ của Sở Phụng Yên ở tầng hai. Hẳn hoặc là đã tới biệt thự Kim gia, hoặc chính là được người khác cung cấp cho. Mặc kệ là loại tình huống nào, đều có liên quan đến Diệp Hồng. Cho nên, tôi đề nghị trong vòng hai mươi bốn giờ này cần theo dõi Diệp Hồng thật cẩn thận!"

"Cậu và Đội phó Lục cùng cho rằng Kim Chí Thành chính là hung thủ sao?" Vương Nhân Phủ hiển nhiên không đồng ý với quan điểm của họ, "Sở Phụng Yên là mẹ kế, Kim Hâm chính là bố đẻ, chuyện giết cha mẹ như vậy người bình thường làm sao có thể làm ra được!"

"Kim Chí Thành không phải người bình thường, tâm lý hẳn bị vặn vẹo." Lục Ly phản bác.

"Bất kể Kim Hâm có giấu hẩn ở đâu, thì vẫn tìm người chữa bệnh và chăm sóc cho hẩn, hẩn nhất định sẽ định kỳ uống thuốc. Tôi nghĩ, bệnh tình của hẩn không nghiêm trọng đến mức giết cả cha đẻ mình như vậy." Hắc Minh

không đồng ý, bọn họ rõ ràng bất đồng ý kiến.

Thấy bọn họ tranh chấp, Khúc Mịch gật đầu nói: "Tốt lắm, ý kiến của các người không thống nhất, vậy thì chia làm hai tổ đi điều tra. Tự mình đi tìm manh mối chính, có gì lại họp." Nói xong để mọi người tự đi điều tra, Vương Tịnh và Lưu Tuấn chia nhau ra hành động, Cố Thành ở lại văn phòng bất cứ lúc nào có thể hỗ trợ làm việc trên mạng.

Mọi người đều rời đi, chỉ chốc lát sau, trong phòng họp nhỏ chỉ còn hai người Dĩ Nhu và Khúc Mịch.

Thấy cô xem lại bản báo cáo, Khúc Mịch nhin không được hỏi: "Làm sao vậy? Em xem lâu như vậy, phát hiện ra điều gì sao?"

Dĩ Nhu không những đọc rất lâu, nghe như vậy nửa ngày, cô cảm thấy có chút nghi vấn.

"Hung thủ vào biệt thự Kim gia, lúc ấy Kim Hâm hẳn là đang ngồi trên sofa. Căn cứ vị trí thi thể ông ta ngã xuống, ông ta cũng không có đứng lên, thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng người đến rồi còn quay đầu lại. Việc này nói lên điều gì?"

"Nói lên rằng hung thủ là người mà Kim Hâm biết, hơn nữa rất quen thuộc." Khúc Mịch trả lời.

Dĩ Nhu nghe xong gật gật đầu, "Hung thủ lấy ra gậy sắt, đánh vào gáy Kim Hâm. Hung thủ nhìn thấy não và máu tươi văng ra, vẩy lên trên sofa, chảy lên trên mặt đất, thậm chí còn lan ra đến chân hẳn.

Hắn đi lên tầng hai, trực tiếp đi vào phòng ngủ. Sử Phượng Yến đang ở trong phòng ngủ chuẩn bị đi ngủ, hoặc có lẽ bà ta đang ngủ rồi bị đánh thức. Bà ta đi tới cửa phòng muốn nhìn xem là ai, lúc này hung thủ từ bên ngoài đi vào, đầu tiên đánh một gậy giết chết bà ấy, sau đó đối với thi thể bà điên cuồng mà đâm tới. Tại sao hung thủ lại dừng lại tại hiện trường tầng một lâu như vậy? Hắn đang làm gì?"

"Giết Kim Hâm là bị điều gì đó kích động, là bị kích thích mà xảy ra. Khi

hắn thấy Kim Hâm ngã xuống trong vũng máu, hắn đột nhiên tỉnh lại, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ. Đợi hắn nhận ra mình đã giết người, liền quyết định sát hại người mà mình luôn muốn giết! Cho nên, thi thể của Kim Hâm với Sử Phượng Yến mới có tình trạng khác nhau đến như vậy."

"Tại sao hung thủ lại có cảm giác thỏa mãn trả thù khi mà làm tổn thương bộ phận sinh dục của Sử Phượng Yến? Hơn nữa đối với một con chó nhỏ cũng như thế?" Vấn đề mà Dĩ Nhu nêu ra quả thật rất quan trọng, hơn nữa là điều mà vừa nãy thảo luận không có nhắc đến.

Trong lòng Khúc Mịch đã sớm có đáp án, anh trả lời:" Hung thủ ở phương diện này có bệnh, hơn nữa rất nghiêm trọng. Hắn rất để ý, bệnh này ảnh hưởng trực tiếp tới tình trạng tâm lý của hắn. Tôi suy đoán, cơ thể hắn không hoàn hảo là do bẩm sinh mà có, dần dần xuất hiện trong thời kỳ trưởng thành, hơn nữa còn có liên quan đến súng vật. Cho nên hắn mới đặc biệt đối xử như thế với bộ phận này của Sử Phượng Yến và con chó nhỏ!"

"Anh biết ai là hung thủ?" Dĩ Nhu nghe thấy phân tích của anh mắt sáng lên," Theo lời của anh, Kim Chí Thành là tình nghi lớn nhất! Thế nhưng, bây giờ hắn đang ở đâu?"

"Sẽ có kết quả nhanh thôi." Lời nói của Khúc Mịch khiến cho Dĩ Nhu rất tin tưởng, cô không hiểu tại sao lại thấy có cảm giác an toàn.

"Tôi muốn về nhà cũ một chuyến, sau này sẽ không quay lại nữa!"

"Hôm nay em đã mệt muốn chết rồi, không thích hợp làm thôi miên. Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng ngày mai tôi cùng em qua đó." Khúc Mịch lái xe đưa Dĩ Nhu trở về, sau đó lại quay trở lại cục cảnh sát, buổi tối sẽ có báo cáo của đội pháp chứng đưa tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khúc Mịch, dấu chân được phát hiện ở biệt thự Kim gia giống hệt như ở Đồng gia. Hoa văn khác nhau, chất liệu gỗ khác nhau, số đo lại giống nhau. Điều này chứng tỏ chiều cao, cùng trọng lượng của hung thủ đều giống, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Anh thông qua các dấu vết đại khái đã phân tích được dáng vẻ của hung

thủ, nhưng lại thiếu đi chứng cứ quan trọng nhất! Bây giờ cũng là lúc nên thôi miên Dĩ Nhu, hơn nữa tình trạng của Dĩ Nhu cũng có thể tiếp nhận thôi miên.

Khúc Mịch thấy sắc trời dần dần tối, vội vàng từ cục trở về nhà. Anh không muốn dưới tình huống này, làm cho Dĩ Nhu tăng thêm gánh nặng. Ngày mai phải thôi miên thành công, anh không cho phép mình lấy sức khỏe Dĩ Nhu đi đánh cuộc!

Anh cũng không nắm chắc được việc này, trên người Dĩ Nhu nhiều lần xuất hiện ngoại lệ, lần này thôi miên chỉ cho phép thành công không được thất bại!

Dĩ Nhu dường như đã có thói quen có anh trong cuộc sống, đang chờ anh về ăn cơm tối.

-----oOo-----

Chương 123: Trí nhớ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lì xì, lì xì, mọi người vào nhận lì xì nào ^^

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch vừa mới lấy chìa khóa ra, tình cờ bác gái nhà đối diện đi ra vứt rác, thấy anh nên nhiệt tình chào hỏi.

"Mới tan làm à?" Bác gái vẫn nghĩ Khúc Mịch và Dĩ Nhu là một đôi vợ chồng trẻ, mới cưới không lâu nên rất ân ái," Người trẻ tuổi công việc tuy quan trọng, thế nhưng phải nghĩ đến đại sự. Thừa lúc tuổi còn trẻ nên sinh một đứa con, nhờ ông bà giúp nuôi dạy một chút, vài năm sẽ lớn. Cô cậu làm việc bận rộn, nhưng sinh hai đứa cũng dễ dàng. Tôi trông vợ cậu xinh đẹp, vóc người cân đối, nếu sinh con cũng lấy lại dáng nhanh thôi!"

"Vâng. Tôi về sẽ cùng cô ấy bàn bạc." Khúc Mịch tâm trạng rất tốt nói,

giống hệt kiểu đặt vợ lên đầu.

"Cậu này trẻ tuổi nhưng tính tình thật tốt, cái gì cũng nghe theo vợ. Sợ rằng vợ cậu chỉ muốn thăng quan tiến chức, thế nên ở việc sinh con này nên cứng rắn một chút. Phụ nữ thích đẹp lại sợ đau, với lại càng xinh đẹp lại càng muốn sống thoải mái, sinh đứa nhỏ mới có thể ổn định được."

Lại còn có đạo lý này sao? Khúc Mịch dường như đang ngẫm nghĩ về lời bà cô vừa nói, trầm tư trong chốc lát rồi lấy chìa khóa mở cửa đi vào.

Trong phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn, đèn phòng khách đặt dưới đất phát ra ánh sáng nhu hòa, Dĩ Nhu đang ngồi trước bàn ăn đọc sách chờ người, tất cả đều làm cho anh có cảm giác gia đình ấm áp. Đáng tiếc, cảm giác ấm áp này chỉ là tạm thời. Nhìn thấy Dĩ Nhu dần dần không bị bệnh tâm lý quấy nhiễu, quan hệ của bọn họ cũng phải chấm dứt. Nghĩ đến đây, Khúc Mịch không khỏi cau mày.

"Làm sao vậy? Ăn mạng không có tiền triển sao?" Dĩ Nhu nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt của anh thì quan tâm nói, "Điều tra vụ án cũng phải chú ý sức khỏe, dạ dày của anh không tốt, phải ăn cơm đúng giờ. Anh đi rửa tay đi, rồi lại đây ăn cơm."

"Tại sao em không ăn cơm trước?" Khúc Mịch rửa tay, thay đồ rồi mới quay ra, "Ăn cơm một mình cũng không ngon miệng."

"Với lại vẫn chưa đến giờ ăn cơm. Nếu anh về lúc sáu giờ, thì sẽ phải ăn đồ nguội đấy." Dĩ Nhu nhìn đồng hồ trên tường rồi nói.

Chút vui vẻ trong lòng Khúc Mịch nhất thời tan biến, hóa ra người ta không phải là cố ý chờ anh.

Sau đó, hai người đều im lặng ăn cơm không nói gì nữa.

Thấy anh liên tục đấm chiêu ử dột, cả đồ ăn anh thích cũng không động đũa lấy một miếng, vẻ mặt ngưng trọng. Dĩ Nhu tưởng rằng anh đang suy nghĩ đến vụ án, nên không dám quấy rầy anh.

Anh nghe Dĩ Nhu nói không phải cô đặc biệt chờ mình về ăn cơm, cũng không có để ý gì đến vẻ mặt của mình, trong lòng lại càng buồn bực thêm.

"Buổi sáng ngày mai phải đi qua nhà cũ của em." Khúc Mịch không nhận được mở miệng nói.

"Vâng." Cô gật gật đầu.

"Theo tình huống hiện tại của em, ngày mai khả năng sẽ có kết quả tốt."

"Vậy sao." Cô cũng cho rằng như thế.

Cô có chút nghiên cứu qua tâm lý học, đối với tình huống của mình phân tích theo góc độ chuyên môn. Cô đã có thể vượt qua tâm lý sợ hãi khi ở cùng người lạ, chỉ cần nhớ lại chuyện năm đó, cô tin tưởng mình có thể hoàn toàn bình phục, trở lại cuộc sống của một người bình thường.

"Nếu em khỏe lên..... Tôi nên dọn đi rồi." Khúc Mịch thấy cô không có phản ứng gì, nên nói thẳng luôn.

"A? Vậy sao." Dĩ Nhu nghe thấy anh nói phải chuyển đi thì có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó nghĩ thông suốt. Người ta là vì giúp mình chữa bệnh nên mới đến đây ở, nếu bệnh mình đã khỏi, người ta chuyển đi cũng đúng.

Bản thân không được ở phòng ốc rộng rãi, lại phải cùng cô chen chúc trên một cái giường, mỗi ngày ngủ chắc chắn không được thoải mái, mấy ngày nay cũng làm khó anh rồi.

Phản ứng này là sao? Khúc Mịch đã từng nghiên cứu tâm lý rất giỏi, vậy mà lại không nhìn ra được tâm lý Dĩ Nhu bây giờ là gì. Cao hứng? Thương tâm? Hay là không hề gì?

Anh nghĩ ra việc chen vào cuộc sống của Dĩ Nhu, nỗ lực muốn thâm nhập vào nó, trở thành điều mà Dĩ Nhu không thể tách rời.

Trước mắt xem ra, cách này cũng không có tác dụng.

"Trước tiên cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc và chữa bệnh cho tôi." Lời này là xuất phát từ nội tâm Dĩ Nhu, " Nếu không có anh, ác mộng ấy sẽ như hình với bóng bám lấy tôi. Tự mình kiềm chế và khép kín, sẽ chỉ khiến tình trạng của tôi ngày càng nặng. Đến khi nó hoàn toàn phát tác, tôi không tưởng tượng nổi lúc đó mình sẽ trở thành cái dạng gì nữa. Đến lúc đấy, chỉ sợ không ai có thể cứu được tôi!"

"Em không phải bệnh nhân có chương ngại tâm lý nặng nhất của tôi, nhưng lại khiến tôi thật khó giải quyết." Khúc Mịch nhìn cô nói.

Dĩ Nhu nghe xong có chút khó hiểu, " Vì sao?"

"Quan tâm quá sẽ bị phân tâm, em không nghe nói qua sao?" Anh nhìn chằm chằm vào mắt Dĩ Nhu, sợ bỏ qua phản ứng thoáng qua của cô. Đáng tiếc, cũng không có ánh mắt mà anh mong đợi, từ đầu tới cuối chỉ là ánh mắt bình tĩnh mang theo một tia mờ mịt.

"Đúng vậy, người bệnh và bác sĩ nên có một khoảng cách nhất định." Dĩ Nhu sẽ luôn tìm được phương thức lý giải của mình, " Cũng may chúng ta cũng chỉ tiếp xúc với nhau qua công việc, giữa chúng ta vẫn còn duy trì một khoảng cách tương đối lớn."

"Đây là suy nghĩ của em về mối quan hệ của chúng ta? Vậy bây giờ em gọi quan hệ của chúng ta là gì? " Khúc Mịch phụng phịu, rõ ràng có chút mất hứng.

"Bây giờ?" Dĩ Nhu suy nghĩ một chút rồi trả lời, " Gần như là nửa bạn bè đi."

Lần này đến lượt Khúc Mịch không hiểu, cái gì gọi là gần như nửa bạn bè?

"Bạn bè thì thường hiểu rõ nhau, tâm linh tương thông, cùng nhau chia sẻ vui buồn, giúp đỡ nhau lúc gặp khó khăn. Mà anh cũng đã nhìn thấy lúc tôi suy sụp nhất, trong lòng tôi anh vẫn luôn có một dáng vẻ-----áo mũ, chỉnh tề."

"Tôi còn tưởng là mặt người dạ thú chứ." Khúc Mịch tự định nghĩa bản thân trước mặt Dĩ Nhu dường như hài lòng. "Nếu theo tiêu chuẩn này của

em, chỉ sợ tôi mãi mãi cũng không thể trở thành bạn bè với em được. Tôi nghĩ, từ trước tới nay chưa có chuyện gì khiến tôi phải suy sụp cả."

"Đôi lúc một lần suy sụp, sẽ phóng thích tất cả cảm xúc tiêu cực trong tâm lý chúng ta ra, sẽ khiến anh cảm thấy thoải mái chưa từng có."

"Được rồi, lần sau tôi sẽ cố gắng thử."

Hai người đều nhận là bình thường, nhưng nếu cuộc nói chuyện này ai mà nghe được chắc chắn sẽ điên mất.

Như thường ngày sau khi ăn xong Khúc Mịch sẽ rửa bát, Dĩ Nhu tựa vào cửa phòng bếp nhìn, được một lúc thì nói, "Đội trưởng Khúc, nếu sau này anh dọn đi, về sau có phải tôi sẽ phải một mình ăn cơm, tự mình rửa bát?"

"Hình như là vậy rồi, trừ khi có người thay thế vị trí của tôi." Xem ra Dĩ Nhu bắt đầu phát hiện ra được tác dụng của anh rồi. Khúc Mịch nghe được lời này, khuôn mặt ảm đạm cả buổi cuối cùng cũng dần ra.

"Vậy sau này tôi sẽ không phải mỗi ngày đi siêu thị mua đồ ăn, mỗi bữa không cần nấu đến ba bốn món, cũng không cần phải rửa nhiều bát như thế này nữa." Dĩ Nhu nói với giọng thoải mái cảm giác như trút được gánh nặng.

Ách, mặt Khúc Mịch bỗng nhiên cứng đờ. Anh cảm thấy nếu ở cùng với Dĩ Nhu, sớm muộn cũng có một ngày anh sẽ tự mình tức chết, không phải là cô cố tình đẩy chứ?

"Đi thôi." Khúc Mịch lau khô tay, "Lúc tôi đi lên nhà đúng lúc gặp một bác gái đang đi xuống, quảng trường chắc cũng mở rồi. Công viên nhỏ kia chắc chắn rất nhiều trẻ con, không biết ghé ở đó người ta đã ngồi hết chưa."

Bọn họ có thói quen sau khi ăn cơm tối đi tản bộ, dọc theo đường cái đi đến công viên gần đó. Đi bộ trong đó một lúc, sau đó theo lối cũ về nhà.

Ở đây hầu hết mọi người thích dạo trong công viên nhỏ này, nhìn qua ai cũng thấy quen mặt. Tất cả mọi người rất hòa hợp, gặp mặt nhau đều gật

đầu mỉm cười chào hỏi, còn có người nhiệt tình trò chuyện vài câu.

Dĩ Nhu chậm rãi đi bộ hưởng thụ cảm giác này, không hề cảm thấy việc tiếp xúc nhiều người như vậy là một gánh nặng.

Hai người đi bộ đến tận lúc trời tối đen, lúc này mới trở về. Về đến nhà lần lượt tắm rửa, sau đó lên giường đi ngủ.

Dĩ Nhu không cần thôi miên, cũng không cần trấn an tâm lý, có thể tự mình ngủ ngon giấc.

Ngày hôm sau, bọn họ ăn qua bữa sáng đơn giản rồi đi sang nhà cũ. Trên đường đi, Dĩ Nhu tận lực nhớ lại, nhưng trong đầu chỉ có thể nhớ được những chi tiết mà trên báo viết về vụ án.

Ngày ấy cô đã mười tuổi, chắc chắn đã có thể nhớ được. Cô hiểu, mình là do di chứng sau khi trải qua, theo bản năng không muốn nhớ tới ngày đó, sâu nhất trong suy nghĩ vẫn luôn bài xích nó.

"Em sẵn sàng chưa?" Khúc Mịch đỗ xe ở bên ngoài căn nhà, tắt máy, sau đó quay đầu hỏi.

"Ừm." Dĩ Nhu gật gật đầu, xuống xe, mở cửa ra đi vào.

Có thể là do lâu không có người ở, trong nhà có nồng nặc mùi nấm mốc. Dĩ Nhu mở cửa sổ ra, lại mang mấy tấm vải che đồ đạc ra. Ánh sáng mặt trời chiếu lên tấm khăn trải hoa văn trên bàn ăn, trước mắt cô hiện ra hình ảnh mẹ cắm hoa tươi vào bình rồi bày lên bàn.

Mắt cô lập tức trở nên ẩm ướt, chuyện cũ giống như thác lũ hiện lên trong tâm trí cô. Cô nhớ tới bố mẹ đưa cô đi chơi công viên, nhớ tới lần đầu tiên mình nhận được giấy khen, nhớ tới mình tham gia trận đấu giật được giải thưởng.....

Lòng Dĩ Nhu từ từ động, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mỗi đồ vật, mọi góc trong nhà.

Lần trước cô tới đây, trong lòng ít nhiều còn có chút sợ hãi, vội vàng nhìn qua một lần cũng không có ở lại lâu.

Lần này, cô muốn quay về tìm trí nhớ bị mất, mặc kệ tốt hay xấu, vẫn muốn tìm về bằng được!

Cô quay lại phòng ăn, ngồi xuống trên ghế, hình ảnh mẹ trong trí nhớ lại hiện lên.

Khi đó mẹ vẫn còn trẻ, vẻ mặt bà mỉm cười, miệng ngâm nga bài hát. Một tiểu cô nương nhanh như cơn gió chạy tới, ôm lấy chân mẹ mình làm nũng.

Không biết mẹ nói gì, đứa bé kia chạy vào trong phòng ngủ, vừa chạy vừa ngoái đầu lại cười khanh khách.

Dĩ Nhu đi theo cô bé vào phòng, thấy nó mở tủ quần áo ra rồi chui vào, sau đó miệng còn kêu to "Mẹ, mau tới tìm con đi!"

Đột nhiên, hình ảnh bỗng mờ nhạt, giống như bộ phim điện ảnh bị dừng nửa chừng.

"Đội trưởng Khúc, bây giờ thôi miên tôi luôn đi!" Dĩ Nhu yêu cầu.

Khúc Mịch gật gật đầu, bảo cô nằm lên giường, tay chân thả lỏng, nhắm mắt lại.

Nếu chỉ là thôi miên để ngủ, người thôi miên bình thường cũng có thể làm được. Nhưng hiện tại Khúc Mịch phải làm là kích thích kí ức bị ẩn dấu trong tiềm thức của cô, việc này có chút khó khăn.

"Thả lỏng cơ thể, để cho đại não được thoải mái." Giọng nói Khúc Mịch rất nhẹ nhàng, Dĩ Nhu rất nhanh lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, "Dĩ Nhu, em có nghe thấy tôi nói gì không? Nếu có thể nghe thấy thì gật đầu."

Dĩ Nhu khẽ gật đầu, anh tiếp tục nói: "Bây giờ, cùng tôi đi đến phía trước, trở lại buổi sáng mười lăm năm trước. Em nhìn thấy được gì không?"

Sau chốc lát, chợt nghe Dĩ Nhu nhẹ giọng trả lời: "Mẹ, hoa tươi, bàn ăn."

"Tốt lắm." Khúc Mịch tiếp tục dẫn đường, " Em đi đến trước mặt mẹ đi, nhìn kĩ xem bà đang làm gì? Còn em thì đang ở đâu?"

"Mẹ đang hát, rất êm tai. Tôi từ phòng ngủ chạy đến, chạy đến trước mặt mẹ....." Dĩ Nhu miêu tả.

Meoxuxu (*'▽`*)

-----oOo-----

Chương 124: Sự nghi ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Dĩ Nhu nằm thẳng trên giường lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cô có thể nghe được rõ ràng giọng nói của Khúc Mịch, nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh của mười lăm năm trước.

Cô tựa như đang bên ngoài chiếc TV, xem được những đoạn phim ngắn vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Một tiểu cô nương đầu thắt nơ, mặc một chiếc váy công chúa đáng yêu xinh đẹp màu trắng, từ phòng ăn chạy vào phòng ngủ.

Cô đi theo phía sau cô bé, nhìn thấy Tiểu cô nương cười ha ha mở ra tủ quần áo rồi chui vào.

Chỉ sau chốc lát, mẹ nhẹ nhàng đẩy cửa vào, " Bảo bối, con ở đâu? Mẹ đi tìm con đây!"

Dĩ Nhu thấy mẹ mình khi còn trẻ đang ở trong phòng tìm kiếm, lúc thì vén lên cái rèm, khi thì cúi xuống sàn, mắt không khỏi có chút ảm ứt.

Cô muốn mở miệng gọi mẹ, muốn nói cho mẹ lát nữa sẽ có người xấu lao tới, muốn để ba mẹ tránh thoát được vận hạn kế tiếp. Nhưng cô lại không phát ra được một tiếng nào, cô chính là người vô hình, chỉ có thể nghe, chỉ có thể nhìn, không thể làm được cái gì khác.

Đột nhiên, từ phòng khách truyền đến một hồi âm thanh kỳ quái. Mẹ Tăng gọi một tiếng ba Tăng, sau đó đi tới phía cửa.

Không đợi bà đến mở, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông thân hình cao lớn tiến vào. Tay trái của hắn cầm một chiếc gậy sắt, máu tươi từ trên mặt chảy xuống.

Lòng Dĩ Nhu nghĩ muốn nhắm mắt ngay lập tức, theo bản năng muốn chạy trốn. Nhưng cơ thể cô lại cứng ngắc không thể di chuyển được, ngay cả mí mắt cũng không thể kiểm soát.

Lúc này, bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu của Khúc Mịch, "Dĩ Nhu, không phải sợ hãi, em đã quyết định muốn đổi mặt!"

Đúng, đến nhà cũ thôi miên tìm kiếm sự thật là quyết định của mình, mình không thể lùi bước được. Lần này nhất định phải thấy được rõ ràng diện mạo của hung thủ, nhất định phải báo thù cho ba mẹ!

Nghĩ đến đây, sợ hãi trong lòng Dĩ Nhu liền biến mất. Cô không hề muốn chạy trốn hoặc nhắm mắt, ngược lại mở to hai mắt muốn nhìn rõ người đàn ông trước mắt này.

Nhưng tầm mắt của cô chỉ có thể dừng lại ở từ chân hắn trở xuống, chỉ có thể nhìn thấy hắn mặc một cái quần màu lam đã cũ, đi một đôi giày thể thao màu xanh đen, trên chiếc giày màu dính không ít máu.

Dĩ Nhu liếc mắt ngang đầu lên, nhưng vẫn không thể nào làm được. Cô cảm thấy chiều cao của mình dường như bị thấp đi rất nhiều, hơn nữa tầm mắt còn bị hạn chế.

Bỗng nhiên, cô biến thành một cô bé, đang trốn bên trong tủ quần áo. Cửa tủ quần áo là loại cửa chớp có rất nhiều ván gỗ xếp lên, tầm mắt của cô đến

đây là cực hạn.

Chỉ thấy người đàn ông kia tiến về phía mẹ, giờ cánh tay trái đang cầm gậy sắt lên, bên tai truyền đến tiếng cười man rợ, sau đó máu tươi bắn ra tung tóe.

Dĩ Nhu thấy mẹ ngay cả một tiếng kêu cũng không có mà ngay lập tức ngã xuống đất, đầu hướng về phía cửa tủ quần áo, cô rõ ràng thấy đôi mắt mẹ đang tròn tròn nhìn về phía mình. Trong ánh mắt kia tràn đầy sự lo lắng và không muốn, ánh mắt của mẹ Tăng khi ngã xuống ấy, nhất định bà đang lo lắng cho an nguy của Dĩ Nhu!

"A ~" Dĩ Nhu không không chế được hét lên, nhưng sức lực cả người không phát ra được nửa điểm âm thanh, muốn đẩy cửa tủ quần áo ra, nhưng cánh cửa như nặng ngàn cân.

Mẹ ngã trong vũng máu, chỉ cách cô một cánh cửa, nhưng ngay cả tiếng khóc cũng không phát ra được! Dĩ Nhu bị loại cảm giác này tra tấn đến điên mất, nghị lực gần như sụp đổ.

"Dĩ Nhu, bình tĩnh một chút!" Giọng nói Khúc Mịch mạnh mẽ vang lên, "Em giờ đây là đang nhớ lại, em không thể thay đổi được chuyện đã xảy ra, hãy tự mình xem xét xung quanh đi. Hít sâu, nhìn thật kỹ tình hình trước mắt, để ý chỉ tiết một chút. Hãy nói hết những thứ mà em có thể nhìn thấy cho tôi, đừng quên!"

"Tay, tay trái, gậy sắt, máu tươi....."

Nghe thấy Dĩ Nhu đề cập đến tay trái, mày Khúc Mịch nhíu chặt. Quả nhiên hung thủ thuận tay trái, nhưng chỉ có như vậy không thể khiến Dĩ Nhu quên đi trong tiềm thức được.

"Em còn nhìn thấy gì nữa? Nói cho tôi biết!" Mệnh lệnh của anh như mang theo khả năng mê hoặc.

Hai mắt Dĩ Nhu nhắm nghiền, bên trong ánh mắt đảo quanh, lông mi của cô không ngừng run rẩy.

"Chó, cắn thương tay trái, đập chết....."

Thì ra trong quá trình gây án hung thủ bị chó cắn bị thương, khó trách hẳn lại tàn nhẫn giết hại chó mèo như vậy.

Căn cứ vào bản ghi chép hiện trường lúc đó, thủ đoạn hung thủ đối với thi thể chó mèo rất tàn nhẫn. Xem ra, sau lần bị chó cắn, hoàn toàn khơi dậy ở sâu trong nội tâm hẳn cảm giác chán ghét và oán hận chó mèo.

"Em có thấy được dáng vẻ của hung thủ không?" Anh cẩn thận chú ý phản ứng của Dĩ Nhu, dự tính nếu xảy ra tình huống bất thường sẽ lập tức dừng thôi miên lại," Em đến gần một chút, nhìn kĩ một chút."

Mày Dĩ Nhu dần dần chau lại, vẻ mặt của cô vừa bất an, vừa nôn nóng.

Tâm Khúc Mịch liền căng thẳng, đợi một lúc thấy Dĩ Nhu không lắc đầu, cũng không có thất thanh hét chói tai hoặc là có tình trạng không tốt, lúc này mới thả lỏng đôi chút.

"Dĩ Nhu, bây giờ đi ra khỏi tủ quần áo, đi ra, tôi biết em chắc chắn sẽ đi!" Anh chậm rãi nói," Vươn tay em, từ từ đẩy cửa tủ quần áo ra. Tốt, em làm tốt lắm. Đứng lên, đi ra ngoài, đi đến trước mặt hung thủ, thấy rõ diện mạo hẳn! Nói cho tôi biết, em nhìn thấy gì?"

Mày Dĩ Nhu nhăn chặt, sau một lúc lâu mới lắc đầu,"Hình dáng, không nhìn thấy....."

Khúc Mịch có chút hơi thất vọng, anh cho rằng năm đó chắc chắn Dĩ Nhu đã nhìn thấy được điều gì đó đặc biệt của hung thủ, mới tạo thành chương ngại nghiêm trọng như vậy trong lòng cô. Mà nếu ở ngoài cuộc sống thật, một khi gặp được người có đặc điểm giống như vậy, trong lòng sẽ sợ hãi. Tuy rằng loại sợ hãi này không có lực sát thương gì, nhưng ảnh hưởng đến việc giao tiếp của cô, làm cho cô có chương ngại sợ hãi kết giao.

Thời gian thôi miên không nên quá lâu, Khúc Mịch đang muốn gọi cô dậy, lại đột nhiên nghe thấy cô nói:"Nốt ruồi, nốt ruồi màu đỏ, to hơn hạt đậu

một chút, ở phía trong cổ tay bên trái!"

Điều này là một đặc điểm nhận dạng vô cùng rõ ràng, Khúc Mịch nghe thấy vậy tâm liền rung lên một cái.

"Tốt, em làm vô cùng tốt!" Anh nhẹ nhàng nói, " Bây giờ tôi đếm đến ba, sau đó em tỉnh. Một, hai, ba, mở mắt ra!"

Sau khi anh nói, Dĩ Nhu mở choàng hai mắt.

"Tôi nhớ ra rồi, tất cả đều nhớ rồi!" Cô nhớ lại rõ ràng từng chi tiết trong ngày mà ba mẹ bị sát hại, trí nhớ bị mất mười lăm năm rốt cuộc cũng tìm được.

Tuy rằng đau đớn, nhưng cuối cùng cũng hoàn chỉnh!

Nhớ lại chuyện cha mẹ bị sát hại, chuyện này đối với bất luận người nào thì không thể nghi ngờ nó là một loại kích thích, huống hồ lại là Dĩ Nhu đã từng bị sụp đổ vì nó.

Khúc Mịch sợ cô mất không chế, vội vàng an ủi khuyên giải: "Đừng nghĩ nhiều quá, em vừa mới bình phục, cần phải nghỉ ngơi."

"Anh không cần phải khuyên tôi đâu, chuyện đau khổ này cả đời tôi không thể quên. Nhưng mà tôi sẽ cố gắng sống thật tốt, sống thật vui vẻ, để ba mẹ tôi trên trời linh thiêng có thể vui mừng." Cô với đôi mắt ngấn lệ, " Anh biết không? Mẹ tôi ngã xuống đất, vẫn dùng ánh mắt nhìn tôi đang trốn trong tủ quần áo. Ánh mắt ấy rõ ràng muốn nói "đừng đi ra, đừng phát ra âm thanh! Nhất định con phải sống sót, nhất định phải vui vẻ hạnh phúc sống sót!".

Mười lăm năm trước tôi không thể hiểu được ánh mắt kia, chỉ thấy rất đáng sợ, bây giờ nghĩ đến, mới cảm thấy được tình yêu của mẹ dành cho tôi. Tôi nghĩ, nếu lúc ấy bà có khả năng, nhất định sẽ bảo vệ tôi, không để cho tôi phải chịu bất cứ thương tổn nào! Có lẽ lời cầu nguyện của mẹ trước khi chết đã làm ông trời cảm động, hung thủ quả thật không có phát hiện được có một đứa bé trốn trong tủ quần áo. Tôi nhìn thấy quá trình gây án, cũng thoát được một kiếp.

Đúng rồi, tôi thấy hung thủ là người thuận tay trái, tay hấn bị chó cắn lia một miếng thịt, máu chảy không ít, nhưng tại sao trong báo cáo lại không đề cập đến? Lại có cả một đặc điểm nhận dạng trọng yếu, phía trong cổ tay trái của hung thủ có một nốt ruồi đỏ, ước chừng to hơn hạt đậu tương. Không biết manh mối này có trợ giúp việc phá án hay không, tôi chỉ nhìn được tới đó!" Dáng vẻ cô có chút tiếc nuối.

"Manh mối này rất quan trọng, rất có ích đối với việc truy tìm hung thủ." Khúc Mịch không muốn để Dĩ Nhu ở trong nhà cũ nữa, miễn cho tức cảnh sinh tình. Anh nói muốn đến cục cảnh sát, sau đó đưa Dĩ Nhu rời khỏi nhà cũ.

"Đợi đến khi bắt được hung thủ, em nên bán căn nhà này đi, dù sao cũng không có người ở." Khúc Mịch đề nghị.

Dĩ Nhu nghe xong thở dài, "Đúng vậy, tôi chỉ có mỗi chú là người thân, ông ấy lại định cư ở Canada. Một mình tôi không thể ở căn nhà lớn như vậy, trống vắng khiến cho tôi sợ hãi. Tôi vẫn luôn giữ lại căn nhà này, bởi vì vẫn chưa bắt được hung thủ. Đợi khi hung thủ sa lưới, căn nhà này cũng nên bán đi thôi.

Tôi nhớ rất rõ, phòng của tôi trước đây, là bố mẹ cố ý thiết kế cho tôi một căn phòng ấm áp. Tất cả đều giống như chuyện của ngày hôm qua, không, dường như cũng đã mấy đời! Bán đi, tôi cố chấp đợi mười lăm năm, bây giờ cũng nên buông xuống được rồi."

"Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." Anh cảm thấy Dĩ Nhu so với trong tưởng tượng của mình còn kiên cường hơn rất nhiều, không cần anh phải tiếp tục khuyên bảo.

Thực ra trải qua đả kích lớn như vậy, có thể thần nhiên đối mặt nhanh như vậy, không thể không thừa nhận nội tâm Dĩ Nhu đủ mạnh mẽ.

Hai người rất nhanh liền tới cục cảnh sát, Khúc Mịch lập tức cho người đi tìm lão Quách.

"Ông và Kim Hâm là bạn bè, ông có biết con của hân có đặc điểm đặc thù nào không?" Nghe thấy lời nói của Khúc Mịch, mắt lão Quách liền tròn to.

"Đây cũng không phải bí mật gì, hồi đó tôi và Kim Hâm có giao tình thì mọi người đều biết. Con của hân sinh ra trên cổ tay có một nốt ruồi, mọi người đều nói thế này thì không sợ lạc mất con, đi đâu cũng có thể tìm thấy."

"Ở tay bên nào?" Khúc Mịch truy hỏi.

"Tay trái, tôi đảm bảo!" Lão Quách không chút do dự trả lời, "Tiểu tử kia là đứa thuận tay trái, sau khi bị Kim Hâm mắng vài lần cũng không sửa được. Sau này khi đi học, giáo viên bắt phải dùng tay phải viết chữ, nó cũng đã có thể dùng. Thế nhưng sau khi mà làm những việc cần thiết thì nó vẫn dùng tay trái."

"Nốt ruồi kiểu gì, ông có nhớ rõ không?"

"Nhớ rõ! Một cái nốt ruồi đỏ, ở phía trong cổ tay của nó." Nghe lão Quách nói xong, mọi người cảm thấy được trăm phần trăm hung thủ là Kim Chí Thành, lập tức xin lệnh truy nã.

Vì để chắc chắn, Khúc Mịch đi tìm Diệp Hồng xác minh một lần, nhưng kết quả lại khiến cho người ta cảm thấy nghi ngờ.

Diệp Hồng nói trên cổ tay Kim Chí Thành không hề có nốt ruồi đỏ nào, hơn nữa cô cũng chưa bao giờ thấy Kim Chí Thành thuận tay trái!

Chẳng lẽ hung thủ lại là một người khác, Lão Quách đang nói dối?

Khúc Mịch lại đến hỏi mấy nhân viên trong công ty của Kim Hâm, bọn họ đều nói không thấy trên cổ tay Kim Chí Thành có nốt ruồi đỏ nào, càng không thấy hân thuận tay trái.

Sự việc trở nên khó có thể nhận định, vốn tưởng là sắp bắt được hung thủ, cũng không nghĩ rằng vụ án lại càng phức tạp như thế này.

Tết hết nhanh quá đi T.T Mai mình lại phải đi học rùi huhu:(:(

-----oOo-----

Chương 125: Là nam hay là nữ?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch thực hiện thôi miên thành công, giúp Dĩ Nhu nhớ tới chuyện xảy ra buổi sáng mười lăm năm trước. Nhưng khi cô nói ra đặc điểm của hung thủ, và việc chưa tìm thấy Kim Chí Thành càng khiến vụ án trở nên bí ẩn hơn.

"Lão Quách này mới chỉ quen biết Kim Hâm được bốn năm năm, có thể hắn nhớ nhầm. Với lại ai buôn bán mà lại không gian dối, miệng hắn có thể nói được vài câu nói thật? Bây giờ vợ chồng Kim Hâm đã chết, Kim Chí Thành lại mất tích, hắn có thể tùy ý nói hươu nói vượn." Lưu Tuấn nói, "Diệp Hồng và Kim Chí Thành là vợ chồng, lời nói của cô ta và nhân viên công ty đều giống nhau, cho nên khả năng nói dối là rất nhỏ."

"Lão Quách tại sao lại nói dối? Hơn nữa ông ta nói trước đây Kim Chí Thành có thói quen dùng tay trái, sau khi đi học rồi thì dùng tay phải. Việc này điều tra rất dễ dàng, lời nói dối của hắn sẽ bị vạch trần thôi. Trường tiểu học của Kim Chí Thành nằm ở phía Đông thành phố, tôi sẽ đến đây điều tra." Mạnh Triết lập tức hành động, lái xe đến trường tiểu học.

Chuyện xảy ra nhiều năm rồi, rất ít giáo viên có thể nhớ rõ Kim Chí Thành là ai. Mạnh Triết xem hồ sơ ở trường học, tìm được tên của giáo viên chủ nhiệm lớp Kim Chí Thành học.

Chủ nhiệm lớp họ Vương, là một giáo viên sắp về hưu. Ông nghe thấy Mạnh Triết nói đến để điều tra chuyện Kim Chí Thành năm xưa: "Chuyện tám năm trước, chắc là học sinh năm đầu tiên tôi chủ nhiệm lúc tôi vừa mới vào đây làm việc. Lúc ấy tôi còn là một người trẻ tuổi, đối với một đám trẻ

nhỏ, cảm thấy mình hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức), cả ngày bận rộn nhưng lại rất lộn xộn.

Đối với Kim Chí Thành tôi không có ấn tượng gì, sau đó, cha cậu ta trở thành triệu phú, tôi mới biết mình còn dạy một đứa trẻ như thế. Đáng tiếc, cậu ta chủ yếu đi học tiểu học được vài ngày, nhà khó khăn không có người nuôi dạy, mẹ thì chết sớm, mẹ kế lại ngang ngược thường xuyên đánh mắng."

"Ông còn nhớ được đặc điểm gì của anh ta không?" Mạnh Triết truy vấn.

"Đặc điểm?" Thầy giáo Vương cố gắng nhớ lại," Ngay cả khuôn mặt cậu ta tôi còn không nhớ rõ, làm sao nhớ được đặc điểm gì?"

"Anh ta có thuận tay trái không? Nghe nói khi học viết, mới được ông sửa cho." Mạnh Triết giúp ông ta nhớ lại.

"Lúc đó thì bọn trẻ đi học không khác đi nhà trẻ, chẳng hạn như bắt chước mà viết, cho dù không nề nếp, đứa trẻ dùng tay trái cũng không chỉ một hai đứa. Tuy nhiên khi đó bọn trẻ đều nghe lời, rất sợ giáo viên. Tôi yêu cầu vài lần, mấy đứa trong lớp đều dùng tay phải viết chữ."

Mạnh Triết nghe xong có chút thất vọng,"Vậy ông có nhớ từng thấy nốt ruồi đỏ trên tay Kim Chí Thành không?"

"Ai nha, đã lâu lắm rồi, mà còn là một cái nốt ruồi, ai có thể nhớ rõ được chứ?"

Thời điểm mà Kim Hâm phát tài Kim Chí Thành cũng đã hai mươi tuổi, nhưng trước đó hắn cũng không chăm chỉ học hành, không phải nhốt mình ở nhà thì chính là tự mình đi ra ngoài ăn chơi bừa bãi. Cùng lúc đó bởi vì người trong nhà làm ra tiền lại là mẹ kế, ngoài ra hắn còn có bệnh về tâm lý, vì vậy cũng không ai muốn chơi cùng hắn.

Xem ra chuyện đi này trắng tay thật rồi, vốn là còn đang kích động mà đến, lại thất vọng mà về.

"Tuy nhiên sau này họp lớp tiểu học, lớp trưởng đều gửi thiệp cho cậu ta, nhưng cậu ta không tới lần nào. Tôi là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ nên tất nhiên phải tham gia, cùng bọn họ uống rượu nói chuyện phiếm, nhắc tới cậu ta. Tất cả mọi người đều nói, không ngờ bạn học hướng nội nhất gan bị bắt nạt kia, lại trở thành con nhà giàu đời thứ hai!"

Mạnh Triết nghe thầy giáo Vương tiếp tục nói, mắt sáng ngời, "Bạn học cùng lớp bắt nạt Kim Chí Thành sao?"

"Tôi thân là chủ nhiệm đúng thật là không xứng, lúc ấy không biết gì, nhiều năm sau mới nghe học sinh nói." Thầy giáo Vương từ lúc đầu đã nhận lúc đó mình còn trẻ, không có kinh nghiệm làm việc, "Trong lớp học có đứa nhỏ là con của quan lớn tên là Cao Mã là một đứa bé to lớn, ngày đầu tiên đến trường đã bắt nạt Kim Chí Thành. Thằng bé nói Kim Chí Thành đi vào phòng vệ sinh nữ, bị nó mắng "lưu manh" nên khóc. Đứa trẻ con mới đến trường, lại không biết đường, đi nhầm WC nữ là chuyện bình thường."

Thật là quanh co, Mạnh Triết biết thời điểm mẹ Kim Chí Thành mang thai hẳn có uống thuốc chuyển thai, sau khi lớn lên đã đi chữa bệnh, với lại cũng không hoàn toàn chữa khỏi.

Xem ra, anh có lý do nghi ngờ, thời điểm đó Kim Chí Thành vẫn còn không rõ về giới tính của mình!

Một chuyến đi đến trường tiểu học phía đông này cũng không vô ích trở về, tin tức mà Mạnh Triết mang về rất có giá trị.

"Thời điểm mà Lão Quách và Diệp Hồng biết Kim Chí Thành có hơi khác nhau." Khúc Mịch nhắc nhở mọi người, "Trong vòng mười năm trở lại đây, Kim Chí Thành đã vài lần ra nước ngoài trị bệnh, lại còn học ở nước ngoài vài năm. Hắn ta cũng đã tiếp xúc rất nhiều người trên thế giới, so với trước đây không giống nhau, lão Quách sẽ không biết được hắn ta thay đổi như thế nào. Mà Diệp Hồng, hiển nhiên cũng không thể biết dáng vẻ mười năm trước đây của hắn như thế nào!"

Tôi đã nhờ Cố Thành điều tra xem bản ghi chép việc xuất nhập cảnh mười năm nay của Kim Chí Thành, phát hiện hắn đã sang Thái Lan năm lần, tôi

tin rằng việc này có liên quan đến bệnh tình của hấn. Hiện tại chúng ta cần phải điều tra được Kim Chí Thành trị liệu ở bệnh viện nào, hấn rốt cuộc làm trị liệu cái gì!

Mà trước đó pháp y Tăng cũng đã đề cập đến việc tay hấn bị chó cắn tổn thương, chắc hấn sẽ có bản ghi chép tiêm vắc xin phòng bệnh dại. Theo tôi được biết, mười lăm năm trước vắc-xin phòng bệnh dại cũng không có phổ biến nhiều, hơn nữa còn phải ướp lạnh để bảo quản, hấn là không phải một phòng khám nhỏ có thể có được. Các cậu đi mấy bệnh viện tư nhân lâu đời điều tra, sẽ có manh mối."

Mọi người nghe xong phân công nhau ra hành động, Cố Thành lên mạng điều tra tình hình bệnh viện bên Thái Lan, những người khác đều đi những bệnh viện tư nhân hỏi thăm.

Thành phố Nam Giang là thành phố trực thuộc trung ương, bệnh viện lâu năm có tổng cộng bốn cái. Lục Ly, Mạnh Triết, Lưu Tuấn và Hách Minh mỗi người phụ trách một bệnh viện, suốt một ngày ở trong phòng hồ sơ tìm kiếm, cuối cùng cùng tìm thấy bệnh án của Kim Chí Thành.

Mười lăm năm trước, ngay vào buổi trưa ngày bố mẹ Dĩ Nhu bị sát hại, Kim Chí Thành vào bệnh viện số một thành phố tiêm vắc- xin phòng bệnh dại.

Điều này khiến cho tinh thần mọi người trở nên chấn động, Mạnh Triết thì hưng phấn," Xem ra án diệt môn liên hoàn này chính là do Kim Chí Thành gây ra! Đáng tiếc kỹ thuật mười lăm năm trước lạc hậu, chỉ có thể xét nghiệm nhóm máu, không có kỹ thuật xét nghiệm DNA. Hung thủ bị chó cắn bị thương, xuất hiện vết máu khả nghi ở răng của con chó. Sau khi xét nghiệm, nhóm máu khác hấn với hai vợ chồng Tăng gia. Việc này nếu đổi thành DNA, ngay lập tức có thể phán tội Kim Chí Thành!"

"Kim Chí Thành này là tình nghi lớn nhất, nhưng bây giờ hấn đang ở đâu?" Lục Ly cau mày.

Lệnh truy nã đã phát ra một ngày, một chút manh mối về Kim Chí Thành cũng không có. Mấy chỗ bất động sản của Kim gia cũng đã đều kiểm tra, rõ

ràng không có dấu vết của hắn. Không ai biết hắn đi đâu, có khi nào Kim Hâm mang người đến đảo hoang không ai biết?

Nghe nói Kim gia mua một cái đảo nhỏ ở Thái Bình Dương, tạm thời chưa khai phá. Bọn họ dự tính trong vòng mười năm biến cái đảo nhỏ ấy thành thiên đường nghỉ dưỡng, vẫn đang lên kế hoạch.

Thế nhưng cái đảo nhỏ này tạm thời rất phiền phức, không có máy bay tư nhân đến thì không được. Nhưng lại không thể xác định Kim Chí Thành chính là hung thủ, làm sao có thể xin lệnh điều phi cơ riêng đi điều tra được?

Kẻ có tiền đúng là sướng, cho dù phạm tội chết, cũng có biện pháp thoát khỏi được chế tài pháp luật!

Cố Thành đang cầm bản ghi chép trên máy tính tỉ mỉ kiểm tra, Thái Lan là quốc gia mà mọi người trên thế giới muốn đến để chuyển giới, kỹ thuật chuyển giới của họ cực kì phát triển. Quy mô bệnh viện không cần quá lớn, cũng có thể làm phẫu thuật phương diện này, cho nên anh cất lực tìm kiếm cả buổi.

Vương Nhân Phủ ở bên cạnh trợ giúp, hai người bận bịu đến ngay cả cơm chiều cũng chưa có thời gian ăn.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ rút cuộc cũng tra ra được một manh mối quan trọng.

Bên trong hồ sơ của một bệnh viện, bọn họ tìm thấy được tên của Kim Chí Thành, điều tra ra được đầy đủ về bệnh của hắn.

Tiếng Thái của Cố Thành không tốt, nên đọc không hiểu hết được thuật ngữ có trong bệnh án. Anh báo cáo tình huống cho Khúc Mịch, Khúc Mịch lập tức nói với Cục trưởng Hoàng điều người có kinh nghiệm về phương diện này đến.

Đừng nhìn Cục trưởng Hoàng bình thường không làm chuyện gì, thời điểm mâu chốt cần đến đều thể hiện ra năng lực. Không đến một giờ, một cô gái

thông thạo tiếng Thái đã được gọi lại đây.

Cô hỗ trợ phiên dịch và phân tích bệnh án, nội dung trong bệnh án của Kim Chí Thành làm cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Hóa ra, Kim Chí Thành vì tác hại của thuốc chuyển thai, khiến cho bộ phận sinh dục của hắn phát triển dị dạng, hơn nữa chỗ dị dạng còn tương đối nghiêm trọng.

Bộ phận sinh dục nam của hắn hoàn toàn không hề phát triển, giống như của một đứa trẻ hai tuổi. Mà trong cơ thể hắn thế nhưng lại có buồng trứng và ống dẫn trứng, không có tử cung. Trải qua việc kiểm tra hoóc- môn và nhiễm sắc thể, phát hiện ra nhiễm sắc thể của hắn thuộc về giới tính nữ. Nói cách khác, hắn thật ra là một người phụ nữ! Nhưng hắn làm phụ nữ, rõ ràng cũng không có khả năng sinh con.

Không biết lúc ấy Kim Hâm nghĩ như thế nào, quyết định cho hắn trở thành đàn ông. Vì thế, hắn ở bệnh viện bên Thái Lan phẫu thuật tạo hình cho bộ phận sinh dục nam. Bác sĩ còn cắt bỏ đi buồng trứng và ống dẫn trứng đi cho hắn, để cho hắn sống như một người đàn ông.

Nhưng nhiễm sắc thể của hắn thì không thể thay đổi, bên trong hắn vốn là một người phụ nữ, bởi vậy không có khả năng trở thành một người đàn ông chân chính!

"Quá kinh khủng. Trước đây còn nghe nói qua có người song tính, không ngờ rằng bên cạnh chúng ta cũng có người như vậy." Vương Tịnh kêu lên, "Diệp Hồng gả cho một người chồng còn không rõ là nam hay nữ, thật đúng là có chút đáng thương. Nếu cô ta biết được sự thật, có thể buồn nôn mà không ngủ nổi không? Thế mà cô ta lại sinh được con cho Kim Chí Thành? Trên bệnh án có ghi, vì chịu ảnh hưởng của nhiễm sắc thể, người bệnh có thể không có khả năng sinh đẻ."

"Có thể? Chính là còn có khả năng sinh con. Chung quy thì vấn đề mà bệnh viện nói có thể có xác suất, miễn là không phải chắc chắn một trăm phần trăm thì vẫn chưa có thể kết luận điều gì." Lục Ly thận trọng nói. Trải qua mấy vụ án, anh đã chín chắn hơn, đã sớm không phải loại người nhanh vội,

một mực suy đoán.

" Điều này có thể giải thích cho tất cả rồi." Mạnh Triết có cảm giác thoát khỏi đám mây mù, "Trong tiềm thức, Kim Chí Thành vẫn nghĩ mình là một cô gái, nhưng bề ngoài hắn lại là một đứa con trai. Cho nên trước đây mới lẫn lộn giữa giới tính của mình, đi học tiểu học liền nghĩ mình phải dùng WC nữ.

Hắn đã phải chịu sự mâu thuẫn này trong suốt hơn hai mươi năm qua, về sau, hắn phải theo bề ngoài trở thành một người đàn ông, điều này khiến hắn có chút đau khổ, có chút không thể tiếp nhận được. Khi hắn gây án ở Tầng gia rồi bị chó cắn bị thương tay trái, điều này khiến cho hắn phải sử dụng bên tay phải nguyên vẹn chưa bị thương của mình. Luyện tập một thời gian, hắn đã có thể thành thạo dùng nó trong bất cứ việc gì.

Tuy nhiên, thói quen đã ăn sâu bén rễ, nếu vô ý sẽ để lộ ra ngoài. Khi hắn gặp phải chuyện quan trọng, hoặc là thời điểm có tình huống khẩn cấp, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn dùng tay trái."

Mọi người vô cùng đồng ý với phân tích của Mạnh Triết, chuyện quan trọng đặt ở việc điều tra ra chỗ ẩn náu của Kim Chí Thành.

Editor: ^^ vụ án bắt đầu càng thú vị rồi m.n ơi

-----oOo-----

Chương 126: Huyết mạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Kim Chí Thành bị liệt vào tình nghi lớn nhất, vì muốn nhanh chóng tìm được hắn, cảnh sát đã theo dõi sát sao Diệp Hồng.

Dĩ Nhu hoàn toàn thoát khỏi bóng ma tâm lý, dự định sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô mua hoa tươi và hoa quả, đi bái tế cha mẹ, Khúc Mịch cũng đi cùng với cô.

Nhìn thấy bia mộ vì nắng gió mà ngả màu, bên cạnh còn mọc cỏ dại, lòng Dĩ Nhu vô cùng áy náy.

"Ba, mẹ, con đã lâu không tới thăm hai người, thật xin lỗi!" Cô nhớ lần trước mình đến là lúc mới từ Canada trở về, khóc ngất trước bia mộ của ba mẹ, lúc về liên tục gặp ác mộng. Từ đó về sau, cô không dám.... đến thăm mộ nữa, ngày lễ tết thì thắp hương bái tế ở nhà.

Cô bỏ hoa tươi và hoa quả xuống, ngồi xỏm xuống nhổ đi mấy cọng cỏ dại, quay đầu lại thấy Khúc Mịch mang từ xe ra một thùng nước và khăn lau.

Anh dùng nước sạch tỉ mỉ lau bia mộ, chốc lát liền khô, sau đó mang ra một cái bàn chải và sơn đã chuẩn bị trước, sơn lại mặt trước của bia mộ.

"Anh làm sao lại nghĩ chuẩn bị đến mấy thứ này?" Dĩ Nhu cảm thấy vô cùng cảm động, đồng thời lại có chút hổ thẹn.

Bản thân mình thật không xứng một đứa con, nghĩ còn không chu đáo bằng một người ngoài.

Khúc Mịch không trả lời, mang hoa tươi và lấy hoa quả bày ra.

"Chú, dì, con là Khúc Mịch. Vì không có cơ hội, nên bây giờ cháu mới đến thăm hai người. Tâm bệnh của Dĩ Nhu đã hoàn toàn khỏi, hai người cứ yên tâm, con sẽ bên cạnh chăm sóc cho cô ấy."

Dĩ Nhu? Kiểu xưng hô này cảm giác rất thân mật! Mọi khi Dĩ Nhu quen việc Khúc Mịch gọi cô là "pháp y Tăng", đột nhiên anh thay đổi cách xưng hô khiến cô có chút không thoải mái. Thế nhưng trước mặt ba mẹ mình, bị anh gọi là "pháp y Tăng" thật đúng là không phù hợp.

"Ba, mẹ, mười lăm năm, hai người phải chết oan, con gái vô dụng, vẫn không dám đối mặt, mới để cho hung thủ ung dung tự tại lâu như vậy. Hung

thủ sát hại hai người năm ấy lại tiếp tục gây án, cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt được hắn. Chờ khi hung thủ đền tội, con sẽ lại đến gặp hai người, báo tin tức cho hai người." Mũi Dĩ Nhu cay cay, trong mắt đã vương lệ.

Mười lăm năm qua, cô sống trong bóng ma của ác mộng, sợ hãi bị ác mộng quấy nhiễu. Giờ đây, cô cuối cùng có thể buông xuống tất cả, cuối cùng có thể thân nhiên đối mặt với màn đêm tối đen, loại cảm giác thoải mái này lâu lắm rồi mới có thể cảm nhận được.

"Không bắt được hung thủ không phải lỗi của em, là cảnh sát vô dụng!" Khúc Mịch thấy cô áy náy nên có chút nhún mày, "Em đã làm rất tốt, chú và dì nhất định rất tự hào về em!"

Nghe Khúc Mịch nói vậy, tâm tình Dĩ Nhu tốt hơn rất nhiều. Cô lựa chọn về nước, chọn làm pháp y, chính vì để vượt qua sợ hãi đối với thi thể, đối với máu tanh, tự mình có thể tham gia bắt hung thủ.

Người khác thấy vẻ mặt cô luôn bình tĩnh, nhưng ai biết rằng mỗi giây mỗi phút cô đều đấu tranh với sự sợ hãi? Liên tục như vậy, cô rất vất vả kiềm nén, thật có cảm giác chịu không nổi nữa. Sau đó Khúc Mịch xuất hiện, anh giống như được ông trời phái xuống để giúp cô.

Dĩ Nhu công nhận, chính Khúc Mịch đã thắp sáng cuộc đời cô một lần nữa!

"Thật sự cảm ơn anh!" Dĩ Nhu cảm thấy có cảm ơn bao nhiêu cũng không thể nói hết sự biết ơn của mình, "Tôi sẽ luôn nhớ đến sự giúp đỡ này của anh, về sau nếu có gì cần giúp tôi sẽ sẵn sàng bất cứ lúc nào."

Khúc Mịch nghe thấy lời cô nói thì cười khỏ, "Ý em bây giờ là gì? Tôi có thể chuyển đi được rồi?"

Ngày đó sau khi thôi miên từ nhà cũ trở về, Dĩ Nhu cố ý làm không ít đồ ăn ngon, nói là bày tỏ lòng biết ơn, cảm ơn khoảng thời gian bọn họ ở chung, anh đã chăm sóc và chữa bệnh cho cô. Trước đây đã nói, nếu bệnh Dĩ Nhu khỏi, anh sẽ dọn đi ngay. Thế nhưng Khúc Mịch lại giả ngu, nói là tối nên ngủ lại một đêm.

Mấy ngày tiếp theo, anh đều làm việc đến tận khuya mới về, sợ đánh thức Dĩ Nhu nên ngủ ở phòng khách. Sáng sớm, thì nói qua loa với Dĩ Nhu rồi đi làm, hai người vẫn chưa có cơ hội nói chuyện rõ ràng.

Để nhận thấy, Khúc Mịch tính toán dùng phương thức này tạm lừa cô để đục nước béo cò, nhưng hôm nay anh không thể giả bộ đàn độn được nữa.

"Ý tôi không phải muốn đuổi anh đi." Dĩ Nhu bị anh nói nên có chút ngượng ngùng, "Mấy ngày nay anh công việc bận bịu, không có thời gian sắp xếp đồ đạc. Anh cứ ở phòng khách đi, đợi anh phá được vụ án này rồi nói sau."

Xem ra anh có thể ở thêm vài ngày nữa, ở được thêm ngày nào thì tốt ngày ấy! Khúc Mịch cảm thấy bây giờ mình thật đúng là vô lại, nhưng anh đối với Dĩ Nhu không còn biện pháp gì nữa, luôn có loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Hai người ở trước mộ ba mẹ Tăng nửa ngày, đến lúc Khúc Mịch nhận được điện thoại của Lục Ly thì hai người mới đi về.

"Tình hình thế nào rồi?" Lục Ly tự mình mang người đi theo dõi Diệp Hồng, vài ngày rồi nhưng vẫn không có manh mối nào.

"Hội đồng quản trị Kim thị mấy ngày nay họp liên tục, giá cổ phiếu rớt rất nhanh. Mỗi ngày đều có một đám phóng viên canh giữ ở dưới tầng, Diệp Hồng vẫn luôn bận bịu làm hạng mục mới của chi nhánh công ty, chưa quay lại tổng công ty lần nào. Cô ta trừ bỏ làm việc ở công ty thì lại về nhà trọ, thỉnh thoảng về nhà mẹ để thăm con trai, mọi chuyện rất bình thường."

"Xem chừng chúng ta phải gặp trực tiếp Diệp Hồng mới được." Khúc Mịch cảm thấy biểu hiện của Diệp Hồng rất không bình thường, bố mẹ chồng đột nhiên bị sát hại, chồng thì biến mất không tin tức, các cổ đông thì đang kết bè nhằm chiếm được chức chủ tịch, thế mà cô ta lại rất bình tĩnh đi giải quyết một hạng mục nhỏ của chi nhánh công ty.

Tuy là cô ta không có năng lực thay Kim gia quyết định việc công ty, thế nhưng cũng không nên tự tại thoải mái như vậy.

Thời điểm Khúc Mịch gặp Diệp Hồng, cô ta đang từ trong công ty đi ra, vẻ mặt mệt mỏi cô đơn.

"Đội trưởng Khúc, có phải đã có tin tức gì của Chí Thành hay không?" Cô ta nhíu mày lại, "Tuy rằng vài năm Chí Thành không có tham dự vào chuyện công ty, nhưng dù sao anh ấy cũng là đứa con duy nhất của bố mẹ chồng tôi. Bây giờ bố mẹ chồng tôi đã mất, cổ phiếu của bọn họ tự nhiên sẽ do Chí Thành kế thừa. Chỉ cần anh ấy xuất hiện, cho dù chỉ ngồi ở công ty, nhưng nhất định sẽ giúp cho giá cổ phiếu được ổn định trở lại."

"Cô Diệp, cục cảnh sát có bệnh án của Kim Chí thành ở Thái Lan. Trong đó có ghi rõ, anh ta căn bản không có khả năng sinh con, rất có thể ngay cả năng lực tình dục cũng không có! Cho nên, tôi có lý do để nghi ngờ Kim Phẩm Nguyên không phải con đẻ của Kim Chí Thành, mà cô, e rằng cũng không hẳn là vợ của hắn!"

Nghe thấy lời này sắc mặt Diệp Hồng đột nhiên trở nên tái nhợt, vẻ mặt cô ta khiếp sợ, "Anh nói Chí Thành không có khả năng sinh con? Không thể nào, không thể nào được!"

Diệp Hồng sau một lúc lâu không nói gì, dường như đang cố gắng tiêu hóa cái tin tức làm cô ta khiếp sợ này.

Cô không đợi Khúc Mịch tiếp tục hỏi, mở miệng nói: "Thời điểm tôi và Chí Thành quen nhau, anh ấy luôn nói mình có bệnh, có thể không sinh được con. Thế nhưng anh ấy đối xử với tôi vô cùng tốt, đối tốt với cả người nhà tôi, nguyện ý giúp tôi thay đổi cuộc sống nghèo khó. Thật lòng là, nhiều năm như vậy, tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Nghĩ đến nay phải tiếp tục sống cuộc sống khổ sở như vậy, tôi rất sợ hãi. Cho nên, tôi đồng ý hẹn hò với anh ấy, mặc kệ anh ấy thiếu sót về mặt sinh lý."

Sau đó, bố anh ấy biết được chuyện chúng tôi yêu nhau, tìm tôi nói chuyện một lần, ý muốn nói là không đồng ý. Sau đây nghe Chí Thành kể tôi mới biết, Kim gia bọn họ chỉ có anh ấy là con một, nếu tôi có thể mang thai thì bố anh ấy sẽ đồng ý. Nhưng mà anh ấy không thể sinh con, chúng tôi quyết định đi thụ tinh ống nghiệm.

Chúng tôi vô cùng may mắn, một lần đã thành công. Chí Thành với bệnh viện là chỗ quen biết, rất dễ dàng có thể biết được giới tính của đứa bé. Nghe nói tôi mang thai, lại là con trai, bố chồng tôi lúc đấy mới gật đầu đồng ý cho chúng tôi kết hôn. Sau khi kết hôn, chúng tôi vẫn rất hạnh phúc. Chí Thành chuyện gì cũng đặt tôi lên đầu, hỏi han an cần, là một người chồng vô cùng tốt.

Nhưng đến khi đứa bé sinh ra được một tuổi, anh ấy bắt đầu trở nên không bình thường. Buổi tối hôm nào anh ấy cũng kì kèo mãi không vào phòng ngủ. Đến tận nửa đêm mới đi vào, còn cố ý giữ khoảng cách với tôi. Tôi nhìn không được hỏi anh ấy, có phải anh đã có người phụ nữ khác hay không mà đối xử khác với tôi như vậy. Anh ấy không chịu nổi tôi truy hỏi, bấy giờ mới nói sự thật với tôi. Hóa ra, anh ấy bẩm sinh đã có dị tật, sau đó trải qua phẫu thuật, mới có giới tính bình thường mà sống. Nói cách khác, vợ chồng chúng tôi chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Tuy rằng tôi vô cùng khiếp sợ và khó chịu với kết quả ấy, nhưng mà tôi cũng đã chấp nhận rồi. Có thể thoát khỏi hẳn cuộc sống nghèo khó trước đây, không cần vì kế sinh nhai mà đau khổ, lại còn có thể tiến vào cuộc sống thượng lưu mà trước nay có muốn cũng không dám mơ đến, đặc biệt lại có tiểu Nguyên, tôi cảm thấy tất cả điều ấy đều đáng giá!

Nhưng Chí Thành lại không cho là vậy, trước đây khi anh ấy biết rằng mình không có khả năng sinh con, cũng không có để ý lắm.

.....Cho nên về sau anh ấy nhận được đả kích không nhỏ. Lúc mới đầu anh ấy cảm thấy rất có lỗi với tôi, lén lút đi chữa bệnh, sau đó thấy không có hiệu quả nên dần dần tính tình cũng nóng nảy hơn. Về sau nữa, tính tình anh ấy càng khiến cho người ta khó có thể chịu được. Tôi nói gì cũng sai, không nói lời nào cũng sai, nếu mà ở công ty có đi cùng đồng nghiệp nam nào anh ấy mà biết sẽ rất trầm trọng.

Trạng thái tinh thần của anh ấy không được tốt, đã đến nỗi mắc bệnh. Bố chồng tôi đưa anh ấy đến bệnh viện Toronto trị bệnh, khi trở về anh ấy bình thường hơn rất nhiều, nhưng lại giống một người xa lạ. Đối với ai anh ấy cũng không vui vẻ, cả ngày chỉ nhốt mình ở trong thư phòng, không biết là

làm cái gì.

Tôi cũng đã sớm cam chịu số phận, chỉ cần nhìn tiểu Nguyên lớn lên từng ngày, tôi cũng thấy thỏa mãn. Mấy tháng trước, khi tôi xong việc về đến nhà, nghe bố mẹ chồng nói bệnh của Chí Thành lại tái phát, bị đưa đến Toronto điều trị. Ai ngờ anh ấy lại không có ở đây, không biết là tự mình chạy trốn hay là bố chồng tôi không đưa anh ấy đi.

Đội trưởng Khúc, tôi đã nói hết mọi chuyện rồi, hy vọng các anh sớm tìm được Chí Thành. Tôi không muốn nghĩ nhiều về chuyện cũ luôn làm mình đau khổ nữa, nếu không còn việc gì, mong các anh cảnh sát đừng tới quấy rầy tôi. Bây giờ tôi cũng đang sút đầu mề trán, chỉ cần tham gia một buổi họp ban giám đốc mà đầu đau như nứt ra, cũng không biết tiếp theo nên làm gì mới tốt.

Về phần thân thể của tiểu Nguyên, tôi nghĩ nhất định Chí Thành đã giấu đi tình hình thực tế của mình, đã mua t*ng trùng từ ngân hàng t*ng trùng. Cho dù có thế nào, tiểu Nguyên vẫn là do tôi chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, nó vẫn là con của tôi!

Có điều tôi không muốn tạo ảnh hưởng cho tiểu Nguyên khi nó lớn lên, tôi hy vọng anh giữ bí mật điều này hộ tôi. Bởi vì việc này không liên quan đến vụ án, chỉ là việc riêng của tôi. Đội trưởng Khúc, anh có thể đồng ý với yêu cầu này của tôi không?"

Khúc Mịch nghe xong gật gật đầu, " Tôi muốn hỏi một vấn đề cuối cùng. Cô và Kim Chí Thành ở bệnh viện nào làm thụ tinh ống nghiệm?"

"Ở bệnh viện số một phía Nam thành phố, bác sĩ phụ trách của tôi tên là Khúc Gia Thụy."

Xem ra Diệp Hồng cũng không có nói dối, nếu không thì cô ta sẽ không thẳng thắn nói luôn tên bệnh viện và bác sĩ phụ trách như vậy.

Khúc Mịch từ Kim thị đi ra, trực tiếp đi đến bệnh viện, rất dễ dàng tìm được bác sĩ Khúc Gia Thụy.

Anh nói rõ nguyên nhân mình đến đây, bác sĩ Khúc lập tức từ chối," Thật xin lỗi đội trưởng Khúc, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, tôi không thể tiết lộ bất cứ tin tức nào của bệnh nhân cho anh. Tôi biết là công dân thì phải phối hợp với cảnh sát để điều tra, nhưng việc này tôi thật sự không thể giúp được gì. Thật xin lỗi, tôi còn có bệnh nhân đang chờ." Bà nói xong ý muốn rời đi.

"Bác sĩ Khúc, tôi biết bà là bác sĩ nghiên cứu việc thụ tinh ống nghiệm này sớm nhất, vì thế còn đi du học nước ngoài. Cũng nhờ sự cống hiến của bà vào lĩnh vực này, đã giúp được rất nhiều gia đình thoát khỏi tuyệt vọng, có được con cháu nối dõi. Tôi vô cùng kính trọng bà, lần này gặp mặt có thể cảm nhận rõ ràng được nhân cách tốt đẹp của bà.

Tôi sẽ không bắt buộc bà phải làm trái với đạo đức nghề nghiệp, nhưng vì chuyện này liên quan đến mạng người, mà hung thủ bất cứ khi nào cũng có thể gây án. Vì những người đã mất, vì sự an nguy của mọi người dân, tôi hy vọng bà có thể phối hợp một chút. Vấn đề tôi nói ra, bà chỉ cần trả lời phải hoặc không phải, được không?" Thái độ Khúc Mịch đối với bác sĩ Khúc vô cùng tôn kính, điều này khiến cho bác sĩ Khúc cảm thấy ngượng ngùng.

Bà ngồi xuống một lần nữa, "Được rồi, Đội trưởng Khúc."

"Bác sĩ Khúc, có phải vợ chồng Kim Chí Thành và Diệp Hồng đến chỗ bà làm thụ tinh ống nghiệm không?"

Thấy bà gật đầu, Khúc Mịch hỏi tiếp, "Kim Chí Thành không có khả năng sinh đẻ, ngay cả t*ng trùng khỏe mạnh cũng không có, nên hẳn mua t*ng trùng ở ngân hàng t*ng trùng?"

"Ai nói vậy?" Bác sĩ Khúc chau mày, "Không phải như thế. Kim Chí Thành cung cấp t*ng trùng, sau đó ông Kim còn muốn làm xét nghiệm ADN. Tôi nói quá nhiều rồi, ngại quá, tôi phải vào phòng giải phẫu, còn có một ca cần tôi."

"Bác sĩ Khúc, tôi muốn hỏi vấn đề cuối cùng. Diệp Hồng thụ tinh lần đầu tiên thì thành công ngay sao?"

"Đúng vậy. Tổ chất cơ thể cô ấy tốt, chỉ là có tử cung hơi nhỏ. Điều trị một thời gian thì tốt hơn, cho nên một lần liền thành công." Bà nói xong rồi đi luôn.

Kết quả này khiến cho Lưu Tuấn đi cùng Khúc Mịch có chút không rõ," Đội trưởng Khúc, Diệp Hồng kia không có giống như nói dối, nhưng bác sĩ chắc chắn không thể nói sai. Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bệnh án ở Thái Lan có vấn đề? Trong đó có rõ ràng nói Kim Chí Thành không có khả năng sinh con, cũng có thể không có cuộc sống tình dục bình thường, nhưng là dùng từ "có thể". t*ng trùng của nam giới có đến mấy triệu, có lẽ có một hai con tốt không chừng.

Hơn nữa bác sĩ nói Kim Hâm đã làm xét nghiệm ADN, thừa nhận thân phận Kim Phẩm Nguyên. Diệp Hồng cũng nói, sau khi mang thai thì bố chồng mới thừa nhận cô ta tiến vào Kim gia. Tôi nghĩ, Kim Phẩm Nguyên này chắc chắn là con cháu Kim gia, không sai được!"

Khúc Mịch vẫn trầm ngâm không nói gì, anh nhìn tay mình một lúc, sau đó gọi điện thoại cho Dĩ Nhu.

"Pháp y Tăng, nguyên nhân khiến cổ tử cung bị viêm loét là gì?"

Anh không đầu không đuôi hỏi một câu, khiến cho Dĩ Nhu đầu bên kia ngẩn ra một lúc, sau đó mới trả lời: "Cổ tử cung bị viêm loét chủ yếu là vì vi khuẩn xâm nhập vào tạo ra, cho nên có rất nhiều nguyên nhân tạo thành: sinh hoạt tình dục không an toàn, nạo thai nhiều lần, vệ sinh quá nhiều, kinh nguyệt liên tục trong thời gian dài, còn có chính là..... quan hệ với nhiều người, quan hệ quá nhiều lần, quan hệ khi có kinh nguyệt."

"Quan hệ tình dục quá nhiều? Thế nào tính là nhiều?"

"Một tuần quá bốn lần."

"Vậy sao. Như vậy đã coi là nhiều?" Khúc Mịch dường như không hài lòng với lời giải thích của cô. (vậy a còn muốn mấy lần?hehe:00)

Lưu Tuấn đứng một bên nghe thấy thế thì mặt đỏ tai hồng, trong lòng âm

thầm nói: hai người Đội trưởng Khúc với pháp y Tăng này nói chuyện phiếm cũng không có kiêng kỵ cái gì. Theo ý trong lời nói của Đội trưởng Khúc, anh ấy ở phương diện này rất dũng mãnh, một tuần bốn lần còn chê ít. Cái này đâu có giống trung cầu ý kiến đâu, chính là khiêu khích trần trụi nha. Đàn ông mới khai trai, thật đúng là làm cho người ta chịu không nổi!

"Ý của em là, cổ tử cung của xử nữ có khả năng bị viêm loét rất nhỏ?" Khúc Mịch nghĩ một lúc rồi hỏi.

"Đúng, rất ít!"

Nghe đến đây Lưu Tuấn mới bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là Đội trưởng Khúc đang kiểm chứng. Căn cứ vào kết quả điều tra của họ và việc Diệp Hồng đưa ra lý do thoái thác, cô ta với Kim Chí Thành căn bản không hề phát sinh quan hệ tình dục thật sự, cô ta vẫn là một xử nữ.

Nhưng hiện tại xem ra, cô ta rõ ràng đã là phụ nữ, trước khi kết hôn với Kim Chí Thành thì đã có kinh nghiệm tình dục rồi.

Người phụ nữ không hề giống với vẻ ngoài đơn thuần của cô ta, đến cuối cùng thì cô ta đang che dấu điều gì? Kim Chí Thành đã biết cô ta có quan hệ với người khác, hay vẫn luôn bị cô ta lừa dối? Tất cả mọi chuyện như đi vào sương mù, chỉ có thể đợi khi tìm được Kim Chí Thành mới có thể rõ ràng.

Khúc Mịch cho Lưu Tuấn đi điều tra một chút về các mối quan hệ của Diệp Hồng, kết quả lại làm cho người ta thất vọng. Cuộc sống trước khi cô ta quen biết Kim Chí Thành, sạch sẽ giống như một tờ giấy trắng, dùng hai từ để tóm tắt----- đi học, làm việc.

Cô ta khi học đại học có quen một người bạn trai, sau khi hai người tốt nghiệp thì chia tay trong hòa bình, từ đó không hề liên lạc.

Nguyên nhân chia tay cũng bình thường giống như mấy cặp tình nhân học đại học, gia đình người bạn trai kia tìm được cho anh ta một công việc rất tốt ở nước ngoài. Diệp Hồng bởi vì phải chăm sóc gia đình, cho nên không thể đi cùng.

Hiện nay thì người bạn trai kia đã kết hôn sinh con, cũng không có qua lại với Diệp Hồng. Lưu Tuấn gọi điện cho anh ta, biết được tình cảm của họ là yêu đương đơn thuần, mới chỉ phát triển đến bước hôn mê.

Có lẽ, người đàn ông mà Diệp Hồng che giấu này mới là mấu chốt của vụ án. Khúc Mịch sai người thay phiên nhau giám sát Diệp Hồng hai bốn giờ, có một cơn gió thổi qua cũng phải để ý.

Hung thủ còn chưa có lộ mặt, nhưng thật ra Khúc Mịch cũng không có sốt ruột, bởi vì anh có thể ở trong nhà Dĩ Nhu thêm vài ngày. Nhưng anh lại rất muốn mau chóng bắt được hung thủ, giải quyết được nỗi băn khoăn của Dĩ Nhu.

Trong lòng anh vô cùng mâu thuẫn, đúng lúc này lại nhận được điện thoại của ba mình.

"Ba và mẹ đã về rồi sao?"

"Đã về vài ngày rồi, bận bịu sửa sang tài liệu mới có chút thời gian." Ba Khúc nói chuyện có chút nghiêm túc, "Con không về nhà ở, bận lắm sao? Tối nay về nhà ăn cơm đi, mẹ con làm rất nhiều đồ ăn."

"Con có thể bớt thời gian về nhà một chuyến, về phần ăn cơm.....Hay là đợi vài ngày nữa đi."

"Có bận bịu cũng nên chú ý cơ thể, con luôn không thích đồ ăn nhanh ở bên ngoài, mà ăn uống cũng không đủ no." Khúc ba ba trở về lần này đã quyết tâm nghỉ hưu, càng lớn tuổi, ông càng cảm thấy gia đình mới là quan trọng. Ông chỉ có mỗi một đứa con là Khúc Mịch, làm sao không lo lắng chứ?

"Ba, có người nấu cơm cho con rồi." Trong giọng nói của Khúc Mịch mang theo vẻ đắc ý sung sướng, "Đợi con về sẽ kể sau, con phải tắt máy đây."

Ba Khúc đầu bên kia điện thoại không hiểu được ý của anh, nhìn bạn già đang ở bên cạnh cười cười, càng cảm thấy không hiểu nổi.

Chương 127: Ôm cây đọt thỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch bớt chút thời gian về nhà một chuyến, anh với ba mẹ đã xa nhau được hơn một năm, gặp lại mặc dù có chút kích động, nhưng ba người đều vẫn duy trì thái độ bình tĩnh.

Mẹ Khúc nhìn thấy đứa con mình ngồi trên sofa uống trà, nhớ tới một chuyện nhỏ mà mình từng trải qua khi ở thảo nguyên. Bà và chồng mình cứu được một con nai con bị thương, mang về trụ sở chăm sóc một thời gian, đợi đến khi con nai con khỏi sẽ thả về.

Một con nai mẹ phát hiện nơi nai con đang ở chỗ bọn họ nên không dám tới gần, thấy nai con trở về thì chạy vội đến. Nai con dường như cũng rất vui vẻ chạy qua, nhào vào lòng mẹ nó, vô cùng thân thiết cọ cọ đầu vào nhau. Mẹ nai vươn đầu lưỡi ôn nhu liếm nai con, trong mắt tràn đầy tình thương của mẹ khiến bà không khỏi cảm động.

Trong khoảnh khắc ấy, bà đột nhiên nhớ đến con mình, cảm thấy mình đã dành quá ít tình yêu thương cho nó. bấy nhiêu năm nay, bà và chồng luôn bận bịu công việc....Đi làm, bỏ lỡ cơ hội nhìn con mình trưởng thành. Bà không biết con mình khi nào thì dậy thì, không biết nó ở trường đại học có thích cô gái nào hay không, thậm chí còn không biết nó nghĩ thế nào về người làm mẹ như bà.

Cho nên, bà đã bàn bạc với chồng, quyết định về hưu sớm, cố gắng bên con mình lâu một chút. Hy vọng suy nghĩ của bà không phải là quá muộn, còn kịp để xây đắp tình cảm gia đình với đứa con nhà mình.

Nhưng đột nhiên khi gặp con mình, thế nhưng bà không biết nói cái gì. Nhìn thấy đứa con vẻ mặt lạnh nhạt đã cao hơn mình rất nhiều, cảm giác hối hận trong lòng bà càng ngày càng lớn.

"Khúc Mịch, ông nội với ông ngoại con đều dùng cách giáo dục của phương Tây, cho nên mẹ với ba con từ trước đến giờ vẫn luôn tự lập. Chúng ta lớn lên trong hoàn cảnh thoải mái tự do, nên cũng để con sống theo cách ấy. Cho nên, từ lúc con còn nhỏ đến bây giờ, cái gì chúng ta cũng đều tôn trọng quyết định của con, kể cả việc bốn năm trước con quyết định vào bệnh viện tâm thần nghiên cứu. Mẹ phát hiện, là chúng ta đã sai khi đồng ý với con việc ấy. Tự do thư thái và bỏ mặc là hai việc khác nhau, điểm khác nhau lớn nhất trong đó là có theo sát quan tâm hay không!

Mẹ và ba con đã bỏ lỡ cơ hội nhìn con trưởng thành, không muốn lại bỏ qua giai đoạn thành gia lập thất của con. Cho nên, chúng ta quyết định không đi nghiên cứu bên ngoài nữa, sẽ trở về giảng dạy trong trường học. Con hiện tại đang làm đội trưởng đội cảnh sát, cũng là một công việc vẻ vang, con có thể tiếp tục đi làm. Mẹ sẽ gọi thám tử Lưu đến, con cũng nên dọn về nhà ở đi."

"Mẹ, mẹ và ba không đi nghiên cứu bên ngoài con rất vui, thế nhưng tạm thời con chưa thể dọn về nhà được." Biểu tình Khúc Mịch rất bình tĩnh, không nhìn ra hi vọng gì.

Mẹ Khúc đã sớm nghi ngờ anh ở chung với bạn gái, mặc dù bà không hiểu thế tục, tư tưởng cũng rất cởi mở. Hơn nữa con mình lớn như vậy, chắc là có bạn gái ổn định, cần nhắc về việc chung thân đại sự. Từ lúc quyết định không hề lấy công việc làm việc chính, bà tỉ mỉ nghĩ lại mọi chuyện về đứa con mình.

Càng nghĩ bà càng lo lắng, dựa vào cái tính tình lạnh lùng mà vô tình của con mình, e rằng không có cô gái nào sẽ thích. Cho dù là thích kiểu lạnh lùng như nó, một thời gian ở chung, cũng sẽ không thích vẻ trầm mặc ít lời của nó, lại còn không thể nói được lời ngon tiếng ngọt, không hiểu nổi nửa điểm lãng mạn. Bà sợ tình yêu và hôn nhân của nó về sau sẽ không như ý, bây giờ vô cùng lo lắng.

"Tại sao không chuyển về được?" Mẹ Khúc vừa nhìn trộm vẻ mặt anh vừa

hỏi.

"Mẹ, mẹ không cần phải như vậy đâu? Không phải quan tâm lo lắng, mà là quá mức can thiệp." Khúc Mịch hiển nhiên không hài lòng với ý của bà, "Con không hề có ý trách cứ cái gì, trong lòng cũng không hề trách cứ hai người. Sau ba mươi năm, con đã có thói quen độc lập xử lý mọi chuyện, nếu đột nhiên bên cạnh có người giúp con, con thật sự không thể chịu được. Con sẽ cố gắng bớt thời gian trở về nhà, hai người không cần chuyển trọng tâm cuộc sống lên trên người con, con chịu không nổi áp lực này đâu."

"Được rồi." Trong lòng mẹ Khúc có chút không thoải mái, thế nhưng nghĩ lại thấy lời Khúc Mịch cũng có đạo lý.

Bà không thể thích gì thì làm đó, con trai là một đứa rất độc lập, hơn nữa nó đã trưởng thành tự có chính kiến, có thể giới quan của riêng mình. Bà nghĩ bây giờ bà mà can thiệp vào, e rằng nó sẽ không thoải mái.

"Mẹ và ba con sẽ không can thiệp vào chuyện của con, thế nhưng chúng ta có thể lắng nghe, nếu có chuyện gì, không được lừa chúng ta có biết không?" Xem ra việc nhà bọn họ muốn thân thiết cần phải từ từ làm, nhiều năm qua cách thức ở chung của bọn họ đã sớm cố định như vậy, mà còn trở thành thói quen với nhau. Lúc này mà vội quá sẽ tan vỡ mất, có thể cần chút thời gian.

"Đương nhiên." Anh không chút do dự nói, "Có một số việc hai người không thể không biết!"

Mẹ Khúc nghe đến đây thì hai mắt sáng lên, " Con trai, có phải con đã có bạn gái không? "

Anh nghe xong chau mày, thật sự không quen tính tình hiện tại của mẹ mình, mẹ bây giờ giống y hệt mấy bà mẹ lảm chuyện.

"Vẫn chưa phải."

Đây là ý gì? Mẹ Khúc ngơ ngác một lúc, " Con trai, chẳng lẽ người ta không yêu con? Như vậy cũng phải thôi, tính tình của con thật sự là cũng

không tốt cho lắm."

Ách, đây là lời mà mẹ đẻ có thể nói về con mình hay sao? Cho dù con mình có không xuất sắc cũng không thể đả kích người ta như vậy chứ, huống hồ Khúc Mịch tự nhận là mình có không ít người thăm mến.

"Con trai, con gái người ta đều thích nghe lời hay, còn thích lãng mạn. Hai đứa cùng nhau đi xem phim, ăn cơm Tây, đi công viên giải trí cũng được. Hôm qua mẹ xem qua bộ phim thần tượng của giới trẻ, hai diễn viên trong đấy người ta còn đi cả vòng quay ngựa gỗ trông thật là lãng mạn nha.

Lão Khúc, trong phim nói gì ý nhỉ? À, đúng rồi, là theo đuổi, là chờ đợi, là cần phải giữ một chút khoảng cách.....Ách, cái ý này dường như không đúng cho lắm, nhưng cũng đủ lãng mạn, con gái đều thích kiểu này. Con trai, con và bạn gái hẹn hò kiểu đấy, không phải chờ đợi lâu đâu, cứ theo đuổi, sẽ cùng nhau đến được thiên đường hạnh phúc. Chủ yếu nhất chính là, có thể tiếp xúc thân mật nha! Ha ha ha....."

"Mẹ, con rất bận rộn." Khúc Mịch không thể không cắt đứt lời của bà, đồng thời cảm thấy đầu ần ần đau.

Trong ấn tượng của anh mẹ là một người cuồng công tác, mỗi ngày nói với anh không đến mười câu, nói chuyện với ba vĩnh viễn vẫn là công việc. Mà sau khi nghỉ hưu, thế nào lại biến thành một người xa lạ!

Ý tưởng muốn giới thiệu Dĩ Nhu cho ba mẹ sớm một chút của Khúc Mịch lập tức tiêu tan, anh cảm thấy như thế có lẽ sẽ làm hỏng việc mất.

Ngay lúc này Lục Ly gọi điện thoại đến, Khúc Mịch vội vàng đi khỏi nhà. Thấy sức khỏe ba mẹ cường tráng, anh cảm thấy yên tâm. Nhiều năm ở chung như vậy, đối với tính cách của Khúc Mịch, khiến anh không biết thể hiện sự nhiệt tình ra với người thân.

Nhìn thấy con trai ngồi không đến nửa giờ đã vội vã rời đi, mẹ Khúc nhìn không được thở dài, "Lão Khúc, có lẽ năm ấy tôi thật sự nên bỏ qua công việc mà chăm sóc con trai. Mọi người đều nói cha dượng mẹ hiền, nhưng nó không thân thiết với tôi một chút nào."

"Trên đời này đâu đâu mà chả có tình mẫu tử? Con trai đã là người lớn rồi, bà còn mong muốn nó làm nũng với bà như đứa trẻ con nữa sao? Chúng ta không có việc gì thì chăm sóc hoa, viết chữ, cứ kệ nó khi nào muốn trở về có thể nhìn thấy chúng ta là được. Đợi đến khi nó kết hôn sinh con, có cháu trai bà sẽ thoải mái hơn thôi." Khúc ba nhẹ nhàng vỗ vào tay mẹ Khúc, "Chúng ta đã đi làm hơn nửa cuộc đời này rồi, cũng không nên đặt toàn bộ trọng tâm vào trên người con trai, giờ nên tìm việc làm cái đã. Nhiều năm rồi chúng ta đi nguyên cứu bên ngoài, tuy rằng viết không ít luận văn, nhưng lại có quá nhiều từ ngữ chuyên ngành cao cấp. Tôi nghĩ ta nên viết một quyển tự thuật, nhất là những thứ mà chúng ta ghi chép được...như vậy cũng đủ để thu hút độc giả rồi."

"Được." Mẹ Khúc trả lời.

Bọn họ bận bịu viết sách, lực chú ý của mẹ Khúc vào con trai cũng bị dời đi, hiển nhiên sẽ không quấy rầy đến Khúc Mịch nữa.

Mẹ Khúc không làm quấy rầy, Khúc Mịch đã đủ phiền rồi. Tất cả manh mối tìm ra đều hướng tới Kim Chí Thành, nhưng hấn giống như là bốc hơi trên đời này vậy.

"Đội trưởng Khúc, lệnh truy nã đã phát đi mấy ngày nay rồi, nhưng hoàn toàn vô ích." Lục Ly cảm thấy vụ án này thật khó khăn để điều tra phá án, sợ rằng sẽ trở thành án chưa giải quyết được. Trong phòng lưu trữ hồ sơ của cục cảnh sát, đã có không ít án mạng phủ đầy bụi, bao nhiêu năm qua cũng chưa đi đến đâu.

Hơn nữa án mạng Tăng gia năm đó cũng là vụ án chưa giải quyết được, bây giờ sắp phá được sau bao năm, không lẽ lại bị bỏ xó nữa sao?

"Theo như tôi biết, cả thành phố này những bệnh viện có thể chữa bệnh tâm lý có tất cả ba nơi. Thuốc chữa bệnh này đang bị kiểm soát rất chặt chẽ, căn bản không thể nào mua được ở hiệu thuốc. Bác sĩ ở bệnh viện nhiều nhất cũng phải khám bệnh kĩ càng, họ cần căn cứ vào tình huống của người bệnh để điều chỉnh liều lượng thuốc."

Nghe được lời Khúc Mịch, Lục Ly sững sốt một chút, sau đó mới nói: "Đội trưởng Khúc, ý của anh là Kim Chí Thành sẽ tới bệnh viện mua thuốc?"

"Tâm lý hần dị thường, nếu không có thuốc thì cảm xúc sẽ mất không chế ngay. Hơn nữa hần tuyệt đối không sống một mình, kể cả hần không lộ mặt, cũng sẽ có người đi mua hộ hần." Khúc Mịch khẳng định nói, "Hiện tại chúng ta phải ôm cây đợi thỏ!"

Lục Ly lập tức hành động, rất nhanh liền phái người tới bệnh viện theo dõi. Chỉ cần là người bệnh đến khoa thần kinh khám, đều phải tiến hành điều tra, không thể bỏ qua một ai!

Lượng công việc cũng không nhỏ, Khúc Mịch kêu gọi đội cảnh sát nhân dân đến hiệp trợ. Vài ngày đã qua, nhưng không phát hiện ra người nào khả nghi.

Sử dụng nhiều người như vậy, không biết có tìm được manh mối nào không! Lục Ly bắt đầu mất kiên nhẫn, không ở văn phòng đợi tin tức nữa, mà tự mình chạy qua bệnh viện theo dõi.

Khoảng năm giờ chiều, anh tới trung tâm phục hồi sức khỏe của thành phố, đã có bác sĩ tan làm. Anh tìm được nơi cấm chốt của Mạnh Triết, nghe Mạnh Triết báo cáo mọi chuyện vẫn bình thường thì lòng vô cùng phiền muộn.

"Kết thúc công việc, có gì ngày mai nói sau." Bệnh này có điểm đặc biệt là buổi tối không mở cửa khám bệnh, vừa đến giờ tan tầm, cả tầng lầu bệnh viện liền im ắng.

Ngay lúc này, một người phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi bước vào, hỏi sơ qua một chút rồi trực tiếp đi lên tầng hai.

Người đến đây khám bệnh đều là người đầu óc không được bình thường, hiếm khi có ai một mình tới, hầu hết đều đi cùng người nhà. Lời nói và hành động của người phụ nữ này nhìn qua rất bình thường, điều này khiến cho Lục Ly cảm thấy khả nghi.

Anh vội lặng lẽ đuổi theo lên tầng, thấy người phụ nữ đi vào phòng khám thứ nhất. Bà ta ngồi đối diện với bác sĩ, đang hỏi han bác sĩ.

"Bác sĩ, ông kê cho tôi một chút thuốc ngủ là được, tôi bị mất ngủ nên cảm thấy không khỏe." Dễ dàng nhận thấy người phụ nữ không kiên nhẫn hỏi bác sĩ, trực tiếp yêu cầu kê thuốc.

Bác sĩ trái lại rất kiên nhẫn, so với người bệnh vô cớ gây rối, thì phản ứng của người phụ nữ này rất bình thường.

"Kê thuốc thì nhất định sẽ kê, nhưng trước tiên tôi phải khám rõ bệnh của chị đã, mới có thể kê đúng thuốc được. Mất ngủ khiến cho tinh thần uể oải không năng lượng, ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống, chỉ dựa vào uống thuốc thì vẫn không đủ, cần phải tiến hành điều trị một cách khoa học."

"Nếu tôi điều trị bây giờ, buổi tối hôm nay tôi sẽ không bị mất ngủ nữa sao?" Người phụ nữ hỏi.

"Sẽ không có hiệu quả nhanh như vậy, phải kiên trì điều trị."

"Nếu vậy tối nay tôi sẽ lại bị mất ngủ, bác sĩ, trước hết cứ kê thuốc ngủ cho tôi đi."

Bác sĩ nghe thấy bà ta nói vậy, đành phải lấy ra hai viên thuốc ngủ, "Buổi tối hôm nay uống trước khi ăn, ngày mai chị hãy đến đây, tôi sẽ tiến hành kiểm tra lại giúp chị."

Nói nửa ngày mới được có hai viên thuốc ngủ, người phụ nữ rất không hài lòng. Mặc kệ cho bà ta năn nỉ như thế nào, bác sĩ vẫn không chịu đưa thêm thuốc, bà ta đành phải cầm lấy xuống tầng dưới thanh toán.

-----oOo-----

Chương 128: Kim Chí Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Lục Ly phát hiện một người phụ nữ với hành động khả nghi ở bệnh viện, bà ta nói tâm lý của bà ta khác thường, nhất định muốn bác sĩ kê thuốc cho mình. Bác sĩ không đồng ý, chỉ đưa cho bà ta hai viên thuốc ngủ, dặn bà ta ngày mai đến kiểm tra lại.

Bà ta cầm thuốc đi ra khỏi cửa bệnh viện, Lục Ly và Mạnh Triết liền bám theo sau. Thấy bà ta lên taxi, Lục Ly càng chắc chắn bà ta có vấn đề. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị, chỉ dám lấy mười đồng mua đồ vỉa hè, tại sao lại có thể bỏ tiền đi xe taxi? Xem ra bà ta sốt ruột muốn đi về, từ lúc đi ra từ phòng khám đến cổng bệnh viện, bà ta đã nhìn đồng hồ đến ba bốn lần.

Lục Ly lái xe bám theo xe taxi, lại đuổi tới một căn nhà dân lẻ loi ở vùng ngoại ô. Người phụ nữ xuống xe, lấy ra một chùm chìa khóa, mở khóa công. Sau đó quay ra khóa công thêm một lần nữa rồi mới đi vào.

Đứng ở sân không lâu, người phụ nữ liền đi nhanh đến cửa. Bà ta mở khóa, đẩy cửa đi vào. Trong phòng có một cái rèm che, không nhìn được rõ ràng tình huống ở bên trong.

Lục Ly sợ bị phát hiện, đem xe lái quay lại, đỗ ở ven đường cách rất xa, sau đó mới cùng Mạnh Triết đi bộ trở lại.

Bọn họ đi kiểm tra vòng quanh một lượt, không phát hiện được gì, cũng không thấy tình huống gì xảy ra. Lục Ly để Mạnh Triết ở lại theo dõi, còn mình thì đi tìm người dân ở quanh đó điều tra.

Rất nhanh, cách chỗ anh đi không xa thấy một ông lão, ngồi hút thuốc lá một mình trên một tảng đá lớn.

"Chào bác, tôi lần đầu lái xe ra ngoài, bị lạc đường. Xin hỏi một chút, nếu tôi muốn đi đến Nam Giang, phải đi hướng nào vậy?" Anh già vờ hỏi đường.

Cụ ông cũng rất nhiệt tình, chỉ đường cho anh.

"Cảm ơn ông." Lục Ly cười nói, "Bây giờ người tốt như ông càng ngày càng ít. Vừa nãy, tôi thấy một cô đang về nhà, đi sang hỏi, bà ấy không thèm trả lời tôi, còn khóa cổng lại, cũng khóa luôn cả cửa nhà. Làm như tôi giống người xấu vậy, may mà chưa có báo cảnh sát."

"Có phải cái nhà có rèm che ở phía trước?" Cụ ông thấy anh gật đầu liền nói tiếp, "Tiểu tử, nhà bọn họ có người mắc bệnh lao, người trong thôn không ai dám đi qua nhà bà ấy, ngay cả đi qua cũng phải đi đường vòng."

"À, xem ra bà ấy cũng rất tốt bụng?"

"Lưu gia có cô cháu họ là con dâu một nhà rất giàu ở thành phố, có rất nhiều tiền, ngày trước còn dẫn cả con cái đến, hơn nữa còn là một cô gái rất xinh đẹp." Ông lão rất thích kể chuyện, "Con gái nhà họ Lưu học đại học ở bên ngoài không trở lại, lão Lưu hai mấy năm trước đã chết vì mắc bệnh, trong nhà ngoài bà ấy ra thì không còn ai khác. Hơn nữa khi mà chồng bà ý bị bệnh bà ấy nhất quyết chăm sóc, cho dù có bị lây bệnh!"

Cô gái xinh đẹp? Lục Ly nắm được điểm mấu chốt, mở ra quyển sổ, bên trong có ảnh chụp của Diệp Hồng và Kim Chí Thành. Anh đưa cho ông cụ xem, mắt ông cụ không được tốt, nên gọi cháu trai mình ra xem giúp.

"Chính là bọn họ!" Đứa cháu của ông cụ khoảng mười tuổi, nghỉ hè đúng lúc đó, "Ngày đó có một chiếc ô tô đi vào trong nhà thím Lưu, cháu núp gần đó nhìn trộm, còn bị thím hai mắng. Sau đó người phụ nữ trong ảnh nói giúp cháu, giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng ôn nhu, nghe rất hay."

Lục Ly nghe xong vội vàng gọi điện cho Khúc Mịch, thấy bóng dáng vội vã của anh, ông lão có chút buồn bực, nhìn không giống cậu này đang hỏi đường tí nào vậy?

Dựa theo Mạnh Triết theo dõi, trong phòng chắc chỉ có bà vợ Lưu gia và Kim Chí Thành, nếu không bà ta sẽ không ra vào đều khóa cửa như vậy.

Tuy nhiên để ngừa việc ngoài ý muốn xảy ra, bọn họ không manh động, vẫn

luôn chờ đợi ở ngoài.

Cũng không cần đợi quá lâu, trong nhà truyền đến âm thanh loảng xoảng, nghe kĩ còn có cả tiếng phụ nữ luông cuống nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, tiếng động càng lúc càng lớn, người phụ nữ bắt đầu không kìm được hét âm lên.

Lục Ly và Mạnh Triết nhìn thoáng nhau một cái, cùng lúc nhảy qua bức tường không quá cao nhà họ Lưu, sau đó nhảy xuống đi vào. Cửa bị khóa bên trong, hai người thay nhau đập mấy phát mới mở được.

Thấy có người xông vào, bà vợ Lưu gia bỏ qua cả hỏi han, chạy nhanh như chớp ra phía sau Lục Ly.

Không đợi Lục Ly mở miệng, "Vút" một tiếng, một cái bóng đen bay đến nhắm thẳng vào anh. Thân thủ anh ta rất nhanh nhẹn, tránh được đồ vật bay qua, đụng vào tường vỡ nát, hóa ra là cái chậu hoa.

Lục Ly bước qua..., thấy một người đàn ông vóc dáng cao gầy đang ở giữa phòng đập phá đồ đạc. Anh ta cao khoảng một mét tám lăm, trên mặt râu ria xồm xoàm, hai mắt đỏ lừ ánh mắt hung dữ, rõ ràng có chút không bình thường.

Cái bàn, ghế dựa, TV, bàn trà, đều bị hấn đập ngổn ngang trên đất, Lục Ly để ý thấy, số lần hấn sử dụng tay trái là rất nhiều.

"Kim Chí Thành!" Lục Ly cao giọng quát.

Người đàn ông kia lập tức quay sang theo hướng phát ra âm thanh, ngo ngác một lúc rồi lại tiếp tục đập phá đồ đạc. Xem ra hấn chính là Kim Chí Thành, không thể sai được!

Lục Ly và Mạnh Triết đồng thời chạy đến, chỉ một lúc đã khổng chế được hấn. Trên mặt đất có dây thừng bị đứt, Lục Ly nhặt lên trói hấn lại, rồi đẩy đến một góc trong phòng. Miệng hấn không ngừng gào thét, trong tình huống này có tra hỏi thì cũng không được kết quả gì, Mạnh Triết dứt khoát tìm một cái giẻ bịt miệng hấn lại.

"Các cậu là ai?" Thím Lưu bây giờ mới có thể hỏi hai người, "Tại sao đột nhiên lại xông vào nhà của tôi?"

Lục Ly lấy ra thẻ cảnh sát, " Bà có biết người kia là ai không?"

Tự nhiên lại có hai vị cảnh sát đến nhà tìm, điều này khiến cho thím Lưu chưa bao giờ phạm pháp vừa kinh vừa sợ. Bà thấy Lục Ly hỏi mình, sợ tới mức nói không nên lời, không biết trả lời làm sao.

"Bà có nghe đến vụ án diệt môn Đồng gia không? Hắn ta là nghi phạm lớn nhất trong vụ án này!"

Lời nói tiếp theo của Lục Ly khiến cho bà ta vô cùng sợ hãi, bà vừa nhìn Kim Chí Thành vừa không tự chủ lùi về sau hai bước, bắt đầu cảm thấy lạnh gáy. Tên sát nhân cuồng giết người lại ở ngay bên cạnh mình, hơn nữa bà còn tự nhốt mình và Kim Chí Thành trong một căn nhà. Vừa rồi hắn nổi điên giãy đứt dây thừng, đem đồ đạc trong phòng đập nát. Cũng may cảnh sát tới kịp thời, nếu không tiếp theo có phải hắn sẽ giết người hay không?

"Đồng chí cảnh sát, cậu hãy mau mau bắt hắn đi đi!" Bà sợ hãi nói.

""Chắc chắn tôi sẽ đưa đi, bà không cần sợ hãi."Lục Ly an ủi bà một câu, " Bây giờ bà hãy nói hết những gì mình biết đi. Tại sao hắn lại ở chỗ này? Ai đã đưa hắn tới? Khi nào đưa tới? Tại sao bà lại nói dối với mọi người là hắn bị bệnh lao phổi?"

"Được, tôi chắc chắn sẽ nói hết, sẽ không giấu diếm một chữ." Thím Lưu trả lời lại rất nhanh.

"Tôi vốn họ Diệp, Diệp Hồng là cháu gái họ xa của tôi. Thế nhưng từ ngày nó gả vào Kim gia, chúng tôi cũng không còn liên hệ nữa, chính là tự nhiên mẹ con bé gọi điện thoại cho tôi. Ngay trước tiết thanh minh năm nay, Diệp Hồng đột nhiên tới tìm tôi, nói là muốn cùng với chồng ở đây trải nghiệm cuộc sống nông thôn.

Cách nhà tôi không xa có một cái suối nước nóng, thỉnh thoảng sẽ có người

lái xe đến vào cuối tuần. Bọn họ không thích ở khách sạn, mà muốn ở ngay trong mấy nhà như chúng tôi, trả tiền phòng và tiền ăn uống, trong vườn đều là gà nhà nuôi, bọn họ nói đó là thực phẩm sạch, lại lành mạnh.

Tôi nghe xong liền đồng ý, con bé ngay lập tức đưa chồng đến đây. Ở lại được một đêm, nó bảo phải đi về trước, chồng nó thích nơi này nên muốn ở lại. Khi ấy nó cho tôi năm nghìn đồng, nói là chi phí ăn ở trong vòng một tháng. Tôi một mình ở nhà, lại là một bà già, không phải phòng tránh điều gì, nên đơn giản sửa căn phòng này đi một chút.

Sau đó Diệp Hồng mới nói cho tôi biết chồng nó có bệnh, là giai đoạn đầu của bệnh lao. Bởi vì biết tôi đã có kháng thể với loại bệnh này, hơn nữa không khí ở nông thôn rất thanh bình, lại còn là họ hàng, nghĩ lại càng yên tâm, nên mới đến ở chỗ tôi.

Tôi nghe xong cũng không thấy có điều gì lạ, dù sao phòng cũng bỏ trống, người nhà Kim gia họ không lẽ không có nơi dưỡng bệnh? Đây là coi trọng tôi! Tôi ngay lập tức đồng ý. Con bé dặn tôi nói với hàng xóm là có họ hàng bị bệnh, đừng để họ vào nhà, miễn lây bệnh cho người ta. Nó còn dặn tôi không cần báo với Kim gia, tránh phiền toái.

Tôi làm theo lời con bé, qua vài ngày thì đúng là không hề có chuyện gì xảy ra. Hấn rất im lặng, luôn ở trong phòng đọc sách, lên mạng, ngay cả ra ngoài sân cũng không ra. Hấn cũng không muốn nói chuyện, dường như không thích mặt trời, rèm trong phòng lúc nào cũng kéo ra che kín mít. Cùng lắm là mất thêm ít tiền điện, người ta lại bỏ tiền trả, tôi chỉ cần ở bên cạnh hấn là được. Việc tôi cần làm, chính là nấu nhiều thêm một chút cơm thôi.

Qua gần một tháng như vậy, Diệp Hồng lại tới lần nữa. Vào nhà liền cho tôi một vạn đồng, nói là muốn cho hấn ở đây thêm hai tháng nữa. Nhưng con bé đi khỏi không được mấy ngày, tôi phát hiện Kim Chí Thành có điểm bất thường, Đầu tiên là hấn luôn tự mình tắm thì cái gì đó, sau đó là lớn tiếng mắng chửi người. Trong nhà chỉ có mỗi mình tôi, thật ra tôi có chút sợ hãi, nên lập tức đi gọi điện cho Diệp Hồng.

Diệp Hồng vội vàng đến, cho hấn uống hai viên thuốc, hấn liền lăn ra ngủ.

Lúc đấy Diệp Hồng mới nói thật với tôi, hắn có mắc chứng uất ức, cần phải có thuốc mới không chế được. Con bé bảo tôi không cần lo lắng, nói rằng bệnh của Kim Chí Thành sẽ không làm tổn thương người, để lại hai lọ thuốc. Một lọ là thuốc chữa bệnh, một lọ khác là thuốc ngủ, nếu hắn thật sự làm âm ỉ thì pha vào trong nước cho hắn uống. Để cho hắn ngủ vài giờ, sau đó gọi cho Diệp Hồng là được.

Con bé nghĩ tôi không muốn cho hắn ở nữa, nên nói cho tôi là sợ Kim gia ảnh hưởng, phóng viên ngày nay rất lợi hại, chỉ có thể để hắn ở đây tĩnh dưỡng. Bố chồng con bé biết con gái tôi đang học kinh tế, muốn con tôi sau khi tốt nghiệp có thể vào Kim thị làm việc. Tôi vì điều này, nên đồng ý cho Kim Chí Thành ở lại. Có thuốc không chế, hắn có thể khôi phục im lặng, ngược lại không hề làm âm ỉ lần nào. Tôi sợ hắn thừa dịp tôi ngủ mà gây chuyện, mỗi tối đều trộn thuốc ngủ vào trong đồ ăn, mọi chuyện vẫn rất tốt.

Mấy hôm trước tôi xem tin tức, thấy báo bố mẹ chồng Diệp Hồng đều bị người ta giết, trong lòng nhất thời sợ hãi. Tôi gọi điện thoại cho Diệp Hồng, bảo con bé đem người đi, nó nói mấy ngày nữa rảnh sẽ đến đón hắn, đành để tôi vất vả thêm vài ngày. Nhưng vài ngày không có thuốc chữa bệnh, buổi sáng hôm nay Kim Chí Thành bắt đầu phát bệnh.

Tôi cho hắn uống nốt hai viên thuốc ngủ cuối cùng, tìm dây thừng trói hắn lại, sau đó gọi điện cho Diệp Hồng. Lần này con bé không nghe điện thoại, mà là trợ lý nghe máy. Trợ lý nói nó đi họp ở tổng công ty, không biết lúc nào trở về. Tôi sợ có chuyện không may, quyết định đi bệnh viện mua chút thuốc về. Ai ngờ bác sĩ lại không kê đơn cho, chỉ đưa cho tôi có hai viên thuốc ngủ. Tôi còn chưa kịp cho hắn uống, hắn vừa tỉnh lại đã phát hỏa, may mà các cậu đến."

Nghe thím Lưu nói xong, Lục Ly không khỏi cau mày. Anh nghĩ bắt được Kim Chí Thành, là bắt được hung thủ rồi. Nhưng hôm nay xem ra, hắn ta căn bản không có thời gian gây án.

-----oOo-----

Chương 129: Ai uống thuốc ngủ?

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch nghe Lục Ly nói bọn họ phát hiện hành tung của Kim Chí Thành, thì lập tức dẫn người tới. Khi vừa vào nhà đầu tiên anh liền nhìn đến Kim Chí Thành đang bị trói thành cái bánh chưng trên mặt đất, tiểu tử kia có lẽ lăn qua lăn lại đến mệt mỏi, nên nhắm mắt nằm đó tự lảm bảm một mình.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Khúc Mịch quét mắt nhìn tình trạng trong nhà rồi hỏi.

Trong phòng rất lộn xộn, đồ đạc bị Kim Chí Thành đập còn rơi bừa bãi trên mặt đất. Bọn Khúc Mịch tiến vào, phòng lại càng chật chội, thật vất vả mới tìm được chỗ đặt chân.

Lục Ly nói qua tình huống mới xảy ra, Khúc Mịch nghe xong gật gật đầu, cho người đưa Kim Chí Thành lên xe, gọi cả thám Lưu đi cùng.

Anh nhìn quanh phòng một vòng, thấy trên bàn có hai lọ thuốc, lấy gắng tay từ trong túi ra cầm lấy hai cái lọ đem đi.

Kim Chí Thành bị đưa về cục cảnh sát, ngay lập tức sắp xếp để thẩm vấn. Nhưng ý thức của hắn vẫn chưa rõ ràng, có lẽ vì thay đổi môi trường, hắn không hề có biểu hiện bạo lực như ở Lưu gia, mà là rất trầm mặc.

Diệp Hồng nhận được điện thoại triệu tập đến cục cảnh sát của Lục Ly, đây là lần đầu tiên cô ta chính thức bị gọi đến cục cảnh sát.

"Đội trưởng Khúc, tôi bề bộn nhiều việc, có chuyện gì sao không nói trong điện thoại, không cần tôi phải đến tận cục cảnh sát chứ?"

"Cô Diệp, không, bà Kim, tôi muốn cho cô gặp một người." Cách xưng hô của Khúc Mịch có chút kỳ quái, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, về mặt Diệp Hồng lại rõ ràng có phần biến đổi.

Ánh mắt cô ta lóe lên một cái, rồi ngay lập tức khôi phục bình thường, đi theo Khúc Mịch vào trong phòng thẩm vấn. Thời điểm khi mà cô ta nhìn thấy Kim Chí Thành, trong mắt tràn đầy vẻ bối rối.

"Không ngờ các anh vẫn là tìm được Kim Chí Thành?" Chỉ trong chốc lát, cô ta thất vọng nói, không hề còn có dáng vẻ bệ vệ như lúc vừa mới tới.

"Bà Kim, tôi nghĩ lần này không phải cô phối hợp cảnh sát điều tra nữa, mà là phải chịu sự thẩm vấn của chúng tôi. Hy vọng cô có thể nói thật, nói ra tất cả điều mà cô biết." Lục Ly đưa cô ta tới phòng thẩm vấn thứ hai, Vương Tịnh làm người ghi chép.

Diệp Hồng thế nhưng lại rất phối hợp, không cần Lục Ly ép hỏi nhiều, liền nói ra hết tất cả mọi chuyện.

"Chuyện tôi và Chí Thành quen nhau, mến nhau các anh đều đã biết, hơn nữa tình trạng sau khi kết hôn tôi cũng đã nói rồi, không hề có một lời nói dối. Trạng thái tinh thần của Chí Thành ngày càng kém đi, đã có phát triển thành khuynh hướng bạo lực. Vì để chữa trị cho anh ấy, bố chồng tôi đã đưa anh ấy đến Toronto chữa bệnh, nhưng anh ấy đi không được một thời gian đã tự mình trốn về.

Anh ấy sợ bị bố tìm thấy, nên liền lén lút tìm tôi, năn nỉ tôi giấu anh ý đi. Tôi thấy anh ấy như thế thì rất thương, nhất thời mềm lòng đưa anh ấy về nhà họ hàng ở nông thôn. Tôi không dám nói Chí Thành có bệnh thần kinh, chỉ nói là bị bệnh lao cần dưỡng bệnh.

Đến khi mà thím Lưu phát hiện Chí Thành không bình thường, tôi mới dám nói thật, hơn nữa lại còn để lại thuốc chữa bệnh Chí Thành mang về từ nước ngoài, cơ bản thì bệnh tình đã được khống chế. Tôi đang định thành khẩn nói chuyện với bố chồng về chuyện này, nhưng lại không ngờ rằng, bố mẹ chồng bọn họ thế nhưng.....

Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi bận bịu đến sứt đầu mẻ trán. Nhưng mọi người đều nói rằng Chí Thành ở Toronto, nên tôi không dám tùy tiện để anh ấy xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, muốn tìm một dịp thích hợp để nói ra. Vừa nãy thím Lưu gọi điện thoại đến, nói Chí

Thành uống thuốc xong, sợ anh ấy gây chuyện. Tôi đồng ý sau hai ngày sẽ đón Chí Thành trở về, bà ấy mới không gọi cho tôi nữa.

Tôi còn chưa tới đón người, anh ấy đã bị các anh phát hiện, bắt trở về, đội cảnh sát các anh tốc độ phá án thật là nhanh."

"Cô đã biết chúng tôi liệt anh ta là nghi phạm lớn nhất trong vụ án, tại sao lại không nói ra chỗ hẩn đang trốn? Cô đây là trái pháp luật, cô có biết không?" Lục ly tức giận nói, Kim Chí Thành này hao phí bao nhiêu thời gian và công sức của bọn họ.

Diệp Hồng nghe xong nói: " Cảnh sát Lục, tôi không hiểu rõ pháp luật. Không phối hợp cảnh sát điều tra, tạo thành hậu quả nghiêm trọng, cũng làm trái pháp luật. Nhưng Chí Thành không phải hung thủ, anh ấy vẫn luôn ở nông thôn, căn bản là không có thời gian giết người."

"Thời gian của cảnh sát chúng tôi rất quý giá, nếu sớm có thể loại bỏ hiềm nghi với Kim Chí Thành, sẽ có nhiều thời gian điều tra ra hung thủ thật sự!"

"Thật xin lỗi, tôi đã chỉ nghĩ đến lợi ích của gia đình mình." Diệp Hồng xin lỗi rồi nói, " Bố mẹ chồng bị sát hại, tôi mới thấy sự nghiêm trọng của nó. Nhưng trạng thái tinh thần của Chí Thành không được tốt, nói ra sự thật sợ truyền thông nhân cơ hội nói bậy, ảnh hưởng đến hoạt động của công ty."

"Được rồi, tạm thời cô không thể đi ra khỏi thành phố, đợi khi có yêu cầu triệu tập."

"Tình trạng hiện tại của Chí Thành không được tốt, tôi có thể bảo lãnh anh ấy ra ngoài không?" Diệp Hồng cau mày, dường như rất lo lắng cho sức khỏe của chồng mình.

Lục Ly lập tức cự tuyệt,"Không được! Hẩn hiện tại là nghi phạm lớn nhất, tuy rằng căn cứ vào thời gian gây án thì không liên quan đến vụ án Đồng gia, nhưng hẩn vẫn còn liên quan đến một án mạng mười lăm năm trước. Chúng tôi sẽ sắp xếp cho hẩn điều trị, theo dõi nghiêm ngặt trong vòng hai tư giờ."

"Mười lăm năm trước?" Diệp Hồng nghe xong sửng sốt, "Cảnh sát Lục, các anh có phải nhầm lẫn ở đâu không. Tinh thần Chí Thành tuy rằng không tốt, cũng không phải người xấu. Tinh thần anh ấy bất thường là từ khi chúng tôi bắt đầu kết hôn, cũng sẽ không vì thần kinh rối loạn mà đi giết người. Các anh nhất định phải điều tra rõ ràng, không thể xử oan cho người tốt."

"Cô yên tâm, cảnh sát chúng tôi làm việc luôn dựa vào chứng cứ, sẽ không bắt oan người tốt, tất nhiên sẽ không bỏ qua một tên tội phạm!" Lục Ly máy móc nói.

Diệp Hồng không thể bảo lãnh cho Kim Chí Thành ra ngoài, đành phải một mình rời đi. Khúc Mịch đã liên hệ với bác sĩ giỏi nhất khoa thần kinh, phải cả người theo dõi Kim Chí Thành hai mươi bốn giờ, mong rằng tình trạng của hắn mau chóng chuyển biến tốt để có thể tiếp nhận điều tra.

Đoàn người vẫn chờ bắt được Kim Chí Thành, nhưng khi bắt được hắn kết quả lại khiến cho án mạng càng phức tạp.

"Kim Chí Thành rất phù hợp với phác họa chân dung hung thủ, có bệnh tâm lý, am hiểu dùng tay trái, chán ghét thậm chí là oán hận đối với chó mèo. Bất quá cổ tay hắn lại không có nốt ruồi màu đỏ, cũng không có dấu vết xóa nốt ruồi bằng laser." Mạnh Triết cẩn thận kiểm tra cổ tay hắn, giống như lời Diệp Hồng nói, bên trên không có gì.

"Nhưng hắn cũng không có thời gian gây án." Lục Ly cau mày, "Thời điểm một nhà Đồng gia bị sát hại, hắn đang bị Diệp Hồng giấu ở nông thôn. Thím Lưu cả ngày lẫn đêm đều canh giữ bên người hắn, hắn không có cơ hội dưới mi mắt bà ấy mà đào tẩu. Hơn nữa hắn và Đồng Huy không thù không oán, sẽ không thể có ý nghĩ muốn giết cả nhà bọn họ, sau đó lại về nông thôn trốn tránh được."

"Nhóm máu của Kim Chí Thành là AB, khớp với nhóm máu phát hiện ở hiện trường vụ án Tăng gia. Chỉ là nhóm máu không phải duy nhất, không thể dùng làm chứng cứ định tội hắn được." Lưu Tuấn có chút tiếc nuối nói, nếu mười lăm năm trước có kỹ thuật xét nghiệm DNA, hiển nhiên sẽ đơn giản hơn.

"Căn cứ vào dấu giày chúng ta phát hiện ở Đồng gia và Kim gia, tuy không rõ dấu tay, nhưng có thể phán đoán được chiều cao và thể trọng của hung thủ, nó hoàn toàn phù hợp với Kim Chí Thành. Trùng hợp là nhóm máu của hắn lại là AB, mà đêm Lí Đại Niên mất tích hắn cũng ở đó. Tất cả mọi chuyện này không thể nào là trùng hợp đi!"

Khúc Mịch vẫn luôn lật xem khẩu cung của thám Lư, trở lại đội hình cảnh, Mạnh Triết đã ghi chép lại lời khai của bà ta.

"Lư Thái Phụng đi rồi sao?" Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

"Còn chưa đi." Mạnh Triết quay sang, "Đang làm một ít thủ tục nữa."

Khúc Mịch nghe xong bật người đứng dậy, tìm được thám Lư trong phòng họp nhỏ.

"Tôi có mấy vấn đề muốn hỏi bà." Lời Khúc Mịch không khiến cho thám Lư khẩn trương, bà biết chưa chấp tội phạm cần phải chịu hình phạt. Vừa mới thấy Diệp Hồng, bà nhin không được tức giận nói vài câu, còn nói ngày mai sẽ đem tiền trả lại ngay cho Diệp Hồng.

"Đồng chí đội trưởng, cậu có việc hỏi, chỉ cần tôi biết nhất định sẽ nói ra không thiếu một chữ!"

"Bà nói Kim Chí Thành mang theo hai lọ thuốc mới đến, một lọ là để chữa bệnh, một lọ còn lại là thuốc ngủ?" Thám Lư nghe xong vội vã gật đầu, việc này ngay từ đầu bà đã nói qua, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

"Kim Chí Thành ở nhà bà tổng cộng bốn mươi ngày, bà nói mỗi ngày đều cho anh ta uống hai viên thuốc ngủ, đỡ để anh ta lại chạy loạn. Nhưng trên lọ có ghi rõ ràng có đến một trăm viên thuốc, vậy hai mươi viên thuốc kia chạy đi đâu? Giấc ngủ của bà thế nào?" Khúc Mịch thấy trên khẩu cung không nói đến chi tiết này, không khỏi nghi ngờ.

Thám Lư nghe thấy lời này thì vẻ mặt đầy nghi hoặc, "Đúng vậy, hai mươi viên thuốc kia đi đâu? Vốn dĩ giấc ngủ của tôi cũng không được tốt, một chút tiếng động là liền bừng tỉnh, sau đó liền không ngủ được. Sau đó tôi

nghe thấy con gái bảo uống sữa trước khi đi ngủ sẽ giúp ngủ tốt hơn, tôi liền dưỡng thành thói quen mỗi buổi tối trước khi ngủ uống một cốc sữa, giấc ngủ đã tốt hơn rồi. Gần đây ngủ rất sâu, đầu vừa đặt lên gối đã ngủ được luôn, cảm giác ngủ thẳng đến sáng luôn."

"Thói quen này của bà có ai biết không?"

"Con gái tôi a." Thím Lưu không chút do dự nói, " Đúng rồi, Kim Chí Thành cũng biết. Buổi tối đầu tiên hấn đến ở, tôi đã hỏi hấn có muốn uống sữa không."

"Là ai đưa thuốc và nước cho hấn ta uống?" Khúc Mịch càng hỏi càng tỉ mỉ.

"Là tôi. Người ta đến chỗ tôi dưỡng bệnh, cho nhiều tiền như vậy, tôi tất nhiên sẽ chăm sóc thật chu đáo. Bình thường, mọi chuyện đều là tôi làm, cơ bản không cần hấn động tay."

Khúc Mịch gật gật đầu, đưa cho bà một tờ giấy xét nghiệm, " Đây là kết quả mà đồng nghiệp khoa pháp chứng của tôi đã kiểm nghiệm qua hai lọ thuốc kia, cho thấy một lọ bên trên có vân tay của bà, lọ còn lại có hai dấu vân tay. Một là của bà, người còn lại là -----Kim Chí Thành!"

" Nghĩa là sao?" Thím Lưu mờ mịt hỏi, " Tôi nghe không hiểu lắm?"

"Có nghĩa là hai mươi viên thuốc kia đã vào bụng của bà rồi. Cố gắng nhớ rõ một chút, mấy ngày nay Kim Chí Thành ở nhà của bà, có biểu hiện không thích hợp nào không! Cho dù là một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua." Khúc Mịch để cho bà suy nghĩ thật kĩ.

Thím Lưu cảm thấy đầu óc thật đau, vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, Kim Chí Thành để mình uống thuốc ngủ để làm gì? Hấn đem thuốc ngủ bỏ vào ly sữa của mình sao? Hấn đúng là một người bệnh tâm thần, khiến người ta không hiểu nổi.

"Đồng chí đội trưởng, đầu óc tôi rất mờ mịt. Cậu để tôi về nhà từ từ suy nghĩ được không, nếu tôi nghĩ ra sẽ điện thoại luôn cho cậu." Lưu thím cảm thấy đầu choáng váng.

Khúc Mịch gật gật đầu, để cho bà về nhà, tức cảnh sinh tình, có lẽ có thể nhớ ra cái gì đó.

Mọi người đã biết chuyện đầu vên tay, ý chí chiến đấu lại nổi lên, đều đoán rằng nhất định Kim Chí Thành đã cho tím Lưu uống thuốc ngủ, sau đó chuồn êm đi ra ngoài gây án. Đợi cho xong việc lại trở về, để tím Lưu thành nhân chứng ngoại phạm cho hắn. Người mắc bệnh tâm thần này, chỉ số thông minh còn hơn người thường rất nhiều, hắn rút cuộc là bệnh thật là giả vờ đây?

-----oOo-----

Chương 130: Gặp cha mẹ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch nhờ bác sĩ chuyên khoa thần kinh khám bệnh cho Kim Chí Thành, kết quả giống những gì anh dự đoán trước. Kim Chí Thành thật sự có bệnh, tình huống hiện tại không lạc quan cho lắm, căn bản không thể thăm vấn như bình thường.

Mạnh Triết lại tìm đến công nhân ở công trường để điều tra, chủ yếu là hỏi vào ngày đồng gia gặp chuyện không may, có thấy Kim Chí Thành xuất hiện ở gần đấy không.

Kim gia nói với người ngoài rằng Kim Chí Thành trị bệnh ở Toronto, bọn họ hiển nhiên là không nhìn thấy. Mạnh Triết lại đi đến gần chợ buổi sáng, đưa ảnh chụp của Kim Chí Thành cho chủ các cửa hàng xem, không ai có ấn tượng gì về hắn.

Xem ra lại đi một chuyến vô ích rồi, Mạnh Triết có chút chán nản. Anh cầm ảnh chụp đi sang đường đến chỗ xe cảnh sát đang đỗ, bên cạnh còn có một người công nhân bảo vệ môi trường đang quét dọn.

"Ôi chao, đồng chí cảnh sát, cậu muốn tìm người trong ảnh đúng không? Có phải để điều tra vụ án không? Tôi dường như đã gặp qua hần!" Người nhân viên bảo vệ môi trường là một người phụ nữ trung niên lắm chuyện, bà ta chỉ vào người trong tấm ảnh Mạnh Triết đang cầm nói.

Mạnh Triết vội vàng đưa ảnh chụp cho bà ta nhìn rõ hơn.

"Đúng vậy, chính là người này, ngày đó hần cãi nhau với một người đưa chó đi dạo mà." Bà khẳng định nói, " Người đàn ông mang theo một con chó, tay còn cầm bánh quẩy và sữa đậu nành."

Mạnh Triết nghe xong mắt sáng lên, bảo bà ta kể lại tình hình hôm đó, một chi tiết cũng không được bỏ qua.

"Sáng sớm hôm đó tôi đang làm ở phố Vĩ Tảo, chợt nghe thấy có tiếng cãi nhau. Tôi liền chạy qua xem, người đàn ông dắt theo chó về mặt có chút không kiên nhẫn. Sắc mặt người đàn ông trong ảnh rất khó coi, ở trên giày da của hần có một bãi phân chó, chắc là con chó kia làm.

Người đàn ông dắt theo chó nhìn rất quen mặt, có thể là người sống ở đây, thường đi bộ đến chợ vào buổi sáng. Ở cái nơi này không ít người nghèo, đều có cùng hoàn cảnh cả, thỉnh thoảng còn muốn đi lừa tiền người ta. Tôi thấy người đàn ông trong ảnh rất sang trọng, hần rất tức giận, nhưng cũng không có ý định đánh nhau.

Người đàn ông dắt theo chó mở miệng nói lí lẽ, mấy lời nói đều là nguy biện, hần một chữ cũng không phản bác được, chỉ có thể tức giận đến mặt tái xanh. Người đàn ông dắt chó thật ra cũng không để ý lắm, thấy hần không nói gì, liền dắt cho đi khỏi.

Người đàn ông kia dường như đang muốn tìm cái gì đấy để lau phân chó dính trên giày, đáng tiếc không có gì gần đấy. Tôi đưa cho hần một gói giấy vệ sinh, hần lau phân chó ném vào thùng rác, còn hướng tôi cảm ơn.

Giọng nói của hần rất kỳ lạ, khàn khàn lại the thé, cảm giác có chút ẻo lả. Tôi nói không có gì, hần liền xoay người đi luôn."

"Bà thấy hấn đi về hướng nào?" Mạnh Triết đột nhiên cảm thấy linh quang chợt lóe trong đầu, dường như cái gì đó đang phá kén mà ra.

"Hướng Đông." Bà khẳng định chỉ, "Tôi thấy bọn họ đi cùng một hướng, tôi còn sợ bọn họ gặp nhau lại đánh nhau cơ. Tôi khuyên người đàn ông trẻ tuổi, bảo cậu ta không cần xúc động, trên đời này không có việc gì không giải quyết được, căn bản con người ta có nguyện ý giải quyết hay không thôi.

Thời buổi bây giờ mọi người đều không muốn nghe khuyên bảo, nhất là nghe bà già như tôi đây, nói chuyện càng không ai nghe! Lời tôi còn chưa nói xong, cậu ta liền bỏ đi luôn. Quên đi, coi như tôi lảm chuyện, người ta muốn xử lý như thế nào là chuyện của người ta, tôi quản làm gì?"

"Cảm ơn đại tỷ, những tin tức bà cung cấp rất có giá trị." Mạnh Triết xác nhận lại một lần nữa, "Bà chắc chắn là chuyện xảy ra vào ngày bảy tháng năm đúng không?"

"Đúng vậy, ngày đó vốn không phải ca của tôi. Chị Lí nói hôm ấy là sinh nhật của con mình, nên tôi đổi ca với chị ấy. Tôi không nhớ lắm đâu!"

"Đại tỷ, bà có còn nhớ mặt người đàn ông dắt theo chó không?"

"Có."

Mạnh Triết nghe xong vội vang mang di động ra, đưa ảnh của Đồng Huy cho bà xem.

"Chính là anh ta! Tôi ở chợ nhìn thấy anh ta mấy lần, mỗi lần đều dẫn theo một con chó." Người công nhân bảo vệ môi trường khẳng định nói, "Đồng chí cảnh sát, hai người này ai là người xấu vậy?"

"Bà không nghe nói đến án mạng của Đồng gia sao? Nhà ông ta ở gần chỗ chợ này." Mạnh Triết không trực tiếp trả lời, đi dọc trên phố Vĩ Tào.

Người công nhân nghe lời nói của anh thì có chút lờ mờ, suy nghĩ một chút mới nhớ ra, " Má ơi, hấn chính là người nhà họ Đồng bị giết cả nhà đấy

sao!"

Mạnh Triết đi đến cửa nhà họ Đồng, rất giống với dự đoán của anh!

Mạnh Triết điều tra được một đầu mối quan trọng như vậy, anh vội vàng gọi điện báo cáo cho Khúc Mịch. Sự việc cũng dần dần được hé lộ, Kim Chí Thành xảy ra tranh cãi với Đồng Huy ở chợ sáng, nguyên nhân là bởi vì chó của Đồng Huy nuôi thả phân lên giày da của hắn. Việc này đối với một người có tính cách vụn vặt, có tâm lý chán ghét chó mèo như Kim Chí Thành mà nói, không thể nghi ngờ rằng đó là một kích thích rất lớn.

Hơn nữa thái độ ứng xử của Đồng Huy lại rất ngang ngược, mắng hắn đến chó mèo cũng không bằng, làm hắn nhớ đến thời thơ ấu của mình đã từng bị Sử Phụng Yên ngược đãi. Việc này đủ khiến cho tâm lý hắn phát điên, tiếp đó dẫn đến ý nghĩ giết người trong đầu.

Vậy nhưng án mạng Tăng gia mười lăm năm trước thì động cơ là gì? Mạnh Triết nhớ tới Tăng gia cũng nuôi chó, ngày xảy ra án mạng ấy ba Tăng cũng dắt chó về nhà. Có thể sáng sớm hôm ấy cũng xảy ra tình huống tương tự như vậy? Tất cả đều chỉ có thể suy đoán, đợi tinh thần Kim Chí Thành hồi phục thì nói sau.

Biết tình nghi lớn nhất là Kim Chí thành bị sa lưới, Dĩ Nhu cũng không trút được gánh nặng như dự kiến.

"Tuy bây giờ không thể kết luận, thế nhưng sự xuất hiện của Kim Chí Thành cũng giúp việc điều tra chân tướng của chúng ta tiến triển nhanh hơn!" Khúc Mịch thấy cô đầy bụng tâm sự thì nói.

Dĩ Nhu không có bạn bè, từ trước đến giờ có việc gì đều tự mình chịu đựng, từ lúc Khúc Mịch qua đây ở cùng cô, cô có thói quen nói hết ra với Khúc Mịch.

"Kim Chí Thành đã bị Đồng Huy kích thích, cho nên mới dẫn đến ý định giết người của hắn. Vậy hắn vì sao lại giết ba mẹ tôi? Tôi tin ba mẹ tôi không phải loại người nói năng lỗ mãng, càng không thô lỗ mắng chửi người giống Đồng Huy! Tôi muốn biết sự thật, nhưng lại sợ hãi biết được

nó." Trong ấn tượng của Dĩ Nhu, ba mẹ cô là người hiền lành lại thông tình đạt lý, bọn họ luôn mỉm cười đối đãi với người khác, cũng không so đo thiệt hơn.

"Thật ra lo lắng của em là vô nghĩa, bởi vì căn bản sẽ không giống em tưởng tượng như thế." Khúc Mịch lý trí bình tĩnh phân tích, "Thời điểm chú và dì gặp chuyện em đã mười tuổi, đối với người hay sự vật đều đã có cái nhìn riêng. Thông qua kí ức em nhớ lại, tôi có thể thấy được được gia đình em rất ấm áp hạnh phúc, hơn nữa chú và dì đều hiểu được cách làm người, cũng như chú Tăng ở Canada là một người rộng rãi tiến bộ. Cho nên, chú và dì khẳng định không phải là loại người thô tục thấp kém. Về phần động cơ gây án của hung thủ, hung thủ có phải Kim Chí Thành hay không, tất cả sẽ điều tra ra thôi."

Nếu anh chỉ đơn giản an ủi thì trong lòng Dĩ Nhu cũng sẽ không thể thoải mái. Nhưng nghe anh phân tích như vậy rất có đạo lý, Dĩ Nhu liền cảm thấy dễ chịu hơn.

"Đợi vụ án này kết thúc, em đi gặp ba mẹ cùng tôi đi?" Khúc Mịch đột nhiên nói.

Cô đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền ngây ngốc hỏi: "Chú và dì đã về sao? Khi nào vậy? " Cô đã sớm nghe Khúc Mịch nói qua, chú và dì làm khảo sát bên ngoài, lần này trở về quyết định không đi nữa.

"Vừa trở về mấy ngày hôm trước."

"Vậy sao." Dĩ Nhu nói, "Vậy không cần đợi đâu, mai chúng ta mời chú và dì đi ăn cơm!"

"Em chắc chắn?"

"Ừm." Nhìn thấy anh nghiêm túc nói như vậy, Dĩ Nhu cảm thấy có chút quái lạ.

Anh đã chăm sóc và giúp đỡ cô rất nhiều, ba mẹ người ta trở về, mình là văn bồi cũng nên mời họ một bữa cơm cảm ơn.

"Em đã muốn như vậy thì ngày mai luôn đi." Vẻ mặt Khúc Mịch đầy vẻ vui mừng, "Vậy ăn ở nhà hàng Tái Bắc, để tôi gọi điện đặt phòng."

Nhà hàng Tái Bắc là nhà hàng nổi tiếng ở Nam Giang, phòng ăn lúc nào cũng hết, bình thường đều phải gọi điện đặt chỗ trước một tuần.

Khúc Mịch dường như rất quen thuộc với quản lí nhà hàng bên đó, báo tên xong rất nhanh đã đặt được một phòng, "Được rồi, mười hai giờ ngày mai. Chúng ta cùng đi, ba mẹ tôi sẽ từ nhà đến."

"Ừm." Dĩ Nhu trả lời, đột nhiên cảm thấy lời nói của anh có chút không thích hợp. Nhưng rốt cục không biết không đúng ở chỗ nào, cô không thể tìm ra được.

"Ngày mai tôi nên mặc gì đây?" Khúc Mịch lôi kéo Dĩ Nhu chọn đồ cho mình, "Tôi chỉ mang đến đây có vài bộ quần áo, hình như không được trang trọng cho lắm."

"Đi ăn cơm với ba mẹ mình cần gì phải ăn mặc trang trọng?" Người này đúng không phải là kỳ quái bình thường đi, Dĩ Nhu không thể nói bừa một chút nào, "Hơn nữa có chọn quần áo cũng là tôi đây. Thứ nhất tôi là con gái, thứ hai tôi và ba mẹ anh là lần đầu tiên gặp mặt."

"Đúng nha, vậy ngày mai em định mặc cái gì?" Khúc Mịch mở tủ quần áo của cô ra, chọn đi chọn lại nửa ngày, cuối cùng không hài lòng lắc đầu, "Không có quần áo phù hợp." Nói xong quay ra xem giờ, trung tâm thương mại vẫn chưa đóng cửa, liền quyết định đưa cô đi mua một bộ quần áo.

Không cần quá khách như vậy chứ? Cô chưa bao giờ mua quần áo mỏng, xuyên thấu, lộ da thịt, mấy bộ quần áo trong tủ đều có thể mặc để đi gặp trưởng bối mà. Nhưng nếu cô từ chối, có vẻ đối với cha mẹ Khúc Mịch không đủ coi trọng, dường như không được tốt cho lắm.

"Đi thôi, tôi sẽ trả tiền. Em là người đầu tiên lấy thân phận bạn bè đi gặp ba mẹ tôi, em ăn mặc đẹp, tôi cũng có mặt mũi."

Dĩ Nhu nghe xong không khỏi nhú mày, đây là ý gì? Chẳng lẽ quần áo cô mặc hàng ngày không đẹp để, gọn gàng?

"Em không cần hiểu lắm ý của tôi, tôi không có ý phê bình hay trào phúng cách ăn mặc của em. Em biết không, tôi không có bạn bè, lại còn ở trong bệnh viện tâm thần vài năm, ba mẹ vẫn lo lắng cho tâm lý của tôi. Tôi muốn để cho bọn họ thấy, bạn bè bên cạnh tôi cũng rất tốt, họ có thể yên tâm."

Đem lòng hiểu thảo ra nói, Dĩ Nhu cũng không thể nói gì nữa. Huống hồ hẳn lại mua tặng, vậy thì đi thôi.

Hai người đi trung tâm thương mại, Khúc Mịch trực tiếp dẫn cô đến quầy chuyên bán hàng cao cấp, có thể nói anh là người tiêu tiền như nước —— con mua đắt tiền.

Thế nhưng không thể không thừa nhận, đúng là tiền nào của nấy, hơn nữa quá trình mua sắm cũng là một loại hưởng thụ.

Nhân viên bán hàng nho nhã lễ độ, trà, cà phê, đĩa đựng trái cây tùy ý ăn. Khúc Mịch ngồi trên sofa, nhiệm vụ chính là ngắm đồ giúp cô.

"Không được!" Thấy Dĩ Nhu từ trong phòng thử đồ đi ra, anh lắc đầu.

Dĩ Nhu lại vào trong thay một bộ khác, "Không được!" Anh vẫn lắc đầu.

Dĩ Nhu thử liên tiếp bốn năm bộ đồ, anh vẫn không hài lòng. Cuối cùng anh đích thân đi chọn, giữa một loạt quần áo chọn được một cái chiếc váy lụa trắng. Phía trên ngực có đính mấy bông hoa nhỏ, eo váy hơi bó, làn váy rũ xuống trông rất đẹp, chiều dài thì gần tới mắt cá chân.

"Chọn cái này đi!" Thấy Dĩ Nhu từ trong phòng thử đồ đi ra, ánh mắt Khúc Mịch sáng ngời.

-----oOo-----

Chương 131: Quà gặp mặt

Editor: Meoxuxu

Giữa trưa ngày hôm sau, Khúc Mịch lái xe chở Dĩ Nhu đến thẳng nhà hàng Tái Bắc. Dĩ Nhu vừa vào trong phòng, đã thấy một đôi vợ chồng ngồi đó, người đàn ông trung niên đeo kính mắt đáng vẻ ôn trọng mang theo một vẻ tiêu sái tự nhiên, người phụ nữ có một đôi mắt cười, khiến cho người ta cảm thấy rất có thiện cảm muốn ở chung. Nếu nhìn kỹ ngũ quan của hai người có thể sẽ hiểu, Khúc Mịch hẳn là được di truyền ưu điểm của họ, bề ngoài so với hai người có vẻ xuất sắc hơn.

Nhất định đây là ba mẹ Khúc Mịch! Nhưng mà bây giờ mới có mười một giờ, sao hai người đến sớm hơn nửa giờ vậy không biết? Mình là người mời khách, thân còn là văn bồi, làm cho người ta chờ đợi thật là xấu hổ.

Dĩ Nhu cảm thấy thật có lỗi, vội vàng chào hỏi, "Con chào chú, dì, con là Dĩ Nhu, là đồng nghiệp của Khúc đội trưởng, cũng là bạn của anh ấy. Con đến muộn, khiến hai người phải đợi, con thật là có lỗi."

"Không bao lâu, chỉ là đợi có hơn tiếng đồng hồ thôi." Con mắt mẹ Khúc cười tít lại, đứng lên đến gần Dĩ Nhu, nắm lấy tay cô không buông.

Ách, mẹ con bọn họ nói chuyện thật giống nhau! Nhưng mà Dĩ Nhu có thể cảm nhận được mẹ Khúc không có nửa điểm ác ý, ngược lại, bà là một người nhiệt tình cởi mở.

Mẹ Khúc nhận được điện thoại của con trai, nói rằng bạn của nó mời bọn họ một bữa cơm, lại còn là nữ, lúc ấy kích động vô cùng. Cả đêm hôm qua bà ngủ cũng không ngon giấc, vừa sáng sớm đã lôi quần áo ra thử, chưa đến mười giờ đã thúc giục ba Khúc lái xe đưa đến đây.

Tới phòng ăn đặt trước trông ngóng rất lâu, trong lúc đó đã gọi cho Khúc Mịch tận mấy cuộc, nhưng máy Khúc Mịch vẫn trong trạng thái tắt máy.

Cửa phòng ăn vừa mở ra, bà liền nhìn chăm chăm ra ngoài. Nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng bước vào, ngũ quan thanh tú, làn da trắng nõn, eo nhỏ

chân dài, lập tức vô cùng yêu thích. Bộ dáng con trai đẹp trai, người bên cạnh cũng phải là mỹ nữ mới xứng chứ. Lại nhìn thấy Khúc Mịch đi vào sau, hai người đứng cạnh nhau giống một đôi Kim đồng ngọc nữ.

Ánh mắt của bà ngày càng sáng rực, khiến cho Dĩ Nhu cảm thấy cả người không được tự nhiên.

"Lại đây ngồi đi, đừng đứng đó." Ba Khúc ngoắc tay bảo bọn họ qua.

Mẹ Khúc giờ này mới buông tay Dĩ Nhu ra, để cho cô ngồi xuống. Khúc Mịch gọi phục vụ mang trà lên, rồi cầm lấy thực đơn.

"Tiểu Nhu. Dì gọi con như vậy có được không?" Mẹ Khúc cười hỏi.

Dĩ Nhu vội vàng gật gật đầu, "Chú con cũng gọi con như vậy."

"Tiểu Nhu, dì nghe nói con là đồng nghiệp của Khúc Mịch?" Mẹ Khúc giống hầu hết bà mẹ trên đời này, lần đầu tiên thấy con mình phải lòng một cô gái, nhin không được muốn tìm hiểu gia đình cô.

"Cũng coi là đồng sự ạ." Dĩ Nhu thành thật trả lời, "Đội trưởng Khúc là cảnh sát, con là pháp y."

"Pháp y?" Khúc Mịch không có nói cho ba mẹ chuyện của Dĩ Nhu, mẹ Khúc nghe thấy công việc của Dĩ Nhu hiển nhiên có chút giật mình.

Giật mình cũng là bình thường thôi, Dĩ Nhu đã gặp qua rất nhiều người nghe thấy công việc của cô lộ ra biểu tình kinh ngạc, tiếp đó là ghét bỏ và e ngại.

"Công việc thật tốt!" Lời nói tiếp theo của mẹ Khúc khiến Dĩ Nhu ngạc nhiên, cô lần đầu tiên thấy có người khen công việc của mình tốt.

"Trên đời này chuyện khó nhất chính là tìm hiểu lòng dạ con người, nhất là đối với những người đơn thuần. Tiếp xúc với thi thể rất tốt, họ sẽ không nói dối." Khúc mẹ nhiều năm tiếp xúc với động vật, thời gian quá lâu, cảm thấy giao tiếp con người rất phức tạp, "Hơn nữa nghề pháp y yêu cầu độ chuyên

nghiệp rất cao, còn phải thận trọng can đảm, bình thường đến cả đàn ông còn không dám làm. Con nhìn qua giống như một cô gái mềm mại yếu ớt, vậy mà cũng có gan cầm dao giải phẫu thi thể, thật là khiến cho ta cảm thấy thật khâm phục. Chà chà, thật là một cô gái tốt!"

"Dì à, con thấy dì thật gần gũi." Lời nói của Dĩ Nhu phát ra từ trong nội tâm.

"Thật vậy sao? Lúc mang thai dì rất mong có một cô con gái, ai ngờ lại sinh ra một đứa con trai. Khi ấy nghĩ muốn sinh thêm một đứa nữa, nhưng công tác bận rộn, bây giờ đành từ bỏ ý định. Dì mà nhìn thấy ai có con gái xinh đẹp, mỗi ngày làm nũng trước mặt mẹ, trong lòng dì vô cùng hâm mộ." Mẹ Khúc nghe xong cao hứng nói, "Dì và chú dự tính sẽ giảm bớt công việc, từ từ về hưu. Nếu con rảnh thì đến nhà chúng ta chơi, ta rất thích nói chuyện với con. Nhưng mà chỉ sợ ba mẹ con để ý, chê chúng ta chiếm lấy thời gian của con, mà chưa xin phép họ."

"Ba mẹ con đã qua đời mười lăm năm trước rồi ạ." Về mặt Dĩ Nhu có chút cô đơn.

"A." Mẹ Khúc giữ chặt tay cô, yêu thương nhẹ nhàng vỗ về. Mười lăm năm trước? Lúc ấy cô bé mới hơn mười tuổi. Nhỏ như vậy đã không có ba mẹ, thật là một đứa trẻ đáng thương.

"Con gái ngoan, về sau cuối tuần sang nhà dì chơi, dì làm thức ăn ngon cho con." Mẹ Khúc thấy Dĩ Nhu khẽ cắn môi, ánh mắt ngập nước, thật muốn ôm cô vào ngực an ủi.

Dĩ Nhu nghe thấy lời nói này trong lòng ấm áp, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Trước kia có người nghe thấy rằng cô nhỏ tuổi đã mất cha mẹ, nhưng mà biểu tình lại đều là thương hại đồng tình, nó khiến cho Dĩ Nhu cảm thấy mình càng đáng thương hơn.

Nhưng lời mẹ Khúc nói, khiến Dĩ Nhu nhớ tới bữa tối mẹ làm cho cô, điều này không thể dùng hương vị mà đánh giá, cô cảm nhận được mẹ Khúc sâu trong nội tâm muốn bù đắp lại tình thương của mẹ cho cô.

Khúc Mịch ngồi bên cạnh nhìn, ý cười nơi khóe miệng càng rõ. Anh biết tư

tướng của ba mẹ mình tiến bộ, chỉ cần là cô gái mà anh thích, bọn họ sẽ chấp nhận vô điều kiện. Nhưng anh lại không ngờ, mẹ và Dĩ Nhu lại vô cùng hợp nhau, chính là yêu thích thật lòng.

Ba Khúc ngồi bên cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt và vẻ mặt của ông đều hiện lên vẻ vui mừng.

Chuyên môn của Khúc Mịch là nghiên cứu tâm lí con người, cảm xúc này anh có thể nhìn ra!

"Mẹ, mẹ cứ từ từ nói chuyện, chúng ta gọi món trước đã, lúc nữa vừa ăn vừa nói chuyện." Khúc Mịch đưa thực đơn sang, "Mẹ và ba nhìn xem, muốn ăn món gì?"

"Đúng, chú, dì, con không biết khẩu vị của hai người, cho nên không dám gọi món trước." Dĩ Nhũ cũng nói theo.

Nhìn thấy hai người ăn ý nói, mẹ Khúc cười tươi như hoa, "Ăn cơm chẳng qua chỉ là hình thức, quan trọng là gặp mặt nha! Ăn cái gì cũng được, dì và chú không kén ăn." Bọn họ hàng năm đều làm việc ở bên ngoài, thường xuyên cảnh màn trời chiếu đất, được ăn thức ăn nóng hổi là tốt lắm rồi, làm sao có thể bày đặt kén ăn?

Nhưng bà cũng gọi một món, ba Khúc gọi một món, Khúc Mịch quay đầu nói cho phục vụ, "Cho tôi một phần thịt kho tàu, canh cá cay, bốn bát cơm, một cốc nước chanh. Phiền anh nhanh một chút, cảm ơn."

Mẹ Khúc biết con trai mình không ăn cay được, cười hỏi Dĩ Nhu, "Con thích ăn cay sao? Mọi người đều nói ăn cay không tốt cho da, nhìn thấy da con tốt thế này, có lẽ không phải ai cũng vậy."

Dĩ Nhu được khen đến xấu hổ, cô cũng không biết trả lời như thế nào, lại thấy mẹ Khúc từ trong túi lấy ra một cái hộp trang sức nhỏ.

"Tiểu Nhu, lần đầu tiên gặp mặt lại khiến con trả tiền, dì tặng con cái này coi như là quà gặp mặt!" Mẹ Khúc không có giải thích, mở chiếc hộp ra, lấy ra một cái vòng ngọc, đeo lên tay cô, "Ừm. Vòng ngọc này màu thật đẹp, da

con trắng như vậy, đeo trên tay con quả nhiên rất hợp. Không uổng phí tìm kiếm nhiều năm như vậy cuối cùng cũng tìm được chủ của nó!"

Dĩ Nhu nhìn cái vòng ngọc xanh biếc không có lấy một chút tạp chất, đeo ở cổ tay hơi lạnh lạnh, liền biết là đồ đắt tiền.

"Dì, món quà này quá quý giá. Hơn nữa đội trưởng Khúc giúp con nhiều như vậy, con nên mời hai người bữa cơm, làm sao có thể nhận quà của dì cho được?" Dĩ Nhu vội vàng tháo chiếc vòng ra, để lại vào trong hộp trang sức.

Thấy hành động này của Dĩ Nhu, lại nghe đến xưng hô cô gọi Khúc Mịch, mẹ Khúc có chút nghi ngờ nhìn sang con mình. Đây người mà nó muốn cưới sao? Bà hôm nay đem vòng ngọc truyền từ đời bà nội đến đây, hôm nay muốn truyền lại cho con dâu.

Khúc Mịch cũng không để mẹ đem vòng ngọc lấy ra nữa, vội vàng nói: "Mẹ, món quà quý giá như vậy sẽ khiến pháp y Tăng gánh nặng. Nếu mẹ cảm thấy không được, vậy thỉnh thoảng mời cô ấy qua nhà ăn bữa cơm là được rồi."

Pháp y Tăng? Mẹ Khúc nghe xong nhú mày, đành phải cất vòng ngọc đi. Vốn tưởng bà sắp có con dâu, không nghĩ đến thằng con ngốc nhà mình, thế mà vẫn chưa theo đuổi được người ta. Xem ra lo lắng của mình không phải là thừa, chỉ số thông minh của thì thừa mà tình yêu thì ít ỏi quá đi!

Lúc này, đồ ăn đều được mang lên. Dĩ Nhu mời khách, hiển nhiên là phải thiết đãi, cô rót nước trái cây cho mọi người.

"Chú, dì, hai người cứ tự nhiên." Cô cũng không có nói nhiều lời.

Điểm này làm cho mẹ Khúc càng thích, con gái như vậy mới tốt, có khí chất của một tiểu thư khuê các. Ngày nay các cô gái đều là nhuộm tóc đủ màu sắc, ăn mặc thì toàn váy ngắn hở đùi hở ngực khoe da thịt cho người ta thấy cũng không thấy ngại, lại còn yêu đương nhăng nhít loạn cả lên. Đừng nói đến việc tiếp xúc, chỉ cần tưởng tượng đến con dâu tương lai của mình là loại người này, đầu mẹ Khúc liền đau.

Dáng dấp đẹp, tính tình tốt, công việc tốt, chủ yếu lại còn rất hợp ý với bà, mẹ Khúc nhìn Dĩ Nhu mặt nào cũng yêu thích! Bà quyết định phải giúp đưa con nhà mình.

"Tiểu Nhu à, con bây giờ có bạn trai không?" Bà uống một ngụm trà rồi hỏi.

"Không có ạ." Dĩ Nhu thành thật trả lời.

"Vậy con thích mẫu người như thế nào?" Mẹ Khúc hỏi tiếp, "Nói cho đi nghe một chút xem, ta giới thiệu cho con một người nha."

Khúc Mịch ngồi bên cạnh đang gấp rau, tay anh khựng lại một chút.

"Tùy duyên phận thôi ạ." Cho tới bây giờ Dĩ Nhu cũng không nghĩ tới vấn đề này, thậm chí cô còn cảm thấy có lẽ chính mình sẽ sống vậy đến già.

Mười lăm năm qua, cô sợ hãi tiếp xúc với người lạ, nhất là đàn ông. Cô cảm thấy mình cả đời sẽ hãm sâu trong cái loại sợ hãi này, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày nhẹ nhõm như thế.

Cuộc sống mới còn đang đợi cô trải nghiệm, cô muốn thử qua tất cả mọi chuyện mà mười lăm nay cô đã bỏ qua. Hưởng thụ một mình trải qua đêm tối, một mình đi đến những vùng xa lạ, một mình thưởng thức mỹ thực, một mình...

Trong kế hoạch của cô, dường như đều là chuyện một người, tìm người yêu, cô không hề nghĩ tới!

"Đúng vậy, người với người còn phải xem vào duyên phận." Mẹ Khúc nghe cô nói rồi mỉm cười, "Duyên phận cái này ai cũng không nói được, đôi khi nó đến nhưng chính mình cũng không biết. Khúc Mịch của chúng ta tính tình lạnh lùng, ta chưa từng thấy nó có bạn bè, mang bạn bè đến giới thiệu chúng ta đây là lần đầu tiên."

"Tính cách đội trưởng Khúc có chút lạnh lùng, nhưng tiếp xúc qua cảm thấy anh ấy cũng rất tốt."

"Nhìn xem, đây còn không phải là duyên phận sao!" Mẹ Khúc cười đến cực kì sáng lạn.

Khúc Mịch nghe xong lặng lẽ khen ngợi mẹ mình ở trong lòng, lời này nói rất đúng nha!

Hnay chăm chỉ đăng sớm ^^

Chúc m.n cuối tuần vui vẻ (´∀ `)♡

-----oOo-----

Chương 132: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Dĩ Nhu nghe thấy lời mẹ Khúc nói, căn bản cũng không có phản ứng gì đặc biệt, mẹ Khúc lúc này mới hiểu vì sao con đường theo đuổi vợ của con trai mình không được thuận lợi như thế. Cô gái nhỏ trước mặt này không phải đơn thuần trong tình yêu, e rằng đến yêu đương còn chưa từng, hơn nữa EQ còn thấp khiến người ta lo lắng nha!

Thế nhưng cô bé như này cũng có chỗ tốt, một khi xác định quan hệ, loại cảm dỗ nào cũng có thể từ chối được.

Cơm nước xong, bốn người hai đôi, tự mình quay về nhà! Mẹ Khúc thấy hai người trẻ tuổi lái xe rời đi, nhin không được cảm thán," Khi con trai còn nhỏ chúng ta bận bịu đi làm, mà bây giờ chúng ta muốn nghỉ hưu, nó đã muốn lập gia đình rồi. Lão Khúc, ông nói cũng đúng, chúng ta muốn hưởng thụ vui vẻ gia đình cũng chỉ có thể đợi đến lúc có cháu thôi."

"Nhìn Khúc Mịch hăng hái như vậy, chúng ta cũng sớm có cháu ôm thôi." Ba Khúc hiểu tính cách con trai, người con gái có thể khiến nó để ý như vậy, nhất định là phải rất thích đi.

"Đây cũng chưa biết được." Mẹ Khúc lo lắng lắc đầu, "Hai đứa trẻ này tiến triển quá chậm, còn chưa đến mức yêu thương nhau. Con trai ông không dám thể hiện quá rõ ràng, tiểu Nhu cũng mơ hồ không hiểu. Tôi ngay cả lễ vật gặp con dâu cũng đem ra, tiểu Nhu vẫn còn không hiểu. Đứa nhỏ đáng thương từ bé đã không có cha mẹ, đến những việc này cũng không ai chỉ dạy."

"Tình yêu trước giờ là tự nhiên sẽ đến, bà không cần buồn lo vô cớ." Ba Khúc và mẹ Khúc lúc đi học đều là một sách, lúc đi làm đều là người cuồng công tác, người nhà đều nghĩ rằng họ không yêu ai được. Nhưng lần đầu tiên hai người gặp mặt đều bị hấp dẫn lẫn nhau, không lâu sau liền kết hôn chớp nhoáng. Nhiều năm nay, hai người đều có nhau bầu bạn, cùng làm việc, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ cãi nhau.

Do mẹ Khúc rất thích công việc của Dĩ Nhu, ít nhất còn có tiếng nói chung với con trai. Hơn nữa bà rất có thiện cảm đối với Dĩ Nhu, tuy là lần đầu tiên gặp mặt nhưng lại có cảm giác quen thuộc đã lâu.

Dĩ Nhu đối với mẹ Khúc ấn tượng vô cùng tốt, cảm thấy bà là một người trưởng bối vừa thân thiện vừa hiền hậu.

"Dì lúc trẻ nhất định là một mỹ nhân." Đừng nhìn mẹ Khúc nhiều năm làm việc ngoài trời, nhưng trừ bỏ nước da hơi đen một chút, thì khuôn mặt không hề có nếp nhăn nào. Bà có một khuôn mặt trái xoan, nhìn kỹ một chút cảm nhận như con lai. Mà nguyên nhân chính bởi vì bà vận động nhiều, dáng người đẹp như những cô gái trẻ, nói bà bốn mươi tuổi tuyệt đối ai cũng tin.

Khúc Mịch cảm thấy mấy năm nay mẹ mình là đẹp nhất, trong trí nhớ của anh khi bà còn trẻ, luôn đeo một cái kính thật dày, còn mặc quần áo bảo hộ hoặc đồ thể thao, tóc cũng cắt rất ngắn, không hề giống một phụ nữ chút nào.

Hôm nay mẹ hẳn là đã chỉnh sửa qua, đổi kính mắt thành kính áp tròng, tóc dài lại còn nhuộm nâu cuốn lô làm xoăn. Trên người thì mặc sườn xám, đi giày vải thiết kế thêu hoa đặt ở Bắc Kinh, vừa đoan trang lại vừa cổ điển, cả

người tản ra khí chất của một phu nhân.

"Chú cũng thật nho nhã, vừa nhìn đã đoán ra là một thành phần tri thức. Nhưng lại có một chút khí chất độ lượng, càng thêm mị lực."

"VẬY TÔI THÌ SAO?" Khúc Mịch nghe Dĩ Nhu toàn khen ba mẹ mình, vậy mà lại có cảm giác chua chua, "Tôi chính là đứa con được họ nuôi dạy rất tốt."

Dĩ Nhu nghe xong nhin không được mỉm cười, "Nhìn qua ngũ quan sáng sủa, anh là di truyền hết những ưu điểm của chú và dì. Thế nhưng...."

"Thế nhưng cái gì?" Nghe thấy cô nói một nửa lại dừng lại, Khúc Mịch hỏi tới.

"Thế nhưng anh không có di truyền về nho nhã của chú, tính cách vui vẻ của dì nha. Xét về mặt tính cách mà nói, anh cũng không hề dễ tính."

Không dễ tính! Khúc Mịch nghe lời đánh giá có chút nhú mày.

"Nhưng mà...."

"Lại nhưng mà cái gì?" Bị chính người mình thích nói mình khó tính, tư vị này thật khó hình dung.

"Nhưng mà cải củ rau xanh cũng có điểm đáng yêu, ở chung một thời gian tôi thấy tính tình lạnh lùng cũng rất tốt, ít nhất cũng không ồn ào." Đây là Dĩ Nhu thật lòng nói. Cô sợ dĩ có thể dễ dàng chấp nhận Khúc Mịch vào ở cùng, hoàn toàn là bởi vì Khúc Mịch ở nhà rất yên lặng, mặc dù có chút bất tiện, nhưng cô cảm thấy không gian riêng của mình không bị xâm phạm nhiều lắm.

Có điểm đáng yêu? Khúc Mịch thấy được bốn chữ này giống như lời ông trời, khiến tâm tình đang ở đáy cốc của anh bỗng được lơ lửng trên mây.

Lúc này di động Khúc Mịch vang lên, anh bấm nghe, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

"Viện điều dưỡng gọi đến, nói tinh thần Kim Chí Thành tạm thời ổn định." Anh ngắt điện thoại rồi nói, "Tôi phải qua đó xem sao, em có muốn đi không?"

"Có!" Dĩ Nhu gật đầu, suy nghĩ một chút nói, "Nhưng nếu hỏi đến vụ án của ba mẹ tôi, tôi qua đó chỉ sợ trái quy định."

"Quy định đội cảnh sát tôi sẽ xử lý!" Anh lúc nào thì để ý đến mấy thứ phiền phức ấy.

"Nhưng dù sao anh cũng là đội trưởng đội cảnh sát, lấy chức vị mà làm. Tôi sợ sẽ gây ảnh hưởng đến anh, về sau khó có thể thuyết phục mọi người."

Nhanh như vậy đã lo lắng cho anh, rất có tố chất của hiền thê lương mẫu! Khúc Mịch vui vẻ nhắc lông mày, "Thu phục mọi người là ở năng lực, không phải ở quy định!"

Lời này không hề có chút khoe khoang nào, năng lực của anh rõ như ban ngày, đừng nói trong đội cảnh sát, đến cả cục cảnh sát, cả ngành cảnh sát cũng là một nhân tài kiệt xuất.

Dĩ Nhu không hề nghi ngờ năng lực của anh, nếu anh nói vậy thì cô sẽ đi.

Hai người rất nhanh đi đến bệnh viện tâm thần, tiếp đón họ chính là bác sĩ phụ trách của Kim Chí Thành, một bác sĩ nữ xinh đẹp.

Dĩ Nhu nhìn cô có chút quen mắt, nghe thấy hai người nói chuyện mới nhớ đến, lúc mình và Lục Ly đến đón Khúc Mịch có gặp qua cô ấy một lần, thời điểm ấy cô là bác sĩ phụ trách của Khúc Mịch.

"Tình huống Kim Chí Thành thế nào rồi?" Chào hỏi một chút, Khúc Mịch liền hỏi.

Cô bác sĩ biết ít nhiều về tính cách Khúc Mịch, anh có thể tán gẫu hai câu với cô cũng đã tốt lắm rồi.

Cô vội vàng nói: "Kim Chí Thành mắc chứng vọng tưởng, tâm thần phân

liệt cùng với đó là có khuynh hướng bạo lực. Sau khi chữa trị bằng thuốc, cơ bản bây giờ đã ổn định, ý thức ở trạng thái thanh tỉnh."

Bởi vì Kim Chí Thành có khuynh hướng bạo lực, cho nên bị nhốt lại ở trong phòng chăm sóc đặc biệt. Nhưng biểu hiện của hắn chỉ dừng lại ở việc đập đồ đạc, hơn nữa sau khi chữa trị bằng thuốc cũng đã khá hơn, bởi vậy tay chân không bị trói.

Khúc Mịch và Dĩ Nhu vào phòng bệnh, thấy Kim Chí Thành đang ngồi trên ghế mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

"Kim Chí Thành." Khúc Mịch gọi tên hắn, hắn cũng không phản ứng.

Khúc Mịch đi đến trước mặt hắn, thấy hắn chau mày nghi hoặc.

"Kim Chí Thành." Khúc Mịch lại gọi hắn lần nữa, mắt nhìn kĩ mặt hắn.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch, "Anh gọi tôi sao?" Giọng hắn có chút khàn khàn, hắn là hắn không nói lời nào trong thời gian dài hoặc là gào thét đến khản giọng.

"Đúng, anh không phải Kim Chí Thành sao?"

"Tôi là Kim Chí Thành?" Hắn ta dường như không thể xác định được thân phận của mình, đối với vấn đề Khúc Mịch hỏi thì nghi hoặc rồi rầm, "Tôi là Kim Chí Thành! Không, tôi không phải!"

"Vậy anh là ai?"

"Tôi là ai?" Hắn thì thảo tự nói, mặt mày nhăn nhó.

Khúc Mịch để cho bác sĩ mang gương đến, dựng thẳng trước mặt hắn, "Anh xem xem rốt cuộc anh là ai?"

Dĩ Nhu thấy hắn nhìn thẳng vào gương, nghi hoặc lắc lắc đầu, "Người là Kim Chí Thành, ta không phải." Hắn nói với hình ảnh trong gương.

"Anh nhìn kĩ hơn đi." Khúc Mịch ra lệnh.

Hắn ta từ từ đến sát gương, sau đó vươn tay chạm vào, một lúc mới gật gật đầu, "Tôi là Kim Chí Thành, đây là gương."

Xem ra chứng vọng tưởng của hắn được khống chế trong một phạm vi, khuynh hướng bạo lực cũng không bộc lộ, bây giờ có thể tìm hiểu một chút.

Khúc Mịch ngồi đối diện với hắn, "Kim Chí Thành, cha anh tên là Kim Hâm, mẹ anh tên Sử Phượng Yến, Diệp Hồng là vợ anh, Kim Phẩm Nguyên là con trai anh. Đúng không?"

"Mẹ tôi tên là Lưu Huệ Phân." Hắn nói rất chính xác, Sử Phượng Yến là mẹ kế hắn, cũng không phải mẹ ruột. Ý thức hắn thanh tỉnh, nói chuyện rất có trật tự.

Khúc Mịch gật gật đầu, "Được. Vậy anh có biết Lí Đại Niên không?"

Hắn gật gật đầu, "Tôi biết, hắn là bạn của ba tôi trước đây."

"Trước đây? Là khi nào?" Khúc Mịch truy hỏi.

"Mười lăm năm trước." Hắn trả lời rất nhanh, "Vốn dĩ hắn thường xuyên đến nhà tôi uống rượu cùng ba, còn có cả một ông chú mập lùn nữa, họ Quách."

"Mười lăm năm trước Lí Đại Niên đến nhà anh uống rượu, ông ta, ba anh, cả lão Quách cùng nhau mua mười cái vé xổ số, sau đó Lí Đại Niên mất tích, ba anh lại trúng giải thưởng lớn." Khúc Mịch đơn giản nói, "Trước đó không lâu, chúng tôi tìm thấy xương cốt của Lí Đại Niên ở bãi rác ngoại ô, chứng tỏ hắn đã chết được mười lăm năm. Đêm đó anh đã ở đấy, anh có biết Lí Đại Niên chết như thế nào không?"

"Tôi biết." Câu trả lời của hắn khiến Dĩ Nhu ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới hắn lại trả lời thẳng thắn mau lẹ như vậy.

"Ngày đó, họ lại sang nhà tôi uống rượu. Tôi luôn nằm ở trong phòng,

nghe thấy bọn họ nói muốn đi mua xổ số. Bọn họ đi ra ngoài, người phụ nữ kia liền chửi tôi, tôi không dám lớn tiếng cãi lại, sợ bà ta lại đánh tôi. Không lâu sau, bọn họ đã trở về uống tiếp, tự vỗ ngực mình, nói trúng thưởng liền chia đều. Người đàn bà kia nghe thấy liền nổi điên, vì tiền mua xổ số là bà ta bỏ ra.

Bà ta vẽ mặt cau có, còn cãi nhau với ba tôi, ba tôi liền động thủ tát bà ta một cái. Bà ta khóc lóc nói muốn về nhà mẹ đẻ, vào phòng ngủ thu thập hành lý. Tôi nằm ở phòng trong, bà ta lại mượn tôi trút giận, lấy cây củi đánh tôi. Tôi chạy ra phòng khách, ba lại muốn đánh bà ta, bà ta liền mang đồ về nhà mẹ đẻ ở.

Lí Đại Niên lôi kéo tôi xuống bàn uống rượu, tôi chỉ uống có chén nhỏ đã say bất tỉnh nhân sự. Đến khi tôi tỉnh lại, nghe thấy ba và người đàn bà kia đang bàn bạc xử lý thi thể thế nào. Tôi sợ quá, còn nghĩ rằng mình nằm mơ. Tôi đứng lên nhìn trộm, thấy Lí Đại Niên đang nằm dưới đất người đầy máu. Ba tìm một cái bao tải lớn, cùng với người đàn bà kia đem xác Lí Đại Niên bỏ vào.

Bọn họ đem bao tải to đặt ở phía sau xe đạp buộc chặt lại, sau đó mang ra ngoài. Tôi không dám đuổi theo, nghĩ có người chết trong nhà, không dám lộn xộn, liền trốn ở trong chăn không dám ra.

Đợi đến khi trời sáng tôi nghe thấy có âm thanh, nghe kĩ là ba tôi với bà ta trở lại. Ba liền đi đến phòng khách nhìn chú Quách, sau đó bảo bà ta mau trốn, còn tự mình cầm một bình rượu nằm ở trên giường.

Ngày hôm sau chín giờ chú Quách mới tỉnh, ông ấy thấy ba tôi còn chưa tỉnh nên ngồi đợi. Đến khoảng giữa trưa, ba mới tỉnh, nói là đau đầu choáng váng. Bọn họ không thấy Lí Đại Niên thì khó hiểu, nhìn qua xổ số trên bàn, phát hiện thiếu vài tờ, đúng số tiền một trăm vạn."

Hóa ra là mất xổ số, Kim Hâm này cũng nhẫn nhịn giỏi đấy, vì muốn giả mạo Lí Đại Niên chạy trốn, đến một trăm vạn cũng không cần!

-----oOo-----

Chương 133: Hồn loạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Khúc Mịch nghe thấy Kim Chí Thành nhắc tới chuyện xổ số một trăm vạn thì nhướn mày, anh rất tò mò về chiếc vé số trúng thưởng con số lẻ kia.

"Anh có biết Lí Đại Niên mang chiếc vé số kia đi đâu không?"

"Căn bản là không có ai mang đi cả!" Lời nói của Kim Chí Thành khiến bọn họ ngẩn ra, "Lúc ấy ba tôi bởi vì chuyện xổ số nên tranh chấp với Lí Đại Niên, Lí Đại Niên nói chiếc vé trúng một trăm vạn là hấn cầm, hiển nhiên là hấn được nhận thưởng. Ba tôi nhất thời quá kích động, cầm lấy chai bia đập vào đầu hấn, không nghĩ tới hấn chết luôn.

Máu nhuộm đầy cả bàn, thành vũng lớn dưới đất. Cái vé xổ số kia dính đầy máu, ba sợ khiến cho người ta chú ý và nghi ngờ, đành phải đau lòng đốt bỏ, sau đó nói bị Lí Đại Niên mang đi. Ngày hôm sau, ba và người đàn bà kia vẫn thấp thỏm lo âu. Nhưng thời gian trôi đi, không ai hoài nghi Lí Đại Niên đã chết, bọn họ dần yên lòng. Ba tôi dùng số tiền này lập nghiệp, cuối cùng thành tỉ phú."

"Lí Đại Niên là bị ba anh giết, Sử Phượng yển làm đồng phạm, cho nên về sau bà ta đều lấy nhược điểm này đe dọa ba anh tùy ý làm bậy?" Sử Phượng Yển không tài không sắc, có thể ở bên người Kim Hâm lâu như vậy, quả nhiên là có nguyên nhân.

Kim Chí Thành gật gật đầu, "Ba tôi làm ăn kiếm ra tiền, bà ta đương nhiên không dễ dàng rời đi. Bởi vì có tiền, bà ta mỗi ngày đều đi mua sắm làm đẹp, đối xử với tôi cũng không giống trước. Sau đó nhà tôi chuyển sang biệt thự, thuê giúp việc, cơ thể tôi không được khỏe thường xuyên ra nước ngoài chữa bệnh, cũng ít khi chạm mặt bà ta."

"Cơ thể anh không khỏe sao?"

"Bẩm sinh tôi có bệnh về mặt giới tính." Hấn nói rất bình tĩnh, dường như nói đến chuyện của người khác, "Thời điểm mẹ tôi mang thai uống một loại thuốc, hy vọng có thể sinh ra được một đứa con trai. Bởi vì trong thuốc kia đa số là kích thích tố, khiến tôi phát dục khác thường. Ba đưa tôi đi bệnh viện khám, họ nói rằng tôi phải sang Thái Lan phẫu thuật mới khỏi. Bởi vì không có tiền, nên ba tôi đành từ bỏ, mà tôi trở thành một quái vật trong mắt bọn trẻ khác.

Tôi không thích ở trong nhà, nhưng lại càng sợ hãi đến trường, tôi sợ nhìn thấy ánh mắt của bọn họ. Tôi thường xuyên đeo cặp đi lang thang ở ngoài, bỏ học vài ngày. Sau ba tôi có tiền, lập tức đưa tôi sang Thái Lan phẫu thuật. Quay đi quay lại, tôi làm tổng cộng bốn, năm cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, rốt cục tôi cũng trở thành đứa con mà ba tôi mong muốn.

Ba mang tôi bên người, dạy tôi cách buôn bán, để tôi đến công ty học tập các nguyên lão. Đối với tôi một người ngu dốt, một chút cũng không có hứng thú. Thế nhưng thật may mắn, tôi gặp Diệp Hồng, người phụ nữ tôi yêu nhất đời này.

Không, trước kia tôi hẳn đã quen biết cô ấy, khi nào nhỉ? Hình như lúc đi học?"

Hấn lại bắt đầu nhú mày, suy nghĩ dường như đang rối loạn. Hấn ngẫm nghĩ một chút, rồi nói tiếp: "Diệp Hồng rất tốt, thật lương thiện, cũng thật đáng thương. Cô ấy cũng giống như tôi, luôn bị các bạn học khi dễ, bắt nạt. Bởi vì cô ấy học giỏi lại xinh đẹp, gia đình lại nghèo khó. Tôi có thể hiểu cảm nhận của cô ấy, đồng cảm thay. Chúng tôi cứ chậm rãi tiếp xúc, sưởi ấm cho nhau, cuối cùng yêu nhau. Đối với tình yêu của chúng tôi nhất định không có kết quả tốt, là không được ông trời chúc phúc.

Vì muốn cùng một chỗ với cô ấy, tôi cố gắng rất nhiều, nhưng hết thảy dường như đều vô ích. Ông trời rất không công bằng, khiến cho tôi bất nam bất nữ. Tôi căm ghét việc biến tôi trở thành người như vậy, căm hận cái xã hội không công bằng này."

"Y khoa phẫu thuật cũng không thể thành công hoàn toàn, có thể giúp anh thành người như vậy, ít nhất có thể trải qua cuộc sống này." Khúc Mịch cảm

giác lời nói hấn bắt đầu có mâu thuẫn, cảm xúc dần dần có chút bất ổn.

"Không, phẫu thuật của tôi vô cùng thành công! Tôi rút cuộc trở thành một người đàn ông, cũng có thể cùng một chỗ với cô gái mình yêu."

"Vậy anh vì sao lại giết hại cả nhà Đồng Huy?" Khúc Mịch không thể để hấn nói thừa lời trong lúc tỉnh táo nữa, vấn đề quan trọng nhất định phải hỏi.

"Giết người?" Hấn cau mày dường như lâm vào suy nghĩ, "Đúng, tôi giết người! Hấn ta và người đàn bà kia giống nhau, là người đáng chết. Còn con chó của hấn, đúng là súc sinh!"

"Anh giết họ như thế nào, có thể nói rõ hơn không?" Ánh mắt Khúc Mịch sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Biểu tình Kim Chí Thành có chút kỳ quái, hấn ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trước, sau đó nói tiếp.

Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nghe giọng điệu của hấn, Dĩ Nhu cảm thấy như trước mặt hấn có một cái TV, bên trong là bộ phim đặc sắc, một chi tiết nhỏ hấn cũng không hề bỏ qua mà kể.

"Ngày đó tôi vô cùng vui vẻ, bởi vì tôi cuối cùng cũng có thể đi dưới ánh mặt trời, lấy thân phận của một người đàn ông! Tôi khát khao được ở cùng với người phụ nữ tôi yêu, mơ đến cuộc sống hạnh phúc về sau. Nhưng lại bị người đàn ông chết tiệt kia phá hủy hết, cái miệng của hấn khiến tôi nhớ tới người đàn bà kia. Tôi đuổi theo hướng hấn đi, còn thuận tiện cầm lấy một cái gậy sắt của một nhà khác theo.

Tôi đuổi theo hấn đến nhà, liền nện một chùy vào sau gáy hấn. Nhìn thấy hấn im lặng ngã xuống, máu tươi chảy ra, tôi cảm thấy trong lòng thật thoải mái! Tôi nện thêm một chùy vào đầu hấn, nhìn thấy đầu hấn nát bét, đặc biệt hưng phấn. Con chó ghê tởm kia còn nhìn tôi sủa lớn, tôi thuận tiện giết luôn nó.

Người cận bã như hấn, người nhà của hấn, cũng không xứng đáng sống trên

đời này! Tôi nghe thấy phòng ngủ có động tĩnh, liền đi vào trong phòng ngủ. Người phụ nữ kia dự tính không cho tôi vào, tôi dùng sức đẩy cửa, cô ta bị đẩy ngã bất tỉnh trên mặt đất.

Không đợi cô ta giãy dụa, tôi dùng chùy sắt dùng sức đánh chết. Trong phòng còn một đứa trẻ con, sợ tới mức trốn trong tủ quần áo. Tôi nắm cổ của nó, dùng sức một chút bẻ gãy cổ nó!"

Nghe đến đó, Dĩ Nhu rớt cuộc nhin không được. Cô nhớ tới ác mộng quấy rầy mình suốt mười lăm năm qua, tuy rằng trước đó đã nói rằng không còn sợ hãi, nhưng giờ đây nó cũng khiến tâm cô run sợ.

"Trẻ con là vô tội, tại sao anh phải ra tay độc ác như vậy?" Giọng nói của cô có chút run rẩy.

"Để lại nó trên đời này rất tàn nhẫn, nó cũng sẽ bị bạn bè bắt nạt. Để cho nó đến một nơi không có bi thương, để cho hồn nó kiếp sau có thể đầu thai vào một gia đình tốt." Kim Chí Thành lạnh lùng quay sang, "Lũ chó mèo cũng thật đáng ghét, rõ ràng chỉ là đồ chơi còn dám khi dễ người! Tôi cầm đuôi của nó, hung hăng quăng nó vào tường. Anh có biết cái loại cảm giác này không? Nhìn thấy chúng nó nát thành mảnh nhỏ, nhìn thấy tròng mắt của chúng bay ra, tổn thương trước đây tôi từng chịu đều biến mất."

"Anh giết cả nhà Đồng Huy là bởi vì bị hấn kích thích, vậy anh tại sao lại giết ba và mẹ kế của mình?" Khúc Mịch không thể nghĩ ra được động cơ của hấn là gì. Nói là hận, đương nhiên là có. Nhưng hấn cũng sống trong nỗi hận đã ba mươi năm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kích thích tới tâm lý của hấn?

"Xin lỗi, tôi phải cắt ngang một chút, người bệnh đã đến lúc phải uống thuốc rồi." Nữ bác sĩ tiến vào, bưng khay, trên đó có một cốc nước và hai viên thuốc.

Cô đưa thuốc cho Kim Chí Thành, thấy hấn uống xong rồi đưa cốc nước sang.

Động tác Kim Chí Thành rất nhanh nhẹn, Khúc Mịch một mực quan sát

hắn. Đợi hắn uống thuốc xong, rồi mới quay lại vấn đề vừa được hỏi.

"Tôi hận người phụ nữ kia, cũng hận ba tôi! Nếu không phải ông ấy có tư tưởng trọng nam khinh nữ, bắt mẹ tôi uống thuốc, tôi cũng sẽ không biến thành nam không ra nam nữ không ra nữ thế này. Mẹ tôi bởi vì bệnh của tôi nên trầm cảm, cuối cùng chịu không nổi nhảy sông tự tử. Tôi thành đứa trẻ mồ côi mẹ, cùng trở thành đối tượng để hàng xóm, người dân xung quanh bàn tán.

Người phụ nữ kia vào cửa, không thể sinh con liền nuôi chó mèo. Ba ta coi chó mèo còn hơn cả tôi, hơi khó chịu là đem tôi ra vừa đánh vừa mắng. Ba đi làm ở ngoài, lại còn chơi bài bạc, không thường ở nhà. Tôi ngay cả cơm cũng ăn rất muộn, có đôi khi tôi đói quá, liền ăn cắp cái lạp xưởng của con chó. Người đàn bà kia phát hiện liền đánh tôi thừa sống thiếu chết, thuận tay cầm cái gì cũng dùng để đánh.

Khiến cho tôi đau lòng chính là, bà ta luôn chửi tôi là quái vật, là đồ sao chổi. Bà ta không thể sinh con cũng đổ vạ cho tôi, nói là tôi khắc bà ta."

"Cho nên anh giết bọn họ?"

"Không, tôi không có giết người!" Kim Chí Thành liếc mắt lắc đầu, " Tôi cũng đã từng nghĩ muốn giết bọn họ, nằm mơ cũng muốn. Nhưng tôi không muốn phá hủy cuộc sống hiện tại, tôi còn có vợ và con mà!"

"Anh nói là Kim Phàm Nguyên?" Khúc Mịch hỏi, "Cậu bé là con ruột của anh sao?"

"Đúng vậy. Tôi tuy rằng không thể làm một người đàn ông thực sự, nhưng bây giờ khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển. Chúng tôi đi làm thụ tinh ống nghiệm, một lần liền thành công. Tôi cũng nghi ngờ đứa bé không phải con tôi, còn cố ý đến xét nghiệm ADN. Ba tôi cũng không tin, lại làm một lần nữa. Kết quả đều giống nhau, tiểu Nguyên chính là con tôi! Vì nó, tôi cũng muốn sống thật tốt!"

"Chính anh đã giết cả nhà Đồng Huy, anh cuối cùng cũng phải trả giá."

"Tôi không có giết người! Tôi nói tôi không có giết người!"

Nhìn thấy hấn chém đinh chặt sắt khẳng định, Dĩ Nhu nghi hoặc. Cả quá trình thẩm vấn, ý thức Kim Chí Thành nhìn qua có vẻ rất thanh tỉnh, nhưng trong lời nói trước sau lại mâu thuẫn. Lúc thú nhận chính mình giết nhà Đồng Huy, lúc lại phủ nhận. Xem ra trạng thái tinh thần hấn không tốt, thậm chí còn phân liệt vô cùng nặng.

"Anh có thể miêu tả cho tôi giấc mơ của anh được không? Chính là giấc mộng anh giết chết ba mình và Sử Phụng Yến ấy." Về mặt Khúc Mịch thế nhưng rất bình tĩnh.

Kim Chí Thành nghe xong bắt đầu chìm vào hồi ức, một lúc sau nói: "Tôi mơ tự mình đi vào biệt thự, trong tay cầm một cây búa. Ba đang ngồi trên sofa, ông thấy tôi đã trở về, tức giận phụng phịu nói một câu. Tôi đi qua nhầm ngay gáy của ông đánh xuống, ông ấy ngã xuống sofa, máu không ngừng chảy ra. Tôi đứng đó không nhúc nhích, có lẽ là bị dọa sợ. Tuy rằng chính mình nằm mơ, nhưng lại cảm nhận như thật vậy. Tôi đã giết người, giết ba ruột của tôi!

Giết người đàn bà dê tiện kia! Không biết là ai nói bên tai tôi. Tôi đi lên tầng hai, đánh ngất bà ta ở trước cửa phòng ngủ. Tôi ra sức đánh vào đầu bà ta, trong đầu đều là những lời nói bà ta từng nhục mạ khi đánh đập tôi.

Đập nát cái miệng thối mắng chửi người, mắng chửi tôi là quái vật, bắt nam bắt nữ. Tôi cầm lấy con dao gọt hoa quả để ở đầu giường, hung hăng chém lên người bà ta, một nhát, hai nhát.....Không biết đâm bao nhiêu. Tôi còn chưa hết hận, còn chém xuống phía dưới của bà ta, khiến bà ta có chết cũng không thể là phụ nữ!"

Trên mặt hấn xuất hiện biểu tình dữ tợn, khóe miệng hàm chứa nụ cười khát máu. Dĩ Nhu không tin đây là giấc mộng của hấn, nó chân thật quá mức khiến cho cô sởn tóc gáy.

-----oOo-----

Chương 134: Phân tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Lời nói của Kim Chí Thành trước sau mâu thuẫn, không rõ được lời nào hẳn nói là thật, lời nào là giả. Dĩ Nhu thậm chí cảm nhận được tinh thần hẳn vẫn còn đang rối loạn, căn bản không hề có chuyển biến tốt đẹp.

"Anh cũng thường mơ giấc mơ như vậy sao?" Lời Khúc Mịch khiến tâm Dĩ Nhu căng thẳng, cô biết ý nghĩa câu hỏi của anh là gì.

Dĩ Nhu khẩn trương nhìn Kim Chí Thành, vênh tai, không muốn bỏ qua một chữ.

"Không có, chỉ có hai lần thôi." Hắn đem vụ giết hại gia đình Đồng Huy quy kết thành một giấc mơ.

Dĩ Nhu nghe xong tâm buông lỏng, đồng thời cau mày. Trạng thái hiện tại của hắn, dường như có tra hỏi cũng không làm được gì. Hoàn toàn là ăn nói lung tung, muốn nói gì thì nói, căn bản không có giá trị tham khảo.

Nhưng rõ ràng Khúc Mịch không cho là như vậy, mặc kệ Kim Chí Thành nói cái gì, anh đều nghe rất chăm chú.

"Anh có thể kể mình làm thế nào có thể quen biết Diệp Hồng không?" Khúc Mịch thế nhưng lại hỏi lại vấn đề này.

Kim Chí Thành tựa hồ không phát hiện ra, nghĩ một chút rồi trả lời: "Chúng tôi quen nhau ở công ty, đợt ấy tôi đến công ty để học tập ba tôi. Tôi đặc biệt nhớ rõ, ngày đó cô ấy mặc một chiếc váy liền màu trắng, tóc dài buông xõa, ngồi đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mỹ lệ làm cho lòng người kinh diễm.

Cô ấy là thư kí của ba tôi, nên chúng tôi tiếp xúc nhiều hơn. Tôi phát hiện cô ấy không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, đáy lòng còn vô cùng lương thiện.

Cô ấy với những người con gái khác không giống nhau, không phải loại người thích tiền của tôi. Ngay từ đầu tôi thể hiện tình cảm với cô ấy, cô ấy còn trốn tránh. Tôi biết cô ấy lo lắng sẽ có tình cảm với tôi.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy nhìn thấy tôi, rõ ràng cũng có cảm tình. Tôi nhìn qua ánh mắt ấy liền phát hiện, khi đó cô ấy cũng không biết thân phận của tôi! Sau đó, cô ấy từ miệng mọi người mà biết tôi là "thái tử gia" trong công ty, cô ấy liền duy trì khoảng cách với tôi. Nhưng trải qua tiếp xúc, cô ấy cảm thấy tôi không giống với mấy tên nhà giàu khác, cho nên mới từ từ chấp nhận tôi."

"Sau khi kết hôn tình cảm hai người thế nào? " Khúc Mịch giống như đang hàn huyên trò chuyện cùng bạn bè hỏi.

"Tốt lắm, chúng tôi rất ân ái." Khóe miệng Kim Chí Thành lần đầu tiên phá lệ mỉm cười, "Thời điểm kết hôn Diệp Hồng đã mang thai, cô ấy vừa đi làm vừa dưỡng thai. Tôi mỗi ngày đều sắc thuốc bổ cho cô ấy, chờ cô ấy tan làm thì cùng nhau tản bộ, cuối tuần đi mua đồ dùng và đồ ăn cho trẻ nhỏ. Mỗi ngày trôi qua đều là hạnh phúc! Sau đó tiểu Nguyên ra đời, nó là một bé trai khỏe mạnh béo tốt, ba càng thêm vừa lòng, không khí trong nhà chưa bao giờ hài hòa như vậy.

Nhưng khi đứa nhỏ từ từ lớn lên, tôi bắt đầu gặp phải một vấn đề, vợ chồng chúng tôi cần phải là vợ chồng chân chính! Đối với cơ thể tôi căn bản là không được, thỉnh thoảng cảm thấy lực bất tòng tâm. Tuy Diệp Hồng nói không sao, có con, cùng nhau chia sẻ, có thể quan tâm nhau, hơn nữa cô ấy cũng phải đi làm. Nhưng một thời gian sau, lòng tôi dần dần có gánh nặng, tâm trạng áy náy ngày càng rõ.

Tôi không dám sinh hoạt cùng phòng với cô ấy, tự mình đi đến thư phòng ngủ. Tôi nghĩ phải hết sức bù đắp cho cô ấy, cố gắng vào việc kiếm tiền. Trước mặt ba, tôi luôn nói tốt cho cô ấy. Đối với tôi người không thể bỏ qua được việc kia, bệnh tâm lý ngày càng nặng.

Ba phát hiện tinh thần tôi không tốt, đưa tôi sang Toronto chữa bệnh. Cái bệnh viện kia tôi đã sang đó hai lần, đối với hoàn cảnh nơi ấy rất quen thuộc. Hơn nữa biểu hiện lần này của tôi cũng không quá nghiêm trọng, bọn

họ quản lí tôi cũng không chặt, tôi liền trốn về. Tôi tìm Diệp Hồng, nói với cô ấy không muốn bị ba bắt về. Cô ấy liền đem tôi giấu trong gia đình họ hàng ở nông thôn. Tôi đợi ở đó, mỗi ngày uống thuốc, cảm thấy tinh thần mình trở nên tốt hơn nhiều.

Sau đó, các anh tới tìm tôi, hơn nữa đem tôi bắt lại. Tôi biết chính mình có bệnh, sẽ phối hợp điều trị thật tốt. Tôi muốn ra ngoài sớm một chút, có thể được đoàn tụ với vợ con mình."

Khúc Mịch gật gật đầu, "Tôi sẽ lại đến thăm anh."

Anh cùng Dĩ Nhu rời đi, tìm nữ bác sĩ, muốn lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng của Kim Chí Thành. Mặt trên có tóc của Kim Chí Thành và nước bọt của hắn, dùng cái này có thể xét nghiệm ADN.

"Tại sao tôi lại cảm thấy bệnh của hắn không hề chuyển biến tốt? " Lên xe, Dĩ Nhu mới mở miệng nói, " Hắn đối với cùng một vấn đề đưa ra đáp án bất đồng nhau. Về việc cùng Diệp Hồng quen biết, tình cảm đối với cô ta, về việc giết hại cả gia đình nhà Đồng Huy."

"Vậy em cho rằng lời nào của hắn mới là sự thật?" Khúc Mịch hứng thú hỏi.

Dĩ Nhu thật sự ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: " Lúc hắn uống xong thuốc có vẻ đúng hơn. Tôi biết, thời gian thuốc phát huy tác dụng nhanh nhất cũng phải mất một lúc. Nhưng việc uống thuốc này khiến cho tiềm thức trong hắn được trấn định hơn. Những lời hắn nói lúc này, ý thức hắn có vẻ thanh tỉnh hơn nhiều.

Chúng ta lúc vào phòng, anh gọi tên của hắn, ý thức hắn rõ ràng còn đang hỗn loạn, hắn thậm chí ngay cả thân phận chính mình cũng không thể xác định được. Tôi cảm thấy trước đây điều hắn nói đều là suy tưởng, điều có thể dùng rất ít. Hắn rõ ràng giết cả nhà Đồng Huy, còn cả ba ruột và mẹ kế, nhưng theo bản năng nhân tính có hành vi kháng cự, cho nên tiềm thức mới ám chỉ đây chỉ là giấc mộng."

"Ý thức hắn có vẻ bị lẫn lộn, nhưng nguyên nhân gây nên việc này là vì

sao? Bác sĩ nói bệnh hấn cơ bản đã ổn định, mọi mặt đều chuyển biến tốt đẹp."

"Có thể nào là người có đa nhân cách hay không?" Dĩ Nhu đối với phương diện này có nghiên cứu qua một chút, " Hấn trước sau biểu hiện ra bên ngoài cá tính hoàn toàn bất đồng, có lẽ là do một thời gian dài bị ngược đãi, tinh thần sinh ra một nhân cách khác. Một nhân cách hấn tự nhận để giải phóng tính tình, tràn ngập bạo lực khát máu, hoàn toàn không có nửa điểm nhân tính ; một nhân cách là cá tính vốn có của hấn, luôn oán hận, nhẫn nhịn, áp lực. Nếu nói vậy, việc hấn mâu thuẫn như vậy có thể được giải thích."

"Tôi đã từng gặp qua người đa nhân cách, cho nên bất luận là trên lý thuyết hay trên thực tế thì đều không giống, hấn không hề giống như vậy! Em còn nhớ Lãnh Thác không?" Lời Khúc Mịch khiến Dĩ Nhu lâm vào trầm tư.

Lãnh Thác phân liệt ra một nhân cách khác là em gái anh ta, hai nhân cách đều không biết sự tồn tại của nhau, đối với chuyện nhân cách khác đã làm đều ngậm miệng không nói gì, cũng không chống đối.

Nhưng Kim Chí Thành lại hoàn toàn khác, nếu giết người là do nhân cách khác gây nên, như vậy hấn lấy việc nằm mơ để nói chuyện thì không hợp lý cho lắm. Như vậy, cái hấn gọi là giấc mơ biểu thị cho cái gì?

Hai người lái xe trở về đội cảnh sát, đem khăn mặt và bàn chải đánh răng của Kim Chí Thành đưa đến khoa pháp chứng kiểm nghiệm.

Án mạng của Lí Đại Niên đã rất rõ ràng, có thể kết luận là do Kim Hâm giết, cùng Sử Phượng yền đồng lõa thủ tiêu thi thể.

Khúc Mịch nghĩ, án mạng này cơ bản không có điểm gì đáng ngờ, hiện tại có thể kết án. Hung thủ và đồng phạm đều bị giết, nếu người nhà Lí Đại Niên truy cứu có thể tiến hành tố tụng dân sự, yêu cầu Kim Hâm và Sử Phượng Yền bồi thường. Dù sao tài sản của Kim thị vẫn còn, tòa án có thể yêu cầu thu hồi.

Kết quả kiểm tra ADN của Kim Chí Thành và Kim Phẩm Nguyên đã có kết

quả, chứng thật bọn họ là quan hệ cha con. Kết quả như vậy làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, cũng có chút không hiểu.

Xem ra lời nói của Diệp Hồng và Kim Chí Thành là nói thật, như vậy rốt cuộc Kim Chí Thành có phải hung thủ giết người hay không?

Mọi người đều nghĩ Kim Chí Thành xuất hiện, hết thảy nghi vấn sẽ dễ dàng giải quyết, nhưng tình huống hiện tại giống như càng ngày càng phức tạp.

Khúc Mịch đem đoạn ghi âm Kim Chí Thành ra cho mọi người nghe, lại để cho mọi người tập hợp tất cả manh mối lại cùng một chỗ.

"Các cậu có ý kiến gì không, có thể tùy ý nói lên." Mọi người cùng tập trung trong phòng họp nhỏ.

Lục Ly nghe đi nghe lại mấy lần, sau đó mới nói: " Tôi cảm thấy được bất kể Kim Chí Thành bị bệnh tâm lý hay không bị bệnh, hắn cũng là người trực tiếp có liên quan đến vụ án mạng cả nhà Đồng Huy, và án mạng vợ chồng Kim Hâm. Hắn có thể miêu tả đầy đủ chính xác quá trình giết người, hơn nữa còn trùng khớp với những gì chúng ta thấy ở hiện trường. Nếu lúc ấy hắn không ở hiện trường, cũng không thể nói chi tiết được như vậy."

Chi tiết án mạng vẫn chưa được công bố ra ngoài, kể cả Diệp Hồng cũng không có thấy hiện trường ở tầng hai.

Phân tích của anh được mọi người nhất trí tán thành, biểu hiện qua chứng cứ, Kim Chí Thành nhất định là hung thủ của hai vụ án mạng này!

"Thế nhưng hắn tại sao lại không có thừa nhận mình giết Tăng gia vào mười lăm năm trước đây, có lẽ, hắn cùng với vụ án này có thể không liên quan! Tôi phát hiện ba án mạng này có những chi tiết khác nhau, án mạng Tăng gia mười lăm năm trước, có hành vi cướp tài sản. Mà hai vụ án sau, hung thủ chỉ đem đồ đạc quý giá vứt đi chứ căn bản không hề cướp bóc.

Kim Chí Thành hiển nhiên sẽ không lấy đi đồ đạc trong nhà mình, như vậy tại sao hắn lại đem đồ trang sức của Đồng gia vứt đi? Nếu hung thủ muốn xử lý tang vật, hắn sẽ có biện pháp khiến chúng ta không tìm được. Thông

qua chi tiết này cùng với khẩu cung Kim Chí Thành, tôi cảm thấy án mạng Tăng gia mười lăm năm trước là do người khác gây ra!"

Lời Mạnh Triết khiến mọi người lâm vào suy nghĩ sâu xa, bọn họ liên tục điều tra, nhưng càng điều tra càng thấy không thích hợp.

"Các anh đã bỏ qua một chi tiết." Lưu Tuấn do dự đã lâu mở miệng nói: "Pháp y Tăng nói thấy phía trong cổ tay trái của hung thủ có một nốt ruồi đỏ, mà lão Quách cũng nói Kim Chí Thành cũng có đặc điểm như vậy. Tuy rằng chúng ta nhiều lần chứng minh, trên cổ tay Kim Chí Thành không có gì, nhưng làm gì lại có hai loại kết quả hoàn toàn bất đồng như vậy đâu?"

Có lẽ lão Quách lớn tuổi nên nhớ nhầm, hoặc là trí nhớ của pháp y Tăng có vấn đề? Nhưng bọn họ hoàn toàn là hai người không quen biết nhau, trước đây chưa bao giờ gặp mặt, tại sao lời nói lại trùng khớp như vậy? Tôi nghĩ, có thể hay không có một người, lớn lên giống như Kim Chí Thành, trên cổ tay hắn có nốt ruồi đỏ! Mà hắn, chính là hung thủ giết hại cha mẹ pháp y Tăng mười lăm năm trước!"

"Ý nghĩ của cậu thật lớn mật, so với phim truyền hình còn thái quá hơn. Tóm lại mà nói, bỗng nhiên biến ra một người sống. Không phải lát nữa cậu lại bảo hắn ta là anh em song sinh với Kim Chí Thành, cho nên bộ dạng mới giống nhau như đúc, thế cho nên ngay cả lão Quách cũng không phân biệt rõ đi." Vương Nhân Phủ là người đầu tiên cười nhạo hắn.

"Trong khi tất cả mọi nghi vấn đều bị chứng cứ phủ định, như vậy, việc ta không hề để ý, không có khả năng xảy ra nhất có thể lại biến thành việc có thể nhất đây!" Lưu Tuấn kiên trì với ý kiến của chính mình.

Khúc Mịch vẫn luôn ngồi bên cạnh không nói gì, nghe thấy lời nói của Lưu Tuấn thì tinh thần chấn động.

"Lập tức đi điều tra bệnh viện ba mươi lăm năm trước mẹ Kim Chí Thành sinh ra hắn, xem có thấy phát hiện khiến chúng ta ngạc nhiên không!"

Lưu Tuấn nghe xong mắt sáng lên, chủ động xung phong muốn đi điều tra.

Chương 135: Làm khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Lưu Tuấn xung phong đi điều tra chuyện vợ Kim Hâm sinh con ba mươi lăm năm trước, năm ấy có rất ít người đến bệnh viện sinh con, đều là tìm bà đỡ trong thôn đến nhà đỡ đẻ. Nơi Kim Hâm trước đây ở đã sớm thành một tiểu khu, các hộ gia đình cũ đều đã chuyển đi.

Hơn nữa năm ấy bà đỡ cũng đã bốn mươi, năm mươi tuổi, bây giờ còn sống cũng đã bảy, tám mươi tuổi, còn sống hay không đều khó nói.

Khúc Mịch phái người theo dõi Diệp Hồng, còn bố trí người ở nhà mẹ đẻ cô ta, một khi phát hiện nhân vật nào khả nghi lập tức bắt người.

Dĩ Nhu một lòng muốn bắt được hung thủ thật sự sát hại ba mẹ mình, có lẽ nghi phạm lớn nhất Kim Chí Thành dường như không phải hung thủ. Như vậy, hung thủ rốt cuộc là ai đây? Sau mười lăm năm, án mạng kia không lẽ lại phải bỏ xó sao?

Cô đang lo lắng suy nghĩ, thì nhận được điện thoại của mẹ Khúc, bảo cô cuối tuần đến nhà chơi. Trưởng bối đã mời làm sao có thể cự tuyệt, cô thoải mái đáp ứng.

Nhưng đến chơi nhà người ta không thể đi tay không, mua cái gì bây giờ?

Dĩ Nhu rầu rĩ vì không có trưởng bối chỉ giúp, đành phải gọi điện cho chú mình ở bên Canada.

"Mẹ cậu ta mời con đến nhà ăn cơm sao?" Nghe được lời như vậy, ngữ khí Tăng thúc bên kia điện thoại nhẹ nhàng, tâm tình rất tốt, "Vậy con định mua quà gì để tặng?"

"Con chưa biết nên đang lo lắng. Lần trước con mời chú dì ăn cơm, dì còn định tặng con cái vòng tay bằng ngọc. Con nhìn qua thấy chiếc vòng kia là đồ cao cấp, lại là đồ gia truyền gì đó, nên không dám nhận. Nhưng mà chú và dì ra tay rất hào phóng, quà chào hỏi mà không tử tế không khỏi thất lễ. Không cần cái gì quá quý giá, lại sẽ để cho nhau gánh nặng không cần thiết."

"Vòng ngọc gia truyền? Không phải là của bà nội cậu ta truyền cho mẹ cậu ta chứ?" Tăng thúc nghe xong vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Chú tại sao lại đoán được?"

Nha đầu ngọc! Tăng thúc thật sự dở khóc dở cười, con trai nhà người đã đưa mình đi ra mắt cha mẹ hắn, vậy mà nó còn không hiểu được, thật sự là đầu gỗ mà! Yêu đương đứa cháu nhà mình, nếu ai mà yêu nó nhất định khổ không tả nổi. Tăng thúc không khỏi lo lắng cho Khúc Mịch, một tiểu tử xuất sắc, nhưng cũng không vì khó mà lui.

"Vậy mẹ cậu ta nói với con cái gì? Có thích con không? Bọn họ không ghét bỏ công việc của con chứ?" Tăng thúc ở nước ngoài nhiều năm, tư tưởng rất thoải mái, hiển nhiên không có kỳ thị công việc ấy. Nhưng Dĩ Nhu dù sao cũng đang sống ở Trung Quốc, hơn nữa trường bối ở đây đều kiêng kỵ điềm xấu, không thể tiếp nhận cũng rất bình thường. Tuy rằng tình yêu là chuyện của hai người, nhưng đến khi tiến tới hôn nhân, liền biến thành chuyện của hai nhà.

Dĩ Nhu mệnh khổ, mười tuổi đã mất cha mẹ, đồng thời lại không có tình yêu thương của ông bà nội ngoại. Dựa vào cách nói mê tín, thì đó là một đứa nhỏ mệnh khắc. Nếu con bé có được ba mẹ chồng thông tình đạt lý, sau kết hôn con bé sẽ càng hạnh phúc.

"Tại sao lại phải kỳ thị công việc của con?" Dĩ Nhu cảm thấy lời nói của chú mình có chút kỳ quái, bản thân mình là pháp ý, thì liên quan gì đến cha mẹ Khúc Mịch đâu? Thích thì tiếp xúc nhiều, không thích cũng không đáng gặp mặt a.

"Bởi vì Khúc Mịch nha."

"Ách. Muốn kể đến thi thể và máu me, con trai bọn họ còn nhìn thấy nhiều hơn cả con đây." Dĩ Nhu hiển nhiên không hiểu ám chỉ trong lời nói của chú, " Tuy nhiên bọn họ cũng rất cởi mở, rất hiền lành. Dì nói công việc của con rất tốt, tối thiểu thi thể cũng không có nói dối, không cần cả ngày phải xã giao làm quen."

Thật đúng là ý nghĩ đặc biệt! Thế nhưng như thế mình có thể yên tâm rồi. Tăng thúc an tâm đồng thời cũng vì EQ của cháu gái mình mà cảm thán một tiếng. Cha mẹ người ta mời nó như thế, nó còn không biết vì cái gì.

"Tặng quà đừng nên để ý đến giá cả, chủ yếu là tấm lòng của mình." Cháu gái mình ngơ ngác như vậy, luôn không biết đáp lại, là loại đàn ông nào cũng không khỏi nhụt chí. Tăng thúc quyết định trợ giúp, giúp cháu gái mình chủ động một lần, " Chú thấy tốt nhất con nên gọi điện cho Khúc Mịch hỏi một chút, nó khẳng định biết cha mẹ mình thích cái gì."

Dĩ Nhu cảm thấy rất có lý, ngắt điện thoại với chú liền gọi luôn cho Khúc Mịch.

Khúc Mịch rất ít khi nhận được điện thoại của Dĩ Nhu, ngoài công việc thì chưa từng có. Anh nghe thấy Dĩ Nhu hỏi, kìm lòng không được nở nụ cười.

Nhanh như vậy đã muốn lấy lòng bố mẹ chồng tương lai, xem ra con đường theo đuổi vợ của anh không còn xa nữa rồi! (A nghĩ nhiều rồi a Mịch ơi:))

Khúc Mịch hẹn Dĩ Nhu cùng đi tới trung tâm thương mại, chọn được quà thích hợp Khúc Mịch sẽ trả tiền.

"Tại sao lại để anh trả tiền chứ, đây là tâm ý của tôi."

"Cũng giống nhau mà!"

Làm sao giống nhau được? Dĩ Nhu kiên trì muốn trả tiền, Khúc Mịch đành phải theo cô.

Ngày hôm sau, Dĩ Nhu mang theo quà mình tỉ mỉ chọn lựa đến nhà Khúc

Mịch. Cô đã đến một lần, nên ngựa quen đường cũ.

Gặp mặt chào hỏi xong, sau đó đem quà ra, "Chú, dì, đây là chút tâm lòng của con, không biết hai người có thích hay không."

"Thích! Chỉ cần là con mua liền thích!" Mẹ Khúc càng nhìn cô lại càng vui vẻ, tuy rằng không có cha mẹ dạy dỗ, nhưng vẫn là một đứa trẻ có lễ phép.

Được con dâu tương lai tặng quà, ba Khúc mẹ Khúc tự nhiên mừng rỡ cười toe toét. Đợi đến khi mở ra, lại càng vui vẻ hơn.

"Bộ "Sơn Hải Kinh" này trước đây ta vẫn luôn muốn mua, đáng tiếc hỏi mấy nhà sách cũng chưa có bán." Ba Khúc nhìn thấy cười nói, " Con mua nó ở đâu vậy?"

"Kỳ thật quyển sách này là con đặt mua trước, quả thật rất khó mua được." Dĩ Nhu cười nói.

"Ta đây như thế nào không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ, quân tử không đoạt đồ mà con yêu thích được."

" Quân tử cũng hướng tới cái đẹp mà." Dĩ Nhu cười ha ha nói, " Thật ra con chính là một người nghiệp dư, chú lại nghiên cứu về phương diện này, đưa cho chú con thấy thích hợp hơn. Nhưng mà chú, chú phải đồng ý với con, nếu có thời gian rảnh dạy con một ít là được. Con rất thích loại truyện cổ này, đặc biệt là về động vật. Chú và dì đã nghiên cứu bên ngoài nhiều năm, nhất định rất có hứng thú về phương diện này."

"Con nguyện ý nghe sao? Vậy cùng chú vào thư phòng đi. Ta muốn xuất bản một cuốn tản văn du ký, đã viết được mấy chương, lần này cho con xem trước." Ba khúc vừa nghe thấy lời cô nói, ánh mắt đều tỏa sáng, nhiệt tình mời cô vào thư phòng.

Mẹ Khúc một tay cầm lấy Dĩ Nhu, " Trước tiên con cùng dì vào phòng ngủ đi, con dạy ta đồ trang điểm này dùng thế nào. Nghiên cứu bên ngoài nhiều năm như vậy, màn trời chiếu đất căn bản không có thời gian và tâm tư trang điểm. Bây giờ rảnh rồi, cũng muốn bảo dưỡng tốt một chút." Phụ nữ bất kể

bao nhiêu tuổi, cũng đều nghĩ đến việc khiến mình trở nên xinh đẹp.

"Chú Khúc." Dĩ Nhu khó xử nhìn sang Khúc ba.

"Đi đi, lát nữa rồi con sang thư phòng với ta." Khúc ba khoát tay, ông đối với vợ luôn là nhường nhịn.

"Mẹ." Khúc Mịch thấy Dĩ Nhu bị mẹ mang đi, không khỏi kêu một tiếng. Thật vất vả mới đem Dĩ Nhu mang về nhà, như thế nào không để hai bọn họ ở cùng nhau chứ?

Mẹ Khúc quay đầu trừng mắt liếc con trai một cái, " Mẹ cái gì mà mẹ?" Trong phòng bếp có vài con cá đây, con đi nấu đi, không phải Tiểu Nhu thích ăn canh cá cay sao?"

Con trai gốc IQ thì cao, vậy mà EQ lại thấp không chịu được. Thời gian nó với Dĩ Nhu ở cùng còn thiếu hay sao? Cũng vẫn là không có tiến triển gì! Nếu gặp cha mẹ rồi, tất nhiên bà sẽ phát huy đầy đủ ưu thế của cha mẹ này. Đứa bé Tiểu Nhu từ nhỏ đã không có cha mẹ thương yêu, gia đình ấm áp sẽ khiến con bé muốn ở cùng.

Khúc Mịch nghe nói đi nấu canh cá cay Dĩ Nhu thích ăn, liền ngoan ngoãn đi vào phòng bếp.

Mẹ Khúc nhìn thấy, cười nói với Dĩ Nhu: " Con đừng thấy Khúc Mịch bộ dạng lạnh lùng, thật ra sẽ không biết cùng người khác ở chung. Nó giống như ba nó, là một người đàn ông biết yêu thương vợ mình, chỉ là ít biết nói lời ngon tiếng ngọt. Nhưng mà đàn ông như vậy cũng có ích, đối với người phụ nữ khác cũng không thèm liếc lấy một cái."

Có yêu thương vợ hay không Dĩ Nhu không biết, nhưng thật sự là đối với con gái rất lạnh khốc. Cô có nghe nói Vương Tịnh bị anh nhốt trên xe gần một giờ, những cô gái trong cục cảnh sát, không ai dám đến gần anh.

"Thực ra tính tình của nó bây giờ hoàn toàn là do dì và ba nó gây ra." Mẹ Khúc thở dài một tiếng, " Khi đó dì và ba nó đều bận công tác, đối với Khúc Mịch cũng không để ý. Nó cũng có thể hiểu, ngồi đọc một quyển sách

cũng rất lâu, không khóc không nháo. Thời gian trôi qua, nó liền trở thành một người như bây giờ. Dì thấy con cái nhà người ta thân thiết với ba mẹ, thậm chí là làm nũng, trong lòng vô cùng hâm mộ, đồng thời cũng tự trách. Hiện tại dì đã hiểu được, nhưng nó cũng đã lớn, không bao giờ.....có thể làm nũng ỷ lại mẹ giống như đứa nhỏ. Thời điểm ấy không quý trọng, bây giờ cũng không thể trở về được!"

Dĩ Nhu thấy vẻ mặt bà cô đơn, liền nói: " Dì, thật ra cũng không cần nghĩ bị quan như người vừa nói. Ít nhất hai người đều khỏe mạnh, về sau có cơ hội có thể cùng nhau. Con khát vọng hơi ấm gia đình, khát vọng ba mẹ có thể ở cạnh mình, chẳng sợ bọn họ không thèm nhìn con, chỉ cần con biết họ còn sống trên đời này, trong lòng cũng sẽ vui. Chỉ tiếc....."

"Được rồi, không nói nữa." Mẹ Khúc vội vàng ngắt lời cô, " Điều tại dì, không việc gì lại khiến con nhớ tới chuyện thương tâm này. Về sau con cứ coi nơi này trở thành nhà của con, coi dì với chú thành cha mẹ con! Nếu Khúc Mịch dám khi dễ con, liền nói cho dì biết, để dì xử lý nó!"

Sau khi gặp mặt Dĩ Nhu, mẹ Khúc có nghe con trai nói về việc nhà họ Tăng. Bà đối với Dĩ Nhu lại càng yêu thương, nghĩ đến việc Dĩ Nhu phải chịu tổn thương như vậy, nhin không được đau lòng.

"Vâng." Dĩ Nhu nghe thấy vậy, cảm thấy một dòng nước ấm chảy trong lòng. Mắt cô nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Trong phòng bếp, Khúc Mịch đang cố gắng làm cá. Anh là lần đầu tiên làm cái này, chân tay vụng về chưa quen.

Ba Khúc đứng ở trước cửa xem náo nhiệt, " Con trai, phát triển đến giai đoạn nào rồi?"

Khúc Mịch vừa mới bỏ được cái bong bóng cá ra, tiếp theo đó bỏ ra ruột cá, nghe thấy ba mình hỏi liền " Vâng" một tiếng.

" Không phải là con chưa tỏ tình đấy chứ?" Ba Khúc giật mình hiển nhiên giọng điệu có chút khoa trương, vừa thấy chính là cố ý đùa con trai mình.

"Vâng." Khúc Mịch đem bong bóng cá và ruột đã xử lý lấy hết ra, vứt vào trong túi rác buộc kín, tránh cho mùi tanh bay ra.

Nếu không phải Dĩ Nhu thích ăn, anh sẽ không bao giờ làm cái này.

"Chà chà. Cô gái tốt như vậy khẳng định có không ít người nhớ thương, nếu xuống tay chậm, cẩn thận bị người ta giành mất a." Ba Khúc lắc lắc đầu nói, " Yêu đương chính là một môn học, bằng cấp không quan trọng, quan trọng là cần phải có tài trí hơn người. Nhớ tới năm đó, ba thấy mẹ con lần đầu đã hấp dẫn được bà ấy, không bao lâu sau đã thu phục được bà ấy ở bên người!"

"Ba, ba có tuyệt chiêu gì mau dạy con!" Khúc Mịch nghe thấy thế mắt sáng lên.

" Chỉ cần mị lực của ba là đủ rồi!"

"Được rồi." Khúc Mịch nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của ba già nhà mình thì nói, " Dù sao nếu không phải là Dĩ Nhu con sẽ không kết hôn, con sẽ chờ đợi cô ấy. Mười năm hay tám năm cũng được, cùng lắm nếu cô ấy kết hôn với người khác rồi thì con sẽ đợi cô ấy ly hôn, không thì sẽ đợi đến lúc chồng cô ấy chết cũng được."

"Tiểu tử thôi, con dám uy hiếp cả ba mình!" Ba Khúc đành đi vào, ghé tai anh nói nhỏ.

Huhuhu:(mình ngồi lục lại mới nhận ra edit nhưng chưa lưu lại chương 136, m.n thông cảm nha. Mai mình sẽ up 2 chương còn lại

-----oOo-----

Chương 136: Biện pháp hay của ba Khúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Mẹ Khúc cùng Dĩ Nhu từ trên tầng đi xuống, thấy hai người đàn ông trong phòng bếp đang kê tai nói nhỏ, bên trong bếp biến thành rối tung rối mù, nơi nơi đều là rác.

"Để con làm một con cá, vậy mà con muốn phá đi cả cái phòng bếp này đấy hả." Mẹ Khúc đem hai cha con đuổi ra ngoài, lại bảo Dĩ Nhu ra phòng khách xem TV.

"Con có thói quen nấu cơm ăn, có thể trợ giúp dì." Dĩ Nhu cười nói, "Một người làm rất cô đơn, nếu dì không ghét bỏ con tay chân vụng về, để con ở lại nói chuyện cũng vui hơn a."

"Đứa nhỏ thật tri kỷ." Mẹ Khúc cười nói.

Dĩ Nhu đã bắt đầu làm con cá kia, đao pháp của cô không tồi, cắt xung quanh con cá mấy nhát, từng miếng thịt cá từ từ được lọc ra.

"Thật thần kỳ, con làm thế nào vậy?" Mẹ Khúc nhìn cô làm cá như vậy rất ngạc nhiên.

Bà và chồng hàng năm ở bên ngoài, trong nhà vẫn thuê giúp việc, cũng không tự mình nấu cơm. Thỉnh thoảng tự nhiên xuống bếp, chính mình đã cảm giác rất có thành tựu, ông xã với con trai hiển nhiên chỉ có thể khen ngon.

Bà nhìn thấy Dĩ Nhu đem thịt cá xếp đều, cắt thành mảnh nhỏ đều, càng kinh hô ra tiếng, "Con làm giống đầu bếp chuyên nghiệp quá đi."

"Một mình ở bên ngoài có chút khó chịu, luôn ăn uống tùy tiện cũng không tốt, cho nên con mới học nấu ăn. Tuy nhiên đều là món ăn gia đình thường ngày, hơn nữa là con tùy ý nêm nếm phối hợp, hương vị không thể giống món chính gốc được." Dĩ Nhu không cảm thấy mình lợi hại, nghe thấy mẹ Khúc liên tiếp khen ngợi thì có chút ngượng ngùng.

Mẹ Khúc nhìn đao pháp của cô thuần thục, làm việc nhanh nhẹn lại có trật

tự, dĩ nhiên cũng không động tay nữa. Nguyên bản người muốn làm trợ thủ lại trở thành đầu bếp chính.

Nửa giờ sau, trong phòng bếp tỏa ra mùi thơm thức ăn.

Mẹ Khúc nấu cơm, nấu một nồi canh măng hầm xương, Dĩ Nhu đang xào đồ, cô cho một ít mỡ vào trong chảo đến khi nóng lên, đợi đến khi đậu chín lại, bỏ thêm gừng, tỏi, cây hòi, quế, đảo đều lên phát ra mùi hương thơm phức.

"Thơm quá, tiếp theo chúng ta làm gì?" Mẹ Khúc cười hỏi.

Dĩ Nhu để bà đem đồ đã xào chín bỏ vào đĩa.

Dĩ Nhu nhanh nhẹn đem đầu cá, cá bỏ vào nồi, rán qua năm phút, sau đó đổ thêm nước và một chút bột ớt bỏ vào. Đợi nước sôi, sau đó đem gia vị và thịt cá cắt lát vào trong nồi.

Đun sôi hai mươi phút, đổ ra trong bát, cuối cùng món ăn đã làm xong.

Mẹ Khúc ngửi được mùi thơm, nhin không được cầm đũa gấp một miếng nếm thử, "Thật cay, thật hấp dẫn, rất ngon!" Bà một tràng nói, nhìn thấy Dĩ Nhu cười.

Nấu ăn ngon như vậy, về sau mẹ chồng như bà theo con bé, sẽ có lộc ăn!

Thấy bà thích ăn, Dĩ Nhu cũng rất vui vẻ, tay chân nhanh nhẹn làm thêm ít rau cải.

Rất nhanh, một món canh, một món mặn, hai món xào được bung lên bàn, cha con Khúc Mịch ngửi được mùi đều đi vào.

"Thơm quá!" Ba Khúc ngồi xuống, " Một bàn đầy đủ màu sắc, xem qua thật ngon mắt, không biết hương vị thế nào."

"Đương nhiên là rất ngon, so với đầu bếp khách sạn còn ngon hơn!" Khúc Mịch đã được ăn qua không chỉ một lần, chỉ cần dùng mũi ngửi đã biết đây

là tay nghề của Dĩ Nhu, hết sức khen ngợi.

Ba Khúc liếc thẳng con trai mình một cái, tuy rằng theo đuôi vợ phải toàn lực ủng hộ, nhưng cũng không cần chân chó như vậy đi, như thế nào ông có cảm giác nháy mắt chỉ số thông minh của nó vừa mới giảm xuống vậy?

"Không có khoa trương như vậy đâu, chỉ là miễn cưỡng có thể ăn thôi ạ." Dĩ Nhu đem cơm lên, "Chú nếm thử một chút, xem có vừa khẩu vị không. Dì nói chú thích ăn nhạt, cho nên mỗi món con đều cho gia vị ít đi một chút."

"Rất vừa miệng. Con nấu món này thế nào vậy? Vừa giữ được màu xanh của rau, lại khiến cho gia vị được thấm đều. Hai người cùng nấu thật ngon, ăn càng ngon miệng hơn." Ba Khúc ăn một miếng rồi nói, ông định khen nhiều hơn vài câu, nhưng thoáng nhìn qua bà xã bên cạnh nên đành nhin xuống.

Mỗi khi trở về chỉ cần vợ ông hứng trí tung bưng định xuống bếp, chính là lúc mà ông và con trai phải chịu tội. Tuy rằng ba Khúc ăn uống không yêu cầu cao, nhưng nếu mà ăn không ngon ông sẽ thành thật mà nói. Nhưng thấy vợ mình vất vả nửa ngày, ông chỉ có thể nói ăn ngon.

Nghe thấy ba Khúc khen ngợi, Dĩ Nhu không khỏi đỏ mặt. Thế nhưng làm đồ ăn đơn giản thế này, lại có thể được bọn họ khen ngợi, loại cảm giác này khẳng định Dĩ Nhu chưa bao giờ có. Hóa ra, chỉ cần trong cuộc sống có quan tâm và ấm áp, ngay cả bữa cơm đơn giản cũng là một loại hạnh phúc!

Trong lòng Dĩ Nhu đột nhiên nảy lên một cỗ bi thương, nếu ba mẹ còn sống.....

"Đến đây, ngồi xuống ăn cơm thôi." Mẹ Khúc kéo cô ngồi xuống ghế, gấp cho cô một ít rau.

Ba Khúc lại gấp thêm thức ăn cho cô, "Mời con đến nhà ăn cơm, lại khiến cho con vất vả, con ăn nhiều một chút."

Khúc Mịch không nói gì, chọn đồ ăn Dĩ Nhu thích gấp cho cô.

Nháy mắt, bát cơm trước mặt Dĩ Nhu đã chất lên thành ngọn núi nhỏ, điều này làm cho lòng cô lại ấm áp hơn.

"Tự con gấp được rồi, mọi người cứ ăn đi ạ." Trước kia Dĩ Nhu thường một mình ăn cơm, sau lại có Khúc Mịch xuất hiện, cô mới có thói quen trên bàn cơm trừ mình ra còn có những người khác. Giống như hôm nay như vậy, người một nhà cùng nhau quây quần hòa thuận vui vẻ ăn cơm, cô ngay cả đến nghĩ cũng không hề nghĩ tới chuyện này.

Nếu ba mẹ còn sống.....

Ý nghĩ này hiện lên trong lòng, cô nhin không được đỏ mắt, vội cúi đầu ăn cơm, nước mắt cũng nuốt xuống theo hạt cơm này.

Khúc Mịch nhìn thấy rõ ràng, hiển nhiên biết cô đang nghĩ gì, trong mắt đều là đau lòng. Mẹ Khúc ngồi bên cạnh đem biểu tình của đứa con thu vào trong mắt, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tử này đối với ba mẹ thì lạnh lùng thản nhiên, cả ngày chỉ bày ra một vẻ mặt, vậy mà đối với Tiểu Nhu lại quá mức dễ tâm như vậy. Người ta chau mày, nâng tay, thậm chí là chớp mắt, nó cũng đều tỉ mỉ chăm sóc. Khó trách có câu không người nào hiểu con bằng mẹ, xem ra nó thật sự đặt tâm tư trên người Tiểu Nhu rồi.

"Ăn cơm xong chúng ta đi xem phim đi." Ba Khúc đột nhiên đề nghị, "Vừa này bác đặt vé trên mạng rồi."

Đi xem phim, bốn người cùng nhau? Dĩ Nhu sửng sốt một chút rồi gật đầu, người một nhà cùng quây quần một chỗ ăn cơm, sau đó cùng đi xem một phim điện ảnh ấm áp, hẳn là lựa chọn không tồi.

Thế nhưng ba Khúc và mẹ Khúc lại không đi được, bọn họ có việc phải đi trước. Hơn nữa phim này cũng không ấm áp, mà là phim kinh dị.

"Nếu em sợ thì nắm chặt lấy tay tôi!" Đèn trong rạp đã tắt, trên màn hình lớn đầy hình ảnh người ngợm máu me, Khúc Mịch hạ giọng nói.

Sợ? Cái này có gì phải sợ? Không phải tất cả đều là giả sao? Dĩ Nhu đã

quen thấy máu, cũng là một người theo chủ nghĩa vô thần (không tin vào ma quỷ). Nhìn thấy cảnh tượng âm u khủng bố trong phim, nghe âm nhạc tạo dựng không khí ma quái kia, cảm giác gì cô cũng không có.

"A~Thật đáng sợ!" Bên cạnh có một cô bé nữ sinh nhỏ giọng hét lên, nắm chặt không buông cánh tay người bạn trai ngồi bên cạnh.

Có đáng sợ đến vậy sao? Dĩ Nhu hơi hơi nhú mi, nhìn lên bàn tay trắng bệch đang vươn ra trên màn hình.

"Phân tích theo góc độ khoa học, lấy ánh mắt chuyên nghiệp mà nói, cái tay kia không giống như tay người, mà có thể là một mô hình." Dĩ Nhu bình tĩnh nói.

Khúc Mịch đối với loại phim kinh dị này cũng vô cảm, bây giờ nhìn thấy phản ứng của cô càng thêm gai mắt, "Năm xu hiệu ứng đặc biệt, cũng chỉ có hiệu ứng đến thế này."

"Trời ạ, kinh khủng quá." Bên cạnh lại có một cô bé hét ầm lên.

Khúc Mịch quay đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái đang chôn đầu trong ngực một cậu bạn, " Quỷ có xuất hiện không? Có tớ sẽ không mở mắt."

Anh lại nhìn Dĩ Nhu, cô đang không cho là đúng lúc đầu, "Quý không phải không có hình dạng sao? Hơn nữa cũng không có ma quỷ thật sự, nếu không cục văn hóa sẽ không thông qua loại phim này. Sau khi xem xong kết phim, nếu không phải nhân vật bị tâm thần phân liệt, cũng chính là do thôi miên tạo thành hiện tượng ảo giác."

Tuy rằng Khúc Mịch cũng đồng ý với cách nhìn này, nhưng cô không thể giống các cô gái khác một chút được sao, cho dù là giả bộ sợ hãi cũng được a.

Trong rạp chiếu phim, chỉ sợ có mỗi mình cô bình tĩnh từ đầu tới cuối. Thường ngày nhìn thấy cô dùng thái độ như vậy đối mặt với thi thể, còn chăm chú nghiêm túc làm việc, Khúc Mịch cảm thấy cô rất có mị lực; nhưng bây giờ xem ra, anh cảm thấy cô không hề có chút cảm xúc nào, có

chút lạnh nhạt.

Quả nhiên, Dĩ Nhu nói không sai. Một hồi kinh hoàng sợ hãi, đến cuối cùng thế nhưng ngay cả một con quỷ cũng không có, chính là nhân vật trong phim tâm thần phân liệt dẫn đến ảo giác.

Cách xem phim kinh dị này đối với Dĩ Nhu là vô dụng, cô không phải một cô gái bình thường.

Phim kết thúc, hai người cùng ra khỏi rạp chiếu phim. Khúc Mịch thấy bên cạnh có một quán cà phê, nói rằng muốn mời Dĩ Nhu uống cốc cà phê.

Mỗi ngày Dĩ Nhu đều uống qua, nhất là một ly vào buổi sáng, cả ngày đều có tinh thần, làm việc cũng hiệu quả hơn.

Hai người vào quán cà phê, đi vào Dĩ Nhu liền chau mày. Bên trong ngọn đèn mờ ảo, âm nhạc nhẹ nhàng du dương, đại sảnh chỉ có mấy bàn ngồi, chủ yếu đều là phòng riêng. Bàn cũng được đặt trong góc, bên cạnh có bồn hoa lớn che lại, không nhìn rõ được người ngồi đó đang làm gì.

Quán cà phê nên bật đèn thật sáng chứ, thiết kế như vậy cũng có khách sao? Nhưng cần thận nhìn qua, nơi này dường như làm ăn rất phát đạt. Bàn xung quanh lấp đầy người, ngẫu nhiên còn thấy một đôi tình nhân đi lên lầu hai.

"Chúng ta ngồi đây đi." Dĩ Nhu không dễ chọn được một bàn trông có vẻ sáng sủa hơn chút. Chỗ ngồi này đối diện với cửa chính, chỉ cần vừa bước vào là có thể nhìn thấy.

Hai người ngồi xuống, gọi cà phê chậm rãi uống.

"Hôm nay cảm ơn anh và chú dì đã tiếp đãi tôi, hôm nào tôi sẽ mời bọn họ đến nhà chơi." Dĩ Nhu cười nói, trước mắt hiện ra gương mặt hiền từ của ba Khúc và mẹ Khúc.

"Tôi phải cảm ơn em mới đúng." Khúc Mịch nghe xong quay sang, "Ba mẹ tôi đã lâu không vui vẻ như vậy! Sự xuất hiện của em khiến cả nhà có không khí vui tươi hơn, tôi thấy bọn họ thích em còn hơn cả tôi rồi."

Chỗ ngồi trong quán cà phê được thiết kế rất gần, hơn nữa người Khúc Mịch lại to lớn, ngồi trên chỗ ngồi nhỏ nhỏ này có vẻ hơi chật. Anh chỉ cần hơi nghiêng về phía trước, là có thể cảm nhận được cả hô hấp của Dĩ Nhu. Anh ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người Dĩ Nhu, còn rõ ràng hơn cả trong rạp chiếu phim.

Dĩ Nhu vừa định nói gì đó, chỉ thấy anh đột nhiên nâng tay đến, "Đợi chút."

Tay anh đặt lên hai má Dĩ Nhu, ngón cái vuốt nhẹ lên môi cô, "Có cà phê." Sau đó lấy ra khăn giấy lau tay.

Dĩ Nhu chỉ cảm thấy môi tê rần, vậy nhưng cô lại có cảm giác điện giật, cả người cứng ngắc không dám động. Cô chưa từng trải qua việc như thế, nhưng theo như khoa học mà giải thích, cô nghĩ nguyên nhân đó là-----
Tĩnh điện sinh ra!

Khúc Mịch thấy vẻ mặt cô là lạ, trong lòng không khỏi âm thầm cười trộm, xem ra cách này của ba cuối cùng cũng có ích. Không biết nếu anh biết được suy nghĩ hiện giờ của Dĩ Nhu, có thể tức giận đến hộc máu té xỉu hay không!

Uống xong cà phê, Khúc Mịch nói muốn đưa Dĩ Nhu về nhà.

Rạp chiếu phim ngay gần nhà họ Khúc, cho nên hai người đều đi bộ sang. Bọn họ dường như tản bộ về, sau đó Khúc Mịch lấy xe chở cô về.

Dĩ Nhu vừa ngồi ổn định trên xe, đột nhiên, Khúc Mịch nghiêng người đến gần, vươn tay qua vai cô, cúi đầu xuống.

-----oOo-----

Chương 137: Trạc phá*

Nguồn: EbookTruyen.Net

****Trạc phá: đâm thủng, khám phá, phá vỡ**

Editor:Meoxuxu

Cả người Khúc Mịch áp sát đến, Dĩ Nhu tựa vào lưng ghế không có chỗ trốn. Chỉ ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, cảm nhận được rõ ràng tiếng hít thở của anh, trước mắt là yết hầu chuyển động lên xuống.

"Anh....Anh muốn làm gì?" Dĩ Nhu cảm thấy toàn thân cứng ngắc, hô hấp dồn dập, trong đầu trống rỗng, bắt đầu nói lắp.

Anh không nói gì, tay bắt đầu sụt đến ----bả vai, thắt lưng cô.....Rồi đến dây an toàn.

"Cạch!" Một tiếng thanh thúy vang lên, cơ thể anh rời đi, "Ngồi xe phải thắt dây an toàn. Nếu không, em cho rằng tôi muốn làm gì?"

Ách, Dĩ Nhu thở phào một hơi, thế nhưng đối với câu hỏi của anh lại không biết trả lời thế nào. Cảm giác vừa nãy của mình thật kỳ quái, khẩn trương, sợ hãi, còn có một chút hưng phấn. Đến cuối cùng là mình đang mong chờ điều gì?

"Nghĩ gì vậy?" Khúc Mịch vừa lái xe vừa hỏi.

"A." Cô giật mình tỉnh lại, "Không có gì, tôi đang nhớ đến chú." Nhưng không phải lúc này, mà là lúc Khúc Mịch trong nhà ăn.

"Chờ vụ án này kết thúc, rồi đi Canada đi."

"Ừm." Dĩ Nhu cũng có ý định này.

Khúc Mịch nghe xong trong lòng đang sắp xếp hành trình, ước chừng có thể đi được khoảng nửa tháng, vậy cũng đủ rồi. Từ lúc đi làm anh chưa từng xin nghỉ, bây giờ đúng lúc có tác dụng.

Dĩ Nhu hiển nhiên không đem anh tính ở trong đó, càng không biết được ý nghĩ của anh.

Tới dưới lầu nhà Dĩ Nhu, Khúc Mịch tắt máy hỏi: "Không mời tôi lên uống chén nước sao? Tôi có chút khát."

Nếu khát nước đương nhiên không thể để anh về, Dĩ Nhu đành phải cùng anh đi lên nhà.

Đun một ấm trà, cô rót cho Khúc Mịch một chén.

Một chén đã uống thấy đầy, Khúc Mịch nhìn ra ngoài cửa sổ, trời quang mây tạnh, "Một chén nữa, được không?"

Anh ấy có vẻ rất khát, Dĩ Nhu lại rót cho anh một chén, thấy anh từng ngụm từng ngụm nhấp. Uống được nửa chén thì anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dĩ Nhu thấy vậy nói: " Hôm nay buổi tối thời tiết rất tốt, có lẽ ngày mai sẽ nắng."

Khúc Mịch hừ một tiếng, buồn bực uống hết chén nước. Người ta thường nói "chủ không lưu khách trời lưu khách" (ý muốn nói ông trời giúp đỡ người) nhưng hôm nay ông trời cũng không giúp anh, xem chừng trời không thể nào đột nhiên đổ mưa được!

Anh chậm rì rì đứng dậy chào tạm biệt, lên xe đỗ ở dưới lầu, lái xe quanh một vòng, liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đi qua.

Anh vội vàng phanh xe, quay lại dưới lầu nhà Dĩ Nhu.

Dương Thâm từ trên xe đi xuống, Khúc Mịch nhìn thấy anh đi vào trong khu nhà, ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ tầng ba phía Đông, chân chờ một lát nhẵn nài không đi lên, móc ra một điếu thuốc để hút.

Dương Thâm đi thẳng lên tầng ba, ở cửa do dự một chút, cuối cùng dường như hạ quyết tâm rồi mới ấn chuông cửa.

Dĩ Nhu vừa mới tắm xong, nghe thấy chuông cửa có chút khó chịu, Khúc Mịch lại quên cái gì sao?

Bình thường cũng không có ai tới nhà cô, nhất là vào buổi tối.

"Anh lại làm sao....." Cô mở cửa, nhìn thấy Dương Thâm đứng đó đành nuốt lời định nói lại, " A, Đại sư huynh, tối như vậy sao anh lại đến đây?"

Lúc mà Dương Thâm đi đến thành phố Nam Giang và Bắc Hải, có một cô gái xinh đẹp thường xuyên đến cục cảnh sát tìm anh. Mọi người đều nói là anh đang yêu, đợt ấy Dĩ Nhu gặp chuyện không đi làm, cũng không có thời gian để hỏi anh một chút.

"Anh gọi điện, nhưng không thấy em nghe máy." Dương Thâm nghiêm túc nói, " Không nghe cũng không sao, anh nghĩ nên trực tiếp đến nói cho em thì hơn."

Chuyện gì mà trịnh trọng như vậy? Dĩ Nhu vội vàng mời anh vào nhà, đúng lúc còn có nước ấm, pha một ly trà cho anh. Dĩ Nhu nhìn điện thoại, thì ra không biết khi nào đựng phải nút tắt âm, phía trên còn có mấy cuộc gọi nhờ của anh.

Anh cầm ly trà không nói gì, cúi đầu uống hai ngụm, sau đó mới ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dĩ Nhu nói: " Anh.....Phải kết hôn, đây là thiệp mời. Mừng sáu tháng sau, khách sạn quốc tế Bắc Hải, mười giờ, mời em đến chung vui." Vốn nghĩ rằng sẽ không nói nên lời, nhưng chỉ cần mở miệng, sau đó tự nhiên lại trôi chảy.

"A?" Dĩ Nhu ngẩn ra, vẻ mặt kinh ngạc. Mới được bao lâu chứ, không phải quá nhanh đi. Thế nhưng cô cũng rất vui mừng, có vẻ như Đại sư huynh đã tìm được người mình thật lòng yêu, nhất kiến chung tình, đây là việc rất đáng vui mừng!

"Ba mẹ trong nhà vẫn luôn sốt ruột, dù sao sớm muộn gì cũng phải kết hôn sinh con, thuận theo tâm nguyện của bọn họ cũng tốt." Trên mặt Dương Thâm không có một chút nào vui mừng, lời anh nói cũng mang theo vẻ bình thản tùy tiện.

Việc này làm cho Dĩ Nhu chau mày, "Đại sư huynh....."

"Tiểu Nhu, em và Đội trưởng Khúc nhất định phải đến uống chén rượu mừng." Dương Thâm ngắt lời cô, trên mặt hiện lên nụ cười có vẻ miễn cưỡng.

"A, được thôi!" Lời này thế nào nghe có điểm không thích hợp, đồng nghiệp trong cục cảnh sát, anh ấy chỉ mời mỗi Khúc Mịch thôi sao?

"Đại sư huynh, nghe nói chị dâu rất xinh đẹp, chị ấy làm nghề gì thế?" Dĩ Nhu ngượng ngùng nếu cứ tiếp tục lo lắng cho hôn sự này, đành phải chuyển đề tài.

"Cô ấy đi làm ở cục dân chính, hình như làm quản lý thư từ gì đó."

Hình như? Ở chung hai ba tháng, ngay cả công việc cụ thể của nhau cũng không biết rõ, chuyện tình yêu này diễn ra thế nào được?

"Anh có ảnh của chị ấy trong điện thoại không?"

"Không có. À, có một tấm." Dương Thâm cầm máy tìm kiếm, lật tới lật lui nửa ngày mới đưa cho Dĩ Nhu xem.

Cô cầm lấy xem hình, dĩ nhiên là ảnh chụp áo cưới. Dương Thâm cũng có trong ảnh, xem ra ảnh là do nhiếp ảnh gia chụp.

Mỗi một cô gái mặc váy cưới đều xinh đẹp nhất. Nhưng các cô cũng chỉ nói phụ họa như vậy, hơn nữa hình ảnh lại xa, không nhìn được rõ ngũ quan của cô gái, chỉ cảm thấy rất xinh đẹp.

Nhưng trái lại sườn mặt của Dương Thâm ở bên cạnh rất rõ ràng, có thể thấy anh đang nhúu mày.

Không có ảnh một mình cô ấy sao? Dĩ Nhu trượt màn hình xuống để tìm, phát hiện được ảnh chụp của mình ở bên trong. Một thân quần áo quân sự, buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt phơi nắng hơi hồng hồng.

"Ách, làm sao anh có bức ảnh này vậy?" Dĩ Nhu ngạc nhiên hỏi, "Đến em

còn không có."

Đây là lúc vừa mới vào đại học, thời điểm huấn luyện quân sự mỗi người đều phải chụp một tấm ảnh. Sau đó cô đổi mấy tính lại cả đôi di động, đã sớm không biết đánh mất khi nào, không thể tưởng tượng nổi vậy mà trong điện thoại của Dương Thâm lại có.

"A. Anh chưa từng đổi di động, hơn nữa chưa bao giờ xóa ảnh đi." Dương Thâm vội vàng cầm lấy điện thoại, cúi đầu, vừa ấn thoát vừa nói.

Ách, anh thật đúng là một người hoài cổ, đến di động từ hồi đại học bây giờ vẫn dùng.

"Cũng muộn rồi, anh về đây." Dương Thâm đứng lên, " Đúng rồi, trường học của chúng ta đang tuyển giảng viên, hy vọng anh sẽ về nhận chức, anh đã đồng ý rồi. Hai năm nay công tác cũng có chỗ quen biết, anh nghĩ sẽ trở về."

Trở về? Dĩ Nhu mới đầu hơi sững sốt, lập tức lại thoải mái. Vốn dĩ nghề nghiệp của Dương Thâm là giảng viên, chính là cô nhờ vả nên anh mới đến giúp đỡ. Án mạng kia cũng kết thúc lâu như vậy, hẳn là anh cũng nên trở về.

"Đại sư huynh, thật sự cảm ơn anh. Nhiều năm qua, cho tới bây giờ anh vẫn luôn chăm sóc em, đối với em vô cùng tốt." Dĩ Nhu thật lòng nói, " Anh đến Nam Giang lâu như vậy, em vẫn luôn nói sẽ mời anh tới ăn cơm, nhưng cuối vẫn chưa có dịp."

"Anh hiểu được tâm ý của em là được rồi. Chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, không cần một bữa cơm đâu! Nhưng mà coi như em nợ anh đi, lúc nào anh nghĩ đến sẽ gọi em." Rốt cục trong mắt Dương Thâm hiện lên ý cười.

Nam Giang và thành phố Bắc Hải liền nhau, muốn gặp mặt cũng không phải việc khó, nhưng tại sao trước mắt lại thấy thương cảm giống như ly biệt chứ?

Cô nhìn theo bóng dáng cô đơn của Dương Thâm, trong lòng có chút không dễ chịu, đi đến cửa sổ nhìn xuống.

Ồ? Tại sao Khúc Mịch vẫn còn chưa đi? Dĩ Nhu không khỏi nhíu mày.

Người cũng đang nhíu mày bây giờ là Khúc Mịch, nếu Dương Thâm không đi xuống, anh nhất định sẽ đi lên gõ cửa.

Hai người đàn ông mặt đối mặt, ánh mắt đã giao chiến trước mấy hiệp.

"Đội trưởng Khúc, tháng sau tôi kết hôn, thiệp mời đã đưa cho Tiểu Nhu, mời hai người cùng tham gia." Dương Thâm nhận thua, ở trước mặt Khúc Mịch cho tới bây giờ anh chưa bao giờ là người thắng cuộc.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Khúc Mịch mới dần dần dần ra, khóe miệng cũng mỉm cười.

"Vây chúc mừng!" Khúc Mịch mở miệng nói.

Trên mặt Dương Thâm không có vẻ vương mắc nữa, mà là trịnh trọng nói: "Đội trưởng Khúc, tôi nghĩ đây là lần cuối cùng tôi nói với anh. Tiểu Nhu là một cô gái đơn thuần không rành sự đời, trên mặt tình cảm không dễ dàng chấp nhận, một khi đã chấp nhận sẽ giao cả trái tim cô ấy cho anh.

Bởi vì cô ấy đã phải chịu qua tổn thương, cho nên trong tiềm thức vẫn rất đề phòng, anh đã xông vào mang cô ấy đi, đừng bỏ mặc cô ấy trong cái thế giới tàn nhẫn này. Như vậy sẽ khiến cô ấy tổn thương nặng nề, thậm chí là thương tích đầy mình! Nếu tôi biết được anh dám làm tổn thương cô ấy, tôi có chết cũng sẽ không để yên cho anh đâu!"

"Giáo sư Dương, anh sắp thành chồng của người khác rồi." Khúc Mịch dường như rất có thiện ý nhắc nhở, "Hiện tại anh hẳn là nên quan tâm đến người phụ nữ của mình! Về phần Tiểu Nhu-----tôi sẽ chịu trách nhiệm!"

"Đội trưởng Khúc, anh có thể thề với tôi trên tư cách một người đàn ông không!" Anh ta nói tiếp.

"Tôi yêu Tiểu Nhu, muốn cùng cô ấy sống đến đầu bạc răng long, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy, chăm sóc cô ấy.....Nhưng việc này thì liên quan gì đến anh? Tôi dựa vào đâu mà phải cam đoan với anh? Anh là gì của Tiểu Nhu?" Giọng nói Khúc Mịch mang theo vẻ khinh thường.

"Tôi....." Anh ta mở miệng nhưng ngừng lại, ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chăm hướng cửa, "Tôi là Đại sư huynh của Tiểu Nhu, vẫn luôn là thế!"

Khúc Mịch theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ nhìn thấy Dĩ Nhu đứng cách đó không xa, sắc mặt không hề tốt.

"Đại sư huynh, em có chút chuyện muốn nói với Đội trưởng Khúc." Dương Thâm gật đầu rời đi, chỉ còn lại Dĩ Nhu và Khúc Mịch đứng đó.

"Trong khoảng thời gian này cảm ơn Đội trưởng Khúc đã chăm sóc, tôi cho rằng chúng ta là bạn bè, hơn nữa vẫn luôn là bạn bè tốt!" Dĩ Nhu vội vã nói.

Mới vừa rồi cô nghe thấy được lời Khúc Mịch nói, một chữ cũng không thiếu. Cô cảm thấy lòng mình cuộn trào mãnh liệt, nhưng tuyệt đối không phải là vui mừng, mà là một tia sợ hãi.

Từ trước tới nay, cô ở trong tòa thành mình tự xây nên, cảm thấy an toàn, kiên định. Bây giờ cô đi ra, thậm chí muốn một mình từ từ thích ứng. Cô không nghĩ tới trong cuộc sống của mình sẽ xuất hiện thêm một người nào, hoặc là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Đối với lời thô lỗ của Khúc Mịch, có có loại cảm giác xúc động muốn chạy trốn!

"Bạn bè?" Khúc Mịch bị cô phát hiện, cũng không định giấu diếm, dù sao cũng có ngày phải nói ra.

"Bạn bè bình thường?" Khúc Mịch nhướn mày, "Có người bạn nào cũng sẽ mời em ăn cơm, đi xem phim không? Có người bạn nào sẽ chấp nhận ngủ cùng với em trên một chiếc giường không? Người bạn nào lại đặc biệt trịnh trọng sắp xếp để em đi gặp cha mẹ anh ta không? Người bạn nào sẽ hết lòng hết dạ suy nghĩ muốn đến gần em sao? Loại bạn nào sẽ bởi vì em

mà trái tim rung động, khi em vui sướng sẽ vui sướng, khi em buồn phiền mà buồn phiền theo sao?"

Lời nói của anh khiến Dĩ Nhu nhớ tới hết thủy chuyện đã qua, từ từ nhận ra, trong lúc đó đúng là bọn họ đã có những hành động vượt quá giới hạn bạn bè. Mà khi nghĩ lại Dĩ Nhu cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, tại sao bây giờ khi nghe Khúc Mịch nói, trong lòng lại không thấy dễ chịu tí nào?

"Có lẽ chúng ta đã đi quá giới hạn bạn bè một chút, thế nhưng tôi vẫn luôn coi anh là bạn bè!" Dĩ Nhu nhấn mạnh, " Tôi cho rằng chúng ta ở cùng một chỗ là để trị liệu, xem phim cũng là như vậy. Tuy rằng tôi chưa từng yêu đương, nhưng cũng nhìn thấy qua người khác. Năm tay, hôn môi, thậm chí là trên giường, đều không có điểm nào giống chúng ta. Cho nên, tôi cảm thấy chúng ta vẫn luôn là bạn bè."

Anh cau mày, nhớ tới ba mình nói qua, theo đuổi con gái nhà người ta lâu như vậy, ngay cả năm tay cũng chưa có, khó trách bây giờ khi người ta nói lại á khẩu không trả lời được.

Nếu lúc tôi xem phim thừa dịp ánh sáng mờ ảo năm tay cô ấy; nếu mà lúc thất dây an toàn hôn cô, nếu.....

Đáng tiếc, cuộc sống không có nếu như! Lần đầu tiên trong cuộc đời Khúc Mịch cảm nhận được tư vị hối hận.

"Nếu bây giờ tôi hôn em, em sẽ thừa nhận chúng ta là người yêu?" Khúc Mịch nhìn chăm chăm môi cô nói.

Dĩ Nhu nghe thấy sợ tới mức lùi ra phía sau mấy bước, ánh mắt đề phòng nhìn anh.

Anh bước tới gần, Dĩ Nhu xoay người, nhanh như chớp chạy đi. Đây là tình huống gì? Anh chẳng qua chỉ muốn đến gần một chút để nói chuyện, thế mà cô thật sự đem anh trở thành sắc lang!

Có đuổi theo thì cũng không vào được nhà, Khúc Mịch biết tính tình của Dĩ

Nhu, chỉ có thể chờ ngày mai gặp mặt. Thế nhưng nhìn qua phản ứng của Dĩ Nhu, kết quả cũng không lạc quan cho lắm.

Khúc Mịch cúi đầu trở về, cũng may ba mẹ đều đã đi ngủ, không ai phát hiện được cảm xúc dị thường của anh.

Đêm nay, Khúc Mịch và Dĩ Nhu đều mất ngủ. Nhất là Dĩ Nhu, trần trọc đến tận khi trời sáng. Vừa mới nhắm mắt vào, đã nhìn thấy Khúc Mịch hiện lên trước mặt đòi hôn, lập tức tỉnh dậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, Dĩ Nhu mang đôi mắt gấu trúc đi làm, trong lòng cô vẫn không yên, không biết nếu gặp được Khúc Mịch nên phản ứng như thế nào.

Cũng may một ngày không chạm mặt, thời điểm sắp tới giờ tan tầm Dĩ Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô đi xuống dưới lầu, thấy Lưu Tuấn vội vã chạy ra bên ngoài.

"Có chuyện gì à? Đội cảnh sát các anh nhiều việc lắm sao?" Cô nhin không được hỏi.

"Vâng." Lưu Tuấn vẻ mặt hưng phấn, "Có phát hiện lớn! Năm đó, vợ Kim Hâm thế mà lại sinh đôi, chúng tôi đã tìm được con dâu của bà đỡ năm đó. Bà ấy nói khi mẹ chồng còn sống có nói qua chuyện này, bà ấy nhớ rất rõ. Đội trưởng Khúc đã đi qua xem, tôi cũng muốn sang xem thử."

Hóa ra Kim Chí Thành thật sự có anh em song sinh, Dĩ Nhu nghe xong sửng sốt, chân chừ hỏi muốn đi xem. Cô muốn đích thân đi nhìn một cái, xem người đàn ông có nốt ruồi đỏ trên tay trái kia, có phải là hấn hay không!

-----oOo-----

Chương 138: Người lạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chào cả nhà, ad đã trở lại và lợi hại hơn xưa ^^

Editor: Meoxuxu

Dĩ Nhu đi theo Lưu Tuấn muốn nhìn một cái, Lưu Tuấn hơi do dự nhưng cũng đồng ý. Tuy rằng nói vụ án này có liên quan, nhưng Dĩ Nhu không được coi là người của đội cảnh sát, hẳn là phải giữ bí mật với cô. Nhưng cô lại thường xuyên đi theo nghiên cứu vụ án, hơn nữa mỗi lần họp đều có mặt. Còn có mọi người đều biết Khúc Mịch với cô là người yêu, Lưu Tuấn cũng sẽ không từ chối cô.

Hai người lái xe đến nhà họ Lâm, ước chừng khoảng hai giờ mới đến. Bà đỡ đã mất một năm trước, bà sống cùng với cháu trai và con dâu.

Dĩ Nhu cùng Lưu Tuấn đi vào phòng, thấy Khúc Mịch đang hỏi chuyện một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi. Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, cô có chút không được tự nhiên, nhưng trước mắt không nên để ý việc này, cô sốt ruột muốn biết chuyện của song bào thai.

Người phụ nữ kia đang nói chuyện thấy hai người đi vào liền dừng lại, nghe thấy Lưu Tuấn và Khúc Mịch nói chuyện, biết bọn họ là đồng nghiệp, lúc này mới nói tiếp.

"Mẹ chồng tôi lúc còn sống từng nói, đã ném đứa bé kia đi không biết sống chết ra sao, nếu mạng lớn được người ta nhặt về nuôi, thì tội nghiệt này của bà mới có thể xóa bỏ. Người ta thường nói người sắp chết đều nói lời thật lòng, mẹ tôi trước khi chết cũng không bỏ xuống được chuyện đứa nhỏ Kim gia, cả ngày nhắc tới khiến tôi nhớ rất rõ.

Bà nói, năm ấy bà đi đỡ đẻ ở Kim gia, mới vừa bước vào cửa thì người vợ đã sinh rồi. Bà cắt đi cuống rốn, lau qua loa đứa bé rồi đưa cho Kim Hâm. Lúc ấy chuyện đầu tiên Kim Hâm để ý là mở hai chân đứa nhỏ ra xem, thấy là bé gái vẻ mặt liền mất hứng.

Mẹ chồng tôi mang theo cuống rốn định về, một hồi sau sản phụ lại kêu đau bụng. Chỉ chốc lát sau, sản phụ thể nhưng lại sinh ra một đứa bé nữa. Kim Hâm vội vàng đem đứa nhỏ ôm trong ngực ném sang một bên, đôi mắt đầy

vẻ mong đợi nhìn. Chờ hẩn nhìn thấy đứa bé có tiểu ***, liền cười toe toét.

Mẹ tôi đem đứa bé thứ hai này lau qua sạch sẽ, đưa cho Kim Hâm ôm, sau đó bà mới quay sang thu dọn. Chờ đến khi bà bế đứa nhỏ thứ nhất lên, lại phát hiện đứa bé nằm úp sấp xuống, sắc mặt xanh mét đôi mắt nhắm chặt giống như không thở nữa.

Bà liền ôm đến cho Kim Hâm xem, Kim Hâm liếc mắt qua nói nói đã chết, bảo bà lát nữa ném nó đi, còn cho bà thêm mười đồng nữa.

Năm đó đứa nhỏ chết không có chuyện gì, hướng hồ lại không quan hệ đến người đỡ đẻ như mẹ chồng tôi. Bà cầm tiền, dùng vải bố quấn đứa trẻ lại, trên đường về nhà liền ném đi. Nhưng bà đi được vài bước giống như nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, bà ấy tưởng nghe lầm nên trở về nhà.

Về đến nhà, mẹ tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy là đứa nhỏ kia khóc cả đêm không ngủ được. Sáng sớm ngày hôm sau đi đến chỗ kia tìm đứa bé, nhưng không tìm thấy gì. Chỗ kia là một rừng cây nhỏ, đứa bé có thể đã bị chó hoang tha đi mất.

Sau đó, bà ấy nghe nói đứa bé nhà Kim Hâm có bệnh. Về đến nhà, bà ấy nhắc tới báo ứng gì gì đó. Không lâu sau, chồng tôi bởi vì công tác nên bị điều đi Bắc Hải, chúng tôi liền chuyển nhà đến đây. Chỉ nghe nói Kim Hâm trở thành phú ông, thường xuyên xuất hiện trên báo chí và TV, nhưng chuyện có hai người con trai thì chưa từng nghe qua.

Đồng chí cảnh sát, tôi đã nói hết mọi chuyện tôi biết. Các anh có muốn hỏi gì nữa, tôi cũng không giúp được rồi."

"Chị nói đứa bé bị vứt đi là một bé gái?" Dĩ Nhu nghe xong nhin không được hỏi, đây cũng là nghi vấn trong lòng mọi người.

Người phụ nữ gật đầu, quay sang nói: " Đúng vậy, mẹ chồng tôi đã nói như vậy. Kim Hâm đặc biệt thích con trai, nhìn thấy đứa thứ nhất là con gái sẽ không vui mừng. Lại thấy trong bụng vợ mình còn một đứa nữa, vui vẻ phấn chấn mà ném đứa nhỏ sang một bên, ngay cả đứa bé bị nằm úp sấp xuống cũng không biết. Đứa nhỏ tội nghiệp, aizz, đây là tội nghiệt do đời

trước gây ra!"

Nghe thấy câu trả lời khẳng định như vậy, Dĩ Nhu càng nhú mày. Tuy rằng cô không nhìn thấy mặt của hung thủ, nhưng bất luận là thế nào, hung thủ nhất định là một người đàn ông! Nói như vậy, hung thủ không liên quan đến chị của Kim Chí Thành, nhưng cũng không phải Kim Chí Thành, như vậy rốt cuộc là ai?

"Chị có thể dẫn tôi đến nơi vứt đứa bé kia không?" Khúc Mịch hỏi.

Người phụ nữ gạt đầu, năm người lên hai chiếc xe đến thẳng ngoại ô thành phố Nam Hải. Chính chị nghe được bà cụ nói đến nơi này, cụ thể ở chỗ nào thì không rõ. Hơn nữa rừng cây kia cũng sớm không còn, bọn họ đi nửa ngày cũng không tìm thấy địa điểm chính xác.

Khúc Mịch kêu Lưu Tuấn đưa bà ấy về, lại để Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ điều tra nghe ngóng ở xung quanh.

"Đi thôi, tôi đưa em về." Chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại có hai người Dĩ Nhu với Khúc Mịch, một chiếc xe.

Địa phương này có chút hẻo lánh, nhìn qua không thấy nổi một chiếc taxi, càng không có phương tiện công cộng.

Thấy Dĩ Nhu nhìn xung quanh, vẻ mặt rõ ràng là chán chừ, anh hừ một tiếng nói: "Làm sao? Ngay cả ngồi cùng xe với tôi em cũng không dám? Sợ tôi ăn em chắt?"

Cá tính của Dĩ Nhu vừa cứng rắn vừa mềm mỏng, có chút quật cường, vừa nghe thấy lời của anh không nói hai lời liền nhảy lên xe, còn ngồi ở ghế phụ lái.

Khúc Mịch xoa mắt lên xe, trên đường đi cả hai người đều không nói chuyện, trong xe ngập tràn một cỗ không khí xấu hổ.

"Vụ án này sẽ nhanh chóng kết thúc." Xe rất nhanh hướng đến dưới nhà Dĩ Nhu, rốt cuộc Khúc Mịch cũng mở miệng nói chuyện.

Dĩ Nhu bị không khí trong xe làm cho nổi điên, nghe thấy anh nói chuyện mới cảm thấy hơi dễ chịu một chút. Hơn nữa anh cũng chỉ nói về vụ án, Dĩ Nhu lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vụ án này kết thúc, tôi dự định sẽ từ chức." Lời nói kế tiếp của anh khiến cho Dĩ Nhu sửng sốt.

Nhìn vẻ mặt cô đơn của anh, tâm Dĩ Nhu run lên. Tại sao mọi người lại đều từ chức? Dương Thâm là bởi vì kết hôn, còn anh ta thì tại sao? Sẽ không phải bởi vì mình cự tuyệt anh, anh ấy cảm thấy về sau gặp mặt sẽ ngượng ngùng chứ?

"Đội trưởng Khúc, anh không cần vì tôi mà phải từ chức. Tôi từ chối anh không phải vì anh không tốt, mà bởi vì tôi chưa từng nghĩ đến cuộc sống có hai người, thậm chí một mình từ từ hưởng thụ thật tốt. Anh là một người rất đặc biệt, là một người bạn rất tốt. Có thể gặp được anh, là phúc của tôi, tôi vẫn rất cảm ơn anh. Tôi vẫn sẽ đem anh trở thành bạn tốt, anh cũng biết tôi không có người bạn nào."

"Tặng Dĩ Nhu, em thật ích kỷ, thật vô tình!" Khúc Mịch cười lạnh một tiếng, "Em nói em cự tuyệt tôi không phải bởi vì tôi không tốt, nói cách khác, bất luận tôi có tốt với em thế nào em cũng không chấp nhận tôi. Cho nên, tôi có chấp nhất bao nhiêu đi nữa, cố gắng bao nhiêu đi nữa đều không có tác dụng, lời này nói ra thật tàn nhẫn!"

Em không chút nào do dự tàn nhẫn cự tuyệt tình yêu của tôi, trái lại còn muốn chúng ta trở thành bạn bè, em thật đúng là ích kỷ! Làm bạn bè ở bên cạnh em, thời điểm em cần sẽ xuất hiện, còn phải cảnh cáo chính mình không được vượt qua giới hạn bạn bè. Em không cảm thấy đối với tôi như vậy rất tàn nhẫn sao?"

Dĩ Nhu bị anh nói đến xấu hổ vô cùng, xấu hổ muốn giải thích, "Tôi....."

"Chúng ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành bạn bè! Hoặc là yêu nhau, hoặc là người lạ! Tôi nghĩ, thời gian ở chung lâu như vậy, em sẽ có thói quen có tôi trong cuộc sống của em. Nhưng sự thật chứng minh, tôi đã quá

coi trọng mình rồi. Tôi là một người không hiểu cách yêu, người trong lòng muốn gặp gỡ cũng không có, nhất định là thất bại thảm hại. Tôi nhận thua! Từ giờ trở đi, tôi sẽ rời khỏi cuộc sống của em với tốc độ nhanh nhất, rời xa tầm mắt của em. Nếu không thể yêu nhau, vậy chúng ta từ nay về sau không cần gặp lại!"

Lần đầu tiên Khúc Mịch nói chuyện vẫn vẻ như vậy, nhưng Dĩ Nhu lại cảm thấy anh không có nửa điểm già mồm cãi láo, bởi vì Dĩ Nhu biết tất cả anh nói đều là thật lòng. Cô thậm chí cảm giác được khi Khúc Mịch nói chuyện rất đau lòng, cũng cảm thấy khó chịu không thôi.

Khúc Mịch là người kiêu ngạo cỡ nào! Anh vậy mà nói ra ba chữ "Tôi nhận thua", xem ra thật sự đã bị tổn thương.

Tới dưới lầu nhà Dĩ Nhu, cô xuống xe, nhìn thấy Khúc Mịch lái xe rời đi. Đột nhiên Dĩ Nhu có loại cảm giác anh sẽ biến mất khỏi cuộc sống của mình, vĩnh viễn! Một loại cảm giác khó chịu xuất hiện trong lòng cô.

"Ai u, cháu về rồi đây à. Tại sao mấy ngày nay không nhìn thấy chồng cháu?" Bác gái họ Dư ăn mặc lộng lẫy lớn tiếng hỏi, còn cầm cây quạt khiêu vũ trong tay, đoán chừng là vừa trở về từ quảng trường nhỏ kia.

Không đợi Dĩ Nhu nói chuyện, bà vừa cười ha ha vừa nói: "Ngày đó bác nhìn thấy cậu ấy hơn nửa đêm lái xe đi, sắc mặt còn khó coi. Các cháu cãi nhau sao? Vợ chồng nhỏ giận nhau là chuyện bình thường, nếu bỏ qua được liền cho qua. Bình thường thấy hai đứa cùng nhau đi dạo, rất ân ái nha, thế nào giận dỗi liền nháo như vậy."

Bác biết hai đứa còn trẻ tuổi, đánh lộn đều là bởi vì một hai câu nói, ai cũng muốn hơn thua. Nếu nghĩ để cho gia đình êm ấm, sẽ không có bất hòa. Nghe lời bác nói này, trước đó cháu gọi điện cho cậu ấy, xuống nước gọi cậu ta trở về. Đàn ông cả thôi, đều toàn sĩ diện ấy mà." Nói xong cũng không để ý tới Dĩ Nhu, quay đầu đi thẳng lên lầu.

Về mặt Dĩ Nhu bắt đầu dĩ rất lâu, mở ra cửa, trong phòng im ắng. Trước kia lúc Khúc Mịch còn ở đây, TV trong phòng khách luôn mở, máy tính trên bàn trà sẽ luôn ở trạng thái chờ. Cô ở trong phòng bếp nấu cơm, Khúc Mịch

liền đứng ở cửa nói chuyện phiếm với cô.

Cô một người ăn cơm, đồ ăn nấu vẫn còn lại. Dĩ Nhu thấy trong tủ lạnh có đồ ăn thừa, liền bỏ lên bếp đun lại. Trên bàn cơm có một mình cô, ngay cả ăn cơm cũng cảm thấy thật cô đơn.

Mẫu chốt là ăn xong còn phải rửa bát, trước đây việc này đều là do Khúc Mịch làm. Dĩ Nhu đem bát bỏ vào trong bồn, chẳng buồn rửa.

Vài ngày trước Khúc Mịch chuyển đi, cô cũng ở một mình, nhưng tại sao lại không có cảm giác như ngày hôm nay? Có lẽ, trong tiềm thức của cô, Khúc Mịch chỉ là tạm thời rời đi. Mà bây giờ Khúc Mịch nói như vậy, khiến cho cô hiểu được, Khúc Mịch thật sự đã chuyển đi rồi.

Đêm tối không hề sợ hãi, nhưng lại trở nên thật dài!

Ngày hôm sau, Dĩ Nhu đi làm, ở bãi đỗ xe không thấy xe của Khúc Mịch. Ở trong sảnh gặp Lục Ly, cô hỏi thăm qua một chút, nghe nói Khúc Mịch tham gia một thảo luận nghiên cứu gì đó.

"Án mạng đã đến thời điểm mẫu chốt, tại sao Khúc đội trưởng nói đi là đi chứ?" Lưu Tuấn ở sau nghe thấy vậy khó hiểu lên tiếng.

"Đội trưởng Khúc đã vạch ra bước hành động tiếp theo rồi, bất cứ khi nào tôi cũng sẽ báo cáo với anh ấy." Lục Ly vỗ vai cậu ta rồi nói, "Đội trưởng Khúc nói, đội chúng ta đều là tinh anh, việc nhỏ ấy có thể giải quyết được! Đội trưởng Khúc luôn bày mưu nghĩ kế bên trong, sau cùng cũng quyết định thắng bại."

"Cũng đúng, thế nhưng bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

"Đội trưởng Khúc nói....." Hai người vừa đi vừa nói chuyện, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Dĩ Nhu cũng nghe đến cuộc nói chuyện của bọn họ, trong lòng vẫn nghĩ đến lời Khúc Mịch nói đêm qua. Tốc độ của anh ta thật nhanh, lập tức liền biến mất trước tầm mắt của mình!

Góc giới thiệu truyện: Ad dạo này mới đọc truyện Cùng anh đi đến tận cùng thế giới của tác giả Dung Quang. Truyện nói về tình yêu của một anh phóng viên chiến trường với một cô nhiếp ảnh gia điên loạn. Truyện không chỉ có tình yêu mà còn nói lên sự thật tàn khốc của chiến tranh và sự khó khăn của những người phóng viên mặt trận. Truyện rất nhân văn và sâu sắc, bạn nào có hứng thú hãy thử tìm đọc nha^^

-----oOo-----

Chương 139: Tung tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Lục Ly đi đến đồn công an chỗ phiên rừng kia điều tra, lãnh đạo đồn công an cũng đã đổi vài người, may mắn có một đồng nghiệp sắp về hưu nhớ đến một sự việc. Ông nói ba mươi lăm năm trước, lần đầu tiên ông chấp hành nhiệm vụ một mình, chính là xử lý vấn đề trẻ nhỏ bị vứt bỏ.

Năm đó có người báo án nói ở khu rừng nhỏ gần phía Nam thành phố phát hiện một đứa bé gái, nhưng lúc đấy không có làm việc theo nhóm, chỉ có một mình ông đi. Tới nơi đó, ông thấy một đứa bé sơ sinh gầy yếu, hẳn là vừa sinh ra không lâu, đến cả mắt cũng chưa mở. Đứa bé có vẻ rất đói bụng, dùng sức mà khóc.

Ông không biết làm gì, nên báo cáo lên cấp trên, được chỉ thị đem đứa nhỏ đến viện phúc lợi. Bọn ông cũng đã đăng bài lên báo tìm cha mẹ, nhưng không ai đến nhận con.

Có điều viện phúc lợi năm đó đã sớm bị phá bỏ và dời đi nơi khác, vốn sẽ không có mấy đứa còn ở lại đó nữa. Mấy đứa nhỏ kia đều bị đưa đến viện phúc lợi của thành phố Lâm, còn có một người được nhận nuôi.

Lục Ly dẫn người đi đến viện phúc lợi ở thành phố Lâm, kiểm tra bản ghi chép năm đó, theo bản ghi chép viện phúc lợi Nam Hải tổng cộng nhận bốn

đứa trẻ, hai nam hai nữ.

Bốn đứa nhỏ này vẫn không ai nhận nuôi, lớn lên mười tám tuổi bị đưa đi tham gia quân ngũ. Hai cô gái chuyên nghề, sớm đã lập gia đình sinh con, đều ở Bắc Hải. Hai đứa trẻ nam kia vẫn còn ở bộ đội, đều lên được những vị trí cao.

Bọn họ đặt trọng điểm lên hai cô gái, may mà các cô vẫn có liên hệ với viện phúc lợi, ngày lễ tết đều quay lại thăm nom, tìm được các cô rất dễ dàng.

Nhìn thấy hai người, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng thất vọng. Bất kể là tuổi, diện mạo hay thời gian các cô được đưa tới viện phúc lợi đều không phù hợp với đứa bé bị Kim gia vứt bỏ.

Bọn họ lại quay sang điều tra hai đứa bé nam năm đó, cũng đều không phải người mà bọn họ muốn tìm.

Như vậy khả năng đứa trẻ kia đã được nhận nuôi rất cao, bọn họ đem việc điều tra tung tích đứa bé bị bỏ rơi này làm trọng điểm.

Ba mươi lăm năm trước, chế độ nhận nuôi không phổ biến. Bản thân viện phúc lợi kia lại không phải đơn vị kiếm ra lợi nhuận gì, nhà nước cũng chỉ đầu tư chút ít, có người còn ước ai đó đến nhận mấy đứa bé, cho nên thủ tục rất đơn giản, thậm chí chỉ cần ký tên là được.

Viện phúc lợi giải thể, sổ hồ sơ này cũng không biết tung tích, ngay cả bản chữ ký đơn giản cũng không tìm được. Quá trình điều tra của nhóm Lục Ly đến đây gặp phải khó khăn, không biết bắt đầu từ đâu.

Anh gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch, Khúc Mịch nghe xong chỉ thị: "Viện phúc lợi thuộc cơ cấu của quốc gia, nhân viên trong đó chắc hẳn đều đã luân chuyển công tác. Tra xem nơi bọn họ làm bây giờ, hẳn sẽ có người nhớ rõ chuyện này."

Đúng rồi, bọn họ đều đặt tâm tư lên người đứa trẻ, nhưng thật ra lại xem nhẹ điểm này.

Lục Ly vội vàng để cho Cố Thành điều tra, rất nhanh liền liên hệ được với một nhân viên mới nghỉ việc ở viện phúc lợi năm ngoái. Vương Thuần, năm mươi sáu tuổi, đi làm ở Cục Dân Chính.

Theo như ông ta nhớ lại, năm đó có một đứa bé mới sinh bị đưa tới viện phúc lợi, vẫn là do cảnh sát đưa tới. Bởi vì bọn họ không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ sơ sinh, không biết làm thế nào cho tốt. Vừa vặn lúc đó gia đình người bảo vệ ở đây, trong nhà có họ hàng buôn bán ở Hải Nam, kết hôn nhiều năm không có con, muốn nhận nuôi cô bé đó.

Ông ấy liền gọi cho họ hàng, vợ chồng họ đến xem, nhìn thấy đứa bé rất nhanh liền quyết định nhận nuôi. Bất quá họ sợ cục cảnh sát lập hồ sơ, nhờ cha mẹ thân sinh của đứa bé tìm. Cho nên, bọn họ chờ nửa tháng, mỗi ngày đều đến viện phúc lợi chăm sóc đứa nhỏ. Nửa tháng sau, bọn họ mới làm thủ tục đưa đi.

Về phần vợ chồng nhà kia là người ở đâu, đến tột cùng tên gọi là gì đều không nhớ rõ, ông ta chỉ nhớ mang máng, dòng họ nhà trai là một họ hiếm - họ Lục. Hơn nữa người bảo vệ kia là người Tô Bắc.

Lục Ly nghe xong chau mày, lập tức cho Cố Thành lên mạng điều tra, nhìn xem họ Lục ở Tô Bắc sống ở địa phương nào.

Cố Thành làm việc rất hiệu suất, chỉ chốc lát sau liền có kết quả. Họ Lục là dân tộc thiểu số sống ở đây, chủ yếu sống ở huyện An Huyền, Tô Bắc.

Có manh mối là tốt lắm rồi, Lục Ly tự mình dẫn người chạy qua. Rất nhanh liền tra được một hộ gia đình phù hợp với yêu cầu, chủ nhà tên là Lục Lâu, vợ tên là Tán Nguyệt, trong nhà chỉ có một người con gái, năm nay hơn ba mươi.

Lục Ly tìm tới cửa, vợ chồng bọn họ rõ ràng rất kinh ngạc lại có chút chột dạ. Thấy phản ứng của bọn họ, Lục Ly cảm thấy mình đã tìm đúng người.

"Ba mươi lăm năm trước các người đã nhận nuôi một đứa bé mới sinh ra ở viện phúc lợi Nam Hải đúng không?" Lục Ly hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Lục Lâu nghe xong chần chờ một lát rồi gật gật đầu, " Đồng chí cảnh sát, chúng tôi đã sớm không còn liên hệ. Nó gây rắc rối tự nó phụ trách, chúng tôi không xen vào, cũng không quản được."

" Cô ta thường xuyên gặp rắc rối?" Lục Ly nghe xong thì truy hỏi.

Vừa dứt lời, một người phụ nữ bước vào, trông qua khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt giống Lục Lâu đến năm phần.

"Đây là con gái của tôi, là tôi sinh nó ra." Lục Lâu vội vàng giải thích, "Tôi nhận nuôi Lục La không lâu thì vợ tôi có tin vui. Lúc ấy cả nhà chúng tôi ai ai cũng vô cùng cao hứng, nói là Lục La mang đến vận may, chúng tôi quyết định đối xử thật tốt với con bé. Đáng tiếc....Aizzz....." Nói đến đứa con gái mình nhận nuôi, vẻ mặt ông ta rất khó tả.

Ông để cho vợ mình rót nước, lấy hoa quả, tiếp đón đoàn người ngồi xuống nói chuyện.

"Lục La hơn em gái nó một tuổi, trong hai đứa, nó gánh vác làm chị. Chúng tôi vẫn đối xử với Lục La còn tốt hơn cả con ruột mình, bởi vì chúng tôi tin rằng con bé là người may mắn trong gia đình. Nhưng đứa nhỏ Lục La này từ lúc bắt đầu lớn lên không giống với mấy đứa bé bình thường khác, tính tình ngang tàng không ai quản được, còn giống một thằng con trai đi chơi lêu lổng ở bên ngoài. Không đi học mà cả ngày chỉ tụ tập đánh nhau, hơi một tí là giáo viên phải gọi phụ huynh đến. Túm tóc, tóc vấy con gái nhà người ta, còn quen biết mấy thằng xã hội làm càn....khiến cho chúng tôi rất đau đầu."

Lục Ly nghe được sự thật, càng nghe càng cảm thấy được lời nói của ông không thích hợp.

"Sau đó lại phát hiện ra nó quá phạm, nó thể nhưng ngay cả WC nam cũng dám đi vào, thầy giáo tức đến nổi giáo huấn tôi một trận. Sau khi về nhà tôi liền đánh con bé mấy cái, nó thét lớn"ông không phải ba ruột của tôi, ông không có quyền quản tôi!", sau đó bỏ chạy.

Chúng tôi vẫn không nói rằng mình nhận nuôi con bé, lúc ấy trực tiếp viết

tên lên hộ khẩu, phía trên cũng không có ghi rằng nhận nuôi. Không biết con bé nghe được những điều này ở đâu, cũng không biết khi nào thì nó biết. Lúc ấy tôi sững sốt, cảm thấy đũa bé ấy vì đã biết mình không phải con ruột của tôi, mới biểu hiện ương bướng như vậy. Con bé muốn để chúng tôi chú ý, nhưng trong lòng vẫn rất khổ sở.

Tôi hối hận đã xuống tay với con bé, vội vàng chạy đi xung quanh tìm. Tôi nhờ cả hàng xóm cùng giúp đỡ, một ngày trời mới tìm được.

Con bé một mình trốn ở dưới chân cầu vượt, cả ngày không ăn gì, khóc rất lớn, nhìn thấy rất đáng thương.

Năm ấy nó mới mười tuổi, tôi đem chuyện nhận nuôi con bé nói với nó, còn đối xử với nó rất tốt. Đáng tiếc.....Mọi người thường nói, không gì sánh bằng máu mủ tình thâm. Tôi có cố gắng đến mấy con bé vẫn không hiểu được tấm lòng của chúng tôi. Trốn học, đánh nhau là chuyện bình thường, tôi nói nặng lời nó liền bỏ nhà trốn đi.

Miễn cưỡng học xong tiểu học, nó ngay cả trung học cũng chưa vào được. Cả ngày cùng với bọn xã hội lông bông, tôi không quản được. Năm mười sáu tuổi, con bé vì ăn trộm đồ của người ta mà bị đưa vào trại giáo dưỡng. Bị nhốt hai năm mới được thả, nó không về nhà, trực tiếp rời đi. Từ lúc đó tôi đã không có tin tức gì của nó nữa, có người ở Hải Nam từng gặp qua con bé một lần. Tôi nghĩ, nó trở về tìm cha mẹ đẻ của mình.

Tôi đem con bé về, vất vả cay đắng nuôi dưỡng nó hơn mười năm, không những không báo ân mà còn kết oán. Lúc trước cảm thấy đó là duyên phận, sau đó mới biết hóa ra là nghiệt duyên! Đồng chí cảnh sát, có phải con bé đã gây ra chuyện gì rồi không?"

"Ông nói có người thấy cô ta xuất hiện ở Nam Hải? Lúc nào?" Lục Ly không trả lời vấn đề của ông ta, mà tiếp tục truy vấn.

"Con bé vừa được thả không lâu, tôi có hỏi thăm qua, nghe người bạn từng cùng nó vào trại giáo dưỡng nói qua, con bé muốn đi tìm cha mẹ ruột của mình. Sau đó, cũng là một năm kia, có người ở thành phố Hải Nam nhìn thấy một người, rất giống Lục La. Về sau không còn thấy tin tức của nó

nữa, nhiều năm qua như vậy, chúng tôi rất ít khi nhắc đến con bé nữa."

"Ông có biết tên và phương thức liên hệ của người bạn kia không?" Lục Ly không buông tha một manh mối nào.

Lục Lâu lắc đầu, "Đều là mấy tên du côn trên xã hội, lần lượt được trại giáo dưỡng thả ra, tôi cũng không có tiếp tục liên hệ với bọn họ."

"Vậy ông cho tôi tên của trại giáo dưỡng kia đi."

Cô Thành theo như địa chỉ ông ta nói mà tìm trên mạng, phát hiện trại giáo dưỡng này thế nhưng vẫn còn, hơn nữa ngay tại Tô Bắc.

Lục Ly lái ô tô mang theo người đến, theo bản ghi chép năm ấy, tìm được ba người cùng phạm án giống Lục La, cùng với địa chỉ gia đình và phương thức liên hệ của họ.

Trong đó có hai người đã chuyển nhà đổi số điện thoại, đã gần như cắt liên lạc. Còn có một người nữa đã cải tà quy chính, mở một công ty sản xuất móc khóa, làm ăn cũng không tệ.

"Anh là Lưu Toàn? Chúng tôi là cảnh sát."

Nghe thấy lời Lục Ly, hấn rõ rằng có chút nhú mào, "Đồng chí cảnh sát, tôi bây giờ là làm ăn chân chính, cùng không dám làm trái pháp luật."

"Chúng tôi tới là để điều tra về Lục La, anh đừng khẩn trương."

"Lục La? A, chúng tôi đã lâu không gặp nhau." Lưu Toàn nghe thấy lời này mới thả lỏng, mời đoàn người ngồi xuống nói chuyện.

"Năm đó không hiểu chuyện cùng nhau làm chuyện xấu, bị bắt vào trại giáo dưỡng vài năm, đi ra mới bắt đầu nên người. Kỳ thật bản chất của chúng tôi không phải người xấu, chỉ là do gia đình tạo thành. Cô ấy là một đứa trẻ bị bỏ rơi được nhận nuôi, dưới mình còn có một đứa em gái con ruột của họ, trong lòng cô ấy vẫn cảm thấy rất vương mắc. Tôi từ nhỏ ba mẹ đã ly hôn, đều lập gia đình mới, căn bản là không ai quản tôi."

"Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ta là khi nào? Ở đâu? Hiện tại anh có phương thức liên hệ với cô ta không?" Xem ra hắn nói được gia cảnh Lục La rất rõ ràng, giao tình hai người có vẻ rất thân.

"Aizz, khoảng vào đầu năm." Lưu Toàn suy nghĩ một chút, "Đại khái sau khi chúng tôi được thả ra khoảng hai ba năm, tôi gặp cô ấy trên đường. Lúc ấy cách ăn mặc của cô ấy giống như một người thanh niên, tóc cắt ngắn, dùng bóp da, còn mời tôi ăn cơm uống rượu. Xem ra, cô ấy hẳn là giàu to rồi, cuộc sống cũng không tồi.

Tôi hỏi cô ấy làm gì, có thể dẫn tôi cùng làm hay không. Cô ấy nói mình sắp đi Hàn Quốc, chờ trở về nói sau. Tôi nghe xong rất cao hứng, cùng cô ấy uống không ít rượu. Có lẽ cô ấy uống quá chén, vui vẻ ba hoa với tôi, nói rằng ba ruột của cô ấy là một đại phú ông. Tên nhà giàu nào lại đem con mình vứt đi? Cô ấy thế mà vẫn mong đợi như vậy.

Sau đó chúng tôi tách ra, tôi chưa từng gặp qua cô ấy, cũng không có tin tức gì của cô."

Nói như vậy Lục La đã tìm được Kim Hâm rồi? Đối chiếu với thời gian ấy, thời điểm ấy Kim Hâm đã giàu to rồi, vì sao bọn họ lại không thừa nhận người con gái này?

-----oOo-----

Chương 140: Tách ra

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Sau vài ngày điều tra, hỏi hả ngược xuôi, rốt cục có chút manh mối. Đứa bé bị Kim Hâm vứt bỏ là một bé gái, hơn nữa đã trưởng thành, còn rất cá tính, vẻ ngoài giống một đứa con trai chứ không giống một cô gái.

"Tôi hỏi lại một vấn đề." Sắp đi tới cửa, Lục Ly đột nhiên quay đầu lại,

trình trọng hỏi, "Lục La có thói quen dùng tay trái không? Phía trong cổ tay trái của cô ta có phải có một nốt ruồi đỏ không?"

"Đúng vậy." Lục Lô lập tức quay sang, vẻ mặt kinh ngạc, kỳ quái tại sao anh lại biết chi tiết đó.

Lục Ly nghe xong con mắt sáng lên, cảm thấy rốt cục cũng thấy chút ánh sáng.

"Lão đại, Lục La này khẳng định là hung thủ sát hại cha mẹ pháp y Tăng mười lăm năm trước!" Mạnh Triết khẳng định hung phần nói, "Tra xét lâu như vậy, rốt cục cũng bắt được tiểu tử này!"

"Cô ta là một cô gái, cũng không phải tiểu tử gì gì đó." Lưu Tuấn phản bác.

"Một loạt chuyện vừa rồi, đoán chừng cô ta cũng không có dạng vẻ mềm mại uyển chuyển của một cô gái đâu." Mạnh Triết xoa tay, "Trên người tiểu tử kia không có tiền, liền nghĩ muốn đi cướp. Tăng gia là một gia đình nhỏ khá giả, năm đó đã đánh mất không ít tài sản, tính sơ qua cũng đến mấy vạn nguyên." Vào những năm ấy, gia đình có vạn nguyên rất ít, đó chính là một món tiền lớn. Khó trách cô ta gặp bạn liền hào phóng mời ăn cơm, còn nói muốn đi Hàn Quốc.

Bất quá cô ta muốn đi Hàn Quốc để làm cái gì? Chẳng lẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ? Nếu là như vậy, sẽ khiến quá trình điều tra của bọn anh gặp nhiều khó khăn.

Trên đường trở về Nam Hải, Lục Ly liền gọi điện báo cáo tình huống cho Khúc Mịch.

"Anh đi bệnh viện một chuyến, nhìn xem tình huống Kim Chí Thành thế nào. Nếu như theo tôi phỏng đoán, hẳn ta đã từng gặp mặt Lục La." Lời nói của Khúc Mịch khiến Lục Ly giật mình.

Đúng vậy, nếu cô ta tìm được cha đẻ của mình, biết mình có một đứa em trai, làm sao có thể không gặp mặt đây? Có lẽ.....Chị em bọn họ vẫn có liên lạc! Đột nhiên trong đầu Lục Ly xuất hiện một ý tưởng điên cuồng này.

"Phó đội Lục....." Khúc Mịch đầu bên kia hiển nhiên tạm dừng một lúc, lát sau mới nói tiếp, "Pháp y Tăng đã biết chưa? Cô ấy.....Có nói gì không?"

Ách, đây là cái ý gì? Nghe Lưu Tuấn nói, trước đó pháp y Tăng cũng đã hỏi thăm Khúc Mịch. Hai người này tám phần là cãi nhau rồi đây, không nói chuyện với nhau, nhưng lại đều tìm hiểu tin tức của đối phương.

"Thời điểm điều tra Pháp y Tăng có nói với tôi, còn hỏi anh đi đâu." Lục Ly suy nghĩ một chút, "Tôi thấy sắc mặt pháp y Tăng không được tốt lắm, không biết là không thoải mái hay là có tâm sự gì."

Khúc Mịch bên kia không nói gì, trong chốc lát tắt điện thoại.

Lục Ly âm thầm lắc đầu, hai người kia đều là người hướng nội, một khi mà cãi nhau, không biết sẽ ồn ào tới khi nào.

Anh theo mệnh lệnh của Khúc Mịch đi đến bệnh viện tâm thần, nhưng không có nhìn thấy Kim Chí Thành. Theo như bác sĩ chủ trì của anh ta nói, hai ba ngày nay tình trạng tinh thần của anh ta không tốt, sau khi được người nhà đồng ý đã chuyển lên phòng bệnh lầu trên, bất luận ai cũng không được vào thăm hỏi.

Lục Ly không gặp được người, đành phải gọi điện báo cho Khúc Mịch.

"Ngày mai tôi trở về, đến lúc đó nói sau." Lời Khúc Mịch khiến anh ngẩn ra, không phải nói hội nghị kia phải mất ba ngày sao? Hơn nữa lúc đi, vậy mà còn nói phải năm ngày mới trở về. Hiện tại mới hai ngày trôi qua, thế nào lại về rồi?

Buổi chiều ngày hôm sau, Khúc Mịch chạy về Nam Hải. Anh ngay cả nhà cũng chưa quay về, trực tiếp đi đến đội cảnh sát. Trước đó đã điện thoại báo, mọi người đều đang chờ trong phòng họp nhỏ.

"Không phải tôi đã bảo phải thông báo cho tất cả mọi người trong đội họp ở đây sao? Không thông báo sao?" Khúc Mịch quét mắt một vòng qua mọi người, cau mày hỏi Lục Ly.

Lục Ly nhìn qua đoàn người, vẻ mặt buồn bực, đây không phải toàn bộ người trong tổ sao?

Khúc Mịch ngồi xuống, ghé dựa bên cạnh anh trông không, Lục Ly liền hiểu được. Người này sốt ruột bận việc vẫn quay về, còn triệu tập đoàn người đi họp, hóa ra là vì người nào đó.

"Tôi mời pháp y Tăng sang giúp đỡ điều tra, nhưng cô ấy nói báo cáo cũng đã đưa đến, cô ấy không cần phải.....Cùng tham gia cuộc họp của chúng ta nữa."

"Sao lại không!" Khúc Mịch nghe thấy lời này sắc mặt càng thêm khó coi, biểu tình âm trầm, dựa vào ghế ngồi không thềm nhắc lại nữa.

Không khí trong phòng họp nhỏ bỗng nhiên trở nên nặng nề áp lực, đoàn người quay mặt nhìn nhau ai cũng không dám nói trước tiên, e sợ bị trở thành nơi trút giận.

Im lặng như vậy cũng không được. Lục Ly ho khan một tiếng, mở miệng nói trước, "Sau khi chúng ta điều tra, hiện tại cơ bản xác định hung thủ sát hại Tăng gia mười lăm năm trước là chị gái của Kim Chí Thành, cũng chính là Lục La gây nên. Thế nhưng hành tung của cô ta còn chưa điều tra được, không ngoại trừ khả năng cô ta đã thay đổi diện mạo. Bước tiếp theo, chúng ta đem trọng tâm đặt ở việc điều tra hành tung của Lục La lên hàng đầu. Căn cứ vào khẩu cung của Kim Chí Thành, tôi phân tích, Kim Hâm và Sử Phượng Yến hẳn là do Lục La giết, mà án mạng một nhà Đồng gia ba người là do Kim Chí Thành gây nên. Mọi người có ý kiến gì không, nói ra xem."

"Ý của anh là một nhà ba người Đồng Huy bị giết chỉ là ngẫu nhiên, mà án mạng cha mẹ của pháp y Tăng là cướp của giết người. Về phần vụ án Kim Hâm và Sử Phượng Yến, là ý muốn trả thù của Lục La. Lục La sống trong nhà cha mẹ nuôi quá bất hạnh, trong lòng cô ta oán hận cha mẹ đã vứt bỏ mình vô cùng, mà ở sâu trong nội tâm lại cực độ khát vọng tình yêu thương của cha mẹ.

Trong khi cô ta nhìn thấy cha mình là một phú ông, em trai mình lại ăn

ngon mặc đẹp qua ngày, nội tâm bất bình hoàn toàn bùng nổ, oán hận đạt tới cực điểm. Mà khi cô ta nhìn thấy chính cha đẻ của mình ngã xuống mặt đất, thời điểm máu tươi chảy ra, trong nội tâm cực kỳ mâu thuẫn khó chịu. Cho nên cô ta mới đứng trong phòng khách một lúc, ngay cả máu tươi dính vào giày cũng không biết, một đường đi lên lầu hai để lại dấu giày."

"Tư tưởng của Lục La này vô cùng cực đoan, hơn nữa thời kỳ trưởng thành đã bắt đầu phản nghịch. Cô ta oán hận Kim Hâm cũng rất bình thường, có thể xuống tay ngoan độc với Sử Phượng Yến như vậy, đã vượt qua cả hành động của người bình thường." Vương Nhân Phủ nói một tràng, cảm thấy hiện trường tăng hai rất đầm máu.

"Liên như vậy?" Khúc Mịch đối với kết luận của bọn họ hiển nhiên không hài lòng, quá mức rõ ràng, hơn nữa xét theo kết quả điều tra không trợ giúp được mấy.

Lưu Tuấn liên tục lật xem khẩu cung, anh dò xét sắc mặt Khúc Mịch, sau một lúc mới chần chừ nói: "Tôi cảm thấy được có một điểm đáng ngờ. Thời điểm vợ chồng Kim Hâm gặp chuyện không may, Diệp Hồng cùng đứa nhỏ, còn có người làm trong nhà đều không có mặt. Nếu là có người cố ý sắp xếp, như vậy người đó là ai? Người này rất có khả năng cùng Lục La có quan hệ, hơn nữa quan hệ rất thân thiết! Chỉ cần xác định được người này, có thể tra ra được tung tích của Lục La!"

"Cậu nghi ngờ Diệp Hồng?" Khúc Mịch cảm thấy hứng thú đối với phân tích của anh ta.

"Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng mà cô ta thật sự rất khả nghi." Lưu Tuấn đối với người phụ nữ tên Diệp Hồng này không có hảo cảm, luôn cảm thấy trên người cô ta có rất nhiều bí mật, "Nhưng chúng ta theo dõi cô ta, cũng không phát hiện có điểm gì đáng ngờ. Có lẽ là tôi có bệnh nghề nghiệp, nhìn thấy ai cũng thấy giống tội phạm."

"Đứa bé kia tên là Kim Phẩm Nguyên?" Khúc Mịch đột nhiên nói.

Lưu Tuấn gật gật đầu, lập tức thông suốt, "Đúng vậy, đều nói trẻ con không nói dối, điều tra từ trên người nó có thể có phát hiện. Chỉ là đứa bé này học

trong trường quý tộc, mỗi ngày lại có người đưa đón, muốn tiếp xúc cũng không phải dễ dàng. Nếu trực tiếp lấy thân phận cảnh sát tìm tới cửa, chỉ sợ đã đánh rần động cỏ. Hơn nữa người lớn chúng ta còn chẳng hỏi được gì."

"Cái này tự cậu nghĩ cách." Khúc Mịch đứng lên, "Tan họp!" Nói xong đứng dậy đi luôn.

Anh không tự chủ được đi đến dưới tầng nhà pháp chính, đến đó lại nhìn thấy Khang Bình.

"Đội trưởng Khúc, anh tìm pháp y Tăng sao?"

"A, tôi muốn hỏi một chút kết quả nghiệm thi."

"Hóa ra là vì công việc." Khang Bình cười nói, "Pháp y Tăng đem tất cả công việc tạm thời giao cho tôi, có chuyện gì anh có thể hỏi tôi."

Khúc Mịch nghe xong chau mày, "Tại sao pháp y Tăng lại phải chuyển giao công việc?"

"Cô ấy xin nghỉ mấy ngày, hình như là muốn đi Canada gặp chú."

"Khi nào cô ấy đi?" Khúc Mịch vội vàng hỏi.

"Hình như chuyến bay chiều hôm nay, nơi đến là Canada." Khang bình nói xong, "Pháp y Tăng còn chỉ mua vé một chiều thôi."

Trái tim của nha đầu kia thật là lạnh lùng, đã cự tuyệt anh, sau đó như không có việc gì mà đi nghỉ ngơi!

Vốn anh đã hạ nhãn tâm, muốn giữ lại chút tự tôn cuối cùng trước mặt Dĩ Nhu. Nếu cô không chấp nhận được mình, anh liền không chút nào lưu luyến xoay người rời đi, ít nhất còn lưu lại bóng dáng thật tiêu sái.

Nhưng sự thật lại luôn nằm ngoài kiểm soát, anh rời đi có hai ngày để bình tĩnh suy nghĩ. Việc vứt đi tự tôn được canh giữ bên người Dĩ Nhu, so với giữ lại tự tôn mà bỏ đi, anh lựa chọn về trước! Bởi vì anh cảm thấy được, về

sau nếu mình không được nhìn thấy Dĩ Nhu, hẳn sẽ là một loại tra tấn.

Anh là một người luôn cao ngạo, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình sẽ hèn mọn như vậy trước mặt một người. Cho dù là cúi đầu thấp, anh cũng muốn ở bên cạnh Dĩ Nhu, đợi cô ngẫu nhiên nhìn mình một chút.

Nhưng Dĩ Nhu ngay cả một cơ hội cũng không cho, cô cứ như vậy dứt khoát kiên quyết bỏ đi! Nha đầu xấu tính, anh cảm tức giận răng ken két, thật muốn đem Dĩ Nhu trói vào trong ngực, miễn cho cô có cơ hội thoát khỏi phạm vi của mình.

Mà lúc này, nội tâm Dĩ Nhu đang ngồi trên máy bay cũng không được bình tĩnh. Cô cự tuyệt Khúc Mịch, nói muốn trải qua cuộc sống tự do của một người. Mà khi Khúc Mịch rời khỏi cuộc sống của cô, cô lại cảm thấy cô độc tịch mịch mà trước nay chưa từng có, thậm chí là cô đơn đến khó chịu.

Cô không biết phải làm sao, không thể hiểu nổi nội tâm của mình. Cô quyết định rời xa cuộc sống của mình, tìm một nơi để suy nghĩ thật tốt.

Vừa lúc Tăng thúc thúc gọi điện thoại đến, cô nhất thời quyết định đi Canada một chuyến. Một là để thăm người thân, thứ hai là cho mình một thời gian để bình tĩnh lại.

Ngồi trên máy bay, cô lại luôn nhớ đến thời gian ở chung với Khúc Mịch. Tuy rằng cô rất muốn không thừa nhận, nhưng quả thật Khúc Mịch đã đi vào cuộc sống của cô, hơn nữa để lại những dấu vết không thể quên.

-----oOo-----

Chương 141: Đột biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor:Meoxuxu

Công ty Kim Hâm vì không có chủ tịch nên hỗn loạn, cổ phiếu cũng xuống giá nhanh. Ban giám đốc mở rất nhiều cuộc họp, nhưng vẫn chưa tìm ra

được phương án hiệu quả. Trái lại chỗ Diệp Hồng, chi nhánh công ty được quản lý đầu vào đây, làm cho tất cả mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa.

Bên trong ban giám đốc không đoàn kết, đều muốn lo phần mình, chia năm xẻ bảy. Sau một cuộc tranh luận gay gắt, đến cả đệ đơn lên tòa cũng làm, cuối cùng mới chia công ty làm ba.

Chuyện Kim Chí Thành đi chữa bệnh ở bệnh viện tâm thần nước ngoài vẫn được giữ bí mật, tất cả mọi người đều nghĩ hẩn tĩnh dưỡng ở nước ngoài. Hơn nữa Kim Hâm cũng đã tuyên bố với công chúng, con trai mình mắc chứng uất ức, không ai biết thân kinh Kim Chí Thành dị thường.

Diệp Hồng nói cho mọi người, vì sợ Kim Chí Thành chịu đả kích, cho nên không nói chuyện ba mẹ bị sát hại cho hẩn. Chờ tâm trạng hẩn ổn định, sẽ từ từ nói cho hẩn biết.

Tuy Kim Chí Thành không ra mặt, nhưng trên tay hẩn có 10% cổ phần công ty. Cổ phần của Kim Hâm và Sử Phượng Yến hiển nhiên hẩn sẽ thừa kế, tổng cộng chiếm 50% số cổ phần. Hẩn là cổ đông lớn nhất công ty, nhưng ở thời điểm này không được quyền hạn lớn nhất.

Xã hội này chính là thực dụng như vậy, những lão cổ đông bắt nạt Diệp Hồng cô nhi quả phụ không có chỗ dựa vững chắc, nhân cơ hội chia ba chiếm tiện nghi.

Cuối cùng, vợ chồng Diệp Hồng chỉ lấy được công ty chi nhánh, còn bị ép giá thấp bán mà đi 40% cổ phần công ty.

Khúc Mịch xem tin tức trên TV đưa tin về Kim thị, đảo qua Diệp Hồng trên màn hình. Cô ta một thân đồ đen, biểu tình-----kỳ quái.

Vẻ mặt nhìn qua rất nghiêm túc, trang trọng, nhưng trong ánh mắt lại phát ra tia sắc bén. Tuy rằng chỉ chột lóc rồi biến mất, nhưng đã bị Khúc Mịch nhìn thấy.

Người phụ nữ này không đơn giản, Khúc Mịch vẫn không dám coi thường người phụ nữ thoát nhìn mềm mại, nhu nhược này. Vài lần giáp mặt, những

lời không nên nói cô ta cũng chưa bao giờ lộ ra, những tin tức gì khác về cô ta đều không điều tra được.

Khúc Mịch đang định tìm cô ta nói chuyện, cô ta lại chủ động tìm đến đội cảnh sát.

"Đội trưởng Khúc, tôi muốn nhận thi thể của cha mẹ chồng tôi về để chôn cất!" Cô ta tìm được Khúc Mịch nói, "Hiện tại chuyện công ty đã xong, tình trạng của Chí Thành cũng bắt đầu chuyển biến tốt. Hôm qua tôi đi thăm, anh ấy nói muốn tổ chức tang lễ cho cha mẹ chồng. Kéo dài lâu như vậy, chuyện cũng nên xong, chúng tôi đều không có sức lực để tiếp tục dây dưa!"

"Kim Chí Thành vừa mới chuyển tới phòng bệnh nghiêm trọng không bao lâu, nhanh như vậy đã hồi phục?" Việc Kim Chí Thành chuyển biến tốt hiển nhiên không nằm trong dự kiến của Khúc Mịch.

"Lúc tôi nghe lời bác sĩ chủ trì của Chí Thành cũng rất ngạc nhiên, sau khi gặp, cảm thấy anh ấy đúng là tốt hơn nhiều. Thật lòng, chuyện ba chồng bị giết với anh ấy mà nói, kinh ngạc nhiều hơn bị thương, tình cảm cha con của bọn họ thật sự mỏng manh. Tôi nói chuyện công ty với anh ấy, anh ấy còn thông suốt hơn cả tôi. Ngẫm lại cũng đúng, có tiền bạc đầy đủ, thân thể khỏe mạnh, có vợ có con, bao nhiêu người còn hâm mộ. Chỉ cần mình thấy thỏa mãn, liền hạnh phúc!" Quả thật như thế, lấy gia cảnh Diệp Hồng mà nói, có thể có một công ty nhỏ, đủ tiền tài sống nửa đời sau rồi, còn có cái gì không chấp nhận?

Khúc Mịch yêu cầu muốn gặp Kim Chí Thành một lần, Diệp Hồng thoải mái đồng ý, thế nhưng vài ngày sau anh mới có thể đến, bởi vì hần vẫn còn cần điều trị một chút.

Việc này có thể lý giải, người mắc bệnh tâm thần, nhất là người có chứng vọng tưởng, bình thường đều cách ly để điều trị. Bọn họ sẽ vật lộn, thậm chí là cự tuyệt ăn cơm, hoàn toàn dựa vào truyền dinh dưỡng. Một đợt trị liệu xong, người sẽ gầy đi một vòng.

Vài ngày sau, Khúc Mịch đến gặp Kim Chí Thành ở khu nhà nhỏ. Tinh thần

hắn nhìn qua rất tốt, chỉ là người gầy đi một chút, hốc mắt hõm vào khá lớn.

"Đội trưởng Khúc, tôi nghe nói anh muốn gặp tôi." Giọng nói Kim Chí Thành nghe qua có chút khàn khàn, "Mấy ngày trước ở bệnh viện điều trị, dây thanh quản không được tốt lắm. Đội trưởng Khúc, tôi căn bản không giết người, ai cũng không giết. Nếu anh không tin tôi cũng không có biện pháp, tôi chỉ đành nhờ chứng cứ quyết định."

Thấy hắn có lời suy nghĩ rõ ràng, ánh mắt hắn không một chút mờ lung, Khúc Mịch biết tinh thần hắn bây giờ vô cùng tỉnh táo.

"Tất nhiên chúng tôi sẽ dùng đến chứng cứ. Hôm nay tôi tới là có một việc riêng muốn hỏi anh." Khúc Mịch không nhiều lời, "Anh có biết mình có một người chị gái không?"

Diệp Hồng ngồi bên cạnh chau mày, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Kim Chí Thành trầm mặc một lúc, lập tức gật gù đầu, "Tôi có một người chị sinh đôi, chị ấy trông rất giống tôi. Nếu chị ấy mà mặc quần áo giống tôi, để cùng một kiểu tóc, sẽ giống như soi gương vậy."

Diệp Hồng nghe thấy lời này vẻ mặt càng thêm ngạc nhiên, cô ta ghen hòng nhìn trần trời, không biết có nên tin lời chồng mình hay không. Có lẽ, thần kinh hắn vẫn còn hỗn loạn.

Kim Chí Thành không đợi Khúc Mịch nói tiếp liền mở lời, "Lần đầu tiên tôi gặp chị ấy là năm mười lăm tuổi, chị ấy đến Nam Hải tìm cha mẹ ruột, tôi bị mẹ kế đánh nên lang thang ngoài đường. Chúng tôi gặp nhau chính nhờ ông trời sắp đặt, cũng chính là duyên phận chúng tôi không dứt. Giây phút gặp nhau kia, chúng tôi đều có một loại cảm giác quen thuộc thân thiết, không cần nói nhiều đã trở nên gần gũi."

Chúng tôi kể cho nhau nghe về cuộc sống của chính mình, quyết định hoán đổi cuộc sống, không nói cho bất kỳ ai. Tôi cảm thấy nó rất thú vị, hơn nữa những ngày tôi ở nhà cũng chẳng tốt đẹp gì. Tôi đi Tô Bắc, ở trong nhà họ Lục vài ngày. Tôi thấy Lục gia có cảm giác gia đình, cha mẹ nuôi của chị đều là người tốt.

Tôi thậm chí còn nghĩ cứ như vậy mà sống, từ nay về sau không quay về Nam Hải nữa. Nhưng chị tôi đột nhiên lại chạy về, nói người đàn bà trong nhà kia thật đáng giận, bị chị ấy trêu chọc một phen. Người phụ nữ kia khó chịu, bèn lấy gậy định đánh chị ấy. Chị liền chạy đi, đứng đấy để bị đánh thì là đồ ngốc.

Tôi trở lại nhà, bị người đàn bà kia dạy dỗ một chút. Sau đó, chị tôi lại qua đây vài lần. Mỗi lần đều chọc giận người đàn bà kia rồi chạy về, người bị đánh vẫn luôn là tôi.

Khi mười sáu tuổi, chị ấy đột nhiên mất liên lạc, đến tận hai năm sau mới gặp lại. Chị ấy nói bởi vì mình ăn trộm đồ nên bị bắt đi, bây giờ mới được thả. Hơn nữa chị ấy quyết định không bao giờ.....quay về cái nhà kia nữa, sau đó liền ở lại Nam Hải.

Tôi nghĩ sẽ nói chuyện này cho ba, nhưng chị ấy không đồng ý. Tôi biết trong lòng chị ấy oán hận ba, năm đó nhấn tâm vứt bỏ chị ấy. Hơn nữa trong nhà còn có một người đàn bà ác độc, chị ấy có vào trong nhà cũng không có gì hay, cho nên tôi nghe lời chị ấy không nói gì cả.

Sau đó một ngày, chị ấy đột nhiên ăn mặc rất đẹp tới tìm tôi, nói mình muốn đi Hàn Quốc. Tôi hỏi chị ấy lấy tiền ở đâu ra, chị ấy không cho tôi biết. Từ đó, chúng tôi cũng không còn gặp mặt. Ba mua xổ số giàu to, tôi mịt mờ nói chuyện của chị, ba lại cho rằng tôi có chứng vọng tưởng.

Đội trưởng Khúc, tại sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện của chị tôi? Chẳng lẽ anh nghi ngờ chị tôi giết ba và người đàn bà kia?"

"Anh thường xuyên hoán đổi thân phận với Lục La, không ai nghi ngờ sao?" Khúc Mịch theo dõi ánh mắt hắn hỏi.

"Không có." Kim Chí Thành bình tĩnh nói, "Tình huống nhà tôi đội trưởng Khúc cũng đã biết, trước khi ba tôi phát tài, căn bản không thể quản tôi. Vài ngày tôi không nhìn thấy ông ấy trong nhà cũng bình thường, sau đó ông ấy lại mở công ty càng bận rộn. Mà người chị phản nghịch kia của tôi, chưa bao giờ cha mẹ nuôi có thể quản nổi. Từ nhỏ chia ấy đã bắt đầu bỏ học,

đánh nhau, rời nhà trốn đi, tôi thành công đóng vai chị ấy trốn tránh cha mẹ nuôi, nhưng thật ra cũng không tiếp xúc mấy, cũng không bị phát hiện."

"Chị anh có nói đi Hàn Quốc làm gì không?"

"Không có. Thế nhưng sang Hàn Quốc thì còn có việc gì hơn? Khẳng định chị ấy ghét bỏ khuôn mặt mình không có vẻ nữ tính, đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi." Kim Chí Thành vô cùng khẳng định nói, "Không biết chị ấy chính thành bộ dạng gì, gặp lại không biết có nhận ra không. Tôi cảm thấy mặc kệ chị ấy có trở thành như thế nào, tôi đều có thể nhận ra, chị em song sinh đều có tâm linh tương thông không phải sao."

"Nói như vậy, trước khi ba anh chết, cũng không hề biết mình có một đứa con gái còn sống trên cõi đời này?" Khúc Mịch nói ra suy nghĩ của mình về việc của Kim Hâm.

"Đúng." Kim Chí Thành gật gật đầu, "Nếu tôi nói chuyện này sớm một chút, kết quả có phải sẽ thay đổi không?"

"Cô Kim, cô đối với chuyện này có ý kiến gì không?" Khúc Mịch đột nhiên quay sang hỏi Diệp Hồng bên cạnh.

Ách. Diệp Hồng ngẩn ra, không ngờ anh sẽ hỏi mình, sững sốt một chút mới trả lời: "Tôi lần đầu nghe thấy chuyện này, có chút không rõ."

"Nếu hai người có tin tức của Lục La xin lập tức liên hệ với chúng tôi!" Khúc Mịch không nói gì về câu trả lời của cô ta, nói xong lời này liền đứng dậy đi về.

Ngày hôm sau, Kim Chí Thành xuất hiện ở công ty chi nhánh, còn tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, buổi tối liền lên bản tin chính.

Kim Chí Thành đảm nhiệm chức tổng giám đốc, nhưng vì cơ thể không tốt tạm lui về sau, chuyển giao công ty cho Diệp Hồng toàn quyền xử lý. Hơn nữa còn đem toàn bộ cổ phần của mình chuyển nhượng cho Diệp Hồng, việc này đúng là khiến người ta lau mắt nhìn.

Lưu Tuấn vẫn luôn nghĩ cách tiếp cận Kim Phẩm Nguyên, chủ ý của anh ta rất lệch lạc, vậy mà đi làm một lao công trong trường quốc tế.

Rốt cuộc anh cũng có cơ hội tiếp cận Kim Phẩm Nguyên, hơn nữa còn lấy được sự tin tưởng của Kim Phẩm Nguyên. Nhưng rốt cuộc đứa bé cũng chẳng hỏi ra được cái gì có giá trị, chỉ nói ba ba sau khi từ nước ngoài về tính tình rất tốt.

Trước đó Kim Chí Thành không bình thường, đối với ai cũng không có cảm xúc. Bây giờ hắn bình thường, tự nhiên sẽ thay đổi. Có mỗi đứa con sao lại không yêu thương được?

Lưu Tuấn làm lao công ở trường học được nửa tháng, từ xa quan sát Kim Chí Thành lái xe đến đón con. Vừa nhìn thấy Kim Phẩm Nguyên, hắn liền ôm đứa bé vào ngực, nhìn biểu tình của hắn là biết hắn yêu đứa nhỏ này bao nhiêu.

Manh mối hữu dụng chưa tìm thấy, Lưu Tuấn gọi điện xin chỉ thị của Khúc Mịch.

"Làm thêm nửa tháng!"

"Ách, tiếp tục điều tra? Chỉ sợ là không có kết quả gì." Lưu Tuấn cảm thấy ở đây quá lãng phí thời gian.

"Điều tra cái rắm!" Khúc Mịch chửi một tiếng, "Làm hết một tháng cầm tiền lương về đây, sung công quỹ!"

Lưu Tuấn bên này điện thoại nghe xong nhếch miệng, mấy ngày nay đội trưởng Khúc nộ khí bừng bừng, ai gọi điện thoại cũng bị dính đạn.

Cũng được, làm thêm nửa tháng, dù sao quay về đội cảnh sát lại phải xem sắc mặt đội trưởng Khúc.

Nhưng không đến một tuần, Lục Ly liền gọi anh ta trở về đơn vị, nói hiện tại cần người gấp.

Hóa ra, đồng nghiệp theo dõi Diệp Hồng phát hiện cô ta đi bệnh viện, khám ở khoa phụ sản. Sau khi điều tra cho thấy Diệp Hồng mang thai!

Kim Chí Thành không phải là không có khả năng sinh con sao? Vậy, đứa bé trong bụng Diệp Hồng là của ai? Chẳng lẽ cô ta lại đi thụ tinh ống nghiệm?

-----oOo-----

Chương 142: Bạn trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Meoxuxu

Cảnh sát tập trung điều tra truy tìm Lục La, nhưng đột nhiên lại điều tra được Diệp Hồng có bầu, khiến cho vụ án vốn đang rõ ràng lại trở nên mờ mờ không rõ.

Diệp Hồng đối với cái thai này dường như rất để ý, cuối tuần nào cũng đến bệnh viện kiểm tra, hơn nữa cảnh sát theo dõi lần này cũng thấy Kim Chí Thành đi cùng. Xem ra, hẳn vô cùng để ý đứa con trong bụng vợ mình.

"Kim Chí Thành này khỏi bệnh khác hẳn trước đây, giống như thay đổi thành một người khác vậy." Lưu Tuấn nghi hoặc nói, "Căn cứ vào kết quả điều tra, mặc dù hẳn đã phẫu thuật ở Thái Lan, nhưng phương diện sinh lý vẫn còn có chỗ thiếu sót. Hẳn không thể làm một người đàn ông chân chính, vì thế còn ở riêng với Diệp Hồng. Nhưng bây giờ đột nhiên thế nào lại bình thường rồi?"

"Cũng không có chứng cứ chứng minh hẳn đã tốt lên, không chừng đứa nhỏ trong bụng Diệp Hồng là của ai khác thì sao? Hoặc là hai vợ chồng hẳn nuôi cấy phôi thai trong ống nghiệm, chỉ cần cấy vào là được." Hiện tại phương diện này có rất nhiều cách làm, mọi người ít nhiều cũng biết một chút.

"Tôi vẫn cảm thấy trong chuyện này có vấn đề!" Mạnh Triết nghĩ, rất thận trọng nói, "Kim Chí Thành vốn dĩ rất để ý đến tính hướng của mình, từ đó

tạo thành dị dạng trên mặt tâm lý. Kim Phảo Nguyên sinh ra, cũng không phải do hai người có qua hệ thân mật. Như vậy, đứa nhỏ này làm sao lại khiến hai vợ chồng này gắn bó như keo sơn?"

"Xem ra tin tức trên mạng có chỗ thiếu, tôi muốn có người đích thân đi Thái Lan một chuyến." Khúc Mịch đề cho Lưu Tuấn đi một chuyến, dùng luôn tiền lương anh ta kiếm được khi làm công ở trường tiểu học.

Lưu Tuấn lập tức xuất phát, những người khác đều chờ tin tốt từ anh. Hy vọng lần này đi Thái Lan sẽ có thu hoạch, sẽ đặt một dấu chấm cho án mạng này.

Lưu Tuấn bay đi Thái Lan, Dĩ Nhu từ Mỹ trở về. Nhưng cô không về Nam Giang, mà trực tiếp đi Bắc Hải.

Hôn lễ của Dương Thâm vào ngày hôm sau, cô đợi ngày tốt mới về. Trong lúc học đại học, cô vẫn luôn được người ta chăm sóc, người ta kết hôn là chuyện lớn, cô phải tự mình tham gia.

Dĩ Nhu ở ngay trong khách sạn Dương Thâm tổ chức hôn lễ, đi tắm rửa thay đồ, sau đó mới xuống nhà ăn lầu dưới.

Đi ngang qua đại sảnh tiệc cưới, thấy có người đang bố trí hội trường, nhin không được dừng chân nhìn qua.

"Hôn lễ của Khang Chỉ Kỳ và Dương Thâm!" Cô thấy chữ viết biển trên biển, nhẹ giọng đọc lên.

"Cô là...." Bên trong một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi ra, nhìn chăm chăm cô mà đánh giá, "Tầng Dĩ Nhu?"

Cô ấy biết cô sao? Dĩ Nhu ngẩn ra, cảm thấy cô gái trước mặt này rất xa lạ, có thể khẳng định cô chưa từng gặp mặt qua.

"Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô thì có lẽ chỉ có tôi là biết cô." Cô ta mỉm cười, "Tôi là Khang Chỉ Kỳ, vợ sắp cưới của Dương Thâm!"

"Ách, a, chúc mừng!" Dĩ Nhu sững sốt một chút, lập tức chìa tay tới.

"Cảm ơn. Có thể nói chuyện với tôi một chút không?" Cô ta mời Dĩ Nhu đến nhà ăn, "Tôi bận việc một ngày chưa kịp ăn cơm, đói đến mức ngực dán vào lưng. Một người ăn cơm cũng ngại, đúng lúc gặp được cô!" Nói xong liền kéo Dĩ Nhu đi.

Ách, tính cách thật nhanh nhẹn! Dĩ Nhu bị động theo sát cô ta, nhìn thấy cô ta gọi đồ ăn nên hỏi: "Cô cũng thích ăn cay sao?"

"Mỗi lần Dương Thâm ăn cơm đều phải có một món cay, sau đó tôi cũng thích theo. Nhưng mà lần nào anh ấy cũng không ăn cay như vậy, tôi biết nhất định cô là người thích ăn cay!"

Ách, Dĩ Nhu sững sốt một chút, hiển nhiên không hiểu ý trong lời nói của cô ta.

"Cô Tăng, đàn ông thích nhất là phụ nữ hồ đồ, bắt quá phụ nữ giả ngu thì lại không thể yêu nổi." Khang Chỉ Kỳ nhìn chằm chằm cô, không chút khách khí nói, "Tôi tin trực giác của phụ nữ còn chính xác hơn bất cứ máy móc gì trên đời này, cô quen biết Dương Thâm bảy năm, chưa bao giờ cảm thấy anh ấy thích cô sao? Lời này nói ra, ai cũng không tin cô! Phụ nữ mà thôi, đều thích trở thành công chúa trong lòng người thích mình, càng nhiều càng tốt. Mặc dù mình không thích, cũng sẽ giả vờ, cho qua. Xem ra cô đã tìm được hoàng tử của chính mình, lúc này mới để cho anh ấy chết tâm. Bằng không anh ấy sẽ không đi xem mắt, cũng sẽ không nhanh như vậy kết hôn với tôi."

"Cái này đều là Đại sư huynh nói cho cô?" Dĩ Nhu chau mày.

"Anh ấy làm sao có thể nói cho tôi được? Anh ấy ước gì cả thế giới này không ai biết, như vậy để anh ấy có thể tự mình liếm láp vết thương máu chảy đầm đìa là được, không muốn nói cho ai. Chẳng qua người sáng suốt đều nhìn ra được, trừ cô thì tất cả mọi người đều biết."

Tám ảnh trong máy anh ấy, chỉ có cô; anh ấy quen mỗi lần ăn cơm đều phải có một món cay, nhưng anh ấy cũng không thích ăn; anh ấy thường không

nhìn cô gái khác, đôi mắt, trái tim anh ấy, chỉ tồn tại có một người phụ nữ; anh ấy thậm chí còn buông tha tất cả công việc ở Bắc Hải, đơn giản chỉ vì một lời nhờ vả máy móc của cô, liền quên mình mà chạy đến Nam Giang.

Anh ấy muốn giấu đi tình cảm đối với cô, nhưng cũng không có che giấu hết được mà bộc lộ ra ngoài, làm cho mọi người trong sở đều thấy được. Khi tôi với anh ấy gặp gỡ, tôi biết, ngày đó đến cả mặt mũi tôi như thế nào nh ấy cũng không nhớ kỹ. Xét theo gia thế đến diện mạo của tôi, còn cả tố chất cá nhân, mặt nào cũng ưu tú, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ bị đối xử như thế.

Tôi đương nhiên không cam lòng, sẽ sống chết theo đuổi anh ấy. Không ngờ không đến ba tháng anh ấy hỏi tôi có muốn kết hôn không. Đương nhiên là muốn! Chúng tôi rất xứng đôi, xét tất cả các mặt, là đối tượng thích hợp nhất để kết hôn."

Dĩ Nhu vẫn luôn nghe, trong đầu có chút loạn. Cô từ trước đến nay đều coi Dương Thâm là anh trai, chưa từng có ý nghĩ về phương diện nam nữ. Hơn nữa cô cho tới bây giờ không cảm thấy tình cảm Dương Thâm đối với mình là tình cảm nam nữ, ánh mắt anh trong suốt thấy đáy như vậy, không hề có chút tạp niệm bên trong.

Một người đàn ông nếu thích một người phụ nữ, làm sao có thể bên cạnh lâu như vậy mà đến ý nghĩ nắm tay người ta cũng không có?

Đột nhiên Dĩ Nhu nghĩ tới Khúc Mịch, người đàn ông kia cũng nói rất thích cô. Nhưng anh ở bên cạnh cô lâu như vậy, ngay cả lời nói mập mờ cũng chưa từng nói qua. Hai người cùng ở dưới một mái hiên, nằm trên một chiếc giường, nhưng vẫn bình an vô sự.

Cô cho rằng có mỹ nhân trong ngực mà không có ý nghĩ gì chỉ có thể là Liễu Hạ Huệ, không phải Liễu Hạ Huệ thì chính là có vấn đề về mặt sinh lý, hoặc là người phụ nữ này vô cùng xấu!

Yêu đương vốn là bắt nguồn từ việc nam nữ thu hút lẫn nhau, loại thu hút này ở cả hai mặt tinh thần lẫn thể xác.

Đương nhiên, Dĩ Nhu không có chút kinh nghiệm yêu đương nào, những thứ này đều được rút từ sách vở và TV mà ra.

"Tôi vốn còn tưởng mai mới có thể gặp được cô, không nghĩ tới hôm nay đã được gặp." Khang Chi Kỳ đánh gãy suy nghĩ của cô, "Cô Tăng so với trong ảnh thú vị hơn. Cũng khó trách, tấm ảnh kia là lúc cô mới vào đại học, hiển nhiên không thể có được khí chất như hiện tại."

Dĩ Nhu không biết nói gì nữa, những lời cô ta nói hôm nay, Dĩ Nhu còn chưa tiêu hóa kịp.

"Đây là lì xì tôi chuẩn bị, ngày mai có lẽ không thể tham gia hôn lễ của hai người được." Với trường hợp này, Dĩ Nhu cảm thấy mình không thoải mái để tham dự đám cưới.

"Cô Tăng, đây cũng là mục đích tôi định nói với cô hôm nay." Khang Chi Kỳ trả tiền lì xì về, "Hôn lễ ngày mai mời cô tham gia, hơn nữa tốt nhất nên mang theo bạn trai của mình để tham dự!"

Cô ta uống một ngụm nước, nói tiếp: "Cô Tăng, hiện nay Dương Thâm vẫn còn lưu luyến cô. Cô không tham dự hôn lễ của chúng tôi, sẽ khiến anh ấy cảm thấy tiếc nuối, mà phần tiếc nuối này sẽ mang cản trở cho cuộc sống sinh hoạt sau này của chúng tôi. Hiện tại tôi đã chiếm được người anh ấy, tiếp theo chính là muốn có được trái tim anh ấy, trái tim trọn vẹn! Cô đã có người yêu, cũng nên hy vọng anh ấy được hạnh phúc chứ?"

Người yêu? Mà Dĩ Nhu nhăn chặt.

"Cô Tăng, làm người không thể ích kỷ như vậy....."

"Được, cô không cần nói nữa, tôi đã hiểu ý của cô." Dĩ Nhu ngắt lời cô ta, tự tôn không cho phép cô ngồi đây nghe tiếp, "Nếu cô cho rằng tôi là trở ngại cho hôn nhân của cô, như vậy tôi bằng lòng phối hợp!" Nói xong đứng dậy rời đi.

Nhưng nên phối hợp như thế nào? Cô đi đâu tìm một người bạn trai đây? Dĩ Nhu lấy ra di động, danh sách liên hệ bỗng nhiên hiện lên số điện thoại của

Khúc Mịch.

Cô chần chờ một lúc rồi ném xuống, Khúc Mịch đã quyết định hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, cô không thể nào lại đi quấy rầy cuộc sống của người ta. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình là một người ích kỷ, nhưng lần này.....mà....Lại bị người ta nói rằng mình ích kỷ, điều này khiến cô chịu đựng rất lớn.

Đêm nay, Dĩ Nhu không ngủ nổi. Cô luôn luôn nghĩ lại, liên tục trầm tư.

Buổi sáng ngày hôm sau, trước gương hiện lên sắc mặt tiêu tụy của Dĩ Nhu, vành mắt đen có chút đỏ. Dùng dáng vẻ này đến tham dự hôn lễ, cô có thể bị người ta nói thành mình là người thất tình, thậm chí là biết người mình thích kết hôn mà cô dâu không phải cô không chứ!

Dĩ Nhu không muốn làm cho vấn đề càng thêm phức tạp, vội vàng tìm đồ trang điểm, trang điểm tử tế, lại mặc một bộ quần áo đẹp đẽ. Ăn mặc đã tốt, cô lại lần nữa bối rối. Vậy còn bạn trai thì đi đâu tìm đây?

Cô do dự đứng ở cửa khách sạn, nghe thấy có người kêu tên mình.

"Dĩ Nhu, đúng là cô rồi!" Bên đường cái đối diện có một người đàn ông mập mạp, một thân hàng hiệu, "Cô cũng tới tham dự hôn lễ của Dương Thâm?"

Nghe giọng điệu của anh ta có chút kỳ quái, lại nghĩ đến lời Khang Chỉ Kỳ, đột nhiên Dĩ Nhu hiểu được ý của anh ta.

Người ta đã coi cô với Dương Thâm là một đôi, trơ mắt nhìn cô dâu của Dương Thâm không phải mình, người ta thậm chí đoán mò, không biết đã bị lừa ra màn kịch gì rồi.

Xem ra Khang Chỉ Kỳ nói đúng, việc cô hồ đồ không biết trong mắt mọi người lại chính là giả ngu!

"Lưu Nguyên, anh có thể làm bạn trai của tôi không?"Đột nhiên Dĩ Nhu mở miệng nói.

Lưu Nguyên này thời đi học đã thích Dĩ Nhu, còn hát tình cả thổ lộ dưới lầu kí túc xá nữ.

Bạn trai? Lưu Nguyên nghe xong mở miệng cười chờ mong, đôi mắt híp thành đường chỉ, giống như trời sắp sập đến nơi.

"Kể cả vì nhìn thấy bạn cũ vui vẻ cũng không thể tùy tiện nói đùa nha!" Đột nhiên có một bàn duỗi tay ra, vòng qua thắt lưng của Dĩ Nhu, cô lập tức bị kéo vào trong lồng ngực rắn chắc.

Một mùi hương quen thuộc tỏa ra, không cần ngửi đâu cô cũng biết là ai tới.

Cô âm thầm thở phào một cái, giả làm người yêu với Lưu Nguyên, còn không bằng diễn trò với Khúc Mịch, dù sao cũng là người quen!

Thế nhưng, tư thế này quá thân mật! Dĩ Nhu vừa định dời ra chút khoảng cách, lại cảm giác đôi tay trên lưng càng dùng sức hơn.

Ngẩng đầu, nhận lấy ánh mắt sâu thẳm của Khúc Mịch, trái tim bỗng nảy lên một cái.

"Vị này là?" Nụ cười của Lưu Nguyên cứng đờ, vệt sắp nấu chín đến tay thế nào lại bay mất rồi?

Khúc Mịch từ trên cao liếc mắt xuống nhìn anh ta, hừ một tiếng.

Dĩ Nhu cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng hòa giải, "Vị này chính là----- bạn trai của tôi." Nói xong còn liếc mắt nhìn Khúc Mịch một cái, thấy mặt anh không chút thay đổi.

^^ Hành trình theo đuổi vợ của Mịch ca sắp thành công rồi các nàng ơi
tung hoa. Kql mà mấy ngày này nóng quá:(ad sắp héo khô rồi

-----oOo-----

Chương 143: Thi uống rượu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Meoxuxu

"Xem ra cô cần gấp một bạn trai." Khúc Mịch nghe thấy được cuộc nói chuyện của cô với Lưu Nguyên, lại nhìn vẻ mặt của cô, rất dễ dàng liền đoán trúng được ý cô, "Tìm bạn trai lâm thời cũng phải nhìn chất lượng, đừng hạ đẳng cấp mình xuống như thế!"

Vẫn là lời nói độc mồm như trước kia, nhưng Dĩ Nhu lại cảm thấy những bất an cùng phiền toái đã biến mất, dường như chỉ cần anh ở đây, tất cả vấn đề nan giải đều dễ dàng được giải quyết.

"Năm tay một trăm, ôm eo hai trăm, hôn môi năm trăm, lên giường.....Tôi giữ mình trong sạch, sẽ không vì tiền mà bán thân." Khúc Mịch vừa ôm cô đi vào bên trong, vừa xụ mặt nói, "Tính số lần rồi trả tiền, sau khi kết thúc thì thanh toán!"

Đây không phải là ép buộc trả tiền sao? Nhưng đem lần diễn trò thành một lần tiêu phí, thật sẽ làm cho Dĩ Nhu yên lòng được chút ít. Nhưng trong phần an tâm này, còn có thật sâu tự trách, Dĩ Nhu cảm thấy mình thật sự là một con người ích kỷ.

Cô biết rõ Khúc Mịch là đang giúp cô, biết rõ anh nói đều là vui đùa, biết rõ làm như vậy sẽ lại tổn thương lòng anh, nhưng-----cô vẫn cho mình một lý do thoải mái mà tiếp nhận rồi!

Khúc Mịch một đường ôm Dĩ Nhu vào đại sảnh tiệc cưới, lập tức trở thành tiêu điểm cho mọi người. Nam anh tuấn bất phàm lại cao quý tao nhã, nữ thanh lịch trong sáng với dáng vẻ chim nhỏ nép vào người, khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Tiểu Nhu." Dương Thâm đang đón khách, từ xa nhìn thấy cô thì định đi sang, nhưng lại thấy Khúc Mịch đang ôm cô nên bước chân khựng lại.

"Dương Thâm, đằng kia là bạn thân của anh sao?" Khang Chỉ Kỳ cười, khoác lấy cánh tay anh, "Mang em sang chào hỏi đi, làm quen một chút."

Khi nói chuyện, Khúc Mịch và Dĩ Nhu đã đi tới.

"Giáo sư Dương, chúc mừng." Khúc Mịch vươn tay, trên mặt đầy ý cười, "Tôi cùng Tiểu Nhu đặt hai chỗ, hai người kết hôn trước đây là được lợi rồi. Đợi đến lúc chúng tôi kết hôn, anh nhất định phải mang lì xì lớn đến mới được!"

"Được, ha ha." Dương Thâm cười gượng hai tiếng.

Khang Chỉ Kỳ cười nói: "Hai người đây nhìn qua tình cảm thật tốt, hẳn cũng sắp có tin vui, đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ có mặt chúc mừng."

"Tiểu Nhu, em cùng Đội trưởng Khúc sang chỗ kia ngồi đi, đều là bạn học của chúng ta." Dương Thâm mời hai người vào bàn, hôm nay khách đến rất nhiều, anh quả thật không có nhiều thời gian chào hỏi.

Khúc Mịch đem Dĩ Nhu sang, nhìn thấy người đàn ông mập mạp mới gặp vừa rồi ở bên ngoài cũng ngồi ở bàn đó.

"Dĩ Nhu, đã lâu không gặp." Một cô gái ngồi cùng bàn chào đón Dĩ Nhu, lại không ngừng liếc nhìn Khúc Mịch, "Đây là bạn trai của cô? Sao lại cảm thấy có chút quen mắt nhỉ?"

"Ừm." Quan hệ của Dĩ Nhu với bạn ở Đại học cũng không thân lắm, không gọi là bạn tốt, cũng không trở mặt gì với nhau, sau khi tốt nghiệp liền mất liên hệ. Máy người ngồi cùng bàn trước mặt đều là bạn cùng trường, quan hệ khá tốt với Dương Thâm, cô cũng biết tên bọn họ.

"Nhận được thiệp mời của Dương Thâm, tôi nhìn thấy tên cô dâu thì hoảng sợ. Mọi người đều nói Dương Thâm là người si tình ngàn năm mới có, đời này không phải cô thì không cưới. Lúc này mới tốt nghiệp được có hai năm, làm sao ai cũng có chủ? Nhất là Dương Thâm, thế nào lại kết hôn với người khác chứ? Tôi không dám tin vào tình yêu nữa rồi!"

"Vương Nghiên, cô nói bậy bạ gì đó??" Lưu Nguyên vội vàng ngăn cản cô ta, "Cô nói chuyện vẫn không mang theo đầu óc, cũng không nhìn xem là trường hợp nào." Nói xong còn liếc mắt nhìn Khúc Mịch một cái, anh ta chính là biết được bạn trai của Dĩ Nhu rất lợi hại, không muốn bọn họ lại cãi nhau.

Anh ta thích Dĩ Nhu, mặc dù là bị từ chối cũng không hề thay đổi tâm ý. Chỉ là anh ta biết mình không xứng với người ta, chỉ hy vọng Dĩ Nhu có thể hạnh phúc. Vốn anh ta nghĩ đến Dương Thâm kết hôn sẽ để lại đả kích không nhỏ cho Dĩ Nhu, không nghĩ tới cô thế nhưng còn có bạn trai. Bạn trai này nhìn qua dáng vẻ cao lãnh (lạnh lùng+cao ngạo), là một con người khó nói chuyện!

"Có làm sao? Nơi này đều là bạn của chúng ta, ai chẳng biết chuyện lúc đó của bọn họ? Lại nói, một người kết hôn, một người có bạn trai, đương sự người ta còn không để ý, anh còn để ý hơn người ta làm gì. Hơn nữa tôi nói đều là sự thật, các người ai chẳng biết? Đều là bạn học, phải giả bộ không biết sao? Lưu Nguyên, nghe nói anh làm ở cơ quan nhà nước, đừng đem dáng vẻ quan liêu của anh đến đây nói chuyện với người ta!"

Vương Nghiên sắc Lưu Nguyên một chút, lại chuyển lực chú ý lên trên người Khúc Mịch, "Anh với Dĩ Nhu làm sao quen biết vậy? Giáo sư Dương của chúng tôi nhiều năm như vậy cũng không bắt được Tăng nữ thần, anh sao làm được thế?" Mọi người trên bàn vánh tai nghe.

"Chuyện này cô hẳn nên hỏi Tiểu Nhu." Khúc Mịch quay đầu thâm tình nhìn sang Dĩ Nhu, "Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy đã bị bắt rồi!"

Bị bắt? Nói như vậy đây là Dĩ Nhu theo đuôi sao? Bỗng sơn mỹ nhân được trường học công nhận cho tới bây giờ đều cách đàn ông một con phố, cô ấy cũng sẽ đuổi theo đằng sau mộng đàn ông sao?

Tầm mắt mọi người trên bàn đều đổ dồn lên trên người Dĩ Nhu, Dĩ Nhu hận không thể bóp chết người đàn ông đang ngồi bên cạnh xem kịch vui kia. Cô thừa nhận cô tổn thương Khúc Mịch, nhưng anh cũng không nên trả thù cô như vậy chứ.

"A. Nói nhanh lên, cô làm sao thu phục được vị soái ca này vậy." Chỗ nào cũng có tiếng người ồn ào.

Dĩ Nhu ở trường học tuy không có hiềm khích với ai, nhưng danh hiệu nữ thần trên đầu cô cũng đủ để cô trở thành đối tượng khiến mọi nữ sinh ghen tị. Đàn anh si tình theo đuổi cô sáu bảy năm đã kết hôn, cô lại đuổi theo đằng sau một tên đàn ông khác, ngấm lại đều làm cho người ta cảm thấy hả giận!

"Thật ra không có chiêu gì cả." Đột nhiên Khúc Mịch ôm lấy vai Dĩ Nhu, miệng phả ra nhiệt gần tai cô, gãi vào lòng người tê tê ngứa ngứa, "Chỉ cần cô ấy đứng trước mặt tôi, lơ đãng cười một chút, tôi liền cảm thấy thế giới này được thấp sáng, nháy mắt đã bị bắt!" Nói xong còn chân thành nhìn Dĩ Nhu.

Cất, đây hoàn toàn là muốn diễn ân ái! Mỹ nữ chính là nổi tiếng, mặc kệ ở đâu, mặc kệ khi nào, đều có một đám đàn ông chạy theo như đàn vịt, hơn nữa một đám còn đều rất đẹp trai.

"Tôi nghe thấy Dương Thâm gọi anh là Đội trưởng Khúc, chẳng lẽ anh là đội trưởng gì?" Bỗng nhiên có cô gái mở miệng hỏi.

Mấy người ở trường trước đó theo đuổi Dĩ Nhu đều là nhân vật phong vân, bây giờ đều trở thành tinh anh trong xã hội, người tốt nhất là Lưu Nguyên đã lẫn lộn đến chức trưởng ban trong đơn vị. Nhưng người bạn trai Dĩ Nhu mới tìm này, mới chỉ là đội trưởng gì đó, cái này cũng kém quá nhiều đi. Lập tức lại có người lộ ra nụ cười châm biếm, quả nhiên mọi chuyện cũng không thể nào mười phần vẹn mười được.

"Chỉ là đội trưởng, không đáng nhắc tới. Tôi đều có thói quen xưng tên, Khúc Mịch."

Anh ta cũng tự biết chức vụ mình thấp nha. Trước kia ở trường học, xem dáng vẻ cao ngạo của Tăng Dĩ Nhu, còn tưởng đầu cô ta ở trên cao lắm cơ. Bây giờ tìm một tên đội trưởng, trừ bỏ bề ngoài xuất sắc, dường như cũng không có năng lực gì.

Nhưng mà cái tên Khúc Mịch này nghe qua thật quen tai. Ách, đột nhiên Vương Nghiên nghĩ đến cái gì, nhìn chằm chằm Khúc Mịch, "Khúc Mịch, anh chính là chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm kia-----Khúc Mịch! Trước đó tôi còn nghe anh tọa đàm ở Đại học cảnh sát, đáng tiếc quá xa nên không nhìn rõ mặt, ngay cả chữ ký cũng không xin được. Thật đúng là anh, thật là anh rồi, nghe nói mấy vụ án lớn ở Nam Giang đều do anh phá?" Cô ta hưng phấn mà kêu lên, lải nhải làm cho mọi người xung quanh không xen mồm vào được.

Ngồi ở đây đa số là người học pháp y, cũng có người làm hình cảnh, đối với tên Khúc Mịch này đều như sấm nổ bên tai. Chỉ là tính tình Khúc Mịch kém, cũng không nhận phỏng vấn, người được gặp qua anh cũng không có mấy. Đại thần trong truyền thuyết thế nhưng ngay gần bên mình, điều này làm cho tất cả mọi người đều hưng phấn.

Ai xin chụp hình, hoặc hỏi anh vấn đề nghiệp vụ. Khúc Mịch thế nhưng không hề từ chối người nào, lại còn ký tên cho Vương Nghiên.

"Rõng bay phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ, chữ thật đẹp!" Vương Nghiên cầm giấy ăn, nhìn thấy chữ ký trên đó, không nhịn được gật đầu khen ngợi.

Mới có hai chữ mà thôi, có thể nhìn ra cái gì, có phải khoa trương quá hay không?

"Dĩ Nhu này, bảo sao cô lại không để ý đến Dương Thâm, hóa ra là đã gặp được hoàng tử chân chính." Vương Nghiên cười khanh khách, trong mắt đều là hâm mộ ghen tị.

Dĩ Nhu không biết mình nên trả lời thế nào, đúng lúc hôn lễ bắt đầu. Tất cả mọi người một lần nữa ngồi xuống, nhìn lên khán đài, lúc này Dĩ Nhu mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đồ ăn ở tiệc cưới không có gì hợp khẩu vị, chỗ nào cũng như thế. Thế nhưng mọi người tới tham gia hôn lễ cũng không để ý mấy miếng cơm kia, mọi người đều tới để chung vui.

Nghi thức tiến hành xong, Dương Thâm mang theo cô dâu đến các bàn kính

rượu, tới chỗ mấy người bạn cũ tất nhiên phải uống nhiều.

"Bây giờ uống rượu mừng không giống với trước kia, chỉ có thể uống trong nhà mình, muốn uống tới khi nào thì uống, luôn không thể tận hứng!" Lưu Nguyên vỗ vai Dương Thâm, "Người anh em, cậu có chuẩn bị tặng hai không đây. Nơi này đều là bạn cũ, cậu cũng không thể cứ như vậy mà bỏ qua chúng tôi nha!"

"Có, đã sớm sắp xếp rồi. Nhà hàng lớn nhất thành phố, phòng bao lớn nhất, ai cũng không được về trước! " Dương Thâm đang muốn chuốc say mình, "Đội trưởng Khúc, tôi vốn đã muốn thi uống rượu với anh, xem rốt cuộc ai lợi hại hơn! "

"Được!" Khúc Mịch trả lời lưu loát.

Đây là người mới bị người cũ chèn ép nha! Tuyệt đối không thể bỏ qua!

Đêm đó, mọi người nhất trí cùng đi đến nhà hàng, Dương Thâm và Khúc Mịch tự nhiên trở thành tiêu điểm trong đám người.

"Uống rượu không thì có gì vui. " Lưu Nguyên luôn không chê náo nhiệt, "Chúng ta chơi đoán số uống rượu**, ai chịu thua phải hát một bài. "

**khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hòa

Khúc Mịch lần đầu tiên gặp phải trường hợp như vậy, đến cả đoán uống rượu cũng chưa từng nghe qua. Sau một lượt chơi, anh phải uống đến bốn, năm ly, cuối cùng hiểu được quy tắc.

Sau đó anh đều thắng, Dương Thâm vậy mà phải uống liên tục một ly lại một ly vào bụng.

"Thua không phải có thể hát sao? Anh uống ít thôi, cả ngày nay chưa ăn gì. " Khang Chỉ Kỳ bên cạnh thấy thế thì nhẹ giọng khuyên.

"Hừ. " Khúc Mịch ngồi dựa vào sofa, hạ mi nhìn anh, hàm ý muốn nói,

"Tửu lượng không tốt, phản ứng chậm, nhất định thất bại! "

"Đàn ông đoán số uống rượu, tất nhiên phải thắng thắn, lắm nha lắm nhải hát hò cái gì. Em muốn hát, thì tự mình hát đi!" Dương Thâm vốn là người luôn ôn tồn lịch sự, đây là lần đầu tiên phá lệ thô lỗ như vậy, lại còn là đối với vợ của mình.

Khang Chỉ Kỳ tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, cũng may ánh đèn trong phòng tối, không có ai phát hiện. Hơn nữa mọi người đều uống rất nhiều, lại còn toàn là bạn học, nói chuyện cũng rất tùy ý.

Cô ta hừ một tiếng, quay đầu lại thấy Dĩ Nhu ngồi trong góc. Cô ta cầm chai rượu sang, rót cho Dĩ Nhu một ly.

"Tôi mời cô, cảm ơn cô đã tới tham dự hôn lễ. lại còn mang theo bạn trai! " Nói xong một hơi cạn sạch.

"Tôi....."

"Tôi cũng không uống rượu! " Khang Chỉ Kỳ ngắt lời cô, "Chẳng qua hôm nay là ngày vui của tôi, thế nào cô cũng phải uống hết ly này chứ! "

Dĩ Nhu đành phải bắt cháp mà uống xong, chỉ cảm thấy cả cổ họng đến dạ dày đều cay xè, đầu ong một tiếng.

-----lời nói ngoài lề-----

Ngày mai ăn thịt được không (*^_^*) hì hì.....

Say rượu rồi này nọ, mọi người có hiểu không....

-----oOo-----

Chương 144: Nụ hôn đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Meoxuxu

Đoàn người náo loạn ở nhà hàng đến tận nửa đêm, đi ra đều phải đỡ lấy nhau. Khúc Mịch uống vào không ít rượu, mặt lại không đỏ sắc, ngược lại Dương Thâm lại nôn đến rồi tỉnh rồi ngủ.

"Tôi cùng Dương Thâm về bây giờ, hai người có thể đi chứ?" Khang Chỉ Kỷ nhìn thấy Dĩ Nhu đang dựa vào Khúc Mịch thì hỏi.

Khúc Mịch không nói gì, một tay ôm lấy eo Dĩ Nhu, thoải mái mà mang cô đi. Gọi lấy một chiếc taxi, anh rất cẩn thận đặt Dĩ Nhu xuống ghế sau, sau đó tự mình ngồi lên phía trên.

"Bác tài, khách sạn XX, cảm ơn." Dĩ Nhu mơ mơ màng màng nói xong, cô còn nhớ rõ phòng ở khách sạn còn chưa có trả.

Nói xong câu đó, cô liền nhắm mắt nghiêng đầu sang một bên, tựa vào vai Khúc Mịch mà bất tỉnh nhân sự.

Đợi cho xe dừng lại, cô lại mạnh mẽ ngồi dậy, mở ví lục lọi một hồi, không biết lấy ra cái gì rồi đưa đến trước mặt lái xe, "Bác tài, tiền đây, cảm ơn."

Khúc Mịch nhìn thấy thẻ phòng khách sạn trong tay cô thì bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng thanh toán tiền xe, lôi cô ra khỏi xe.

Đỡ cô đi đường không dễ dàng, cô lại đi giày cao gót, Khúc Mịch đành ôm lấy eo cô khiêng cô lên trên vai.

"Cho tôi một phòng, ngoài ra mang cho tôi một ly nước mật ong đến phòng xxx." Khúc Mịch luôn không bận tâm người khác nghĩ gì, khiêng Dĩ Nhu đứng ở đại sảnh khách sạn, cũng không có một chút không tự nhiên nào.

Cầm lấy thẻ phòng, anh khiêng Dĩ Nhu vào thang máy. Quẹo một vòng sau khi ra thang máy là đi đến phòng Dĩ Nhu, vừa mới tới cửa, liền nghe thấy Dĩ Nhu mở miệng mơ hồ nói: "Để tôi xuống, để tôi xuống, đồ lưu manh!"

Đồ lưu manh? Cô làm sao dám kêu gào như vậy! Khúc Mịch đánh xuống

mông cô một cái, không có tiếng hét như dự đoán, mà là một tiếng "Oe".

Tức khắc, một dòng chất lỏng ấm áp theo bả vai Khúc Mịch chảy xuống dưới, mùi vị rượu khó ngửi bắt đầu bốc lên.

Sắc mặt Khúc Mịch xanh mét, mở cửa phòng ra, lập tức tìm toilet. Anh đề Dĩ Nhu xuống bồn tắm, cởi áo khoác mình ra ném vào thùng rác.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, là người phục vụ mang nước mật ong tới. Khúc Mịch thấy người phục vụ là một phụ nữ ngoài bốn mươi, liền nhờ cô ấy vào tắm cho Dĩ Nhu, thay quần áo sạch sẽ ra.

Khúc Mịch ra tay luôn luôn hào phóng, nhìn chỗ tiền boa xa xỉ kia, người phục vụ rất vui vẻ mà đồng ý.

Chỉ sau chốc lát, Dĩ Nhu từ trong phòng tắm đi ra, tuy rằng còn mơ màng, nhưng vẫn có thể đứng vững. Cô co thành một đoàn trên sofa, đầu óc choáng váng không đứng dậy nổi.

"Uống cái này đi!" Khúc Mịch đưa nước mật ong qua.

Cô cau mày cầm lấy, uống thử một ngụm, cảm thấy hương vị cũng được liền một hơi uống sạch.

"Cố gắng ngủ một giấc, có việc gì gọi cho tôi." Khúc Mịch thấy cô khá hơn nhiều, đứng lên muốn đi.

"Từ từ." Đột nhiên cô nói, "Không phải anh nói xong việc thì thanh toán sao?"

"Em khẳng định bây giờ không phải lời nói khi say rượu chứ? Tôi cũng không muốn cầm thẻ phòng của em, còn phải trả tiền thừa cho em đâu."

Vẻ mặt Dĩ Nhu đầy nghi hoặc, hiển nhiên đã quên mất chuyện vừa rồi trên taxi.

"Rõ ràng sớm một chút thì tốt, không phải anh nói tôi ích kỷ sao, muốn

nhANH chóng rời khỏi tầm mắt của tôi? Không chỉ tính nợ ngày hôm nay, còn có những ngày trước tôi thiếu anh tính hết đi, anh cứ tùy tiện ra giá!"

"Ha ha." Khúc Mịch không nhìn được cười, ngồi xuống đối diện Dĩ Nhu, "Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ tính toán hết."

Dĩ Nhu tròn tròn mắt, so với ngày thường thì nhiều hơn một phần ngang ngược vô lý.

"Hôm nay nắm tay ba lần, ôm ba lần, cho anh một ngàn không cần trả lại." Cô mở ví lấy ra một ngàn đồng.

"Vừa rồi em nôn ra người tôi, áo khoác bị tôi ném vào thùng rác không thể mặc được nữa."

"Được rồi. Thêm một ngàn, đủ rồi chứ?" Dĩ Nhu nhanh chóng móc ra thêm một tờ tiền.

Trong mắt Khúc Mịch chứa thêm ý cười, "Vây trước đó thì tính sao? Em dường như không đủ tiền." Đối mặt với Dĩ Nhu say rượu vô cớ gây rối, anh thế nhưng lại có cảm giác muốn trêu đùa cô một phen. Còn hơn Dĩ Nhu mặc áo blouse, ít nói ít cười cầm dao giải phẫu, cô như vậy mới sống động hoạt bát! Hơn nữa, sức hấp dẫn cũng nhiều hơn!

"Tôi có thể!" Dĩ Nhu móc hai tấm thẻ ngân hàng trong ví ra, "Bộp" một cái ném xuống bàn, "Hôm nay chúng ta tính rõ ràng đi, tôi không muốn nợ bất cứ ai, đặc biệt là anh!"

"A? Vì sao không muốn thiếu nợ tôi?" Khúc Mịch đối với lời này của cô thì vô cùng hứng thú.

"Bởi vì....." Bởi vì nợ anh phải lấy người để trả a, "Đừng có chuyển đề tài, bây giờ chúng ta đang thanh toán."

"Được rồi. Vây chúng ta tính từ lần đầu tiên gặp mặt đi." Khúc Mịch nhàn nhả, tao nhã bắt chéo chân, "Vốn tôi không định nhận cái chức đội trưởng đội cảnh sát gì đó, chỉ là bởi vì nể mặt em nên mới đồng ý làm. Bắt tội

phạm, giảm bớt tỷ lệ phạm tội, khiến dân chúng yên tâm sinh sống, tuy rằng không thể coi tất cả đều là công lao của tôi, nhưng cũng phải chiếm khoảng trên 50% chỗ đó. Khoản nợ này em tính sao?"

Cái này cũng liên quan đến mình sao? Anh vốn dĩ có thể từ chối, lúc trước cô đi dùng Lục Ly đến chỉ là làm nèn, cũng không khóc không cầu anh ta nha. Hơn nữa, bảo vệ an toàn của dân chúng, bắt tội phạm, đều là chức trách của một người cảnh sát, làm sao lại tính đến tình cảm riêng tư đây?

"Xem ra em không chấp nhận lời tôi nói với em, như vậy, em nói đi."

Dĩ Nhu suy nghĩ một chút nói: "Mời tôi ăn cơm, mua quần áo cho tôi, mua máy tính, đồ vật dụng trong nhà, trang trí phòng ở. Còn có chữa bệnh tâm lý cho tôi, giúp tôi tìm hung thủ sát hại cha mẹ. Mỗi lần khi tôi cần, anh luôn có thể đúng lúc xuất hiện trước mặt tôi. Tuy rằng có thể là trùng hợp, nhưng tôi cũng rất biết ơn." Nói đến đây, biểu tình của cô trở nên ngưng đọng.

"Nhiều năm như vậy, tôi vẫn một mình, sớm đã thành thói quen phong bế chính mình lại. Tôi biết tình trạng của mình là không bình thường, nhưng tôi không còn cách nào. Lúc trước ở Canada, đôi không biết bao nhiêu bác sĩ tâm lý, nhưng không ai có thể giúp được tôi.

Có đôi khi tôi thường nghĩ, đợi đến khi tìm được hung thủ sát hại cha mẹ, tôi sẽ phải đi tìm bọn họ. Thế giới này đối với tôi mà nói, rất cô độc tịch mịch! Còn sống chính là một loại giày vò, nhất là ban đêm, giống như ác mộng không có kết thúc, mỗi ngày lặp lại khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng!

Tôi vô cùng cảm kích anh đã cứu vớt tôi khỏi nó, cho tôi thoát khỏi cơn ác mộng ấy, để tôi có thể tự do hít thở không khí buổi đêm. Cho dù có táng gia bại sản, tôi cũng không thể trả hết được ân tình này của anh. Nói ra có chút tầm thường, tôi thiếu nợ anh, chỉ có thể kiếp sau làm trâu làm ngựa mà trả lại.

Những lời này vẫn luôn tồn tại trong lòng tôi, tôi không biết nên ở thời điểm nào, dùng giọng điệu nào để nói, thậm chí không biết nên dùng những từ ngữ gì để có thể biểu đạt được tâm lòng của mình. Tự cô lập một thời

gian dài, khiến tôi mất đi khả năng của người bình thường, trao đổi, giao tiếp, thể hiện tình cảm của mình trước mắt người khác.

Đều nói rượu vào thêm can đảm, lời này một chút cũng không sai. Tuy rằng nói trong lúc say rượu, nhưng không phải buột miệng. Cho nên, anh không cần coi nó trở thành lời nói lúc say xỉn, tôi là---thật lòng!"

"Cho nên...."Đôi mắt sâu thẳm của Khúc Mịch lộ ra tia sáng, dường như có cái gì đang bốc cháy, "Em nói những lời này, tôi có thể hiểu là----Cảm ơn!"

Cô gật gật đầu, một lát sau lại nói tiếp, "Khi có bệnh tôi có rất nhiều nguyện vọng, một mình đi xem phim, một mình bước chậm chậm dưới ánh trăng, một mình đi du lịch ở thành phố, quốc gia xa lạ, một mình.....Đợi đến lúc tôi khỏi bệnh rồi, tôi tự nhiên muốn hoàn thành những nguyện vọng đó.

Nhưng tôi đột nhiên phát hiện, một người sinh hoạt không hề phong phú, vui vẻ như tôi tưởng tượng. Một mình ăn cơm, lười làm nhiều món; một mình đi xem phim, luôn nhận được ánh mắt đồng tình của người bên cạnh; một mình du lịch, sẽ phải lo mình sẽ lạc đường, gặp phải những điều bất trắc; thậm chí một mình ngủ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình, cảm giác cô độc không thể tan đi.....".

"Cho nên...." Khúc Mịch nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, dường như muốn tiến vào trong lòng cô, "Ý của em là nói, tôi có thể hiểu là----thừa nhận!"

Cô nghe thấy lời Khúc Mịch thì không lập tức trả lời, mà là trầm mặc.

Sau một lúc lâu, cô mới nghiêm túc lắc đầu nói: "Tôi thừa nhận, cuộc sống của tôi có thêm anh đã trở thành một thói quen. Khi anh nói muốn rời khỏi cuộc sống của tôi, hơn nữa nhanh chóng, vĩnh viễn biến mất, lòng tôi cảm thấy không thoải mái. Bình tĩnh lại, lấy lý trí mà phân tích phần không thoải mái này, nó bao gồm luyến tiếc, không buông xuống được, còn có một tia sợ hãi."

"Cho nên...."Khúc Mịch đột nhiên đứng dậy, anh đi tới trước mặt Dĩ Nhu, có chút vui vẻ lại có chút không tin nổi,"Lời này của em, tôi có thể hiểu là

em đang----thở lộ?!" Giọng điệu của anh không có khẳng định như trước đó.

Cô lại trầm mặc, lúc này im lặng, đúng là muốn mạng của Khúc Mịch. Lần đầu tiên anh cảm nhận được thời gian trôi qua quá chậm, có loại cảm giác bị đặt trên bàn nướng BBQ mà lật qua lật lại.

"Ừ." Dĩ Nhu rút cục gật gật đầu, "Nhưng mà....."

Từ nhưng mà này, chính là muốn mạng của Khúc Mịch. Anh bị một tiếng "Ừ" mà bay lên tận trời cao, chốc lát lại bị từ "Nhưng mà" kéo xuống địa ngục.

"Nhưng mà tôi cũng không hối hận đã từ chối anh!" Dĩ Nhu còn thật lòng nói, "Tôi chưa bao giờ nói yêu đương, không biết tình yêu là cái cảm giác gì. Tôi không dám xác định là mình có cảm tình với anh thật sự, hay bởi vì cảm kích anh nên sinh ra thói quen ỷ lại. Nếu là về sau, như vậy đối với anh rất không công bằng, tôi không muốn ích kỷ như vậy!"

Phụ nữ đúng là loài động vật thù dai! Lần đầu tiên Khúc Mịch cảm thấy miệng mình đúng rất độc.

Anh nhanh chóng đi đến trước mặt Dĩ Nhu, góc độ từ trên cao nhìn xuống dường như không hợp với tình hình hiện giờ. Anh giữ chặt tay Dĩ Nhu, kéo cô đứng lên khỏi sofa.

Dĩ Nhu vẫn còn trong trạng thái chóng mặt, lảo đảo một cái liền ngã vào ngực anh.

"Nghe này!" Anh dùng giọng điệu bá đạo không cho Dĩ Nhu có khả năng giãy dụa, "Cho tới giờ anh chưa bao giờ là người thất bại, duy nhất chỉ có thất bại ở trên người em. Dùng hết bản lĩnh đối với em, đào khoét tâm tư, cuối cùng lại bị em vô tình cự tuyệt, anh có chút giận."

Anh cứ nghĩ tưởng tượng em thành một người con gái không đáng để mình yêu, nhưng sự thật là, mặc dù anh có nói với chính mình, rất nhiều lần rằng em không đáng, anh vẫn không thể nào không yêu em! Anh nói rồi, muốn

biến mất trong cuộc sống của em, từ nay về sau trở thành người xa lạ.

Nhưng khi anh làm như vậy, anh hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nói chuyện thế nào lại không nghĩ đến đường lui! Anh vẫn luôn suy nghĩ, cuối cùng vẫn là trở về, thành phố không có em ngay cả hít thở anh cũng thấy khó khăn.

Cho nên, mặc kệ em thích hay là thành thói quen, anh đều nguyện ý ở bên cạnh em!

Vốn anh đã kiên định nghĩ như vậy, nghĩ rằng khi gặp mặt, mặc kệ em có lạnh lùng nói chuyện như thế nào với anh, anh cũng không bao giờ rời khỏi em. Anh không ngờ, em thế nhưng có thể nói ra những lời này, làm anh vừa mừng vừa sợ.

Cho nên, em đừng nghĩ muốn đuổi anh đi. Em nợ ân tình của anh, không dùng tiền giải quyết được, thì dùng người bồi thường đi!" Nói xong, cúi đầu, chuẩn xác giữ lấy môi Dĩ Nhu mà hôn xuống. (hôn rồi, hôn rồi **tung hoa**)

Mùi bạc hà, mùi cồn, mùi thơm của cơ thể, nhiều loại hương vị hòa lẫn một chỗ, khiến anh muốn ngừng mà không được. Anh giống như một con chó nhỏ, rốt cuộc cũng gặm được khúc xương mà mình thèm nhỏ dãi lâu nay, hưng phấn không biết xuống tay từ đâu. (Đoạn này tui cười chết mất vs tác giả:v)

Trên thực tế, anh là con chó nhỏ còn chưa từng gặm qua xương, không biết xuống tay như thế nào! Anh lần đầu tiên là cắn một chút, sau đó đổi thành liếm, dường như liếm không thể thỏa mãn, lại biến thành mút vào.

Anh lần đầu tiên một lòng không muốn lãng phí, chuyên tâm nghiên cứu khối "Xương" này. Đợi cho anh cảm giác được, người trong lòng dường như xụi lơ xuống, lúc này mới chú ý tới Dĩ Nhu hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt khó coi, dường như đã hôn mê bất tỉnh.(chết với anh (>.<))

Ách, đúng là mình lần đầu tiên hôn phụ nữ, nhưng cũng không đến mức làm cho cô khó chịu đến ngất xỉu chứ.

Nhưng sự thật, quả thật là anh đã chặn lại miệng Dĩ Nhu, làm cho cô hô hấp không thông. Hơn nữa Dĩ Nhu say rượu đầu vầng mắt hoa, lại vô cùng kích động và khẩn trương, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Thật sự là mất mặt, trên đời này người yêu hôn nhau, có thể làm người ta ngất xỉu chắc chỉ có bọn họ một đôi thôi. Khúc Mịch cảm thấy vô cùng thất bại, anh một người học thức uyên bác lần đầu tiên cảm thấy con đường học hành đúng là không có giới hạn. (ý anh là học hun hun ấy)

Hôm nay đúng là một ngày quan trọng trong đời anh, không chỉ có dâng lên nụ hôn đầu, còn phá lệ cảm nhận được rất nhiều cái gọi là lần đầu tiên.

Anh ôm Dĩ Nhu lên giường, ấn lên nhân trung để cô tỉnh lại.

"Em cảm thấy thế nào."

"Có chút choáng váng." Dĩ Nhu cau mày, rũ mắt không dám nhìn mặt anh, chỉ cảm thấy khuôn mặt mơ hồ nóng lên.

Thật bẽ mặt, chẳng qua là bị hôn một cái, làm sao liền ngất đi chứ? Mình cũng không phải thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, cần gì phải khẩn trương như vậy? Hôn môi cũng không có chết người, chẳng ghê gớm gì cả!

"Uống một cốc nước đi." Khúc Mịch cầm lấy một cốc nước đến.

"Ừm." Cô nhận lấy, không nói gì uống nước, không khí trong phòng có chút mập mờ, lại có hút xầu hổ.

"Nghỉ ngơi một lát đi, anh thuê phòng ở bên cạnh." Khúc Mịch thấy vẻ mặt cô đỏ bừng, khóe mắt và miệng đều chứa ý cười.

Còn nhiều thời gian, hiện tại không nên ép cô quá chặt!

-----oOo-----

Chương 145: Ăn cơm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Meoxuxu

Dĩ Nhu cả đêm không ngủ ngon, đến tận gần sáng mới chợp mắt. Say rượu cộng với mất ngủ, đến giữa trưa cô mới rời giường, còn cảm thấy cả người không có chút sức lực nào.

Cô vừa mới đứng lên liền nhận được điện thoại của Khúc Mịch, "Nửa giờ sau gặp nhau ở đại sảnh, anh đưa em đi ăn cơm." Không đợi cô nói chuyện, bên kia đã cúp máy.

Đây là phong cách của Khúc Mịch, mặc kệ người khác thế nào, luôn dựa theo ý nghĩ của mình mà làm việc! Lúc này cô cũng không muốn gặp Khúc Mịch, nghĩ lại cảm thấy thật mất mặt, huống chi là gặp người thật? Ngày hôm qua cô chỉ uống có một ly rượu mà thôi, thế nào liền say đến độ nói năng linh tinh chứ? Hồngбет chính là, mỗi một chữ ngày hôm qua cô nói, mỗi một việc cô làm, cô đều nhớ rõ như in!

Cô thế mà lại tỏ tình với Khúc Mịch! Cô cảm thấy mất mặt cũng không hẳn là chuyện tỏ tình này, mà là sau khi từ chối người ta, mới hối hận, rồi lại mượn rượu nổi điên. Hơn nữa thời điểm thân mật với Khúc Mịch, bản thân mình thế mà lại té xỉu!

Anh ấy có thể cảm thấy cô đói khát lắm rồi, hoặc là đã sớm ngóng trông anh hôn mình đến nỗi không chờ được nữa? Rất mất mặt, quả thật không dám nhớ lại!

Dĩ Nhu muốn tìm một nơi không có người, không, là không có Khúc Mịch để trốn đi. Đợi thêm tám hoặc mười năm nữa, đoán chừng chuyện sẽ trôi vào quên lãng.

Nhưng cô phải làm thế nào để từ chối Khúc Mịch đây? Người ta còn đang đợi ở đại sảnh, cô không thể trốn ở trong phòng vĩnh viễn không ra được. Cô xem như khá hiểu tính cách Khúc Mịch, làm sao anh có thể làm như

chuyện gì cũng không có chứ?

Dĩ Nhu sửa soạn tốt, đi vòng quanh phòng. Rượu chết tiết, lần sau có kẻ dao trên cổ cô cũng không dám uống!

Đừng rồi, rượu! Trong đầu Dĩ Nhu chợt lóe ra ý nghĩ, uống rượu xong ai còn nhớ rõ mình đã nói qua, làm qua chuyện gì chứ?

Đột nhiên cô có tự tin để gặp Khúc Mịch, soi lại gương một chút, sau đó ra khỏi phòng.

Ra khỏi thang máy, từ xa đã nhìn thấy Khúc Mịch đứng ở trung tâm, áo sơ mi xám trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác cùng màu, phía dưới quần màu tro thoải mái. Rõ ràng là quần áo bình thường không thể bình thường hơn, lại làm cho người ta không rời mắt được.

Dĩ Nhu phát hiện những cô gái đi qua người trắng trợn ngắm anh hoặc là trộm liếc mắt một cái, mà anh chỉ tập trung tinh thần nhìn ra cửa sổ sát đất bên ngoài, không biết đang nhìn cái gì.

Cô dừng một chút, âm thầm hít sâu một hơi, sau đó mới đi qua.

Vừa đến gần còn chưa đứng vững, Khúc Mịch liền quay lại, "Anh nghĩ em còn trốn ở trong phòng không ra, sau đó tìm đủ các loại lý do buồn cười."

"Em làm sao phải trốn chứ?" Ánh mắt Dĩ Nhu có chút bối rối, cố ý nhìn mấy bức tường xung quanh, "Đi nhanh thôi, đã mười hai giờ rồi. Em đói bụng!"

Khúc Mịch thấy thế cũng không nói gì, chân dài bước đi trước.

Cô thở phào một cái, trộm trong lòng khen ngợi mình một chút! Tốt lắm, cứ như vậy đi, nhất định có thể vượt qua!

Khúc Mịch bắt một chiếc taxi, anh mở cửa xe, Dĩ Nhu lại nhanh nhẹn mở ra cửa lái phụ rồi chui vào. Khúc Mịch liếc nhìn cô một cái, tự mình ngồi ở phía sau.

"Bác tài, phiền ông đến đường XX nhà hàng XX."

Lái xe nghe thấy địa chỉ Khúc Mịch nói, cười lên tiếng: "Hai vị tới du lịch sao? Đó chính là nhà hàng nổi tiếng nhất ở chỗ chúng tôi đó, món ăn bên trong ngon lắm. Du khách đến chỗ chúng tôi du lịch đều tới đó thưởng thức, nhất là món điểm tâm ngọt của bọn họ, một lúc liền cháy hàng, nghe nói còn nhận được giải thưởng quốc tế gì đó. Dù sao tôi đã đưa không ít khách đến đó thử, bọn họ đều nói ăn rất ngon. Thế nhưng giá khá cao, tôi ăn không nổi, ha ha."

Dĩ Nhu cả đời thích nhất đó là ăn ngon, vừa nghe thấy có món ngon, lập tức đem chuyện lúng túng vừa rồi quên đi, lòng tràn đầy chờ mong được ăn.

Xe rất nhanh đưa bọn họ đến nơi, Dĩ Nhu xuống xe nhìn lên, nhà hàng này thế nhưng từ cửa đã xếp hàng dài.

Bây giờ đúng vào giờ ăn cơm, danh tiếng nơi này lại lớn, người vùng khác hay người dân địa phương đều đến đây, khó trách phải xếp hàng.

Buổi sáng Dĩ Nhu không ăn cơm, đoán chừng đến lượt bọn họ thì đã đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi.

Chỉ thấy Khúc Mịch lập tức đi lên phía trước, báo tên rồi được họ dẫn đi.

Anh chỉ quay đầu lại gọi Dĩ Nhu, "Có một loại dịch vụ gọi là đặt trước!" Đêm qua anh thật ra không ngủ được, tìm hiểu không ít nơi du lịch, cuối cùng chọn nhà hàng này. Sáng sớm tỉnh mơ, anh liền gọi điện thoại đặt trước, vừa vặn chỉ còn đúng một bàn.

Nhìn thấy gáy anh, Dĩ Nhu có thể tưởng tượng được khuôn mặt kiêu ngạo của anh rồi, không khỏi bĩu môi. Thế nhưng có mỹ thực, gì đó đều thành mây bay.

Điều kiên bên trong nhà hàng này rất tốt, các bàn đều đặt ở hai bên, ở giữa là một hồ nhân tạo, núi giả xanh biếc, trong hồ đủ các loại cá chép nhiều màu, ngọn đèn chiếu ra nhiều màu sắc xuống suối, còn có âm nhạc êm dịu

xung quanh.

Phục vụ đưa menu đến, không đợi Dĩ Nhu gọi món, chợt nghe thấy Khúc Mịch nói: "Thịt hầm Thiệu Đông, gà hầm rượu Thiệu Hưng, cá hấp, cùng với món điểm tâm ngọt "Hỏa sơn bạo phát" nổi tiếng của nhà hàng."

"Anh xác định chỉ cần bốn món này?" Người phục vụ xác nhận, thấy Khúc Mịch gật đầu lúc này mới đi khỏi.

"Tất cả món đó đều là đặc sản ở quán này." Dĩ Nhu lật xem thực đơn, tuy rằng bên trên không ghi giá, nhưng mấy món này đều ở vị trí rõ thấy, hơn nữa còn có hình ảnh minh họa. Chỉ cần nhìn hình ảnh thôi, đã khiến cho người ta cảm thấy thèm nhỏ dãi.

"Ừm." Lời nói của Khúc Mịch luôn luôn ít, chẳng qua hôm nay lại khiến cho Dĩ Nhu thấy áp lực.

Nhất là hai người lại ngồi mặt đối mặt, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, ách, đúng rồi, cúi đầu mân mê di động là biện pháp tốt nhất.

Dĩ Nhu rất nhanh cầm lấy điện thoại, trong quán phát Wifi miễn phí, lên Weibo bắt đầu xem tin tức.

Hiện tại mọi người đều mỗi giây mỗi phút lướt mạng xã hội, đi đường, ăn cơm, làm việc, thậm chí đi WC đều phải đăng lên dòng trạng thái. Bọn họ thế nào lại không sợ người khác thấy sao?

Thật nhàm chán, vô cùng nhàm chán, Dĩ Nhu lại đổi sang xem báo mạng. Tin tức bây giờ có đủ loại, hơn nữa bởi vì có Internet tốc độ cao, tốc độ truyền tải tin tức cũng rất nhanh.

Nhất là mấy báo lá cải, đầu tiên là tin ngầm chỉ một nam nghệ sĩ nào đó ngoại tình....., sau đó đặt tiêu đề "Thứ hai sẽ có". Nam nghệ sĩ kia đầu tiên là gửi thông báo đi, sau đó đăng Weibo, cảnh cáo tuần san nọ, sẽ kiện họ tội vu khống.

Khẩu vị của đại chúng đều bị treo giữa chừng, đều sống chết một ngày như

một năm mà đợi thứ hai đến.

Thứ hai, tuần san kia quả nhiên đúng hẹn tung ra bằng chứng nam nghệ sĩ kia ngoại tình.....Là ảnh chụp. Quần chúng ồ lên, thái độ nam nghệ sĩ quay ngoắt 180 độ, lập tức gửi thông báo đi giải thích.

Thật đúng là hài kịch đủ đặc sắc, tình tiết trầm bổng phập phồng lôi cuốn con người ta, so với mấy bộ phim truyền hình còn hấp dẫn hơn mấy phần.

Thế nhưng ngôi sao này cũng thật đáng thương, cuộc sống sinh hoạt đời thường đều phải nằm trong tầm mắt quần chúng. Đừng nói là ngoại tình.....cho dù có là chuyện gió thổi cỏ lay cũng bị đưa tin.

"Em thấy tin tức này thế nào?" Khúc Mịch thấy cô đọc tin này, mở miệng hỏi.

Ách. Có chuyện để tán gẫu còn hơn không hé răng nửa lời. Dĩ Nhu suy nghĩ một chút, đáp lại: "Em cảm thấy vấn đề này chỉ có vợ đương sự mới có tư cách trả lời, dù sao góc độ nhìn nhận sự việc của mỗi người là khác nhau.

Có lẽ tình cảm của bọn họ đã sớm tan vỡ, chỉ ngại dư luận công chúng xung quanh mà cố gắng duy trì. Nhà trai ngoại tình.....chính là tìm một đoạn tình yêu mới, vợ anh ta hẳn biết nhưng ngầm đồng ý; có lẽ người đàn ông kia chỉ là lãng nhãng, làm vợ không thể không biết, nhưng người chồng không chịu ly hôn, người vợ liền mở một mắt nhắm một mắt mặc kệ; có lẽ cô vợ là một người có thói sạch sẽ, không dễ dàng tha thứ hôn nhân có một vết nhơ nào, lúc này đang chuẩn bị ký giấy ly hôn.

Thật ra hôn nhân bắt nguồn từ tình cảm con người, muốn làm theo ý quần chúng là không thể nào. Em nghĩ, mọi người hẳn nên lý trí một chút, khoan dung một chút, cho bọn họ một ít không gian. Tất cả mọi người đều đã trưởng thành, dùng hòa bình để giải quyết vấn đề này."

"Nếu em là người vợ, em có thể lý trí như vậy sao?" Khúc Mịch hỏi tiếp, "Em có dễ dàng tha thứ cho chồng mình ngoại tình bên ngoài không?"

"Đàn ông ngoại tình...Đơn giản có hai lý do: một là sinh lý chịu chi phối;

hai là bên trong chi phối."

Đây là nói quanh co sao? Nhưng mà có thể hiểu được, thứ hai là là yêu thương một người phụ nữ khác, thứ nhất là loại nhục dục không liên quan đến tình cảm.

Dĩ Nhu nói tiếp: "Bất kể là loại nào em cũng không thể chấp nhận! Trong hôn nhân đã không có tình yêu, người đàn ông vốn phải có ý thức trách nhiệm lại không khống chế nổi thân dưới của mình, như vậy hôn nhân này liền không còn ý nghĩa. Từng người đi tìm hạnh phúc, hai người đều còn lại chút thể thể diện cuối cùng, miễn cho sau này trở thành trò cười của đại chúng!"

"Đã hiểu." Khúc Mịch nghe xong nói, "Thế nhưng chuyện này sẽ không xảy ra trên người em, bởi vì anh sẽ không ngoại tình! Đầu tiên, về mặt sinh lý anh rất khỏe mạnh, tiếp đó, anh là một người dưới bất kì tình huống gì đều có thể khống chế được chính mình. Điểm này, em so với những người khác hẳn là rõ ràng."

Đúng vậy, hai người cùng nằm trên một chiếc giường, anh đều có thể đứng mực. Dĩ Nhu tự nhận coi là mỹ nữ, lại gặp Liễu Hạ Huệ.

Bất quá, anh nói lời này là ý gì? Anh có phải muốn nhắc tới chuyện đêm qua không?

"Ha ha." Dĩ Nhu định đục nước béo cò, giả vờ cho qua.

Lúc này đồ ăn được mang lên, khiến cô thở phào một cái.

Thịt Đông Pha, dùng rượu vàng để nấu. Khi đầu bếp chế biến thức ăn, dùng lượng nguyên liệu vừa đủ, một cân thịt ba chỉ dùng một nửa lít rượu vàng cùng nhau hầm một giờ. Khiến thịt Đông Pha ngấm vào miệng đã tan, có thể ăn là thấy thỏa mãn, nhưng sau khi ăn xong, rượu vàng trong quá trình nấu được thấm vào thịt vẫn còn vương lại mùi thơm, ngửi thấy làm cho người ta vui mừng.

Dĩ Nhu gấp một miếng bỏ vào trong miệng, đầu tiên là mùi thịt, sau đó là

hương rượu, theo đầu lưỡi nhấm nuốt hương vị kết hợp rất hoàn mỹ, làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

"Thơm quá!" Dĩ Nhu mặt mày hớn hở, quên đi chuyện buồn bực lúc trước. Khó trách người ta thường nói, tâm tình không tốt ăn cái gì đó liền tốt.

Nhà ăn này phục vụ đồ ăn rất nhanh, gà hầm rượu Thiệu Hưng đã được bung lên. Uống thử trước một ngụm canh, lại ăn một miếng thịt gà, bỗng nhiên cảm thấy say mê.

Mà cá hấp dùng qua rượu vàng hương vị thơm ngon, rất đặc biệt.

Cuối cùng đó chính là món ngọt-----hỏa sơn bùng nổ. Trên đĩa sắt nung có một khối bánh ngọt màu tím, bên trên là một lớp kem hình nón. Phục vụ bung một ly rượu Bồ Lăng đặc biệt lên, tưới lên trên mặt kem. Chỉ thấy nháy mắt lớp kem tan chảy, hỗn hợp rượu mà kem rơi xuống đĩa sắt, nhất thời nổ đánh đách.

Phục vụ lại dùng cái bật lửa đốt đĩa sắt, ngọn lửa màu lam phụt lên một chút rồi tắt dần. Kem hoàn toàn được hòa tan, chậm rãi thẩm thấu, bốc hơi lên.

Món ăn này thật đúng là tinh phẩm, ách, quái lạ, tại sao tất cả đều dính đến rượu vậy? Trước đó mình đã thề sẽ không động đến rượu nữa!

-----oOo-----

Chương 146: Kim Chí Thành? Lục La?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Meoxuxu

Dĩ Nhu không có chút tử lượng nào, một khi uống tính tình sẽ thay đổi lớn. Hoặc là nói chính xác thì tính tình được phóng thích ra, dùng lạnh lùng bao vây để phá đi vỏ cứng bên ngoài.

"Này, không phải anh cố ý chọn mấy món này chứ?" Dĩ Nhu bắt chắp đồ ăn có rượu vàng hay không, lại uống lên mấy ngụm canh gà.

Hương vị thuần túy nồng đậm, hoàn toàn không có một chút mùi hôi, tinh tế thưởng thức mùi rượu nhàn nhạt, ngon đến nỗi làm cho người ta muốn cắn rớt đầu lưỡi.

Nghe cô gọi anh là "Này", Khúc Mịch nở nụ cười, "Về sau em không được uống rượu trước mặt người khác, nhất là đàn ông!"

"Anh dựa vào cái gì mà quản tôi!" Dĩ Nhu chau mày.

Khúc Mịch nghe thấy lời này đột nhiên nhòm người sang, vươn tay chạm vào môi cô. Mặt Dĩ Nhu lập tức nóng như thiêu như đốt, trong đầu xuất hiện một đoạn đêm qua. Ách, giả vờ đã quên cũng khó như vậy!

Tay anh nhẹ nhàng vuốt qua môi Dĩ Nhu một cái, sau đó lấy khăn giấy ra lau tay, "Dính rượu, ngay cả ăn uống cũng trở nên lố mẫm hơn." Nhưng mà rất đáng yêu, câu cuối cùng này anh không nói ra.

Ách, hóa ra khỏe miệng mình dính đồ ăn!

"Nếu không em cho rằng trước mắt mọi người anh sẽ làm gì?" Nhìn thấy cô đầu tiên là khấn trương sau lại hiện vẻ tức giận, Khúc Mịch cười như không cười hỏi.

Dĩ Nhi cúi đầu dôn sức ăn, không trả lời câu hỏi của anh.

"Ha ha."

Đây là kiểu cười gì? Rõ ràng là đang chê cười cô! Dĩ Nhu có chút tức giận, không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao? Điều là người trưởng thành, có gì đặc biệt hơn người! Cô mới không để cho Khúc Mịch lấy chuyện này làm nhục điểm.

"Khúc Mịch, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, chỉ là nụ hôn mà

thôi." Dĩ Nhu bày ra một bộ không thèm quan tâm, " Bây giờ là xã hội hiện đại, không thể nói rằng ai chiếm tiện nghi của ai. Về sau anh không được nói đến chuyện này!"

Khúc Mịch tựa lưng vào ghế, trên khuôn mặt nhàn nhã chứa đựng vẻ bất kham, bất kể làm động tác gì cũng mang theo khuôn phép.

Kỳ thật, người đàn ông này rất đẹp mắt, bản thân mình cũng không thiệt! Trong lòng Dĩ Nhu âm thầm nghĩ.

"Anh có nói cái gì sao?" Anh nhìn chằm chằm Dĩ Nhu, trong mắt tràn đầy ý cười.

"Anh còn muốn nói gì nữa đúng không?" Dĩ Nhu hỏi lại, "Em biết ý nghĩ trong lòng anh."

"A? Em nói xem."

Dĩ Nhu nghe thấy lời này, "Đừng có dùng dáng vẻ cảnh sát kia, em không thích bị tra khảo. Em không phải sau khi say rượu mà biến chất, tuy rằng say rượu nhưng ý thức rất thanh tỉnh, mỗi lời nói ra đều nhớ rõ rành mạch!" Nếu giả vờ mặc kệ không được, vậy đơn giản cứ nói trắng ra. Mở lời trước, miễn cho về sau gặp mặt lại xấu hổ!

"Anh nghĩ rằng em muốn giả bộ không nhớ được."

"Một người lớn thành thực sẽ không trốn tránh vấn đề!" Dĩ Nhu mới không nói mình vốn dĩ tính làm như vậy!

"Thành thực? Ừm, dường như vẫn còn không gian để nơi nào đó phát triển tiếp." Khúc Mịch liếc mắt một cái vào nơi nào đó của cô, nghiêm trang nói.

Người này? Dĩ Nhu theo bản năng lấy tay che ngực, lập tức cố gắng bỏ tay xuống. Tốt xấu gì mình cũng cỡ B+ và C-, dựa theo thân hình của người phương Đông, có thể nói là tương đối hoàn mỹ. Quá lớn có cái gì tốt, cực kỳ dễ sẽ xuống! Đàn ông chính là nông cạn như vậy!

Đột nhiên, di động Khúc Mịch vang lên, sắc mặt Dĩ Nhu lập tức trở nên ngưng trọng. Trong ấn tượng của cô, di động Khúc Mịch vang lên chính là có liên quan đến án mạng. Đây là lại làm ra mạng người, hay là vụ án Kim Chí Thành có tiền triển?

Quả nhiên, sắc mặt Khúc Mịch khi nhắc máy liền nghiêm túc lên.

"Chúng ta lập tức trở về!" Khúc Mịch lập tức thanh toán, vừa đi vừa giải thích với cô, "Điện thoại là của Lưu Tuấn bên Thái Lan gọi tới, hồ sơ bệnh án Kim Chí Thành chúng ta điều tra không có gì sai lầm. Nhưng mà ở Thái Lan cậu ta điều tra ra phát hiện kinh người!"

"Về Lục La?" Dĩ Nhu theo bản năng hỏi, trực giác nói cho cô, Lục La này có vấn đề. Hơn nữa cô mơ hồ cảm thấy được, Lục La đang trốn ở một góc tối nào đó mọi người không thấy, luôn luôn theo dõi nhất cử nhất động của mọi người, nhất là người Kim gia!

Khúc Mịch gật gật đầu, "Lưu Tuấn muốn điều tra thời gian cụ thể Kim Chí Thành xuất nhập cảnh ở Thái Lan, lại phát hiện ra hành tung của Lục La. Chính là bên Thái Lan có ghi chép thông tin nhập cảnh của Lục La, nhưng không có ghi chép xuất cảnh của cô ta. Điều tra lại bản ghi chép xuất nhập cảnh của Kim Chí Thành, lại phát hiện bản ghi chép của hắn không thích hợp, nhiều hơn một lần xuất cảnh."

Đây là ý gì? Dĩ Nhu suy nghĩ một lúc mới hiểu ra, "Nói cách khác, đi Thái Lan chính là Kim Chí Thành và Lục La, mà thời điểm quay về lại là hai Kim Chí Thành!"

"Chúng ta yêu cầu gặp Kim Chí Thành! Anh nghi ngờ....."

Giả thiết này quá lớn, thế nên khiến tim Dĩ Nhu đập có chút nhanh hơn. Khúc Mịch nói cũng không hết, cô cũng không hỏi tiếp.

Khúc Mịch gọi điện thoại cho Lục Ly, đề anh ta đem Kim Chí Thành về cục cảnh sát, chờ sau khi anh về sẽ tự mình thẩm vấn.

Khúc Mịch và Dĩ Nhu ngồi tàu hỏa trở về, không tới một giờ liền đến

Giang Nam, Lục Ly lái xe đến nhà ga đón, trên đường báo cáo tình huống.

Kim Chí Thành đã được đưa về cục cảnh sát, Diệp Hồng lập tức đem luật sư cố vấn đến, nộp tiền bảo lãnh. Làm sao Lục Ly có thể để cô ta đem người đi, thái độ vô cùng cứng rắn. Diệp Hồng thấy thế yêu cầu gặp Kim Chí Thành, yêu cầu này tự nhiên cũng bị từ chối.

Khúc Mịch về đến cục cảnh sát không lập tức thăm vấn Kim Chí Thành, mà đến phòng họp. Trong máy tính ở phòng họp có tất cả tư liệu liên quan đến vụ án, anh tỉ mỉ xem lại từng chi tiết.

Sau một giờ, anh gọi Vương Tịnh vào. Không biết hai người nghiên cứu cái gì bên trong, hơn nửa giờ sau Vương Tịnh mới đi ra.

Bọn họ đem Kim Chí Thành đến không có chứng cứ gì chính xác, cho nên nhiều nhất chỉ có thể giữ anh ta bốn mươi tám tiếng. Tư liệu này đã nghiên cứu qua nhiều lần, dường như Lục Ly đã lục tung hết, đoán chừng cũng không có phát hiện gì mới. Sau đó chỉ có thể dựa vào việc thăm vấn Kim Chí Thành mà ra, hẳn là dùng phương thức thăm vấn "bánh xe" với hắn. Không cho hắn uống nước, xem hắn có thể duy trì tới khi nào!

Lãng phí thời gian điều tra tư liệu làm gì? Còn có thể tra ra hoa sao? Trong lòng Lục Ly sốt ruột, đi qua đi lại ngoài cửa phòng họp. Anh ta thấy Vương Tịnh đi ra, vội vàng hỏi cô ta.

"Hiện trường sát hại nhà Đồng Huy, từng lưu lại một dấu giày mơ hồ trên ván cửa của phòng ngủ. Hiện trường sát hại Kim Hâm, còn có dấu chân dính máu rõ ràng. Căn cứ vào dấu chân đó, Đội trưởng Khúc kêu tôi xác nhận có phải cùng thuộc một hung thủ hay không, đem chiều cao, cân nặng của hung thủ tính rõ đến từng số lẻ một!" Về mặt Vương Tịnh có chút ủy khuất, yêu cầu này rất hà khắc.

Cô ta nhớ rõ biểu tình của Khúc Mịch khi mình lắc đầu, sợ tới mức đành phải sửa miệng nói để thử xem. Căn cứ vào dấu vết giày mà phỏng đoán chiều cao, cân nặng, khác biệt hai trị số đều là điều bình thường. Cô thật sự không có tin mình có thể tính ra chính xác như vậy, hơn nữa Khúc Mịch còn muốn cô đoán ra dáng đi của hung thủ.

Lục Ly nghe xong cau mày, không biết đến tột cùng Khúc Mịch muốn làm cái gì.

Chỉ sau chốc lát, Khúc Mịch lại gọi Cô Thành đi vào. Hai người ôm máy tính mân mê một hồi, hơn nửa ngày hai người mới đi ra.

"Vương Tịnh, cô đi đưa Kim Chí Thành vào phòng thẩm vấn." Khúc Mịch hạ lệnh, để cho Dĩ Nhu cũng đi vào quan sát.

Một lát sau, Vương Tịnh mang theo Kim Chí Thành. Hắn ta đi trước, Vương Tịnh theo sau nghiêng cứu dáng đi của hắn, cảm thấy dường như không vừa chân lắm, nhưng lại không dám khẳng định. Trong chốc lát Khúc Mịch hỏi cô phải trả lời thế nào? Nói sai sẽ làm chậm trễ việc!

Vào phòng thẩm vấn, vẻ mặt hắn không vui ngồi xuống, "Đội trưởng Khúc, anh đưa tôi tới đây là có ý gì? Tôi nói rồi, tôi chưa từng giết bất luận kẻ nào!"

"Đừng nóng vội, tôi có vài điểm đáng ngờ cần anh hỗ trợ điều tra." Khúc Mịch ngồi đối diện hắn, đánh giá hắn, "Chiều cao và cân nặng của anh là bao nhiêu?"

"Cao 1m82, trước đó cân nặng là 80 kg, bây giờ gầy đi, hơn 60 kg. Anh cũng biết điều trị bệnh tâm thần đối với cơ thể tôi là một loại tàn phá, ai đi vào trở ra cũng sẽ sụt cân." Hắn giải thích.

"À." Khúc Mịch đồng ý gật đầu, "Giọng của anh vẫn chưa khỏe sao?"

Giọng nói của hắn ta khàn hơn so với trước kia, lần trước gặp mặt ở nhà trọ Khúc Mịch liền chú ý tới.

"Nghe bác sĩ nói là dây thanh quản bị thương tổn, đoán chừng rất khó." Hắn giải thích, "Anh biết không, trạng thái lúc tôi mới đi viện tâm thần không được tốt lắm. Có đôi khi hét to, còn phát điên đập phá đồ vật. Bọn họ liền đem tay chân tôi trói lại, tôi còn hét lớn tiếng hơn nữa, đến khàn cả giọng, cuối cùng không phát ra được tiếng nào. Đều là tật xấu lúc đó tạo ra, chỉ sợ

sẽ theo tôi suốt."

Hắn nói nghe ra đều rất hợp với lẽ thường, thế nhưng quá phù hợp lẽ thường, lại giống như đã chuẩn bị lý do thoái thác trước đó, làm cho người ta không chỉ ra được lỗi hổng nào. Hơn nữa hắn không trả lời một vấn đề, đều muốn giải thích cho mình, sợ Khúc Mịch hiểu làm cái gì. Hắn như vậy giống như giấu đầu lòi đuôi, như thế nào có thể thoát nổi nhần tình của Khúc Mịch?

Khúc Mịch lại hỏi: "Kim Chí Thành, chị Lục La của anh hắn là sinh đôi cùng trứng?"

"Cái này tôi không biết, chẳng qua tôi cảm thấy chị ấy vô cùng giống tôi, nếu cách ăn mặc giống nhau, ngay cả tôi cũng không nhận ra được ai là ai."

"Chúng tôi tra được từ người đỡ đẻ cho mẹ anh một chuyện, trong đó có một chi tiết nhỏ. Bà mụ kia rất thích ăn cuống rốn, bất kể đỡ đẻ cho ai, đều sẽ đem cuống rốn về nhà. Theo lời con dâu của bà đỡ, lúc ấy mẹ chồng bà mang về một cái cuống rốn, còn nói hương vị không có ngon như cuống rốn khác. Bởi vì hai cái thai dùng chung, dinh dưỡng bên trong đều bị hấp thụ."

Khúc Mịch thuận tiện phổ cập khoa học cho mọi người, "Sinh đôi cùng trứng khác với sinh đôi khác trứng, sinh đôi này sẽ có ADN hoàn toàn giống nhau, thậm chí trong lúc đó còn có cảm ứng tâm linh tương thông mãnh liệt. Bọn họ sẽ vì hỉ nộ ái ố của đối phương mà thay đổi tâm tình, sẽ cảm ứng được đối phương đau ốm. Anh có thể cảm ứng được chuyện của Lục La sao?"

Kim Chí Thành nghe xong nhướn mày, nói: "Quả thật như thế! Tôi thường xuyên cảm thấy không hiểu sao lại bị thương, vui vẻ, thậm chí một lần còn cảm thấy làn da đau đớn giống như bị cắt. Tôi không biết vì sao, sau đó lại nói chuyện phiếm với Lục La mới biết được chị ấy có cảm giác giống như vậy. Lúc ấy tôi liền cảm nhận được, song sinh thật sự rất thần kỳ."

Sau đó, chị ấy nói muốn đi Hàn Quốc, tôi liền không gặp được chị ấy. Thế nhưng tôi có loại cảm giác, dường như chị ấy đã trải qua quá trình lột xác đau đớn. Có một lần, tôi còn mơ màng thấy chị ấy giết người, lại hình như

là tôi giết người, suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn."

"Vậy bây giờ anh còn có thể cảm ứng được sự tồn tại của cô ta không?"
Khúc Mịch truy vấn.

Hắn lắc đầu, "Từ khi tinh thần tôi chuyển nên tốt hơn, tôi không cảm giác được sự tồn tại của chị ấy nữa. Có lẽ.....Chị ấy đã chết rồi cũng nên! Đội trưởng Khúc, bất kể chị ấy có liên quan đến vụ án này hay không, mong anh có thể giúp tôi tra ra chỗ của chị ấy. Tôi là người thân duy nhất trên đời này của chị ấy, bây giờ chị ấy mất tích, tôi muốn báo án!"

"Được!" Khúc Mịch sáng khoái đồng ý, "Vậy anh nói xem chiều cao và cân nặng của cô ta cho tôi biết."

"Chị ấy thấp hơn so với tôi một chút, người gầy, không biết nhiều năm rồi, chị ấy có thay đổi gì không. Các anh đã đến Lục gia, điều tôi biết còn không kỹ càng bằng các anh. Từ mười lăm năm trước chị ấy nói đi Hàn Quốc, chúng tôi chưa từng gặp qua."

Hắn nhấn mạnh vài lần chuyện mười lăm năm trước Lục La đi Hàn Quốc, lúc sau hai người không gặp mặt nữa.

"Đội trưởng Khúc, hiện tại đã đến giờ cơm chiều, anh xem....."Lục Ly tiến vào xin chỉ thị, đoàn người ở bên ngoài đói bụng chờ đợi, ai cũng không dám tự tiện đi ăn cơm trước.

Khúc Mịch xem đồng hồ, "Giờ này căng tin đã sớm đóng cửa. Đi ăn thịt bò, tôi mời khách."

"Đội trưởng Khúc, quán sư phó Lưu được chứ?". Đừng nghe danh xưng "Sư phó Lưu chuyên thịt bò" không thể vang dội hơn, thật ra là một quán ăn vặt nổi tiếng gần đó. Thịt bò của bọn họ chế biến theo công thức bí mật, mì sợi lại mềm, nước canh ngọt, là độc nhất vô nhị.

Khúc Mịch gật đầu, "Tôi thì canh không, còn pháp y Tăng thì phải cay! Anh Kim, rất hân hạnh mời anh? Nơi này chúng tôi không có gì chiêu đãi, mặc dù là phạm nhân cũng không thể để cho người ta đói bụng, hưởng chi

là hỗ trợ điều tra?"

"Được rồi, tôi thế nào cũng được." Kim Chí Thành biết mình đừng nghĩ có thể rời đi, cùng với việc giả bộ chịu đói bụng, còn không bằng nhận ý tốt.

Chỉ sau một lát, đồ ăn đã đưa tới. Lục Ly còn quyết định gọi bốn món là rau cải, đậu xào bơ, cánh gà xào cay, đầu vịt cay, còn có một đĩa rong biển.

Quán sư phó Lưu này không chỉ trình bày ngon, ăn cũng rất tuyệt. Nhất là cải cay, khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Vừa uống nước, vừa ăn tiếp. Nhà hàng rất tinh ý tặng kèm theo một hộp găng tay, đeo vào để ăn đầu vịt, cánh gà rất tiện.

Khúc Mịch cho người đem mì, rau dưa đến phòng họp, đoàn người ngồi vây quanh, bắt đầu ăn!

Vương Nhân Phủ giữa trưa không được ăn cơm, bụng lên chén lớn mà ăn, hút mì sợi sùm sụp khiến cho người ta phải liếc mắt.

"Ăn mì phát ra tiếng động, đúng là đầu bếp giỏi nhất!" Cậu ta vừa cười giải thích vừa ăn tiếp.

Một bát đều đã thấy đáy, lại đeo găng tay lên ăn cánh gà. Đội cảnh sát nam giới chiếm đa số, ngày thường màn trời chiếu đất không để ý nhiều như vậy, đoàn người không ai làm bộ làm tịch, bỏ tay cầm lấy cánh gà mà gặm.

Khúc Mịch cũng đeo găng tay vào, trước tiên anh bẻ hết các đốt xương cánh gà, sau đó cẩn thận rút xương ra, đem thịt đặt vào trong cái đĩa nhỏ.

Đại thần chính là không giống thường, ngay cả ăn cánh gà cũng tao nhã như vậy. Vương Tịnh liếc liếc mắt một cái, cũng cầm lên một cái cánh gà.

Ách, trước mặt bao người, Khúc Mịch đẩy cái đĩa đến trước mặt Dĩ Nhu, nhẹ giọng nói: "Ăn ít thôi, rất cay, sẽ hại dạ dày."

"Tự em làm, ai ăn cánh gà khác người như vậy chứ?" Dĩ Nhu không chút cảm kích, ngược lại nói anh một câu.

Anh cũng không giận, khóe miệng còn mang theo tia cười.

Tay Vương Tịnh dừng một chút, yên lặng đem cánh gà nhét thẳng vào miệng.

Đây là loại tình tiết gì đây? Hay là pháp y Tăng còn đang buồn bực? Không khí hai người dường như không đúng nha!

Kim Chí Thành ngay từ đầu ăn rất nhàn nhã, thấy mọi người ăn cũng không khách khí. Dường như hắn rất thích đầu vịt, ăn liên tiếp mấy miếng, còn ăn rất sạch sẽ.

Ăn uống no nê, lại uống thêm cà phê, lần này là phó đội trưởng Lục Ly mời khách.

"Lục La, muốn thêm đường hay không?"

"Thêm ba viên đi....." Kim Chí Thành nghe thấy Lục Ly gọi, rất tự nhiên đáp lại.

Hắn vừa nói xong, trong phòng họp nhất thời yên tĩnh một mảnh ánh mắt mọi người đều nhìn hắn.

"Mọi người làm sao vậy?" Dường như hắn còn không có ý thức được không thích hợp.

"Tôi vừa gọi là " Lục La"."

Ách, vẻ mặt hắn rõ ràng cứng đờ, lập tức giải thích nói: "Trong phòng loạn, tôi không có nghe rõ."

"Không có nghe rõ? Vậy làm sao anh biết người Lục Ly gọi là anh?" Khúc Mịch hỏi lại, "Mới vừa rồi anh ta gọi không có nhìn anh, mà anh cũng đang nói với người bên cạnh."

Kim Chí Thành bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, nói quanh co một hồi:

"Tôi từ nhỏ từng đổi thân phận với Lục La, cho nên có người gọi tôi Lục La, tôi cũng theo đó mà trả lời."

"Theo như anh nói, vậy là chuyện mười lăm năm trước. Gần đây mười lăm năm qua, không ai gọi anh là Lục La, bản năng này của anh cũng theo anh lâu thật đó."

"Có lẽ đi." Kim Chí Thành dáng vẻ muốn chơi xấu.

Dù sao không thể trở thành căn cứ chính xác, ai cũng không bắt hẩn được. Hẩn căn chết nói mình là Kim Chí Thành, tình huống nào cũng không nhả ra!

Đến lúc này, mọi người đã đoán được ý định của Khúc Mịch. Anh là nghi ngờ Kim Chí Thành trước mắt là Lục La, hơn nữa ý đồ muốn chứng minh.

Chỉ là như vậy có thể tìm được chứng cứ gì? Người ta không thừa nhận, đều là tay trắng.

"Chúng ta đổi nơi nói chuyện đi." Khúc Mịch đưa Kim Chí Thành vào phòng thẩm vấn, "Anh rốt cuộc là ai?"

"Kim Chí Thành!"

"Anh xác định?"

"Đội trưởng Khúc, tôi hết bệnh rồi." Kim Chí Thành tựa vào ghế, dáng vẻ ăn uống no nê mỹ mãn, "Thời điểm tinh thần mất không chế, tôi còn rất hoài nghi thân phận mình. Bây giờ tôi rất rõ ràng, tôi chính là Kim Chí Thành!"

"Vậy anh nhìn xem cái này!" Khúc Mịch ném tới trên bàn một bản ghi chép.

Kim Chí Thành chẳng hề để ý cầm lên xem, đợi cho đến khi xem rõ nội dung phía trên, sắc mặt không khỏi đại biến.

Phía trên bản ghi chép là từ Thái Lan, viết một đoạn tiếng Trung. Đại khái nói Kim Chí Thành miễn cảm với thịt bò, hơn nữa vô cùng nghiêm trọng, chỉ cần ăn một miếng cả người sẽ mắc tiêu chảy. Hắn còn không thể ăn cay, ăn một lần liền phát bệnh dạ dày.

"Đội trưởng Khúc, tôi gọi đến người làm ở Kim gia. Theo lời người làm, Kim Chí Thành không ăn thịt bì, hơn nữa không ăn cay." Hắc Minh tiến vào nói.

Khúc Mịch nhìn chăm chăm Kim Chí Thành, "Giải thích một chút đi?"

"Không có gì ghê gớm cả. Dị ứng cũng chia làm giai đoạn, trước đó tôi không thể ăn thịt bò và ăn cay, giờ đã tốt rồi." Kim Chí Thành bắt đầu giả ngu nói hươu nói vượn.

Khúc Mịch nghe thấy cười lạnh một tiếng, anh chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc gậy!

-----oOo-----

Chương 147: Chơi choáng váng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc mịch nhìn Lục La sống chết một hai nói mình chính là Kim Chí Thành, không khỏi cười lạnh một tiếng. Anh nhìn chăm chăm Lục La không nói lời nào, đột nhiên đứng lên, hướng cảng chân Lục La đá qua. Lục La phản ứng nhanh phi thường, nâng chân lên né tránh.

Không nghĩ tới Khúc mịch bắt lấy cổ chân hắn, một cái tay khác cởi giày của hắn. Lục La giãy giụa đứng lên, mọi người tức khắc nhìn ra manh mối.

Liền thấy hắn kiễng mũi chân đứng, hai chân cao thấp rõ ràng sai biệt quá lớn, tựa như nữ nhân mang giày cao gót

Lưu Tuấn tiến lên nhặt giày, ở bên trong moi ra một cái nội tăng cao*, chừng năm centimet!

*nội tạng cao: hình như là đồ độn:))

Mắt thấy bị chọc thủng, Lục La lại vẫn là căn chết không thừa nhận, “Tôi vẫn luôn ngại chính mình thân cao không đủ, từ thành niên liền vẫn luôn xài nội tạng cao. Khúc Đội trưởng, như vậy sẽ không là phạm pháp chứ?”

“Người thân cao, thể trọng, thậm chí là tiếng nói đều sẽ bởi vì nguyên nhân nào đó mà thay đổi, bất quá thời gian dài hình thành thói quen cùng tu dưỡng lại rất khó thay đổi. Anh cùng Kim Chí Thành tuy rằng là cùng trứng song bào thai, bề ngoài hoàn toàn giống nhau, nhưng bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt, sở thụ giáo dục, tiếp xúc nhân vật bất đồng, hiện tại cũng sẽ khác hẳn.

Kim Chí Thành khởi điểm so với anh thì tốt hơn, chính là hắn đã chịu giáo dục tốt đẹp, đối nhân xử thế, lời nói cử chỉ, đều không phải phổ phàm vô lại có thể so sánh. Anh lại như thế nào ngụy trang được bề ngoài, cũng che dấu không được từ từ lộ ra. Xem anh ăn mì sợi, ăn cay rất đầu vệt là có thể nhìn ra.” Khúc mịch nói làm Lục La sắc mặt đại biến, tựa hồ bị chọc trúng chỗ đau.

Bất quá, sắc mặt của hắn thực mau liền khôi phục bình thường, đem giày mặc lại ngồi xuống, “Khúc Đội trưởng, anh có chứng vọng tưởng như vậy thì tôi không lời nào để nói. Tôi chính là Kim Chí Thành, anh không thể bức cung! Tôi không có phạm tội, anh không có quyền đem tôi giam lại.”

“Anh cảm thấy tôi không có chứng cứ?” Khúc mịch nhìn hắn ánh mắt tựa như xem vai hề nhảy nhót, “Anh nhìn xem cái này là cái gì?”

Khúc mịch mở máy tính, bên trong có bưu kiện Lưu Tuấn gửi tới. Lục La chỉ nhìn lướt qua liền xanh cả mặt, muốn che dấu đều che dấu không được.

Đây đều là khi nào phát lại đây? Dĩ nhiên nhìn không được duỗi đầu qua xem, mặt trên là hai phần ca bệnh bất đồng. Đầu là từ ngữ chuyên môn, bất quá tên bộ phận có thể xem hiểu, một phần là Kim Chí Thành, một phần khác là Lục La. Ca bệnh song song, có chút chỗ bị đánh trọng thương, hắn là làm đối lập ý tứ.

“Tôi tưởng anh đại khái cũng không nhìn kỹ quá ca bệnh của chính mình, tôi tới giải thích cho anh một chút.” Khúc mịch cũng ngồi xuống.

“Kim Chí Thành làm vài lần phẫu thuật lớn, bao gồm chỉnh hình bên ngoài, bỏ đi tử cung cùng buồng trứng, nói cách khác, hẩn bề ngoài là nam nhân, nhưng áo trong lại là nữ nhân! Hẩn làm phẫu thuật bỏ đi nữ tính đặc thù, làm chính mình từ trong ra ngoài biến thành nam nhân!

Lục La cũng làm vài lần phẫu thuật lớn, bao gồm chỉnh hình bề ngoài và yết hầu, nói cách khác, hẩn bề ngoài là nữ nhân, nhưng áo trong lại là nam nhân! Hẩn đi làm phẫu thuật bỏ đi nữ tính đặc thù, làm chính mình chân chính biến thành nam nhân!”

Khúc mịch còn có thể xem hiểu văn bản chuyên môn, cái này làm cho mọi người đều lấp bắp kinh hãi. Ở lĩnh vực chuyên nghiệp là nhân tài kiệt xuất, còn có rất nhiều loại ngôn ngữ, phải để nam nhân khác sống chứ!

“Mặt trên còn có một câu thuật ngữ chuyên nghiệp, sau căn cứ quyết định giải phẫu giới tính, đệ nhất nguyên tắc là nhiễm sắc thể, đệ nhị nguyên tắc là chủ quan ý nguyện*.”

*chủ quan ý nguyện: người bệnh tự nguyện

Khúc mịch chỉ vào hai phần ca bệnh tương đồng nói, “Tôi tưởng khi làm phẫu thuật lúc trước, bác sĩ khẳng định đã giải thích cho các người”

Lục La sắc mặt tái nhợt, Khúc mịch nói tiếp “Kim Chí Thành nhiễm sắc thể thuộc về nữ tính, nhưng hẩn yêu cầu đem chính mình biến thành nam tính; Lục La nhiễm sắc thể thuộc về nam tính, hẩn thuận theo tự nhiên yêu cầu đem chính mình biến thành nam tính. Lấy trình độ khoa học kỹ thuật y học hiện tại, là không thể thay đổi nhiễm sắc thể. Các người đồng dạng là nam nhân, nhưng lại có bản chất bất đồng! Nếu hiện tại đối chiếu nhiễm sắc thể của người để tiến hành xét nghiệm, người cảm thấy sẽ có kết quả gì?”

Hẩn nghe đến đó, sắc mặt trắng bệch giống giấy. Mới vừa rồi hoàn toàn không thấy sợ hãi, hiện tại tựa như bóng cao su xì hơi.

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, pháp chứng khoa đồng sự cầm một phần báo cáo tiến vào. Khúc mịch tiếp nhận, cũng không thèm nhìn tới liền ném ở trên bàn.

“Lục La, chính người nhìn xem đi?”

Hắn cũng không đi lấy báo cáo, mà là tuyệt vọng ôm lấy đầu, thân thể giống gió thu run rẩy lá cây.

“Căn cứ chúng ta ở hiện trường phát hiện dấu giày, chứng thực người giết hại một nhà Đồng Huy cùng vợ chồng Kim Hâm chính là người! Hơn nữa buổi sáng ngày Đồng huy bị sát hại đó, có người thấy các người bởi vì cút chó phát sinh tranh chấp. Bộ dáng cùng Kim Chí Thành giống nhau, thanh âm lại mang theo ghen ngào, người kia chính là người —— Lục La! Bởi vì làm giải phẫu yết hầu đung tới dây thanh quản, người thanh âm mới trở nên ghen ngào.

Mười lăm năm trước, người từng giết gia đình phụ thê hai người, đoạt đi đồ trang sức cùng tiền mặt. Vốn dĩ người muốn đi Hàn Quốc, nhưng sau lại không biết vì cái gì lại đi Thái Lan. Trải qua kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ, người phát hiện trong xương cốt chính mình là nam nhân, mà người cũng bắt đầu phát hiện chính mình tương đối thích làm nam nhân, cho nên liền bắt đầu giải phẫu. Tôi thực cảm thấy hứng thú, là điều gì làm người quyết định đi Thái Lan?”

Khúc mịch không khó phỏng đoán ra quá trình giết người cùng động cơ, nhưng quyết định đi Hàn Quốc chính hình của Lục La, như thế nào liền đi Thái Lan biến đổi giới tính? Điểm này làm Khúc mịch rất kỳ quái.

Lục La đến bây giờ mới phát giác, chính mình lần này tới Hình Cảnh Đội chỉ sợ là rốt cuộc trở về không được!

“Có thể làm người ra quyết định kinh người như vậy, tôi đoán, hắn là người yêu một nữ nhân —— Diệp Hồng.” lời Khúc mịch nói làm hắn ngẩn đầu.

Hắn đầy mặt hoảng sợ, xem khúc mịch trong ánh mắt lộ ra một chút sợ hãi.

Hai mươi năm trước, hấn đến Nam Giang tìm cha mẹ ruột. Hấn trên người không có nhiều tiền, một ngày chỉ ăn một bữa cơm, buổi tối liền ở tại ghế dựa quảng trường cùng cầu vượt phía dưới. Tối cuối cùng, hấn một phen tiền đều không có, một người đứng nhìn người đến người đi trên đường cái không biết làm sao.

Lúc ấy Diệp Hồng từ nơi nào đó đi qua, đem trên người chỉ có mười đồng tiền cho hấn. Diệp Hồng cùng bạn học đối với hành vi của nàng thực không hiểu, lúc ấy Diệp Hồng nói một câu làm hấn cả đời khó quên.

“Hấn cùng hành khất không giống nhau, hấn là có nỗi niềm khó nói. Tôi biết loại này cảm thụ, muốn giúp hấn một phen.”

Lục La nghe xong thực cảm động, Diệp Hồng lại đối nàng nói: “Người lớn lên lại cao và cường tráng, làm cái gì không thể kiếm tiền? Tôi là một nữ nhi đều không sợ vận mệnh nhiều chông gai, người là nam nhi càng không nên thỏa hiệp! Tôi từ trung ương đi ngang qua, thấy một nhà ăn vật tuyền người rửa chén, người đi thử xem.”

Lục La thế mới biết Diệp Hồng nhận ra chính mình là nam nhi, kỳ thật không ít người đều sẽ nhận sai giới tính của hấn, chính hấn cũng thích cùng chơi với nam nhi

Từ một khắc kia, hấn hy vọng chính mình là nam nhân, hy vọng biến thành người có tiền có năng lực, bảo hộ người con gái thoát nhìn nhu mì kỳ thật lại rất kiên cường!

Chuyện này hấn chưa bao giờ nhắc tới với bất cứ kẻ nào, bao gồm Diệp Hồng, Khúc mịch là làm sao mà biết được?

“Nhìn dáng vẻ tôi đã đoán đúng rồi!” Lục La là người tàn nhẫn độc ác, tâm lý vận vẹo người, nhưng hấn lại không giỏi về che dấu người, vẻ mặt của hấn, phản ứng này cho Khúc mịch đáp án.

“Vương Nhân Phủ.” Khúc mịch đột nhiên kêu, “Dẫn người đem Diệp Hồng bắt trở về!”

“Người đừng động tới nàng!” Lục La đột nhiên phát cuồng dường như đứng lên, đập bàn hô.

Lục Ly như thế nào sẽ nghe lời hắn, quay người liền đi ra ngoài. Hắn cấp tốc muốn đuổi theo ra, bị Mạnh Triết cùng Hách Minh đứng ở cửa không chế được.

“Người cho rằng nơi này là nơi nào?” Mạnh Triết dùng đầu gối dùng sức đá bụng hắn, đau đến nhe răng trợn mắt, không hề giãy giụa.

Hắn ôm bụng lung lay đứng lên, nhìn khúc mịch nói: “Hết thầy sự tình đều là tôi làm, Diệp Hồng không liên quan! Tôi nguyện ý nhận tội, mọi chuyện tôi đều sẽ nói ra!”

“Người yên tâm, hiện tại là xã hội văn minh, sẽ không liên lụy người vô tội.” Khúc mịch làm hắn một lần nữa ngồi xuống, lại kêu người đổi một chén nước lại đây.

Cô Thành mở ra notebook, ở bên cạnh ghi chép. Dĩ nhu nghe thấy biểu tình trở nên ngưng trọng, tuy rằng trước đó trong lòng có chuẩn bị, đến lúc này khó tránh khỏi còn có chút thấp thỏm, có chút bị phẫn, có chút cừ hận.

Lục La ngồi xuống, sửa sang lại một chút ý nghĩ, kể lại từ lúc hắn cùng Diệp Hồng lần đầu tiên gặp mặt.

Giống như ngôn tình tiểu thuyết, hắn cho chính mình là nam vai chính. Tên nghèo hèn “Phân đầu” thành giàu có, sau đó cưới nữ nhân trong mộng tưởng của chính mình

“Người không đi làm công, mà là đi vào nhà cướp bóc, Diệp Hồng biết không?” Khúc mịch hỏi vấn đề này làm biểu tình Dĩ nhu đại biến.

Nàng vẫn luôn ở khắc chế cảm xúc chính mình, không ngừng nói với chính mình, đây là phòng thẩm vấn, chính mình có thể trực tiếp đã là tốt lắm rồi, không thể làm ra bất cứ hành động quấy nhiễu thẩm vấn!

Nàng muốn đi ra ngoài, không dám chính tai nghe được quá trình sát hại

cha mẹ mình. Nhưng nàng lại cưỡng bách chính mình lưu lại, muốn nghe rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Khúc mịch quay đầu nhìn nàng một cái, đem ly nước trước mặt đưa qua. Nàng cầm lấy uống một ngụm, tâm tình hơi chút bình phục

“Không, tôi đi làm công.” Lục La phản bác “Ta tìm được quán ăn vặt rồi ở nơi đó bắt đầu làm rửa chén công. Nhưng chủ quán tính tình nóng nảy, rửa chậm, bẻ chén, đều sẽ mắng chửi người. Mỗi ngày còn phải làm xong mới có thể ăn cơm, có đôi khi đói đến cả người không sức lực, ngồi xồm xuồng lâu rồi đứng lên đầu vầng mắt hoa.

Làm hơn nửa tháng, tôi thật sự là chịu không nổi, cùng bà ta cãi một trận liền tiền lương đều không có lấy được rồi rời đi. Tôi nhớ tới lời của Diệp Hồng, trong lòng mười phần mất mát, buồn nản lại nôn nóng. Tôi muốn kiếm nhiều tiền, báo đáp nàng, nhưng tôi lúc ấy tiền ăn cơm cũng không có.

Tôi lang thang ở trên phố, thấy có người mua lap xưởng cho chó, cảm thấy cuộc đời chính mình thật là bi ai, còn không bằng đầu thai thành chó! Hơn nữa những người đó thật đúng là đáng giận, người không ăn đến thế nhưng lại cho chó! Tôi thấy hần mặc cũng khá tốt, liền theo hần về nhà.”

“Người kỹ càng tỉ mỉ nói ngay tình tiết lúc đó, không cần nói thêm bất cứ điều gì khác.” Khúc mịch biết người hần nói chính là ba Dĩ nhu.

“Lâu như vậy, ai còn nhớ rõ ràng?” Xem vẻ mặt của hần tựa hồ là thật nhớ không rõ, “Tôi chỉ biết là đó là lần đầu tiên giết người, kỳ thật rất đơn giản. Tôi theo dõi hần đến cửa nhà, ở trong nhà thuận tay vọt lên cái thiết chùy, đi vào liền một trận đánh loạn. Phòng ngủ có động tĩnh, tôi lại vọt vào, thấy người liền đánh.

Lúc sau, tôi lấy đi đồ vật đáng giá cùng tiền mặt. Gia đình kia rất có tiền, chỉ là đồ trang sức mà bán hơn hai vạn, hơn nữa tiền mặt hơn ba vạn. Có tiền, tôi liền đến chỗ tìm Diệp Hồng. Tôi nhớ rõ nàng lúc ấy ăn mặc giáo phục, tìm được trường nàng học rồi ở cửa thủ mấy ngày lại lần nữa nhìn thấy nàng.

Tôi thấy nàng bị một đàn ông dây dưa, liền qua đi giúp nàng giải vây. Nàng đã không quen biết tôi, nói cảm ơn liền rời đi. Tôi cảm giác thực mất mát, trong lòng tư vị không biết nên hình dung như thế nào. Tôi muốn thời thời khắc ở bên người nàng, chiều cổ nàng, bảo hộ nàng. Ngẫu nhiên xem TV, tôi biết Thái Lan có rất nhiều cuộc biến đổi giới tính người, tôi liền ra quyết định khiến chính mình kinh ngạc!”

Nghe thấy hắn giết hại cha mẹ mình như vậy, nhẹ nhàng băng quơ, Dĩ nhu càng cảm giác phần hận. Hắn đem giết người cùng ăn cơm bình đạm giống nhau, hoàn toàn không suy xét cảm nhận của người nhà người bị hại. Bởi vì hắn nhất thời tham tài sản, hủy diệt một hạnh phúc gia đình, thay đổi số phận người khác! Hắn sao lại có thể dường như không có việc gì, như vậy thản nhiên?

“Phanh!” Khúc mịch đứng lên, một quyền đầu đánh qua, liền thấy Lục La cái mũi lập tức nở hoa (chảy máu).

“Khúc Đội, người không đáng vì tên khốn nạn này mà phạm sai lầm.” Lục Ly vội vàng khuyên giải, “Hắn sẽ chịu pháp luật trừng phạt.”

“Pháp luật đại biểu chính là nhân dân, bảo hộ chính là ích lợi của người bị hại. Tôi đại biểu chính là người nhà người bị hại, bảo hộ chính là bạn gái của tôi. Không giống nhau!” Khúc mịch không e dè nói, lại giơ quyền qua đánh

Lục La đột nhiên bị Khúc mịch đánh một quyền thật mạnh, trừ bỏ đau còn có chút ngây ra. Cảnh sát sao lại có thể tùy tiện đánh phạm nhân? Lục La trước kia là tên côn đồ, thường xuyên chạy vào đồn công an, cùng cảnh sát giao tiếp số lần rất nhiều. Từ lúc bắt đầu sợ hãi, đến sau lại nói chêm vài câu chọc cười, hắn biết kịch bản cảnh sát phá án. Đơn giản là dùng lời nói đối trá, sau đó hù dọa, cuối cùng không có chứng cứ rõ ràng qua một thời gian liền sẽ thả người.

Thời điểm vừa mới bị bắt vào, hắn chính là ôm ý nghĩ như vậy. Nhưng không nghĩ tới khúc mịch có chứng cứ rõ ràng, hắn muốn chống chế đều không thắng nổi! Vì không liên lụy Diệp Hồng, hắn đành phải khai.

Càng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, khúc mịch thể nhưng động thủ đánh người, còn ra tay tàn nhẫn. Một quyền vừa lúc này đánh trúng xương mũi hắn, đau đến nước mắt thiếu chút nữa trào ra. Máu mũi tí tách rớt ở trên bàn, nhìn ghê người.

Hắn vừa định muốn đứng lên, không nghĩ tới khúc mịch đệ nhị quyền lại đến. Cái này đánh vào quai hàm trên, muốn tránh nhưng không tránh kịp, chỉ cảm thấy xương cốt sắp vỡ vụn, trong miệng đầy mùi máu tanh.

“Oa!” Hắn phun ra một búng máu, bên trong còn có hai cái răng.

“Anh như thế nào lại đánh người? Tôi muốn cáo anh, tố cáo anh không thể làm cảnh sát, tố cáo cho anh vào ngục giam!” Lục La sớm đã không phải là thanh niên thất vọng khốn cùng lúc trước, hiện tại hắn chính là cảm thấy giá trị con người tăng gấp bội. Tuy rằng những tài sản đó không chân chính thuộc về hắn, nhưng Kim phẩm nguyên cùng hài tử trong bụng Diệp Hồng đều là của hắn!

Nhìn hắn kiêu ngạo như vậy, Lục Ly âm thầm lắc đầu, lui ra phía sau một bước không hề có ý đồ ngăn Khúc mịch. Tiểu tử này giết nhiều người như vậy, đến cuối cùng nửa điểm hơi cái đều không có, xứng đáng bị đánh!

Quả nhiên, khúc mịch căn bản là không thèm nhìn hắn, một loạt cú đấm tung ra. Đánh đến hắn không hề còn lực đánh trả, mặt mũi bầm dập nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Mọi người lần đầu tiên thấy khúc mịch động thủ, một đám đều túm lại xem. Thăng quyền, câu quyền, liên hoàn quyền, rõ ràng là cái người này biết võ!

Ai cũng không dám tiến lên ngăn trở, Dĩ nhu thấy thế sợ hãi nói “Đừng ô uế tay anh!”. Khúc mịch nghe xong lúc này mới dừng tay, xả khăn ướt lau tay, lại khôi phục bộ dáng điềm đạm

“Ngươi..... Ta..... Ta muốn nghiệm thương.....” Lục La vừa nói liền cảm thấy đầy mặt đều đau, lại nói không nên lời cụ thể nơi nào đau.

“Nghiệm thương?” Khúc mịch hừ lạnh một tiếng, đem nắm tay đặt ở trên

bàn, “Tập cảnh* là tội lớn, biết không?”

*Tập cảnh: gần như là động thủ với cảnh sát, hình như vậy:))

Tập cảnh? Hắn không rõ nhìn khúc mịch.

Chỉ thấy khúc mịch chỉ vào chính mình mu bàn tay mặt trên một khối nhàn nhát ứ thanh, “Này, vết thương!”

Gi! Còn giảng không nói lí, đó là thời điểm hắn đánh người nên trầy da có được không? Đối với chính mình đầy mặt vết thương, hắn thế nhưng nói tập cảnh, không biết xấu hổ sao?

Ta chính là không biết xấu hổ, người có thể thế nào? Khúc mịch nhàn nhã mà gõ cái bàn, nhìn quét một vòng đoàn người, hỏi: “Ai thấy tôi đánh hắn?”

“Không thấy!” Trăm miệng một lời!

“Ai thấy hắn tập cảnh?”

“Đều thấy!” Trăm miệng một lời!

Mẹ nó, này không phải rõ ràng trọn tròn mắt nói nói dối sao? Cảnh sát còn có xấu hổ hay không? Lục La xuất thân lưu manh nổi giận, cảm thấy thế giới này không rõ lí lẽ!

“Các người..... Ai ai, các người nói như vậy không có lí!” Lục La khóc không ra nước mắt, thật con mẹ nó đau a! Người này a, có đôi khi không sợ chết, liền sợ khổ thân!

“Phân rõ phải trái? Thời điểm người giết người cùng người bị hại phân rõ phải trái sao?” Lục Ly lớn tiếng mắng, “Tiểu tử người không chỉ có tập cảnh, còn bắt bớ! Ta nói cho người, bắt bớ là có thể đương nhiên bắn chết. Bất quá chúng ta cũng không phải là tội phạm giết người, sẽ không phạm tội cố ý giết người.”

Lục La biết Lục Ly hù dọa chính mình, hắn không tin cảnh sát vô duyên vô

có dám nổ súng giết người. Giết người cũng cần tố chất tâm lý, không phải ai đều có thể làm.

“Bất quá.” Khúc Mịch vừa nói chuyện vừa chuyển tay đặt trên eo móc súng ra đặt ở trên bàn, “Người ở giữa quá trình thẩm vấn có ý đồ đào tẩu, còn tập cảnh. Chúng ta trong quá trình đuổi bắt đã thương cánh tay, chân gì đó của người, đều ở trong phạm vi bình thường. Không biết khi viên đạn này xuyên thấu xương cốt là tư vị gì? Có thể hay không đau đến ngất xỉu?”

Giết người bất quá đầu chia xuống đất! Từ khi lần đầu tiên giết người, hắn liền mất một ngày lấy lại tâm tình. Dù sao chính mình cũng trốn không thoát bị vận mệnh bắn chết, còn không bằng người đã chết, miễn cho bị bọn họ tra tấn!

Nghĩ đến đây, hắn thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị, đột nhiên cầm lấy súng trên bàn.

“Dù sao ta chỉ có thể chết một lần, kéo thêm cái đệm lưng* cũng đáng!”

*đệm lưng: ý chỉ kéo ng khác chết cùng

Hắn dùng súng chỉ vào khúc mịch, trên mặt xuất hiện dữ tợn thần sắc.

“Người muốn làm gì?” Dĩ nhu sắc mặt đại biến, muốn tiến lên.

“Đừng nhúc nhích!” Hắn chĩa súng vào đỉnh đầu khúc mịch ngay huyệt Thái Dương “Ai còn dám động một chút ta liền nổ súng, giết hắn xong ta lại tự sát!”

Dĩ nhu sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, những người khác cũng đều không dám ra tay.

“Mới vừa rồi người đánh ta? Người là Hình Cảnh Đội trưởng liền bức người? Tin hay không ta trước đánh xuyên qua tay chân người, sau đó lại tiến người về Tây thiên?” Hắn tựa hồ có chút mất đi lý trí, liền trong ánh mắt đều lộ ra hương vị điên cuồng.

Lúc này lại kích thích hấn, hiển nhiên là hành vi ngu xuẩn nhất

“Không tin!” Khúc mịch lại cứ một bộ dạng không tin, anh vẫn luôn bảo trì dáng ngồi, đôi mắt cũng chưa chớp một chút.

“Lão tử.....”

“Câm miệng!” Dĩ nhu hô to một tiếng, thấy Lục La trừng mắt vội vàng giải thích, “Tôi là nói khúc mịch, không phải nói anh. Anh nhất định phải bình tĩnh, đừng nóng giận! Anh có yêu cầu gì cứ việc đề ra, chúng tôi nhất định sẽ thỏa mãn, chỉ cần anh đừng đả thương người.” Nàng đầy mặt khăn trương, tận lực làm nhẹ thanh âm, sợ làm tức giận Lục La.

“Người không cần hù ta! Nơi này là cục cảnh sát, mặc dù ta cố sức chạy đi, các người cũng sẽ lật tung thế giới đuổi bắt. Sống được lại giống chuột chạy qua đường, còn không bằng kinh thiên động địa làm loạn một hồi! Dù sao ta giết nhiều người như vậy đã sớm đủ. Quái liên thấy thằng cảnh sát miệng tiện tay tiện, khinh người quá đáng!” Lục La tròn tròn đôi mắt kêu.

Dĩ nhu sợ hãi khúc mịch lại nói ra cái gì kích thích hấn, vội vàng hướng tới khúc mịch đưa mắt ra hiệu.

Nhưng nàng quên mất, khúc mịch là ai? Hấn sẽ xem sắc mặt những người khác? Nói giỡn!

“Nhìn dáng vẻ người chắc ta đánh đến còn chưa đủ tàn nhẫn, người nói chuyện rất nhanh nhẹn, không đau?”

“Chết đi thằng cảnh sát!” Lục La hoàn toàn bị chọc giận, trong ánh mắt đều là tơ máu hồng “Người cho rằng ta không dám giết người?”

“Từ từ hã nổ súng!” Khúc mịch đột nhiên quát to một tiếng, làm Lục La ngẩn ra một chút.

Anh nhìn Dĩ nhu, nói: “Trước tình hình này, em có thể hay không cho tôi một thân phận? Tôi là vì bằng hữu bình thường chết ai thương, vẫn là vì bạn gái? Ân?”

Này đều quá cấp tốc, hửn như thế nào còn có tâm tình này? Dĩ nhu lại tức giận mắg: “Chính là tôi hiện tại có thể thế nào cùng anh kết hôn? Anh đã chết, tôi còn phải tìm người khác!”

“Chết minh bạch, đờ phải không thể nhắm mắt.” Khúc mịch nghiêm trang nói “Bất quá xin em nói thật ra, bằng không tôi thành quỷ đều sẽ không bỏ qua em!”

Này thô lộ cũng nhiều quá, hửn là bạn trai. Dĩ nhu chần chờ một chút gặt gặt đầu, khúc mịch thấy thế ánh mắt sáng lên, bên trong tràn đầy ý cười.

“Ngu ngốc!” Lục La mắg.

“Kỳ thật.....”

“Người nói quá nhiều, đến gặp Diêm Vương mà nói đi.” Lục La đánh gãy lời khúc mịch nói, dùng sức bóp cò súng.

“Khúc mịch!” Dĩ nhu hô to một tiếng, theo bản năng chạy đến ôm lấy Khúc Mịch

Di, như thế nào không nghe thấy tiếng súng? Dĩ nhu nghi hoặc ngắg đầu, thấy gương mặt phóng to kia của khúc mịch

Giờ phút này, hửn đang lườm bằng một đôi mắt vô tội “Kỳ thật, tôi vừa rồi định nói, súng không có đạn. Chính là...”

Không có đạn! Dĩ nhu ngớ ngắg, một lát sau mới phát giác chính mình đang ôm khúc mịch. Nàng vừa xấu hổ lại vừa tức giận, đứng lên bay nhanh đi ra ngoài.

Lục Ly ở trong lòng âm thầm bật cười, nhìn dáng vẻ Khúc Đội có hình tượng nam chính tiêm chất a. Màn trình diễn vừa rồi, mọi người đều đã bị lừa gặt rồi. Bất quá mới vừa rồi đây là tình huống như thế nào? Khúc Đội đây là mới có thân phận bạn trai chính thức a!

“Nghỉ ngơi một chút, trong chốc lát tái thẩm vấn.” Khúc mịch ném xuống những lời này, quay người đuổi theo.

Lục La cầm súng lục sững sờ tại chỗ, đây là tình huống như thế nào? Đây là thẩm vấn hay là tán gái?

“Hiện tại súng lục mặt trên có vân tay người, đồng sự chúng ta có thể chứng minh, người tập cảnh đoạt súng ý muốn giết người. Đánh người, tính còn nhẹ!” Lục Ly phân phó người mang bao tay đoạt xuống khẩu súng, lưu lại làm chứng.

Đậu má, đây là nào nào? Đây là người sao? Lục La hoàn toàn hết chỗ nói rồi! Hắn bị chơi choáng váng!

-----oOo-----

Chương 148: Thế thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ nhu thấy Khúc mịch bị người dùng súng chỉ vào đầu, thời điểm nguy hiểm đó liền vứt bỏ tánh mạng, sôt ruột không màng nguy hiểm, ở thời điểm mấu chốt chạy tới. Nhưng không nghĩ tới súng không có đạn, hơn nữa Khúc mịch thế nhưng đã sớm biết.

Hắn biết còn cố ý ép hỏi chính mình, còn diễn một vở diễn như vậy, không phải chơi mình sao? Hơn nữa trước mắt bao người, cái này làm cho Dĩ nhu càng thêm thẹn quá thành giận.

Nàng chạy khỏi phòng thẩm vấn, nhưng mới đến cửa, đã bị Khúc mịch đuổi theo ra tới bắt lấy cánh tay.

“Anh định làm gì? Buông tay!” Nàng muốn tránh thoát, nhưng tay Khúc mịch rất có lực.

“Đừng kêu, bọn họ đều ra tới đây chỉ có thể là xem náo nhiệt!” Khúc mịch tay hơi chút dùng sức, liền đem nàng ôm trong lòng ngực, siết chặt tay lại

không cho nàng nhúc nhích, “Một lát thôi!”

Hắn thanh âm trầm thấp có lực, làm Dĩ nhu tâm tình đột nhiên nhảy lên một chút.

“Buông tôi ra!” Dĩ nhu mặt có chút phiểm hồng, dùng sức đấm ngực hắn.

Nàng về điểm sức lực thì không có, nói là đánh còn không bằng nói thành là cào ngứa. Khúc mịch khéo mắt đuôi lông mày đều mang theo ý cười, “Em đã nói, hôm nay kết hôn liền đều có thể. Tôi lý giải thành —— em đang cầu hôn tôi!”

“Ai cầu hôn?” Dĩ nhu mặt đỏ bừng, biện bạch, “Mới vừa rồi tôi bất quá là phân tán lực chú ý của Lục La!”

“Đúng vậy, cầu hôn là cần nam nhân chủ động. Em chỉ cần cõ lòng đầy khát khao chờ đợi là được rồi.” Khúc mịch cười ha hả, sát bên tai nàng nói.

“Vô lại, ai tính toán giả cho anh? Ai lại đầy cõ lòng khát khao?”

Dĩ nhu vốn dĩ đầy bụng tức giận, nhưng bị Khúc mịch nói chêm chọc cười vài câu, thế nhưng cảm giác không như vậy.

Bất quá nàng tưởng tượng đến chính mình vừa mới bị khúc mịch lừa gạt, trong lòng liền không thoải mái. Nàng dùng sức dẫm chân Khúc mịch, thừa dịp hắn buông tay ra liền quay người chạy.

Khúc mịch mặt mày hớn hở về phòng tắm rửa, nhìn khuôn mặt xanh mét lại không thể nề hà của Lục La.

“Từ giờ trở đi, tôi muốn cầm miệng! Anh đừng mơ tưởng lại từ miệng tôi nghe được một chữ!” Nàng bị lừa gạt trở thành đồ ngốc, chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt một chút oán hận trong lòng.

“Người cảm thấy chính mình bị bức thành kẻ ngốc? Cảm thấy bị người khác chơi?” Khúc mịch dựa vào ghế ngồi, hừ lạnh một tiếng, gạt súng lục bên hông Mạnh Triết ra.

Liền thấy hắn nhanh nhẹn cầm băng đạn hủy đi tới, ném trên bàn, “Chính ngươi xem!”

Này lại là cái bẫy gì? Lục La chân chờ một lát, lúc này mới do dự cầm băng đạn. Hắn không phải sợ nhiều tội danh, là sợ Khúc mịch dùng làm lý do đánh hắn, thật đau a!

Chỉ thấy ngăn thứ nhất bên trong cũng không có đạn! Ngạch, đây là có ý tứ gì?

“Bọn họ đều là lão hình cảnh, nhiều năm như vậy dưỡng thành một thói quen không công khai. Chỉ cần không có nhiệm vụ, súng bên trong ngăn thứ nhất phát đều là không đạn. Nếu ngươi lại nả một phát súng, ngày mai là có thể lên đầu đề làm ‘anh hùng’! Đáng tiếc..... Tắm tặc, cho nên, cảm giác của ngươi là đúng, ngươi chính là bị bức thành ngốc! Bất quá, cũng không có người lừa gạt ngươi!”

Khúc mịch nói làm Lục La mặt xám như tro tàn, cảm thấy chính mình con mẹ nó là nhược trí!

“Ngươi có thể không nói lời nào, chúng ta nắm giữ chứng cứ cũng đủ định tội ngươi. Ngươi đã nghĩ đến kết quả, ngươi chết chắc rồi, bất quá ngươi đến giờ là chậm rãi chờ chết! Để ta tới nói cho ngươi quá trình này.” Khúc mịch hiển nhiên là có rất nhiều biện pháp đối phó loại tép riu như hắn “Đầu tiên ngươi không muốn chúng ta thẩm vấn, bởi vì chúng ta xác thật có chứng cứ, cho nên việc thẩm vấn cũng không phải chỉ 48 giờ. Chỉ cần ta muốn, liền có thể đem ngươi giam tại chỗ này ít nhất một tuần.

Đặc biệt là ngươi còn bắt bớ, tập cảnh, ha ha. Mới vừa rồi đi ra ngoài chính là nữ nhân của ta, mười lăm năm trước ngươi giết chết nhạc phụ, nhạc mẫu của ta. Ngươi có thể dự đoán một chút, một tuần này ngươi sẽ vượt qua như thế nào! Ta nếu là ngươi, sẽ thực thông minh mà khai báo hết, miễn để da thịt đau khổ. Mau chóng chuyển giao cơ quan kiểm sát, mau chóng tiếp thu thẩm phán, cuộc đời ngươi cuối cùng mới có thể thiếu đi một ít tra tấn!”

Lục La vô sinh khí mà ngồi ở ghế, lần đầu tiên cảm giác trên thế giới, so

với hắn còn tàn bạo vô tình người, lần đầu tiên cảm giác chết kỳ thật không phải kết cục tệ nhất.

“Đừng nằm mơ nghĩ tự sát, ở nơi này chúng ta muốn chết người thì người không phải người thứ nhất. Bất quá, người nếu là thành công nhưng thật ra là giống người thứ nhất a!” Khúc mịch đem một chút niệm tưởng cuối cùng của hắn đều đánh vỡ, đem hắn bức đến góc, muốn phản kháng đều không được

Cô Thành đẩy cửa phòng thâm vắn tiến vào, “Khúc Đội, Diệp Hồng bị mang về, hiện tại đang ở phúc thâm tin thất.”

Lục La nghe thấy liền đứng lên, “Ta đều sẽ khai hết, hết thấy đều cùng Diệp Hồng không quan hệ, nàng cũng không biết gì hết!”

“Người đi lấy khẩu cung nàng một chút, không cần làm nàng khó xử.” Khúc mịch ra lệnh, “Không được thả người, chờ ta bên này kết thúc rồi nói.” Ý ngoài lời chính là muốn lấy khẩu cung Lục La.

Lục La nghe xong thất bại ngồi xuống, hoãn một chút rồi không đợi Khúc mịch hỏi liền tự mình khai ra.

“Ta cầm tiền đó đi Thái Lan, nhưng phí kiểm tra thì cao đến kinh người, càng đừng nói là làm phẫu thuật. Mấy vạn tiền kia thực mau liền hết một nửa, cứ như vậy đi xuống, ta chỉ có thể ở Thái Lan xin cơm. Bất quá người giống ta ở nơi đó kiếm tiền rất tốt, thực mau ta liền tìm được phương pháp, hơn nữa kiếm tiền rất dễ dàng.

Nếu ta lưu lại Thái Lan, chính phủ sẽ thấy có sự sai lệch, hơn nữa sẽ rời xa chính mình của quá khứ. Chính là lòng ta có một nguyện vọng, mặc dù là đi đến chân trời góc biển đều sẽ nỗ lực đi thực hiện. Ta muốn lấy một người dưới thân phận nam nhân, đường đường chính chính đứng ở bên nàng, bảo hộ nàng, chiếu cố nàng!”

“Người nói đi Thái Lan là nhập cư trái phép?” Khúc mịch hỏi “Người nói kiếm được tiền hắn là chỉ nhân yêu biểu diễn*!”

*nhân yêu biểu diễn: show của người chuyển giới??

Thấy Lục La gật đầu, Khúc mịch sai Mạnh Triết kêu đội trưởng chỉ đội sáu lại. Đội bọn họ chủ yếu đả kích nhập cư trái phép cùng buôn lậu thuốc phiện, hẳn là có thể cho bọn họ một ít manh mối.

Thực mau, chỉ đội trưởng chạy tới, hẳn nghe khẩu cung Lục La nhập cư trái phép, chạy nhanh trở về triệu tập thủ hạ mở cuộc họp nghiên cứu. Tuy rằng Lục La tình báo là mười lăm năm trước, nhưng đề cập đến một cái chưa bao giờ lộ quá mặt đại xà đầu, sáu chỉ đội bên kia phi thường coi trọng.

Này bất quá chỉ là khúc nhạc đệm, trở lại chuyện chính, Lục La lại khai tiếp "Vốn dĩ mấy cuộc giải phẫu có thể làm hợp lại, nhưng ta không nghĩ nhanh như vậy liền biến thành nam nhân. Bởi vì đã biến thành nam nhân chân chính, ta mang theo tiền trở về, đi tìm và yêu thương nữ nhân của ta.

Cứ như vậy, ta ở Thái Lan ba năm, còn làm giả giấy chứng nhận, dùng tên Kim Chí Thành. Trở lại Trung Quốc, ta không chỉ thay hình đổi dạng, trên người còn mang theo mười vạn đồng tiền.

Ta hưng phấn đi tìm Diệp Hồng, nhưng nàng đã lên đại học. Ta thật vất vả mới nghe được nơi nàng học, liền đứng trước cửa trường học chờ nàng. Đương thấy nàng từ bên trong ra tới kia trong nháy mắt, ta đột nhiên có chút tự biết xấu hổ. Ta tiểu học cũng chưa đọc xong, nàng là sinh viên; ta lớn lên một chút đều không anh tuấn, nàng lại mỹ lệ cực kỳ; ta dơ bẩn quá đổi, nàng thuần khiết giống một tờ giấy trắng.

Ta canh giữ ở cửa trường học mỗi ngày chỉ vì có thể thấy nàng. Sau lại phát hiện nàng làm thêm ở KFC, ta liền nhận lời làm phục vụ nơi đó. Như vậy, ta mỗi ngày là có thể thấy nàng một giờ, thường xuyên qua lại liền quen thuộc.

Nàng đã sớm quên chúng ta đã từng đã gặp mặt, ta cũng không muốn nàng biết quá khứ chính mình. Theo chúng ta tiếp xúc, ta biết tình cảnh nhà nàng, ta muốn trợ giúp nàng. Chính là nàng rất có cốt khí cô nương, cự tuyệt ta trợ giúp, nói chính mình có thể ứng phó.

Cứ như vậy, lại là ba năm. Trong lúc này ta vẫn luôn lấy thân phận đồng sự bình thường để gần nàng một chút, chưa bao giờ từng có bất cứ ngôn ngữ hành vi quá giới hạn. Nàng liền phải tốt nghiệp đại học, nàng nói với ta rồi, nàng đã được thông báo tuyển dụng của công ty lớn nhất, về sau sinh hoạt sẽ càng ngày càng tốt. Ta chúc mừng nàng, chúc phúc nàng, nhưng ta biết chúng ta từ đây sẽ không lại có giao thoa.

Ở thời điểm ta đang khổ sở, mẹ nàng sinh bệnh, yêu cầu rất nhiều tiền thuốc men. Ta đem tất cả tiền đang có đều cho nàng, lần này vì cứu mẹ nên nàng nhận lấy. Nhưng bệnh này là cái động không đáy, hơn mười vạn đồng chỉ duy trì không đến nửa năm.

Trong lúc này, nàng vào công ty Kim Hâm đi làm. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Kim Chí Thành, cảm giác phi thường kinh ngạc, thiếu chút nữa đã nhận sai. Nàng nói, chúng ta là tương đồng bề ngoài nhưng bất đồng linh hồn. Bởi vì nàng đối với ta quá quen thuộc, cho nên thực dễ dàng là có thể phân biệt ra thân phận hai người.”

Nói tới đây, Lục La trên mặt xuất hiện biểu cảm phức tạp, có không cam lòng, có bi thương, có oán hận.

Này cũng khó trách, lúc trước hắn cùng Kim Chí Thành từng trao đổi thân phận, không ai có thể nhận ra. Bởi vì lúc ấy bọn họ, mặc kệ là bên ngoài, vẫn là hoàn cảnh sinh hoạt, trình độ giáo dục đều không sai biệt lắm. Nhưng hiện tại, Kim Chí Thành đã thành quý công tử, mà hắn lại là một tên nghèo hèn!

Mặc kệ hắn nỗ lực như thế nào, hắn cùng Kim Chí Thành không bao giờ là cùng một loại người. Điều này làm hắn trong lòng thất vọng, đối Kim Hâm hận ý càng thêm nhiều.

“Ta nghe Diệp Hồng nói, trộm đi vào cửa công ty Kim Hâm xem Kim Chí Thành. Hắn cùng Kim Hâm bị một đám người vây quanh đi ra, rồi lên xe hơi nhỏ cao cấp. Thấy như vậy tình hình, lòng ta không cam lòng lại phần hận. Dựa vào cái gì? Chúng ta vốn là cùng một mẫu thai, vốn nên tương đồng sinh hoạt, nhưng vận mệnh đối với ta lại bất công như thế! Từ khi đó, ta bắt đầu lập một kế hoạch. Ta lén lút tìm được Kim Chí Thành, hắn thấy ta

liền hoảng sợ.

Ta nói cho hần, ta ở Thái Lan làm giải phẫu, hần nghe xong càng thêm giật mình. Ta nói chính mình đang sống thực thê thảm, dù sao cũng là huyết mạch tương liên, hần thực đồng tình đáng thương ta. Hần muốn đem sự tồn tại của ta nói cho Kim Hâm, chính là ta chết sống không đồng ý. Lúc trước hần đem ta vứt bỏ, ta liền không hề xem hần là ba.

Từ đó về sau, Kim Chí Thành thường xuyên ước thấy mặt ta. Hần trường kỳ bị Sử Phượng Yến kia ngược đãi, tinh thần vẫn luôn tệ, hơn nữa tính tình nội hướng cùng người kết giao không tốt, không có bằng hữu. Hần sẽ cùng ta tâm sự, cái gì đều nói với ta, bao gồm đối Diệp Hồng thích.”

Khúc mịch nghe xong lộ vẻ cười hiểu rõ, đây đúng là mục đích của Lục La. Hần chính là muốn lợi dụng tình thân, lợi dụng tính cách khuyết tật của Kim Chí Thành, sinh lý và bệnh tật, đạt tới mục đích nào đó mà hần không thể cáo người.

Quả nhiên, lời Lục La nói tiếp được Khúc mịch dự kiến bên trong “Ta cần thận quan sát Kim Chí Thành từ biểu tình, động tác, thói quen, bao gồm khi hần cảm mạo tiếng nói có chút khàn khàn. Ta phát hiện, chỉ cần ta cố ý không chế một chút, chính mình nói chuyện thì thanh âm rất giống với khi hần cảm mạo. Phát hiện này làm ta phi thường hưng phấn, bất quá, chỉ có này đó ly kế hoạch của ta còn kém rất xa!

Ta đầu tiên phải làm chính là rời xa sinh hoạt của Diệp Hồng, làm ‘Lục La’ trong sinh hoạt của nàng biến mất. Ta từ biệt đi công tác, nói Diệp Hồng chính mình muốn ra ngoại quốc làm việc, có lẽ mười năm tám năm đều sẽ không trở lại. Nàng là cô nương đơn thuần, tự nhiên đối với lời ta nói không hề nghi ngờ.

Kế tiếp, ta ở xa nơi Diệp Hồng ở thuê một cái phòng nhỏ. Ở cái này thành phố lớn, muốn trốn một người phi thường dễ dàng. Ta thay đổi số di động, mỗi lần cùng Kim Chí Thành gặp mặt, ta đều sẽ trộm lục xuống dưới. Về đến nhà, ta liền một lần lại một lần xem, sau đó bắt chước.

Nửa năm xuống dưới, ta cảm thấy chính mình tựa hồ thay đổi thành một

người. Có đôi khi đứng trước gương, ta chính mình đều bắt đầu hoảng hốt.

Cũng chính là lúc này, bệnh tình mẹ Diệp Hồng lại một lần chuyển biến xấu. Kim Chí Thành muốn giúp Diệp Hồng, điều kiện là làm nàng làm bạn gái mình. Diệp Hồng đáp ứng nhưng ta biết nàng không phải tình nguyện.

Ta không thể lại chờ đợi, ta muốn mau chóng mà thay thế Kim Chí Thành! Vừa vặn, Kim Chí Thành cùng ta oán giận, Kim Hâm lại đem hấn đi theo tham gia yến hội xã giao. Hấn không muốn cùng người ngoài tiếp xúc, trong lòng phi thường mâu thuẫn, nhưng đối Kim Hâm có chút sợ hãi không dám không đi. Ta nhân cơ hội đưa ra thay thế hấn đi trước, hấn cao hứng mà đồng ý.

Ta làm bộ có chút cảm mạo, trước tiên ngày hôm trước buổi tối liền lên vào Kim gia. Ngày hôm sau buổi tối, ta đi theo Kim Hâm tham gia yến hội, không có bất cứ kẻ nào phát hiện không ổn. Từ đó bắt đầu, ta ngẫu nhiên giúp Kim Chí Thành xã giao, không có một lần bị vạch trần. Ta bắt đầu lớn mật tiếp xúc Diệp Hồng, dùng thân phận Kim Chí Thành. Lần này, Diệp Hồng cũng không có hoài nghi, điều này làm cho ta vừa cao hứng lại khổ sở.

Thực mau, Kim Chí Thành cùng Diệp Hồng thân thể tiếp xúc. Hấn thể nhưng không cái năng lực kia! Điều này làm cho ta cảm thấy kinh hi, thật là ông trời chiều cố. Ta dùng thân phận Kim Chí Thành, cùng Diệp Hồng thành phu thê chân chính.

Kim Chí Thành biết Kim Hâm sẽ không dễ dàng cho Diệp Hồng vào cửa, mà chính hấn lại không thể làm gì. Ta liền cho hấn chủ ý đi làm thụ tinh ống nghiệm. Ta nguyện ý cung cấp t*ng trùng, hơn nữa sẽ bảo thủ bí mật này. Hấn suy xét vài ngày sau đồng ý, chúng ta là cùng trứng song bào thai, từ giã đến các yếu tố khác không có gì khác nhau.

Thực mau, Diệp Hồng liền phát hiện mang thai. Kim Hâm này rất cáo già, mang theo nàng đi làm nước ối âm*, không chỉ có chứng minh là con Kim gia, còn biết được nam nhi! Hừ, hấn như vậy trọng nam khinh nữ, khẳng định sẽ không từ bỏ tôn tử! Hết thấy đều phi thường thuận lợi, Diệp Hồng vào được Kim gia.”

*nước ối đâm:xét nghiệm DNA từ trong trứng

Đừng nhìn Lục La này không bằng cấp, nhưng chỉ số thông minh lại không thấp, hơn nữa có thể ẩn nhẫn. Hắn nếu so sánh với động vật, hẳn tính tình càng giống sói. Chỉ cần nhắm chuẩn con mồi, liền sẽ theo đuôi, chờ đợi thời cơ thích hợp.

-----oOo-----

Chương 149: Ai là thợ săn?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thậm vấn Lục La thực thuận lợi, hắn không cần ai đặt câu hỏi, liền đem sự tình chân tướng nói rõ ràng. Hắn từ mười lăm năm trước đi Thái Lan biến đổi giới tính, vẫn luôn nói trở thành thể thân của Kim Chí Thành.

Khúc mệnh vẫn luôn an tĩnh mà nghe, không có đặt câu hỏi, không có nghi ngờ, tựa hồ đây không phải tính cách của anh.

Lục La nói đến miệng khô lưỡi khô, hắn uống một ngụm nước, nói tiếp: “Trở thành Kim Chí Thành là kế hoạch bước đầu tiên, cũng là bước quan trọng nhất! Bước đầu tiên thành công, ta có thể ở trước mặt mọi người trước làm bộ thành Kim Chí Thành, không hề có nửa điểm sơ hở.

Diệp Hồng sinh một bé trai, ta xem qua vài lần, lại trắng hồng và béo thực đáng yêu. Đáng tiếc, ta không thể làm ba ba mỗi ngày quang minh chính đại ở bên con được. Ta sốt ruột lại không thể không nhịn xuống, vì về sau lâu dài ở bên nhau, ta cần nhẫn nại! Bởi vì ta không thể đi nhằm một bước, bằng không liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Thực mau, cơ hội tới. Kim Chí Thành bởi vì không thể làm nam nhân chân chính, trong lòng có chút vẩn vơ. Sử Phụng Yến tuy rằng không hề động thủ, nhưng chỉ cần Kim Hâm không ở nhà, nàng liền châm chọc mỉa mai. Kim Chí Thành tinh thần thực mau xuất hiện vấn đề, Kim Hâm muốn đem hắn đưa đến ngoại quốc trị liệu.

Hắn bị đưa ra nước ngoài, ta liền làm bộ hắn từ nước ngoài trộm trở về. Ta dặn dò Diệp Hồng đừng nói ra ngoài, dọn vào tiểu chung cư. Cứ như vậy, ta có thể thường xuyên nhìn thấy nàng. Ta sẽ làm tốt đồ ăn, quét tước phòng, chờ nàng trở về, chúng ta qua một khoảng thời gian sinh hoạt phi thường ấm áp hạnh phúc.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Kim Hâm tính toán ra ngoại quốc thăm con trai, nếu có chuyển biến tốt đẹp liền đưa trở về. Ta nghe thấy tin tức này, ta làm bộ nói Diệp Hồng là đi nước ngoài, kỳ thật là trốn đi. Không mấy ngày, Kim Hâm quả nhiên đem Kim Chí Thành mang theo trở về.

Hắn đôi mắt Diệp Hồng vẫn là thực tự ti, tự trách, rất thống khổ. Diệp Hồng nhìn thấy hắn tựa hồ như thay đổi thành người khác, tự nhiên muốn cùng hắn câu thông*. Tính tình Kim Chí Thành ta hiểu, hắn như thế nào sẽ cùng người câu thông? Câu thông không thành tự nhiên liền cãi nhau, này đối với Kim Chí Thành đúng là áp lực không nhỏ. Cho nên tinh thần trạng thái vẫn luôn không ổn định. Mấy năm gian nan, hắn vài lần ra ngoại quốc chữa bệnh. Ta nhiều lần cùng nàng ở chung, những cái đó đều là hồi ức tốt đẹp.”

*câu thông: chuyện vợ chồng:"<<

“Người đã sớm muốn chân chính thay thế được Kim Chí Thành, rốt cuộc là cơ hội gì làm người bắt đầu hành động?” Lục Ly nhin không được truy vấn.

Lục La nghe thấy vấn đề này sắc mặt trở nên ngưng trọng lên “Ta cùng Kim Chí Thành đối đãi Diệp Hồng thái độ hoàn toàn bất đồng, Diệp Hồng vẫn luôn tương bởi vì hắn tinh thần dị thường. Bất quá nàng vẫn là tình hình không tốt, ở Kim gia lại quá áp lực, cả người từ từ gầy ốm. Ta không đành lòng nhìn nàng chịu tra tấn, liền quyết định động thủ diệt trừ Kim Chí Thành, để có thể quang minh chính đại cùng Diệp Hồng ở bên nhau.

Ta hạ dược vào đồ uống của Kim Chí Thành, làm hắn tinh thần thoát nhìn hoảng hốt, lại ám chỉ hắn đem sự tồn tại của ta nói cho Kim Hâm. Quả nhiên, hết thảy đều giống ta dự kiến. Kim Hâm cho rằng hắn bệnh tâm thần lại tái phát, lại lần nữa đưa hắn xuất ngoại trị liệu.

Lần này, Kim Chí Thành là thật sự chạy trở về, may mắn ta không bị Diệp Hồng đánh. Diệp Hồng thấy hấn thần thần thao thao, cùng mỗi lần hoàn toàn bất đồng, liền đem hấn đưa đến nông thôn ở trong nhà người thân của nàng. Ta theo dõi, mỗi ngày buổi tối nữ nhân kia uống sữa bò bên trong hạ thuốc ngủ, sau đó nghĩ cách tra tấn tinh thần Kim Chí Thành.

Ta nói với hấn, ta cũng không tồn tại, chỉ là một giấc mộng mà thôi. Hấn sở hữu ký ức về ta đều là bởi vì hấn tinh thần phân liệt. Cho nên, chỉ cần ta xuất hiện, liền chứng minh hấn ở trạng thái có bệnh. Ta đem gương đối diện với hấn, đứng ở mặt sau gương nói chuyện. Thực mau, hấn ý thức càng ngày càng hỗn loạn. Tuy rằng ta không hiểu hấn nhưng lại từ trong ánh mắt hấn có thể nhìn ra bệnh của hấn rất lợi hại.

Ta tránh ở chỗ tối giám thị Kim Hâm người một nhà, ở chợ sáng cùng một người nam nhân nổi lên xung đột. Hấn mắng ta đến không bằng con chó, làm cho ta đại não sung huyết, giết một nhà bọn hấn là ngoài ý muốn. Bất quá thực mau ta liền đem bọn họ biến thành một vòng kế hoạch bên trong. Ta đem đồ trang sức ném ở công trường phụ cận, tưởng đem tầm mắt các người dẫn tới Kim gia. Ta lại ám chỉ Kim Chí Thành, là hấn giết người, còn nói cho hấn biết chi tiết giết người.

Hấn bắt đầu cảm thấy chính mình là hung thủ giết người, cả ngày thấp thỏm lo âu, lại có khuynh hướng bạo lực. Ta cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, có thể bắt đầu bước tiếp theo hành động. Ta lấy danh nghĩa Kim Chí Thành gọi điện thoại cho Diệp Hồng, muốn biết về hành trình của Kim Hâm.

Rốt cuộc ta bắt được một cơ hội tốt, chỉ có Kim Hâm cùng Sử Phượng Yến hai người ở nhà. Ta mang theo thiết chùy đi, còn đang suy nghĩ như thế nào dễ dàng vào cửa. Không nghĩ tới nhà bọn họ cửa cũng không có khóa lại, ta đẩy một chút liền vào tới.

Ta đi vào liền thấy Kim Hâm ngồi ở trên sô pha, mặt hướng tới cửa. Ta đi qua, không chút do dự hướng ót chùy hấn. Tưởng tượng đến chính mình mới vừa sinh ra đã bị hấn ném đi, lòng ta liền hận! Thấy hấn ngã xuống, máu không ngừng chảy ra, ta cảm giác phi thường khoan khoái.

Máu từ sô pha chảy đến trên mặt đất, chảy tới dưới chân ta. Máu tinh khiết

mà hương vị làm ta có chút hưng phấn, lại nhìn Kim Hâm ngả vào nơi đó, ghen nhiều năm như vậy ác khí rốt cuộc ra tới. Các người có lẽ muốn hỏi, sát hại chính thân phụ mình có cảm thụ gì? Có thể hay không hối hận, tự trách, thậm chí sợ hãi? Kỳ thật không phức tạp như vậy, ta chỉ có khoái ý!

Ta lấy di động tùy thân mang theo, đối với thi thể Kim Hâm chụp một bộ ảnh, đây là thời khắc kỷ niệm đáng giá. Ta làm hắn vứt bỏ con trai, từ đây muốn quang minh chính đại kế thừa giang sơn của hắn.

Đột nhiên ta có chút hối hận, không nên xuống tay tàn nhẫn như vậy. Hắn là nên làm hắn căng thẳng một chút trước khi chết, ta muốn đem toàn bộ chân tướng nói cho hắn. Hắn yêu thích nhìn trúng con trai, bất quá là giả nam nhân còn vương bệnh tâm thần; mà ta - ‘nữ nhi’ bị vứt bỏ, mới là nam nhân chân chính. Hắn cho rằng trông mắt tôn tử giống nhau nhưng đó mới là cốt nhục của ta! Ta muốn cho hắn biết, lựa chọn của hắn đời này phạm đến sai lầm lớn nhất!

Đáng tiếc, hắn không thể chính tai nghe thấy. Bất quá tới địa ngục hắn sẽ biết, phỏng chừng sẽ chết không nhắm mắt!

Ta đối Kim gia rất quen thuộc, trực tiếp lên lầu vào phòng ngủ chính thất. Sử Phượng Yến, nữ nhân xấu xa kia đang ở trong phòng, thấy ta tiến vào còn kêu tên ‘Kim Chí Thành’. Lần này ta không trực tiếp nghe nàng ra lệnh, ta muốn cho nàng đi xuống dưới truyền lời nhắn cho Kim Hâm.

Lúc trước ở Kim gia ta thấy nàng liền nín thở. Ta đập chùy làm nàng ngã xuống đất, lại móc chùy ra thủ một đao hạ xuống. Nhìn nàng thống khổ run rẩy, lòng ta phi thường sáng khoái. Mỗi một phân tiền nàng dùng đến đều là của Kim gia, mỗi một phân tiền của Kim gia đều là của ta! Ta giết nàng, bao gồm công nàng nuôi dưỡng ta như chó!

Làm xong này hết thấy, ta lại về ở nông thôn. Ta làm Kim Chí Thành tin tưởng chính mình giết vợ chồng Kim Hâm, sau đó núp vào. Ta chờ các người tìm được Kim Chí Thành, chờ các người đem hắn bắt lại bắt chết. Sau đó ta liền lại lần nữa xuất hiện, lấy hiệu biết của ta đối Diệp Hồng, ta tin tưởng nàng sẽ tiếp thu cảm tình của ta.

Đáng tiếc, các người so với ta tưởng tượng càng thông minh. Các người thế nhưng bài trừ hiểm nghi Kim Chí Thành giết người, thậm chí bắt đầu hoài nghi ta tồn tại. Ta không thể không lại lần nữa điều chỉnh kế hoạch, giết Kim Chí Thành thay thế.

Kim Chí Thành nguyên lai bình thường ở phòng bệnh, muốn trà trộn vào đó phi thường dễ dàng. Ta đem hắc dùng dây thừng siết chết, sau đó thừa dịp nửa đêm không người chôn ở rừng cây nhỏ sau bệnh viện.

Ta sợ bị người phát hiện chúng ta thanh âm bất đồng, liền làm bộ phát cuồng, bị chuyển lên phòng đơn trên lầu. Như vậy, ta có thể giải thích giọng nói chính mình hư hại là có nguyên nhân.

Ta vốn dĩ không bệnh, cho nên hồi phục thực mau. Diệp Hồng đem ta ra ngoài, chúng ta một nhà ba người rốt cuộc có thể sinh hoạt ở bên nhau! Tuy rằng ta kế thừa tài sản ít lại, bất quá cũng đủ chúng ta một nhà ba người cả đời áo cơm vô ưu. Chúng ta sinh hoạt phi thường hạnh phúc, ta lại phải làm ba ba. Hết thấy đều tốt đẹp giống như mơ, cho đến khi bị các người mang về đây!”

“Nếu là nằm mơ, tự nhiên một ngày sẽ có tỉnh, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn.” Khúc mịch nghe xong từ đầu tới đuôi vẫn luôn thực bình tĩnh, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Khúc mịch sai Lục Ly dẫn người đến rừng cây nhỏ sau bệnh viện, quả nhiên phát hiện một thi thể nam. Tuy rằng thi thể đã hư thối nghiêm trọng, bất quá căn cứ thân cao cùng hình thể có thể cơ bản phán định là Kim Chí Thành. Khoa pháp chứng khám nghiệm thi thể, xét nghiệm DNA, kết quả cần mấy ngày mới có thể ra tới.

Lục La công đạo sở hữu sự tình, hẳn biết chính mình chết chắc rồi, đưa ra yêu cầu cuối cùng muốn thấy Diệp Hồng một lần. Khúc mịch đáp ứng rồi an bài cho bọn họ gặp mặt.

Diệp Hồng vẫn luôn ở cách vách, thậm chí nàng rất đơn giản, nàng biết mọi việc Lục La làm xong biểu hiện phi thường kinh ngạc. Nàng vẫn luôn trong trạng thái ngẩn người, tựa hồ không có khiếp sợ trung bình trở lại.

Thời điểm nàng nhìn thấy Kim Chí Thành, vấn đề đầu tiên chính là hỏi hấn thân phận chân thật.

“Đúng vậy, những điều nàng nghe đều là thật sự.” Lục La nhìn chăm chăm đôi mắt nàng “Ta chính là anh song bào thai của Kim Chí Thành, Lục la. Vừa mới nãy ta đã khai báo những chuyện ta gặt nàng, nàng có thể xem ghi chép của cảnh sát. Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi nàng nói mấy câu.”

“Cái gì?” Diệp Hồng hiển nhiên không tin.

Cái bề ngoài nặng nề tối tăm kia, kỳ thật giàu thiện lương, tuy rằng bề ngoài cùng Kim Chí Thành hoàn toàn giống nhau, nhưng bọn họ lại hoàn toàn là hai người bất đồng. Nhớ trước đây mới vừa nhìn thấy Kim Chí Thành, nàng cơ hồ lập tức là có thể phân biệt hai người. Mà trước mắt nam nhân, ở bên người nàng hiển nhiên không phải một ngày hai ngày, nàng như thế nào không thể phân biệt được? Không phải là hấn tinh thần lại không tốt?

Diệp Hồng liếc Khúc mịch một cái, quyết định trước hết nghe nghe Lục La nói như thế nào, quan sát một chút trạng thái tinh thần của hấn.

“Nàng còn nhớ rõ một người con trai tên ‘Lục la’ sao?” Hấn sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Diệp Hồng gật gật đầu, “Hấn đã từng giúp tôi rất nhiều, tôi sẽ không quên ân tình hấn. Đáng tiếc, hấn nói muốn xuất ngoại, từ đó không còn liên hệ.”

Hấn nghe xong mặt lộ vẻ vui mừng, ngừng một chút lại hỏi: “Nàng thích Kim Chí Thành sao?”

“Ta không biết chính mình ái được đến đâu là ai?” Diệp Hồng không cần suy nghĩ nói “Khi tôi gặp thời điểm khó khăn, hấn luôn có thể xuất hiện ở bên tôi, chỉ mình hấn cố gắng trợ giúp tôi; khi tôi cô độc tịch mịch, có tâm sự, hấn có thể nghe tôi kể, an ủi tôi; khi tôi không vui, hấn luôn là nghĩ mọi cách giúp tôi cao hứng; hấn đối đãi với con trai thực ôn nhu và kiên nhẫn, chỉ cần có thời gian liền cùng con ở bên nhau chơi đùa, đủ tư cách là ba ba.”

Nàng không biết Lục La ở bên mình bao lâu, phân biệt không ra ai mới là người trượng phu ôn nhu sẵn sóc kia.

Lục La cười, phát ra từ nội tâm “Nghe nàng nói như vậy, tôi có thể an tâm lên đường. Hãy nuôi nấng tốt con của chúng ta, tôi không thể bù đắp cho hai người. Tốt rồi, Khúc Đội trưởng, các người có thể đem tôi mang đi.” Hắn đứng lên, yêu cầu mau rời khỏi.

Người sắp chết, hà tất lại khó xử? Khúc mịch sai người đem hắn dẫn đi, sửa sang lại tài liệu, ngày mai liền đưa đi cơ quan kiểm sát.

“Khúc Đội trưởng, tôi biết anh ở phương diện tâm lý có nghiên cứu. Anh xem Chí thành, có phải trạng thái không tốt hay không?” Diệp Hồng rốt cuộc là không tin Lục La nói.

“Kim Chí Thành trạng thái thật không tốt, nhưng hắn không phải Kim Chí Thành.” Khúc mịch đem khẩu cung đưa cho nàng “Người chậm rãi xem, xem xong đặt ở trên bàn là được.” Nói xong đi ra ngoài.

Mọi người đều không phát hiện Diệp Hồng là rời đi khi nào, bất quá đều trong lòng vì nàng thôn thức không thôi. Nàng trong bụng mang thai thật không đúng thời điểm, con còn chưa lộ diện, ba ba liền không còn nữa. Không biết nàng sẽ lựa chọn như thế nào, đứa con này đã từng mang đến cho bọn họ hạnh phúc, không biết đứa trẻ này còn có thể thấy được thế giới này hay không.

Án kiện Lục La thực mau liền mở phiên toà thẩm tra xử lý, không có người dự kiến, hắn bị phán tử hình. Lục La từ bỏ chống án, nhìn dáng vẻ hắn chỉ cầu nhanh chết đi.

Mọi người đều quên mất sự tình lung tung rối loạn của Kim gia ngày đó, Khúc mịch định ngày hẹn Diệp Hồng.

Bọn họ hẹn ở một nhà quán cà phê gặp mặt, Dĩ nhu cũng cùng đi.

“Diệp tiểu thư, khuấy rây người tỉnh dưỡng thân thể” Dĩ nhu quan tâm nói.

“Không quan hệ, tôi đã đi làm rồi.” Diệp Hồng cả người tựa hồ gầy đi, nàng tái nhợt đến cười một chút “Sinh non không phải cái gì bệnh nặng, công ty không rời đi được. Không biết các người tìm ta có chuyện gì?”

Căn cứ tin tức của Khúc mịch, Diệp Hồng biết hình phạt của Lục La lúc sau, liền đi bệnh viện xóa sạch thai nhi trong bụng. Ở nhà nghỉ ngơi ba ngày liền đi làm, làm người khác cảm thấy đau lòng. Công ty con nghiệp vụ vừa mới khai triển, hết thầy đều mới đi lên quỹ đạo, nàng không có cách nào ở nhà an an ổn ổn mà nghỉ ngơi.

Dĩ nhu không biết Khúc mịch vì cái gì muốn gặp nàng, hẳn chỉ nói có chuyện quan trọng.

“Nhìn dáng vẻ Diệp tiểu thư rất bận, như vậy ta liền nói thẳng.” Khúc mịch nói chuyện luôn luôn không thích quanh co “Diệp tiểu thư, người vì cái gì muốn hận Kim Hâm?”

Diệp Hồng nghe thấy lời này ngẩn ra, ánh mắt lập loè một chút “Khúc Đội trưởng, người lời này là từ đâu mà nói được? Người hoài nghi ta cùng Lục La là đồng lõa, cùng nhau dự mưu giết chết mọi người?”

“Không, ta trước nay chưa nói các người là đồng lõa.” Khúc mịch lắc đầu “Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, không nghĩ tới mặt sau còn có thợ săn. Diệp tiểu thư, ta nói đúng sao?”

“Khúc Đội trưởng, ta nghe không hiểu người đang nói cái gì. Nếu người là tướng tượng ra rồi nói một ít bắt gió bắt bóng, ta có thể cự tuyệt nghe. Nếu người có chứng cứ, chứng minh ta cùng án giết người có quan hệ, người có thể tùy thời đem ta bắt lại.” Diệp Hồng xụ mặt, tựa hồ thực không cao hứng.

“Ta không có chứng cứ, bởi vì người xác thật không có tham dự giết người. Lục La lên kế hoạch, hẳn cũng là người hoàn thành thiết kế.” Khúc mịch hoàn toàn không để ý tới nàng cảm xúc biến hóa, nói tiếp “Chính là, người là một nữ nhân lạnh lùng thông minh như vậy, như thế nào lại không phát hiện được Lục La khả nghi? Người hận Kim Chí Thành, hận Kim Hâm, hận

Kim gia, người ước gì có người đem bọn họ giết chết, đem người từ trong gia đình kia làm người hít thở không thông cứu vớt ra!

Đúng lúc đó người phát hiện người bên gối có điềm không thích hợp, người không để lộ ra mà là âm thầm điều tra. Người phát giác có hai Kim Chí Thành, lập tức liền nghĩ tới người ở cửa hàng thức ăn nhanh tên Lục La. Nữ nhân đều phi thường nhạy bén, năm đó người không có khả năng không biết Lục la có tâm ý đối với người.

Người tiếp nhận rồi nhân gia đình khó khăn được hẩn cho mười mấy vạn trợ giúp, lúc ấy là bất quá người có ý tưởng lấy thân báo đáp? Đáng tiếc, Lục la không chủ động, người đối hẩn lại chỉ là cảm kích chứ không phải tình yêu. Một nữ sinh viên mỹ lệ tuổi trẻ tiền đồ vô lượng, như thế nào có thể yêu một người làm công tố chất thấp hèn không có văn hóa?

Ngay sau đó, người nhận thức Kim Chí Thành. Hẩn chân chính là kẻ có tiền, lại đối với người yêu sâu sắc. Thực mau, người bởi vì tiền thuốc men của mẹ lâm vào khốn cảnh. Lúc này Kim Chí Thành tự nhiên muốn trình diễn tiết mục vương tử cứu vớt cô bé lọ lem, người ồm ờ đáp ứng rồi hẩn cầu hôn. Các người đã xảy ra tiếp xúc thân mật, nhưng hẩn sinh lý có khuyết tật, cũng không có thành công làm người biến thành nữ nhân. Nhưng không lâu về sau, hẩn trở nên sinh mãnh lên, người thành hẩn nữ nhân.

Lúc sau, hẩn khi tốt khi xấu, đúng là như vậy mới làm người sinh nghi. Người hiểu rõ ràng, muốn tiến vào cửa Kim gia không dễ dàng. Kim Chí Thành đưa ra ý làm thụ tinh ống nghiệm, người không chút do dự đồng ý. Chờ đến người mang thai, Kim Hâm xác nhận giới tính thai nhi cùng huyết thống, lúc này mới cho người vào cửa.

Người đã sớm biết qua thân phận Lục La, nhưng người lựa chọn im lặng. Khi người cảm giác ra hẩn có kế hoạch thay thế Kim Chí Thành, người quyết định tương kế tựu kế!”

“Khúc Đội trưởng, bịa đặt phi báng là trái pháp luật!” Diệp Hồng uống một ngụm cà phê nói, nàng nghe thấy Khúc mịch này nói một tràng, ngược lại sắc mặt bình tĩnh.

“Để cho ta đoán xem, người vì cái gì muốn giúp Lục La giết vợ chồng Kim Hâm.” Khúc mịch khóe miệng ngậm một tia cười, cũng không để ý lời nàng nói, “Người là một nữ nhân tâm thường, không có bối cảnh, tiền Kim gia chỉ dựa vào thai nhi trong bụng. Mẹ người có thể sống sót, vẫn là dựa vào tiền của Kim gia. Khi xảy ra chuyện lúc trước, em người còn muốn dựa vào tiền Kim gia ra nước ngoài học. Người ở Kim gia khẳng định không dám lớn tiếng, mà Kim Hâm sẽ không dễ dàng như vậy liền tin tưởng người, trọng dụng người! Ta nghĩ, một người nam nhân đột nhiên đổi một nữ nhân thay đổi thái độ, nguyên nhân chỉ có một. Đó chính là —— bọn họ đã xảy ra quan hệ!”

Diệp Hồng sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét, ngay sau đó lại khôi phục bình thường “Khúc Đội trưởng, người trinh thám càng như là phim truyền hình. Người như thế nào không nói là Kim Hâm uống nhiều quá, đem ta ra cường bạo?”

“Ta đang muốn nói. Có lẽ là các người đều uống nhiều quá, mới xảy ra quan hệ. Thời gian cấm dục dài cộng với phụ nữ trẻ tuổi, hẳn là đốt lửa liền. Đây cũng không phải ai sai, nhưng sai là ở Kim Hâm muốn trường kỳ bá chiếm người. Mà người lại vô lực phản kháng, điều này làm cho người hận Kim Hâm, cũng hận chính mình vô năng chống đỡ.”

Dĩ nhu nghe được hải hùng khiếp vía, nàng cho rằng Lục La sa lưới án tử liền kết thúc, không nghĩ tới sau lưng thế nhưng còn có nhân vật Diệp Hồng đáng sợ như vậy.

“Lục La lên kế hoạch vừa lúc người muốn diệt trừ cha con bọn họ, nếu hẳn bị cảnh sát bắt, vậy càng hoàn mỹ.”

“Xin lỗi, Khúc Đội trưởng, ta thật sự không có thời gian nghe người kể chuyện xưa. Bất quá ta không thể không thừa nhận, người kể chuyện xưa xuất sắc cực kỳ.” Diệp Hồng đứng lên, tính toán phải rời khỏi.

“Diệp tiểu thư.” Khúc mịch kế tiếp nói làm nàng dừng bước chân “Kỳ thật, người cũng không có mang thai! Ta điều tra bệnh viện, phát hiện người bất quá là kinh nguyệt chậm lại. Để kinh nguyệt chậm lại biện pháp rất nhiều,

tra Baidu liền có. Đương nhiên, cũng không có sinh non. Người làm bộ mang thai, chính là muốn cho Lục La niệm tình cảm, một người ôm hết tội. Bởi vì, hẳn tuy rằng không niệm tình cảm nhiều ít, lại không phải có bản tính con người. Người rắp tâm như thế hẳn cũng là có một chút hoài nghi.”

Diệp Hồng chau mày, “Khúc Đội trưởng, ta xác thật không mang thai. Bất quá trước đó ta cũng không biết, thẳng đến gần đây kiểm tra mới phát hiện. Ta bên ngoài tuyên bố sinh non, là không muốn tái khởi gợn sóng. Nay cũng không trái pháp luật chứ?”

“Như vậy cửa biệt thự Kim gia là ai cố ý không khóa?” Khúc mịch nói tiếp “Ta một lần nữa thăm dò hiện trường, ở khoá cửa phụ cận phát hiện một ít dấu vết. Hẳn là dính keo trong suốt trên đồ vật linh tinh, lúc sau bị kéo xuống. Keo trong suốt bị kéo xuống lúc sau in ộp-sét, thực không dễ dàng rửa sạch. Chỉ cần ở khoá cửa mặt trên dính keo trong suốt là có thể giữ cửa giống như đã khóa lại. Xong việc người lại đem keo kéo xuống, như vậy liền thần không biết quỷ không hay.

Lục La cho rằng chính mình thông minh, vận khí lại tốt, không biết chính mình chính là quân cờ của người. Nhất cử nhất động của hắn đều ở trong không chế của người, không thể không nói, người thật nữ nhân lợi hại! Hiện tại, người giết người đã đền tội, người có thể sống ngày tháng tự do thoải mái. Hết thấy đều quá hoàn mỹ!”

Diệp Hồng nghe đến đó, hoàn toàn xụ mặt, không hề làm bộ không để bụng hoặc là bị bôi nhọ mà phẫn nộ

“Khúc Đội trưởng, ta vẫn là câu nói kia. Nếu người có chứng cứ, liền thỉnh người tới bắt ta! Tùy thời xin đợi.” Nói xong, nàng một khắc đều không lưu lại đứng lên đi.

Nhìn bóng dáng nàng, Dĩ nhu không khỏi hỏi: “Cứ như vậy để nàng đi?”

“Còn có thể thế nào? Tựa như nàng nói, chúng ta không có chứng cứ. Hơn nữa, nàng xác thật không có tham dự kế hoạch giết người của Lục La. Nàng thậm chí ám chỉ đều không có, nàng bất quá là thuận nước đẩy thuyền. Hơn nữa, điều này cũng chỉ là ta phỏng đoán.” Khúc mịch lần này lại đây, chính

là muốn chứng thực chính mình suy đoán chính xác hay không. Xem Diệp Hồng phản ứng, hẳn biết chính mình đoán đúng rồi.

“Thật là nữ nhân ác độc!” Dĩ nhu lắc đầu “Như vậy nữ nhân này không thể chọc, bằng không liền chính mình chết như thế nào cũng không biết. Lục La kia tự cho là đúng vì tình yêu, lại không biết chính mình bị trở thành đồ ngốc.”

“Thương tổn nam nhân yêu nàng như vậy, nàng sẽ hối hận!” Khúc mịch chắc chắn mà nói, “Trên thế giới này rốt cuộc tìm không thấy đồ ngốc thứ hai như vậy, đều có thể vì nàng trả bất cứ giá nào. Bất quá Lục La cũng coi như là cầu nhân đến nhân*.”

*cầu nhân đến nhân: cầu người được người?

Lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Lục La biết chính mình bị Diệp Hồng lợi dụng? Như thế nào lộn xộn như vậy a.

Nhìn Khúc mịch đi ra ngoài, Dĩ nhu vội vàng đuổi theo

-----oOo-----

Chương 150: Quốc bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

TV truyền phát một tiết mục, bên trong nữ cường nhân đoan trang đúng là Diệp Hồng. Dĩ nhu vừa ăn vừa xem TV, không khỏi nói: “Nữ nhân này thật đúng là lợi hại, chiếm hết tiện nghi, lại trở thành nhân vật đáng thương nhất trong mắt đại chúng. Hơn nữa nàng có thể ở thế ‘bị thương nặng’ đứng lên, đã thành đại biểu nữ tính kiệt xuất mới.”

“Kim Hâm cùng Sử Phượng Yên là báo ứng, Lục La là giết người phạm lý nên đã chịu pháp luật trừng trị. Ở toàn bộ sự kiện, chỉ có Kim Chí Thành vô tội nhất.” Khúc mịch ngồi ở bên cạnh nàng gọt quả táo, “Tuy rằng hiện tại tôi là hình cảnh, bất quá không thể không thừa nhận, mặc kệ pháp luật nghiêm cần cỡ nào, luôn là để người có thể lợi dụng sơ hở.”

Dĩ nhu bị động thừa nhận thân phận bạn trai của Khúc mịch, tuy rằng lúc ấy thực tức giận, nhưng khi biết súng bên trong kỳ thật có viên đạn, nàng như thể nào còn có thể sinh lo lắng cho Khúc mịch? Hơn nữa hết thấy cũng không phải thiết kế trước đó, hoàn toàn xuất phát từ ngẫu nhiên. Nếu lúc ấy Lục La hợp tình nổ súng, hiện tại Khúc mịch chính là một khối thi thể! Tưởng tượng đến đó, Dĩ nhu liền cảm thấy từng đợt ngħĩ mà sợ.

Từ án tử kết thúc, Khúc mịch liền quang minh chính đại lại lần nữa xách theo vali hành lý vào nhà Dĩ nhu, mỹ danh rằng chiếu cố bạn gái. Bất quá hẳn ở phòng ngủ phụ, thật không có hành động quá phận. Năm tay, hôn môi, lại có thể đứng lúc phanh lại.

Không phải hẳn muốn làm chính nhân quân tử, mà do Dĩ nhu quá thẹn thùng. Hai người có thể có tiến triển như hiện tại đã là kinh hĩ, hẳn không dám quá lỗ mãng, sợ dọa Dĩ nhu chạy mất!

Hai người đang nói chuyện, điện thoại đột nhiên vang. Khúc mịch bấm nghe, nghe xong một chút liền buông.

“Mẹ đưa canh lại đây, tôi đi xuống lấy.” Từ khi Khúc mịch ở lại đây, mẹ Khúc là ba ngày hai bữa đưa đồ ăn lại đây, còn chưa bao giờ lên lầu.

Dĩ nhu nghe xong vội đứng lên “Tôi đi xuống đưa dì Khúc lên đây ngồi, trời nóng như vậy mà để dì chạy đi qua lại như vậy thật quá ngượng ngùng.”

“Ngượng ngùng thế thì em nhanh gả qua đi, cùng nhau ở đây liền không cần phiền toái như vậy.” Khúc mịch cũng không thích chính mẹ mình đưa canh lại đây, bởi vì quá khó uống đi.

Dĩ nhu không thích uống, nhưng rót cuộc là trưởng bối một phen có tâm ý, đồ đi không khỏi có chút không lễ phép. Cho nên, những phần canh cuối cùng đều vào bụng Khúc mịch.

“Không đứng đắn.” Dĩ nhu mắg hẳn một câu, cũng không có tiếp cái này lời nói tra, “Nhanh lên đi xuống, đừng để dì Khúc chờ lâu.”

“Tôi chính mình đi xuống là đến nơi, mẹ đem canh đặt ở cửa bảo vệ.” Khúc mịch đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền xách theo hộp cơm giữ ấm trở về.

Dĩ Nhu mở ra, thấy bên trong là canh gà đen cầu kỷ*.

*cầu kỷ: một loại cây thuốc quý của dân gian (bỏ dương thì phải:"<<)

“Nhìn dáng vẻ mẹ là sốt ruột.” Khúc mịch liếc mắt thăm dò một cái nói.

Dĩ Nhu nghe thấy lời này ngẩn ra, không rõ hẳn có ý tứ gì.

“Gà đen, cầu kỷ, em tốt, tôi cũng tốt.” Khúc mịch ném xuống một câu rồi đi tắm rửa.

Dĩ Nhu nghe đến đây mặt đỏ bừng, thật muốn đem miệng cắn xé ra. Dĩ Khúc hẳn là chỉ là đơn thuần đưa canh bỏ lại đây, sẽ không có ý tưởng xấu xa như vậy đi. Lần trước Dĩ Nhu đã ám chỉ thực rõ ràng, tuy rằng nàng cùng Khúc mịch ở cùng một chỗ, nhưng hai người cũng không có lên giường.

Điện thoại lại lần nữa vang lên, Dĩ Nhu thấy là Lục Ly gọi, theo bản năng cảm thấy không tốt. Quả nhiên, ở nhà bảo tàng phát sinh án trộm cướp trọng đại, hơn nữa có người tử vong!

Dĩ Nhu chạy nhanh đi kêu Khúc mịch, hai người lái xe thẳng đến nhà bảo tàng.

Nhà bảo tàng bên ngoài đã bị phong tỏa, cửa có đồng nghiệp gác, cùng đi tiếp đãi bọn họ chính là chủ nhiệm nhà bảo tàng tên Chu Quán Trường.

“Khúc Đội trưởng, lần này ném đến đồ vật nhưng khó lường, nếu tin tức tiết lộ ra ngoài sẽ khiến cho quốc tế oanh động!”

Khúc mịch vừa đi vào vừa nhìn chung quanh. Chỉ thấy nhà bảo tàng bên trong có vũ khí đồng thau triều Thương, vũ khí khảm ngọc nhà Tống, vũ khí luyện kim, tranh chữ, bất quá phần lớn là chế phẩm mô phỏng.

Phòng triển lãm ở giữa, phóng một cái toàn pha lê tráo trong suốt, bên trong trên đài cao phô ra khăn bàn thiên nga màu vàng nhung, mặt trên rồng tuếch. Đài cao phía dưới gần pha lê tráo có một nam nhân quỳ xuống, hai tay của hắn vỗ về pha lê, miệng há to, tựa hồ trước khi chết vẫn luôn lớn tiếng kêu cứu, không ngừng chụp đánh pha lê tráo.

“Người chết máu không lưu thông được gây bầm tím, sưng to gây xuất huyết. Vết hoen tử thi lộ rõ, phân bố rộng. Hàm răng xuất huyết, bước đầu phán đoán do hít thở không thông làm thiếu dưỡng khí dẫn đến tử vong.” Dĩ nhiên nhìn thoáng qua nói.

Pha lê tráo kín đáo phi thường, bên trong chia làm hai không gian. Bên trong hàm lượng khí dưỡng hữu hạn, dựa theo bước đầu tính ra, một người trưởng thành ở bên trong không ngừng làm động tác mạnh, được mười lăm phút liền sẽ thiếu dưỡng, tiện đà tạo thành tử vong!

“Pha lê tráo này là chúng ta định chế chuyên môn, mới từ nước ngoài vận chuyển tới, giai đoạn trước dự kiến chỉ mười vạn đô la Mỹ. Còn thiếu một khoản tiền nên để trưng bày mấy ngày, có thêm tiền thu vào, không nghĩ tới còn không đợi khai triển, bên trong là bảo bối thể nhưng giờ hoá ra là mạng người!” Quán trường nhắc tới tiền liền mặt ủ mày chau

Lục ly nhin không được truy vấn “Chu quán trường, phương diện này rốt cuộc hướng đến bảo bối gì?”

Nhà bảo tàng tuy rằng là đơn vị sự nghiệp quốc gia, bất quá quốc gia chỉ ngân sách 70%, muốn tiền lương cao hay thấp phải dựa vào bộ phận tự thân lợi nhuận.

Lần này, bọn họ hao phí vốn to chế tạo phòng chống trộm pha lê tráo, có thể thấy được đồ vật giá trị xa xỉ bên trong. Không chỉ có Lục Ly tò mò, mọi người cũng đều muốn biết bên trong là thứ gì.

“Bắc Kinh đầu người hoá cốt!” Cố Thành bưng laptop lại, mặt trên có thông tin tuyên truyền về thứ nhà bảo tàng sắp trưng bày.

Nhìn dáng vẻ Quán trường đối với lần trưng bày này là kỳ thác rất lớn kỳ

vọng, muốn dựa vào lần trưng bày này đạt được lợi nhuận. Hiện tại bên trong giá trị bảo bối không thấy, còn thiếu tiền định chế pha lê trảo. Khó trách Quán trường sẽ sốt ruột.

Lục Ly nhìn tư liệu Cổ Thành tra được, mày nhíu lại “Bắc Kinh đầu người hoá cốt không phải đã sớm không biết tung tích sao?”

1936, nhân viên quốc gia của ta nghiên cứu ở cửa khẩu khai quật hàng ra ba cái đầu lâu hoá thạch người vượn thành niên, nhân viên nghiên cứu ở nước Mỹ tương ứng Bắc Bình dung hợp phòng nghiên cứu sinh bệnh viện Đại tân tiến hành nghiên cứu sửa sang lại.

1941, ngày mỷ quan hệ khẩn trương, Bắc Bình bị quân chiếm lĩnh. Tại đây loại nhẹ nhàng hạ, phòng nghiên cứu sinh Đại tân quyết định vì an toàn của Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch mà chở đi trước.

Ở Tàn hoàng đảo, trợ thủ của Davis phụ trách tiếp thu hành lý, đặt ở trong phòng hẩn. Ngày hôm sau, cũng chính là năm 1941, 12 nguyệt 8 ngày, Nhật Bản đánh lén trên châu cảng, nước Mỹ đối ngày tuyên chiến, Thái Bình Dương chiến tranh bạo phát.

Ngày quân nhanh chóng chiếm lĩnh nước Mỹ ở hoa cơ cầu, mỹ hải quân lục chiến đội ở Tàn hoàng đảo binh doanh cũng bị ngày quân xâm chiếm, trợ lý cùng Davis thành tù binh. Ở doanh trại tù binh Thiên Tân, trợ lý của nhóm lục tục thu được từ Tàn hoàng đảo binh doanh vận chuyển hành lý tới, nhưng Bắc Kinh đầu người hoá cốt đã không thấy tung tích.

Từ khi đó bắt đầu, người của mọi tầng lớp bắt đầu truy lùng dài đến hơn nửa thế kỷ, Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch trước sau không có tái xuất hiện. Đối với Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch biến mất, đã từng có đủ loại phỏng đoán, đáng tiếc đều không có chứng cứ. Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch mất tích, khoa khảo giới một đại tiếc nuối, đây cũng trở thành vụ án bí ẩn của thế giới cận đại.

Khúc mệnh nghe xong giải thích: “49 năm sau, cổ nhân loại học giả lại ở cửa khẩu tiến hành khai quật vài lần, đạt được hai viên Bắc Kinh hàm răng người cùng mặt khác của động vật hoá thạch.

Đáng giá nhắc tới chính là, năm 1966 từ cổ nhân loại học giả Bùi văn trung chủ trì khai quật, phát hiện một khối gạch cốt cùng một khối xương chằm, chúng hiển nhiên là thuộc về cùng một cái đầu lâu. Phát hiện mới đầu lâu mảnh nhỏ cùng năm 1931, năm 1936 có 5 số cốt hai khối xương thái dương, đưa hợp thành một khối đầu hoá cốt tương đối hoàn chỉnh.

Hiển nhiên, chúng thuộc về cùng một thi thể, đây trước mắt tồn tại người vượn Bắc kinh Đầu hoá cốt tiêu bản. Ngày đó, đầu lâu trải qua cổ nhân loại học giả cẩn thận ghép nối, tiêu phí đã hơn một năm thời gian đưa thành một cái đầu hoá cốt hoàn chỉnh.

Đầu hoá cốt này vẫn luôn bảo tồn ở nhà bảo tàng Bắc Kinh quốc gia phát triển nhân loại, tiếp thu rất nhiều nguyên thủ quốc gia tham quan, bất quá vẫn luôn không mở ra cho đại chúng xem. Lần này mất đi bảo bối chính là cái đầu hoá cốt kia?”

Nghe thấy Khúc mịch nói, Quán trường vội vàng gật đầu “Đúng vậy. Cấp trên lãnh đạo thấy chúng tôi hàng năm lỗ lỗ, liền xin đem đầu hoá cốt từ Bắc Kinh cho mượn, tính toán ở nhà bảo tàng lần đầu công khai trưng bày. Vì bảo đảm đầu hoá cốt an toàn, chúng tôi không tiếc số tiền lớn chế tạo công nghệ cao phòng trộm pha lê tráo. Không nghĩ tới, vẫn là bị đạo tặc trộm đi! Pha lê tráo dùng đến là pha lê chống đạn, không có mật mã cùng vân tay, mặc dù là dùng bom cũng không thể khai tạc. Kỳ quái, ăn trộm là như thế nào đi vào đây?”

Xác thật, nghi vấn này là có đạo lý. Pha lê tráo thoát nhìn cùng mặt đất hòa hợp nhất thể kín kẽ. Khúc mịch mang bao tay lên gõ gõ, ván sắt va chạm phát ra thanh âm giống nhau.

Hắn vây quanh pha lê tráo xoay vài vòng, đột nhiên ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn lên.

“Miêu quán trường, hiện tại anh có thể đem pha lê tráo mở ra.” Pháp chứng khoa đồng sự đã bao vây bên ngoài tiến hành lấy được bằng chứng, hiện trường ảnh chụp cũng rất tốt.

Quán trường nghe thấy lúc này mới tiến lên, mở pha lê chụp xuống mặt một cái hộp nhỏ, đầu tiên là nghiệm chứng vân tay, nghe thấy “tắt” một tiếng vang lên sau đó lại nhập mặt mã vào. Mặt mã sắp xếp không có bất cứ quy luật gì, hơn nữa kí tự, chữ cái, còn có ký hiệu đặc thù, thoát nhìn thực phức tạp.

Theo sau truyền đến “Răng rắc răng rắc” hai tiếng, liền thấy pha lê tráo hình nửa vòng tròn mở ra. Bên trong thi thể đang quỳ đã không có chống đỡ, thân trên hướng phía trước quỳ rạp trên mặt đất, hạ thân còn vẫn duy trì tư thế quỳ

Có người qua đem thi thể nâng đến một bên, đặt ở mặt trên vải bố trắng. Dĩ nhu cẩn thận kiểm tra, Khang bình ở một bên ghi chép.

Khúc mệnh đi vào pha lê chụp xuống mặt, dùng chân nhẹ nhàng dậm một khối đá cẩm thạch, nghe thấy tiếng “thùng thùng” không vang.

Lục ly nghe thấy ánh mắt sáng ngời, vội vàng đi xuống lầu một, Mạnh Triết theo sau đuổi kịp.

Lầu một là đại sảnh trông trái, hai bên là toilet, trên vách tường treo rất nhiều văn thơ hay tranh đẹp thuyết minh bằng văn tự. Lục ly nhìn lướt qua, giống như đều là hàng triển lãm giới thiệu trên lầu.

Chỗ đặt đầu hoá cốt pha lê tráo ở phía trên toilet nữ, Lục ly ở bên ngoài hô hai tiếng, xác định không có người lúc này mới đi vào.

Hắn ánh mắt đầu tiên liền thấy mặt trên bồn rửa tay, phóng hai cái lên ngăn tủ, đem mặt trên trần nhà đổ đến kín mít. Khúc mệnh còn ở mặt trên nhẹ nhàng dậm, thỉnh thoảng có thanh âm từ mặt trên khối trần nhà truyền xuống tới.

Lục ly cùng Mạnh Triết mang bao tay, đem ngăn tủ dọn xuống dưới. Mạnh Triết chừng 1m85, đứng trên bồn rửa tay, kiễng chân miễn cưỡng có thể sờ đến trần nhà. Hắn dùng sức tay gõ, khối trần nhà quả nhiên hoạt động. Hắn cố sức bắt lấy khối trần nhà kia, lầu một, lầu hai cứ như vậy bị đả thông.

Mạnh Triết ý đồ từ lỗ hồng bò đến lầu hai, đáng tiếc cửa động quá nhỏ, hần lại cao và cường tráng, căn bản là không thể đi vào. Hần đành phải cầm trần nhà, cùng Lục ly quay về lầu hai.

Khúc mịch sai người lấy video giám sát nhà bảo tàng trong vòng 24 giờ, lại lấy khẩu cung nhân viên công tác.

Còn không đợi Khúc mịch bọn họ thu đội, một chiếc xe đặc thù mang theo giấy phép ngừng ở bên ngoài nhà bảo tàng. Người trên xe bước xuống là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, đuôi mắt đơn phượng nhãn, lộ ra một cổ hương vị lợi hại.

Cảnh sát ngoài cửa có ý đồ ngăn nàng lại, không nghĩ tới nàng móc ra giấy chứng nhận, cảnh sát lập tức liền cho đi.

“Nơi này ai phụ trách?” Nàng kiêu căng ngạo mạn hỏi, đôi mắt nhìn quét một vòng, cuối cùng đem tầm mắt định ở trên người Khúc mịch “Khúc mịch? Tôi là công an giám sát, cấp trên phái tôi tới giám sát án kiện lần này. Đây là chứng kiện của tôi!”

Giám sát? Khúc mịch nghe xong không vui mà nhú mày, cũng không đuổi tay tiếp chứng kiện nàng đưa qua.

Nàng nhưng thật ra không cảm thấy xấu hổ, đem giấy chứng nhận thu hồi: “Lần này mất đi chính là quốc bảo cấp văn vật, cấp trên phi thường coi trọng, giao trách nhiệm các người Nam Giang thị Hình Cảnh Đội muốn rút ra tinh anh tạo thành trọng án tổ, mau chóng phá án tìm được đầu hoá cốt bị mất đi. Ta lâm thời đảm nhiệm tổ trưởng tổ trọng án, tùy thích có thể tham gia nghe báo cáo tiến triển vụ án.”

“Mặc kệ mất đi chính là quốc bảo hay là cận bã, chúng tôi đều sẽ tận chức tận trách toàn lực ứng phó phá án.” Khúc mịch lạnh lùng nói, sau đó quay đầu lệnh cho đồng sự kết thúc công việc.

Hần chút nào cũng không thèm nhìn nữ lãnh đạo này, từ đại sảnh đi xuống dưới, mang theo mọi người trở về Hình Cảnh Đội, lập tức liền triệu tập đoàn người mở họp.

“Hiện tại chúng ta nắm giữ manh mối không nhiều lắm, Lục ly báo cáo trước, sau đó các anh lại từng người phát biểu ý kiến.”

Lục ly nghe xong ho khan một tiếng bắt đầu nói: “Người chết thân phận chưa rõ, nam giới, thân cao 1m6, thể trọng 60kg, do hít thở không thông nên tử vong. Toilet nữ lầu 1 trần nhà bị người dùng máy khoan điện khai thông một cái lỗ nhỏ, cửa động đường kính ước chừng 30cm. Tôi ở bồn rửa tay bên cạnh phát hiện một cái củ máy khoan điện, mở điện là có thể sử dụng.

Chúng tôi đã đem camera cùng máy tính cầm trở về, hy vọng có thể theo dõi phát hiện chút manh mối có giá trị. Mặt khác, khẩu cung của mọi người trong nhà bảo tàng đều không có gì bất thường, các anh có thể xem qua. Mặt khác, trừ bỏ người chết, chúng tôi không tìm thấy dấu vết vân tay của những người khác.”

“Tôi cảm thấy kẻ trộm là hai người!” Lưu Tuấn khẳng định nói “Người chết dáng người nhỏ gầy, thông qua lỗ nhỏ bò đến lầu hai. Đương lúc hấn lấy được đầu hóa xương thạch giao cho đồng lõa phía dưới, đồng lõa liền đem trần nhà dùng ngăn tử chôn lại, đem hấn còn sống sờ sờ chết ngạt ở bên trong. Nguyên nhân rất đơn giản, hung thủ muốn độc chiếm đầu hoá cốt, giết người là kế hoạch bên trong.”

“Tôi tán đồng suy nghĩ này. Hơn nữa, một điều khác là hung thủ nhất định thân hình cao lớn, hấn chỉ cần đứng ở trên bồn rửa tay là có thể đụng đến trần nhà, nhưng hấn lại không thể đi vào lỗ nhỏ. Hấn phụ trách khoan cửa động, sau đó đem tạp vật đưa lại đây, để người chết dẫm lên rồi bò lên trên. Hấn lại đem một cái tạp vật khác ở bên cạnh dự phòng, đương lúc bắt được hoá thạch liền đem lỗ nhỏ phá hỏng.” Mạnh Triết bổ sung, “Tôi thân cao là 1m85, vừa vặn có thể đụng đến trần nhà. Cho nên, hung thủ thân cao ít nhất 1m85 trở lên. Hấn thân thể cường tráng, có thể dễ như trở bàn tay liền đem tạp vật giơ lên.”

“Căn cứ khẩu cung, mấy ngày trước, toàn bộ học sinh tiểu học của khu phố miễn phí tham quan nhà bảo tàng, lại còn có có phụ huynh cùng đi. Toàn bộ tổng cộng có mười sáu trường tiểu học, bọn họ phân trên dưới thay phiên

tham quan, trước sau trải qua tám ngày.

Tôi nghĩ, hung thủ rất có thể là trà trộn ở trong đó, biết rõ tình huống trong nhà bảo tàng. Bởi vì nhân viên quá nhiều, chúng ta đối với người hiềm nghi hoàn toàn không biết gì cả, cho nên căn bản là không thể nào loại trừ. Hiện tại chúng ta cần xác định thân phận người chết, sau đó từ quan hệ gia đình cùng xã hội của hắn điều tra, thử xem có thể hay không tìm ra hung thủ.”

“Tôi xem có chút khó khăn.” Khúc mịch không tán đồng phân tích của Hách Minh “Hung thủ hiển nhiên chỉ số thông minh không thấp, hắn hẳn là nghĩ đến chúng ta quá hoài nghi phương hướng phá án. Nếu hắn dám giết đồng bọn cũng đem dấu vết của hắn lưu tại hiện trường, liền sẽ không làm chúng ta gặt củ cải ra lấy bùn.

Hung thủ trước tiên chọn địa điểm tốt, hơn nữa phạm án trước một ngày vào buổi tối rồi tránh ở toilet, thẳng đến thời điểm buổi tối đêm khuya tĩnh lặng mới ra tay gây án. Bất quá máy khoan điện công tác thanh âm rất lớn, lâu hai tổng cộng có tám camera không góc chết quay chụp, vì cái gì bảo an không phát hiện?

Tôi nghĩ, những máy theo dõi khẳng định đã bị động tay động chân, còn cần tiến thêm một bước kiểm tra mới có thể biết. Mặt khác, hung thủ nếu trà trộn ở trong nhà trường đối nhà bảo tàng tiến hành nghiên cứu địa hình, khẳng định sẽ nhiều lần ra vào. Chúng ta yêu cầu kiểm tra máy theo dõi vào tám ngày kia, tuy rằng rất khó kiểm tra nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất.”

Khúc mịch cùng bọn họ phân công nhau hành động, Mạnh Triết mang theo Vương Nhân Phủ đi tra thân phận người chết; Cố Thành kiểm tra máy tính có vấn đề hay không; những người khác chuẩn bị tăng ca để xem xét ghi hình, hy vọng có thể có phát hiện.

Hắn mới vừa phân xong nhiệm vụ, cửa phòng họp bị đẩy ra, Hoàng Cục trưởng mang theo Mạc sầu đi đến.

“Khúc mịch, nói vậy các người đã gặp mặt.” Hoàng Cục trưởng cười ha hả trình trọng giới thiệu “Vị này là Mạc chủ nhiệm ở dưới đại sảnh đã gặp,

chúng ta hoan nghênh nàng tới giám sát kiểm tra công tác. Mọi người vỗ tay hoan nghênh!” Nói xong đi đầu vỗ tay.

Mọi người đã gặp qua thái độ của Khúc mịch đối với vị đại lãnh đạo này, ai cũng chưa động. Hoàng Cúc trưởng xấu hổ buông tay, ho khan một tiếng.

Còn không đợi ông nói chuyện, liền nghe Khúc mịch nói: “Án tử gấp gấp, các người chạy nhanh hành động!”

Mọi người nghe xong vội vàng chuồn mất, cầm đầu chạy không ngừng mặt lên, cũng không nghĩ mình bị chịu liên lụy.

“Khúc mịch, Mặc chủ nhiệm là lãnh đạo, người nên có chút thái độ.” Hoàng Cúc trưởng không thể không lấy ra chút uy phong, cấp trên trước mặt bị cấp dưới như vậy làm lơ, hấn thể diện cùng tôn nghiêm còn đâu?

“Mặc kệ ai tới tôi đều nói giống nhau, muốn tôi phá án nhất định phải cho tôi đủ quyền lợi, vương tay chân là tôi không thích nhất!”

Khúc mịch ném xuống những lời này rồi đi, lưu lại vẻ mặt bất an, xấu hổ của Hoàng Cúc trưởng, còn có vẻ mặt nghiền ngẫm của Mặc sâu.

-----oOo-----

Chương 151: Khảo hạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người chết thân phận thực mau liền điều tra ra, hấn tên Hồ vĩnh, biệt hiệu Gà rừng, mới từ ngục giam thả ra một năm, là kẻ cắp chuyên nghiệp. Bởi vì hấn dáng người nhỏ gầy, am hiểu khoan động, ở hấn tồn tại nhiều vòng luân quần nên có chút danh tiếng.

Hấn từ nhỏ chính là cô nhi, không có thân thích bằng hữu nguyện ý quản hấn, chính phủ liền đem hấn đưa đến cô nhi viện. Bất quá hấn không thích hoàn cảnh cô nhi viện, chính mình từ bên trong chạy ra ngoài lưu lạc. Bởi vì không có người quản giáo lại không có kinh tế, cuộc đời hấn liền đi lỏi rẽ

khác.

Gà rừng trà trộn vào vòng luẩn quẩn thực phức tạp, tiếp xúc tam giáo cửu lưu, đã từng tham dự nhiều đội trộm cướp. Cảnh sát đặt trọng điểm điều tra ở những kẻ tái phạm, bởi vì coi như thủ pháp cao tay, không giống như là kẻ mới làm việc này. Hơn nữa người này hẳn là nhân vật ra lệnh trong hai người, có thể kinh sợ được Gà rừng.

Cố Thành bên kia trước hết có phát hiện, máy tính nhà bảo tàng trang bị để theo dõi đã bị cấy vào ngựa gỗ*. Ở buổi tối ngày mất đi Đầu hoá cốt, hình ảnh máy tính vẫn xuất hiện màn ảnh thế nhưng đều là ghi hình trước một ngày.

*ngựa gỗ: tên một loại virus máy tính thì phải

Máy tính trong nhà bảo tàng không có trang bị phần mềm diệt virus, hơn nữa phụ trách xem xét bảo an cũng sẽ không định kỳ quét virus. Hacker đều có thể đột phá tường phòng cháy, ở bên trong cấy vào ngựa gỗ, sau đó khống chế máy tính.

Hơn nữa loại ngựa gỗ này hẳn là có trình tự mới, lúc trước cũng không có phát hiện ra. Như vậy, người viết trình tự ngựa gỗ là ai?

Ngựa gỗ được giấu ở bưu kiện giữa, dùng tên nặc danh phát bưu kiện. Cố Thành thực dễ dàng liên tìm tới IP địa chỉ phát bưu kiện, là một nhà 24 giờ buôn bán võng. Bọn họ lấy video giám sát trong vòng mười ngày, cùng ghi hình của nhà bảo tàng tiến hành đối chiếu, muốn phát hiện người xuất hiện lặp lại ở hai nơi này.

Xem xét ghi hình khiến mọi người mệt mỏi, đặc biệt là ghi hình của nhà bảo tàng, một đám người chen chúc tới, chỉ thấy đầu người nhưng thấy không rõ lắm người mặt. Khúc mịch yêu cầu đem từng màn ảnh dừng hình ảnh lại, sau đó phóng đại từng cái xem.

Tốn thời gian cố sức, mấu chốt là phí đôi mắt, xem xét ghi hình làm một đám người đầu vầng mắt hoa, xem xét hai ngày không có nửa điểm tiến triển.

Hai ngày này, Mạc sầu thật ra mỗi ngày đều đến Hình Cảnh Đội đi một vòng. Bất quá Khúc mịch vẫn luôn ở nhà điện thoại điều khiển từ xa, căn bản là không đi trong đội. Nàng tìm không thấy Khúc mịch, thấy mọi người đều bận việc của từng người nên không thể nào nhúng tay, đành phải tìm Hoàng Cục trưởng phát giận.

Đừng nhìn nữ nhân trẻ tuổi là nữ đồng sự, cấp bậc so với Hoàng Cục trưởng lại cao hơn một mảng lớn. Hoàng Cục trưởng bị nàng lớn tiếng còn không dám cãi lại.

“Hoàng Cục trưởng, Nam Giang các người tàn suất phạm tội mấy năm gần đây tăng lên, ở đại sảnh treo rất nhiều. Ta nhìn lý lịch người, hai năm nữa liền đến tuổi về hưu. Tuy rằng trạng thái vững vàng rất quan trọng, khá vậy không thể không làm. Cấp dưới đều quản thúc không được, đối với người như vậy cuối năm khảo hạch không tốt. Gần đây đã ra quy định tiền lương về hưu mới, cùng cuối năm khảo hạch móc nối. Phiên Hoàng Cục đem bảng chấm công của Khúc Đội ra đây, tôi muốn nhìn.” Mạc sầu xụ mặt nói.

Chỉ cần một có án tử, Hình Cảnh Đội trên dưới vội đến cơm đều không kịp ăn, căn bản là không rảnh mỗi ngày đúng hạn đến đội điểm danh. Cho nên, nhiều năm như vậy, Hình Cảnh Đội chậm rãi liền không có chế độ chấm công.

“Bảng chấm công ở trong tay tiểu Vương, hẳn trong nhà có chuyện tạm thời xin nghỉ.” Hoàng Cục nói dối, nghĩ lừa gạt qua đi tính. Khúc mịch khó chơi, người đàn bà này càng là đồ phá hoại!

“Khúc Đội trưởng hai ngày này không có đi làm là nguyên nhân gì?” Nàng hùng hổ dọa người, một bộ dạng không thiện cảm.

Hoàng Cục trong lòng nói thầm, đây đều là Khúc mịch chọc họa. Nếu không phải hẳn làm cho mọi người làm Mạc sầu xuống nước không được, nàng cũng không đến mức cùng Khúc mịch đối đầu, luôn là muốn tìm sai sót của hắn. Chính mình còn có hai năm liền về hưu, lừa gạt để bình an về nhà so với cái gì cũng đều quan trọng. Trước mắt người đàn bà này khó đối phó, trực tiếp ném cho Khúc mịch giải quyết đi.

Hắn gọi điện thoại cho Khúc mịch, ấn hạ thấp âm thanh xuống.

“Khúc mịch, người ở nơi nào? Hai ngày nay như thế nào không có tới đội?” Điện thoại kết nối được, Hoàng Cục liền cố làm ra vẻ hỏi han.

“Vội.” Khúc mịch chỉ nói ra một chữ.

Hoàng Cục nghe xong ngó Mạc sầu liếc mắt một cái, ý tứ thực rõ ràng, Khúc mịch thân là đội trưởng, hiện tại ra đại án tử, khẳng định bận tối mày tối mắt. Làm thế nào cũng phải phá hoại chuyện chấm công, Hình cảnh đội tăng ca thượng cấp lãnh đạo như thế nào không cho trợ cấp?

“Tôi biết phá án tử quan trọng, bất quá người cũng nên chú ý thân thể. Làm người trực thuộc lãnh đạo, tôi phải chịu trách nhiệm về sức khỏe thân thể của người. Thân thể là tiền vốn cách mạng, chỉ có thân thể tốt, mới có thể càng tốt vì giữ gìn xã hội yên ổn đoàn kết làm công hiến.....”

“Phá án tử?” Khúc mịch đánh gãy lời hắn nói “Nga, tôi đang ở chơi với thúc thúc.”

Thúc thúc? Nói như vậy là cậu của Dĩ nhu? Hắn cùng Dĩ nhu là quan hệ nam nữ bằng hữu, đây chính là toàn Cục Công An trên dưới đều biết đến sự tình.

“Hoàng Cục, tôi rất bận. Nếu vụ án có tiến triển, tôi sẽ gọi điện thoại báo cáo cho người, cứ như vậy đi.” Khúc mịch cắt đứt điện thoại.

“Hoàng Cục, chính người nghe thấy, đây là thái độ gì? Bỏ công tác rồi đang làm cái gì? Mặc kệ cấp dưới như vậy, chỉ có thể làm không khí kỷ luật càng ngày càng tản mạn! Hơn nữa hắn cùng người nói chuyện, như thế nào càng như là khẩu khí lãnh đạo? Hoàng Cục, người là lão cục trưởng, như thế nào năng lực không chế cấp dưới đều không có? Như vậy tôi sẽ nghi ngờ năng lực công tác của người, sẽ đứng sự thật báo cáo cho lãnh đạo.”

“Mạc chủ nhiệm, không phải tôi không quản thúc cấp dưới, mà là tình huống Khúc mịch tương đối đặc thù.” Hoàng Cục lau một phen trên trán

mồ hôi nói, “Hắn là nhân tài đặc thù lãnh đạo thành phố tiến cử, biên chế không ở trong đội, tiền lương đều là thành phố trực tiếp lấy trợ cấp phát.

Khúc mệnh chức vị chính là giáo sư đại học, chủ yếu là làm nghiên cứu, phát biểu học thuật luận văn. Thành phố cấp tiền còn chưa đủ kể rằng hắn, hắn chịu hỗ trợ hoàn toàn là do giao tình. Mặt ngoài tôi là cục trưởng, là cấp trên của hắn, thực tế tôi quản không được hắn.”

“Cùng tiền không quan hệ, chủ yếu là tổ chất cá nhân cùng tinh thần trách nhiệm! Nếu hắn hiện tại là đội trưởng Hình Cảnh Đội, liền phải nhận rõ vị trí chính mình. Để lỗ mũi hướng lên trời, đều không bỏ ai ở trong mắt, người như vậy chính là lại có năng lực cũng không thể dùng! Tôi liền không tin, giới công an chúng ta có thể phá án mà người đều tìm không ra? Tôi kiến nghị đổi khúc mệnh tiến hành xử lý cất chức, miễn cho những người khác đi theo học, đem Hình Cảnh Đội loại bỏ chương khí mù mịt.”
Đừng nhìn Mạc sâu này tuổi không lớn, đạo lý lớn chính là một bộ dạng tiếp theo

“Cái này..... Ân, tôi phải báo cáo cho Vương thư ký, tôi không có quyền làm như vậy.” Hoàng Cục trưởng thấy Mạc sâu sống chết cắn chặt Khúc mệnh không bỏ, chỉ có thể đem chuyện này ném cho thư ký nơi đó.

Đừng nhìn Mạc sâu là chủ nhiệm giám sát của tỉnh, đã có thể thực quyền tới nói, còn không có năng lực chống lại thư ký thành ủy. Hơn nữa nàng dù sao cũng là ở địa bàn của người ta, mặc dù nàng ở phía trên có người, cũng không dám dễ dàng động đến thư ký của người khác.

“Như vậy đi.” Mạc sâu nghe thấy hắn nói như vậy, suy nghĩ một chút “Nhìn đáng về mấy ngày nay Khúc Đội trưởng là không có không quản Hình Cảnh Đội, tôi liền ủy khuất người quản lý một chút. Dù sao tôi ở văn phòng không nắm bắt được nên trước tiên đến ở Hình Cảnh Đội làm công.”

Hoàng Cục không dám không đồng ý, phái người ở Hình Cảnh Đội đặt trong văn phòng thêm một bộ bàn ghế công tác.

Mạc sâu lập tức liền vào làm công, vào văn phòng Hình Cảnh Đội ngồi xuống, không khí lập tức liền khác hẳn.

Phía trước mọi người có phần công ai bận việc này, ai phát hiện tình huống như thế nào một tuyến liên hệ khúc mịch. Nếu có yêu cầu, Khúc mịch sẽ triệu tập đoàn người mở cuộc họp, quyết định bước tiếp theo của kế hoạch. Bọn họ công tác thời gian tùy ý, địa điểm cũng có thể chính mình quyết định, nếu có thể ở nhà làm công cũng được.

Nhưng Mạc sầu gần đây liền yêu cầu mọi người làm công ở Hình Cảnh Đội, ngoại trừ những người chạy ra ngoài điều tra. Hơn nữa thời gian đi làm cần thiết là sáng 8 giờ và về lúc 5 giờ, giữa trưa nghỉ ngơi một giờ, nghiêm khắc tuân thủ tám giờ công tác. Người chạy ra ngoài điều tra nếu không đúng giờ báo cáo tiến độ, nếu điều tra xong rồi còn chưa tới thời gian tan tầm thì cần phải về Hình Cảnh Đội làm việc đúng giờ.

Mọi người trong Hình Cảnh Đội không giống Khúc mịch, còn trông cậy vào công tác này nuôi dưỡng gia đình chứ đâu phải để sống tạm. Bọn họ không dám đắc tội Mạc sầu, đành phải ngầm cấp báo cho Khúc mịch.

Khúc mịch nghe xong không nói gì, khiến cho bọn họ phải nghe theo mệnh lệnh lãnh đạo.

“Mạc sầu rốt cuộc là tới đây làm cái gì?” Dĩ nhu nghe thấy Khúc mịch cùng Lục Ly điện thoại, không khỏi hỏi.

Khúc mịch không cho là đúng nói: “Khác thường tức yếu, từ từ sẽ biết.”

“Như thế nào? Công tác xuất hiện vấn đề?” Thúc thúc cười hỏi.

“Không tính là vấn đề, một ngày điều hòa thôi.” Hần nhẹ nhàng băng quơ nói.

Thúc thúc nghe xong trên mặt tươi cười càng thêm sáng lạn, ông liền thưởng thức năng lực công tác của Khúc mịch, còn có hần không có lúc nào là không khí phách. Nam nhân sao, nên là nam nhân khí phách.

“Tốt! Tốt!” Thúc thúc vỗ vai hần “Lần này tôi trở về chính là muốn nhìn cậu một chút, nếu không thể làm tôi vừa lòng, tôi liền tính toán đem tiêu

nhu mang đi. Nó bề ngoài nhìn kiên cường, lạnh nhạt không sợ bị thương, kỳ thật nội tâm cực độ khát vọng ấm áp, lại dễ dàng bị thương tổn.”

“Thúc thúc nói lời này ý tứ là tôi đủ tư cách?” Khúc mịch nghiêng đầu nhìn Dĩ nhu một cái, che dấu không được sùng nịnh toát ra tới ánh mắt.

“Cậu đừng đắc ý quá sớm.” Thúc thúc lại chuyển “Cậu là nam nhân quang mang vạn trượng cũng không hiểu đến che dấu, nhất định phi thường gây vạ. Nếu cậu dám làm làm tiểu nhu thương tâm sự tình, tôi liền đem nó mang đi, giới thiệu cho nó người tốt hơn cậu gấp trăm lần!”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Khúc mịch không cần suy nghĩ, chém đinh chặt sắt nói.

Dĩ nhu dù EQ thấp như thế nào, rốt cuộc là nữ nhân. Nghe thấy người yêu nói lời âu yếm như vậy, trong lòng nhin không được ngọt ngào.

“Không có nam nhân nào so với tôi tốt hơn gấp trăm lần!” Khúc mịch đứng đắn nói.

Ngạch, Dĩ nhu bên miệng cười cứng đờ, thúc thúc lại ngửa đầu cười ha hả.

“Có ý tứ!” Ông trong mắt tràn đầy thương thức “Có năng lực, có quyết đoán, có hài hước cảm, chính yếu chính là có tùy hứng! Nhìn dáng vẻ tiểu nhu là tuyển đúng người rồi, tôi tán thành kết giao hai đứa!”

“Cảm ơn thúc thúc.” Khúc mịch trong lòng thở dài một cái.

Nói lời thật lòng, biết từng thúc thúc muốn từ Gia Nã bay trở về để tìm hiểu chính mình, hắn trong lòng liền vẫn luôn khản trương. Hắn từ nhỏ đến lớn còn chưa từng có cảm giá cnhư vậy, như là cậu nhóc sợ hãi khảo bài, lại như là thí sinh chờ đợi niêm yết bảng thi đại học, càng như là tội phạm chờ đợi toà án thẩm phán! Tâm tình phức tạp đến hắn vô pháp diễn tả bằng ngôn từ, thẳng đến khi thúc thúc nói ra lời tán thành, gánh nặng trong lòng mới chân chính rơi xuống đất.

-----oOo-----

Chương 152: Không có tiến triển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thúc thúc nghe nói đã tìm được hung thủ năm đó giết hại đại tẩu, cố ý từ Gia Nã gấp gấp trở về tế tổ, cũng tiện thể trấn cửa ải cho Dĩ nhu, xem thử Khúc mịch rốt cuộc thế nào.

Khúc mịch như lâm đại địch, an bài tốt trong đội công tác rồi đặc biệt tiếp đón ông.

Đi đến từng phần mộ tổ tiên tế tổ, an bài ba mẹ Khúc cùng thúc thúc gặp mặt, đưa thúc thúc nơi nơi đi dạo.

Thúc thúc vừa lòng yên tâm quay lại Gia Nã một đi không trở lại, ở sân bay trong thời gian chờ, ông còn đem Khúc mịch gọi vào một bên nói chuyện vài câu.

“Thúc thúc cùng anh muốn nói cái gì? Thần thần bí bí, còn muốn công tôi.” Dĩ nhu tiến thúc thúc lên phi cơ, liền bắt đầu khảo vấn Khúc mịch.

“Không có gì.” Khúc mịch không nói “Đây là chuyện của nam nhân.”

Đề tài còn phân nam nữ, điển hình kỳ thị giới tính!

“Theo hiện đại xã hội khoa học kỹ thuật tiên bộ, nhân loại bắt đầu không chế các loại sự vật phát triển, biến hóa, trong đó bao gồm nhân loại sinh sản phát triển.” Khúc mịch thấy nàng không cao hứng, cười nói.

Có ý tứ gì? Thúc thúc đem hấn gọi vào một bên, thần bí chính là vì nói nhân loại sinh sản phát triển?

“Quốc gia của ta thực hành chính sách kế hoạch hoá gia đình, quốc gia giảm bớt tiêu phí dùng cho tăng dân cư, do đó gia tốc tích lũy tài chính; mỗi năm giảm bớt độ tuổi dân cư tiến vào lao động, do đó có lợi cho lao động vào nghề; có thể giảm bớt mâu thuẫn, đề cao mọi người đều chiếm hữu diện

tích cày ruộng, mọi người đều chiếm hữu trình độ, lương thực; dân cư mỗi gia đình giảm bớt, không những có thể giảm bớt tiêu phí gia đình, hơn nữa các thành viên gia đình chủ yếu dành ra càng nhiều thời giờ cùng tinh lực để phát triển kinh tế gia đình cùng giải trí khỏe mạnh, do đó bảo đảm gia đình hạnh phúc, xã hội ổn định.”

Đây đều là ý gì? Dĩ nhu bị hấn nói đến không rõ.

“Cho nên, tránh thai như thế nào trong mỗi gia đình, mỗi đôi tình lứa yêu cầu cần hiểu biết tri thức.” Hấn nghiêm trang nói “Thúc thúc chỉ là cùng ta thảo luận một chút, tránh thai như thế nào mới là biểu hiện phụ trách chân chính âu yếm đối với nữ nhân.”

Ngạch! Tránh thai? Hai nam nhân ở bên nhau đàm luận cái đề tài này, trong đó một người là thúc thúc của mình, nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút kỳ cục a. Hơn nữa, bọn họ tựa hồ còn chưa tới cái trình độ kia.

“Kỳ thật, thúc thúc thật sự thực quan tâm em” Khúc mịch nhớ tới lúc thúc thúc cùng hấn nói chuyện.

“Khúc mịch, tôi hiện tại liền đem tiểu nhu giao cho cậu” Thúc thúc trịnh trọng nói “Cậu muốn lấy một nó thì phải dùng tôn nghiêm nam nhân cùng ta bảo đảm, không chỉ có không thương tổn tâm hồn tiểu nhu, cũng không thể thương tổn thân thể của nó. Nếu hai đứa không có quyết định kết hôn, cậu cũng không tính toán đến thời điểm chịu trách nhiệm đối với một tiểu sinh mệnh phụ, thỉnh cầu cậu đừng để tiểu nhu mang thai! Tôi biết có chút biện pháp tránh thai đối với thân thể nữ nhân thương tổn rất lớn, thậm chí sẽ lưu lại di chứng. Tôi ích kỷ hy vọng, nếu tiểu nhu rời khỏi cậu cũng có thể cùng nam nhân khác sinh nhi dục nữ hạnh phúc.”

Tiểu nhu như thế nào sẽ không biết thúc thúc đối với chính mình rất phân tâm!

“Lại quá mấy năm, nếu thúc thúc còn không tính toán kết hôn sinh con, tôi sẽ qua định cư ở Gia Nã” Dĩ nhu chỉ có thúc thúc như một người thân, muốn chiếu cố thúc thúc lúc tuổi già.

“Tốt a.” Khúc mịch nhưng thật ra sáng khoái “Ba mẹ tôi cũng thích Gia Nã, đã từng nói qua muốn di dân. Tôi bên này không có vấn đề, em quyết định liền đi.”

Ai cùng hấn thương lượng di dân sao? Như thế nào giống như bọn họ là người một nhà giống nhau?

“Khúc Đội, tôi như thế nào cảm thấy da mặt anh càng ngày càng dày?” Dĩ nhu theo thói quen xưng hô như vậy với Khúc mịch, một chốc một lát cũng không đổi được.

“Theo bác sĩ, này không gọi là da mặt dày, đây là tự tin!”

“Tự tin? Anh yêu cầu thứ đó sao?”

“Chỉ có khuyết điểm thiếu tự tin là nhân tài yêu cầu nó!” Khúc mịch luôn luôn đem nói móc biến thành khen thưởng năng lực.

Chuông điện thoại đột nhiên vang, Khúc mịch nghe điện thoại không khỏi nhú mày.

Nguyên lai là Lục ly cùng Mạc sào khắc khẩu, Mạc sào nói hấn vô tổ chức vô kỷ luật, nhất định phải xử phạt hấn.

“Lục phó đội trưởng không phải người lỗ mãng, người không ở trong đội, hấn khẳng định muốn đứng ra vì đoàn người nói chuyện. Tôi nghĩ, hấn nhất định không phải vì chính mình gây sự.” Dĩ nhu đối với Lục ly nhiều ít có chút hiểu biết, biết hấn là người ngay thẳng. Hơn nữa hấn từ cơ sở từng bước một đi lên, đôi mắt không xoa hạt cát, cùng những người ngồi văn phòng tư tưởng công tác không giống nhau.

Mạc sào là kiêu ngạo lại có chút khiến người ta ghét, không có việc gì liền đem tư tưởng chính trị giáo dục kia một bộ treo ở bên miệng. Nàng ở văn phòng Hình Cảnh Đội làm công, yêu cầu đoàn người đem điện thoại nộp lên, có công việc thì dùng điện thoại cố định trên bàn nàng. Hơn nữa có manh mối gì, trước tiên cũng phải báo cáo nàng. Nàng lại không có kinh nghiệm phá án, hoàn toàn lấy không ra lý do hợp lý lại để có thể thực hành

ý kiến, khiến cho mọi người đều bất mãn, lại cũng không dám nói ra.

Lục ly thân là phó đội trưởng, tự nhiên muốn cùng nàng lý luận. Hai người nói không đến ba câu liền cáu lên, Lục ly luôn luôn không đánh nữ nhân, tức giận đến đập bàn.

Chờ đến khi Khúc mịch trở về văn phòng, liền thấy mọi người đều an tĩnh mà ngồi ở chỗ mình, không khí trầm thấp áp lực. Lục ly bị Hoàng Cục kêu đi, Mạc sầu cũng không ở đây.

“Khúc Đội, cuối cùng anh cũng xuất hiện.” Mạnh Triết thấy hấn trước mắt sáng ngời “Mấy ngày nay chúng tôi đều bị nữ nhân kia chinh đến thảm. Lão đại bị Hoàng Cục gọi vào văn phòng, anh mau đi cứu hấn!”

“Cứu cái gì? Lại không phải sư phó bị yêu tinh bắt đi?”

Dĩ nhu nghe xong nhin không được “Xì” một tiếng cười, Mạnh Triết lại cảm giác gió lạnh từng trận. Chuyện cười, xứng với Khúc mịch vạn năm băng sơn, thật là làm người cười không nổi. Khó trách bác sĩ Tăng cùng hấn ở bên nhau, chuyện này đều có thể cười được.

“Tan tầm tôi đi đón em.” Khúc mịch đưa Dĩ nhu về văn phòng, nơi này sự tình hấn sẽ xử lý.

Hấn đi đến văn phòng Hoàng Cục trưởng, ở bên ngoài liền nghe thấy bên trong có thanh âm nói chuyện, không, xác thực mà nói là thanh âm khắc khẩu.

“Không thích phong cách làm việc của tôi, ngươi có thể không làm phó đội trưởng, không có người miễn cưỡng ngươi thế nào cũng phải làm. Một đám đều đem chính mình trở thành lá ắt không thể thiếu, động đến liền nhắm mắt với cấp thủ trưởng!” Mạc sầu thanh âm cao vút chói tai, bên trong tràn đầy trào phúng cùng khinh thường.

Khúc mịch không đợi Lục ly trả lời liền đẩy cửa ra đi vào, hấn biết Lục ly không phải người mê làm quan, bị người ta kích động sẽ xúc động nói ra.

“Khúc mịch, người cuối cùng đã tới.” Hoàng Cúc thấy hấn tựa như thấy cứu binh, mấy ngày nay hấn bị Lục ly cùng Mạc sầu phiền đến điên đầu.

Đầu tiên là Lục ly mỗi ngày lại đây phản ánh tình huống hiện tại, sau đó là Mạc sầu yêu cầu hấn xử phạt Lục ly, hấn thuận lợi mọi bề cuối cùng có thể miễn cưỡng giảng hoà. Nhưng cuối cùng hai người dứt khoát xé rách mặt ở văn phòng cãi nhau, hấn liền không thể lại giả bộ hồ đồ.

Một người đi theo chính mình nhiều năm, kỳ thật cũng không làm gì sai trái; một người là cấp trên phái xuống, một thân quan lãnh đạo uy nghiêm bức người, hấn thật là thế khó xử a.

Hấn không khỏi ở trong lòng mắng Khúc mịch, nếu không phải Khúc mịch trước cùng Mạc sầu đối nghịch, nữ nhân cũng sẽ không tìm từng lỗ nhỏ từ trên xuống dưới Hình Cảnh Đội. Nữ nhân nhất mang thù, hướng chi là nữ lãnh đạo? Nhìn dáng vẻ nếu việc này không thể giải quyết tốt, không chừng Hình Cảnh Đội không thiệt hại đại tướng là không được. Nghĩ đến đây, Hoàng Cúc đồng tình nhìn Lục ly liếc mắt một cái.

“Hoàng Cúc, hiện tại trong đội rất bận, không có việc gì thì chúng tôi đi trước.” Khúc mịch đều không liếc mắt nhìn Mạc sầu một cái, liền bảo đem Lục ly đi.

“Khúc Đội trưởng, người thật quá không coi ai ra gì đi?” Mạc sầu cau mày, mặt tức giận đến trắng bệch.

Nàng tự nhận có quyền có tiền có nhan sắc có giá trị, cuộc đời vẫn là lần đầu tiên bị nam nhân làm lơ hoàn toàn như vậy. Trừ bỏ phương diện công tác, tâm tư cá nhân cảm giác cũng tương đương khó chịu!

Khúc mịch xoay người, lần đầu tiên chính diện nhìn thẳng nàng! Sâu thẳm ánh mắt giống như hồ sâu không đáy, bên trong tựa hồ có lực lốc xoáy cực mạnh, nếu là dám nhìn chăm chăm liền sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục. Mạc sầu tự nhận có mị lực, ở phương diện đối phó nam nhân càng là thành thạo. Nhưng đối mặt Khúc mịch, nàng vẫn luôn cảm giác vô lực, hiện tại thế nhưng sinh ra một tia sợ hãi. Trực giác nói cho nàng, nam nhân trước mặt chỉ có thể nhìn từ xa, chọc giận hấn chính là chính mình tự tìm phiền phức.

“Mạc chủ nhiệm, đúng không?” Khúc mịch mơ hồ nhớ lại họ của nàng “Tôi không phải là không coi ai ra gì, mà là trong mắt không có người!” Ngạch, Mạc sâu bị lời này làm cho tức giận.

Hoàng Cục âm thầm lắc đầu, tổ tông này còn không bằng trước sau không xuất hiện, để Lục ly gánh lấy trách nhiệm. Hắn một khi mở miệng có thể đem nhân khí bốc khói.

“Trong mắt tôi vì cái gì phải có người? Từ công việc mà nói, người không phải trực thuộc thủ trưởng, có chuyện gì ta chỉ cần cùng Hoàng Cục làm việc; từ việc tư mà nói, tôi không thích xem đồ vật xấu!” Nói xong quay người đi ra ngoài, tới cửa nhìn Lục ly đang ghen không dám cười liếc mắt một cái “Trở về mở cuộc họp!”

Lục ly một bước ra xa đuổi kịp, hoàn toàn không để ý tới hai người còn lại.

“Khúc Đội, người thật gan!” Lục ly nhìn không được nói “Bất quá tôi thấy Mạc chủ nhiệm kia không tính là quá xấu.”

“Đôi mắt không đủ to, làn da không đủ trắng, mũi không đủ cao, hàm răng không đủ chỉnh tề, miệng không đủ nhỏ.”

Mắt to, da trắng da, mũi cao, miệng nhỏ, một hàm răng chỉnh tề, di, này còn không phải là bác sĩ Tăng sao? Phỏng chừng trừ bỏ bác sĩ Tăng, Khúc Đội hiện tại xem ai cũng đều xấu!

Trở về Hình Cảnh Đội, Khúc mịch gọi mọi người vào cùng nhau mở họp, “Mất đi Đầu hóa xương thạch là quốc bảo, nếu bị phần tử trộm vận chuyển không hợp pháp đến nước ngoài, chảy vào chợ đêm liền không xong. Dem mạnh mỗi các người tra được tập hợp một chút, chúng ta chế định từng bước kế hoạch cùng phương hướng điều tra.”

“Gà rừng từ trong ngục giam thả ra được một năm, vẫn luôn ở trong nhà bạn gái Tiểu ưu. Tiểu ưu ở hộp đêm làm tiếp rượu, cơ bản là buổi tối đi làm ban ngày nghỉ ngơi. Tôi đã cho nàng ghi lại khẩu cung, theo nàng nói, Gà rừng ra tù này một năm cái gì cũng chẳng làm, hắn nói muốn làm

một vỏ lớn, sau đó cho nàng ăn sung mặc sướng. Nhưng nàng thấy hấn ham ăn biếng làm, ngủ cả ngày rồi chơi game, hai người khó tránh khỏi đánh nhau. Trước một tháng hấn xảy ra chuyện, hai người lại đánh nhau một trận lớn, Tiểu ưu chạy đến trốn trong nhà bằng hữu, thẳng đến khi chúng tôi tìm được nàng.”

Mạnh Triết phụ trách tuyến nàu, hấn nói tiếp: “Hấn cùng những hồ bằng cầu hữu lúc trước cũng chưa liên hệ, bất quá đều là do Tiểu ưu nói. Tôi cũng tìm được trong đó mấy cái kẻ cấp chuyên nghiệp, bọn họ đều có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa xác thật thời gian rất lâu không cùng Gà rừng đã gặp mặt. Bất quá bọn họ nhìn thấy cảnh sát hận không thể đào hồ trốn đi, đến nay vẫn không xuất đầu lộ diện. Ôi đã cảnh giác phía dưới hồ trợ điều tra, chỉ cần phát hiện hành tung bọn họ liền báo lại.”

“Một điều khác, hung thủ hiển nhiên hiểu được biên trình, hơn nữa tâm tư kín đáo. Hacker vòng luẩn quẩn không lớn, tuy rằng chúng ta ngày thường không thấy mặt, nhưng đối lẫn nhau đã làm ngựa gỗ, virus cùng một ít trình tự đều tương đương quen thuộc. Mạch ngựa gỗ trong máy tính nhà bảo tàng trình tự rất đơn giản, lúc trước chưa bao giờ phát hiện, theo tôi phân tích hấn là tay này mới làm.” Cố Thành ở phương diện này là chuyên gia, “Bất quá thực đáng tiếc, đối chiếu ghi hình giám thị võng cũng không có phát hiện nhân vật khả nghi.”

“Nhà bảo tàng sớm tại nửa năm trước liền kế hoạch làm trưng bày, bởi vì quốc gia cùng nhà bảo tàng không có thông báo, hơn nữa không có biện pháp hoàn thiện phòng trộm, cho nên vẫn luôn không thể thực hành. Một tháng trước, hai nhà bảo tàng đạt thành hiệp nghị, nhà bảo tàng lại cố ý ở nước ngoài định chế đồ đựng phòng trộm tiên tiến nhất, lúc này mới bắt đầu tiến hành tuyên truyền.

Nói cách khác, một bộ phận nhỏ người ở nửa năm trước liền biết tin tức nhà bảo tàng muốn trưng bày Đầu hoá cốt. Mà đại bộ phận người cũng ở một tháng trước đã biết. Cho nên, bạn gái Gà rừng nói hấn một năm trước liền ồn ào muốn làm một vỏ lớn, tôi hoài nghi chính là trộm Đầu hoá cốt.

Chính là hấn bất quá chỉ là tên côn đồ, cho tới nay đều là ăn trộm ăn cắp, hấn như thế nào đột nhiên liền muốn trộm Đầu hóa xương thạch? Huống hồ

Đầu hóa xương thạch là quốc bảo, tất nhiên không thể chạm tay, hấn hấn là có nhà dưới mới dám động thủ. Nhà dưới là ai tìm? Có thể hay không có quan hệ với hung thủ?”

Nghe thấy Lưu Tuấn phân tích, Lục ly gật đầu: “Tôi đã cùng đội trưởng chỉ đội 2 thông khí, bọn họ đang truy tìm tung tích, nếu có manh mối sẽ cung cấp cho chúng ta. Hơn nữa bọn họ sẽ đem hết toàn lực, bảo đảm không cho Đầu cốt bị trộm vận chuyển đi ra ngoài!”

“Lần sau tôi làm cái gì đều không làm xem ghi hình theo dõi. Mấy ngày nay tôi cùng Vương Nhân Phủ, Vương Tịnh cắt lượt xem ghi hình, đôi mắt đều sớm muộn mù, cũng chưa phát hiện gì. Chủ yếu là người quá nhiều, lại đều cùng hướng bên trong, màn hình đều là đầu người, cái mũi đôi mắt đều thấy không rõ a. Một cái màn ảnh và một cái màn ảnh dùng hình ảnh, phóng đại, đối lập, mấy ngày nay mới nhìn xong một ngày ghi hình.” Hách Minh đôi mắt đỏ bừng, hiển nhiên là dùng mắt quá độ.

Bởi vì muốn tìm người xuất hiện lặp lại trong tám ngày, cho nên không chỉ có muốn truy tìm nhân vật khả nghi, còn phải đối chiếu sự xuất hiện của quá nhiều người có ấn tượng. Đã khảo nhãn lực, lại khảo trí nhớ, xác thật thực vật vả.

“Từ từ, càng nhanh càng dễ dàng làm lỗi.” Khúc mịch căn bản điều tra bằng biện pháp theo dõi này liền không hy vọng quá lớn, quả thực tương đương là biển rộng tìm kim. Chỉ là hơi có manh mối liền không thể từ bỏ, vạn nhất có thể phát hiện cái gì có lẽ sẽ trở thành mấu chốt phá án.

“Hiện tại trên cơ bản là không có tiến triển, chúng ta cần điều chỉnh phương hướng điều tra.” Khúc mịch nghĩ nghĩ nói “Lục ly, người cùng ta đi nhà bảo tàng một chuyến. Mọi việc có thể tiếp xúc gần gũi đến cùng qua nhân viên, đều phải điều tra lại trọng điểm một lần.”

“Khúc Đội, người hoài nghi vụ án này là trông coi tự trộm?” Lục ly hỏi.

“Hiện tại còn không thể kết luận, bất quá ta cảm thấy này án trộm cướp này có chút không hợp với lẽ thường.” Khúc mịch hoài nghi không phải không có lý, nếu là trộm cướp tất nhiên là vì tiền. Đầu hóa xương thạch là đáng

giá, nhưng bán không được cũng không biến thành tiền mặt. Gà rừng là vì phát tài, như vậy một hung thủ khác đâu? Hắc lại là vì cái gì?

♡ Còn 10 chương nữa là hết truyện r các bạn, đã hơn 2k view r mà chỉ có 70 sao, các bạn "xem chùa" nhiều quá:"<< đc 100 sao mình edit chương kế tiếp nhé ^^ ko có động lực ko muốn edit tiếp đâu ạ, hnay cật lực lắm mình mới up một phát đc 2 chương..

-----oOo-----

Chương 153: Manh mối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc mịch mang theo người đi nhà bảo tàng, tiếp đãi bọn họ chính là Miêu quán trường. Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch mất đi, làm hắc đã chịu xử phạt. Nếu hoá thạch tìm không trở lại, phỏng chừng hắc ngay cả chức vụ đều giữ không nổi.

"Khúc Đội trưởng, có phải hay không có manh mối?" Hắc ân cần mà bụng trà đổ nước, gấp không chờ nổi hỏi.

"Miêu quán trường, chúng tôi yêu cầu người phối hợp." Khúc mịch ngồi xuống nói, "Ai trong nhà bảo tàng có thể trực tiếp tiếp xúc với hoá thạch? Có ai tại đây đặc biệt về phương diện nghiên cứu?"

Miêu quán trường suy nghĩ một lát, cau mày nói: "Tôi biết hoá thạch có giá trị, thời thời khắc khắc cũng không dám cho người khác đụng tay. Hoá thạch từ nhà bảo tàng quốc gia vận chuyển lại đây, dùng đến là xe chuyên dụng của công ty bảo hiểm, tôi vẫn luôn ôm hộp bảo vệ hoá thạch. Trở về nhà bảo tàng, tôi tự tay bỏ vào trong pha lê tráo, mật mã cũng chỉ có tôi biết. Những người khác trong nhà bảo tàng căn bản là không có cơ hội tiếp xúc gần gũi hoá thạch, mà tôi cũng không có khả năng tự trộm."

Đạo tặc dùng máy khoan điện đả thông trần nhà lầu một, từ phía dưới chui vào pha lê tráo, lúc này mới đem hoá thạch trộm đi ra ngoài. Nếu Quán trường là trộm, liền không cần phí sức như vậy. Hơn nữa hung thủ mang

hoá thạch đi hẵn là vừa cao lại cường tráng, sức lực rất lớn, Quán trường hiển nhiên không phù hợp.

"Muốn nói ai đối với đầu hóa xương thạch muốn nghiên cứu nhất, mọi người đều phải cùng đề cử Trương thẳng." Quán trường lại tiếp theo lại nói "Hắn là học cổ nhân loại học, tại phương diện này có thể nói là chuyên gia. Lúc ấy cũng là hắn đưa Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch ra triển lãm, lại còn tỉ mỉ chuẩn bị phi thường chuyên nghiệp cùng với lời thuyết minh lô cuốn ngoạn mục. Tôi quyết định thời điểm trưng bày sẽ cho hắn làm người giải thích."

Trương thẳng, người này xem ra cần phải gặp mặt.

Quán trường gọi điện thoại gọi Trương thẳng đến văn phòng hắn một chuyến, chỉ chốc lát sau, cửa bị đẩy ra, tiến vào là một người còm nhom mang mắt kính khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hắn đeo mắt kính cận tựa hồ rất lợi hại, xuyên thấu qua kính đen có thể thấy vẻ u ám đi vào đôi mắt.

Lục ly thấy không khỏi có chút thất vọng, đối với hắn hoài nghi lập tức không có một phần. Trương thẳng vừa thấy chính là dáng vẻ học thuật nghiên cứu, đối nhân xử thế có vẻ có chút chất phác cổ hủ.

"Trương chủ nhiệm, vài vị này là các đồng chí Hình Cảnh Đội, người hẵn là đã gặp qua." Không nghĩ tới hẵn vẫn là trong tầng lãnh đạo "Bọn họ muốn hiểu biết một chút về sự tình hoá thạch, ta biết người lãnh nghề, cho nên mới gọi người qua."

Vừa nghe thấy hai chữ "Hoá thạch", Trương thẳng đôi mắt tỏa sáng, tựa hồ thay đổi thành người khác.

"2/12/1929, ở Bắc Kinh cửa khẩu long cốt trên núi, Trung Quốc cổ nhân loại học giả Bùi văn trung lần đầu phát hiện hoàn chỉnh Bắc Kinh đầu người hoá cốt khoảng năm mươi vạn năm.

1936, ở Trung Quốc dưới sự chủ trì của nhà khảo cổ học giả trên sườn núi, mặt khác ba cái Bắc Kinh đầu người hoá cốt hoàn chỉnh cùng một cái cằm cốt nhân loại hoàn chỉnh lại lần lượt ở cửa khẩu bị khai quật ra.

Căn cứ đối với văn hóa nghiên cứu trầm tích vật, người Bắc Kinh sinh sống ở đây khoảng 70 vạn năm đến 20 vạn năm. Người Bắc Kinh bình quân não lượng đạt 1088 hào thăng (người hiện đại não lượng đạt 1400), theo suy tính người Bắc Kinh cao khoảng 156 centimet (nam), 150 centimet (nữ).

Người Bắc Kinh thuộc thời kì đồ đá, phương pháp gia công thạch khí chủ yếu vì chùy đánh pháp, tiếp theo vì tạc đánh pháp, ngẫu nhiên thấy chàm đánh pháp. Người Bắc Kinh vẫn là sớm nhất sử dụng hỏa cổ nhân loại, cũng có thể đi săn động vật. Người Bắc Kinh thọ mệnh so đoản, theo thống kê, 68.2% chết vào trước 14 tuổi, vượt qua 50 tuổi không được 4.5%....."

"Trương chủ nhiệm, cảnh sát đồng sự hỏi chuyện nào người trả lời chuyện đó. Người nói chuyện này hiện tại không quan trọng!" Miêu quán trường đánh gãy lời hắn nói, sắc mặt có chút xấu hổ, quay đầu vừa định cùng Khúc mịch giải thích hai câu, lại thấy Trương thẳng mặt lộ vẻ bức tức.

"Quán trường, người như thế nào có thể nói như vậy đâu? Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch lúc nào đều là phi thường quan trọng!" Hắn lôi kéo giọng tranh luận "Bắc Kinh người di chỉ cập hoá thạch được phát hiện, là đại sự nghiên cứu của thế giới cổ nhân loại học. Cho tới nay mới thôi, còn không có đi chỉ cổ nhân loại giống di chỉ Bắc Kinh người ở cửa khẩu như vậy, có được đông đảo cổ nhân loại, cổ văn hóa, cổ động vật hoá thạch cùng cái khác tư liệu.

Bắc Kinh người hoá thạch liền trở thành của quý của thế giới khoa học khiến mọi người chú ý. Bắc Kinh người tuy rằng không phải sớm nhất trong nhân loại, nhưng từ vượn đến người trung gian phân đoản đại biểu, được xưng là toàn bộ cổ nhân loại trong lịch sử có ý nghĩa động lòng người nhất được phát hiện, bởi vậy, Bắc Kinh đầu người hoá cốt rất trân quý.

Nhưng là, cũng chính bởi vì như vậy, nó cũng trở thành đối tượng mơ ước của chủ nghĩa đế quốc. Bùi văn trung khai quật ra tới năm cái Bắc Kinh đầu người hoá cốt cùng một đám hoá thạch, ở chiến tranh kháng Nhật kỳ quái mà mất tích.

Việc này trở thành án mất trộm khiếp sợ nhất thế giới. Năm mươi niên đại

tới nay, mọi người tiếp tục tìm kiếm; phần nộ nhất chính là đến nay vẫn vô kết quả. Một án kiện đã khiến cho trên thế giới càng ngày càng nhiều người chú ý. Tôi tin tưởng, không lâu trong tương lai, Bắc Kinh đầu người hoá xương thạch nên trở lại chân chính để thế giới hiểu được giá trị nhân loại của nó!"

Nhìn vẻ mặt oán giận của Trương thắng, Miêu quán trường không khỏi lắc đầu. Trương thắng này không có việc gì liền thích lải nhải sự tình Bắc Kinh đầu người hoá cốt mất đi, trong chốc lát nói chuẩn là người Nhật Bản mang đi, trong chốc lát lại nói là đi theo chiến hạm cùng nhau chìm vào đáy biển. Nếu không phải hắn có tư lịch, có bằng cấp, lại có chút lai lịch, đã sớm bị khiển trách đến chính mình nhìn không thấy nơi này

Khúc mịch thực nghiêm túc mà nghe hắn nói, lại nghiêm túc hỏi: "Trương chủ nhiệm cho rằng ai là người chân chính hiểu được giá trị của đầu lâu hoá thạch?"

"Khai quật đầu lâu hoá thạch là một nhóm cổ nhân loại học giả! Bọn họ mới là người chân chính minh bạch hiểu giá trị của nó, hoá thạch chỉ có ở trong tay bọn họ mới có thể được đến nghiên cứu nguyên vẹn cùng coi trọng."

Lục ly nghe xong không khỏi âm thầm lắc đầu, người đàn ông này chỉ sợ là trúng độc hoá thạch, nói năng có chút lộn xộn. Ai không biết những người khai quật Bắc Kinh người hoá thạch đã sớm không còn, chỉ sợ cũng muốn biến thành hoá thạch.

Khúc mịch nghe xong lại gật đầu, sau đó cho Trương thắng trở về công tác.

"Miêu quán trường, trong nhà Trương thắng còn có người nào? Bình thường hắn cũng đặc biệt như thế này sao? Hắn đều cùng người nào lui tới đây?" Khúc mịch lần đầu tiên dùng từ khách khí hàm súc, biểu đạt sự tôn trọng đối với người nghiên cứu học thuật.

Nghe thấy Khúc mịch hỏi, Quán trường trả lời: "Trương thắng tính tình có chút cổ quái, ba năm trước đây ly hôn, con gái đi theo vợ trước. Hắn không thể nào nói chuyện tình cảm, bình thường đều là độc lai độc vãng, bất quá

nghe nói hấn cha mẹ chết sớm, không có thân thích bằng hữu lui tới."

Hơn bốn mươi tuổi, ở nhà bảo tàng làm hơn hai mươi năm công tác, thế nhưng bị lão lãnh đạo dùng hai câu nói liền khái quát công tác cùng sinh hoạt, không thể không nói là quái dị.

"Nga, đúng rồi." Miêu quán trường tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái gì "Mấy tháng trước, có nam nhân tới tìm hấn. Tôi thấy trương thắng thần bí lôi kéo người nọ ra sau cầu thang, hấn là nói sự tình bí mật."

"Người đó như thế nào?" Khúc mịch mày nhăn lại.

"Cao lớn, ăn mặc thực tùy ý, còn mang mũ lưỡi trai. Tôi thấy hấn trên cánh tay có hình xăm, đen tuyền một mảng lớn, là long phượng. Dù sao vừa thấy liền biết không là người tốt, hơn nữa cùng Trương thắng rõ ràng không phải người cùng đường, bất quá xem bọn họ bộ dáng tựa hồ rất quen thuộc, là bà con xa thân thích cũng không chừng."

"Hấn chỉ tới một lần? Không có đăng ký ở cửa phòng an ninh sao?" Khúc mịch truy vấn.

"Trương thắng tự mình tới cửa đem hấn vào, cửa bảo an tự nhiên sẽ không ngăn trở. Chúng tôi nơi này ngẫu nhiên có đồng sự mang thân thích bằng hữu lại đây, miễn tiền vé vào cửa. Chỉ cần không có ảnh hưởng, tôi đều sẽ ngầm đồng ý, rốt cuộc chúng tôi ở nơi này tiền lương không cao lại không có phúc lợi. Tôi ấn tượng dù chỉ thấy một lần, người kia rất đặc thù, hơn nữa Trương thắng là lần đầu tiên dẫn người vào trong, cho nên tôi nhớ rất rõ ràng."

"Nếu người lại nhìn thấy người kia có thể nhận ra sao?"

"Hấn mang mũ kéo thấp, không thấy rõ diện mạo. Phỏng chừng hấn đứng ở trước mắt tôi, tôi đều nhận không ra." Miêu quán trường lắc đầu nói, ngừng trong chốc lát hấn đột nhiên lại nói, "Bất quá ta thấy hấn lỗ tai mặt sau có cái bướu thịt nhỏ."

"Bên nào?" Như thế là có manh mối.

Hắn hơi suy nghĩ một chút "Bên phải! Cái này tôi dám khẳng định."

Khúc mịch dẫn Miêu quán trường bảo mật cuộc nói chuyện hôm nay, sắp xếp người giám thị Trương thắng, lại sai người điều tra người có bướu thịt bên tai phải.

Trương thắng sinh hoạt thật ra rất đơn giản, mỗi ngày từ nhà đến đơn vị, tan tầm trên đường ở quán ven đường mua chút đồ ăn trở về. Hắn căn bản là không có cuộc sống về đêm, về nhà liền không ra khỏi phòng, cũng không thấy có người nào tới chơi. Lưu Tuấn cùng Hách Minh thay phiên giám thị hắn hai ngày, nửa điểm phát hiện đều không có.

Cô Thành dùng tên đăng ký Trương thắng tra được số di động, điều tra ra thông tin ghi chép của hắn, bên trong dãy số cũng đơn giản, vừa xem là hiểu ngay. Miêu quán trường, phòng trực ban, nhà bán cơm hộp, còn có chính là số điện thoại vợ trước của hắn.

"Thử liên lạc với vợ trước của hắn xem, hắn là sẽ có phát hiện." Khúc mịch nhìn thông tin ký lục, tự mình gọi điện thoại.

Vợ trước Trương thắng tên Mã lệ, hiện tại mang theo con gái sống ở Lâm thị. Thời điểm ly hôn này để nhà đang ở lại cho Trương thắng, phí nuôi nấng nàng cũng không cần một đồng. Nàng nghe Khúc mịch nói muốn hiểu biết về tình hình của Trương thắng, ngữ khí lập tức trở nên không khách khí.

"Hắn chính là mắc bệnh tâm thần, chuyện của hắn không liên quan gì tới tôi!"

"Nhìn dáng vẻ người cùng hắn kết hôn mấy năm nay, bị không ít ủy khuất." Lời Khúc mịch nói làm nàng cảm thấy bị lý giải, lập tức liền dỡ xuống phòng bị cùng địch ý, triệt để nói hết với Khúc mịch.

Nguyên lai, nàng cùng Trương thắng là tự do yêu đương, thời điểm đi học Trương thắng học tập thực tốt, vẫn luôn là uỷ viên lớp phó học tập. Nữ sinh tuổi trẻ không hiểu chuyện, đem hắn trở thành thần tượng, lớn lên về sau

cũng là tâm không thay đổi. Chờ đến Trương thắng tốt nghiệp đại học tham gia công tác, nàng liền không màng người nhà phản đối cùng hấn kết hôn, còn đi theo hấn định cư ở Nam Giang.

Sau này hai người thật sự là không thể sống chung, lúc này mới quyết định ly hôn.

"Hấn trong mắt chỉ có những hoá thạch rách nát đó, ở nhà đều là một đồng hình ảnh cùng ảnh chụp hoá thạch. Tôi sinh con ở cũ, hấn đều mặc kệ không để tâm đến, đều là tôi một mình chăm sóc con còn phải nấu cơm, giặt quần áo. Nước tiểu của con làm ướt ảnh chụp bảo bối của hấn, hấn còn nổi trận lôi đình với tôi!

Ngày đó bởi vì tôi không màng cả nhà phản đối cùng hấn ở bên nhau, tôi không nghĩ sự thật chứng minh là tôi sai rồi. Nhưng nhiều năm như vậy kiên trì nhẫn nhục, tôi cuối cùng phát hiện chính mình ở trong lòng hấn căn bản là không có vị trí. Tôi cùng con còn không bằng một mảnh hàm răng động vật, một khối đá không chớp mắt.

Hấn thế nhưng muốn đem tiền gửi ngân hàng rút ra, tự trả tiền đi tìm người chết hóa xương cốt gì đó. Tôi nghe liền khiếp hoảng, càng đừng nói đồng ý. Cứ như vậy, chúng tôi ly hôn. Nhà ở cho hấn, tôi mang theo con cầm tiền gửi ngân hàng trở về nhà mẹ đẻ. Hấn nguyện ý bán nhà ở thì bán, tôi không bao giờ quản!"

"Người chết hoá xương cốt? Có phải hay không Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch?" Khúc mịch nghe thấy cái này chau mày.

"Đúng không nhỉ, dù sao hấn nói cái gì tôi đều nghe không hiểu, cũng lười nghe. Chúng tôi ly hôn sau này liên hệ liền ít đi, có đôi khi hấn gọi điện thoại cùng con gái nói chuyện vài câu câu. Tôi nghe con gái nói, hấn không có bán nhà ở, nói là lưu trữ cho con gái trong tương lai. Phỏng chừng là lương tâm đã suy nghĩ minh bạch, dù sao tôi cũng không thấy lạ." Nhà ở của Trương thắng là do nhà bảo tàng nhà nước cấp, quyền tài sản còn ở trong tay nhà nước, bán cũng không bao nhiêu tiền.

"Có người nào cao lại cường tráng, trên cánh tay có hình xăm, mặt sau tai

phải có hầu tử, hầu tử mặt trên còn có một dùm mao. Hấn cùng chồng trước người có quen biết, người có gặp qua chưa?"

"Người này thực quái gở, cha mẹ chết sớm lại không có bằng hữu lui tới." Mã lệ nói tới đây trầm mặc, tựa hồ ở tự hỏi, một lát lại nói "Chúng tôi kết hôn chỉ làm hai bàn, lúc ấy là có người như vậy, tôi nghe Trương thắng nói hấn là đường đệ."

Đây chính là phát hiện khả quan "Người nhớ rõ tên của hấn sao?"

"Tôi nhớ rõ, kêu là Trương Lợi. Lúc ấy tôi còn nói giỡn, bọn họ huynh đệ tên tổ hợp ở bên nhau chính là thắng lợi."

Buông điện thoại, Khúc mịch cho người điều tra Trương Lợi, thực mau liền có kết quả.

Trương Lợi và Trương thắng là con cậu bà con xa, bởi vì năm đó cha mẹ chết sớm, thúc thúc trợ giúp hấn rất nhiều cho nên có chút lui tới.

Trương Lợi năm nay ba mươi lăm tuổi, chưa lập gia đình, mở một cửa hàng máy tính nho nhỏ, cũng không thể nào làm ăn buôn bán tốt được.

Mạnh Triết tìm tới cửa, thấy cửa hàng đóng cửa, sau khi nghe ngóng hàng xóm bên cạnh đều nói Trương Lợi có thời gian dài không mở cửa.

Hòa thượng chạy không khỏi miếu, Mạnh Triết thực nhẹ nhàng liền tìm đến nhà Trương Lợi. Ba hấn ở nhà, nghe thấy là cảnh sát tìm tới cửa, lập tức đám ngực dậm chân mắng lên. Chó con, trời đánh, quỷ đòi nợ, thiên vương bắt đản đều mắng ra tới.

"Hấn hơn ba mươi tuổi cả ngày không học giỏi, cùng một ít hồ bằng cầu hữu quây với nhau. Tôi trước tiên bán đứt được mấy vạn đồng tiền, tất cả đều cho hấn quăng vào trong tiệm, nhưng hấn một phen tiền cũng chưa kiếm trở về. Tôi liền nói hấn sớm muộn gì đều đến tiền ngục giam, lời này nói như thế nào? Các người rút cuộc là đã tìm tới cửa." Tuy hấn mắng kích động, nhưng rút cuộc là con do chính mình sinh ra "Cảnh sát đồng chí, hấn chọc họa gì? Không phải là phạm vào tử tội đi?"

"Tạm thời chỉ là điều tra, người cần toàn lực phối hợp." Mạnh Triết đem ảnh Gà rừng cùng Trương thắng lấy ra "Hai người này có quen biết không?"

"Đây là cháu một bà con xa của tôi, kêu Trương thắng." Hấn chỉ nói biết một người, đối với gà rừng hoàn toàn không biết.

Hấn còn nói Trương thắng và bọn họ đã sớm không có liên hệ, cũng không biết bọn họ huynh đệ còn gặp mặt.

"Con trai ở bên ngoài làm chuyện gì đều không nói cho người sao?"

"Cũng không phải không nói, hấn còn đem bạn gái đưa về nhà vài lần. Tôi cùng mẹ hấn kiên quyết không đồng ý, sau này hấn mới không kể mọi chuyện với tôi. Bất quá bọn họ còn liên hệ, nghe hấn gọi điện thoại là có thể biết. Hơn nữa tiểu tử này ba ngày không ở nhà trên thì càng là chơi đến mất tích, tôi hoài nghi hấn cùng bạn gái ở chung!"

Như thế là có thu hoạch không nhỏ "Người vì cái gì không đồng ý bạn gái hấn?"

"Bạn gái hấn nhuộm tóc năm màu, trên lỗ tai mang theo một loạt khuyên tai, nói chuyện còn kỳ dị, vừa thấy liền không phải người đứng đắn. Hấn già đầu rồi, hấn là phải lập gia đình, cùng người như vậy có thể sống chung sao? Hơn nữa ta nghe nói nàng ở làm ở quán bar gì đó, có gia đình đứng đắn nào để con gái buổi tối đi làm ban ngày ngủ, còn cùng nhất bang tửu quỷ ở cùng nơi?"

Nghe thấy hai chữ quán bar, Mạnh Triết trước mắt sáng ngời, hấn nhớ rõ bạn gái Gà rừng làm tiếp rượu, bạn gái Trương Lợi lại ở quán bar công tác, bọn họ có thể hay không có quen biết?

Biết được tên họ bạn gái Trương Lợi cùng địa điểm công tác, Mạnh Triết liền đi một chuyến đến đó.

Đèn rực rỡ mới lên, quán bar vừa mới mở cửa, khách còn không chưa nhiều. Mạnh Triết đi vào liền thấy ở sau quầy bar có một nữ nhân đang

ngồi, năm màu tóc, trên lỗ tai mang một loạt khuyên tai, trong tay kẹp thuốc lá phun sương mù.

"Rả rích." Mạnh Triết hô một giọng nói, thấy nàng ngẩng đầu lên liền biết chính mình không tìm lầm người.

"Tôi là cảnh sát, tôi tìm cô là muốn hỏi về Trương Lợi." Mạnh Triết lấy thẻ ra làm chứng, thấy Rả rích ánh mắt rõ ràng lóe một chút, trong đó có miêu nị a.

"Tôi cũng không biết, hần vài thiên không đã trở lại." Rả rích kiêu chân bắt chéo, chẳng hề để ý trả lời.

"Cụ thể nói rõ, cô nhìn thấy hần lần cuối là khi nào? Hần có hay không nói chính mình bận cái gì? Còn có, hần bình thường đều cùng người nào lui tới, có hay không một người kêu là Gà rừng?"

"Gà rừng? Mấy ngày hôm trước chết ở nhà bảo tàng kia?" Nhìn dáng vẻ có mặt mày, "Bạn gái hần thường xuyên lại đây bán rượu, chúng tôi có quen biết. Ngẫu nhiên bốn người một tụ ở bên nhau uống rượu, nhưng thật ra rất quen thuộc."

"Các người có phải hay không hoài nghi Trương Lợi cùng Gà rừng vào nhà bảo tàng trộm đồ vật? Việc này tôi không rõ ràng lắm, mấy ngày hôm trước chúng tôi tụ tập ở cùng nơi uống rượu, ngày hôm sau buổi sáng tôi liền không thấy bóng dáng Trương Lợi. Hần còn nói muốn kiếm tiền mua phòng ở, tất cả đều là con mẹ nó chó má! Nam nhân chính là không thể tin tưởng, nữ nhân còn phải dựa vào chính mình."

Mạnh Triết thấy nàng không giống như là nói dối. Hần lại liên lạc với Tiểu ưu, bạn gái Gà rừng, hai người cách nói ăn khớp.

Mạnh Triết lại đến nơi Rả rích thuê nhà, nơi đó hàng xóm cũng nói mấy ngày không thấy Trương Lợi trở về. Nhìn dáng vẻ tiểu tử kia mười phần là cùng Gà rừng trộm đồ, hần lấy được hoá thạch nên lúc sau giết Gà rừng, sau đó chạy đến nơi không người ẩn náu.

Khúc mịch biết tình huống, phái người canh giữ nơi Rả rích thuê phòng, máy tính cửa hàng cùng gia đình Trương Lợi. Chỉ là không biết hắn khi nào sẽ xuất hiện, hoàn toàn là ôm cây đợi thỏ.

Bên này tra án tử tội vàng không ngừng, bên kia Mạc sầu cũng không nhàn rỗi. Nàng đầu tiên là đến thành phố đưa báo cáo cho thư ký, sau đó lại gọi điện thoại đến đại sảnh. Lăn lộn một vòng, cuối cùng cấp trên có người ra mặt gọi khúc mịch, vẫn là nàng căn bản là nhân vật không thể trêu vào, lúc này mới không dám khoe khoang.

"Khúc mịch, hôm nay buổi tối tôi mời khách, người nhất định phải nể tình." Khúc mịch nhận được điện thoại của Vương thư ký, hắn ý tứ thực minh bạch, là phải làm người hoà giải.

Vương thư ký mặt mũi không thể không cho, Khúc mịch liền đáp ứng.

👉 200 sao up chương kế tiếp nha ♡ sản phẩm của mình thực sự được quan tâm thì mình mới có nhiệt huyết edit tiếp ạ ^^

-----oOo-----

Chương 154: Cầu hôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương thư ký làm người hoà giải, Khúc mịch có thể nể mặt mũi hắn. Hắn đưa Dĩ nhu cùng đi, Dĩ nhu không muốn tham dự xã giao như vậy.

“Trong bữa tiệc có nữ nhân trẻ tuổi chưa lập gia đình, không có em thì tôi không đi đâu!”

“Tôi không sao cả.” Dĩ nhu tội vàng tỏ thái độ của mình, nàng cũng không phải là nữ sinh hay ăn giấm chua. Hơn nữa nàng đối chính mình có tin tưởng, càng đối Khúc mịch có tin tưởng, tình cảm nếu thật yếu ớt như vậy, vô luận đề phòng như thế nào cũng không thể.

Khúc mịch thế nhưng có chút không vui dẫu miệng “Dù sao tôi cũng sẽ

nghiêm khắc yêu cầu chính mình, vì em thủ thân như ngọc!”

“Phụt ~” Dĩ nhu cười đến đỏ mặt. Ở cái niên đại này thì bốn chữ “Thủ thân như ngọc” đã mau bị thủ tiêu, đặc biệt đối với nam nhân.

“Em không tin? Muốn hay không nghiệm hóa?” Khúc mịch chẳng biết xấu hổ mà ôm lấy nàng, ở trên người nàng cọt cọt cọt lui.

Như thế nào nghiệm được? Dĩ nhu đối với việc hấn thường xuyên tuôn ra chút lời nói thô tục, vừa mới bắt đầu nàng cảm thấy mặt đỏ tai nóng, thời gian dài, số lần nhiều cũng thành thói quen.

Nàng trừng mắt nhìn Khúc mịch liếc mắt một cái “Anh là biết cái này không có biện pháp có thể nghiệm được, cho nên mới như vậy không kiêng nể gì?”

“Như thế nào không có biện pháp nghiệm? Loại chuyện này thường xuyên dùng tay, sẽ dễ dàng bị bệnh liệt dương sớm, hơn nữa làm một lần liền sẽ héo đi cả đêm. Tôi chính là thanh niên khỏe mạnh to lớn, một đêm bảy lần nói được làm được chính là tôi!”

“Không cùng anh nói nhảm nữa, tôi muốn thay quần áo, đi ra ngoài chờ!” Dĩ nhu đem hấn đẩy ra, sau đó đem cửa đóng lại.

Chỉ chốc lát sau, Dĩ nhu mặc một bộ váy liền áo vàng nhạt đi ra. Cổ áo một chữ lãnh, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, làn váy dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân hoàn mỹ. Trên chân mang một đôi giày nơ con bướm màu da, làm nàng có vài phần khí chất diễm mỹ đáng yêu.

Khúc mịch thấy ánh mắt cứng lại, hấn không thể không thừa nhận, Dĩ nhu luôn làm hấn trước mắt sáng ngời bản lĩnh. Hơn nữa nàng thực hội tụ thẩm mỹ, tùy tùy tiện tiện phối hợp liền có hiệu quả làm người kinh diễm.

Tốt thôi, dù sao hôm nay chỉ có Vương thư ký là nam nhân, hấn không sợ có ai mơ ước diện mạo Dĩ nhu.

Hai người cùng nhau xuất hiện ở Ngự thiện phòng, Vương thư ký

cùng Mạc sầu đã sớm chờ ở bên trong, thấy bọn họ đi vào đều đứng lên.

“Đều là người quen không cần giới thiệu.” Vương thư ký nhìn Khúc mịch lại nhìn Mạc sầu một cái, theo sau lại nhìn Dĩ nhu, “Vị này chính là bác sĩ Tăng? Nghe đại danh đã lâu a.”

Tên của mình khi nào như vậy vang dội? Lờn này không biết là có ý gì, người vốn không am hiểu xã giao như Dĩ nhu không biết nên như thế nào đáp lại.

“Vương thư ký, người nhưng đừng dọa tiểu nhu, nàng nhưng chưa thấy qua ngài quan lớn như vậy!” Khúc mịch nửa nói giỡn nửa nghiêm túc mà nói.

“Người đây là biến đổi nghĩa pháp đến khó coi a.” Vương thư ký cười ha ha lên “Ta nếu là trong quá khứ ở xã hội phong kiến, nhiều nhất chính là tri phủ. Ở trước mắt thế gia đệ tử người, ta căn bản là không đủ nhìn tới a.”

Nghe thấy lời này, Dĩ nhu cũng Mạc sầu đều là sửng sốt.

Mạc sầu chỉ biết là phía trên có người chỉ bảo Khúc mịch, căn bản là nàng không thể lay động đến, đến tốt cùng là đại nhân vật nào lại không thể hiểu hết. Hôm nay nghe Vương thư ký nói như vậy, nàng trong lòng lộ bộ một chút. Hay là Khúc mịch có bối cảnh? Chính mình lần này thật đúng là đá đến ván sắt.

Dĩ nhu càng là kinh ngạc, nàng quen biết Khúc mịch lâu như vậy, không biết hẳn có thân thích làm đại quan a. Không đúng, Vương thư ký nói là thế gia đệ tử, nói cách khác, tổ tiên Khúc mịch là đại quan, hơn nữa ít nhất là bộ cấp. Nhưng ba Khúc làm nghiên cứu, cũng chưa từng nghe hẳn nói qua.

Khúc mịch cào một chút vào lòng bàn tay Dĩ nhu, thừa dịp hai người kia không chú ý hướng tới nàng chớp mắt, ý tứ là về nhà sẽ nói cho nàng sau.

Bốn người ngồi xuống, còn không đợi ngồi ổn, liền nghe Mạc sầu hỏi: “Không biết phụ thân Khúc Đội trưởng là làm gì?”

“Nga, làm nghiên cứu khoa học, trước tiên đã về hưu, hiện tại cơ bản nhàn

phú ở nhà.”

Nghe thấy Khúc mịch trả lời, Mạc sầu trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Hôm nay tôi làm chủ, đem người cùng Mạc chủ nhiệm đều mời là muốn làm nhíp cầu. Mặc kệ các người xử sự phong cách có bao nhiêu bất đồng, lập trường lại là giống nhau, đều là vì đả kích tội phạm giữ gìn xã hội trị an, đều là vì đảng cùng nhân dân phục vụ! Cho nên, cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, không có gì không thể hóa giải.”

Thư ký chính là thư ký, ngoài miệng chính là tư tưởng chính trị một bộ. Bất quá tự nhiên là muốn hòa hoãn một chút mâu thuẫn, Khúc mịch nghe xong im lặng, xem như đồng ý.

Mạc sầu mở ra bình rượu, đổ bốn ly, chính mình bung lên một ly đứng lên cười nói: “Con người của tôi nói chuyện thẳng, tính tình ngang ngạnh, nhiều khi có mạo phạm, thỉnh cầu Khúc Đội trưởng thông cảm. Tôi trước uống vì kính, các người tùy ý!” Nói xong ngửa đầu một ngụm uống xong.

Thật đúng là đủ sảng khoái, tử lượng tốt, một ly xuống bụng sắc mặt thể nhưng chút nào chưa biến. Dĩ nhu không khỏi âm mộ, nàng chính là muốn uống rượu được như vậy.

Vương thư ký bung chén rượu cũng đứng lên, Khúc mịch cùng Dĩ nhu đành phải làm theo.

“Em không được uống, chốc lát tôi kêu cho em ly sữa bò.” Khúc mịch tự nhiên mà nói, trong giọng nói tràn đầy thân mật cùng sủng ái.

Dĩ nhu mặt mặt tự nhiên mà đỏ một chút, đây là cái trường hợp gì, hẳn có thể hay không không như vậy chiếu cố chính mình? Tuổi không sai biệt lắm, nhân gia một chén rượu một ngụm, nàng còn không giống trẻ con cai sữa, thật là mất mặt!

Nàng trong xương cốt đã hiểu thẳng lại quật cường, bung lên chén rượu cũng muốn uống một ngụm, cùng lắm thì trực tiếp say đến bị Khúc mịch mang trở về. Nhưng uống một hớp lớn vào bụng, nàng thật sự là choáng

váng đầu khó chịu, cảm giác trần nhà đều xoay tròn.

Khúc mịch ôm nàng, cho nàng ngồi ở ghế trên, lại chạy nhanh gấp một miếng rau trộn cho nàng áp chế rượu.

Không thể uống một hai phải cây mạnh, Khúc mịch vừa định muốn mắng nàng hai câu, nhưng thấy nàng mắt say lơ đãng nhập nhèm cười khanh khách mà nhìn chính mình, lời tới bên miệng lại nuốt xuống.

“Người phục vụ, chạy nhanh lấy một ly sữa bò.” Khúc mịch ngồi xuống, quay đầu nhìn Dĩ nhu, nhỏ nhẹ nói, “Ngoan ngoãn ngồi uống sữa, khó chịu liền nói cho tôi.”

Mặc sấu thấy thế trong lòng chua lòn, cùng tình yêu không quan hệ, chủ yếu là tự tôn nữ nhân cùng ghen ghét quấy phá. Nàng tự nhận người theo đuổi nàng một đồng, nhưng không có một người có thể giống Khúc mịch, đã ưu tú như vậy lại là nam nhân si tình. Ở trong mắt Khúc mịch, tựa hồ chỉ có Dĩ nhu là nữ nhân!

“Khi nào hai người cho tôi uống rượu mừng a?” Vương thư ký thấy hai người đường mật ngọt ngào, nhịn không được hỏi.

“Nhanh thôi.” Khúc mịch liếc mắt một cái sang Dĩ nhu bên cạnh, ý cười càng thêm dày đặc.

“Nhanh cái đầu nguoi!” Dĩ nhu giận mắng “Ai đáp ứng nguoi kết hôn? Hơn nữa nguoi còn chưa chính thức cầu hôn đâu.”

Nguyên lai là nàng đang đợi cầu hôn! Khúc mịch nghe thấy lời này ánh mắt sáng lên, hẳn không hiểu rõ tâm tư Dĩ nhu, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sớm biết rằng một ngụm rượu là có thể làm nàng nói ra lời nói trong lòng, chính mình đã sớm liền chuốc say nàng. Nhìn dáng vẻ hôm nay thì lần này thu hoạch rất lớn!

Bất quá cầu hôn không giống phá án, hẳn không có kinh nghiệm, không lý luận chống đỡ, trong lòng thực sự không có hiểu biết a.

Từ Ngự thiện phường trở về, Khúc mịch liền trở nên thần bí. Dĩ nhu thấy cũng không truy vấn, phỏng chừng là bởi vì án tử. Tuy rằng hai người quan hệ thân mật, nàng cũng không nghĩ quá nhiều, không can thiệp vào công tác của Khúc mịch.

Cấp trên đối với án Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch mắt tích đặc biệt chú ý, vài lần gọi điện thoại trực tiếp đến Hình Cảnh Đội dò hỏi, lãnh đạo thành phố đều cảm thấy áp lực rất lớn. Nhưng phá án không giống công tác, chỉ là sốt ruột cũng vô dụng. Lãnh đạo thành phố hạ lệnh, toàn bộ hệ thống công an đều vì Hình Cảnh Đội bật đèn xanh, chỉ cần là bọn họ có yêu cầu, tùy thời muốn hiệp trợ phối hợp, đây là mệnh lệnh!

Hình Cảnh Đội thành nơi bị chú ý nhiều nhất, Khúc mịch cũng mặc kệ có bao nhiêu vội, đều phải cùng Dĩ nhu tan ca.

Hôm nay hẳn lại gọi điện thoại cho Dĩ nhu, nói nàng đi trước đến nhà ăn đã đặt, chính mình một chút nữa sẽ qua sau.

Trận này hai người đều rất vội, mỗi ngày về đến nhà đều là ăn qua loa cho xong. Phỏng chừng là hẳn chịu không được, lúc này mới muốn ra ngoài ăn cho đỡ thèm.

Dĩ nhu từ đơn vị trực tiếp trở về nhà, có thể tưởng tượng đến nhà ăn nổi danh kia là tiệm cơm Tây, chính mình còn phải chú ý một chút hình tượng.

Nàng về nhà tắm rửa, thay đổi một bộ quần áo, sau đó mới lái xe đi.

Đến nhà ăn, nàng không khỏi nhíu mày. Bình thường nhà ăn này luôn đầy ngập khách, bên ngoài tiệm cơm toàn là bàn trống. Hôm nay là ngày mấy, như thế nào một bàn có khách cũng không có? Có chút khác thường a.

“Tặng tiểu thư?” Người hầu đi lại, thấy nàng gật đầu liền đem nàng dẫn tới chỗ ngồi.

Nhìn dáng vẻ là Khúc mịch đã đặt chỗ trước, phỏng chừng là thực đơn rất ngon. Cùng Khúc mịch ở bên nhau liền có chỗ tốt, chưa bao giờ để Dĩ nhu nhọc lòng bất luận vì sự tình gì. Hẳn tổng có thể làm tất cả đều hướng tâm ý

Dĩ nhu, lại còn có thường xuyên sẽ có bất ngờ.

Dĩ nhu một bên ngồi chờ, một bên nhìn chung quanh. Nhà ăn này phục vụ đồ ăn Pháp là chủ yếu, bố trí cũng rất lãng mạn, hẹn hò nam nữ thích nhất đến nơi đây ăn cơm.

Khúc mịch thực mau liền tới, Dĩ nhu thấy hấn đi tới có chút thất thần. Tây trang trắng thơm, xúng cùn màu cà vạt, giày đầu nhọn màu đen du quang bóng lờng. Lần đầu tiên thấy hấn chỉnh trang, giờ tay nhắc chân thể nhưng có khí chất quý tộc.

Dĩ nhu đột nhiên nhớ tới lời Vương thư ký nói, tốt xấu khúc mịch cũng coi như là thế gia đệ tử. Xong việc Khúc mịch cùng nàng giải thích qua, hấn có ông cố ngoại, ông ngoại đều làm chính trị, ba người cậu làm bộ đội, mặt khác hai người ở địa phương làm quan, đều là đại nhân vật danh tiếng vang dội.

Đồng lứa huynh đệ với hấn có bảy người, sáu người vì cách mạng đã hy sinh, chỉ còn lại có hấn và một người là còn sống sau cách mạng. Trên người vô số vết thương, mỗi một miệng vết thương đều là vinh dự, đã từng ở các địa phương làm diễn thuyết lưu động.

Hấn từ nhỏ ở với ông ngoại cùng người đó trong nhà thay phiên trụ, mưa dầm thấm đất, bất tri bất giác trên người liền nhiều hơn vài phần khí phách.

Thực là gia thế bức người, bất quá Khúc gia gia cùng ông ngoại đều là từ năm tháng lửa đạn liên miên mà thành, đối với nữ hậu bối cũng không cung chiều, hơn nữa cũng cho bọn hấn đủ tự do. Điều là vì xã hội công hiến, làm công tác đều quang vinh giống nhau!

“Nghĩ gì vậy?” Khúc mịch tới gần hỏi.

Dĩ nhu giật mình hoàn hồn, thấy hấn đem nút thắt quần áo cởi bỏ rồi ngồi xuống. Hấn duỗi tay tiếp đón thực đơn từ người hầu, lộ ra nút tay áo đơn giản tinh xảo.

“Anh từ đâu tới đây? Như thế nào ăn mặc như vậy chính thức?” Dĩ nhu trên

dưới đánh giá hần “Liên nút tay áo đều mang lên, không phải là vừa mới tham gia lễ thành hôn làm qua phù rề đi?”

“Tôi thật đúng là chưa làm qua phù rề.”

Hần căn bản là không có bằng hữu cùng tuổi nên không có ai thỉnh hần làm phù rề!

“Cũng là, ta lớn lên điển trai như vậy, ai dám mời tâu làm phù rề!”

Ngạch, thật là kiêu ngạo đến không nể bằng hữu.

“Khúc tiên sinh, Tăng tiểu thư, có thể mang đồ ăn ra chưa ạ?” Người hầu đánh gãy câu đối thoại giữa hai người. Khúc mịch gật đầu, lập tức liền mang đồ ăn ra.

Nước Pháp đồ ăn chủng loại không nhiều lắm, lẫn qua lộn lại chính là hơn mười loại, bất quá đều là tinh phẩm. Đầu tiên mang lên chính là Brandy anh đào rượu cùng với mấy con hào.

Ngay sau đó là bắp chè, sau đó là gan ngỗng kiểu Pháp, hắc hồ tiêu bò bít tết, salad rau dưa. Cuối cùng là kem và trái cây thập cẩm.

Khúc mịch cố ý thỉnh tay đàn violon ở hội trường diễn tấu, ưu nhã ăn com Tây trong tiếng âm nhạc du dương, thật là một loại hưởng thụ.

Hần thỉnh thoảng giương mắt nhìn Dĩ nhu một chút, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý, lại mang theo một loại cảm xúc bất an.

“Chi ~” đột nhiên đàn violon phát ra thanh âm chói tai, thế nhưng là đàn đứt dây. Khúc mịch chau mày, hiển nhiên là không cao hứng.

Tay đàn violon vội vàng nhận lỗi, Dĩ nhu thấy thế vội hoà giải. Kéo đàn violon tốt xấu xem như làm nghệ thuật, cũng là dựa vào bản lĩnh kiếm com. Hơn nữa hôm nay trong không khí này, mỹ thực này, thật sự là không thích hợp tức giận.

Khúc mịch cho tay đàn violon lui vào rồi đem kem đưa tới trước mặt Dĩ nhu “Em nếm thử xem, nhà ăn bọn họ kem đặc biệt ngon.”

Ăn ngon cũng là kem, có thể có bao nhiêu loại ăn ngon. Dĩ nhu ngược lại càng muốn uống một chén cà phê nguyên vị, chậm rãi tiêu hóa mỹ thực mới vừa ăn.

“Em mau ăn đi, trong chốc lát hương vị thay đổi liền không ngon nữa.” Khúc mịch lại một lần nhắc nhở.

Dĩ nhu đành phải múc một ngụm, Khúc mịch đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, hơi khàn trương hỏi: “Thế nào? Ăn ra..... Ăn ngon sao?”

“Khá ngon.” Hương vị xác thật không tồi, hương vị không nặng, mùi vị lại dày đặc.

“Vậy em ăn nhiều một chút.” Khúc mịch ân cần mà có chút kỳ quái.

Không biết lại làm cái quỷ gì! Dĩ nhu múc một muỗng to, không đợi hần ngăn trở liền bỏ vào trong miệng.

Ngạch, khụ khụ, có thứ gì kẹt ở yết hầu, phun không ra mà nuốt không đi xuống, nghẹn đến mức nàng hô hấp bắt đầu khó khăn.

Khúc mịch ngơ ngác nhìn chăm chăm nàng, nhìn nàng tròn tròn đôi mắt, sắc mặt biến hồng trở nên trắng, bắt đầu nhợt nhạt. Đây không giống như là biểu hiện vui mừng vì phát hiện cái gì a!

“Tiểu nhu, em làm sao vậy?” Hần lúc này mới hốt hoảng.

Khốn kiếp, hần nhìn không ra được, lão nương sắp nghẹn mà chết rồi! Dĩ nhu đầy mặt oán hận dùng ngón tay chỉ miệng, cổ khụ đều khụ không ra tiếng.

“Có cái gì trong miệng?” Khúc mịch vội vàng hỏi “Nhất định là nhân!” Hần cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hắn lập tức từ sau lưng Dĩ nhu khổng chế nàng trong ngực, dùng sức bẻ lên, vỗ liên tục vài cái, liền thấy Dĩ nhu phun ra cái đồ vật rơi trên mặt đất.

Khẩu khí này cuối cùng là ra tới, Dĩ nhu thở dài một cái, có loại cảm giác vừa chết rồi sống lại.

Khúc mịch thấy nhẫn bị nhổ ra, chặn ngang đem nàng bế lên rồi chạy ra bên ngoài. Ra khỏi nhà ăn hắn bắt chấp không vào bãi đỗ xe lấy xe mà ngăn lại một chiếc xe taxi thẳng đến bệnh viện.

-----oOo-----

Chương 155: Nam thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khúc mịch đưa Dĩ nhu vào bệnh viện, lầu trên lầu dưới chạy ra vào liên hồi. Nào là rút máu rồi lại làm sóng siêu âm, phàm là kiểm tra đều làm hết. Cuối cùng bác sĩ nhìn một chồng giấy xét nghiệm, lại nhìn biểu hiện người nhà bệnh nhân khẩn trương nghiêm trọng, vốn định nói không có việc gì nhưng lời nói đến bên miệng lại đổi thành “Trước mắt phải quan sát thêm.”

Hiện tại người bệnh cùng người nhà dạng người gì cũng có, có người không có bệnh lại cố tình khẩn trương muốn nhập viện, từ đầu đến chân kiểm tra, nếu nói không có bệnh thì hắn liền chất vấn bác sĩ. Nếu người nhà để ý như vậy, lưu lại quan sát cả đêm xem sao.

Nghe thấy bác sĩ nói muốn quan sát, Khúc mịch đuổi theo ra tới hỏi: “Bác sĩ, có phải hay không do nhẫn nuốt vào nên thực quản bị tàn phá? Vẫn là người hoài nghi nơi nào có điểm xuất huyết, tạm thời không phán đoán được? Làm hộ lý người nhà, tôi nên chú ý cái gì? Xuất hiện tình huống như thế nào cần thiết coi trọng?”

“Người nhà không cần quá khẩn trương, trong tình huống bình thường này người bệnh không có vấn đề gì. Vì cẩn thận xử lý cho nên mới yêu cầu các người nằm viện quan sát cả đêm.”

“Nói cách khác sẽ có tình huống đặc thù phát sinh?” Khúc mịch không khỏi nhú mày, cảm thấy bác sĩ nơi này một chút đều không chuyên nghiệp, nói không nên lời gì, chỉ biết quan sát. Vạn nhất có tình huống như thế nào phát sinh, bọn họ liền không có biện pháp ứng phó.

Không được! Mất mặt thì cũng phải tìm người quen!

Khúc mịch lập tức gọi điện thoại cho Uông vũ “Tôi ở phòng bệnh lâu năm, lập tức lại đây một chuyến.”

Mười phút sau, một nam nhân mặc áo blouse trắng mang mắt kính đầy khí chất đi tới.

Dĩ nhu đã gặp qua hắn một lần, lần trước ở hiện trường phạm tội té xỉu, cũng là hắn đưa nàng đi làm kiểm tra. Hắn hình như liên hệ với Khúc mịch không nhiều lắm, nhưng cảm tình bằng hữu lại không tồi.

“Ngồi thang máy từ lầu chín phòng viện xuống dưới đây, năm phút đồng hồ là đủ rồi.” Khúc mịch xụ mặt nói.

“Khúc đại đội trưởng, ngài cho tôi là bác sĩ chuyên dụng của ngài, tùy tiện kêu đến vậy sao?” Uông vũ liếc mắt một cái “Hơn nữa người liên đảm bảo ta nhất định ở bệnh viện? Nói xong liền cúp điện thoại, người là ra lệnh quá đáng mà.”

“Bác sĩ không ở bệnh viện thì ở đâu? Đừng nhiều lời, chạy nhanh qua đây nhìn xem kết quả kiểm tra này!”

Uông vũ thấy một chồng giấy kiểm tra kia không khỏi chau mày, liền tâm tình nói giỡn cũng không còn, hắn là bệnh nặng lắm đây

Nhưng hắn một mạch xem xuống dưới, cái gì tật xấu cũng chưa nhìn ra. Bệnh gì mà triệu chứng đều không có, vậy mà đã hoảng hốt huy động người đến kiểm tra, việc này không giống tác phong của Khúc mịch, phỏng chừng là hắn đặc biệt để ý đến người này.

Lại xem cô nương ngồi ở trên giường bệnh sắc mặt hơi có chút khó coi,

trông thật quen mắt a! Nga, chính là lần đó Khúc mịch khẩn trương mang nạng đến bệnh viện này. Nhìn dáng vẻ hai người quan hệ không đơn giản, Khúc mịch tiểu tử này là rơi vào ái tình đi.

“Nói một chút đi, lúc này là làm sao vậy?” Hắc đặt giấy xét nghiệm xuống hỏi.

“Tiểu nhu không cẩn thận đem nhẫn ăn xong lại phun ra. Tôi lo lắng có đi chứng bất thường.” Khúc mịch sắc mặt có chút không bình thường.

“Đem nhẫn nuốt vào?” Hắc chớp mắt, ngay sau đó cười ha hả nói “Ta nói Khúc mịch ngươi có phải hay không học người khác cầu hôn, đem nhẫn đặt ở trong kem.”

Này đều có thể đoán được!

“Trong TV diễn lại tình tiết, thật đúng là người đi theo học.” Hắc không khách khí cười rộ lên “Bất quá này đối với ngươi mà nói thật là bay vọt a, đầu gối giống nhau mà cũng nghĩ muốn cho nữ nhân niềm vui. Giới thiệu một chút đi, hắc là đại tẩu đây sao?”

Vốn dĩ khúc mịch có chút muốn trở mặt, nhưng nghe được một câu cuối cùng trong lòng uất nặng cực kỳ.

“Tăng dĩ nhu, Ôn vũ.”

Lời giới thiệu đơn giản cực kỳ, bất quá đây là tính tình của Khúc mịch.

“Chuyện gì đều sẽ không xảy ra, chạy nhanh về nhà đi, đừng ở lại nơi này lãng phí giường bệnh.” Ôn vũ bắt đầu đuổi người “Bất quá ta thật ra hoan nghênh ngươi đến văn phòng của ta ôn chuyện.”

Khúc mịch như thế nào sẽ thỏa mãn tâm lý bát quái của hắc! Hắc liền đưa Dĩ nhu xuất viện trở về nhà.

“Em nằm yên đừng nhúc nhích, yêu cầu cái gì thì nói cho tôi.” Khúc mịch bưng trà đổ nước, đem tiểu nhu chiếu cố cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả tắm rửa đều

phải tự mình động tay.

Dĩ nhu đỏ mặt đem hắt ngăn ở phòng tắm bên ngoài “Tôi đều không có bị gì, anh đừng khăn trương như vậy, làm cho tôi cũng có chút bối rối.”

“Tốt rồi. Bất quá em có việc gì thì kêu một tiếng, tôi liền ở bên ngoài.” Hắt liền đứng ở cửa đợi một tý, sợ Dĩ nhu ở bên trong xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Chờ đến khi Dĩ nhu từ bên trong đi ra, hắt chạy nhanh đến lấy khăn lông đem qua “Lại đây, tôi giúp em lau tóc.”

Hắt để Dĩ nhu ngồi ở trước bàn trang điểm, dùng khăn lông mềm nhẹ cẩn thận xoa, thâm tình chuyên chú tựa hồ ở làm chuyện trọng yếu phi thường.

Dĩ nhu xuyên thấu qua gương nhìn hắt, đột nhiên mở miệng hỏi: “Anh sẽ vẫn luôn giúp tôi lau khô tóc sao?”

“Sẽ, nếu em nguyện ý!” Khúc mệnh thấp giọng đáp, ngữ khí đặc biệt nghiêm túc, “Có lẽ tôi không hiểu cái gì là lãng mạn, cũng sẽ không cho em kinh hỉ, chỉ có kinh hách. Nhưng tôi trước sau có một tâm niệm muốn cho em hạnh phúc, hơn nữa sẽ vì em không ngừng nỗ lực, cho em điều em muốn. Tiểu nhu, hôm nay tôi còn có một câu quan trọng nhất không kịp hỏi. Em nguyện ý không?”

Thời điểm hắt nói lời này tay run nhẹ nhẹ, liền thanh âm đều có chút phát run. Hắt không dám nhìn đôi mắt Dĩ nhu trong gương, sợ chính mình sẽ thất vọng, sẽ bị tổn thương. Hắt không biết chính mình khi nào bắt đầu ở trước mặt Dĩ nhu nửa điểm tự tin đều không có.

“Anh lau tóc thật ra rất chuyên nghiệp.” Dĩ nhu đem đầu tóc xoa sơ qua rồi đứng lên “Đến lúc ngủ rồi, anh có phải hay không nên trở về phòng chính mình?”

“Nga.” Dĩ nhu cũng không có chính diện trả lời hắt vấn đề này làm cho hắt uể oải vụn vặt. Nhìn dáng vẻ chính mình là bị cự tuyệt, bất quá ngẫm lại cũng không tính là ủy khuất. Bởi vì chính mình cầu hôn lại thành ra đem

người ta tới bệnh viện, đổi lại là ai khác thì đều sẽ không vui, cầu hôn tự nhiên thất bại.

Hắn đi tới cửa, nghe thấy Dĩ nhu lầm bầm nói: “Kỳ thật, có một người chịu vì mình lau tóc cả đời, khá tốt!”

Ngạch, lời này là có ý tứ gì? Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đại não tựa hồ ngưng đọng lại.

“Phanh!” Cửa phòng bị Dĩ nhu đóng lại, hắn lại bị thanh âm vang lên làm bừng tỉnh.

“Tiểu nhu, em mau mở cửa, tôi hiểu được!” Hắn hưng phấn mà kêu “Em là đáp ứng lời cầu hôn của tôi? Em đáp ứng rồi!”

“Đồ ngốc.” Cách ván cửa truyền đến tiếng cười cùng tiếng mắng của Dĩ nhu.

“Ha ha, đồ ngốc cũng là đồ ngốc hạnh phúc nhất!”

“Được rồi, nhanh lên trở về ngủ đi.”

Lúc này hắn như thế nào còn có thể ngủ? Hắn ở ngoài cửa phòng Dĩ nhu hưng phấn thét chói tai, không ngừng ngây ngô cười.

“Nói nhỏ chút, người khác còn tưởng rằng trong nhà có chuyện gì đây?” Dĩ nhu nhin không được mắng.

“Tốt rồi. Hôm nay em cũng bị dọa đến mệt mỏi rồi, ngủ đi. Ngày mai gặp, "sao sao" ~”

*"sao sao": mình cũng ko hiểu cụm này là như nào nhưng chắc là từ thân mật gì đó..

Ngạch! Còn sao sao nữa chứ, nghe thấy vậy Dĩ nhu cả người nổi da gà, cũng may không phải mặt đối mặt. Bất quá —— có chút điểm ngọt ngào!

Cả một đêm Dĩ nhu ngủ thật sự an ổn, còn mơ thấy mộng đẹp. Mơ thấy chính mình khi tóc đã trắng xoá, Khúc mịch cũng thành lão nhân, hẩn nhẹ nhàng cẩn thận lau tóc chính mình, như một màn ngọt ngào trong buổi tối qua.

Khúc mịch lại là cả đêm không ngủ. Hẩn là hưng phấn ngủ không được, liên tiếp uống hai ly sữa bò, lại vẫn là hai con mắt tròn tròn cho đến hừng đông.

Cả đêm không ngủ, lại không cảm giác tinh thần không tốt, ngược lại giống như được bổ sung điện. Hẩn từ sớm đã lên phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Dĩ nhu đã ngủ no từ trong phòng đi ra, thấy hẩn mặc tạp dề của mình, đưa lưng về phía phòng khách, ánh mặt trời chiếu vào trên người hẩn, mang theo một vầng sáng nhu hòa tốt đẹp.

Trong phòng phảng phất hương vị cà phê đặc trưng, còn có một cốc trứng tráng bao đầy hương vị.

“Mau đi rửa mặt, trong chốc lát ăn cơm.” Khúc mịch quay đầu thấy nàng, sủng nịch cười nói.

Dĩ nhu quay đi, chỉ chốc lát sau lại trở về.

Bữa sáng đã bày ở trên bàn, hai ly cà phê, còn có hai cái trứng tráng bao, thế nhưng bị chiên thành tâm hình.

“Trong nhà không có khuôn chiên trứng mẫu, tâm hình trứng tráng bao là như thế nào chiên ra được?” Hương vị vừa vặn tốt, hơn nữa tâm hình thực tiêu chuẩn.

Nghe thấy nàng lời nói khích lệ, khúc mịch cười nói: “Chỉ cần có tâm, không cần khuôn đúc cũng có thể chiên ra tâm hình.”

“Hiện tại nói mạnh miệng, không chừng thùng rác đã lãng phí nhiều trứng gà nhỉ?” Dĩ nhu cười trêu ghẹo.

Còn không đợi Khúc mịch đáp lời, di động đột nhiên vang lên.

Còn chưa đến thời gian đi làm, lúc này có điện thoại tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Quả nhiên, có người báo vệ báo nguy ở ngoại ô sông đào phát hiện một khối nam thi.

Cơm là không thể ổn định vững chắc ngồi ăn xong rồi, Khúc mịch cùng Dĩ nhu lập tức xuất phát, đem sandwich mang theo ở trên xe ăn.

“Không biết có phải hay không cùng án hoá thạch mất trộm có quan hệ.”
Lúc này phát hiện thi thể khó tránh khỏi làm người ta hướng đến liên hệ vụ việc trên “Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch là vật báu vô giá, nhiều ít người có lòng tham đều mơ ước. Tục ngữ nói, người chết vì tiền, chim chết vì mồi, chỉ sợ còn sẽ có người chết.”

Khúc mịch gọi điện thoại cho Lục ly, mở khuếch đại âm thanh “Người đến hiện trường chưa? Tình huống thế nào, báo cáo một chút đi.”

“Tôi vừa đến, tổ chức nhân viên vừa vớt thi thể lên.” Lục ly ở hiện trường, nghe tới thực ồn ào “Theo quan sát, thi thể ở mặt sông là thi thể nam nhân. Thân cao 1m85 trở lên, thân thể cường tráng, xuyên một thân quần áo màu đen. Còn chi tiết khác vẫn chưa biết, có tình huống tôi sẽ báo cáo sau.”

Thân cao hình thể đều phù hợp với hình dáng đặc thù của hung thủ án hoá thạch mất trộm, sẽ không thật là hần đi?

Hai người thực mau liền đuổi tới hiện trường, bờ sông đã giăng cảnh giới, xa xa vây quanh một đám dân chúng, khoa tay múa chân bàn luận sôi nổi.

Nam thi đã bị vớt lên, đặt ở bờ sông rồi được che vải bố trắng phía trên.

Lục ly đang lấy lời khai người đầu tiên phát hiện thi thể, thấy Khúc mịch bọn họ đi lại gật đầu chào.

Lưu Tuấn lại giới thiệu tình hình, trên cơ bản cùng Lục ly trong điện thoại

nói không sai biệt lắm, không có phát hiện gì mới.

Hách Minh mang theo người dọc theo bờ sông tìm kiếm, hy vọng có thể có phát hiện.

Khang bình đã sớm tới rồi, thấy Dĩ Nhu vội đem thùng dụng cụ xách lại đây. Dĩ Nhu mang lên bao tay, bước nhanh qua, ngồi xổm bên cạnh thi thể tinh tế xem xét qua.

“Nam, thân cao 1m86, miệng, trong lỗ mũi và mặt sạch sẽ, cả người sưng to xuất hiện hiện tượng hư thối. Não bộ có vết thương, hình dạng bất quy tắc, bước đầu phán định là bị hòn đá hay đồ vật linh tinh đập vào tạo thành tử vong, lúc sau bị ném xuống sông. Căn cứ tình trạng thi thể hư thối, thời gian tử vong hẳn là năm ngày trước. Cụ thể tình huống phải giải phẫu lúc sau mới có thể xác định, hiện tại chỉ có thể biết nhiều như vậy.”

Dĩ Nhu làm việc sạch sẽ lưu loát, không đến mười phút liền bước đầu kiểm tra xong.

-----oOo-----

Chương 156: Đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả nhiên như Dĩ Nhu phán đoán, người chết kia chính là Trương Lợi. Hắn phần đầu bị vật nặng đập, lập tức tử vong, sau đó bị người ném xuống sông, thời gian tử vong ở năm ngày trước.

Dĩ Nhu lại tiến hành tỉ mỉ kiểm tra giải phẫu Trương Lợi, ở dưới nách cùng mắt cá chân phát hiện máu bầm, còn ở móng tay tìm được một miếng da. Trải qua xét nghiệm, miếng da này không thuộc về Trương Lợi.

Thông qua phát hiện này, có thể chứng minh Trương Lợi trước khi chết cùng người khác phát sinh xung đột. Hắn cao lớn lại cường tráng, xem ra cùng hắn xung đột không phải một người, có lẽ đám người đó còn có vũ khí sắc bén trong người.

Cha mẹ Trương Lợi hôm qua tới nhận thi thể, hai vị lão nhân khóc đến hôn mê ngất đi. Tuy đã nhìn quen nhiều trường hợp như vậy nhưng Dĩ Nhu cũng nhin không được thôn thức. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, người chỉ trí ai!

Dựa vào xung quanh quan hệ xã hội của Trương Lợi, bọn Khúc Mịch triển khai điều tra.

Bạn gái Trương Lợi bề ngoài rất phản nghịch, nghe thấy Trương Lợi đã chết cũng không phản ứng nhiều lắm.

“Tôi biết hẩn sớm muộn gì đều sẽ đi đến con đường này!” Nàng trong tay kẹp thuốc lá, trong mắt rớt cuộc vẫn còn có một tia thương cảm “Hẩn cùng một vài tên côn đồ ăn nhậu chơi bời còn chưa tính, nhưng thật sự là không nên trêu chọc đến người không thể trêu chọc”

“Người nào?” Lục Ly truy vấn.

“Cụ thể tên họ gì đó tôi không biết, bất quá tôi có nghe hẩn nhắc tới vài câu, hình như là mấy người thổ phu tử!”

Lời này làm mọi người đều không khỏi nhú mày, thổ phu tử là biệt danh của bọn trộm mộ, những người đó chính là tàn nhẫn độc ác chuyện gì cũng đều làm được. Hơn nữa phương diện này còn khả năng đề cập đến hoá thạch, làm mọi người không thể không khẩn trương.

Nếu Trương Lợi thật là người trộm hoá thạch, là hung thủ giết chết Gà rừng, như vậy hiện tại hoá thạch ở nơi nào? Không phải là rơi vào tay những thổ phu tử khác chứ? Nếu thật là như thế thì án này đã phức tạp hơn nhiều, hơn nữa nếu hóa thạch bị đưa tới chợ đêm đem buôn lậu đến nước ngoài thì thật nguy hiểm!

Bởi vì là huynh đệ của Trương Lợi, cho nên Trương Thắng tự nhiên cũng ở trong phạm vi bị dò hỏi

Đương khi nghe thấy Trương Lợi đã chết, biểu tình hẩn thực phức tạp, bên

trong rõ ràng là khiếp sợ, thương tiếc, cô đơn còn có nôn nóng. Tuy rằng hấn cực lực che dấu, bất quá Khúc Mịch vẫn là dễ dàng nhìn thấu hấn.

“Tháng trước Trương Lợi đến nhà bảo tàng tìm người làm gì?”

Hấn ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch một cái, hoảng loạn cùng chân chờ ở trong mắt lập loè “Không có gì, hấn biết tôi làm ở đó, lại là tiểu chủ nhiệm, liền tưởng không tốn tiền nên đi vào tham quan một chút. Bởi vì chúng tôi là thân thích, tôi ngại cự tuyệt nên đáp ứng thôi.”

“Các người bàn luận về Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch sao?”

“Không có!” Hấn trong giọng nói tràn đầy khinh miệt “Hấn là đại què mùa, trừ bỏ ăn nhậu chơi gái cờ bạc liền sẽ mê mẩn máy tính, biết cái gì là lịch sử phát triển cổ nhân loại?”

“Trương Lợi đã qua nhà người sao?” Khúc Mịch nhưng thật ra tin tưởng những lời này. Lấy sự cổ hủ, thanh cao và trình độ của hấn, hấn là khinh thường nếu cùng Trương Lợi bàn luận đề tài hấn cho rằng thực thần thánh và rất cao thâm này.

“Tôi ly hôn về sau ở một mình, hấn thật ra đã tới vài lần. Bất quá tôi cùng hấn không có đề tài gì để nói, hấn mỗi lần đều qua một lát liền đi. Đúng rồi, nhà tôi có rất nhiều tư liệu về Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch, bao gồm văn tự cùng hình ảnh. Hấn nhưng thật ra rất cảm thấy hứng thú, hỏi qua tôi chút vấn đề, bất quá đều là chút vấn đề buồn cười, nông cạn.” Nói tới đây, trên mặt hấn lộ ra khinh bỉ.

Đề cập đến hoá thạch, Khúc Mịch tự nhiên muốn hỏi nhiều vài câu “Hấn hỏi người cái gì, người là trả lời như thế nào. kỹ càng tỉ mỉ kể lại từng câu.”

“Cũng không có gì, bất quá là người chết hóa xương cốt có ích lợi gì? Nghiên cứu nó có thể có phát hiện gì trọng đại? Dù sao là loại người coi khinh việc này, không thêm đề ý ngữ khí. Tôi nghe xong đương nhiên sẽ tức giận, nói hoá thạch có ý nghĩa trọng đại, lại châm chọc hấn hai câu. Hấn nghe xong liền tức giận, thở phì phì đi rồi. Từ đó hấn liền không liên hệ lại với tôi. Nhưng tôi không nghĩ tới hấn sẽ chết, Khúc đội trưởng, hấn là bị ai

hại chết? Người hoài nghi hẳn cùng hoá thạch mất đi có quan hệ?”

“Người hỏi hai vấn đề mà cũng làm chúng ta nghi hoặc.” Khúc Mịch cười như không cười hồi, “Trương chủ nhiệm đối với hoá thạch thật ra rất quan tâm?”

“Đó là quốc bảo của quốc gia chúng ta, không chỉ đối với Trung Quốc, đối với thế giới mà đối với toàn nhân loại đều là vật có giá trị phi thường. Phát hiện Bắc Kinh đầu người hoá thạch lại một lần chứng minh thuyết tiến hoá chính xác, đem màu vàng nhân chủng đi trước chuyên dòi hơn một ngàn năm. Nhân loại chúng ta vẫn luôn tự hỏi một vấn đề, chúng ta rốt cuộc là như thế nào có ở đây? Nhân loại đối với việc tìm về khởi nguyên đều không có nhiều kết quả. Nếu là hoá thạch rơi vào trong tay bọn buôn lậu đồ cổ, bọn họ chỉ biết nhìn trúng giá trị tiền tài của nó, xem nhẹ giá trị nghiên cứu của nó. Bọn họ vì tiền cái gì cũng đều làm được, vì phương tiện nhập cư trái phép, thậm chí sẽ đem hoá thạch gỡ ra chia làm vài phần mang đi ra ngoài. Nếu thật có sự việc như vậy phát sinh thì sẽ là tổn thất của toàn nhân loại! Khúc đội trưởng, người vô luận như thế nào đều phải mau chóng tìm được hoá thạch bị mất, không thể để những người xem trọng tiền tài đó đụng đến hoá thạch được!”

“Người thực hiểu biết thủ pháp hành sự của bọn buôn lậu đồ cổ?”

“Ngạch.” Trương thắng sững sốt một chút, ngay sau đó trả lời “Trong TV không phải thường xuyên nói như vậy sao? Là do tôi sức tưởng tượng quá phong phú sao?”

“Tốt. Trương chủ nhiệm có thể đi rồi, có yêu cầu gì chúng tôi sẽ điện thoại liên hệ.” Khúc Mịch tự mình tiễn Trương Thắng, đi tới cửa thấy bạn gái Gà rừng bị Lục Ly dẫn vào.

Trương thắng biểu tình rõ ràng cứng đi một chút, ngay sau đó cùng Khúc Mịch khách sáo hai câu rồi vội vàng rời đi.

Tiểu Ưu - bạn gái Gà rừng nghe thấy Trương Thắng nói chuyện, không khỏi dừng lại quay đầu nhìn chằm chằm hẳn.

Một lúc sau, nàng mới cau mày xoay người, thấy Lục Ly đang nhìn chính mình, vội giải thích: “Tôi vừa mới nghe thanh âm người kia nói chuyện có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra là đã nghe qua ở đâu. Bất quá tôi có thể khẳng định, thanh âm này tôi nhất định đã nghe qua! Hắn nói chuyện có âm cuối, hơn nữa n, l có chút phân biệt không rõ ràng.”

“Người kia là anh họ Trương Lợi, có lẽ các người đã gặp mặt.” Lục Ly nhắc nhở, “Người hãy suy nghĩ kỹ một chút”

“Anh họ Trương Lợi?” Tiểu ưu nghe thấy tên này hơi sững sốt một chút, ngay sau đó đột nhiên nói “Tôi biết ở nơi nào nghe thấy thanh âm này rồi”

“Mấy ngày hôm trước, tôi nhận được một cuộc điện thoại kỳ quái. Điện thoại là một người đàn ông gọi đến, hỏi tôi có biết Trương Lợi ở đâu hay không. Hắn còn nói Trương Lợi gặp nguy hiểm, nếu tôi biết hắn ở đâu thì hãy nói ra mới có thể cứu tính mạng Trương Lợi. Tôi hỏi hắn là ai, hắn không chịu nói, còn cảnh cáo tôi không được đem chuyện này nói với ai, bằng không liền sẽ gây họa vào thân. Người đó biết tôi làm ở quán bar, Gà rừng lại thường xuyên cùng mấy tên côn đồ ở bên nhau, lần này lại càng chọc vào đại họa đến nỗi chết. Tôi nghe thấy lời này trong lòng bất an, liền không dám cùng bất luận kẻ nào nói ra.”

“Người cho là người gọi điện thoại kia chính là Trương Thắng?” Lục Ly nghe thấy thần sắc trở nên ngưng trọng lên “Người không nghe lầm chứ?”

“Tôi sẽ không nghe lầm! Nguyên lai là tôi đã từng làm nhân viên nối máy điện thoại, mỗi ngày liền nghe đủ loại thanh âm giao tiếp. Thời gian dài, đối với thanh âm trong điện thoại đặc biệt mẫn cảm. Chỉ cần nghe qua điện thoại một lần là có thể nghe ra được.” Tiểu ưu phi thường khẳng định nói.

Vừa mới đi đến cổng lớn cục cảnh sát Trương Thắng lại bị gọi trở lại, thậm chí hương vị càng có chút nghiêm trọng.

“Trương chủ nhiệm, chúng ta có lý do tin tưởng người cùng cái chết của Gà rừng - Trương Lợi có quan hệ.” Khúc Mịch nghiêm túc nói.

Trương thắng nghe thấy lời này sắc mặt đại biến, hắn ngồi ở ghế trầm mặc

một hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng nói: “Tôi đã từng biết chút sự tình, bất quá, bọn họ chết cùng tôi hoàn toàn không có bất luận quan hệ gì. Tôi không có giết người!”

“Dem những gì ngươi biết nói ra, chúng ta tự nhiên sẽ điều tra. Nếu ngươi thật không có giết người, chúng ta sẽ không ngang ngạnh ăn vạ lên đầu ngươi.”

Hắn biểu tình có chút không được tự nhiên, ậm ừ một lúc rồi nói “Tôi là người thực si mê đối với loại nghiên cứu cổ nhân, tự nhận cũng tương đối tinh thông. Đặc biệt là cậu tôi đã từng tham dự quá trình khai quật cửa khẩu, tôi từ nhỏ chính là được cậu mang theo bên người, thường xuyên nghe cậu giảng những chuyện cũ. Cho nên, mưa dầm thấm đất, tôi đối với Bắc Kinh đầu người hóa xương thạch có rất thâm tình. Sau khi tôi tốt nghiệp, thực sự muốn công tác ở nhà bảo tàng quốc gia. Chỉ cần có thể gần gũi nghiên cứu hoá thạch, ta ăn cái gì khổ đều nguyện ý. Đáng tiếc, trời phụ lòng người, tôi bị phân phối đến thị nhà bảo tàng. Nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ từ bỏ quá trình nghiên cứu đối với Bắc Kinh đầu người hóa cốt. Tôi từng nghĩ tới muốn đi tìm tìm Đầu người hóa cốt nhưng đáng tiếc bởi vì đủ loại nguyên nhân chung quy không có thành công.

Sau đó, Trương Lợi đột nhiên tìm đến tôi vay tiền. Dù sao cũng không có nhiều, tôi cũng không trông cậy hắn có thể trả, ngại tình cảm nên liền mượn cho hắn. Thời điểm hắn tới nhà tôi trả tiền, thấy tôi đang xem tư liệu nghiên cứu hoá thạch liền thuận miệng hỏi vài câu, trong giọng nói tràn đầy coi khinh. Tôi thực tức giận, liền mắng chửi hắn một trận. Tôi cho rằng hắn sẽ bị chọc tức, nhưng không nghĩ tới, qua mấy ngày hắn lại tới nữa, còn dò hỏi ta về hoá thạch.

Vừa vặn nhà bảo tàng quyết định đem hoá thạch tới tiến hành triển lãm, tôi liền đưa hắn đến xem trưng bày. Tôi còn cho hắn nhìn lời thuyết minh do chính tôi viết, cho hắn thấy cái góc độ phi chuyên nghiệp có hay không tính thú vị, có thể bắt lấy tầm mắt của mọi người hay không.

Tôi tưởng rằng hắn cũng cảm thấy hứng thú đối với cổ nhân loại học, nhưng hắn lại quanh co lòng vòng hỏi giá hoá thạch. Tôi lúc này mới kinh giác, hắn là có ý niệm gây rối. Tôi đã cảnh cáo hắn, nhưng khi đó có thể là

quỷ mê tâm hồn, đột nhiên có một ý niệm xông ra trong đầu tôi. Tôi muốn có được hoá thạch! Cho dù là một ngày cũng được!

Tôi liền âm thầm xúi giục hắn, còn để lộ ra nhà bảo tàng đã chế tạo "phòng trộm pha lê tráo" bên nước ngoài, còn nói nhà bảo tàng bên trong có bao nhiêu cái camera. Bất quá camera máy tính liên tiếp có chút trục trặc, thường xuyên chết máy. Nguyên lai trong nhà bảo tàng đều là vật mô phỏng, phòng trộm không mạnh. Chỉ cần hắn có biện pháp giải quyết cái phòng trộm pha lê tráo kia cùng máy tính, trên cơ bản là có thể đắc thủ.

Tôi biết hắn đã hack một cái máy tính của bảo tàng, trong máy có chút nghiên cứu, phỏng chừng vấn đề không lớn. Chính là cái pha lê tráo kia có chút khó khăn, không biết hắn có biện pháp nào không. Ngày đó hắn đi rồi, lúc sau liền rút cuộc không tới nữa

Sau này hoá thạch bị trộm, còn phát hiện thi thể, tôi đoán Trương Lợi nhất định là động thủ. Tưởng tượng đến hoá thạch ở trên tay hắn, tôi liền vạn phần nôn nóng. Hắn chỉ là thằng khốn nhận thức chưa đủ, nếu đem hoá thạch bán cho người không hiểu biết thì sẽ đem hoá thạch đập hư rớt. Tôi chạy nhanh tìm hắn, nhưng hắn lại mất tích. Xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn khẳng định muốn tránh đầu sóng ngọn gió. Tôi khắp nơi tìm không thấy người, ở phòng trọ của hắn ngồi xồm chờ vài giờ, thấy ở bên cạnh giống cảnh sát ra vào nên mới đi.

Các người cũng ở khắp nơi tìm hắn, tôi cần tìm được người trước các người. Tôi muốn dùng tất cả những gì mình sở hữu tích góp lại đem mua hoá thạch, tôi không phải muốn phát tài, chính là ảo tưởng một giấc mộng!

Đáng tiếc, tôi tìm không thấy Trương Lợi. Thật sự không có biện pháp, đành phải mạo hiểm gọi bạn gái hắn. Còn không đợi tôi tìm được người, các người liền phát hiện thi thể hắn. Tôi thừa nhận là đã nổi lên ý xấu, nhưng tôi trước sau không có làm trái pháp luật.”

Khúc Mịch nghe nhưng thật ra là đang nhìn hắn thật kĩ. Đừng nhìn hắn một bộ chất phác với hình tượng con một sách, kỳ thật rất狡 hoạt. Hắn thế nhưng nghĩ ra kế sách mượn đao giết người, chỉ tiếc là trước sau các nước cờ đều kém chiêu. Như vậy, cao thủ rút cuộc là ai đâu? Hiện tại hoá thạch

lại rơi vào trong tay ai?

Khúc Mịch lập tức liên hệ đội hai, nhờ bọn họ hỗ trợ điều tra. Giết chết Trương Lợi rất có khả năng là bọn trộm mộ!

Đội hai trên tay vừa lúc có cái án tử, đã giai đoạn thu lưới. Sau mấy ngày, bọn đầu cơ trục lợi văn vật buôn lậu lần lượt sa lưới. Trong đó có một người nói biết về tin tức hoá thạch, hy vọng có thể lập công chuộc tội tranh thủ giảm nhẹ hình phạt.

Khúc Mịch phi thường coi trọng, tự mình thẩm vấn hắn. Người này biệt hiệu "toàn sơn chuột", giỏi nhất về đào động, ở trong nghề trộm mộ có chút thanh danh. Hắn lớn lên đầu trâu mặt ngựa, vừa thấy liền không phải thứ tốt, khó trách cổ nhân tổng kết tướng số từ tâm sinh.

“Nói đi, đem tin tức liên quan tới hoá thạch đều nói ra.”

“Người phải bảo đảm tôi có thể từ nơi này ra ngoài thì tôi liền nói!” Hắn cùng Khúc Mịch cò kè mặc cả.

Lục Ly ở một bên không ngôn ngữ, trong lòng lại ở trong tối ám cười lạnh. Dám cùng Khúc Đội nói điều kiện người hắn còn không có gặp qua, bước đầu phỏng chừng hắn sẽ bị ngược thật sự thảm.

“Được thôi.”

Ngạch, Lục Ly nghe thấy Khúc Mịch sảng khoái đáp ứng không khỏi ngẩn ra, này không giống như là tác phong trước giờ của Khúc Đội!

“Tốt! Tôi biết Khúc đội trưởng tài cao, cũng tin tưởng Khúc đội trưởng nói chuyện nhất định sẽ tính toán! Tôi biết trong này có camera, các người ghi lời khai còn sẽ ghi âm, đó đều sẽ là chứng cứ.”

Quả thật là cái lão bánh quây! Nhìn dáng vẻ hắn là đã sớm có kế hoạch hoàn hảo.

Khúc Mịch nghe thấy hắn nói không khỏi cười, hiểu biết người của hắn có

thể nhìn ra tới, nụ cười trào phúng ý vị càng nhiều thêm một ít. Dám uy hiếp người của hắn, toàn sơn chuột vẫn là rất gan dạ!

Nhưng ở toàn sơn chuột xem ra, nụ cười tươi đại biểu cho vô kế khả thi, đại biểu thỏa hiệp.

“Ta nghe nói hoá thạch bị trộm, liền khắp nơi hỏi thăm tin tức. Chúng tôi làm cái nghề này, nhiều ít đều sẽ cùng những kẻ cắp chuyên nghiệp giao tiếp, có chút chính mình tin tức nơi phát ra. Ta biết hoá thạch ở trong tay Trương Lợi, nhưng nghe nói đại lão cảm thấy hứng thú, cho nên liền không dám dính vào. Trương Lợi đã chết, hoá thạch không thấy, khẳng định chính là đại lão việc làm.”

“Đại lão?” Khúc Mịch chau mày.

“Chính là mỹ tịch người Hoa vương Jack.” Toàn sơn chuột nói, “Vương Jack này thường xuyên thu mua một ít đồ cổ văn vật, mặc kệ lai lịch như thế nào, hắn đều không cự tuyệt. Hơn nữa hắn phi thường thích đồ vật hiếm lạ cổ quái, đối với một ít hoá thạch loại đặc biệt cảm thấy hứng thú. Nói thật, hoá thạch là một khối thịt mỡ, nếu có thể ăn xong đi mới được. Tôi chính là mất thèm nhưng lại hâm mộ không tới. Mặc dù là tôi có thể mua được, tôi cũng không bản lĩnh có thể làm ra đi đổi lại thành tiền, ngược lại sẽ gây họa vào thân.”

“Hết rồi?” Khúc Mịch thấy toàn sơn chuột gật gật đầu, tiếp theo nói “Tốt. Nếu chúng ta căn cứ mạnh mỗi người cung cấp tìm được hoá thạch, ta sẽ giúp người hướng kiểm sát trưởng cầu tình, phỏng chừng sẽ cân nhắc mức hình phạt thích hợp”

“Cái gì mà cân nhắc mức hình phạt thích hợp? Người không phải đáp ứng muốn thả ta đi sao? Người đã nói rõ như vậy, nơi này có ghi hình cùng ghi âm!” Toàn sơn chuột nghe thấy lời này liền nóng nảy.

“Ta xem qua tiền án của người, bị nghi ngờ có liên quan trộm cướp, đầu cơ trục lợi quốc gia một bậc văn vật. Hôm nay người phạm vào hai cái sai lầm: Một là không nên ảo tưởng nói điều kiện, hai là không nên vọng tưởng cùng ta nói điều kiện, còn dùng khẩu khí uy hiếp!”

“Khúc Mịch, người nói chuyện không tính toán gì hết, ị phân trở về ngôi!”
Toản sơn chuột liền lớn tiếng thô tục, có thể thấy được là thật sự tức giận.

Khúc Mịch nghe thấy lời này nhưng thật ra “Phụt” một tiếng cười, “Địa bàn của ta ta làm chủ! Ta chính là đôi ý, thế nào, người định đánh ta à? Ghi hình có thể tắt rớt, ghi âm có thể trở thành phế thải, không có mệnh lệnh của ta, vừa mới đây hết thảy đều sẽ không tồn tại! Hơn nữa, ta đáp ứng chuyện của người muốn! Ta bảo đảm người từ nơi này sẽ được đi ra ngoài, người lập tức liền sẽ bị đưa ra khỏi phòng này, ta không tính là nuốt lời a.”

Lục Ly cũng nhìn không được ghen cười rộ lên, hắn chưa từng nghĩ tới, Khúc Đội còn có một mặt bí ối như vậy.

Toản sơn chuột lại tức giận dậm chân, nhưng hắn xác thật không có biện pháp làm gì Khúc Mịch. Hắn thật muốn xông lên đánh Khúc Mịch, nhưng người ta người đông thế mạnh, hắn nếu dám động thủ bảo đảm sẽ có hại.

Đừng nhìn toàn sơn chuột này là bọn trộm mộ tặc, nhưng bọn họ hành nghề chú ý chính là hai chữ nghĩa khí, mặc kệ làm bao lớn, sinh ý đều là một lời nói một gói vàng, không có văn bản hợp đồng. Hắn nguyên tưởng rằng một người đường đường Hình Cảnh Đội đội trưởng, thanh danh bên ngoài Khúc Mịch, khẳng định cũng sẽ phun nước miếng thành đĩnh. Ai ngờ người này căn bản là rõ ràng chơi hắn, thật là tức chết người không đền mạng a!

“Oa oa oa!” Hắn kêu to lên, mang còng tay tay đâm tự mình bộ ngực, “Ta thật là ngốc, cùng các người này giúp ‘thô phỉ’ giảng thành tin. Đừng nhìn các người là quan, còn không bằng ta là một kẻ trộm! Ta là hiệp đạo, ta kiêu ngạo!”

Khúc Mịch bị hắn làm cho cười ha hả, ngoài dự đoán mọi người đi qua đi, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Có ý tứ, ta nguyện ý cho người cơ hội. Chỉ cần người nhắc lại chút manh mối hữu dụng, ta bảo đảm giảm cho người hình phạt 5 năm trở lên.”

Toản sơn chuột ánh mắt sáng lên, ngay sau đó theo bản năng mà lắc đầu, hắn không tin cách hành sự quái đản của Khúc Mịch.

“Người đoán xem, nếu ta đi tìm vương Jack, nói là người cung cấp manh mối, người sẽ có kết cục gì?” Khúc Mịch cười đến có chút gian trá “Người cho rằng cung cấp một ít manh mối không quan trọng, còn lại dựa vào chúng ta điều tra, vương Jack liền sẽ không hoài nghi đến trên người của người, sẽ không tìm cho người phiền toái? Mặc kệ người nói nhiều ít, các người còn sống đều có kết cục không tốt đẹp. Người hiện tại có duy nhất một con đường ra chính là, nghĩ cách đem vương Jack kéo xuống nước, tốt nhất là làm hắn vĩnh viễn không thoát thân! Hơn nữa, kiên định bắt di bắt dịch tin tưởng ta! Thế nào, nghĩ kỹ chưa?”

Toản sơn chuột mặt đầy thất bại, hắn thật là thua, chưa bao giờ gặp được nhân vật quá xảo quyết lợi hại như vậy. Hắn hiện tại như cá trên thớt gỗ, chỉ có thể mặc người xâu xé.

“Ta biết vương Jack quản vợ rất nghiêm, nhưng lại rất thân với cậu em vợ. Đoàn người đều nói hắn được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, nhưng vương Jack đối với hắn phi thường tín nhiệm, mọi sự tình đều sẽ không gạt hắn. Máy ngày trước đây, vương Jack đem cậu em vợ đưa ra nước ngoài. Nếu có thể tìm được hắn, nhất định sẽ có phát hiện.”

Toản sơn chuột cung cấp manh mối này rất có giá trị, thời gian này lại ra nước ngoài, phỏng chừng bên trong có uẩn khúc.

-----oOo-----

Chương 157: Cô Ta Chết Rồi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương Kiệt Khắc là người Mỹ gốc Hoa, có một sàn đấu giá ở thành phố Nam Giang, chuyên đấu giá các loại tranh và đồ cổ. Nghe đồn lão ta còn ngầm điều hành một chợ đen nhưng vì chưa có chứng cứ nên cảnh sát không dám manh động. Dù sao đây cũng là vấn đề ngoại giao nếu không cân nhắc sẽ tạo ảnh hưởng xấu đến mối quan hệ quốc tế. Khúc Mịch quyết định không đánh rần động cỏ, đầu tiên điều tra em vợ của Vương Kiệt Khắc – Lâm Lập Quân.

Lâm Lập Quần khá nổi tiếng ở thành phố Nam Giang, ý vào ông anh rể lắm tiền cả ngày đều đàn đúm với đám công tử nhà giàu: tán gái, chơi đêm, đua xe, còn bị tình nghi chơi m.a t.ú.y. Lục Ly cùng một số anh em đến hỏi thăm những người bạn của anh ta, bọn họ cung cấp được một vài thông tin nhưng cũng chỉ là nghe nói chứ không có chứng cứ sát thực.

Tuy nhiên, cảnh sát đã hỏi được tung tích của Lâm Lập Quần. Sau khi xuất ngoại, anh ta có liên lạc với bạn bè của mình, kể rằng anh ta đang nghỉ dưỡng ở Saipan*, nơi đâu đâu cũng gặp những cô em bốc lửa.

[* Saipan: hòn đảo lớn nhất của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ]

Sẽ gặp rất nhiều khó khăn nếu liên lạc với cảnh sát địa phương và nhiều khi còn đánh động đến Vương Kiệt Khắc. Khúc Mịch quyết định cử người qua đó theo dõi Lâm Lập Quần. Đây là một nhiệm vụ khó khăn vì không những đòi hỏi kỹ thuật tốt mà còn phải lưu loát tiếng Anh.

Mạnh Triết và Lưu Tuấn là hai ứng cử viên phù hợp nhất, hai người bọn họ nhanh chóng thu dọn hành lý và bay qua đó.

Cuộc điều tra xung quanh vụ trộm hộp sọ hóa thạch cũng không ngừng lại. Cố Thành viết một chương trình mới cài đặt vào máy tính để tiến hành phân tích sơ bộ các băng ghi hình tại viện bảo tàng. Chương trình này căn cứ chiều cao và cân nặng của một người, sau đó phân tích hình ảnh, sàng lọc và phân loại. Nhờ có chương trình này mà việc xem lại camera trở nên đơn giản hơn nhiều.

Cảnh sát nhập thông số chiều cao và cân nặng của Chim Trĩ và Trương Lợi, máy tính bắt đầu sàng lọc, và nhanh chóng tìm được tung tích của bọn chúng.

Ba ngày trước khi bảo tàng mất trộm, bọn chúng đã trà trộn trong đoàn tham quan của học sinh và phụ huynh, rồi chen chúc trong đoàn người mà đi ra. Trước mất trộm một ngày, bọn chúng lại vào viện bảo tàng và ở đó cho đến khi khóa cửa cũng không thấy ra. Hơn nữa lần này Chim Trĩ hóa trang thành một người bụng bự.

“Nhìn qua có thể thấy hắc giầu máy khoan bên trong, trốn trong toilet chờ đến khi khóa cửa!” Lục Ly khẳng định: “Tôi đã điều tra, nhân viên lao công chỉ dọn vệ sinh vào sáng sớm. Bọn họ nhất định hiểu được quy luật này nên mới yên tâm trốn trong đó. Quá nửa đêm, trong viện bảo tàng không ai qua lại, bảo vệ đang ngủ ở phòng an ninh, chỉ có một người theo dõi màn hình camera. Trước đó Trương Lợi cũng đã cài mã độc Trojan và trên màn hình

sẽ phát hình ảnh vào ngày hôm trước. Vì viện bảo tàng từ trước đến nay không xuất hiện mất cắp nên không ai phát hiện ra chi tiết khác biệt.”

Bọn họ cẩn thận so sánh lại các đoạn băng, phát hiện trước đó một ngày có một chú chuột chạy ra khoảng chừng ba giây. Đúng ngày mất trộm đoạn băng ghi hình trùng hợp cũng xuất hiện đoạn hình ảnh đó. Nếu như khi ấy bảo vệ có thể nhận ra thì chắc chắn đã tránh được sự cố này.

“Hiện tại trên cơ bản chúng ta đã có thể xác định hộp sọ hóa thạch do chính Chim Trĩ và Trương Lợi gây ra. Thế nhưng hai người này lần lượt tử vong và hộp sọ hóa thạch cũng không thấy. Chúng ta cần phải nỗ lực hơn nữa.”

Mạc Sầu tuy không còn can thiệp vào công tác của đội hình sự như trước nhưng đều tham dự những của họp của đội.

Kết thúc kiểu lãnh đạo đã thành quen, hầu như lần nào cô ta nói xong cả phòng họp đều rơi vào thinh lặng.

Mọi người đều đang chờ Khúc Mịch sắp xếp công việc. Cô Thành vẫn đang thao tác trên máy tính, anh ấy thuộc dạng người không cảm điện thoại thì máy tính nên mọi người cũng đã quen.

Đột nhiên anh ấy la lên, “A.... đội trưởng Khúc, có người quen.”

Tất cả đều ngạc nhiên và vây lại xem... trên màn hình xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Dáng người thấp bé, da mặt ửng đỏ, diện đồ thể thao, là Hoắc Thê Ni!

Cô ta đến viện bảo tàng làm gì? Theo như Lục Ly biết cô ta còn độc thân dĩ nhiên sẽ không đưa con đi xem triển lãm... hay là cô ta đi phỏng vấn, hoặc dắt con của bạn đi.

“Đúng là lâu lắm rồi không gặp được phóng viên Hoắc.” Trước đây có vụ án Hoắc Thê Ni ngày nào cũng đảo qua đội hình sự, chỉ mong moi được tin tức độc quyền. Sau khi kết thúc vụ án của Lục La thì không còn thấy bóng dáng cô ta, chẳng lẽ cô ta không còn làm phóng viên.

“Hình như có người nhớ phóng viên Hoắc!” Chỉ có Hách Minh mới dám đùa với Lục Ly như vậy, hai người rất thân thiết.

Lục Ly thấy có người nói mình, anh ấy lập tức xua tay: “Thà cả đời tôi không gặp được cô ta, người phụ nữ đó quả là phiền phức, để có được tin bất chấp cả mạng sống! Một người phụ nữ quá mạnh mẽ khiến đàn ông phải chùn bước. Chẳng trách cô ta không có bạn trai, phỏng chừng cô ta là người phụ nữ duy nhất còn sót lại.”

“Hahahaha, còn biết người ta chưa có bạn trai nữa chứ. Xem ra hiểu người ta không ít nha. Tôi nói nè lão Lục, tuổi của cậu cũng không còn nhỏ, đừng quá kén chọn, nếu thấy được thì tới luôn.”

“Nói hươu nói vượn gì vậy??? Đây là văn phòng, chúng ta đang trong cuộc họp!” Lục Ly không hề có bất cứ tình cảm gì với Hoắc Thễ Ni.

Nghe mọi người bàn tán, Mạc Sầu nghiêm túc răn đe: “Đội phó Lục, tôi mặc kệ anh và cô phóng viên Hoắc có tình cảm ra sao nhưng không được phép tiết lộ bất kỳ tin tức nào liên quan đến vụ án. Nếu như anh không nghe tôi khuyên can thì nhất định sẽ chịu xử phạt. Lần này không ai giúp được anh!”

Người phụ nữ này còn đáng ghét hơn Hoắc Thễ Ni vạn lần, lúc nào cũng mang bộ dáng kiêu ngạo, động một chút là giáo huấn người khác. Vì không muốn rước thêm phiền phức cho Khúc Mịch, chứ nếu không anh ấy đã xử đẹp cô ta rồi. Làm hình cảnh nhiều năm như vậy chưa một ai dám coi khinh anh ấy, giáo huấn anh ấy.

“Chủ nhiệm Mạc, cô yên tâm, cảnh đội chúng tôi không phải chỉ mới tiếp xúc với phóng viên Hoắc ngày một ngày hai. Huống chi chúng tôi là cảnh sát hình sự, chúng tôi tôn trọng kỷ luật. Cô ngồi văn phòng đã quen nên chưa hiểu được tác phong của cảnh sát chúng tôi, khó tránh khỏi lo âu vô cớ!”

Lục Ly là người thô kệch nhưng có lẽ dạo này tiếp xúc với chủ nhiệm Mạc nhiều nên tài ăn nói tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Mạc Sầu tức giận, đứng dậy nói: “Mọi người ra ngoài hết đi!”

Thế nhưng không một ai nhúc nhích, họ đưa mắt nhìn Khúc Mịch chờ mệnh lệnh của anh.

Khúc Mịch vung tay, lúc này mọi người mới đứng dậy rời khỏi phòng họp. Mạc Sầu tức đến đỏ mặt. Cô ta đường đường là cấp cao thuộc Sở Công An, vậy mà không có chút uy danh nào với đội hình sự cón con này.

Chẳng ai quan tâm cô ta như thế nào, nối đuôi nhau ra ngoài. Vương Tịnh lưu lại đợi mọi người ra ngoài hết mới ra chỗ Mạc Sầu.

“Chủ nhiệm Mạc đừng nên tức giận.” Cô ta ngọt ngào, nụ cười rạng rỡ:

“Bọn họ đều là đàn ông thô kệch không biết cách nói chuyện, cũng không biết cách dỗ dành người đẹp.”

Được khen là người đẹp, Mạc Sầu cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Cô tên là Vương Tịnh? Là hạt giống tốt, đừng nên chỉ lãng phí tài năng trong đội hình sự cón con này. Nếu như lần này cô có thể lập công trong quá trình điều tra, tôi nhất định đề bạt cô với cấp trên, chuyển cô lên công tác tại Sở.”

Lập công? Làm sao lập? Vương Tịnh là một cô gái thông minh nên nhanh trí hiểu được ý cô ta. Đừng thấy Mạc Sầu là người chủ trì cuộc họp, thật ra

cô ta là người cuối cùng biết được phương hướng điều tra của vụ án. Trên dưới đội hình sự chỉ báo cáo với Khúc Mịch, cô ta chỉ là bình hoa trang trí! Nếu như cô ta nắm được tài liệu liên quan đến vụ án, báo cáo thẳng với cấp trên thì sẽ được khen ngợi, thậm chí còn được tuyên dương.

Vương Tinh lập tức gật đầu: “Chủ nhiệm Mạc, chị yên tâm, tôi biết nên làm thế nào! Đây là số điện thoại của tôi.”

Mạc Sầu vui vẻ: “Đây là số của tôi, cô lưu lại, là số cá nhân!”

Nghe thấy hai từ cuối cùng, mắt Vương Tinh sáng rõ....

Hai người ở trong phòng họp to nhỏ mấy câu, đến khi ra ngoài thì không thấy ai.

Vương Tinh vội vàng gọi cho Cố Thành mới biết được tin động trời, lại xuất hiện án mạng. Lần này nạn nhân không phải ai xa lạ, chính là người vừa được bàn tán xôn xao trong cuộc họp, Hoắc Thử Ni.

Án mạng tại hiện trường nhà của Hoắc Thử Ni, Khúc Mịch đã đến đó. Dĩ Nhu và đội pháp chứng cũng đang trên đường đi tới.

Hoắc Thử Ni không sống ở khu căn hộ cao cấp nhưng cũng thuộc dạng trung, có Ban quản lý, bảo vệ 24h. Tuy nhiên tiểu khu này khá lớn, lại không xây tường bao, có khá nhiều cổng nên người ra vào khá phức tạp. Hoắc Thử Ni ở tòa nhà đầu tiên bên trái cổng vào, trước là hồ phun nước và công viên nhỏ, phía sau là bãi đậu xe rất lớn. Theo phong thủy mà nói vị trí tòa nhà này rất tốt, phía trước có nước chảy ngụ ý tiền vào, phía sau có ‘kho’ để cất tiền.

Khúc Mịch đi thang máy lên thẳng tầng 16, một tầng có hai căn hộ, bố cục giống nhau đều là ba phòng ngủ, một phòng khách và hai nhà vệ sinh, rộng 140 mét vuông.

Trước cửa có một nhân viên bảo vệ và một người phụ nữ, là người đã phát hiện ra thi thể của Hoắc Thử Ni. Người phụ nữ tên Kim Sa, là đồng nghiệp làm cùng tòa soạn. Theo như cô ta khai nhận hai người đang cùng nhau theo một tin tức, cô ta có trách nhiệm chụp hình. Hai người đã hẹn sáng nay 8h gặp nhau nhưng cô ta chờ cả buổi vẫn không thấy Hoắc Thử Ni đâu, gọi điện thoại không ai nghe máy. Cô ta đành phải báo cáo với chủ biên, chủ biên cho biết Hoắc Thử Ni không xin nghỉ phép. Cô ta thật sự không liên lạc được nên mới đến nhà tìm.

Đến bấm chuông cửa mấy lần nhưng không ai ra mở cửa, lại có mùi gas ở trong phòng bay ra. Cô ta lo lắng nên xuống lầu tìm bảo vệ. Nhân viên bảo vệ và Hoắc Thử Ni cũng khá quen biết nên anh ta có chìa khóa nhà Hoắc Thử Ni. Anh ta nhanh chóng mở cửa. Mùi khí gas nồng nặc, bọn họ nhanh

chóng mở cửa sổ, phát hiện thi thể Hoắc Thê Ni trong phòng ngủ nên nhanh chóng báo cảnh sát.

-----oOo-----

Chương 158: Tình Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Căn hộ của Hoắc Thê Ni là dạng duplex 140m², phía dưới là phòng khách, nhà bếp và một phòng vệ sinh chung; tầng lửng là ba phòng ngủ, hai phòng ngủ có cửa sổ và phòng ngủ chính có phòng vệ sinh. Thi thể của Hoắc Thê Ni nằm trên giường lớn của phòng ngủ chính. Cô ta mặc chiếc áo ngủ khá khiêu gợi, nằm thẳng người trong chăn, thần thái an bình, tựa như chỉ đang ngủ say mà thôi.

Không thể ngờ rằng một cô phóng viên Hoắc Thê Ny luôn diện những bộ đồ thường ngày lại gợi cảm như vậy. Hơn nữa vóc dáng của cô ta khá chuẩn, ba vòng đầy đặn, eo không có chút mỡ thừa.

Khúc Mịch đi loanh quanh trong nhà bếp một vòng, phát hiện bếp gas không mở. Trên mặt bếp đặt một chiếc nồi hai tai nhỏ, bên trong là bánh trôi đã cạn khô, mặt trên có dấu vết nước bị trào ra khô lại.

Anh đạp chân mở thùng rác ở góc, nắp thùng rác bật mở, bên trong có một hộp giấy nước trái cây chưa khai và một hộp rỗng.

Khúc Mịch đeo găng tay, nhặt hộp nước trái cây lên. Anh tiếp tục mở tủ lạnh, bên trong có trứng gà, mấy túi mì ăn liền cùng thịt hun gói, một túi kim chi. Có thể thấy Hoắc Thê Ni không quen nấu ăn, thường ăn qua loa cho xong.

“Đội trưởng Khúc, bên này có phát hiện.” Lục Ly đứng ở cửa sổ phía Bắc, gọi lớn.

Khúc Mịch bước qua, ngay gần ổ khóa cửa sổ có khoét một lỗ nhỏ bằng khoan chuyên dụng, sau đó thò tay qua lỗ tròn mở cửa sổ vào nhà.

“Đội trưởng Khúc, bên này nữa ạ!” Vương Nhân Phủ từ dưới phòng khách gọi vọng lên.

Khúc Mịch và Lục Ly cùng nhau đi xuống, Vương Nhân Phủ đang đứng trước một kệ đồ cổ trong phòng khách. Đồ sứ, đồ cổ được đặt trên kệ ấy nhưng đa số đều là hàng giả. Ở vị trí dễ thấy nhất có một chiếc giá nhỏ được

làm bằng gỗ đàn hương đỏ, bên trên trống rỗng, ở giữa rất sạch, còn xung quanh có một lớp bụi mỏng hình vòng tròn.

“Giống như dấu vết đã từng đặt một đầu lâu.” Vương Nhân Phủ không dám kết luận, nhưng lời này của anh được Khúc Mịch tán thành.

“Vương Tịnh đến chưa?” Khúc Mịch đảo mắt một vòng, “Mau kêu cô ta qua nghiên cứu dấu vết trên giá đỡ này.”

Dĩ Nhu và đồng nghiệp khoa pháp chứng đã đến, Khúc Mịch giao hộp nước trái cây cho khoa pháp chứng rồi cùng Dĩ Nhu vào phòng ngủ.

“Trúng độc oxit cacbon, chết trong lúc đang ngủ say nên ra đi rất bình yên.”

Dĩ Nhu kiểm tra thi thể, “Cơ thể không có ngoại thương, chi tiết còn lại cần phải giải phẫu mới nắm được.”

Liên tục có án tử, hơn nữa hộp sọ lại không thấy tung tích khiến không khí của cảnh đội chỉ còn một màu u ám.

Khúc Mịch tổ chức cuộc họp, sau khi mọi người đàm luận và thống nhất đã có những kết luận sau.

Không biết vì nguyên do gì Hoắc Thễ Ni chiếm được hộp sọ hóa thạch, cất ở nhà. Có người biết được tin này nên leo từ lối thoát hiểm lên tầng 16, dùng dụng cụ chuyên dụng khoan cửa sổ kiếng, mở khóa. Người đó vào phòng tính trộm hóa thạch, vô tình hấn phát hiện trong bếp bị rò gas. Theo bản năng hấn vào khóa van, rồi trộm hộp sọ đi. Còn Hoắc Thễ Ni đã chết, cái chết của cô ta chỉ là sự cố.

Suy đoán rất hợp logic, Khúc Mịch cũng không có ý kiến. Cùng lúc đó phía pháp chứng đã có báo cáo xét nghiệm. Trên hộp nước trái cây chưa mở nắp có một lỗ kim, đã bị tiêm vào chất cực độc Hydrogen Cyanide, còn chiếc hộp rỗng không phát hiện bất kỳ chất độc nào. Qua xét nghiệm cả hai hộp đều chỉ có vân tay của một mình Hoắc Thễ Ni.

Báo cáo này khiến mọi người một lần nữa rơi vào hỗn loạn. Người hạ độc trong nước trái cây là ai? Hoắc Thễ Ni không uống hộp nước đó phải chăng cô ta đã biết bên trong có độc? Vậy tại sao cô ta không báo cảnh sát mà chỉ ném vào thùng rác cho xong chuyện? Dựa vào những báo cáo này cho thấy hung thủ không ngừng muốn giết Hoắc Thễ Ni, vậy cái chết của cô ta có phải chỉ là sự cố?

Khi đội hình sự chuẩn bị tan họp thì có một người đến khiến cho vụ án càng ngày càng thêm rắc rối.

Người này giới thiệu mình tên Vương Lâm, là nhân viên của một công ty bảo hiểm. Anh ta cho biết mấy ngày trước Hoắc Thễ Ni đến công ty mua một phân bảo hiểm tai nạn, nếu chẳng may qua đời thì sẽ được đền bù năm

triệu, và người thụ hưởng lại không phải là người thân của Hoắc Thể Ni, Hầu Minh.

Khúc Mịch lập tức cho người điều tra Hầu Minh. Hầu Minh mở một công ty trang sức, kinh doanh rất khá. Công ty đặt ở một tòa nhà văn phòng cao cấp, gia đình sống trong một căn nhà ba tầng. Vợ anh ta là một giáo sư, con gái năm nay mười tám tuổi, vừa thi đậu vào một trường đại học danh giá, đang đợi khai giảng.

Khi anh ta nghe Hoắc Thể Ni chết rồi vô cùng ngạc nhiên và đầy bi thương, có thể nhìn ra được anh ta không hề giả vờ. Khi nghe đến việc Hoắc Thể Ni có mua một phần bảo hiểm và anh ta được thừa hưởng năm triệu thì há hốc mồm ngạc nhiên.

“Là sao? Trước giờ cô ấy chưa từng nói với tôi chuyện này?” Rõ ràng Hầu Minh cũng mới vừa biết tin.

“Anh không biết cô ta đã mua bảo hiểm? Theo tôi được biết người thụ hưởng cần phải nộp CMND bản gốc và bản sao khi làm hợp đồng. Hoắc Thể Ni không lấy thì làm sao hoàn tất hồ sơ?”

Hầu Minh vội trả lời: “Đúng là mấy ngày trước cô ấy nói cần CMND của tôi muốn đăng ký đổi sang internet cáp quang. Vì nhà đứng tên tôi nên phải có CMND của tôi mới được. Tôi đưa cho cô ấy, chưa đến hai ngày là trả lại cho tôi. Sau đó tôi đi công tác, hôm nay vừa xuống máy bay là đến thẳng công ty.”

“Cô ta ở nhà anh.... Hai người có quan hệ gì?”

Hầu Minh dừng lại một chút mới nói: “Cô ấy là người yêu của tôi. Chuyện này vợ tôi không biết, mong các anh giữ bí mật giúp.”

“Có thể khai chi tiết mối quan hệ của hai người được không?” Không phải Lục Ly nhiều chuyện mà do anh ấy cảm thấy người đàn ông này có chút khả nghi.

Khó tránh Lục Ly nghĩ như vậy, một người phụ nữ đột nhiên lại mua một phần bảo hiểm có giá trị lớn, rồi sau đó mấy ngày lại tử vong, người thụ hưởng là Hầu Minh... Chắc chắn có gì đó bất thường.

“Tôi từng là phóng viên cấp cao của tòa soạn Tập san chiều Đại Dương, Hoắc Thể Ni vào tòa soạn cùng thời điểm với tôi. Khi đó cô ấy chỉ là một cô gái vừa mới ra trường, cái gì cũng không biết, suốt ngày chỉ biết bám theo tôi, luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đầy sùng bái. Cô ấy dẻo miệng, chịu được khó khăn gian khổ nên tôi cũng đồng ý hướng dẫn cô ấy. Tiếp xúc một thời gian thì tôi dần dần biết được hoàn cảnh của gia đình cô ấy. Thì ra cô ấy mồ côi từ bé, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau.”

“Cô ta có chị gái?” Khúc Mịch chau mày.

“Đúng, là chị em sinh đôi. Tôi đã từng xem ảnh của chị cô ấy, giống nhau như đúc, hầu như không thể phân biệt. Tuy nhiên, Hoắc Thể Hà thích bím tóc và mặc váy, còn Hoắc Thể Ni thích tóc ngắn và mặc quần, tấm ảnh nào chụp chung cũng đều như vậy.” Hầu Minh dường như rơi vào ký ức, “Chị cô ấy học rất giỏi, tốt nghiệp đại học lập tức qua Anh học cao hơn, sau đó gả cho một Hoa kiều. Một mình Thể Ni sống ở đây, không người thân, đến ngày lễ tết chỉ thui thui một mình.

Cùng lúc ấy vợ tôi nhận công tác ở vùng núi một năm, con thì gửi cho nhà ngoại. Tôi cũng cô đơn nên hai người chúng tôi thân thiết hơn. Sau một lần đi phỏng vấn lấy tin, người ta mời ở lại dùng bữa, chúng tôi uống quá chén nên nảy sinh quan hệ. Tôi vô cùng áy náy và hối hận bởi tôi là người đã có gia đình không thể chịu trách nhiệm với cô ấy, còn cô ấy vẫn còn là một cô gái trẻ, sau này cô ấy sẽ gặp được người tốt hơn. Tôi đưa ra yêu cầu sẽ không có lần sau, phải quên hết chuyện đã xảy ra. Thế nhưng, cô ấy không đồng ý, cô ấy nói đã yêu tôi từ rất lâu rồi. Tôi cũng có cảm tình với cô ấy nên hai người chúng tôi lén lút yêu đương.

Sau đó, vợ tôi công tác trở về và nhận ra có điểm bất thường. Cô ta nhanh chóng tra ra mối quan hệ của chúng tôi, đưa ra yêu cầu ly hôn. Tôi không muốn ly hôn, tôi muốn con tôi có một gia đình hoàn chỉnh nên quyết định cắt đứt quan hệ với Thể Ni. Tôi từ chức ở tòa soạn, quyết định ra hải đảo xây dựng sự nghiệp. Mẹ vợ tôi biết chuyện lập tức đến toàn soạn gây chuyện. Hoắc Thể Ni cảm thấy không còn cơ hội tiếp tục nên xin nghỉ việc, qua Anh tìm chị gái. Lần từ biệt này là sáu bảy năm. Nửa năm trước chúng tôi vô tình gặp nhau ở một quán café, bấy giờ mới bắt đầu liên hệ lại.

Thật ra mấy năm qua cuộc sống gia đình của tôi cũng không vui vẻ gì. Vợ tôi suốt ngày bám vào chuyện năm đó không buông, lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ. Chúng tôi thường xuyên cãi nhau, chiến tranh lạnh, sau đó tôi quyết định dọn ra ở riêng. Nếu không cân nhắc chuyện con tôi đang học cấp ba thì tôi đã ly hôn từ lâu. Gặp được Hoắc Thể Ni lần này khiến tôi cho rằng chúng tôi thật sự có duyên phận. Tôi nhìn ra được cô ấy vẫn chưa quên được tôi, nên chúng tôi lại bên nhau. Quãng thời gian ấy chúng tôi thật sự vui vẻ và hạnh phúc. Tôi có dự định sẽ ly hôn và cưới cô ấy. Không ngờ...”

“Anh biết Hoắc Thể Ni có thích sưu tầm đồ cổ không?” Một người đàn ông có thể bình tĩnh kể chuyện mình gian díu, Khúc Mịch cảm thấy thật trơ trẽn nên không hỏi kỹ, “Chúng tôi phát hiện ở nhà cô ta có một giá đỡ bằng gỗ

đàn hương đỏ nhưng bên trên lại không có đồ vật nào. Anh biết trước đây cô ta đặt gì ở đó không?”

“Tôi biết. Là một chiếc đầu lâu rất đáng sợ, cô ấy nói tôi là hàng nhái hộp sọ của người vợ Bắc Kinh.” Câu trả lời của Hầu Minh khiến mọi người mắt sáng rỡ.

“Hàng nhái? Anh có thể xác định sao? Anh có biết hộp sọ hóa thạch này cô ta từ đâu có được không?”

“Cô ấy rất thích mấy món đồ hóa thạch, hứng thú với sự mất tích của hộp sọ hóa thạch của người vợ Bắc Kinh.” Hầu Minh tựa như đang miêu tả một Hoắc Thê Ni rất khác, “Đã lâu không được bên nhau nên chúng tôi cùng nhau đi du lịch Chu Khẩu Điểm, trùng hợp gặp được một cửa hàng bán mấy món đồ cổ độc đáo, trong đó có mẫu hộp sọ hàng nhái này. Lúc trông thấy nó cô ấy đặc biệt hưng phấn, mua ngay lập tức. Mẫu hàng nhái đó làm rất sống động, giống như thật nên khi lên xe lửa chúng tôi bị tra xét khá lâu, phải đưa hóa đơn và gọi điện thoại cho chủ cửa hàng chúng tôi mới có thể đi.”

“Tôi hỏi câu cuối cùng, 10 giờ tối qua đến 5 giờ sáng nay anh ở đâu?”

“Tôi ở trên máy bay, các anh có thể điều tra, tôi còn giữ cuống vé máy bay.”
Đã có chứng cứ Hầu Minh không có thời gian gây án, tuy nhiên không loại trừ khả năng anh ta thuê người ra tay.

-----oOo-----

Chương 159: Kéo Tơ Bóc Kén

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thì ra Hoắc Thê Ni có một người chị sinh đôi ở Anh. Chuyện này thật sự khiến ai nấy đều kinh ngạc. Bọn họ tìm được trong điện thoại của cô ta có lưu một dãy số điện thoại của Anh, còn rất nhiều lần trò chuyện.

Khúc Mịch gọi cho dãy số này, dùng tiếng Anh nói cho đối phương biết cái chết của Hoắc Thê Ni, hi vọng người thân duy nhất của cô ta có thể về nước một chuyến lo chuyện hậu sự.

Lục Ly lấy lời khai của bảo vệ và hàng xóm, đặc biệt là người bảo vệ có chìa khóa dự phòng nhà của Hoắc Thê Ni.

“Tại sao anh lại có chìa khóa nhà Hoắc Thê Ni, ngoại trừ quan hệ giữa chủ nhà và bảo vệ, còn có quan hệ khác không?” Lục Ly phải hỏi như vậy vì dù

sao Hoắc Thê Ni vẫn là phụ nữ độc thân, bảo vệ là người đàn ông trung niên, tại sao cô ta dám đưa chìa khóa cho anh ta?

Người bảo vệ này tên Lưu Đại Tráng, vóc người không cao, mắt hình tam giác (1), thoạt nhìn có vẻ lương thiện nhưng để ý kỹ sẽ thấy anh ta có phần mưu mô và xảo quyệt. Lưu Đại Tráng nghe Lục Ly hỏi như vậy thì rất sợ, anh ta vội vàng giải thích: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi chỉ có quan hệ là chủ nhà và bảo vệ mà thôi. Cô Hoắc là người rất tốt, thường ngày hay gửi đồ ăn cho phòng bảo vệ. Nhà của cô ấy bị hư đường ống nước hay đường điện chúng tôi đều nhiệt tình đến hỗ trợ. Tình cờ hôm đó tôi trực ca, cô ấy nói phải đi công tác vài ngày, sợ không ai tưới cây nên đưa chìa khóa cho tôi. Tôi vốn dĩ không muốn lấy, lỡ mất đồ lại đổ oan cho tôi. Thế nhưng, cô Hoắc nói trong nhà không có thứ gì đáng giá, rất tin tưởng tôi, nên tôi mới nhận. Không ngờ... có ngày... cô Hoắc lại...”

Kim Sa bên phía tòa soạn khai bọn họ có nhiệm vụ phỏng vấn nhưng không cần phải đi công tác. Vậy Hoắc Thê Ni muốn đi đâu? Hầu Minh cũng không biết chuyện này?

Theo như Lưu Đại Tráng nhớ thỉnh thoảng có người đàn ông đến nhà Hoắc Thê Ni, phong thái lịch thiệp và nhã nhặn, lái xe sang. Lục Ly đưa hình cho anh ta xem, chứng thực người đàn ông đó là Hầu Minh.

“Cô Hoắc chưa lập gia đình, tính tình cũng tốt, chưa có bạn trai mới là kỳ lạ. Thế nhưng hình như người đàn ông này có vợ rồi, ra ra vào vào rất lén lút. Có một lần tôi còn phát hiện có người đi theo dõi sau anh ta.” Lưu Đại Tráng được yêu cầu kể lại càng chi tiết càng tốt, “Vào một buổi tối cách đây hơn một tháng, tầm 9 giờ, tôi đang tuần tra, dự định đảo một vòng rồi về xem tivi. Đến dưới toà nhà của cô Hoắc thì thấy chiếc xe của người đàn ông đó. Tôi biết quan hệ của bọn họ nên tránh mặt là tốt nhất, tôi trốn sau phía hẻm non bộ. Tôi trông thấy anh ta và cô Hoắc xuống xe, anh ta ôm eo cô Hoắc, cười nói thân mật.

Bọn họ vừa vào sảnh tòa nhà thì có thêm một chiếc xe nữa lái đến, bảng số xe rất đẹp nên tôi nhìn tới nhìn lui mấy lần. Người ngồi trên xe không xuống mà nhìn xung quanh tòa nhà một lúc lâu mới rời đi.”

“Anh nhìn rõ được dáng người ngồi trong xe không?” Lục Ly truy hỏi.

Lưu Đại Tráng cau mày, “Trời tối quá, đèn đường nhấp nháy nên tôi nhìn không rõ. Nhưng tôi xác định đó là phụ nữ, đeo kính đen rất lớn, đầu quấn khăn lụa.”

Người phụ nữ thần bí này là ai? Hầu Minh nói vợ anh ta không biết chuyện anh ta quay lại với Hoắc Thê Ni, nhưng đó cũng chỉ mình anh ta cho rằng

như thế.

Lục Ly báo cáo tình huống này cho Khúc Mịch, Khúc Mịch quyết định tiếp xúc với vợ của Hầu Minh, Vương Á Như.

Vương Á Như dung mạo đoan trang, đeo kính không gọng, trông khá nghiêm khắc, hình mẫu điển hình của một giáo sư. Khi Khúc Mịch đến cô ta và con gái đang xem phim Hàn, thấy cảnh sát đến tìm họ hơi kinh ngạc. “Đồng chí cảnh sát đến đây có chuyện gì không?” Vương Á Như để con gái ở lầu trệt xem phim, cô ta và cảnh sát lên phòng sách ở lầu một.

Nhà Hầu Minh trang trí rất có phong cách, tất cả đồ nội thất trong nhà đều là gỗ đàn hương, trên tường phòng sách treo một bức tranh bản gốc, nhìn qua anh ta không chỉ là một đại gia, mà là một đại gia có phẩm vị.

“Cô Hầu, cô biết Hoắc Thê Ni không?” Khúc Mịch lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Vương Á Như rõ ràng sáng lên một chút, “Làm sao không biết nó, cả đời này tôi cũng không quên được nó! Vì nó mà cuộc sống của tôi trở nên thật tồi tệ. Tôi hận nó, chỉ ước nó mau chóng xuống địa ngục!”

“Cô Hầu, đúng như mong muốn của cô, Hoắc Thê Ni chết rồi!”

“Hả?” Vương Á Như giật mình, tròn tròn mắt nhìn Khúc Mịch: “Chết? Chết như thế nào?”

“Vẫn chưa xác định có phải bị mưu sát hay không. Cô Hầu, tôi muốn nghe cô nói thêm sự việc liên quan đến Hoắc Thê Ni.”

“Nó và chồng tôi gian díu các anh cũng biết rồi!” Ngữ điệu của cô ta ngập tràn sự khinh bỉ, “5 năm trước, nó không hề xấu hổ quyến rũ chồng tôi. Vốn dĩ tôi cũng không biết nhưng do nó ép chồng tôi ly hôn, cố ý để tôi bắt gặp. Tuy nhiên Hầu Minh chỉ nhất thời bị nó quyến rũ, cuối cùng cũng lựa chọn trở về bên gia đình. Nó dĩ nhiên không cam lòng nên chạy sang nhà tôi làm lớn chuyện. Mẹ tôi cực kỳ tức giận nên đến thẳng chỗ làm tìm cấp trên của nó. Hầu Minh từ chức, chấm dứt hoàn toàn với nó, nó đây đưa một hồi thì xuất ngoại.

Tuy Hầu Minh đã tỉnh ngộ nhưng tình cảm của chúng tôi không còn được như trước. Tôi lại là người mắc bệnh sạch sẽ, chỉ cần nghĩ đến anh ta từng lăn lộn với người phụ nữ khác trong lòng không thể nào chấp nhận được. Hầu Minh ra đảo làm ăn, thường xuyên xã giao, về trễ. Tôi biết nhưng không làm lớn chuyện. Cứ như thế tình cảm của chúng tôi nhạt dần, chỉ miễn cưỡng duy trì vì con gái.

Ba năm trước chúng tôi đã bắt đầu ở riêng, vì con nên không ly hôn. Năm nay con tôi đã đậu đại học, tôi tính sẽ ly hôn với anh ta, rồi sống một mình.

Tôi có tiền tiết kiệm, sẽ dùng số tiền đó đi du lịch. Thế giới bao la không nên vì một người đàn ông buộc cả đời phải khổ.”

Lời khai của hai vợ chồng Hầu Minh khá nhất quán, không ai có biểu hiện nói dối.

“Vậy cô biết chuyện chồng mình quan hệ lại với Hoắc Thê Ni không?”

“Các anh tìm tôi, nhắc đến cái tên Hoắc Thê Ni thì tôi cũng đoán được.”

Vương Á Như không phải kẻ ngốc, “Chó thì quen ăn c.ử.t... Xin lỗi các anh tôi nói quá thô tục, không đáng là một giáo sư... Trong lòng tôi rất buồn, không có chỗ để xả giận. Giáo sư thì sao? Cũng là người được cha sinh mẹ dưỡng, cũng biết vui biết buồn. Nó chết không oan, đó là báo ứng. Tôi không quan tâm những chuyện trước đây của bọn họ, cũng không muốn biết. Cái chết của Hoắc Thê Ni có liên quan đến Hầu Minh hay không tôi cũng không muốn biết.”

“Tôi thấy một chiếc xe đậu trước cửa, số xe là xcxxxxx, chiếc xe này là của ai?”

“Của tôi, có việc gì không?” Vương Á Như không hiểu lời này có ý gì.

“Có người nhìn thấy cô theo dõi Hoắc Thê Ni và Hầu Minh đến tận dưới lầu nhà Hoắc Thê Ni cách đây tầm một tháng.” Khúc Mịch nhìn chằm chằm vào mắt của cô ta, “Chuyện này cô giải thích thế nào?”

“Tôi không theo dõi ai, càng không qua nhà con đàn bà đê tiện đó!” Vẻ mặt của Vương Á Như không giống nói dối.

“Chiếc xe này chỉ có một mình cô lái?”

“Ừm...” Cô ta đột nhiên khựng lại, sắc mặt khẽ biến chuyển, “Có đôi lúc con tôi sẽ lái, con tôi vừa mới lấy bằng lái.” Vương Á Như nhớ con gái cô ta tháng trước có lái xe ra ngoài kêu đi karaoke với bạn. Cô ta còn lo lắng con gái uống rượu lái xe xảy ra chuyện nên còn điện thoại mấy lần nói muốn đi đón. Con gái của cô ta kêu không cần, hơn mười giờ đã lái xe về nhà. Cô ta thấy con không có mùi rượu mới yên tâm.

Bây giờ nghe Khúc Mịch nói Vương Á Như lập tức nhớ ra.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, Hầu Hiểu Hiểu đi vào: “Mọi người đừng ép mẹ tôi, là tôi lái xe theo dõi ông ấy.”

“Hiểu Hiểu con nói vớ vẩn gì vậy!” Vương Á Như muốn bảo vệ con gái mình, “Người lớn đang nói chuyện, mau xuống nhà.”

“Con không nói bậy, ngày hôm đó chính con theo dõi ông ấy. Con đứng ở trước cửa công ty ông ấy thấy ông ấy vừa lên xe vừa gọi điện thoại, rất đáng ngờ. Quả nhiên, ông ấy lái xe đến con phố gần đó, một người phụ nữ lên xe, hai người còn nắm tay nhau.

Con theo bọn họ đến tiểu khu, chứng kiến cảnh bọn họ ôm nhau đi lên lầu. Con khẳng định ông ấy có tình nhân bên ngoài. Người phụ nữ kia không đẹp, ăn mặc cũng không sành điệu không hiểu sao ông ấy lại thích cô ta. Giờ nghe mẹ kể con mới hiểu... thì ra là nhân tình cũ!

Thế nhưng con không làm chuyện gì hết. Con không dám kể cho mẹ vì sợ mẹ buồn. Con giấu trong lòng lâu lắm rồi, không thể tâm sự cùng ai, thật sự rất khó chịu. Bây giờ thì tốt rồi, người đàn bà đó đã chết, không biết ai đã trừ hại cho dân.”

“Khuya hôm trước đến sáng sớm hôm sau cô ở đâu?”

“Đồng chí, con tôi chắc chắn không giết người!” Vương Á Như cuống cuống, kéo con gái ra sau lưng mình.

Hiệu Hiểu đứng kiêu ngạo con không sợ hãi: “Tôi muốn giết cô ta, đáng tiếc không có can đảm và thủ đoạn. Tôi qua đêm ở nhà bạn vì hôm đó là sinh nhật bạn ấy, ba mẹ bạn ấy tổ chức tiệc tối. Chúng tôi chơi đến gần sáng nên không về nhà. Cha mẹ và bạn ấy có thể làm chứng cho tôi!” Nói xong Hầu Hiểu Hiểu lấy điện thoại ra.

Lục Ly gọi ngay tại chỗ chứng thực đúng như Hiệu Hiểu nói, cô ta cũng không có chứng cứ giết người.

Lại đi một chuyến công toi, khi bọn họ ra khỏi nhà họ Hầu gặp được một bà lão, nghe Hầu Hiểu Hiểu gọi là bà ngoại, thì ra là mẹ của Vương Á Như.

“Nhà có khách?” Mẹ Vương lên tiếng hỏi.

Dĩ nhiên Vương Á Như không muốn mẹ bận tâm nên nói là đồng nghiệp đến tìm.

(1) Tướng mắt tam giác là tướng mắt có mí trên và mí dưới hợp lại tạo thành một góc nhọn phía đuôi mắt, có hình dạng giống như hình tam giác. Xem tướng mắt tam giác ở cả nam và nữ đánh giá rằng, những người có tướng mắt này đều là người sống khá thực dụng. Điều này thể hiện khá rõ khi họ còn nhỏ. Họ đặt lợi ích bản thân và tiền bạc lên hàng đầu.

-----oOo-----

Chương 160: Nhận Thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điều tra Hầu Minh và Vương Á Như không có chút manh mối nào, nhưng tại nhà Hoắc Thể Ni lại ra được đầu mối mới. Vương Nhân Phủ phát hiện

dưới gầm bàn trà có một tờ hóa đơn, là hóa đơn mua sắm ở trung tâm thương mại, có ghi rõ món hàng cần mua, thời gian...

“Phát hiện được gì?” Khúc Mịch hỏi qua điện thoại.

“Đội trưởng Khúc, có một món không giống trong hóa đơn.” Vương Nhân Phủ trả lời, “Trên này ghi mã bếp Green Light S600, nhưng bếp trong nhà Hoắc Thẻ Ni lại là Green Light S500. Hoắc Thẻ Ni mua phiên bản mới, có chức năng chống rò rỉ tự động, cho dù có quên tắt bếp, nước sôi trào ra làm tắt bếp cũng không bị rò rỉ khí gas. Hơn nữa theo tôi được biết loại S500 đã ngừng sản xuất từ lâu, chỉ còn vài cái ở trung tâm thương mại nhưng cũng không bán được dù đại hạ giá.”

Khúc Mịch nghe xong lập tức cùng các anh em đến cửa hàng bán bếp gas tại trung tâm thương mại hỏi nhân viên bán hàng.

“Loại bếp này không có ai mua, ba tháng chỉ bán được một cái, người bán là tôi.” Nhân viên nhớ rất rõ mà không cần phải trích xuất lại camera,

“Người mua bếp là một bà khoảng hơn năm mươi tuổi, đáng người rất đẹp, rất có khí chất, giống như ngày xưa từng là vũ công khiêu vũ.”

Khiêu vũ, có khí chất? Khúc Mịch hai mắt sáng rõ: “Cô còn nhớ dáng vẻ của bà ấy không?”

“Bà ta đeo kính lão, đầu quấn khăn lụa, mặc áo đầm màu café, khi phát âm có giọng mũi.”

“Đội trưởng Khúc, sao nghe giống như mẹ của Vương Á Như?” Lục Ly cả quyết.

Cảnh sát quay trở lại nhà họ Hầu một lần nữa, mẹ của Vương Á Như vẫn ở đó, nghe nhóm Khúc Mịch là cảnh sát, còn là tìm bà ta nên bà ta nhất thời cảm thấy bối rối.

“Không sai, người mua bếp đó là tôi!” Tuy nhiên cảm xúc lúng túng ấy nhanh chóng biến mất, bà ta bình tĩnh, thông dong trả lời: “Cháu gái của tôi phát hiện chuyện của hai đứa đó nhưng không dám nói với ai nên viết trong nhật ký. Trong lúc vô tình dọn dẹp kệ sách tôi đọc được. Tôi biết bệnh cũ của Hầu Minh lại tái phát, lại là con đàn bà ấy quấy rối. Tôi phải dạy dỗ nó một trận. Có nó, con gái và cháu ngoại của tôi mãi mãi không được hạnh phúc.

Tôi đoán Hầu Minh chắc chắn có chìa khóa nhà của nó nên tôi lên đánh ra một bộ. Tôi loay hoay quanh nhà nó mấy ngày, nắm được lịch trình. Thừa dịp nó đi làm, tôi lên nhà loay hoay với mấy chiếc chìa khóa một lúc mới mở được cửa.

Tôi đi quanh trong nhà một vòng, thấy trên bếp có một ấm nước nhưng có lẽ quên tắt bếp nên nước tràn ra ngoài lênh láng, lửa cũng đã tắt nhưng không có mùi gas. Đột nhiên tôi nảy ra ý kiến và mau chóng làm theo kế hoạch.

Tôi biết bên trung tâm thương mại có bán loại bếp này nên qua đó mua. Bếp Green Light có loại giống với cái nhà tôi đang dùng, nếu nấu không trông coi cẩn thận sẽ dễ bị rò gas. Tôi mua một cái, không dám đặt giao hàng mà tự mình bê về nhà.

Mấy ngày sau tôi qua nhà con đàn bà đó một lần nữa, đổi lại cái bếp, cái bếp kia tôi tháo ném xuống sông. Tôi chẳng biết nó có phát hiện không, không biết khi nào nói mới dùng tới bếp, không biết nó có quên tắt bếp không? Hai ngày sau tôi xem tin tức trên tivi, tôi mới biết nó chết rồi, mới biết thì ra cách của tôi hiệu nghiệm. Tôi chỉ không ngờ cảnh sát đến nhanh quá thôi... Đi! Tôi theo các anh về Cục cảnh sát.”

“Mẹ yên tâm, con sẽ mời luật sư giỏi nhất cho mẹ!” Vương A Như lập tức gọi điện thoại cho bạn bè, tìm người tư vấn. Cô ta cho rằng mẹ mình dù đã làm chuyện phạm pháp nhưng không trực tiếp giết người.

“Đội trưởng Khúc, đêm Hoắc Thê Ni tử vong toàn bộ gia đình Hầu Minh bao gồm cả mẹ vợ đều có chứng cứ chứng minh không có mặt ở hiện trường. Như vậy liệu cái chết của Hoắc Thê Ni phải chăng chỉ là sự cố? Vậy người hạ độc là ai? Người lên vào nhà từ cửa sổ là ai?” Lục Ly cau mày, “Rốt cuộc cô Hoắc Thê Ni này đã đắc tội bao nhiêu người, không phải cô ta còn dây dưa với người đàn ông nào khác chứ?”

Lời nói này của Lục Ly đã nhắc nhở Khúc Mịch, anh lập tức đến tiểu khu của Hoắc Thê Ni. Lần này Khúc Mịch đưa ra tấm ảnh của Trương Lợi. Bảo vệ Lưu Đại Tráng nhận ra ngay hắn ta, anh ta khai nhận đã từng trông thấy hắn ở nhà Hoắc Thê Ni một lần vào tuần trước.

Đội hình sự dường như được khai sáng.

“Mấy ngày trước cô Hoắc gặp tôi nói máy sưởi trong phòng tắm bị hư, nhờ tôi qua kiểm tra. Ba ngày trước khi cô Hoắc xảy ra chuyện, tôi thấy xe của cô ấy đậu dưới lầu, biết cô ấy có ở nhà nên cầm dụng cụ qua. Tôi bấm chuông, cô Hoắc ra mở nhưng hình như không muốn cho tôi vào. Tôi thoáng trông thấy một người đàn ông, chính là người trong ảnh này, tôi bèn nói nếu cô bận thì thôi. Đúng lúc này người đàn ông ấy nói sẽ đi ngay. Tôi thấy cô Hoắc không có ý kiến nên vào phòng vệ sinh sửa chữa. Ở bên trong tôi nghe được cô Hoắc thương lượng giá cả, rồi chuyển khoản cho anh ta một phần làm tiền cọc, phần còn lại một tay giao hàng một tay giao tiền.

Bọn họ sợ tôi nghe thấy nên nói chuyện nhỏ tiếng, tôi cũng chỉ nghe câu được câu mất.” Lưu Đại Tráng nhớ lại.

Khúc Mịch lập tức yêu cầu liên lạc với ngân hàng điều tra tài khoản của Hoắc Thễ Ni. Quả nhiên cô ta có chuyển đi một khoản tiền lớn vào thời điểm ba ngày trước khi cô ta chết. Mười ngàn tệ vào đúng ngày Trương Lợi xuất hiện, tới hôm đó tiếp tục chuyển đi chín mươi ngàn tệ. Chuyển vào cùng một tài khoản. Đúng như bọn họ nghi ngờ, là tài khoản của Trương Lợi. Đáng tiếc hắn chưa kịp xài số tiền đó đã chết rồi!

Nếu như bọn họ đoán không sai, Trương Lợi bán hộp sọ hóa thạch cho Hoắc Thễ Ni, sau khi mua được chưa lâu chính Hoắc Thễ Ni cũng tử vong. Vậy ai là người trộm hộp sọ đi? Hắn có phải người đã hạ độc vào hộp nước trái cây không? Có phải chính hắn cố ý đặt nồi bánh trôi trên bếp? Vậy người khóa gas là ai?

“Đội trưởng Khúc, tôi cho rằng có hai người!” Lục Ly phân tích, “Người vào bằng cửa sổ là vì hộp sọ hóa thạch, chỉ thích tiền không hại người, khó có khả năng là người giết Hoắc Thễ Ni. Chính Hoắc Thễ Ni bắc nồi bánh trôi, đi ngủ quên tắt bếp. Tên trộm vào nhà ngửi được mùi gas nên khóa van gas lại, trộm hộp sọ rồi bỏ đi. Còn có một người khác vào, hạ độc trong hộp nước trái cây rồi lặng lẽ bỏ đi.”

Suy luận này của Lục Ly rất hợp logic, cũng khớp với những manh mối họ đang có được. Hộp sọ biến mất là do tên trộm đánh cắp, còn Hoắc Thễ Ni chết là một sự cố, người hạ độc xác thực cũng muốn cô ta chết nhưng đáng tiếc chưa phát huy tác dụng.

“Tên trộm này khá chuyên nghiệp, mục đích rất rõ ràng. Hơn nữa Trương Lợi mới vừa giao hộp sọ cho cô ta thì hắn và Hoắc Thễ Ni lần lượt tử vong, điều này cho biết hung thủ đã theo dõi Trương Lợi từ lâu. Tôi cho rằng sau lưng hung thủ không phải chỉ có một người!” Khúc Mịch lập tức liên hệ với đội chống buôn lậu nâng cao cảnh giác, không để hộp sọ hóa thạch bị chuyển ra nước ngoài.

Trên thực tế, tất cả các nút giao thông quan trọng ở thành phố Nam Giang đều được giám sát nghiêm ngặt, các phương tiện đã được kiểm tra rất kỹ, đã sử dụng toàn bộ lực lượng cảnh sát và được trang bị máy quét cảm biến hồng ngoại với công nghệ mới nhất. Loại máy quét cảm biến này có thể quét được xuyên qua được các vật cho dù được giấu kỹ bằng nhiều lớp. Có chủ ý động vào hộp sọ hóa thạch đều không phải người bình thường, lỡ người ta để yên đó mấy chục năm trời không ra tay thì cảnh sát tra thế nào? Vì vậy, kiểm soát toàn thành phố cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Mạnh Triết và Lưu Tuấn ở Saipan vẫn chưa thấy báo tin về, hai tên nhóc này không lẽ chỉ lo chơi, không lo làm việc?

Trong khi Khúc Mịch còn đang chờ đợi tin tức từ đầu Saipan, thì một người từ nước Anh đã về - Hoắc Thễ Hà. Khi gặp được cô ta trên dưới cảnh đội đều giật mình. Cô ta và Hoắc Thễ Ni giống nhau như đúc. Nếu không phải mọi người vừa trông thấy thi thể Hoắc Thễ Ni, và thi thể vẫn còn đang ở phòng phẫu thuật thì trông thấy Hoắc Thễ Hà sẽ giật mình vì sợ.

Thế nhưng chị em cô ta cũng có điểm khác nhau, Hoắc Thễ Hà tóc ngang vai, lông mày lá liễu, bên cạnh có một cậu con trai tầm năm sáu tuổi. Cậu bé vẫn chưa quen nên nắm chặt tay mẹ, dùng tiếng Anh trao đổi.

Khúc Mịch nghe được rõ cậu bé hỏi, lặp đi lặp lại chỉ một câu: “Mẹ, bao giờ chúng ta về Anh?”

Hoắc Thễ Hà biết tiếng Trung nên cảnh sát có thể dễ dàng giao tiếp.

“Cô Hoắc, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô nhận thi thể trước, sau đó sẽ nói chuyện.” Hoắc Thễ Hà gật đầu, để con trai ở văn phòng, giao cho Vương Tịnh trông coi.

Cô ta ngồi xuống nói với con trai mấy câu rồi đi, cậu bé khá hiểu chuyện, không bám lấy mẹ mình. Cậu bé lấy khối rubik, tự chơi. Vương Tịnh chưa có con nên không có kinh nghiệm, cũng may đứa bé này không nghịch ngợm. Vương Tịnh chỉ hỏi nó có khát nước không, nhìn qua biểu cảm có thể thấy được đây là một cậu bé thông minh.

Hoắc Thễ Hà nhận thi, trông thấy thi thể của em gái vẻ mặt cực kỳ bi thương. Hai chị em từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, thương yêu nhau. Bây giờ một người sắc mặt trắng bệch, một người khóc đến ruột gan cắt xé từng khúc khiến cho ai nấy đều thương cảm. Ngoài thương cảm, Dĩ Nhu còn dâng lên cảm giác khó chịu.

‘Ông trời hãy tha thứ cho sự không nhân ái của con!’ Dĩ Nhu thầm cảm thán.

Tuy Hoắc Thễ Hà tâm trạng không tốt nhưng vẫn cố kìm nén vì con trai vẫn đang chờ mình. Cô nén nước mắt, cô ta ra làm thủ tục, rồi quay trở lại đội hình sự. Cậu bé thấy hai mắt mẹ đỏ au tuy không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng rất ngoan ôm chầm lấy mẹ.

-----oOo-----

Chương 161: Chị em

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hoắc Thễ Hà đến nhận thi là một chuyện, việc lấy lời khai mới là quan trọng. Tuy nhiên, lời giải thích của cô ta đều chung chung, không giúp được gì nhiều cho vụ án.

“Chuyện trong nước của Tiểu Ny tôi không rõ lắm. Nó không kể cho tôi, tôi cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là việc cá nhân. Có lẽ tôi ở nước ngoài lâu nên cũng quen với việc tôn trọng quyền riêng tư. Cách đây không lâu, nó gọi cho tôi nói muốn di dân qua Anh, dĩ nhiên tôi rất vui. Tôi chỉ có một đứa em gái, để nó ở đây tôi cũng không an tâm. Có điều... khi nó đưa ra quyết định này tôi cũng hơi bất ngờ vì mấy năm trước tôi có đề nghị nhưng chính nó sống chết cũng không chịu ở lại. Đột nhiên lại đòi di dân phải chăng trong nước đã xảy ra chuyện gì không vui. Năm xưa tôi có biết chuyện nó có một cuộc tình rất đau khổ, để lại vết thương lòng rất sâu và vì chuyện đó nên mới qua với tôi ở một thời gian. Lần này tôi lại lo nó thất tình, tôi khuyên nó thư giãn tâm trạng, đợi tỉnh táo rồi hãy quyết định sau.”

“Cô biết bạn trai cũ của cô ta, Hầu Minh không?”

“Có!” Hoắc Thễ Hà gật đầu, “Hầu Minh đã có vợ nên hai đứa nó chia tay, dường như chia tay cũng rất khó khăn!”

“Vậy cô biết chuyện nửa năm trước họ đã quay lại? Lần này trước khi chết em gái cô còn mua một phần bảo hiểm trị giá 5 triệu tệ, người thụ hưởng là Hầu Minh?”

Hoắc Thễ Hà choáng váng, “Tại sao hai đứa lại quay lại?”

Phản ứng đầu tiên của cô ta không phải là số tiền bảo hiểm kia, điều này khiến Khúc Mịch khá thắc mắc. Mặc dù cô ta không thiếu tiền, nhưng khi nghe tin em gái duy nhất của mình lại không hề để lại tiền cho mình thì chỉ ít cũng sẽ phải có phản ứng. Phản ứng này của Hoắc Thễ Hà cho thấy điều gì? Phải chăng quan hệ giữa hai người không hề tốt đẹp như vẻ ngoài.

“Đội trưởng Khúc, tôi muốn nhận lại chìa khóa nhà của em gái!” Hoắc Thễ Hà nói, “Hai mẹ con tôi chưa đặt khách sạn, hơn nữa cũng muốn dọn dẹp lại di vật của nó.”

“Được!” Khúc Mịch không có lý do cự tuyệt.

Khúc Mịch đưa chìa khóa cho Hoắc Thễ Hà. Sau khi nhìn cô ta đưa con trai rời đi, anh lập tức gọi điện thoại cho Lưu Đại Tráng. Anh yêu cầu Lưu Đại Tráng phối hợp với cảnh sát, theo dõi thật sát Hoắc Thễ Hà, báo cáo nếu phát hiện những chuyện khả nghi.

Đừng thấy Lưu Đại Tráng chỉ là một anh bảo vệ nho nhỏ, thật ra Khúc Mịch rất có mắt nhìn người. Lưu Đại Tráng quen thuộc đường đi nước bước trong tiểu khu, có thời gian có thể theo dõi Hoắc Thê Hà 24/24, không dễ dàng bị phát hiện.

Nhận được điện thoại của Khúc Mịch, Lưu Đại Tráng rất sung sướng. Anh ta đang đi loanh quanh tiểu khu bất thành lĩnh trông thấy Hoắc Thê Hà cùng con trai đi vào, sợ xanh mặt mày... Mới ban ngày ban mặt. Một lát sau anh ta mới nhớ ra lời Khúc Mịch đã nói, hai chị em sinh đôi, lúc này mới tiến gần đến.

“Cô là...”

“Cậu đừng sợ, tôi là chị sinh đôi của Hoắc Thê Ni. Chúng tôi khá giống nhau, rất khó phân biệt.” Hoắc Thê Hà nở nụ cười, “Nhìn đồng phục của anh... chắc anh là bảo vệ khu này?”

“Đúng thưa chị Hoắc. Nói thật không phải hơi giống mà là rất giống, như một người vậy. Tôi và em của chị là bạn, tôi hay thường qua nhà giúp cô ấy sửa chữa mấy đồ dùng trong nhà.” Lưu Đại Tráng vui vẻ, “Chị muốn về ở phải không ạ? Có cần tôi giúp xách hành lý không?” Không đợi Hoắc Thê Hà từ chối, anh ta nhanh chóng cầm chiếc vali lớn đi trước dẫn đường.

Hoắc Thê Hà cũng chưa quen thuộc nơi này, tránh việc dắt con đi tìm khắp nơi nên Hoắc Thê Hà đành đi theo sau cho đến trước cửa nhà Hoắc Thê Ni. “Đúng rồi, cô Hoắc còn để chìa khóa ở chỗ tôi, tôi vẫn còn đang không biết xử trí thế nào, vừa vặn chị có ở đây tôi giao lại cho chị.” Lưu Đại Tráng rút chìa khóa ra, trước khi đi còn nói: “Chị có yêu cầu gì cần hỗ trợ cứ gọi cho tôi, số là XXXXXXX, rất dễ nhớ.”

Hoắc Thê Hà cảm thấy người bảo vệ này khá thân thiết với Tiểu Ni, nếu không làm sao có được chìa khóa nhà Thê Ni.

Lưu Đại Tráng thật sự khâm phục sự can đảm của Hoắc Thê Hà, có thể sống trong ngôi nhà có người chết... Tuy nhiên anh ta nghe nói Hoắc Thê Hà người Anh gốc Hoa, có thể họ là người tây không tin thần tin quỷ.

Lưu Đại Tráng làm việc rất có trách nhiệm, đôi toàn bộ thành ca sáng, tối thì đi quanh tòa nhà. Anh ta thuê nhà gần đây, lại sống một mình nên có nhiều thời gian.

Theo dõi hai ngày thì Lưu Đại Tráng phát hiện Hầu Minh đến tìm Hoắc Thê Hà nên nhanh chóng gọi cho Khúc Mịch. Hầu Minh và cô ta không có liên quan, tại sao lại đến tận nhà tìm?

Khúc Mịch trực tiếp đến gặp Hầu Minh...nhưng sự việc lại làm lãng phí thời gian tra án.

“Hoắc Thê Hà gọi cho tôi nói em gái còn một số đồ liên quan đến tôi, bảo tôi khi nào rảnh thì qua lấy.” Hầu Minh khá xúc động, có lẽ nhìn vật nhớ người.

Vì chuyện của Hoắc Thê Ni, mẹ vợ của anh ta đã bị tạm giam, hình phạt thế nào còn chưa rõ. Vương Á Như cũng không quan tâm việc anh ta có tình nhân nhưng dính đến mẹ cô ta thì quả thật muốn giận điên lên. Cô ta trông thấy Hầu Minh hận không thể giết anh ta, con gái thì khinh bố mình ra mặt nên hiện tại bọn họ không thể ở cùng nhau.

Hầu Minh ở nhà không được, đến công ty cũng bị nói bóng nói gió. Bây giờ trông thấy những đồ vật Hoắc Thê Ni giữ lại như hóa đơn, vé xe... thì làm sao không khỏi xúc động?

Từ vé xe lần đầu tiên bọn họ quen nhau vào năm sáu năm trước, chiếc khăn tay ở nhà hàng lần đầu tiên hai người hẹn hò, tặng phẩm lưu lại lần đầu tiên tại khách sạn ...

Sớm biết có ngày này, anh ta nên chọn Hoắc Thê Ni ngay từ năm năm trước. Giá như trên đời này có thuốc hồi hận, anh ta sẽ không phải hối tiếc như thế này.

“Tuy rằng mẹ vợ tôi đòi bếp gas nhà Hoắc Thê Ni nhưng bà ấy không ra tay giết người. Cảnh sát cho rằng Thê Ni chết do bị ngạt khí gas và chính cô ấy là người mở bếp nên coi như chỉ là sự cố. Bên công ty bảo hiểm mở cuộc họp và chiếu theo hợp đồng bồi thường cho tôi năm triệu. Chưa quy ra tiền mặt nhưng coi như sự việc đã được giải quyết. Cả đời Thê Ni chỉ có một mình tôi nhưng lại không thể cùng tôi hưởng phúc, là tôi có lỗi với cô ấy. Vì vậy tôi quyết định chia cho chị của cô ấy hai triệu. Chị của cô ấy sống tốt thì cô ấy ở trên trời cũng cảm thấy an lòng.”

Đúng là tình yêu chân thành.

Công ty bảo hiểm cũng chịu chi mạnh tay vì biết vụ án này đang được sự quan tâm không chỉ người dân thành phố Nam Giang mà trên cả nước. Bọn họ bồi thường khoản này vô tình cũng là cách quảng cáo rầm rộ nhất.

“Anh hiểu biết bao nhiêu về Hoắc Thê Hà?” Khúc Mịch hỏi.

“Lần đầu gặp nhau chẳng có cảm giác gì, chỉ có tướng mạo giống Tiểu Ni như đúc. Thê nhưng nói chuyện thì tôi nhận ra ngay người đó không phải Tiểu Ni. Tính cách hai người quá khác nhau, cách đối nhân xử thế cũng khác.” Hầu Minh cười khổ, “Tôi vừa nhắc chuyện năm triệu, cô ta lập tức đưa ra việc muốn bồi thường dân sự. Cô ta nói cho dù mẹ vợ tôi có chịu sự trừng phạt của pháp luật hay không nhưng sự thật bà đã làm những việc ảnh

hưởng đến tính mạng của Tiểu Ni. Cô ta sẽ kháng cáo và yêu cầu bồi thường tổn thất, phí bồi thường là năm triệu.

Tuy rằng tôi và Á Như chỉ còn trên danh nghĩa nhưng tôi ở với cô ấy đã nhiều năm, mẹ vợ đối với tôi như con ruột, cho dù tôi và Á Như không còn ở với nhau trước sau tôi vẫn gọi bà ấy một tiếng mẹ. Nếu cô ta kháng cáo mẹ vợ tôi sẽ phải chịu đả kích một lần nữa, bà cũng không có nhiều tiền bồi thường. Tôi vốn muốn chia cho cô ta ít tiền nên ý nghĩ này của cô ta tôi không có ý bài xích, chỉ về phương diện tình cảm thì thấy hơi khó chịu. Nói cho cùng, cho và bồi thường là hai chuyện khác nhau.

Tôi không đồng ý ngay, nói muốn suy nghĩ một chút. Cô ta đồng ý cho tôi thời gian dù sao cô ta còn ở trong nước, sau tang sự Tiểu Ni sẽ đi. Cô ta trông giống Tiểu Ni nhưng tính tình khác hẳn nhau. Tình cảm hai chị em thật sự không tốt lắm thì cái chết Tiểu Ni làm gì khiến cô ta đau thương tới mức đó?”

“Sao anh biết tình cảm của chị em họ không tốt? Hoắc Thễ Ni đã từng nhắc qua?”

“Thật sự thì không có, có điều tôi có thể cảm nhận được!” Hầu Minh chắc nịch, “Ngày trước, khi chúng tôi ở bên nhau cô ấy thường nhắc về chị của mình, còn có ý định muốn ra nước ngoài. Thế nhưng lần tái hợp tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc về chị mình một câu nào, thậm chí điện thoại cũng không gọi. Tôi tự hỏi phải chăng chị em họ có xích mích nên không còn ở bên đó nữa.”

Khúc Mịch nghe xong nhanh chóng cho người điều tra lịch sử cuộc gọi của Hoắc Thễ Ni trong vòng một năm trở lại. Quả nhiên, anh phát hiện Hoắc Thễ Ni chỉ bắt đầu liên lạc với chị mình vào khoảng một tháng trước khi chết.

Nói như vậy Hầu Minh mới là người nói thật, Hoắc Thễ Hà đang nói dối! Khúc Mịch một lần nữa mời Hoắc Thễ Hà lên lấy lời khai: “Cô Hoắc, theo như chúng tôi được biết tình cảm của hai chị em cô không hề tốt đẹp. Tại sao cô lại nói dối, che giấu mối quan hệ của hai người?”

Hoắc Thễ Hà ngẩn người, một lúc lâu mới nói: “Không ngờ các anh có thể điều tra nhanh đến vậy. Đúng, mối quan hệ của chị em tôi khá căng thẳng, gần đây mới dịu đi một chút. Còn chưa chờ... Không ngờ nó đã ra đi. Hai ngày nay tôi luôn nghĩ phải chăng nó có linh cảm gì đó... nếu không sẽ không chọn khoảng thời gian này để hàn gắn tình cảm của chúng tôi.”

“Hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, tại sao tình cảm không tốt?”

Cô ta yên lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi nghĩ người đã chết, không muốn kể xấu em ấy nên mới không nói thật. Hai chị em tôi trước đây thương nhau lắm, tôi nhiều lần muốn nó qua Anh định cư, hai chị em đỡ đần nhau, nhưng nó nói không đồng ý, bảo với tôi đã có người yêu ở trong nước. Sau đó, tự nhiên nó chạy qua Anh, khi ấy tôi mới biết người yêu nó đã có vợ, nó là kẻ thứ ba.

Tôi dĩ nhiên phải dạy dỗ nó vài câu, nó bất mãn. Sau đó nó ở Anh chữa vết thương lòng, có chuyện gì cũng không kể tôi nghe, chỉ kể với chồng tôi. Dần dần bọn họ mập mờ không rõ, sau khi tôi phát hiện nó tức giận về nước, còn tôi ly hôn. Mark theo tôi, bố bé để lại căn nhà và tiền tiết kiệm rồi rời đi.”

Tuy cô ta chỉ kể đơn giản vài câu nhưng mọi người có thể đoán được nỗi đau và gút mắc của cả ba người. Em gái lại đi thích anh rể, còn không biết sai quấy... Chẳng trách sau này không còn thường xuyên liên lạc.

-----oOo-----

Chương 162: Không có kết cục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chóp mắt Mạnh Triết và Lưu Tuấn đi Saipan được nửa tháng. Có một ngày đột nhiên bọn họ gọi điện thoại về, giọng khá hưng phấn: “Bọn em đã tìm được Lâm Lập Quân, hắn đã khai khá nhiều chuyện liên quan đến Vương Kiệt Khắc. Chuyến đi này quá mạo hiểm, bọn em suýt bỏ mạng tại đây. Cũng may được một cảnh sát địa phương nhiệt tình giúp đỡ và chăm sóc bọn em rất nhiều.”

“Cảnh sát địa phương?” Khúc Mịch hỏi

“Đúng, cô ấy tên Reese, người đẹp da trắng, dáng người nóng bỏng, thân thủ quá tuyệt vời. Lâm Lập Quân thuê rất nhiều vệ sĩ da đen đi theo sát hắn ta, ra vào đều không rời nửa bước, bọn em gặp rất nhiều khó khăn. Tình hình chi tiết bọn em sẽ báo cáo lại sau, em đã ghi âm lời khai của Lâm Lập Quân và gửi qua email.”

Cố Thành tải file ghi âm và phát cho toàn cảnh đội.

Nghे lời khai của Lâm Lập Quân, Khúc Mịch quyết định tiến hành bắt giữ Vương Kiệt Khắc. Có lời khai này làm chứng cứ cộng với lệnh lục soát chắc chắn sẽ tìm được nhiều vật chứng buộc tội được hắn.

Tuy nhiên khi cảnh sát đến nhà của Vương Kiệt Khắc phát hiện hắn đã chết ở phòng sách. Cửa chính bị khóa trái, cửa sổ có vài vết xước, không nhìn ra được vết thương nào trên người nạn nhân, giống như đã tự sát.

Theo lời khai của Lâm Lập Quân, tại phòng sách của Vương Kiệt Khắc bọn họ tìm được một bức tượng gỗ, Khúc Mịch dùng tay xoay nhẹ theo chiều kim đồng hồ liền nghe hai tiếng ken két. Toàn bộ mặt tường phía Bắc mở ra lộ ra một tấm thép chống đạn, ngay chính giữa là khóa vân tay và khóa cơ. Khúc Mịch nhờ người chuyển thi thể của Vương Kiệt Khắc đến gần ổ khóa, lấy vân tay hắn mở cửa. Tấm thép chống đạn từ từ mở ra, lộ ra một khoảng bên trong, là một kho báu nhỏ.

Trước cửa là một cặp binh lính bằng đồng mặc áo giáp tay cầm binh khí, nét mặt được khắc họa rất sinh động. Đi sâu vào trong, ở giữa có hai chiếc chuông rất lớn, khung bằng gỗ trầm hương. Hai bên là hàng kệ đặt rất nhiều món đồ trang trí, từ những vật bằng ngọc phi thúy được chạm khắc tinh tế đến những chai lọ nhỏ muôn màu muôn vẻ. Phía trên treo rất nhiều bức tranh gốc của các họa sĩ nổi tiếng.

Có rất nhiều món là di sản cấp quốc gia, chỉ riêng hai chiếc chuông kia cũng đã đủ khiến Vương Kiệt Khắc ngồi tù cả đời. Đáng tiếc, hắn chết rồi, mạng lưới khổng lồ liên quan đến hắn cũng bị đứt đoạn. Những gì Lâm Lập Quân biết và khai ra chỉ là mẩu nhỏ trong tảng băng chìm.

“Đội trưởng Khúc, không phát hiện hóa thạch!” Mọi người tìm kiếm trong mật thất một vòng nhưng không tìm ra được đồ vật họ muốn tìm. Không lẽ Lâm Lập Quân khai gian, phải chăng hắn chỉ nói nhảm, hộp sọ không nằm trong tay Vương Kiệt Khắc.

“Đội trưởng Khúc, hay là trong này còn một cơ quan nào khác nữa?”

Vương Tịnh đột nhiên lên tiếng, “Phải chăng nó còn một mật thất ở sau bức tường này.” Dứt lời, cô ta đưa tay gõ lên mặt tường.

Lục Ly và các cảnh viên khác cũng làm theo. Quả nhiên phía Đông Bắc phát ra tiếng động lạ. Quan sát thật kỹ thấy vách tường này hơi lồi ra, dùng tay ấn mạnh lập tức mở ra một khe hở nhỏ, bên trong đặt một cái hộp.

Cất giấu kỹ lưỡng như vậy chắc chắn là vật quý, ai nấy đều chờ mong.

Quả nhiên.... Chiếc hộp mở ra bên trong có đặt một hộp sọ! Tất cả đều hưng phấn, Lục Ly cười cười nói nói với Vương Tịnh. Khúc Mịch khẽ cau mày, anh cảm thấy có điểm lạ thường. Anh lập tức gọi cho Cục trưởng Hoàng xin thêm trợ giúp.

Đúng là hộp sọ đã được tìm thấy, không hề sai!

Lát sau, tiếng còi hộ cảnh sát vang khắp phố lớn ngõ nhỏ. Hộp sọ hóa thạch của người vượn Bắc Kinh được bảo quản trong két sắt và được cảnh sát hộ tống và bảo vệ 24/24. Cục trưởng Hoàng báo cáo và xin chỉ thị tiếp theo của cấp trên, nhất định phải bảo đảm hộp sọ an toàn nên muốn Viện bảo tàng Quốc gia đến đây một chuyến.

Khúc Mịch vẫn chưa đi khỏi nhà của Vương Kiệt Khắc, Dĩ Nhu đang ở phòng sách kiểm tra thi thể, khoa pháp chứng đang thu thập chứng cứ. Cửa sổ không có dấu hiệu bị cạy cửa, trong phòng không có dấu vết của người thứ ba. Trên bàn sách đặt một ly café, dường như mọi vật đều ở yên một chỗ, Vương Kiệt Khắc nằm ngoài ra bàn, sắc mặt tím xanh.

“Nhìn bề ngoài dường như tái phát bệnh tim.” Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch đi vào, đưa mắt nhìn rồi lại tiếp tục kiểm tra thi thể, “Tạm thời không phát hiện bất kỳ vết thương nào, tôi sẽ tiến hành giải phẫu để kiểm tra chi tiết hơn.”

Nghe cô nói có vẻ cô không tán đồng với nguyên nhân cái chết này của Vương Kiệt Khắc, và Khúc Mịch cũng rất nghi ngờ. Phòng này là của Vương Kiệt Khắc nhưng lại không tìm thấy bất cứ viên thuốc trợ tim nào. Nếu hẳn mắc bệnh tim, thuốc không thể rời người.

Đúng lúc này vợ của Vương Kiệt Khắc trở về, cô ta đang cùng nhóm bạn uống trà chiều, chợt nghe tin chồng cô ta chết ở nhà, cô ta hấp tấp quay về. Trông thấy thi thể cô ta gào khóc, “Sáng nay anh ấy còn rất khỏe sao nói đi là đi? Tuy rằng anh ấy mắc bệnh tim nhưng bác sĩ nói không nặng, bác sĩ còn yêu cầu anh ấy vận động nhẹ. Nhất định có người hại chết anh ấy! Đồng chí cảnh sát, các anh nhất định phải bắt được hung thủ.”

“Tại sao cô nghĩ vậy? Gần đây chồng có ân oán với người nào sao?” Khúc Mịch hỏi.

Cô ta chần chừ một chút, liếc thấy mật thất đã mở nên cô ta hiểu được mình không thể che giấu.

“Có một người tầm hơn hai mươi tuổi thông qua người quen giới thiệu với chồng tôi là có đồ tốt. Chồng tôi có đam mê với các món cổ vật độc đáo nên đồng ý gặp người đó một lần. Không ngờ hẳn ta lại có được hộp sọ hóa thạch luôn được tìm kiếm bấy lâu. Chồng tôi rất thích nên mua lại giá cao. Anh ấy biết cảnh sát đang điều tra vụ này nên cứ để yên đó, hơn nữa anh ấy cũng không có ý định bán. Chúng tôi không thiếu tiền, tiền ăn mấy đời không hết.

Không ngờ ngày hôm qua Kiệt Khắc nhận được một cuộc cú điện thoại từ một người xa lạ. Người ở đầu dây bên kia muốn mua lại hộp sọ, giá tiền tùy

chúng tôi định. Kiệt Khắc dĩ nhiên không đồng ý. Đâu ngờ hôm nay anh ấy lại xảy ra chuyện, tôi nhất định do người gọi cuộc điện thoại ấy gây ra.” Suy đoán này không thể thành lập, phi vụ mua bán không thành là bình thường, chẳng ai lại đi giết người. Hơn nữa mật thất không bị đột nhập, những đồ vật đáng giá còn nguyên, hộp sọ hóa thạch cũng nằm ở đó. Huống hồ quan sát phòng sách xem ra người ra tay xuất quỷ nhập thần, giống như đặc công trong mấy bộ phim điều tra! Thế nhưng, chủ yếu là Vương Kiệt Khắc là bị giết!

Thi thể Vương Kiệt Khắc được đưa về phòng pháp y của Cục cảnh sát, Dĩ Nhu tiến hành giải phẫu nghiệm thi một cách tỉ mỉ.

Không có bất kỳ vết thương trí mạng, nội thương cũng không. Lẽ nào Vương Kiệt Khắc đúng là tái phát bệnh tim rồi chết? Dĩ Nhu không cam lòng, cô kiểm tra tử thi lại một lần nữa.

Ngay thời điểm cô sắp bỏ cuộc thì một chấm đen giống nốt ruồi sau tai phải thu hút sự chú ý của cô.

Màu đen, to hơn hạt mè một chút, lấy tay nhấn vào thì chấm đen này loang rộng ra, lộ ra một lỗ kim nhỏ. Có vấn đề! Dĩ Nhu cắt phần da này ra, đưa qua pháp chứng xét nghiệm.

Pháp chứng nhanh chóng có được kết quả, chứng thực nạn nhân bị tiêm thuốc qua một lỗ kim rất nhỏ, chưa rõ thành phần nhưng khả năng nó gây ức chế lên tim của hắn ta.

Xem ra Vương Kiệt Khắc bị mưu sát! Tuy nhiên hung thủ vào phòng sách như thế nào? Tại sao lại muốn giết người.

Bên này còn nhiều khúc mắc chưa được giải đáp, đầu bên kia viện bảo tàng quốc gia đã cho trực thăng đáp thẳng đến Nam Giang. Qua giám định chuyên gia, hộp sọ hóa thạch là giả.

Hộp sọ giả được Vương Kiệt Khắc cất giấu... xem ra hắn cũng không biết chuyện. Vậy hộp sọ thật ở đâu? Chắc chắn hộp sọ ở viện bảo tàng là thật, nó bị đánh tráo lúc nào cơ chứ?

Hầu Minh từng kể Hoắc Thễ Ni từng mua một hộp sọ giả, phải chăng tên trộm lấy hộp sọ giả này từ nhà Hoắc Thễ Ni, còn cái thật đã được Hoắc Thễ Ni cất giấu.

“Mau đến nhà Hoắc Thễ Ni.” Khúc Mịch lập tức hạ lệnh.

Cảnh sát lập tức đến nhà Hoắc Thễ Ni, người mở cửa là cậu bé.

“Mark đúng không?” Vì đã từng trông giữ cậu bé nên Vương Tinh ngồi xuống nói chuyện.

Cậu bé nhận ra cô, mỉm cười, nghiêng người để bọn họ vào.

“Mark, con mấy tuổi?” Vương Tịnh thuận miệng hỏi.

Cậu bé duỗi bốn đầu ngón tay.

“Mark, ai đến vậy?” Hoắc Thê Hà nói vọng ra.

Cô ta từ trong bếp đi ra, trông thấy Khúc Mịch khá ngạc nhiên: “Đội trưởng Khúc, vụ án của em gái tôi có tiến triển?”

“Tạm thời chưa có!” Khúc Mịch không nhiều lời lệnh cho cảnh sát lục soát một lần nữa.

Đội hình sự tìm kiếm rất lâu nhưng không có kết quả, Khúc Mịch cũng không biểu lộ sự thất vọng, anh đi sang nói chuyện với Hoắc Thê Hà.

“Lần trước nghe cô kể chuyện gia đình... vậy là sau khi em gái về nước thì vợ chồng cô ly hôn?”

Hoắc Thê Hà gật đầu, vẻ mặt hơi bối rối.

“Mark được sinh ra sau khi cô ly hôn, vậy thằng bé là con ai?”

Đôi mắt Hoắc Thê Hà khẽ động: “Đây là chuyện riêng tư, tôi không muốn nói!”

“Được thôi!” Khúc Mịch không ép. Sau khi lục soát không có kết quả, anh cùng cảnh viên rời đi.

Tên trộm bán hộp sọ cho Vương Kiệt Khắc nhanh chóng bị bắt, chỉ là tên trộm vặt. Theo như hẩn khai nhận hẩn và Chim Trĩ đôi bạn thân. Trong một lần nhận hẩn có nghe Chim Trĩ nhắc đến vụ buôn bán lớn với Trương Lợi. Chim Trĩ còn nói tên Trương Lợi thâm hiểm, nếu sau này hẩn ta xảy ra chuyện thì nói hẩn phải đi tìm Trương Lợi tính sổ.

Không bao lâu hẩn nhận được tin Chim Trĩ chết trong viện bảo tàng, hộp sọ hóa thạch cũng bị mất. Hẩn nhớ đến lời Chim Trĩ nên tìm Trương Lợi ép hẩn phải chia tiền.

Trương Lợi là tay lỏi đời, làm sao dễ dàng bị người khác ép buộc. Trương Lợi nói với hẩn hộp sọ hóa thạch ở trong nhà Hoắc Thê Ni, chỉ cần trộm được thì bán được rất nhiều tiền, lúc ấy Trương Lợi chỉ xin ba phần.

Hẩn đến nhà Hoắc Thê Ni trộm hộp sọ. Không ngờ hẩn có thể trộm được dễ dàng như vậy... Tuy nhiên làm sao hẩn chịu chia lại cho Trương Lợi. Đúng lúc này hẩn nhận được tin Trương Lợi đã chết, mừng rỡ không nguôi. Hẩn nhiều lần tìm người giới thiệu mới tìm gặp và bán lại hộp sọ cho Vương Kiệt Khắc được một số tiền lớn. Hẩn còn chưa kịp tiêu xài thì cảnh sát ập tới.

Nếu như lời hẩn nói là đúng, vậy hộp sọ bán cho Hoắc Thê Ni là giả. Rất cục là Trương Lợi bán hàng giả, hay cái thật Hoắc Thê Ni đã giấu kỹ, hộp sọ trưng bày ở phòng khách bị trộm mất do nhầm lẫn? Bây giờ Trương Lợi

và Hoắc Thê Ni đều đã chết, hai người tiếp xúc với hóa thạch thật đều không còn.

Khúc Mịch một lần nữa đến tìm Hoắc Thê Hà: “Em gái của cô khả năng bị mưu sát vì hộp sọ hóa thạch, và người bán hộp sọ cho em gái cô cũng đã bị sát hại. Cách đây không lâu một người đàn ông tên Vương Kiệt Khắc đã chết, phát hiện ở nhà hắn hộp sọ hóa thạch là giả. Căn cứ vào chứng cứ cho thấy có người, khả năng lớn là một tổ chức đã chú ý đến hộp sọ hóa thạch này. Tất cả những người liên quan đến hộp sọ hóa thạch đều gặp nguy hiểm, cô và Mark có lẽ sẽ là mục tiêu kế tiếp. Để bảo vệ sự an toàn cho mẹ con cô, cô cần tận lực phối hợp với cảnh sát chúng tôi phá án.

Cô hãy suy nghĩ thật kỹ và nhớ lại xem Hoắc Thê Ni có từng nói qua việc này hoặc nhắc đến những chuyện gì kỳ lạ không?”

Hoắc Thê Hà lắc đầu: “Đội trưởng Khúc, bây giờ đầu óc của tôi rối bời. Nếu như tôi nhớ ra điều gì đó, tôi sẽ lập tức gọi cho anh.”

Một ngày sau Khúc Mịch nhận được điện thoại của anh bảo vệ Lưu Đại Tráng: “Đội trưởng Khúc, cô Hoắc đã lên taxi, bảng số xe là xxxxxx.”

Khúc Mịch mau chóng lệnh cho cảnh viên điều tra, định vị được chiếc taxi đó, phát hiện xe đi về hướng nghĩa trang ở ngoại thành. Khúc Mịch biết, đó là nơi chôn cất của ba mẹ Hoắc Thê Ni.

Khúc Mịch cùng các anh em lái xe đến đó, đi được nửa đường anh mới nhớ ra gọi điện thoại nhờ cảnh sát khu vực hỗ trợ chạy đến đó trước, nhất định phải bảo toàn tính mạng cho hai mẹ con Hoắc Thê Hà.

Khi sắp đến nghĩa trang, Khúc Mịch nghe được tiếng súng. Anh nhíu chặt mi, Lục Ly ngăn người, anh ấy nhanh chóng tăng ga, các cảnh viên khác súng ống sẵn sàng.

Vào cổng nghĩa trang, chưa kịp đậu xe lập tức trông thấy một người đội nón bảo hiểm lái motor chở một người ngồi phía sau đang lao nhanh về phía trước. Người ngồi sau liên tục nổ súng.

Lục Ly chưa kịp chặn đầu, chiếc motor lách qua và phóng nhanh vào một con đường đất nhỏ. Nơi này địa hình khá phức tạp, chỉ có một con đường trải nhựa dẫn về thành phố, còn năm sáu ngã khác là đường đất gập ghềnh, xe hơi không thể đi được. Chiếc motor nhanh chóng khuất sau con đường núi.

“Chúng ta đến nghĩa trang trước!” Thành phố Nam Giang rất hiếm khi xảy ra những cuộc đọ súng, Khúc Mịch lập tức gọi cho Cục trưởng Hoàng yêu cầu chi viện.

Nghĩa trang đã bị cảnh sát phong tỏa, xe cấp cứu cũng đã đến. Hoắc Thê Hà trúng đạn ngay ngực, hiện tại hôn mê, Mark sợ đến xanh mặt, co rúm ngồi ở một góc. Khúc Mịch lệnh cho Vương Tịnh đỡ Mark, cùng theo xe cứu thương đến bệnh viện.

Qua mấy tiếng phẫu thuật, viên đạn đã được gấp ra ngoài, Hoắc Thê Hà chuyển ra ngoài phòng bệnh, một tiếng sau đã tỉnh lại.

“Thật nguy hiểm, chỉ cần nửa centimet nữa thôi sẽ trúng tim.” Bác sĩ cảm thán, “Hoắc Thê Hà, cô thật may mắn!”

Hoắc Thê Hà còn sợ hơn, gương mặt tái xanh.

“Cô Hoắc, tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?” Khúc Mịch hỏi dò.

Hoắc Thê Hà do dự một lúc rồi gật đầu, bác sĩ và các cảnh viên khác đều ra ngoài.

“Cô Hoắc, Mark là con của Hoắc Thê Ni và chồng cũ của cô đúng không?”

Nét mặt Hoắc Thê Hà khẽ biến, một lát sau cô ta gật đầu: “Khi em tôi qua Anh lần đầu tiên, mặt nó viết sờ sờ hai chữ thất tình. Công việc của tôi bận rộn, George thì đang nghỉ làm nên đưa nó đi chơi quanh thành phố. Ai ngờ hai người lại nảy sinh quan hệ với nhau. Sáu tháng sau khi bụng em gái tôi lớn tôi mới phát hiện. Tôi và George ly hôn, anh ta đồng ý rời khỏi nhà. Chưa đầy bốn tháng sau, George ôm con đến tìm tôi, anh ta nói Thê Ni về nước, anh ta không thể nuôi con, nếu tôi không nuôi thì anh ta sẽ mang cho. Thấy đứa bé trắng trẻo mập mạp, lại rất đáng yêu nên tôi không đành lòng. George còn nói Thê Ni sẽ không bao giờ quay lại Anh nữa, coi như đứa bé chết rồi. Thê Ni cũng không biết anh ta bế thằng bé qua cho tôi. Tôi ngâm nghĩ một chút rồi quyết định nhận nuôi đứa bé.”

“Tại sao bọn họ chia tay?”

“Tôi không hỏi, và cũng không muốn biết. Tình cảm của tôi và George cũng không tốt. Anh ta có tính cách lãng mạn điển hình của một người đàn ông Anh Quốc, khá đào hoa. Với anh ta, tình yêu đến nhanh và đi cũng chóng vánh, làm gì có chuyện tồn tại lâu dài? Thêm vào đó George chỉ là công cụ chữa lành vết thương lòng cho Thê Ni, giữa bọn họ không phải là tình yêu thật sự. Chỉ đáng tiếc đứa bé này lại là hệ quả trò chơi của bọn họ.” Hoắc Thê Hà thở dài, “Tôi nuôi lớn Mark, George và Thê Ni cũng chưa bao giờ gọi điện thoại thăm hỏi nên cuộc sống của tôi thật sự yên ổn hạnh phúc.”

“Vậy tại sao lần này cô lại về nước? Vì sao em gái liên hệ lại với cô? Tôi đã điều tra ghi chép nhập cảnh, trước khi Hoắc Thễ Ni chết hai ngày cô đã đến Nam Giang, đâu phải cô cố tình về đây lo hậu sự cho em gái?!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng, “Tôi biết nhiều chuyện hơn là cô nghĩ, và mạnh hơn cô tưởng tượng. Cô hãy tin tôi, chỉ có tôi mới có thể bảo đảm mẹ con cô bình an.”

“Không anh không giúp được tôi!” Hoắc Thễ Hà hét lên.

“Chuyện hôm nay với tôi mà nói đúng là ngoài dự kiến, tôi đã đánh giá thấp thực lực của đối thủ. Nếu như tôi đoán không lầm, bọn họ cố tình không giết cô chết, bọn họ muốn cảnh báo cô rằng bọn họ có thể ra tay với cô bất cứ lúc nào, cô phải nghe theo bọn họ. Bọn họ giết Hoắc Thễ Ni mà để lại cô vì cô quốc tịch Anh. Cô có thể đem thứ họ muốn ra khỏi Trung Quốc mà không một ai hoài nghi. Nếu như cô đã hết giá trị lợi dụng thì cô không còn đáng giá một xu, đến thời điểm cô và Mark cũng sẽ giống như Hoắc Thễ Ni – bất ngờ tử vong.”

Rõ ràng Hoắc Thễ Hà bị dọa sợ, Khúc Mịch nói tiếp: “Hơn nữa, bọn chúng cũng muốn cảnh cáo cô, cảnh sát không thể bảo vệ được cô bởi bọn chúng đã có nội gián, đây cũng là nguyên nhân tôi buộc tất cả phải ra ngoài. Tôi có kế hoạch có thể bắt được hung thủ đang nấp trong bóng tối, sau đó tôi sẽ đưa cô và Mark qua một quốc gia khác, thay tên đổi họ, chắc chắn không ai tìm ra được cô. Cô cứ suy nghĩ thật kỹ, quyết định xong thì gọi cho tôi.”

Nói xong Khúc Mịch đi ra ngoài.

E rằng hung thủ chưa giết chết được Hoắc Thễ Hà thì cô ta vẫn sẽ còn gặp nguy hiểm, Khúc Mịch sắp xếp cảnh viên trông coi, ngoài bác sĩ và y tá, không ai được phép ra vào. Bệnh viện không phải là nơi thích hợp cho trẻ con nên Khúc Mịch đưa Mark đến Đại sứ quán Anh nhờ đại sứ quán bảo vệ.

Đêm xuống bên trong bệnh viện yên tĩnh trở lại, bác sĩ kiểm tra từng phòng bệnh, đi vào phòng bệnh của Hoắc Thễ Hà, qua một lúc cúi gầm đầu đi ra. Vương Nhân Phủ ngồi trên băng ghế sát cửa ngáp dài một cái, liếc mắt thấy không để ý, bác sĩ vội vàng chuyển hướng đi nhanh qua khu nhà vệ sinh. Một lát sau, Hoắc Thễ Hà bước ra, cô chạy ra khỏi cổng bệnh viện, bắt taxi đến nghĩa trang.

Giờ này một phụ nữ lại đón xe đến nghĩa trang, sắc mặt lại trắng bệch khiến tài xế sợ hãi và đề phòng, anh ta không ngừng nhìn vào kính chiếu hậu. Vừa trông thấy cổng nghĩa trang, tài xế lập tức dừng xe, Hoắc Thễ Hà vừa bước xuống, anh ta nhanh chân đạp ga phóng đi, ngay cả tiền xe cũng không lấy.

Trong lòng Hoắc Thễ Hà cũng lo lắng không yên, nghĩa trang về đêm thật âm đạm. Cô ta nhắm mắt cố gắng bước thẳng vào bên trong, thỉnh thoảng quay đầu nhìn, cô ta cảm giác có người đang đi theo phía sau lưng. Cô ta đi đến trước mộ ba mẹ, ngồi xổm xuống, dời phiến đá đặt tro cốt, một chiếc hộp gỗ làm bằng gỗ đàn hương lộ ra ngoài.

Cô ta nhẹ nhàng ôm lấy chiếc hộp, hít sâu một hơi rồi mở ra, bên trong là hộp sọ hóa thạch. Cô ta chưa kịp kéo lại phiến đá lập tức bị một bóng đen ập đến đánh gục trên nền đất, cô ta cảm nhận được có một vật gì đó đi xẹt qua tai.

Cô ta bị đánh ngất, đầu óc quay cuồng, trời đất tối sầm. Đợi đến khi cô ta tỉnh dậy thì mình đã nằm trong bệnh viện.

Thấy Hoắc Thễ Ni đã tỉnh, Vương Nhân Phủ mỉm cười: “Cô Hoắc, hiện tại cô đã an toàn. Đã tìm được hộp sọ hóa thạch, chủ mưu cũng đã bị bắt. Đội trưởng Khúc nhấn cô yên tâm dưỡng thương, vấn đề còn lại anh ấy sẽ xử lý.”

Vậy là xong việc rồi ư? Hoắc Thễ Hà vẫn còn lơ mơ không hiểu.

Bên Cục cảnh sát, Khúc Mịch đang thăm vấn phạm nhân, một người mà không ai có thể ngờ đến – Mạc Sầu.

“Chủ nhiệm Mạc... À, không, tôi phải gọi cô là Ngân Hồ!” Khúc Mịch cười cười.

Mạc Sầu nhướn mày: “Anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào?”

“Nói ra thì thật xấu hổ, kể từ khi cô lôi kéo Vương Tịnh tôi mới thấy không đúng. Bây giờ ngẫm lại từ lúc cô xuất hiện thái độ và sự quan tâm của cô đã rất kỳ lạ rồi!” Khúc Mịch hổ thẹn vì không nhận ra được con hồ ly ngoe nguẩy đuôi ngay trước mắt mình sớm hơn, suýt chút nữa bị cô ta lừa.

“Sau đó... Reese lọt vào tầm mắt của tôi.” Nghe đến cái tên này, sắc mặt của Mạc Sầu khẽ biến, “Cảnh sát Saipan không người nào có cái tên này, còn cô ta tựa như một thiên thần hộ mệnh xuất hiện trước mặt hai cảnh viên của chúng tôi rất đúng lúc. Chỉ cần chúng tôi vừa tìm ra manh mối đều có người đã đi trước một bước. Vương Kiệt Khắc bị giết, không phải là do hung thủ không phát hiện hóa thạch mà hắn đã biết nó là giả, mượn chúng tôi để tìm ra tung tích của hóa thạch. Do đó, hung thủ rất thông minh, không hề động vào bất cứ món đồ gì ở phòng sách, còn đóng lại cánh cửa mật thất. Không mê tiền của, chỉ mơ ước hộp sọ hóa thạch này thì không phải là tay buôn đồ cổ đơn thuần. Sau khi tôi liên lạc với Cục an ninh Quốc gia tất cả những điều mơ hồ dần sáng tỏ. Reese đã bị bắt ở Saipan, các cô rồi sẽ sớm gặp được nhau thôi!”

Mạc Sầu lập tức ử rữ, không ngờ một đặc công giỏi như cô lại chết trên một tay cảnh sát nhỏ nhỏ: “Tôi yêu cầu được gặp Lý Quốc Chính.”

“Được!” Khúc Mịch biết dính đến đặc công đã vượt qua phạm vi quản lý của Cục cảnh sát. Việc thẩm vấn Mạc Sầu phải giao cho Bộ Công An.

“Trước khi đi tôi muốn nói với anh một câu” Mạc Sầu nở nụ cười ranh mãnh, “Tôi chỉ thuận theo thời thế mà thôi!”

Khúc Mịch khẽ chau mày, anh ngồi trên ghế thỉnh lặng một lúc lâu, anh đột nhiên đứng bật dậy một mình lái xe rời đi.

Anh đến đại sứ quán đón Mark, sau đó đến bệnh viện.

“Đội trưởng Khúc, anh nhất định phải đảm bảo anh toàn cho mẹ con chúng tôi.” Hoắc Thê Hà đã gần như khỏi hẳn, chỉ cần hai ba ngày nữa sẽ được xuất viện.

“Cô yên tâm Mark sẽ được đưa đến một nơi an toàn, khỏe mạnh khôn lớn!”

Khúc Mịch nhìn chằm chằm cô ta, “Còn cô... tôi nghĩ không thể đi được!”

“Hai ngày trước khi Hoắc Thê Ni mất cô đã về nước, bởi Hoắc Thê Ni liên tục gọi cho cô, còn đề cập đến chuyện của Mark. Cô cho rằng nhất định phải về một chuyến để giải quyết, nếu không mẹ con cô sẽ không có ngày tháng bình an. Cô lặng lẽ về nước, ở lại trong một nhà trọ, lén lút theo dõi Hoắc Thê Ni. Thấy cô ta giao chìa khóa cho bảo vệ nên nảy sinh một ý nghĩ. Cô giả làm Hoắc Thê Ni, lấy bộ chìa khóa từ trong tay bảo vệ, đánh ra một bộ rồi trả lại. Cô biết Hoắc Thê Ni thích uống nước trái cây nhãn hiệu gì nên cô mua một hộp, rồi tiêm chất độc vào đó.

Tối hôm đó, cô lên vào nhà Hoắc Thê Ni, chờ đến khi cô ta ngủ say cô bỏ nước trái cây vào tủ lạnh, lấy nồi bánh trôi đặt trên bếp. Kế hoạch của cô là trong trường hợp không rò khí gas, thì có thể độc chết em gái cô. Cô đợi đến khi nước sôi tràn ra gây tắt bếp mới rón rén rời đi. Quả nhiên, Hoắc Thê Ni đã chết!”

“Đội trưởng Khúc, tôi không hề có động cơ giết người. Tôi thừa nhận tôi đã trở về nước từ lâu, vì sợ các anh hoài nghi tôi giết người nên mới không dám nói. Không ngờ, các anh vẫn nghi ngờ tôi. Thê Ni là em ruột của tôi, tôi dầu thế nào cũng sẽ không giết nó.” Hoắc Thê Hà bào chữa.

“Thật ra cô luôn nói dối tôi!” Khúc Mịch bình tĩnh đáp lời, “Tình cảm giữa cô và George rất tốt, chỉ do anh ta uống say, nhìn lầm Hoắc Thê Ni là cô nên mới phạm sai lầm. Hai người vốn dĩ muốn quên chuyện đó đi, bắt đầu lại từ đầu, không ngờ em gái cô mang thai, cô ta còn sống chết phải sinh ra đứa bé. Từ đó, cô và George bắt đầu nảy sinh tranh cãi và dẫn đến ly hôn.

Hoắc Thê Ni cũng không đối xử tốt với cha con George, sau khi sinh đứa bé, biết George phá sản và mắc bệnh nan y, cô ta đã bỏ George và về nước. Cô ở với George cho đến khi anh ta lìa đời, một mình nuôi lớn Mark. Mọi thứ vẫn đang yên ổn thì Hoắc Thê Ni lại gọi đến đòi lại Mark, thậm chí muốn đón cậu bé về lại Trung Quốc. Cô hoang mang, phần nộ, và ghi hận nên cùng theo Mark về đây.”

“Thế thì sao? Tôi chỉ nói dối, không hề giết người!” Hoắc Thê Hà phủ nhận tội giết người.

“Ha ha... cô vẫn đang chờ chứng cứ ư?” Trong mắt Khúc Mịch, cô ta chỉ đang cố giãy dụa mà thôi, “Bộ chìa khóa cô đánh ra, trên chìa khóa của bảo vệ cũng lưu lại vân tay của cô. Đêm Hoắc Thê Ni chết, cô ra khỏi khách sạn, hai tiếng sau quay về, camera tại khách sạn có thể làm chứng cứ. Mark là một nhân chứng tốt nhất, đêm đó cậu bé chưa ngủ. Nếu cô cần thêm chứng cứ, tôi còn rất nhiều, chất độc trong bình thủy tinh cô còn chưa kịp phi tang.”

Hoắc Thê Hà mặt xám lại, “Đội trưởng Khúc... mong anh giúp đỡ cho Mark.”

Khúc Mịch gật đầu, cô ta trợ giúp cho vụ án hộp sọ hóa thạch không bị tuồn ra nước ngoài coi như cũng đã lập công. Chỉ đáng thương cho Mark, cậu bé còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện.

Dĩ Nhu biết được tin chính chị gái đã giết chết Hoắc Thê Ni thì không khỏi kinh ngạc, “Chẳng trách biết mặt không lòng, cốt nhục tình thân cũng sẽ biến thành một sát thủ lạnh lùng.”

“Em yên tâm, anh tình nguyện chịu thương tổn nhưng nhất quyết không tổn thương em!” Khúc Mịch học rất nhanh, luôn chớp thời cơ để biểu lộ tình cảm của mình, “Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi, khi nào thì sẽ gả cho anh! Vụ án này khép lại rồi, chúng ta cũng nên ‘kết thúc’ thôi!”

Chưa chờ Dĩ Nhu trả lời, điện thoại Khúc Mịch lại vang lên: “Đội trưởng Khúc, phát hiện một bộ thi thể nữ giới ở số 30 đường Đông Phú, là một ngôi sao quảng cáo nhí nổi tiếng thời gian gần đây. Cô bé được phát hiện chết ở tầng hầm của căn nhà, có vết trói ở cổ và dấu vết bị xâm hại.”

Khúc Mịch cau mày, Dĩ Nhu mỉm cười cảm áo khoác: “Đi thôi... Đội trưởng Khúc!”

----- TOÀN VĂN HOÀN -----

Lời tác giả:

Viết quyển này mệt mỏi quá các bạn, không phải khó câu tứ nội dung mà nguyên nhân chủ yếu là do tôi. Tôi chân thành cảm ơn sự quan tâm và thấu

hiểu của các bạn cho dù có đôi khi rất lâu tôi không lên chương mới. Thật lòng cảm ơn các bạn!

Queenie_sk: Trong quyển này tác giả viết có mấy cái hơi lộn xộn như: lúc thì chị gái Thẻ Ni ở Anh, rồi lại ở Pháp; hay tên của anh bảo vệ khi thì Lưu Đại Tráng, lúc lại Vương Đại Tráng; khi thì Hoắc Thẻ Hà về Trung Quốc trước hai ngày, xong lại ba ngày nên Dao Dao có thống nhất theo một ý đã edit ở chương trước. Nếu có ai so raw thấy sai thì cũng ngầm bỏ qua nha... Chắc đến quyển này bà cũng chán giống D 🙄🙄🙄

Lời kết vẫn là: Ôi Dao Dao muốn 'héc' lên là ơn trời sau 5 năm con đã hoàn được nó....

Cảm ơn các bạn đã chờ mòn mỏi và vẫn đợi Dao Dao ở đây.... Hun mọi người.

-----oOo-----